

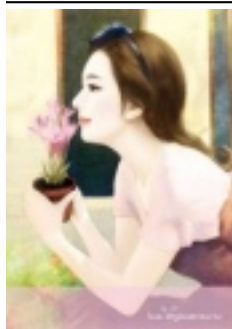
Bạc Hà Dụ Hoắc

Contents

Bạc Hà Dụ Hoắc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	20
6. Chương 6	24
7. Chương 7	28
8. Chương 8	32
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	43
12. Chương 12	46
13. Chương 13	50
14. Chương 14	55
15. Chương 15	60
16. Chương 16	65
17. Chương 17	70
18. Chương 18	76
19. Chương 19	81
20. Chương 20	88
21. Chương 21	94
22. Chương 22	100
23. Chương 23	106
24. Chương 24	111
25. Chương 25	117
26. Chương 26	123
27. Chương 27	128
28. Chương 28	134
29. Chương 29	139
30. Chương 30	147
31. Chương 31	155
32. Chương 32	166
33. Chương 33	174
34. Chương 34	182
35. Chương 35	190
36. Chương 36	197
37. Chương 37	206
38. Chương 38	216
39. Chương 39	218
40. Chương 40: Vĩ Thanh	223
41. Chương 41: Phiên Ngoại 1: Quách Diệp Nam Tự Nhận Xui Xẻo	224

42. Chương 42: Phiên Ngoại 2: Mặc Thâm Về Quê Thăm Thông Gia	225
43. Chương 43: Phiên Ngoại 3	227

Bạc Hà Dụ Hoạc

Giới thiệu

Một hành trình yêu đương tràn ngập hương bạc hà. Một hồi kí ức ngây ngốc tuyển chồng hào môn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bac-ha-du-hoac>

1. Chương 1

Để chuyện xưa của chúng tôi kể lại từ lúc mới bắt đầu.

Điều đầu tiên tôi muốn nói đến chính là Hứa Tri Mẫn là một cô gái như thế nào.

Hứa Tri Mẫn, ba chữ thật vô cùng đơn giản, cũng giống như tên của những đứa trẻ khác đều mang theo sự mong đợi tha thiết của cha mẹ đối với con gái của mình.

Hứa – là được thừa hưởng từ dòng họ.

Tri – là mong ước con gái có thể phát triển kiến thức, phát triển nghiệp học, không giống như cha mẹ không được học hành đến nơi đến chốn.

Mẫn – chính là thấu suốt những khổ tâm của cha mẹ. Cha mẹ cô đều là người hiền lành, luôn bị người khác bắt nạt, cũng từng bị người ta lừa gạt, cho nên họ không muốn con gái lại dẫm lên vết xe đổ của họ.

Phải tinh ranh một chút, thông minh một chút, gian trá một chút, ích kỷ một chút, mới có thể sinh tồn trong cái thế giới này. Bởi thế giới này tuy không hoàn toàn hủ bại, thối nát, nhưng cái ác không phải vì thế mà không tồn tại.

Hứa Tri Mẫn tự biết mình không thể phụ lòng cha mẹ khi đặt cho cô cái tên này. Mỗi sáng sớm, khi đứng trước gương, cô đều dùng cái lược quả đào màu đen, chải mỗi một ngọn tóc cho thật chỉnh tề; mỗi ngày đều ủi phẳng đồng phục, ngay cả sợi dây giày cũng phải sửa cho ngay ngắn.

Thành tích học tập của cô ở tiểu học, trung học luôn nằm trong top tốt nhất, bằng khen, sách giáo khoa do nhà trường tặng cũng được chất đầy trong ngăn kéo bàn của mẹ cô.

Trong nhận xét của hàng xóm, cũng như trong mắt của các thầy cô và bạn bè ở trường, cô là một học sinh tốt về đạo đức và xuất sắc trong học hành, là một cô gái vừa có tài vừa có đức*. Cũng như đám bạn cùng lứa cô cũng dần bắt đầu bước vào tuổi dậy thì với biết bao nhiêu sự nổi loạn, nhưng không vì thế mà khiến cho cha mẹ cô phải lo lắng. Vì cô biết thế nào là kiềm chế sự nổi loạn trong giai đoạn này của bản thân, suy nghĩ cũng trưởng thành hơn mấy đứa trẻ khác: bất luận là vì lý do nào đó mà làm chuyện đồi bại xấu xa, hay là ‘yêu đương’ đường hoàng chính đáng, trong mắt cô đều không có nửa điểm giá trị. Mà phạm những

chuyện không có giá trị, cô tuyệt đối không làm, một là lãng phí thời gian, hai là lãng phí tình cảm, ba là lãng phí tuổi thanh xuân.

Suy nghĩ khác người này, cô đương nhiên không nói ra trước mặt người khác. Có nhiều lúc, cô chỉ lẳng lặng đứng ở một bên lắng nghe, khi cần thiết thì đưa ra nét mặt đánh giá, gật đầu phụ họa theo ý kiến của mọi người, không muốn gây sự chú ý.

Có lẽ, hành động của cô sẽ bị nhiều người cho là dối trá.

Vậy thì cứ “Dối trá” đi. — Hứa Tri Mẫn nói.

Xã hội này vốn đầy rẫy chuyện ‘anh lừa tôi gạt’, thật giả lẫn lộn. Cũng vì vậy nên thế giới này mới nhiều màu sắc, nhiều chuyện khó tin như vậy.

Cô thích hưởng thụ sự thách thức này. Khách quan mà nói, nếu cô thích mình là một cô bé có vẻ ngoài vừa xinh đẹp, vừa lương thiện như tiên nữ một, thì cô còn thích thích làm một phù thủy cười chối bay trên trời mười.

Trước khi bước vào tuổi mười sáu, Hứa Tri Mẫn chính là một cô gái như vậy.

Năm ấy, cô tròn mười sáu tuổi, vào học xong 3 năm sơ trung[1] tại trung học Thiên Nguyên.

Mười sáu tuổi, chính là thời kỳ ‘hoa quý mùa mưa’[2] có nhiều thay đổi nhất.

Vừa hết năm không lâu, đã lại phải tham dự kỳ thi của các học sinh cấp sơ tam (tương đương thi lên lớp 10) tổ chức vào đầu năm học. Ngày đầu tiên trở lại trường, Hứa Tri Mẫn đã bị thầy giáo điều chỉnh chỗ ngồi.

Người ngồi cùng bàn với cô lần này tên là Kiều Tường. Cái tên nghe thì đẹp đẽ, lại “cùng họ” với ngôi sao NBA[3] Kiều Đan[4];nhưng tính tình lại vô cùng xấu xa, có thể nói là học sinh cá biệt nhất trường. Sinh ra trong một gia đình giàu có, cộng thêm được cha mẹ nuông chiều, nên tính cách của cái tên Kiều Tường này vừa ngạo mạn, vừa nóng nảy. Trong toàn trường, thành tích của cậu ta là bết nhất, mà trong trường cũng chỉ có một mình cậu ta dám đứng trên bục giảng cãi nhau với thầy giáo, đang trong giờ học cũng có thể thoải mái trốn học. Người ngồi cùng bàn của cậu ta lúc trước đều bắt buộc phải giúp cậu ta đem cặp về nhà mỗi ngày.

Vì thế, chẳng ai có thể ngồi cạnh hắn được lâu. Sau nhiều suy nghĩ, ban cán sự đi đến quyết định lần này sẽ chọn Hứa Tri Mẫn, nhìn Tri Mẫn nói: “Tri Mẫn, em thân là ủy viên (lớp phó) học tập, em phải có trách nhiệm đi trước nêu gương, tích cực giúp đỡ các bạn yếu cùng tiến bộ. Có đúng không?”

Hứa Tri Mẫn vẫn trước sau như một, ngoan ngoãn nói một tiếng “Dạ.”

Ngày thứ hai, đổi chỗ ngồi.

Kiều Tường vẫn như thường lệ vắng mặt ở tiết đầu tiên. Trong thời gian giải lao đợi đến tiết thứ hai, tất cả đám con gái trong lớp đều vây quanh Hứa Tri Mẫn.

Ai cũng biết, Kiều Tường là một học sinh cá biệt. Học sinh tốt thì kiêng kỵ cậu ta, học sinh xấu thì gọi cậu ta là đại ca. Nghe nói, cậu ta thường xuyên đi chơi chung cùng đám côn đồ cắc kè ở kế bên, đánh nhau như cơm bữa, người ngồi cùng bàn với cậu ta dĩ nhiên không tránh khỏi bị liên lụy.

“Hứa Tri Mẫn, cậu nói với thầy giáo cho Kiều Tường ngồi một mình đi. Dù sao cậu ta ngồi cùng bàn với ai, kết quả cũng là người đó chịu thiệt.”

“Như vậy sẽ rất phiền cho ban cán sự. Chúng ta là một tập thể, không thể bỏ mặt bất cứ học sinh nào. Còn nữa — cậu không nhớ trên bia công đức mà nhà trường mới xây dòng họ Kiều đứng vị trí trên cùng sao?”

“Điều này, hình như mình có nghe nói đến. Hôm khai giảng,, mẹ của Kiều Tường còn đến đây gặp ban giám hiệu, nói cái gì mà nếu học kỳ này trường mình không làm cho Kiều Tường ra khỏi vị trí đứng nhất từ dưới lên, hay là nếu cậu ta không thể thi vào trường trung học hạng nhất, thì cả trường đều phải chịu trách nhiệm —”

“Aiz, đúng là người có tiền. Nếu không, sao Kiều Tường với thành tích thứ nhất từ dưới đếm lên có thể được xếp vào lớp tốt nhất toàn khối như lớp ta chứ.”

Đề tài thoát một cái đã bị kéo đi xa. Có tiền hay không có tiền, từ trước đến giờ vốn là vấn đề khiến người ta tranh luận không ngớt. Bất luận đó là người lớn hay chỉ là những học sinh còn chưa bước chân vào xã hội như các cô.

Nhắc đến học sinh có thể có tiền thì đám học sinh trường trung học Thực Nghiệm ở phía Đông là nổi tiếng nhất. Bởi vì cấp sơ trung của trường đó đều là chiêu mộ nội bộ, tức là trực tiếp tuyển chọn những học sinh xuất sắc từ các lớp tiểu học; cấp cao trung tuy có chiêu sinh bên ngoài nhưng phần lớn học sinh đều là con em của các cán bộ cấp cao.

Nghe đồn, đa số học sinh cao trung của trường trung học Thực Nghiệm khi tốt nghiệp hoặc là ra nước ngoài du học, hoặc trực tiếp được cử đến những đại học danh giá, có rất ít người thi rớt đại học.

Cũng vì nguyên nhân đó mà lực lượng giáo viên của trung học Thực Nghiệm rất hùng hậu; chỉ cần học sinh muốn vào đó thì có thể bồi dưỡng thành một tài năng ngay; mặt khác, đối với những học sinh tệ không còn thuốc chữa, giáo viên sẽ cùng cha mẹ hoặc người nhà của học sinh thương lượng, dùng cách thức khác nhau để giải quyết. Nói trắng ra là, có tiền thì có thể xui ma khiến quý. Còn sợ một cái chuyện lên lớp con con đó sao?

Tuy nhiên cũng phải thừa nhận, Thực Nghiệm là trường trung học tốt nhất ở toàn thị trấn, là trường trọng điểm của tỉnh. Tỷ số học sinh lên lớp gần như là 100%, cho nên gặp học sinh trung học Thực Nghiệm trên đường mọi người cứ gọi là hai mắt rực sáng cảm thán không thôi.

“Vậy để bác Kiều đưa Kiều Tường vào trung học Thực Nghiệm là được rồi. Dù sao, trung học Thực Nghiệm năm nào mà chẳng nhận tài trợ sinh[5].”

“Cũng không phải có tiền là có thể vào trung học Thực Nghiệm đâu. Phải là ‘rất có tiền’ mới được, nghe nói, phí tài trợ của một học sinh phải dùng đơn vị ‘ngàn’ (đô-la) để tính đó. Còn phải xếp hàng nữa.”

“Mấy cậu nói xem, Kiều Tường có thể đứng thứ mấy?”

“Có lẽ là đứng nhất từ dưới đếm lên á!”

Mọi người cười to một trận. Có người vẫn không quên nhìn sang cửa sổ, đóng cửa phòng học lại. Tiếng cười vẫn vang lên không ngừng.

Cuối cùng, mọi người tranh nhau mỗi người một câu[6], thế nhưng chẳng ai có thể nghĩ ra cách giải quyết giúp cho Hứa Tri Mẫn. Mà suốt cả ngày cũng không thấy được bóng dáng của Kiều Tường, trước khi tan học, ban cán sự dặn dò Hứa Tri Mẫn ngày hôm sau đem sách giáo khoa mới gửi về nhà giúp bạn cùng bàn mới.

Hứa Tri Mẫn hỏi lớp trưởng địa chỉ của Kiều Tường rồi mang cặp sách của cậu ta đến trước cửa Kiều gia. Chạy đến Kiều gia, lại phát hiện cả nhà trống trơn không có ai. Hỏi hàng xóm mới biết, Kiều Tường đã chuyển nhà rồi.

Nhìn sắc trời, có lẽ đã sắp 7h.

Hỏi thăm được địa chỉ mới của Kiều Tường, là một nơi ở phía đông, cô lại ở phía tây, chẳng khác gì trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, đường xá xa xôi. Cô đành gửi xe đạp lại, gọi xe taxi đi đến đó.

Lúc này, mùa xuân vẫn chậm rãi mà đến, mà dư vị lạnh lạnh của mùa đông vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Hứa Tri Mẫn cầm một đồng sách to, chạy rượt theo xe bus muốn hớt cả hơi.

Cũng may là gặp được bác tài xế tốt bụng, nhìn thấy cô qua cửa kính mới dừng xe đợi cô một chút.

Vội vàng nhảy lên xe buýt, cầm lấy tay vịn, định lấy tiền ra bỏ vào thùng tiền, nhưng tờ tiền đã ướt nhẹp, dính chặt vào lòng bàn tay. Gương mặt Hứa Tri Mẫn ửng đỏ, vội vàng đưa tay chà chà vào áo khoác trên người, cẩn thận liếc nhìn khắp cả xe, mới thấy có vài vị khách đã đứng lên nhường chỗ cho cô.

Cô tìm một chỗ rồi ôm cặp ngồi xuống, từ từ cởi khăn quàng và nút đầu tiên của áo ra, thở phào một cái.

Xe ngừng lại thêm 2 trạm, có vài người xuống xe nhưng không có ai lên nữa. Thời gian này là thời gian dành cho bữa tối mà. Hứa Tri Mẫn cảm giác vừa đói vừa mệt. Vì muốn lờ đi không chú ý đến cái bụng đói,

cô lấy vài quyển sách ra đọc cho đỡ buồn. Bánh xe xóc lên một cái, quyển sách trong tay cô rơi xuống đất, trượt xuống dưới chân một người khách đứng xéo cô.

Cô nhanh chóng chạy đến nhặt lấy, ngẩng đầu lên, quần áo trước mắt có chút quen thuộc. Suy ngẫm lại, hình như là đồng phục của trung học Thực Nghiệm.

Trung học Thực Nghiệm, hồi sáng nay đám bạn cùng lớp còn nói đến ngôi trường này. Hứa Tri Mẫn không khỏi tò mò, trở về chỗ của mình vẫn không nhìn được, nhìn sang người khách kia một cái.

Ánh đèn trắng lóa của đèn xe và đèn đường chiếu vào đồng phục của anh chàng kia, ánh lên màu nâu sẫm sang trọng. Trong lòng Hứa Tri Mẫn thầm thở nhẹ: tốt thật.

Toàn thành phố có mười lăm trường trung học, chỉ riêng trung học Thực Nghiệm là có thể dùng màu đỏ làm màu đồng phục. Mùa đông, đồng phục của nữ là kiểu cổ điểm màu đỏ trang nhã, mùa hè lại là váy ngắn xinh đẹp như một bông hồng đỏ; còn đồng phục của nam thì có màu nâu đỏ, lấy theo kiểu áo của quý tộc ngày xưa, áo len màu nâu nhạt phối cùng áo khoác màu tối, cổ áo được thiết kế theo kiểu cổ lật thời trang làm tăng thêm vài phần cao quý.

Haiz, Người đẹp vì lụa[7], quả thật không sai.

Thiếu niên cỡ chừng mười sáu, mười bảy tuổi nghiêng người dựa vào cửa sổ, tay cầm quyển sách, mượn ánh đèn vàng trong xe để đọc. Đầu cậu ta cúi xuống, bị bóng tối che khuất nên Hứa Tri Mẫn chỉ có thể nhìn thấy nửa gương mặt của cậu ta. Trong mắt của cô, tóc của cậu ta là xoăn tự nhiên, lỗ mũi rất thẳng, rất rất đẹp, lông mi rất dài, môi mỏng. Không biết có phải vì ánh đèn hay không mà màu da của cậu ta ánh lên một chút màu đồng.

Tổng thể mà nói, cậu nam sinh này có vẻ ngoài không quá khó nhìn, hơn nữa đồng phục trên người còn giúp cậu ta tôn lên một khí chất không nói nên lời. Ánh trắng bành bạc rơi xuống thể học sinh đặt trên ngực của cậu ta, tên là – – Mặc Thâm?

Bỗng nhiên, chiếc xe rẽ ngoặt, một trận gió lướt qua, làm lộ cái trán cao của thiếu niên, cả đôi mắt sâu màu đồng của cậu. Cô nhất thời ngơ ngẩn, không thể dời mắt khỏi.

Bốn mắt nhìn nhau, Hứa Tri Mẫn cảm thấy ánh mắt của cậu ta như một làn gió, đánh thẳng vào gò má của cô, có một chút lạnh lạnh, trong lòng cô như có một ngọn sóng nhấp nhô. Tay cô, không khỏi sờ tay vịn bên cạnh.

[Anh ấy biết mình đang nhìn anh ấy, anh ấy cũng đang nhìn mình]. Trong nháy mắt, Hứa Tri Mẫn nghĩ đến những điều này. Cô nháy mắt vài cái, rồi thu mắt trở về.

Cái trán cao của thiếu niên lại cúi xuống, che đi con ngươi đen thẫm bí ẩn nữa.

Hứa Tri Mẫn thầm thấy đáng tiếc, trở về chỗ ngồi tiếp tục đọc sách. Nhìn ra ngoài cửa sổ, trên trạm có viết: “Đường Nguyệt Hoa”, cũng là mục đích cho chuyến đi này của cô.

Chiếc xe dừng lại, cậu nam sinh cũng gấp quyển sách lại, kéo cặp sách to màu đen lên vai, giành xuống xe trước.

Hứa Tri Mẫn cũng cầm lấy cặp sách nhảy xuống xe buýt. Tìm cột chỉ dẫn đường đi. Đi được một đoạn ngắn, cô phát hiện cậu nam sinh kia vẫn đi trước mặt cô. Bước đi của cậu ta vừa lớn vừa ổn định, bóng dáng cao gầy nhanh chóng biến mất ở ngã rẽ.

Hứa Tri Mẫn đi đến ngã tư đường, nhìn thấy cậu nam sinh đi vào một nơi có tên là “Khu Nguyệt Hoa”. Nghe người ta nói, khu Nguyệt Hoa là khu quy hoạch của thành phố, dân cư sống trong đó phần lớn là người nhà cán bộ tai to mặt lớn.

Xem ra cậu nam sinh kia cũng là con cái cán bộ. Hứa Tri Mẫn nghĩ. Trách sao ánh mắt của cậu ta lại vừa kiêu ngạo, vừa lạnh lẽo.

Ôm lấy sách, cô xoay người. Đối diện cô là một cổng vòm hoa lớn, ở trên có treo một cái biển màu vàng, viết: Hoa viên Nguyệt Hoa. Trên TV, mỗi khi đến giờ vàng lúc nào mà chẳng quảng cáo cái tên ‘Hoa viên Nguyệt Hoa’ này, thì ra hoa viên Nguyệt Hoa là một khu dân cư xa hoa bậc nhất.

Bây giờ đến đây rồi, Hứa Tri Mẫn mới biết, khu Nguyệt Hoa nổi tiếng cùng hoa viên Nguyệt Hoa chỉ nằm cách nhau ở hai con đường đối lập. Một nơi là màu trắng mộc mạc trang nghiêm, một chỗ là xa hoa cao cấp. Mà hai phương hướng hoàn toàn trái ngược nhau này, lại chỉ hướng về một nơi – trung học Thực Nghiệm.

Tối nay, trời tối như mực, Hứa Tri Mẫn không thể nhìn thấy được diện mạo của trung học Thực Nghiệm ra sao. Đèn đỏ bật sáng, cô băng qua đường, thẳng hướng hoa viên Nguyệt Hoa.

Kiều gia ở trong hoa viên Nguyệt Hoa, nhà 7 lầu 4 phòng 402.

Người mở cửa là bà Kiêu. Người phụ nữ này chừng trên dưới 40, vóc người hơi mập mạp, ăn mặc chói lóa sắc sỡ y như những nữ minh tinh trên truyền hình, làm cho người ta phải nhìn chăm chú. Trong trường, có người còn lén gọi bà ta là “Con công”.

Hứa Tri Mẫn ôm chặt cặp sách trên tay, nhìn “Con công” mặc lễ phục dạ hội màu đỏ chói cực kỳ khoa trương, chỉ cảm thấy quá sắc sỡ, quá chói mắt.

Hai gò má trên gương mặt mập mạp của “con công” cong lên, tươi cười nói: “Đứa con này thật là, còn làm phiền bạn học đưa cặp về giúp.”

Hứa Tri Mẫn uyển chuyển đưa tay lên, cũng lễ phép cười nói: “Bác Kiêu, Kiêu Tường có ở đây không ạ? Thầy giáo đã dặn dò con, nhất định phải tự tay giao sách và bài tập cho Kiêu Tường.”

“Ồ, vậy sao.” Bà Kiêu nhìn đánh giá cô bé trước mắt từ trên xuống dưới, đôi mắt mở to không giống như đang nói dối, cho nên bà quay vào nhà kêu lên: “Kiêu Tường, mau ra đây, bạn của con muốn nói chuyện với con.” Dứt lời, bà ta lập tức đi vào phòng khách, để lại Hứa Tri Mẫn đứng một mình ở hành lang.

Bên trái hành lang là một song sắt lớn, gió lạnh đập thẳng vào người, làm cho người ta lạnh đến phát run. Hứa Tri Mẫn xoa xoa hai tay, yên lặng không nói gì.

Không biết đã đợi bao lâu, Kiêu Tường rốt cuộc cũng đi ra. Thiếu niên này cao gần 1m7, tuy là hư hỏng nhưng tướng mạo cũng không tệ. Mái tóc vốn đen bóng lại bị nhuộm thành màu vàng ngỗ nghịch, trên tai đeo khuyên tai, rũ xuống hai cái vòng bạc thật to. Dưới lớp lông mi đen là đôi con ngươi lấp lánh, khỏe môi búng bình lý lợm hơi cong lên.

Cậu ta lười nhác gỡ gỡ tóc, không nhin được mở miệng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Đây là cặp sách, và sách giáo khoa mới của cậu.”

Khinh thường liếc cô một cái: chỉ có vậy thôi?! “Cứ giao cho mẹ tôi là được.”

“Khoan đã, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Có chuyện gì thì cứ nói với mẹ tôi là được.” Cậu ta vẫy vẫy tay rồi bỏ đi.

“Chẳng lẽ, cậu không muốn vào trung học Thực Nghiệm?”

Giọng của cô không lớn, nhưng lại trong trẻo cao vút. Kiêu Tường chưa từng nghe thấy giọng nói nào đặc biệt như vậy, không khỏi ngây ngốc.

“Muốn người ta không nghe thấy, chỉ bằng đừng nói; muốn người ta không biết, chỉ bằng đừng làm. Dĩ nhiên, những câu này đối với cậu ta mà nói là quá thâm sâu, không hiểu cũng là bình thường. Cho nên, cô liền nói trắng ra, có lẽ từ lúc nghỉ đông, bác Kiêu đã định cho cậu vào trung học Thực Nghiệm, đáng tiếc, trung học Thực Nghiệm lại không đồng ý cho cậu nhập học. Vì vậy, bác Kiêu mới vào trường của chúng tôi tung hỏa mù, giả vờ như không còn trường nào, cho nên mới bắt phải giúp cậu học thật tốt. Chỉ vì chuyện không thể trở thành tài trợ sinh đặc thù, không thể chân chính đi vào trường học bằng con đường tài trợ không thể truyền ra ngoài, bởi vì như vậy sẽ tạo nên một ảnh hưởng không tốt cho ngành giáo dục. Cho nên hậu quả diễn ra rất đáng sợ – hủy bỏ tư cách nhập học của cậu.”

Cậu quay người lại, nhìn cô, thật lâu sau cũng không nhớ được tên của cô. Trong lớp học đó có cô gái như thế này sao? Chần chờ phát ra một tiếng: “Cậu — “

“Cậu đừng hiểu lầm. Tôi không phải muốn tố cáo cậu, bởi vì có tố cáo cũng vô ích. Chuyện nhiều nhất mà tôi có thể làm là tung một số lời đồn nho nhỏ, như vậy với cậu cũng là đủ rồi.”

“Cậu — “

“Tôi nói, cậu đừng nên hiểu lầm. Đừng hiểu lầm lần này tôi đến là để đưa cặp đưa sách cho cậu. Không phải, tôi thuần túy chỉ là đến thăm dò tình huống giúp mình. Cũng may mắn, vừa rồi tôi biết được một tin tức rất quan trọng. Cho nên, mời cậu đưa số điện thoại của cậu cho tôi.”

“Tại sao tôi phải cho cậu?”

Cô khẽ cười lạnh: “Trung học Thực Nghiệm là mơ ước của học sinh và phụ huynh khắp toàn thành phố này. Bác Kiều thích sĩ diện đương nhiên cũng không ngoại lệ. Dù cậu không muốn vào, cậu cũng không thể làm trái với ý nguyện của bác Kiều.”

Cậu ta hoàn toàn câm miệng.

“Nói đi, số di động của cậu.” Cô móc giấy bút từ trong áo khoác ra.

Cậu ta nhìn gương mặt tinh khiết không có một chút tàn nhan của cô, vô thức đọc lên: “13569966985. Nhưng mà cậu — “

“Vẫn là câu đó, xin cậu đừng hiểu lầm. Tôi lấy số điện thoại di động của cậu chỉ là muốn tránh cho việc như hôm nay đừng xảy ra nữa, kịp thời kêu cậu đến trường để lấy sách. Còn nữa — ” Cô ghi số xong, lấy giấy bút về, “Không sai, tôi không phải là con gái của gia đình đại phú đại quý nào, ba mẹ của tôi chỉ là công nhân bình thường. Cho nên tôi không có nhiều tiền để trò chuyện vô bổ cùng cậu, nếu tiền điện thoại di động của tôi vượt quá mức tiền tiêu vặt, tôi cũng sẽ xem xét xem có nên tung tin đồn ra hay không. Cuối cùng, mời cậu đưa tay ra.”

Cậu ta ấp a ấp úng vươn tay ra.

Cô đặt cặp sách nặng nề vào lòng bàn tay của cậu: “Cuối cùng lần nữa, vẫn là mong cậu đừng hiểu lầm tôi đang uy hiếp cậu. Bởi vì từ đầu đến cuối, tôi đều dùng chữ ‘xin’, đúng không?” Nói đến đây, cô bé giáo hoạt cười cười.

Cậu ta nhìn thấy nụ cười thoáng này, lần đầu tiên vững vàng ôm lấy cặp sách.

“Thật vui khi có thể chúc mừng trước, cậu sẽ vào trung học Thực Nghiệm, bởi vì từ nay về sau, chúng ta có thể bye bye”

* Câu này trong bản gốc là Tri thư đạt lễ () tức là người vừa học rộng mà cư xử cũng đúng lễ nghi, phép tắc. Xét thấy câu vừa có tài vừa có đức của Việt Nam mình cũng tương đương nên Phong Vũ mạng phép sử dụng. Nếu ai tìm được câu nào hay hơn thì góp ý nha.

[1] Đôi nét về hệ thống giáo dục trung học của Trung Quốc: Giáo dục Trung học dành cho học sinh từ 12 – 18 tuổi. Các trường phổ thông chủ yếu do chính quyền địa phương điều hành. Các trường phổ thông do nhà nước điều hành bao gồm trường sơ trung (tương đương với THCS) và cao trung (tương đương THPT), cả hai hệ đều kéo dài 3 năm. Trong đó 3 năm sơ trung là bắt buộc căn cứ theo Luật giáo dục bắt buộc 9 năm. Sau khi tốt nghiệp sơ trung, đa số học sinh thường học tiếp lên cao trung, một số khác học lên các trường nghề hoặc trung học chuyên nghiệp. Học sinh tốt nghiệp trường nghề nhận bằng có giá trị tương đương như những học sinh tốt nghiệp cao trung. Ở bậc cao trung có các loại hình trường là THPT, THPT thường xuyên, trung học nghề, trung học nghề thường xuyên và đào tạo kỹ năng thực hành. Ở bậc THCS cũng có chương trình dạy kỹ năng nghề.

[2] Hoa quý mùa mưa (): đây là thành ngữ dùng để nói về tuổi thanh xuân, đầy sức sống, bờ ngõ, khát vọng...

[3] NBA(National Basketball Association): giải bóng rổ nhà nghề dành cho nam tại Bắc Mỹ. Giải bao gồm 30 câu lạc bộ thành viên, trong đó có 29 câu lạc bộ của Mỹ và một câu lạc bộ của Canada. Giải này là một thành viên của USA Basketball (USAB), một tổ chức được Liên đoàn Bóng rổ Quốc tế công nhận là cơ quan điều hành bóng rổ ở Mỹ. NBA là một trong bốn giải thể thao lớn ở Bắc Mỹ, bao gồm cả Major League Baseball (MLB), National Football League (NFL), và National Hockey League (NHL).

Giải đấu này được thành lập tại Thành phố New York vào ngày 6 tháng 6 năm 1946 với cái tên Basketball Association of America (BAA). Giải đổi tên thành National Basketball Association năm 1949 sau khi sáp

nhập với National Basketball League (NBL). Trụ sở văn phòng chính đặt tại tòa nhà Olympic Tower, tại 645 đại lộ 5 Thành phố New York.- kst /community/forum.php?mod=viewthread&tid=107184

[4] Kiều Đan là tên phiên âm tiếng Trung của Micheal Jordan, ngôi sao bóng rổ nhà nghề của Mỹ

[5] Ý chỉ những học sinh nhờ cha mẹ có tiền tài trợ cho hoạt động của nhà trường mà được nhận vào học

[6] Nguyên văn là Thất thủy bát thiết () nghĩa đen là bảy miệng tám lưỡi, ý là tranh nhau nói

[7] Câu này nguyên gốc là phạt yếu kim trang, nhân yếu y trang (): nghĩa là Phạt phải dát vàng, người nhờ quần áo tương tự câu người đẹp vì lụa của mình – Phong Vũ

2. Chương 2

Tối qua Hứa Tri Mẫn vừa nói xong liền tiêu sái khoác khăn quàng cổ quay đầu bước đi. Theo lẽ thường mà nói, Kiều Tường bỏ qua cho cô mới là lạ.

Chẳng qua biết chắc Kiều Tường sẽ không thể không bỏ qua cho mình nên lần này cô mới dám có gan nói như vậy. Nói cách khác là Kiều Tường sẽ không còn cơ hội đến trường giáo huấn cô. Nguyên nhân rất đơn giản, Kiều Tường hôm qua đã liên tục tự ý vắng học. Không khó suy luận, tên tiểu tử hư hỏng này e là đã bị bác Kiều ra lệnh ở nhà chuẩn bị chuyển trường.

Quả như cô dự đoán, một tuần sau Kiều Tường cũng không có quay về chỉnh cô. Rất nhanh sau đó, ban giám hiệu tuyên bố Kiều Tường chính thức chuyển đến trung học Thực Nghiệm.

Hứa Tri Mẫn lúc này mới cẩn thận lấy tờ giấy ghi số điện thoại di động của Kiều Tường xé thành từng mảnh nhỏ, rồi mới đem đi tiêu hủy.

Sau đó là những ngày gió êm sóng lặng.

Tuy rằng mọi người đôi khi hay lén đem chuyện của Kiều Tường ra làm trò đùa. Ví dụ như nghe nói Kiều Tường ở trung học Thực Nghiệm cũng không ra gì như thế nào, mọi người còn vui vẻ cá cược số tiền phải bỏ ra để đưa Kiều Tường lên cao trung của trung học Thực Nghiệm.

Đối với mấy chuyện này, Hứa Tri Mẫn đều đi theo bên cạnh mọi người thoải mái mà cười. Với cô, chuyện đêm đó đã theo số điện thoại di động sớm tan thành mây khói. Dù sao thì cuộc sống của cô cũng vị công tử ngang ngược kia cũng chỉ là hai đường thẳng không bao giờ có thể cắt nhau. Cho nên, Hứa Tri Mẫn tha hồ thoải mái, toàn tâm toàn ý nghiền chiến với kỳ thi trung khảo.

Chừng nửa năm sau, trung khảo kết thúc, kết quả thi cũng được công bố.

Chạng vạng, Hứa Tri Mẫn cười cái xe đạp hiệu mẫu đơn Thượng Hải kiểu dáng cũ kỹ của ông ngoại đến xem bảng niêm yết kết quả. Đạp thẳng vào mắt là cảnh tượng phía trước tấm bảng màu trắng bên ngoài hành lang phòng giáo dục của thành phố cách chỗ cô khoảng trăm mét chật ních thí sinh và phụ huynh đến xem điểm.

Ba mẹ đối với cô từ trước đến nay đều rất yên tâm nên chỉ lo bận bịu với công việc. Mặt khác Hứa Tri Mẫn cũng tin tưởng vào khả năng của mình nên khi nhìn thấy người xem đông như kiến, đã dứt khoát đi dạo một vòng, đợi đến khi còn ít người rồi trở về nhẩn nha xem.

Vậy mà cũng phải đợi mãi đến khi màn đêm buông xuống, ánh nắng chiếu trên bảng điểm hoàn toàn tắt ngúm thì đám người mới dần dần rời đi.

Để xe gọn gàng một chỗ, Hứa Tri Mẫn nghiêng người kéo túi xách đi ra khỏi bãi giữ xe.

Trăng đêm đó rất sáng, ánh trăng trong trẻo. Dưới cột điện cách đó vài bước có một thiếu niên đang đứng, bóng dáng này hình như cô đã từng gặp qua.

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, Hứa Tri Mẫn lúc này mới thấy rõ được dung mạo của người thiếu niên kia, không khỏi thẩn kinh ngạc. Đây không phải chính là người con trai mà cô đã gặp trên xe bus buổi tối đến Kiều gia hơn nửa năm trước sao. Hôm nay, anh ta mặc một bộ áo sơ mi ngắn tay màu đen phối cùng quần bò màu đậm, rất cool. Cô nhớ hình như – tên trên thẻ học sinh của anh là Mặc Thâm.

Cũng không phải là cô cố ý nhớ kỹ anh ta. Chẳng qua là ấn tượng của anh để lại trong cô quá sâu. Ánh mắt này cứ như là tia x khi đi kiểm tra sức khỏe ở trường quét vào tâm can của cô từ đầu đến cuối không bỏ sót điểm nào.

Hiện tại, Hứa Tri Mẫn lại như khi đó hiện lên trực giác kỳ quái: [anh ấy biết mình đang nhìn anh ấy, hơn nữa anh ấy cũng đang nhìn mình.]

Tại sao vậy? Đây quả thật là chuyện rất đáng ngạc nhiên.

Cô bước về trước vài bước, đi vào đầu ngõ, lại nhin không được mà dừng bước, quay đầu lại: “Bạn này, bạn cũng đến xem kết quả thi à?”

“Xem kết quả dùm người khác.” Anh đáp, giọng nói hình như có trầm hơn.

“Hiện tại trời cũng đã tối rồi, bằng niềm yết lại rất dài. Hay là chúng ta hỗ trợ cho nhau, bạn thấy thế nào?”

“Được.”

Hứa Tri Mẫn cảm thấy từ “được” này của anh cứ như là chờ cô mở miệng trước vậy. Vì thế, cô không vội, chờ anh chậm rãi đi tới, chờ anh giải thích.

“Tôi tên là Mặc Thâm.”

Chủ động tự giới thiệu, rất có lễ phép. Hứa Tri Mẫn trong lòng cộng thêm cho anh hai điểm.

“Đi theo tôi còn có em trai tôi Mặc Hàm. Nó năm nay cũng tham gia thi trung khảo.”

“Anh đến xem điểm giúp em trai à?”

“Không. Nó được trường cử đi học, cuối năm sẽ bắt đầu cùng học cao trung với tôi.”

À, thì ra là hai anh em tài giỏi của trung học Thực Nghiệm. Hứa Tri Mẫn nhìn bóng dáng chập chờn bất định trên mặt đất của người con trai này mà nghĩ anh vì sao lại phải chủ động nói mấy chuyện này với cô. Anh khiến cô có cảm giác anh không phải là loại động vật đơn bào thích tùy ý cùng người khác nói chuyện phiếm.

Cẩn thận vượt qua hòn đá nhỏ ở giữa đường, Hứa Tri Mẫn hỏi: “Vậy thì anh xem kết quả giúp ai?”

“Tôi với Mặc Hàm, là vì một nữ sinh tên Hứa Tri Mẫn mà đi vào nơi này xem kết quả.”

“Hứa Tri Mẫn?”, Hứa Tri Mẫn đi đến bảng điểm trước hành lang, bình tĩnh bật chiếc đèn pin nhỏ móc trên chùm chìa khóa. Dù sao, trên đời này người trùng tên trùng họ hẳn là rất nhiều.

“Cô cũng là học sinh sơ trung của trung học Thiên Nguyên à.”

Lớp sơ trung của trường cũ đúng là không ai có trùng tên trùng họ với cô, trong các thí sinh của trung học Thiên Nguyên năm nay đúng là chỉ có một mình cô tên Hứa Tri Mẫn. Hay là bọn họ tìm nhầm người, chắc vậy — Hứa Tri Mẫn cầm đèn pin xoay một vòng, ánh đèn quét qua một hàng chữ trên tấm bảng tối mờ mờ, thấp giọng hỏi: “Các anh biết cô ấy?”

Yên tĩnh, qua một lát tiếng anh nói nhẹ nhàng truyền đến: “Ừ”.

“Anh nói các anh biết cô ấy, mà cô ấy lại không biết các anh. Chuyện này, thật là kỳ lạ có phải không?”

“Không. Cô ấy hiện tại cũng biết chúng tôi.”

Cô đột nhiên quay sang, bình tĩnh dùng thanh âm rất sắc nhọn hỏi: “Các anh làm sao biết tôi?”

“Nếu muốn người không biết, trừ phi mình không làm.”

Nhìn thấy sắc mặt cô vì lời này mà khê biến, anh nhếch khóe miệng nhàn nhạt cười: “Cô không nên dùng ánh mắt đề phòng mà nhìn tôi như vậy. Bởi vì chúng ta vốn là cùng một loại người.”

Cùng một loại người? Nghĩa là cô thật sự trước kia đã biết hẳn? Hứa Tri Mẫn mặt nhăn mày nhú, trong đầu rất nhanh lọc qua tất cả thân bằng hảo hữu. Lại nói chuyện này thật sự là hi hữu. Đột nhiên, cô dường

như nhớ lại cái gì đó. Là chuyện rất lâu trước kia, có một lão phu nhân tóc mai xanh rậm, khuôn mặt từ ái nhất thiên hạ.

Cô giật mình tỉnh ngộ, đang muốn nói cái gì đó, đã gặp một thiếu niên áo trắng vừa chạy về phía bọn họ vừa la: “Anh”

Trong chốc lát, Mặc Hàm đã tới trước mặt Mặc Thâm, hai tay chống lên đầu gối thở hổn hển, ngẩng đầu nói: “Anh, em tra được rồi. Chị Tri Mẫn thi lên trung học Thực Nghiệm chúng ta. Nghe được chuyện này, mẹ hẳn là yên tâm rồi.”

Nói xong, cậu ta giống như ý thức được cái gì đó, chậm rãi quay đầu thấy Hứa Tri Mẫn, ngạc nhiên mà kêu lên: “Chị Tri Mẫn?”

Không cần cố ý phủ định. Cô nhẹ nhàng đem sợi tóc rơi xuống vén ra sau tai, gạt đầu.

Gió đêm giờ khắc này hây hây thổi, cô lại cùng người nhà Nhà họ Mặc gặp nhau trong một đêm hè, thời gian cứ như ngừng lại.

“Tôi tên là Hứa Tri Mẫn, là thí sinh sơ trung trường Thiên Nguyên tham dự kỳ thi sơ tam, e là sẽ được ưu tiên trúng tuyển vào cao trung của trường trung học Thực Nghiệm.” Cô đưa đèn pin nhắm ngay vào tờ giấy trắng chữ hồng trên bảng niêm yết: Hứa Tri Mẫn, tổng điểm 3 môn: 278. [điểm trúng tuyển vào trung học Thực Nghiệm là 275, trường có ưu tiên tuyển những học sinh có ý thức ham học.]

“Mặc Thâm, lớn hơn em một tuổi, mới vừa lên cao tam (cấp 3).” Anh một lần nữa chính thức tự giới thiệu.

Mới hơn một tuổi, là học nhảy lớp sao? Hứa Tri Mẫn phỏng đoán.

“Em với anh trai đều chỉ học năm năm tiểu học, vì thời gian học tiểu học ở trường Thực Nghiệm chỉ có 5 năm chứ không phải là 6 năm như các trường khác”, trên khuôn mặt trắng nõn của Mặc Hàm lúc nào cũng tràn đầy vẻ tươi cười, nếu ví cuộc sống này là bầu trời thì cậu ta chính là một bông tuyết thuần khiết. “Em là Mặc Hàm, nhỏ hơn anh trai em hai tuổi, là học sinh sơ trung được cử thẳng lên học cao trung tại trung học Thực Nghiệm.”

Tới lượt mình rồi mà cô vẫn không nghĩ ra mình nên nói cái gì? Nói “Thật vui vì có thể làm quen với hai người” liệu có ổn không? Có cần khách sáo vậy không. Nếu bọn họ đúng là có quan hệ với vị lão phu nhân trong trí nhớ của cô thì sao.

Không chờ cô mở lời, Mặc Thâm đã khoát tay áo đi trước: “Mặc Hàm, chúng ta về thôi.”

“Chị Tri Mẫn, bọn em đi trước nha.” Mặc Hàm hướng về phía cô hữu hảo cười cười, nói. Cậu thiếu niên lúc nào cũng tươi cười này thật sự làm cho người ta rất khó nảy sinh tâm lý phòng vệ. Ngũ quan của cậu ta vô cùng tinh tế giống y như anh trai, duy chỉ có tính tình dễ chịu hòa nhã là không giống ông anh kia chút nào.

Hứa Tri Mẫn nhìn theo bóng dáng hai anh em đã khuất xa mà thở dài.

Mặc Thâm thoạt nhìn thì đúng là rất ngạo mạn, nhưng cách làm của anh ta lại rất là thực tế. Xem kết quả xong, biết miễn cưỡng ở lại chỉ làm cho tình hình thêm khó xử, đúng lúc chia tay mới có thể tránh cho cả ba người khỏi bị lúng túng. Dù sao, bọn họ với cô cũng không quen biết, ngay cả bạn bè cũng không phải. Cho dù họ dường như biết rất nhiều chuyện về cô, thì cô đối với bọn họ lại hoàn toàn xa lạ. Chỉ biết là, cái người mà Mặc Hàm gọi là “Mẹ” đó rất có thể chính là vị lão phu nhân hiền lành trong trí nhớ của cô.

Trên đường đi, Hứa Tri Mẫn đón gió đêm, cứ như thế mà suy nghĩ mãi.

Về đến nhà, cô đem kết quả thi trung khảo thông báo cho ba mẹ, song thân tất nhiên vô cùng vui sướng. Về phần chuyện Nhà họ Mặc, cô không vội hỏi lại ba mẹ. Cô loáng thoáng cảm thấy chuyện này sẽ không đơn giản mà chấm dứt như vậy.

Lại nói, loại cảm giác mơ hồ này tồn tại cách hết sức kỳ diệu. Hứa Tri Mẫn trước khi đi ngủ lại vô thức trở về chỗ mà hai lần trước đã gặp Mặc Thâm — [anh ta biết mình đang nhìn anh ta, hơn nữa anh ta cũng đang nhìn mình].

“Là bởi vì cùng một loại người sao?” Cô tự nhủ một câu rồi với tay tắt đèn đầu giường.

Một tuần sau, trực giác của Hứa Tri Mẫn cũng được nghiệm chứng. Lần này là mẹ cô chủ động nhắc tới chuyện Nhà họ Mặc.

“Chú Mặc có ý là con đã thi vào được trung học Thực Nghiệm thì phải càng quý trọng cơ hội này mà học tập cho tốt. Còn lo lắng khoảng cách từ nhà chúng ta đến trung học Thực Nghiệm khá xa, trong khi thời gian nghỉ trưa đối với mấy đứa nhỏ đang độ tuổi trưởng thành như con là vô cùng quan trọng, nên chú Mặc bàn là để con giữa trưa đến Nhà họ Mặc dùng bữa, cũng thuận tiện nghỉ ngơi hơn.”

“Chú Mặc? Là bà con xa của nhà chúng ta hả mẹ?”

“Không phải. Nhà chúng ta làm sao mà có người bà con hiền quý như vậy được. Chuyện này tất cả đều là nhờ bà dì của con.”

Thì ra là vậy, Hứa Tri Mẫn bắt đầu nhớ lại hết những chuyện về lão phu nhân hiền từ kia xảy ra khi cô còn bé. Lão phu nhân chính là bà dì, em ruột của ông ngoại. Nhớ lại trước khi vào tiểu học, ba mẹ đều bận công việc, là bà dì đã nhận nuôi nấng cô trong thời gian gần hai năm.

Còn nhớ chính đôi bàn tay gầy guộc của bà dì đã buộc khăn quàng cổ cho cô, đút cô ăn cơm; cũng chính là cô mỗi khi đi học đều ôm chặt lấy đôi tay ấy mà kéo cho đến khi gần đến trường mẫu giáo mới thôi. Hứa Tri Mẫn bắt giác đắm chìm trong cảm xúc khi nhớ về những năm tháng vô ưu vô lo đó.

Mẹ cô ở bên cạnh tiếp tục nói: “Sau này, con vào tiểu học. Vừa lúc sức khỏe của chị dâu Phùng Mặc không được tốt lắm, nên chú Mặc mới nhờ bà dì con đến Nhà họ Mặc, giúp chú ấy chăm sóc hai cái đứa con lớn”.

Hai đứa con của chú Mặc chính là Mặc Thâm và Mặc Hàm. Hứa Tri Mẫn suy đi nghĩ lại rồi mới hỏi: “Như vậy, quan hệ giữa chú Mặc với bà dì là –”

“Bà dì là vú em của chú Mặc. Mẹ ruột của chú ấy khi sinh chú vì sinh khó mà qua đời. Người nhà họ Mặc thì đang cần sữa mẹ để nuôi em bé. Vừa vặn lúc ấy bà dì con còn chưa cho con cai sữa, sữa cũng nhiều, bởi vậy Nhà họ Mặc mới tìm đến bà dì của con. Có thể nói, chú Mặc là nhờ từng chút từng chút sữa của bà dì con mà lớn lên. Chú Mặc cũng là người biết ân biết nghĩa, nên đem bà dì của con xem như là mẹ ruột mà hiếu thuận.”

Chuyện này nghe ra cũng không phải là chuyện gì xấu. Nhưng tại sao khi mẹ bắt đầu kể lại chuyện cũ này, trên mặt lại lộ mờ ẩn hiện ra một chút lo lắng. Hứa Tri Mẫn cảm thấy rất khó hiểu, yên lặng nghe mẹ tiếp tục đi xuống nói.

“Tuy rằng bà dì con đối đãi với chú Mặc như là con do chính mình sinh ra, chú Mặc cũng đối với bà dì con rất tốt không hề có chút vấn đề gì. Nhưng mà cũng phải công nhận là cho dù có quan hệ tốt đến mấy, thì trên thực tế giữa bọn họ thực sự cũng không có quan hệ huyết thống, lại càng không phải là mẹ con ruột thịt. Từ khi chú Mặc đón bà dì con quay về nhà chú ấy, bà dì cả năm cũng chỉ về nhà được một hai lần. Cho dù sức khỏe của chị dâu Mặc đã tốt lên, đã có thể đi làm trở lại, nhưng chú Mặc vẫn lấy đủ các loại lý do không để cho bà dì con đi.”

Hứa Tri Mẫn cũng đã hiểu được ý tứ trong lời nói của mẹ mình. Bà dì có hai cô con gái, cô thường gọi hai người là dì cả và dì hai. Mẹ cô với hai dì quan hệ rất tốt. Hai dì đối với Nhà họ Mặc có chút bất mãn, mẹ tất nhiên là phải đứng ở trên lập trường của hai dì mà ủng hộ.

Về phía hai dì cũng tự thấy mình không có gì sai, nhưng Hứa Tri Mẫn ngược lại cảm thấy việc này rất khó mà phân rõ được ai đúng ai sai. Bản thân là thế hệ sau, không nên tùy tiện phát biểu ý kiến gì về vấn đề của trưởng bối khi đó. Cho nên, điều khiến cô quan tâm chủ yếu vẫn là anh họ lớn Kỷ Nguyên Hiên của cô.

Kỷ Nguyên Hiên là con trai lớn của dì cả, lớn hơn Hứa Tri Mẫn sáu tuổi, xét về vai vế là anh họ của Hứa Tri Mẫn. Nhưng hai người đều là con một, lúc nhỏ lại hay chơi với nhau nên quan hệ tự nhiên sẽ không bình thường, gần bó như thế tay chân. Hứa Tri Mẫn thường hay trực tiếp gọi Kỷ Nguyên Hiên là “anh”, còn Kỷ Nguyên Hiên thì lại vô cùng yêu chiều mà gọi cô là “Mẫn nhi”.

Từ khi Hứa Tri Mẫn học lên sơ trung, thì Kỷ Nguyên Hiên cũng lên thành phố lớn học trường huấn luyện thể dục thể thao. Sau khi mỗi người một nơi, nhưng hai người vẫn thư từ qua lại, giống như người nhà quan tâm lẫn nhau.

Ngay lúc Hứa Tri Mẫn chợt nhớ ra là anh họ đang sống cùng bà ngoại thì vẻ mặt lại lộ ra một chút phức tạp, thờ ơ. Không ngờ sự tình trong đó lại phức tạp như vậy.

“Ý của mẹ có phải là không nên đồng ý đến nhà họ Mặc với chú ấy?”

“Chuyện này vẫn là tùy theo ý của con. Chú Mặc cũng đã nói trước là phải do chính con quyết định. Nếu không muốn đi thì cũng phải do chính miệng con nói cho chú ấy biết.”

Hứa Tri Mẫn mặt nhăn mày nhíu: “Con hình như còn chưa từng gặp qua chú Mặc ấy nữa mà.”

“Đúng là chưa gặp.” Mẹ cô thở dài, “Cho nên, nói trắng ra là, kiểu quan hệ này với nhà họ Mặc con có muốn cũng không thể với tới.”

Hứa Tri Mẫn lập tức nghĩ đến lúc Mặc Thâm đi tới tiểu khu Nguyệt Hoa. Cứ nhìn vào một tòa rồi một tòa nhà lớn màu trắng tựa như muốn ngăn không cho người ta bước vào kia cũng đủ biết người ở trong đó là loại người gì rồi. Nếu đã leo được đến vị trí quyền thế đó, tiền của bọn họ ắt hẳn cũng chẳng ít ỏi gì, chẳng lẽ người ở trong hoa viên Nguyệt Hoa ấy đều là một lũ “Khổng tước”?

Hai hàng lông mày của cô cơ hồ xoắn hết lại, lòng dạ mâu thuẫn lúc này lại hiện lên một mong muốn trắng trợn. Cô muốn đi, đi vào trong cái nhà lầu cao sang ấy để có thể quan sát thế giới bình dân phía dưới.

“Mẹ, con nghĩ, con sẽ đồng ý đến nhà chú Mặc. Dù sao chuyện này cũng không phải dễ dàng từ chối được.” Hứa Tri Mẫn lắp lững nói, cô cũng không cho rằng mình đang nói dối mẹ. Theo giọng điệu của mẹ cô lúc này thì người nhà họ Mặc không phải là có thể tùy tiện từ chối, cũng không cần phải vì chuyện của cô mà phá hỏng hòa khí giữa nhà cô với nhà họ Mặc. Dĩ hòa vi quý, mới là châm ngôn sống tốt nhất.

Mẹ cô sau khi suy nghĩ, cũng cảm thấy con gái mình nói vậy cũng không phải không có lý. Bà khẽ thở dài, cẩn thận dặn dò: “Vậy con nhất định phải cẩn thận, phép tắc của nhà họ Mặc sẽ rất nhiều đấy.”

Hứa Tri Mẫn đồng ý đi xuống.

Ngày học sinh mới đến ghi danh, Hứa Tri Mẫn mặc một cái váy hoa màu xanh với thắt lưng mặt hình vuông, tóc bện thành hai bím dài, đầu đội một chiếc mũ cói màu vàng nhạt. Đúng chín giờ bắt đầu đạp chiếc xe hiệu mẫu đơn Thượng Hải cũ của ông ngoại rời khỏi nhà, đạp một mạch không nghỉ dưới ánh nắng hè chói chang, khoảng gần bốn mươi phút sau đã tới trung học Thực Nghiệm.

Trung học Thực Nghiệm chia các lớp sơ trung và cao trung vào hai khu học đường tiếp giáp nhau. Cả hai tòa nhà đều có 12 tầng, ở chính giữa tầng trệt có đặt vài bồn hoa nhỏ. Kiểu dáng kiến trúc cho đến màu sắc của hai tòa nhà giống nhau như đúc, đều là tường đồ trang nghiêm, trụ nhà trắng, điểm xuyết mấy bàn trà nhiều màu sắc và cửa sổ thủy tinh.

Phòng học xinh xắn, điều kiện dạy học nổi trội, học sinh đều được lựa chọn từ những người vô cùng xuất sắc. Hứa Tri Mẫn bắt đầu cảm thấy áp lực. Một mình đi vào đại sảnh tầng một của khu cao trung, bên trong người đến người đi, phần lớn đều là học sinh mới và phụ huynh. Để tiếp đãi học sinh mới thật tốt, trường đã bố trí một học sinh cốt cán trong trường đến giúp các thầy cô giáo một số công việc.

Đúng vào lúc cô đang tìm tìm bâng bâng chỉ dẫn, thì bỗng có một người từ góc hành lang vội vã lao ra, va vào trước mặt cô.

“Đi đứng thế nào vậy?! Bộ dui rồi hả!” Đối phương vừa mở miệng đã mắng, nhìn thấy vẻ mặt giống như gặp quỷ của cô mà thốt lên một tiếng, “Cậu —

3. Chương 3

Hứa Tri Mẫn nhắm chặt mắt, giờ phút này cô cảm thấy ảo não vạn phần, nhưng cũng không thể giả vờ như không thấy. Cô nên sớm đoán trước con “Khổng tước” lấy “Tiền là vạn năng” ấy, nếu đã có thể đưa con trai vào học sơ trung thì chắc chắn biết lựa thời cơ để tiếp tục được lên học cao trung của trường. Mấy ngày nay tập trung nghiên cứu câu đố về Mặc gia nên hậu quả là cô quên sạch sành sanh mối lo ẩn nấp đã hơn nửa năm này.

Kiều Tường tỉ mỉ đánh giá vẻ mặt của cô, hai hàng lông mày rậm nhíu lại thành chữ bát ngược (là đảo ngược hình này lên nè). Không sai, đây chính là cô gái tối hôm đó đã khiến cậu ta “vô cùng nhục nhã”. Thật to gan, cô ta là người đầu tiên dám giáp mặt uy hiếp mình! Nếu không phải vì nghe theo lệnh của mẹ già, tuyệt đối không được gây chuyện vào thời điểm mấu chốt, mình đã sớm đuổi theo cho cô ta một bài học.

Nhớ lại ngày đó, Kiều Tường không khỏi giận sôi gan: “Tôi còn chưa biết tên cậu.”

“Cậu không cần phải biết.”

“Tôi — tôi vì sao lại không cần biết!!!” Cậu ta tức giận đến mức thiếu chút nữa bốc hỏa.

“Bởi vì đêm đó tôi đã say good bye với cậu rồi.” Nói xong, Hứa Tri Mẫn liền cất bước đi không buồn để ý đến cậu ta nữa.

Cậu ta ngang ngược chìa một chân ra ngăn đường cô đi, khoanh tay trước ngực, vừa vô lại vừa lười biếng nói: “Nhưng bây giờ chúng ta lại gặp mặt, hơn nữa lại ở khoảng cách gần như vậy.”

Cô ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn cậu ta: “Cậu không biết sao? Trên thế giới khoảng cách gần nhất, cũng chính là khoảng cách xa nhất.”

“Cậu, cậu —” cô gái này vừa nói mấy câu đã khiến cho cậu ta thấy ù ù cạc cạc. Ví dụ như cái câu gì mà không có cái gì rồi không có cái gì lần trước hại cậu ta ở nhà lục lọi từ điển ba ngày, mới biết là ý cô muốn nói cái tính trẻ con ấy sẽ làm hại cậu ta. Lại nói, cô gái này đáng vẻ bây giờ khác với hình tượng nữ sinh ngoan ngoãn thường ngày, không biết có bao nhiêu người biết được điều này chứ. Cậu ta hừ lạnh một tiếng: “Cậu rất biết cách ‘giả vờ’ đấy!”

“Làm sao có thể so với kiểu cổ làm ra vẻ ta đây như cậu chứ?”

“Cậu —” cậu ta trợn to mắt, tự nhủ chẳng qua cô ta chỉ nhanh mồm nhanh miệng, đành phải nén giận mà xua tay.

Cảnh tượng hai người cãi nhau lúc đó rất thú vị, khiến cho một cô gái này giờ vẫn một mực giữ yên lặng quan sát bật cười thành tiếng.

Cả Hứa Tri Mẫn và Kiều Tường đều nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh như chuông ngân của ai đó đều kinh ngạc nhìn về phía tiếng cười phát ra.

Một cô gái mặc đồ màu đỏ ngồi ở góc hành lang phía trên lan can màu trắng, mái tóc ngắn được cắt theo kiểu cách rất đẹp, khuôn mặt thanh tú, hai chân đóng đưa giữa không trung, cả người toát ra vẻ tiêu điều tự tại. Nhận thấy ánh mắt của hai người, cô gái liền nhảy xuống đi tới bên cạnh Hứa Tri Mẫn.

Kiều Tường lớn tiếng hỏi: “Vừa rồi cậu cười cái gì hả?”

Cô gái nhếch miệng, lộ ra hàm răng trắng xinh: “Cười cậu, khóc không ra nước mắt*, đáng đời.”

Kiều Tường siết chặt nắm tay.

“Sao, muốn đánh nhau hả.” Cô gái hất cằm, neho đôi mắt mèo lại, “Tôi tên là Tổ Lương Tuyết, tuyển thủ của đội tuyển TaeKwonDo, đẳng cấp đai đỏ. Không tin sao? Nếu cậu là học sinh sơ trung của trường, vậy hẳn là sẽ biết đến tấm thẻ này.”

Nhìn cô lấy ra một tấm thẻ màu xanh lam đeo ở trên cổ, sắc mặt Kiều Tường liền thay đổi.

Câu lạc bộ TaeKwonDo của trường này rất có tiếng, các thầy cô giáo ở đây đều là cao thủ đai đen, đặc biệt còn mời cả thầy giáo từ Hàn Quốc đến giảng dạy. Các thành viên trong câu lạc bộ tham dự các trận thi đấu hữu nghị hạng vừa đều giắt cúp vàng chung cuộc. Đối với môn võ này cậu ta vốn đã ngưỡng mộ từ lâu, từng nhiều lần xin gia nhập câu lạc bộ. Nhưng trường học có văn bản quy định rõ ràng, để không ảnh hưởng đến việc học tập bình thường, nên giới hạn điều kiện học sinh được tham gia vào các hoạt động ngoại khóa. Mà thành tích học tập của cậu ta lại thật sự rất tệ, nên câu lạc bộ không thể đồng ý cho cậu ta tham gia.

Cho nên khi Lương Tuyết chia tấm thẻ xanh thành viên câu lạc bộ mà cậu ta ao ước từ lâu, trong lòng Kiều Tường bỗng hiện lên một nỗi đau khó mà diễn tả thành lời. Cậu ta không phải sợ đánh không lại cô ấy, mà là sợ đắc tội với đám cao thủ câu lạc bộ TaeKwonDo, càng sợ bị mách với thầy chủ nhiệm câu lạc bộ khiến cho thầy có ấn tượng không tốt đối với cậu ta.

Kiều Tường hung hăng trợn mắt nhìn trừng trừng hai cô rồi ngượng ngùng bỏ đi.

Ác thần đi rồi. Lương Tuyết vỗ một cú vào vai Hứa Tri Mẫn: “Định cảm ơn mình như thế nào đây?”

“Cám ơn.” Hứa Tri Mẫn chân thành nói, trong lòng vẫn có chút khó hiểu, cô gái xa lạ này vì sao lại đứng về phía cô rút dao tương trợ.

“Tên bạn là gì?”

“Mình họ Hứa, tên Tri Mẫn.”

Đôi mắt mèo trong veo của Lương Tuyết nhìn lướt qua cô: “Mình nghĩ, cậu là loại người thà nửa đường chết khát chứ không chịu xin chén nước từ những người xa lạ.”

“Rất ít người làm như vậy.” Hứa Tri Mẫn thản nhiên nói.

“Đúng vậy. Tất cả mọi người không làm như vậy, vì cho rằng không xin được nước. Chuyện này không phải rất kỳ lạ sao? Xin nước chứ có phải vay tiền đâu, sao phải lấy suy nghĩ đề phòng mà làm trầm trọng hóa vấn đề. — Đương nhiên, mình sẽ không cho mấy người ăn xin đó dù là một phân tiền, cùng lắm mình sẽ cho họ một chén cơm.”

Hứa Tri Mẫn đã hiểu, Lương Tuyết giúp cô là bởi vì thích cô. Mà bản thân cô cũng thấy cô gái tràn đầy khí khái này cũng rất tốt. Vậy là tình bạn của hai người bắt đầu từ đây.

Khuôn mặt Hứa Tri Mẫn giãn ra, nói: “Đồng cảm.”

Lương Tuyết vỗ vỗ bả vai cô: “Nhìn thấy cậu vừa rồi cứ đi quanh quẩn một chỗ chắc là bị lạc đường hả. Mình dẫn cậu đến chỗ ghi danh nha. Tuy rằng mình cũng vừa mới thi đỗ vào trường này, — cậu đừng có ngạc nhiên, mình quả thật chưa từng học ở trung học Thực Nghiệm. Chỉ là nhờ ba mình có quan hệ bạn bè tốt, nên mình được đến câu lạc bộ TaeKwonDo của trường luyện tập gần ba năm. Cho nên để mình dẫn đường cho cậu tuyệt đối không có vấn đề.”

“Vậy ba của cậu đâu?”

“Hơn một tiếng trước, nhân lúc người đến còn chưa đông, ba đã làm xong toàn bộ thủ tục nhập học cho mình rồi. Đồ đạc linh tinh ba mình cũng mang về nhà trước rồi, mình còn muốn đến thăm câu lạc bộ cho nên đi chung quanh xem náo nhiệt, kết quả lại được chứng kiến câu chuyện của hai người.” Lương Tuyết đi phía trước thở dài một hơi rồi quay đầu lại: “Nói mau, cậu muốn nghe tin tốt hay tin xấu?”

“Tin xấu.”

“Quả nhiên là người cẩn thận đề phòng**.” Lương Tuyết thở dài, “Tin tức xấu chính là, hai chúng ta vừa hay sẽ học cùng lớp với thằng cha hư hỏng kia.”

“Cậu cũng biết Kiều Tường?”

“Làm sao không biết được, tên đó từ sơ tam được chuyển đến sơ trung của trường này, trên sổ đen thông báo phê bình đích danh từ trước tới giờ chưa từng thiếu suất của cậu ta.”

Quả nhiên là sự thật, Kiều Tường ở đây cũng lộn xộn chẳng ra thể thống gì.

“Vậy còn tin tốt?” Hứa Tri Mẫn hỏi.

Lương Tuyết mỉm cười khó hiểu: “Chúng ta sẽ học cùng lớp với nhị công tử nhà họ Mặc.”

“Mặc Hàm?” Hứa Tri Mẫn thầm giật mình.

“Cậu biết Mặc Hàm? Vậy mà mình còn muốn từ từ giới thiệu cậu ta cho cậu biết nữa chứ. Cậu ta thật sự là một người tốt, so với tên hư hỏng kia thì hoàn toàn khác biệt. — nhưng mà, cậu biết cậu ta cũng là chuyện bình thường. Mặc Hàm là tân khoa Trạng Nguyên của kỳ trung khảo mà. Toán và tiếng Anh đều đạt điểm

tuyệt đối, về phần ngữ văn thấp hơn hai điểm là do phòng giáo dục đề xuất không thể để điểm cậu ta quá mức hoàn mỹ, tuy các thầy cô không tìm ra khuyết điểm trong cách viết văn của cậu ta nhưng vì lý do công việc nên phải trừ đi hai điểm.” Lương Tuyết đúng là loại người ba hoa một khi đã mở loa ra là nói thao thao bất tuyệt, “Còn vì sao mà mình biết Mặc Hàm ấy à. Đó là vì hai công tử nhà họ Mặc đều là thành viên của câu lạc bộ TaeKwonDo. Mình thích Mặc Hàm còn hơn cả anh trai cậu ta Mặc Thâm. Đương nhiên, số nữ sinh say mê Mặc Thâm còn nhiều hơn một chút. Cậu đại khái không biết, suốt một năm vừa rồi, ngày nào tan học cũng có nữ sinh si tình của trường khác đứng ở cổng trường chờ Mặc Thâm. Vậy mà Mặc Thâm cũng không hề liếc nhìn người ta một cái. Cô gái kia kéo lại hỏi vì sao thì cậu ta nói cô gái đó không đủ tư cách lọt vào mắt của cậu ta! — mình khinh!”

Lương Tuyết nói đến đâu bốc khói, nén giận, buột miệng nói tục. Hứa Tri Mẫn đột nhiên lại cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm Lương Tuyết thật sự là một cô gái thú vị, luôn miệng nói thích Mặc Hàm, lại để ý đến mấy chuyện như thế của Mặc Thâm.

Hai người nói nói cười cười, rẽ vào khúc ngoặt phía trước, đi tới chỗ học sinh mới ghi danh nộp học phí.

Hứa Tri Mẫn thấy Mặc Hàm ở phía xa xa.

Bên góc bên phải một chiếc bàn dài sơn đỏ, cậu ta ngồi bên cạnh cô giáo thu học phí, phụ trách ghi danh sách học sinh mới đến đăng ký. Lúc này thoạt nhìn, Vóc dáng Mặc Hàm so với anh trai hơi thấp hơn một chút, gầy hơn một chút. Cậu ta bị cận à? Nhìn cặp kính viền vàng trên mũi cậu ta, cô cảm thấy rất lạ, rõ ràng tối đó cậu ta cũng không đeo kính.

Mà cho dù mang thêm cặp kính cũng không thể làm hỏng cảm giác đặc biệt trên người cậu thiếu niên này. Đúng như lời Lương Tuyết nói, cậu thiếu niên áo trắng này có thể tùy ý khiến cho người ta cảm thấy một vẻ ân cần. Mà không hiểu sao, sự sốt ruột, nóng bức cũng theo nụ cười của cậu ấy mà dần dần tiêu tán, tâm trạng của mọi người cũng vì thế mà thư thái hẳn.

Trong năm hàng dài rồng rắn, thì tổ của Mặc Hàm là làm việc hiệu suất cao nhất, nhiều người cũng nhìn thấy nên ồ ạt kéo đến.

Lương Tuyết nhẹ nhàng thì thầm với Hứa Tri Mẫn: “Mình lên trước hỏi Mặc Hàm một chút, xem có thể đi cửa sau hay không.”

Hứa Tri Mẫn muốn kéo cô lại, thì cô đã nhanh như chớp vọt tới hàng đầu tiên. Lúc quay về, cô hướng về phía Hứa Tri Mẫn ra hiệu ok.

Đi theo Lương Tuyết, Hứa Tri Mẫn nhanh chóng đi vào một văn phòng nhỏ không người. Thấy không có ai, Mặc Hàm cầm danh sách đi đến.

Lần thứ hai ở cự li gần nhìn nhị công tử nhà họ Mặc, Hứa Tri Mẫn thấy có thể kể ra những khác biệt rất nhỏ trên khuôn mặt của cậu ấy và anh trai. Ví dụ, tóc mềm giống lông mèo, lông mi dài và cong hơn, môi mỏng hơn, màu mắt nhạt hơn một chút, làn da trắng nõn. Duy chỉ có chiếc mũi là giống y chang anh trai, sống mũi thẳng tắp, thực tuần mỹ, khiến cô nhớ tới cái mũi của pho tượng Alexander trong phòng mỹ thuật tạo hình.

Để tăng cường khái niệm không gian trong môn hình học không gian, Hứa Tri Mẫn từ năm thứ ba tiểu học đã thường lợi dụng thời gian ngoài giờ tham gia học vẽ tranh tại một phòng mỹ thuật tạo hình ở bên ngoài trường. Ai cũng biết những người yêu thích vẽ tranh, khi nhìn thấy vật gì đó đẹp là sẽ nhìn không được mà muốn cầm lấy bút vẽ. Hiện tại cô chính là như vậy, muốn vẽ chiếc mũi của hai anh em này, sau đó cất giấu cho riêng mình.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ trong nháy mắt. Hứa Tri Mẫn rất nhanh đã đem ý tưởng không thực tế này chôn xuống tận đáy lòng.

Mặc Hàm để danh sách học sinh mới xuống. Lương Tuyết ở bên cạnh nói: “Khi đăng ký mình thấy tên của bạn ngay trước tên của mình. Theo mình biết thì mình với bạn cùng lớp, lại được phân vào cùng một trong năm tổ.”

“Mình biết.” Mặc Hàm nhất ngữ song quan (một lời hai ý) nói, khẽ lật danh sách đến tờ có tên cô ra.

Lương Tuyết không nghe ra ý tại ngôn ngoại của cậu ta dùng. Ngược lại Hứa Tri Mẫn trong lòng biết rõ ràng nhưng lại không lên tiếng. Cô nhận lấy cây bút cậu ta đưa, đường đường hoàng hoàng ký tên mình lên bản danh sách đăng ký.

Mặc Hàm đếm xong tiền học phí của cô rồi gật đầu: “Chờ mình một chút.” Lại chuồn ra khỏi cửa.

Lương Tuyết dùng khuỷu tay hích hích vào hông Hứa Tri Mẫn: “Thế nào, tiểu tử này tính tình không tệ đúng không?”

Hứa Tri Mẫn cười: “Cho người đi cửa sau là ‘không tệ’ hả?”

Lương Tuyết quệt mũi, cố ý hừ: “Giúp cậu còn bị nghe cậu nói là nói bậy?”

“Thôi. Thôi. Là tỷ tỷ tốt, em sai rồi.” Hứa Tri Mẫn cười ha hả, xin tha thứ.

Lương Tuyết cười ha ha hai tiếng: “Cậu sinh tháng mấy, nói không chừng mình đúng là chị của cậu ấy chứ?”

“Tháng 12.”

“À há, còn mình sinh ngày 1 tháng 6. Về sau cậu nhớ rõ vào ngày quốc tế thiếu nhi phải mua lễ vật hiếu kính tỷ tỷ là mình đây.”

“Vậy cậu muốn mua lễ vật gì đây? Bình sữa hay là tã lót?”

“Hứa Tri Mẫn!” Lương Tuyết chớp chớp mắt, “Mình cuối cùng cũng hiểu được Kiều Tường tại sao lại bị cậu biến thành khóc không ra nước mắt rồi. Cậu có thể gia nhập đội hùng biện của trường rồi đây.”

“Mình không có hứng thú với cái đó.”

“Không, cậu nhất định phải cảm thấy hứng thú. Trong trường có tổ chức các kì thi hùng biện để các khóa có thể thi với nhau, cậu có muốn đánh bại cái tên tiểu tử Mặc Thâm cao ngạo kia không!”

“Mặc Thâm là cũng ở trong đội hùng biện?” Hứa Tri Mẫn thấy rất ngạc nhiên, nhìn bộ dáng lạnh lùng của cậu ta không giống với người miệng lưỡi lưu loát.

“Còn là người hùng biện giỏi nhất đội.” Lương Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hứa Tri Mẫn âm thầm lắc đầu, không cần đoán, Lương Tuyết ở trước mặt Mặc Thâm có lẽ cũng giống như bị biến thành khóc không ra nước mắt.

Nháy mắt Mặc Hàm đã đem biên lai nộp học phí của cô về.

“Cám ơn cậu.” Hứa Tri Mẫn lúc nhận biên lai từ tay cậu ta, phát hiện thấy phía dưới biên lai còn kẹp thêm một mảnh giấy hình tròn được gấp ngay ngắn.

Cậu thiếu niên nhìn ánh mắt nghi vấn của cô cười nói: “Không cần cảm ơn đâu.”

Hứa Tri Mẫn nhìn mắt Lương Tuyết, nhanh chóng đem biên lai bọc lấy mảnh giấy, rồi cũng nhanh chóng nhét vào trong túi.

Lương Tuyết vẫn chưa phát hiện ra sự khác lạ của hai người bên cạnh.

“Mình đang vội, đi trước nhé.” Mặc Hàm gật gật đầu với các cô rồi đi ra ngoài tiếp tục giúp đỡ các thầy cô làm việc.

Lương Tuyết dẫn Hứa Tri Mẫn đi làm xong xuôi tất cả các thủ tục, rồi lại lôi kéo cô lượn một vòng quanh trường.

Bên trái tòa học đường là một sân bóng cỏ xanh tiêu chuẩn, bên phải là bốn sân bóng rổ ngoài trời cùng một sân thể dục bên trong. Đằng sau bên phải tòa nhà có bể bơi và khu phòng thí nghiệm sinh học. Phía sau là đại lễ đường nhiều tầng có khả năng chứa gần ngàn người. Nghi thức kéo cờ bình thường được cử hành ở sân bóng.

Một trong những niềm tự hào của trường, Câu lạc bộ TaeKwonDo nằm ẩn mặt sau bên trong sân thể dục. Có lẽ do các thầy cô bận đón học sinh mới nên Lương Tuyết mới không thể đợi cho đến khi câu lạc bộ mở cửa.

“Cậu cũng có thể đăng ký học TaeKwonDo.” Lương Tuyết nói.

Hứa Tri Mẫn lắc đầu cự tuyệt. Mỗi người một cá tính, cô không thích hoạt động thể thao cứ đánh đánh đâm đâm. Nếu có thời gian, cô thà cưỡi xe đạp đi dọc theo hành lang dài ven biển, trên đường vừa được hưởng thụ gió biển vừa được tự do.

Sau khi chia tay Lương Tuyết, Hứa Tri Mẫn từ trong túi xách lấy ra mảnh giấy mà Mặc Hàm đã đưa cho cô. Ánh nắng giữa trưa gần như làm cho chữ viết trên mặt giấy ánh lên một mảnh sáng trưng. Con người cô bình tĩnh nhận ra nét bút xinh đẹp này viết: “Thật vui vì chị có thể nhận lời mời của ba em, em và anh trai ngày mai đều ở nhà đợi cho đến khi chị đến mới thôi”.

Nhìn mấy chữ cuối cùng “đợi cho đến khi chị đến mới thôi”, Hứa Tri Mẫn nắm chặt tờ giấy.

Bước nhanh vào bãi giữ xe dắt xe đạp ra, dùng sức đạp lên bàn đạp. Bánh xe vèo một cái xoay như chong chóng, nhưng vẫn không thấy có chút cảm giác mát mẻ nào. Cô dù đổ mồ hôi đầy đầu, vẫn không ngừng đạp.

* Câu này nguyên văn là châm điếu ăn hoàng liên, Hoàng liên là một vị thuốc bắc rất đắng, người châm điếu ăn vào thấy đắng mà không có cách nào diễn tả thể hiện được. Ý câu này chỉ người có nỗi khổ trong lòng mà không nói ra được.

** Câu này nguyên gốc là cư an tư nguy, Câu đầy đủ của nó là cư an tư nguy, cư trị bất vong loạn nghĩa là: lúc yên, vẫn phải nghĩ đến những mối nguy tiềm ẩn, sống yên bình phải nghĩ đến lúc nguy biến. Nếu tách riêng ra thì nó mang nghĩa: lúc yên, vẫn phải nghĩ đến những mối nguy tiềm ẩn.

4. Chương 4

Nhớ lúc ấy nhìn về phía mẹ nhận lời đến nhà họ Mặc có vẻ rất thẳng thắn dứt khoát, thật ra trong lòng cô vô cùng trống rỗng, cho nên mới hết lần này đến lần khác kéo dài thời gian đến nhà họ. Ngày mai đã là lễ khai giảng, cho nên hôm nay chắc chắn sẽ không thể trì hoãn việc đến nhà họ Mặc thêm một khắc nào nữa.

Trời còn sớm tinh mơ, Hứa Tri Mẫn đã mở tủ, tinh tế chọn quần áo. Cô từ trước đến nay quen mặc quần áo đơn giản lỗi thời một chút, cho nên loay hoay mãi vẫn chưa chọn được cái nào. Cuối cùng lại lôi từ đáy hòm ra một chiếc váy màu xám bạc dài đến đầu gối, phối hợp với một cái áo sơ mi trắng cộc tay, cổ áo có một đường viền hoa xinh xắn. Đây là quần áo giá rẻ nhái kiểu dáng hàng hiệu, không biết may từ vải gì, mặc vào trông cũng trang nhã.

Nghĩ lại, mồ hôi mồ kê đạp xe đến nhà họ Mặc có vẻ không ổn, thôi thì bắt xe bus vậy.

Xuống xe nhìn đồng hồ, mới chín giờ một phút, vì thế bước chân cô cũng chậm lại.

Tiểu khu này thiết kế theo tiêu chuẩn xanh hóa, hai bên sườn ngã tư vòng ngoài có trồng hai hàng phượng cao to.

Phượng được xem là biểu tượng của thành phố này, còn được người ta gọi là cây lửa. Mùa xuân khi trăm hoa đua nở, cây cối tốt tươi, phượng vui mừng vào giấc ngủ sâu, tựa như không hề biết đến mùa xuân. Rồi đến giờ đây, khi “cây cối xanh um râm mát cho ngày mùa hè nóng nực”, phượng mới cựa mình bung ra những bông hoa đỏ thắm quện trong tán lá xanh tươi, lấp lóe như những đốm lửa, cứ như thế khoe sắc giữa mùa hè rực rỡ.

Hứa Tri Mẫn nhìn lên mấy cành hoa màu đỏ đang thời kỳ nở rộ đẹp nhất này một lúc, trong lòng lại cảm thấy một làn gió tinh mịch đưa cô về lúc bé vẫn thường kéo lấy đôi tay gầy nhỏ mà mạnh mẽ của bà dì.

Thực ra có gì đáng sợ chứ. Bọn họ với mình cũng là con người; bọn họ ở nhà cao cửa rộng, còn cô ở trong nhà trệt đột nát những ngày mưa thì đã sao, đó cũng đều là nơi cho con người ta trú ngụ. Cho nên, mình phiền não thật đúng là chuyện buồn cười.

Cô hơi ngược cảm lên, ánh trăng đang chiếu xuyên qua cửa tiểu khu. Đương nhiên, cô cũng không biết, ở cạnh cửa sổ sát đất của phòng khách nhà 402 khu 5, Mặc Thâm đang chú ý nhìn cô đi vào khu vực của mình.

Gió mùa hè nhẹ nhàng êm dịu, khẽ trêu đùa làn tóc đen dài của Hứa Tri Mẫn, hình bóng cô lộng lẫy, tựa như cánh bướm đang vờn bay trên bầu trời. Bóng dáng cô diễm tĩnh mà tao nhã đi xuyên qua hàng cây râm mát ở giữa tiểu khu, lúc này Mặc Thâm nghĩ ngay đến hình ảnh một yêu tinh, một yêu tinh tóc đen xinh đẹp.

Anh nhắm mắt lại, rồi chậm rãi mở ra. Anh 17 tuổi, thân là con trai cả nhà họ Mặc, dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc của cha mẹ, nên đến đôi mắt lạnh yên cũng hiện lên vẻ chín chắn và sự khôn ngoan khác hẳn những cậu trai cũng mới bước vào tuổi 17 như anh.

Lương Tuyết nói anh rất khó gần, kỳ thật chẳng khác gì nói ánh mắt của anh thực xét nét. Điểm ấy rất giống mẹ anh Dương Minh Tuệ. Anh nhìn người, đầu tiên thích nhìn cốt cách. Sau đó lại nhìn tình hình, chia làm ba loại để kết giao. Một loại là không cần, một loại là có giá trị lợi dụng, một loại là chờ quan sát theo dõi rồi mới quyết định. Ví dụ như Lương Tuyết, anh ở câu lạc bộ TaeKwonDo xem trận đấu đầu tiên của cô, chỉ thấy tính khí cô giống một cậu con trai hơn là một cô gái kiên cường cởi mở, có một tư tưởng cố chấp muốn thay đổi vận mệnh. Nếu tương lai có cơ hội, cô nhất định sẽ có nhiều đất dụng võ. Vì thế, anh đem cô xếp vào loại trong nhóm bạn thứ hai.

Bạn bè tâm giao, anh không phải không nghĩ tới. Nhưng mà đến nay vẫn chưa gặp được bạn đồng niên nào ngang tài ngang sức với mình. Cho nên, trong thế giới của anh, Hứa Tri Mẫn ngay từ đầu đã là một ẩn số.

Anh và em trai Mặc Hàm từ nhỏ đã biết cô, là bởi vì cô có quan hệ với bà. Bà thích con gái, nhưng lại không có cháu gái ngoại, chỉ có đúng một cô cháu gái là Hứa Tri Mẫn.

Không nói ra được tâm tình trong lòng của người bà mà anh và Mặc Hàm rất yêu mến là gì, chỉ nghe bà thường thường nhắc đến một cô gái xa lạ. “Ba mẹ đặt cho con bé cái tên là Tri Mẫn. Ý là muốn con bé tương lai lớn lên sẽ là một cô gái vừa thông minh lại hiền đức.” Có một ngày, bà rốt cuộc cũng nói ra tên và nguồn gốc của cô gái ấy.

Lúc đó trong mắt anh lẫn Mặc Hàm đều đánh một dấu chấm hỏi thật to: tri mẫn = cô gái vừa thông minh lại hiền đức?

Không. Anh không đồng ý. Thông minh lại hiền đức, đó là tư tưởng của những người thuộc thế hệ trước. Còn với những đứa trẻ lớn lên giữa dòng chảy thời đại tiến bộ như bọn anh, hẳn là hai chữ “tri mẫn” lại có một ý nghĩa hoàn toàn khác.

Sau đó lại lần đầu tiên tình cờ gặp cô ở trên xe bus. Vì bà thường lấy ảnh của cô khoe với bọn họ, trong đó có ảnh chụp cô mặc đồ học sinh nên anh rất nhanh chóng nhận ra cô chính là cô gái mà bà thường nhắc đi nhắc lại. Do đó, anh cũng cố ý đeo băng tên học sinh, để cho cô biết tên anh.

Lần thứ hai đến phòng giáo dục xem kết quả thi trung khảo, lại trùng hợp gặp cô ở nhà giữ xe đạp. Lúc đó, là anh cố ý chờ cô. Đúng như anh dự đoán, anh và cô đã nói chuyện qua lại với nhau.

Có lẽ, lúc biết trong thế giới của bà có “Cô”, trong lòng anh và Mặc Hàm bắt đầu nảy sinh một hạt giống tên là “Để ý”; sau khi cùng cô gặp lại, hạt giống ấy lại chậm rãi nảy mầm. Loại tình cảm “Để ý” này rốt cuộc là thích hay là ghét, lúc này còn chưa nói rõ được.

Chỉ biết là, nhìn thấy cô đi vòng vòng quanh ngã ba ở trong tiểu khu, Mặc Thâm nhịn không được nhếch khóe miệng: hình như cô rất dễ lạc đường. Mà xem ra với cá tính của cô, tuyệt đối sẽ không dễ dàng mở miệng hỏi đường người ta.

Lúc này bên cạnh truyền đến tiếng mở cửa phòng, thấy bà vội vàng vàng đi xuống lầu đón cô, vẻ thoải mái trên mặt anh nhanh chóng tan biến, thay vào đó là một vẻ suy tư thâm trầm: có lẽ, như Mặc Hàm nói, bọn họ nên cân nhắc đối xử với cô tốt một chút, khiến cho cô có cảm giác ở lại nhà họ Mặc bọn họ.

Không lâu sau, cô thân thiết kéo tay bà, lần này hai người họ đứng lặng thật lâu trước cửa nhà họ Mặc.

Hứa Tri Mẫn bỏ chiếc mũ màu vàng rực rỡ trên đầu xuống, vừa được gặp lại bà di khiến cho cô rất phấn chấn. Nhiều năm qua đi, hình dáng của bà di bây giờ so với trong trí nhớ khi cô còn thơ ấu không thay đổi nhiều lắm, vẫn hiền từ ân cần như xưa.

Tay cô nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc xõa hai bên má, để lộ ra khuôn mặt sáng mịn. Hai đóa hoa hạnh phúc màu mây đỏ vươn trên đôi gò má trắng ngần của cô, còn đôi mắt hai mí to tròn xinh đẹp trái ngược với vẻ trầm tĩnh trước kia, ánh mắt long lanh làm say đắm lòng người.

Mặc Thâm ở bên cạnh nhìn thấy, tâm hồn bất giác bị chấn động. Đẹp. Trong đầu anh chỉ có thể hiện lên một chữ đó. Rất nhanh sau đó, anh kiềm chế cổ họng bỗng nhiên trở nên khô khốc. Trước đây anh chỉ biết cô bề ngoài lạnh nhạt ít nói, như là thứ mặt nạ tốt nhất để che dấu đi dung nhan xinh đẹp; không ngờ lúc cô gỡ mặt nạ xuống thì phần xinh đẹp ẩn sâu này lại có thể làm mình nổi lên phản ứng. Anh biết rõ đây là loại phản ứng gì. Bởi vì ở trong phòng sách của ba chất đầy mấy bộ sách về phản ứng sinh lý của cơ thể con người này, đó chính là sự khác biệt tinh tế giữa hai giới.

Anh và em trai Mặc Hàm, cũng đã tới tuổi dậy thì này rồi. Biết mình cần cái gì, lại được ba mẹ hướng dẫn nên cũng biết làm thế nào để khống chế nhu cầu này. Nhưng mà, cũng không phải đứa trẻ nào cũng được cha mẹ hướng dẫn, còn thật sự cùng con cái thảo luận về vấn đề này như vợ chồng nhà họ Mặc. Hứa Tri Mẫn chính là một đứa trẻ như vậy, vào lúc cô lần đầu có kinh, cái gì mẹ cũng không giải thích, chỉ đem băng vệ sinh giao cho cô, rồi hướng dẫn qua loa lấy lệ. Mấy kiến thức về kỳ kinh nguyệt này đều là do cô học được từ khóa học vệ sinh ở trường trung học cơ sở.

Mặc Thâm vẫn chú ý quan sát động tác của cô. Có lẽ cô cảm thấy nóng nực, tay nhịn không được tùy tiện tiện mở ra mấy cái cúc áo. Anh lập tức nhớ tới lần đầu tiên gặp cô trên xe bus, cô cũng là vào lúc tùy ý mà cởi cái cúc nơi cổ áo, để lộ áo len cao cổ ở bên trong, lúc này lại làm lộ ngay ra một mảng da lớn thật mịn màng.

Mặc Hàm từ trong phòng sau lưng anh đi tới, vừa thấy tình huống này, đã vội vàng vàng dời tầm mắt để tránh thất thố.

Mặc Thâm hứng thú cười cười, chuyện này không trách cô được. Nói trắng ra, vẫn là vấn đề giáo dục của gia đình. Để có thể dạy dỗ một đứa trẻ trở nên xuất sắc và toàn diện, chỉ có sự giáo dục của nhà trường thôi thì chưa đủ, sự giáo dục từ phía gia đình mới là quan trọng nhất, mà việc này tất nhiên đòi hỏi gia đình phải có điều kiện. Điều kiện này, anh và Mặc Hàm có, cô thì không. Đây chính là điểm khác biệt giữa nhà cô và nhà họ Mặc. Điều này còn rộng hơn cả khoảng cách khác biệt giữa nhà lâu và nhà trệt đột nạt trong quan niệm của Hứa Tri Mẫn.

Bất luận Hứa Tri Mẫn giỏi ngụy trang như thế nào, khoảnh khắc này, ở trong mắt người nhà họ Mặc, cô kỳ thật cũng không khác gì mấy phụ nữ nhà quê ở ngoài chợ.

Nhưng Hứa Tri Mẫn chung quy vẫn là cô gái thông minh, phát hiện thấy ánh mắt của hai anh em kia có sự thay đổi, lập tức ý thức được mình thất lễ, lập tức hối hận thẹn cần cúi đầu.

Tuy vậy bà di cũng không quá nhạy cảm để phát hiện ra sự dao động trong tình cảm của ba đứa cháu. Ba người đều là những đứa trẻ do tay bà nuôi lớn, bà trù mến nhìn cả ba người nói: "Nghe nói ba đứa các con trước đây đều đã gặp mặt nhau rồi, vậy bà sẽ không giới thiệu nữa. Nhưng mà, phải nhớ cùng chung sống với nhau cho tốt biết không."

"Chuyện này mẹ không cần phải lo đâu ạ. Mặc Thâm và Mặc Hàm đều là do một tay mẹ nuôi nấng trưởng thành, mẹ vẫn còn không yên tâm về chúng nó sao?"

Một giọng nói dễ nghe cất lên, Hứa Tri Mẫn thoáng nâng mắt, nhìn một người phụ nữ khôn khéo mà xinh đẹp đang tiến đến.

Bà di lập tức kéo vạt áo cô.

Hứa Tri Mẫn hiểu ý thấp giọng kêu lên: "Con chào dì Tuệ."

Dương Minh Tuệ là vợ lớn của chú Mặc, vợ chính thức của chủ nhân nhà họ Mặc, một người phụ nữ không tầm thường. Biểu hiện ở tác phong xử lý công việc, giao tiếp dứt khoát mà uyển chuyển, những thành tích trong sự nghiệp khiến người ta phải nể phục, cũng vì thế mà địa vị của bà ở nhà họ Mặc so với chồng còn cao hơn một bậc.

Những chuyện này mẹ cũng đã nhắc nhở qua, cho nên Hứa Tri Mẫn vô cùng, vô cùng cẩn thận cung kính nhìn nữ chủ nhân của nhà họ Mặc. Nhìn thấy Dương Minh Tuệ tựa vào cạnh cửa, trong tay trái đang ôm

một quyển sách. Người phụ nữ đã hơn bốn mươi tuổi này, thoát nhìn lại như chỉ mới trên dưới ba mươi. Mái tóc rất dài được búi lên bằng một cái kẹp tóc màu xanh biếc. Vóc dáng cao gầy, ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, vẻ mặt điềm đạm, trên mũi đeo một đôi kính gọng vàng. Ăn mặc lại đơn giản trang nhã, quần bò bạc màu kết hợp với một cái áo sơmi dài đến đùi, từ trên xuống dưới đều bộc lộ vẻ thướt tha xinh đẹp lại tri thức.

Hứa Tri Mẫn rất nhanh liên tưởng đến con “Khổng tước” trang điểm lộng lẫy nọ. Đều là phu nhân của những gia đình giàu có, nhưng rõ ràng, phu nhân nhà họ Mặc với phu nhân nhà họ Kiều tuyệt đối không cùng thứ bậc.

Trong mắt Dương Minh Tuệ là “Sự kiêu kỳ”, không phải kiêu tự cao tự đại như “Khổng tước”, mà chính là sự uy nghi của bậc đế vương. Trong lòng Hứa Tri Mẫn hiện ra cảm tình phức tạp vừa sợ hãi lại vừa phấn khích. Cô nếu muốn đi lên, thì trong số những người cô muốn đứng ở đỉnh mà nhìn xuống nhất định phải có Dương Minh Tuệ. (Vũ: Chị này ghê thiệt (._.”))

Dương Minh Tuệ liếc mắt một cái đảo qua cổ áo Hứa Tri Mẫn, nói với bà dì: “Mẹ, thời tiết sẽ rất nóng. Con có chuẩn bị cho Tri Mẫn mấy bộ đồ mặc ở nhà, mẹ dẫn Tri Mẫn vào trong phòng ngủ thay đi.”

“Sao có thể làm phiền con như vậy được?” Bà dì vội vàng nói.

“Mặc Chấn [tên của chú Mặc] có nói, đều là người trong nhà, không cần phải khách sáo.” Ngón tay Dương Minh Tuệ đẩy đẩy gọng kính, cười yếu ớt nói.

Hứa Tri Mẫn nhận ra sự mâu thuẫn trong lời nói của bà, đây là ý của chú Mặc, không phải chủ ý của bà ấy, bà chỉ làm theo ý của chú Mặc thôi. Biểu tượng mâu thuẫn là chính cô, nhưng bắt nguồn là từ bên người bà dì. Nghiễm nhiên, tình cảm của bà dì và chú Mặc rất tốt, trong khi đó quan hệ với Dương Minh Tuệ lại không tốt lắm. Cái này có điểm giống “Con trai quá hiếu thuận với mẹ, tất khiến cho con dâu đổ kị”. Nhưng mà, bà dì tính tình rất tốt, Dương Minh Tuệ lại là người vợ thông minh hiền đức của nhà họ Mặc, nên giữa hai người sẽ không xảy ra tranh chấp.

Quả nhiên, bà dì không tiếp tục từ chối, dẫn theo cháu gái vào trong phòng mình để Hứa Tri Mẫn thay quần áo ở nhà mà Dương Minh Tuệ đưa.

Đó là một bộ váy cổ đứng màu phấn hồng. Ở giữa cổ áo có cái khe hình tam giác, được một dải vải tơ tằm trong suốt thắt chặt lại thành một cái nơ con bướm. Váy rất đẹp, rất hợp với mình, quan trọng nhất là quần áo ở nhà có hương vị giống người trong nhà.

Hứa Tri Mẫn soi gương, đắn đo nửa ngày, cũng không thể xác định Dương Minh Tuệ định nghĩa “Người trong nhà” là cái gì. Cầm lấy chiếc lược sừng dê đắt tiền để ở trên bàn trang điểm của bà dì, bắt đầu chải hết tóc về phía sau, cô lấy lại bình tĩnh, đi ra khỏi phòng.

5. Chương 5

Người nhà họ Mặc sẽ có rất nhiều quy tắc. Đây là lời mà mẹ cô nhiều lần nhắc nhở cô.

Cái này cũng không phải là nói nhà họ Mặc là gia đình phong kiến cổ hủ. Ngược lại, nhà họ còn đi trước cả thời đại. Đó là do bản chất thương nhân luôn chảy trong người nhà họ Mặc, bất luận là ngành nghề nào, cũng đều lấy suy nghĩ của người buôn bán để tính toán, tất cả đều là làm sao có thể lợi dụng được tất cả các mối quan hệ có lợi. Ví như, đến thế hệ ba anh em Mặc Chấn, anh cả ở Hongkong giữ gìn gia sản tổ tiên, đi theo con đường kinh doanh dược phẩm, còn vợ ông ấy lại là một đại luật sư tiếng tăm lẫy lừng trong nghề; người em út và vợ đều là thành viên cốt cán của một cơ quan nghiên cứu nào đó của Mĩ; người con thứ là Mặc Chấn ở đại lục làm nghề y, gia đình vợ có quan hệ với những người rất có thế lực trong nội bộ chính phủ. Bản thân Dương Minh Tuệ cũng có chức vị quan trọng, thường xuyên đi công tác, di chuyển khắp nơi ở trong cũng như ngoài nước.

Hơn nữa, những người làm ăn chân chính khi làm việc nhất định phải có một con đường riêng. Người nhà họ Mặc cũng không ngoại lệ, đời này qua đời khác đều tuân thủ nghiêm ngặt quy định của tổ tiên càng khiến người ta phải thán phục: làm việc phải kiên quyết, chỉ có thắng lợi hoàn toàn mới xem như chiến thắng đối

thủ, vì thế cũng không chừa thủ đoạn nào, nhưng là phải tuyệt đối tinh táo, tuyệt đối không được làm việc trái với pháp luật.

Nhà họ Mặc rất coi trọng việc bồi dưỡng ý thức này cho người thừa kế từ lúc chúng còn nhỏ, cho nên hai anh em Mặc Thâm và Mặc Hàm đều nhận được sự giáo dục theo lý tưởng đó.

Từ sau khi Hứa Tri Mẫn tiếp xúc với người nhà họ Mặc, bản chất phép tắc quy cũ của người nhà họ Mặc ngay lập tức khiến cho cô cảm thấy sự khác biệt — sự khác biệt rất lớn về nhận thức.

Quay về chuyện lúc ấy, Dương Minh Tuệ tặng quần áo mặc ở nhà cho “Người trong nhà” là cô, còn với Hứa Tri Mẫn mà nói sao dám dễ dàng tự coi mình là “Người trong nhà”. Sau khi thay quần áo rồi ra khỏi phòng, cô leo đèo đi bên cạnh bà dì, trong lòng đối với nhà họ Mặc tò mò muốn chết, nhưng không dám mảy may tùy ý thể hiện.

Nhà của họ Mặc rất lớn, diện tích gần hai trăm mét vuông, có năm phòng ngủ và hai phòng làm việc, tất cả đều tương đối nhỏ, bên ngoài có ban công. Trong bốn phòng ngủ, phòng của vợ chồng chú Mặc là lớn nhất. Hai anh em nhà họ Mặc ở chung một phòng. Bà dì ở một phòng nhỏ phía Nam, toàn bộ ngôi nhà đều được thiết kế để lấy ánh sáng và thoáng gió rất tốt.

Ngoài ra còn có một phòng sách, chủ yếu là để cho hai vợ chồng họ Mặc sử dụng, hai anh em họ Mặc cũng có thể tự do ra vào. Bà dì trừ phi quét tước vệ sinh, chưa bao giờ vào phòng sách cũng như phòng ngủ của gia chủ. Hứa Tri Mẫn cẩn thận nghe bà dạy bảo, đem hai chỗ này xếp vào loại “khu vực cấm tuyệt đối”, tự nhiên cũng không có hứng thú “lạc bước” vào chốn riêng tư của hai anh em kia.

Loại trừ từng cái một, không gian cô có thể hoạt động trong nhà họ Mặc chỉ còn lại một nửa. Trong nửa phần đó, chủ yếu là phòng khách, phòng bếp và phòng vệ sinh chung, tất cả đều “dài” hơn bình thường. Hứa Tri Mẫn đứng lặng trong không gian tổ hợp những hình hộp chữ nhật này, cảm giác được sự uy hiếp thọc sâu vào tâm khảm, chúng dường như đại diện cho sự thâm sâu khó lường của nhà họ Mặc.

Buổi sáng thời gian còn dài nên cô xuống bếp giúp bà dì chuẩn bị cơm trưa.

Người nhà họ Mặc rất chú ý đến chuyện một ngày ba bữa cơm, đầu tiên là thời gian, bất luận là nguyên nhân gì cũng đều phải ăn cơm đúng giờ. Buổi sáng bảy giờ, buổi trưa là mười hai giờ rưỡi, buổi tối là bảy giờ, thỉnh thoảng thêm bữa ăn khuya sẽ vào khoảng mười giờ đến mười giờ rưỡi.

Bà dì đã quen sáng sớm thức dậy lúc năm giờ, năm giờ rưỡi ra chợ mua đồ ăn, sáu giờ rưỡi trở về nấu bữa sáng; vệ sinh phòng bếp, sơ chế nguyên liệu và tỉ mỉ nấu nước dùng; sau khi nghỉ trưa thì bắt đầu quét tước phòng ốc. Dương Minh Tuệ đối với việc làm của bà dì cũng không chen vào, nhưng sẽ đưa ra đề nghị khử trùng dụng cụ làm bếp và lau chùi đồ đạc trong nhà.

Ở trong mắt Hứa Tri Mẫn, việc bà dì sống ở nhà họ Mặc với bảo mẫu của mấy nhà giàu cũng không khác nhau là mấy, nhưng mà cho dù không được trả lương nhưng bà dì vẫn làm rất vui vẻ. Bà dì vừa nhặt rau, vừa cùng cháu gái nói chuyện phiếm. Hứa Tri Mẫn rất chú ý lắng nghe, phát hiện chủ đề nói chuyện của bà vô tình đều xoay quanh chuyện nhà họ Mặc, chủ yếu là chuyện của chú Mặc và hai anh em họ Mặc, những người mà bà dì rất quan tâm.

Đây chính là vận vật sinh linh tự nhiên nhất toát ra từ tình thương của mẹ, Hứa Tri Mẫn nghĩ. Hiện tại ở trong nhà họ Mặc cùng bà dì nói chuyện, đối với cách nói “Bọn họ dù sao cũng không có quan hệ huyết thống” của mẹ cô không thể đồng ý. Cô còn nhớ đã từng đọc một câu chuyện dân gian xưa của nước ngoài rất chân thật, kể về một con sói nuôi lớn một đứa trẻ, giữa con người và động vật còn có thể hình thành quan hệ mẹ con, huống chi là con người.

Bà dì tất nhiên là cũng nhớ hai người con gái ruột. Nhưng mà, cũng như rất nhiều bậc cha mẹ khác ngược lại không hề gần gũi với chính con ruột của mình, một khi xuất hiện sự xa cách thì rất dễ trở thành cơn ác mộng mơ hồ vướng mắc cả đời.

Nỗi sầu khổ lộ ra từ trong sự biến đổi rất nhỏ trong giọng nói của bà, Hứa Tri Mẫn biết, bản thân không nên nhiều chuyện. Quan hệ phức tạp này giống như một cái mạng nhện giăng ra đủ để hủy diệt cả đời cô. Cho nên cô thông minh chọn cách làm thính giả trung thành. Chuyên tâm lắng nghe, giúp người ta giải tỏa sự đau khổ trong lòng.

Hứa Tri Mẫn đã làm được. Hai tiếng trò chuyện ngắn ngủi, bà đã nhận được sự thỏa mãn vẫn hàng năm mong đợi. Bà cũng không lộ vẻ hồ đồ, trong lòng thầm nghĩ: đứa cháu gái này, thật không bình thường —

Đồng hồ quả lắc kiểu cũ trong phòng khách kêu vang một cái, vừa vặn mười hai giờ rưỡi. Hai anh em nhà họ Mặc chủ động đi vào bếp, giúp chuẩn bị dọn cơm.

Hứa Tri Mẫn muốn thò tay bưng tô canh, bị Mặc Thâm ở phía sau nhẹ nhàng đẩy ra.

“Nóng đấy, để tôi làm cho.” Anh nhẹ giọng nói với cô, thuần thục đeo bao tay cách nhiệt, bưng tô canh nặng trĩu ra phòng ăn bên ngoài.

Hứa Tri Mẫn bèn lấy miếng lót nồi theo sau vào phòng ăn. Thấy Mặc Hàm đang lau bàn, bày đồ ăn, động tác rõ ràng nhanh nhẹn, liền mạch lưu loát. Hai anh em họ làm việc này chắc chắn không phải trong thời gian một sớm một chiều.

Đặt ngay ngắn miếng lót nồi xuống bàn, Mặc Thâm đem tô canh vững vàng đặt lên trên. Sau đó rất nhanh cởi cái bao tay, vội vội vàng vàng đi lên trước nhận lấy khay thức ăn từ trên tay của bà dì. Mặc Hàm khoác lấy cánh tay của bà dì giúp bà kéo ghế, rồi đỡ bà ngồi xuống.

Hứa Tri Mẫn cũng cho rằng, bọn họ đối xử với bà dì thật là tốt, không hề giống giả vờ chút nào.

Cô đi trở về phòng bếp lấy tô cơm. Lần này là Mặc Hàm nhìn cô cười nói: “Chị Tri Mẫn, về sau mấy việc nặng này cứ để em và anh trai làm là được rồi.” Không khỏi thanh minh vượt lên trước bưng tô cơm ra ngoài.

Quả thật, hai anh em này được mẹ họ dạy dỗ rất tốt.

Mà nghĩ đến Dương Minh Tuệ, Hứa Tri Mẫn trong lòng không khỏi nảy sinh sự kính sợ.

Ba đứa nhỏ đứng bên cạnh chỗ ngồi của mình, chờ hai vợ chồng họ Mặc một trước một sau đi vào phòng ăn. Chú Mặc kéo ghế cho vợ, sau đó ngồi xuống ghế của mình, rồi nhìn ba đứa nhỏ nói: “Đều ngồi xuống ăn cơm đi.”

Hứa Tri Mẫn nhìn Mặc Chấn. Người đàn ông trung niên này trên dưới 40 tuổi, khí chất trầm tĩnh nho nhã, thái độ nhẹ nhàng ôn hòa, nói chuyện ôn tồn, nhưng mà đôi mắt điều hâu cho thấy người này không hề đơn giản.

Ngẫm lại, người đàn ông có thể lấy được Dương Minh Tuệ sao có thể là người bình thường được? Hứa Tri Mẫn đột nhiên cảm thấy căng thẳng.

Ngồi xuống. Chỗ ngồi của cô gần với tô cơm nhất nên cũng giống khi ở nhà, cô có thói quen chủ động xới cơm cho mọi người.

Cô mới vừa mở nắp tô cơm, Dương Minh Tuệ đã gọi cô một tiếng: “Tri Mẫn.”

Cô ngẩng mặt lên, mơ màng nhìn về phía bà chủ nhà họ Mặc.

Dương Minh Tuệ cầm cái thìa lên, vừa đưa chén canh cho Hứa Tri Mẫn, vừa nói: “Trước khi ăn cơm, uống chén canh đi đã.”

Hứa Tri Mẫn sau khi suy nghĩ, đáp: “Nhà của chúng con đều ăn cơm xong rồi mới ăn canh.”

Dương Minh Tuệ một tay đẩy gọng kính, nói: “Uống canh khi ăn cơm không phải chỉ để bổ sung lượng nước. Trước khi ăn uống ngụm canh có thể giúp ăn cơm ngon hơn. Sau khi ăn xong mới uống canh ngược lại khó có thể tiêu hóa. Nhìn con gầy như vậy, là biết chức năng tiêu hóa không tốt rồi. Chú Mặc đã mời con đến đây, dĩ nhiên phải có trách nhiệm giúp con bỏ thói quen xấu này, thế mới đúng với sự tin tưởng của ba mẹ con khi giao con cho chúng ta.”

Hứa Tri Mẫn tay đang đẩy nắp tô cơm lại, nghe được câu cuối cùng của Dương Minh Tuệ thì run run hạ xuống, không nắm chặt cái chóp, nên khi đẩy xuống phát ra tiếng động “cách cách” nho nhỏ.

Dương Minh Tuệ đặt chén canh xuống trước mặt Hứa Tri Mẫn, rồi múc canh cho bà dì, nói: “Mẹ, sáng mai mẹ đi chợ sáng mua một con gà mái già về hầm canh cho Tri Mẫn bồi bổ nhé. — Mặc Chấn, anh thấy thế nào?”

Chú Mặc đối với lời nói của vợ rất có ý khen ngợi: "Ừ, được chứ. Cho thêm mấy vị thảo dược, ví à, để buổi chiều con sẽ đưa phương thuốc cho dì."

Hứa Tri Mẫn nhìn thấy bà dì cũng liên tục gật đầu tán thưởng, cảm thấy đầu óc cứ kêu ong ong. Kế tiếp, cô cảm thấy tay mình là khúc gỗ, cổ là khúc gỗ, đầu là khúc gỗ, cả thân mình đều là khúc gỗ. Người khác làm cái gì, cô làm theo cái đó. Tay không ngừng hoạt động, trong lòng không ngừng run rẩy, chỉ sợ có một lần không cẩn thận, Dương Minh Tuệ sẽ lại nói cái gì nữa.

Nuốt một miếng cơm xuống, trước mặt là sơn hào hải vị nhà cô ăn mười năm cũng không ăn được mà sao cô lại thấy tẻ nhạt không chút mùi vị gì.

Sau bữa cơm trưa, giúp bà dì rửa chén xong, rồi đến phòng khách ngồi với mọi người một lát. Vừa tới giờ, Dương Minh Tuệ liền đuổi ba đứa nhỏ đi ngủ trưa.

Nhà họ Mặc để cô ở cùng với bà dì, xếp thêm vào phòng một chiếc giường xếp nhỏ bằng sắt. Ngủ ở trên giường sắt nhỏ trải chiếu, nghe bà dì nhẹ nhàng đi ra ngoài đóng cửa lại, Hứa Tri Mẫn mở mắt ra. Trên xà nhà gỗ đổ phía cao cao có treo một chuỗi lục lạc, theo gió đung đưa phát ra những tiếng leng keng nhẹ nhàng, như muốn đập tan mớ hỗn độn trong đầu cô lúc này. Tay nắm chặt áo gối, nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, bị chén canh trước bữa ăn đổ vào miệng làm cho lòng buồn bực, hoảng hốt.

Đây là khoảng cách có đúng không? Khoảng cách giữa mình với nhà họ Mặc, khoảng cách giữa người ở nhà trệt và người ở nhà lầu – một chén canh trước lúc ăn cơm. Không thể giải thích, không thể phản bác một chén canh trước lúc ăn cơm đập tan những ý nghĩ khờ dại trước kia của cô. Cũng không phải thành tích học tập tốt là người ở nhà trệt có thể hoàn toàn cùng người ở nhà lầu ngồi ăn chung với nhau. Thế giới của người nhà lầu phức tạp hơn trong tưởng tượng của cô nhiều quá.

Bên cạnh cái quạt đứng xinh xắn xoay qua xoay lại, tiếng gió thổi nhẹ nhàng như một bài hát ru. Mặc dù vậy cô vẫn nhớ cái quạt bàn cũ lúc nào cũng kêu lạch cạch ở nhà, rồi lại không thể không thừa nhận: đúng là thua kém người ta.

Con người, đại khái đều là như vậy, không có tiền thì sẽ luôn khao khát có tiền. Đến lúc đã có tiền để hưởng thụ thì loại cảm giác này lại càng mãnh liệt hơn nữa.

Suy nghĩ lan man, Hứa Tri Mẫn khép hai mắt lại.

Bốn giờ chiều, khéo léo từ chối ý tốt muốn giữ cô lại dùng bữa của người nhà họ Mặc, Hứa Tri Mẫn hướng về phía người nhà họ Mặc và bà dì mà cáo từ ra về.

Lúc chia tay ở cửa, Dương Minh Tuệ nói với hai đứa con: "Tri Mẫn mới đến học ở bên này, chắc là chưa quen hết với khu vực này, các con đi tiễn cô bé về đi, tiện thể đưa cô bé đi một vòng tham quan các khu lân cận luôn."

Hứa Tri Mẫn từ chối: "Dì Tuệ, không cần đâu ạ."

Dương Minh Tuệ lắc đầu: "Dù sao để cô bé như con một mình về nhà dì cũng không thể yên tâm. Tuy tiểu khu Nguyệt Hoa này là khu văn minh an toàn điển hình, nhưng mà cư dân ở phía đối diện hoa viên Nguyệt Hoa lại lai lịch không rõ ràng. Con ngày đầu tiên đến thăm nhà họ Mặc, tuyệt đối không thể có nửa điểm sơ xuất. Mặc Thâm, nhất định phải tiễn cô bé lên đến tận xe bus mới thôi."

"Dạ con biết rồi thưa mẹ." Mặc Thâm trả lời.

Hứa Tri Mẫn còn có thể nói cái gì đây? Chỉ phải biết nói cảm ơn rồi theo hai anh em họ Mặc đi xuống cầu thang, đi tham quan tiểu khu Nguyệt Hoa một vòng. Ba người đi thành một hàng dọc, Mặc Hàm nhiệt tình giới thiệu cho cô biết vị trí địa lý của tiểu khu, kết cấu bên trong và các thiết bị công cộng, Mặc Thâm từ đầu đến cuối đều đi sau cùng. Hứa Tri Mẫn cẩn thận nhớ kỹ vị trí biển báo giao thông và mấy công trình kiến trúc làm cột mốc mà Mặc Hàm nói, còn về phía Mặc Thâm ở đằng sau lặng lẽ không hé răng, nghĩ thầm: anh ta đúng là một người không thích nhiều lời.

Rất nhanh sau đó, bọn họ đưa cô đến bến xe trên giao lộ Nguyệt Hoa. Đợi một lát, có xe đi vào bến, cô nhẹ nhàng nói tạm biệt với bọn họ, đi lên xe bus. Trả tiền xe, cô đi về phía thùng xe đằng sau.

Bỗng nhiên, một cái chân dài từ bên trái ngang ngược chìa ra chặn đường đi của cô. Cô vừa nghiêng mặt liền thấy đó đúng là tên Kiều Tường.

Kiều Tường quay về phía cô khoe miệng nhếch lên hả hê tự đắc: “Khoảng cách xa nhất trên thế giới. Quả nhiên là khoảng cách gần nhất nha. Bạn học Hứa Tri Mẫn—”

6. Chương 6

Hứa Tri Mẫn từ từ quay đầu về phía bên phải một góc từ bốn mươi lăm đến chín mươi độ, cất chân, coi như không có việc gì bước qua cái chân Kiều Tường đang chặn đường.

Kiều Tường không ngờ cô lại cư xử ngạo mạn như vậy, nên nhảy từ trên ghế xuống quát to: “Cô với hai thằng nhà họ Mạc có quan hệ gì?!” Bàn tay vươn ra còn chưa kịp đặt lên vai cô thì chiếc xe đột nhiên dừng phắt lại, cậu ta vội vàng đưa hai tay nắm lấy tay vịn, định quay đầu lại quát lái xe.

Cửa xe kêu mấy tiếng lạch xạch rồi mở ra, lái xe nén giận nói: “Thật là lúc này xe vừa cập bến thì không chịu lên, sao bây giờ lại đến đón xe.”

“Bởi vì bây giờ mới nhìn thấy một người quen.”

Kiều Tường vẫn còn nhớ rất rõ giọng nói lạnh như băng này, vừa nhìn người khách kia bước lên xe bus đã thấy đôi mắt lạnh lẽo như nước biển sâu thăm thẳm kia đang nhìn chăm chăm mình, cậu ta không chịu được mà lão đảo một cái, trong lòng thầm nói: “Là Mạc Thâm, đúng là Mạc Thâm.” Tiếp đó cậu ta lại nhớ tới mình vừa mới chuyển đến trường trung học Thực Nghiệm —

Hoàng hôn một ngày nào đó, ánh nắng chiều đỏ quạch như một ngọn lửa bùng bùng rơi vào sân bóng trường trung học Thực Nghiệm. Kiều Tường đang cùng mấy người anh em bao vây một cái cậu bạn học không chịu nghe lời. Đang hồi tranh chấp thì đột nhiên lùm cây phía sau vườn hoa phát ra tiếng sột soạt.

Đám người nhìn lại, hoảng sợ hỏi: “Ai đó?”

Đập vào mắt là một học sinh vóc dáng cao cao đứng ở trong bụi cỏ, gãi gãi lỗ tai, lười biếng liếc qua mọi người một cái. Sau đó cẩn thận phỉu phỉu mấy nhánh cỏ đang dính trên bộ đồng phục, xách cặp lên, gương mặt không chút thay đổi cất bước xuyên qua đám người bọn họ.

Kiều Tường lâu nay không quen để người khác ra vẻ kiêu ngạo ở ngay trước mặt mình, đang định tiến đến chặn đường thì bị đồng bọn kéo lại.

“Dừng đi, Kiều Tường, đó là Mạc Thâm học khóa trên.”

“Thằng đó là người thế nào?” Cậu ta cũng không phải chưa từng đánh nhau với mấy cậu lớn tuổi hơn.

“Mạc Thâm không phải loại thường đâu. Anh ta là học sinh duy nhất lấy được đai đen cử đẳng của câu lạc bộ Taekwondo đó.”

Người của câu lạc bộ Taekwondo, Kiều Tường có chút kiêng nể.

Cậu học sinh bị bọn họ bao vây thấy thế liền lập tức quay về phía Mạc Thâm lớn tiếng gào: “Anh ơi, cứu em!”

“Thằng ranh này —” Kiều Tường hung ác nói.

Mạc Thâm quay đầu lại, đám người chỉ mới nhìn thấy một đôi con ngươi tối tăm như hàn tinh (sao lạnh) ấy thôi mà ngay cả thở cũng không dám. Hồi lâu sau, giữa bốn phía gió thổi vù vù, Mạc Thâm chậm chậm thốt ra một câu: “Tôi không quen cậu.” Nói xong, anh khoác cặp lên vai, đi thẳng về phía trước.

Kiều Tường giật mình nhìn bóng dáng của anh: tên này thực kỳ lạ, không rêu rao mình chính nghĩa, chẳng lẽ cũng là một tên hư hỏng?

Một cậu bạn bên cạnh lắc đầu: “Mạc Thâm với em của anh ta không bao giờ xen vào việc của người khác.”

Các băng nhóm ở lân cận trường trung học Thực nghiệm chỉ sợ mỗi người của câu lạc bộ Taekwondo, mà người được các thành viên trong câu lạc bộ kính nể nhất lại chính là hai anh em nhà họ Mạc. Cho nên, điều

khiến cho người của các băng nhóm cảm thấy may mắn chính là hai anh em họ Mặc tuy nổi tiếng con ngoan trò giỏi nhất trường, nhưng tuyệt đối không thích nhúng tay vào chuyện người của khác. Hơn nữa hai anh em họ cũng không hay kết bạn, mà những người có thể kết bạn cũng đều không thích lo chuyện bao đồng, không gây chuyện sinh sự. Cho nên đến nay giữa các băng nhóm và hai anh em ấy vẫn chưa xảy ra vấn đề gì.

Bây giờ, hai anh em nổi tiếng không lo chuyện bao đồng này lại vì một đứa con gái mà lên tiếng?! Kiều Tường nhìn Hứa Tri Mẫn, gườm gườm đi tới chỗ hai anh em họ Mặc, lại nhớ tới mấy anh em trong nhóm đã từng nhiều lần nhấn mạnh: “Làm gì thì làm tuyệt đối không được đụng tới hai anh em họ Mặc ấy.” Cậu ta âm thầm siết chặt nắm đấm.

Hứa Tri Mẫn đứng ở giữa cũng hiểu được tình hình đang hết sức gay go. Tám phần là hai anh em họ Mặc vì lời dặn của Dương Minh Tuệ, lại thấy Kiều Tường gây chuyện với cô nên không thể không lên xe. Nhưng mà, mấy người đang xem kịch ở chung quanh hình như không nghĩ như vậy. Liếc mắt nhìn quanh một vòng thấy trong xe chỉ có mấy hành khách mặc đồng phục của trường trung học Thực nghiệm, cô bỗng nhiên thấy đau hết cả đầu. Tin tức bất quáai giật gân nhất trong buổi khai giảng ngày mai chắc chắn sẽ là: học sinh kém nhất và hai anh em nổi tiếng ưu tú nhất trường trung học Thực Nghiệm vì một nữ sinh mà chạm trán ở trên xe bus.....

Nghĩ tới đó cô chỉ muốn đập đầu vào tường. Đầu óc nhanh chóng đảo quanh vài vòng, cô bất chợt nảy ra một ý, lại nhìn thấy dây ghế sau gần thành xe nhất vừa vặn có một chỗ trống, vì thế cô ngay tức khắc đi qua đó, làm ra vẻ như không liên quan đến cả hai bên, chuồn lẹ cho yên thân.

Thấy Hứa Tri Mẫn hành động ngoài dự đoán của mọi người, Kiều Tường ngược lại rất ngạc nhiên: chuyện gì thế này? Rõ ràng vừa nãy nhìn thấy hai anh em họ Mặc tiễn con nhỏ đó lên xe. Chẳng lẽ là mình nhìn lầm sao? Chưa kể sáng nay mình còn đặc biệt đi một vòng quanh trường trung học Thiên Nguyên nghe ngóng chuyện của Hứa Tri Mẫn, đúng là không nghe nói con nhỏ có quan hệ gì với hai thằng đó.

Kiều Tường bắt đầu do dự, không biết có nên nhân cơ hội này ra tay dạy dỗ họ hay không, vừa ngẩng đầu lại thấy hai anh em họ Mặc cũng không để ý đi về phía trước. Đi tới dây ghế cuối, Mặc Thâm nhìn hai nữ sinh ngồi bên cạnh Hứa Tri Mẫn đưa tay chỉ vào chỗ trống ở dây trước, nói: “Xin hỏi, có thể đổi chỗ cho chúng tôi không?”

Hai nữ sinh này cũng là học sinh trường trung học Thực Nghiệm, cả hai đều thăm mền bọn họ, khuôn mặt ửng đỏ gật gật đầu: “Được ạ.” Hai cô cầm cặp sách lên vô cùng vui vẻ rời khỏi chỗ ngồi.

Mặc Thâm thản nhiên ngồi xuống, Hứa Tri Mẫn bên cạnh anh tất nhiên muốn vội vàng đứng dậy. Mặc Thâm lén dùng mũi chân thúc vào sau cẳng chân cô một cái, cô không hề đề phòng cứ như ma nhập phịch một cái ngồi trở lại vị trí của mình. Rất nhanh sau đó anh đè tay cô lại, thấp giọng nói: “Ngồi xuống, tôi không muốn tôi và Mặc Hàm bị mẹ mắng đâu.”

Nhắc đến Dương Minh Tuệ, sắc mặt Hứa Tri Mẫn liền xụ xuống u ám, bất động.

Thấy vậy, Kiều Tường sắc mặt cứng đờ đen kịt: con nhỏ này, đúng là có quan hệ với hai anh em họ Mặc. Món nợ lúc đó của mình với cô ta biết tính sao đây?

Suy nghĩ một chút, vào lúc xe đỗ vào sát trạm dừng, cậu ta liền nhảy xuống xe.

Từ cửa kính xe nhìn xuống, thấy Kiều Tường ở bên đường bắt taxi, Hứa Tri Mẫn nói: “Các anh đến trạm sau cũng xuống xe đi.”

“Không. Chúng tôi tiễn cô về đến cửa nhà.” Mặc Thâm đáp.

“Không cần đâu. Cậu ta đã đi rồi mà.”

Mặc Thâm cười lạnh một tiếng: “Đúng là đầu heo.”

Hứa Tri Mẫn nghĩ: anh ta đang mắng mình là heo, hay mắng Kiều Tường là heo?

Mặc Hàm vẫn yên lặng chú ý quan sát, nhìn thấy Kiều Tường ngồi lên một chiếc taxi rồi lướt nhanh qua khỏi xe bus biến mất ở giao lộ phía trước, mới nói với Hứa Tri Mẫn: “Chị Tri Mẫn, anh em nói rất đúng, vẫn nên để bọn em tiễn chị về đến nhà đi.”

Hứa Tri Mẫn không lên tiếng: anh ấy vừa rồi mắng Kiều Tường là heo, cũng nhân tiện mắng cô là heo luôn đây mà.

Vì thế cô đưa một bàn tay chống cằm, lẳng lặng nhìn về phía mấy tấm cửa kính, trên đó đang mơ hồ phản chiếu bóng dáng xiêu vẹo của người bên cạnh. Bóng dáng ấy cứ chập chờn đung đưa, gợi nhớ về buổi tối đầu tiên cô gặp anh. Cô không khỏi thở dài: hơn nửa năm trước vẫn còn là hai người xa lạ, bây giờ lại cùng nhau ngồi ở đây.

Chiếc xe xóc nảy đi tới trước hẻm nhà, vừa xuống xe bus, cô đã thấy Kiều Tường đứng ở cách bên trạm mấy thước, ngóng cổ chờ cô. Hứa Tri Mẫn khẽ lướt qua mắt Mặc Thâm, thầm nghĩ: sao anh ấy đoán đúng vậy nhỉ.

Kiều Tường tất nhiên không ngờ được anh em họ Mặc sẽ đi theo tới tận nơi này. Nhìn thấy Mặc Thâm mỉm cười xuất hiện ở trước mắt, hai lòng bàn chân nhàn rỗi của cậu ta đột nhiên truyền đến một cơn ớn lạnh. Không giống, quả thật không giống mấy con mọt sách mà cậu ta đã gặp trước kia, rõ ràng khinh địch như vậy mà vạch trần âm mưu của cậu ta nửa đường xuống xe. Đánh nhau thì đánh không thắng, tính kế thì cũng bại dưới tay anh ta, Kiều Tường đứng tại chỗ, trong lòng đầy cảm giác thất bại trước nay chưa từng có, mặt và cổ đỏ gay quay về phía hai anh em họ Mặc.

Hứa Tri Mẫn nghĩ cứ dùng dằng mãi cũng không phải là cách hay, không bằng cô đi xin lỗi Kiều Tường cho xong. Vừa mới tiến lên một bước, Mặc Thâm liền dè vai cô lại: “Đừng dây vào mấy đứa con trai cậu kiểu này.”

“Tôi chỉ đi xin lỗi thôi.” Cô quật cường nói.

“Em nghĩ xin lỗi thì cậu ta sẽ chấp nhận sao?”

Cô mờ mịt nhìn anh. Anh chỉ lớn hơn cô có một tuổi mà ăn nói và cư xử cứ như là hơn cô cả mấy tuổi.

Mặc Thâm nhìn đôi mắt to mờ mịt của cô chớp chớp, nhin không được thấp giọng nói: “Có biết vì sao mẹ tôi đột nhiên tặng quần áo cho em không?”

Bị vấn đề này quấy nhiễu, cô hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì –” anh nhìn xuống cổ áo của cô, “Em chưa từng kết giao với con trai?”

Hứa Tri Mẫn nhất thời không biết phản ứng ra sao. Cô quả thật không có bạn trai, là một cô gái ngoan nên cô dồn hết sức vào việc học. Bởi vậy đáp án có vẻ chẳng liên quan gì này của Mặc Thâm, tóm lại rất kỳ lạ... Hơn nữa nghe khẩu khí của anh không lẽ anh kết giao với nhiều bạn gái lắm sao?

Mà một màn này không biết sao lại kích thích tới đối phương. Kiều Tường hung tợn trừng mắt nhìn bọn họ: “Món nợ này tôi sẽ nhớ kỹ.” Sau đó cậu ta vẫy tay bắt một chiếc taxi rồi hậm hực bỏ đi.

Hứa Tri Mẫn càng cảm thấy chẳng hiểu ra làm sao, mặc dù không nói ra nhưng ánh mắt của tên Kiều Tường kia khi bỏ đi – càng như muốn làm thịt cô.

Mặc Thâm ở bên chen vào nói: “Cậu ta hình như có hứng thú với em.”

Nghe nói như thế, Hứa Tri Mẫn tròn tròn mắt. Bình sinh cô ghét nhất bị người không biết gì ra vẻ hiểu biết đánh giá chuyện của người khác. Anh mới ở chung với cô chưa đến một ngày, dựa vào cái gì mà kết luận Kiều Tường có quan hệ gì với cô. Tất nhiên, cô cũng sẽ không vì vậy mà tự nói ra nguyên nhân mình kết thù kết oán với Kiều Tường. Xuất phát từ lễ phép, cô cắn cắn môi, lạnh nhạt nói: “Bản thân tôi không thích người khác đem tôi ra mà trêu đùa không đúng đắn. Xin anh chú ý lời nói của mình! Hẹn gặp lại.” Cô quay đầu bước đi, không thêm ngoảnh lại.

Cá tính mạnh mẽ như thế càng làm nổi bật bề ngoài từ trước đến nay điềm đạm nho nhã của cô, hai anh em họ Mặc cùng nhìn sang. Mặc Thâm gãi gãi mũi, đi về phía lề đường bắt taxi.

Từ đầu đến cuối Mặc Hàm bàng quan nhìn bóng dáng của anh trai, suy nghĩ: chưa từng thấy anh ấy đối xử như vậy với một nữ sinh, chẳng lẽ — vì thế, một nụ cười mỉm kín đáo từ khóe miệng của cậu ta dần dần ngoác ra.

Mặc Thâm cùng Mặc Hàm mới vừa về đến nhà, đã bị Dương Minh Tuệ gọi tới phòng sách. Mặc Chấn ngồi trên ghế mây lật tờ thương báo Hongkong. Dương Minh Tuệ ở bên cạnh hỏi hai đứa con: “Có đưa con bé đến tận nhà không?”

“Dạ có ạ.” Hai anh em gật đầu.

“Mặc Hàm, phải kêu con bé là chị có biết không?” Dương Minh Tuệ dặn dò con.

Cậu nhóc cam đoan: “Lần đầu tiên gặp mặt con đã kêu là chị rồi.”

“Mặc Thâm.” Dương Minh Tuệ chuyển hướng sang cậu con lớn, sâu xa nói, “Nếu con bé không gọi con là anh thì con cũng đừng để bụng, có biết chưa?”

“Con hiểu rồi, mẹ.” Mặc Thâm trả lời dứt khoát. Chuyện về Kỉ Nguyên Hiên anh cũng biết sơ qua, cũng biết là mẹ đang cố ý nhắc nhở anh.

Nghe mẹ dặn dò xong, hai anh em liền rời đi. Mặc Chấn buông tờ báo xuống, cầm ly nước ở trên bàn, nhấp một ngụm, rồi nói với vợ: “Anh nói, em cũng đừng lo lắng quá. Anh thấy cô bé kia rất tốt, điềm đạm nho nhã, ăn nói cũng khôn ngoan. Hơn nữa thi vào được trung học Thực Nghiệm, nhất định là đứa trẻ có thể làm cho cha mẹ yên tâm.”

“Việc gì cũng có mức độ của nó. Điềm đạm nho nhã quá, khôn ngoan quá cũng không hẳn đã tốt.”

Mặc Chấn nở nụ cười: “Coi cách em nói cứ như là có người muốn cướp con trai em không bằng.”

Dương Minh Tuệ vừa nghe thấy, chân mày đang nhíu chặt cũng không khỏi giãn ra, cười nói: “Chúng nó mới có tí tuổi đầu? Muốn cướp con trai em sao? Con em mà dễ bị cướp như vậy sao?”

“Đúng vậy. Hai đứa con nhà mình cũng không phải dễ mà cướp được, đều bị em nuôi dạy thành mấy đứa trẻ thông minh, ngoan ngoãn, nhưng việc gì cũng có mức độ.” Mặc Chấn từ từ một lần nữa lật thương báo ra.

Dương Minh Tuệ đương nhiên biết tính chồng mình hay nói giỡn, nên chỉ ngồi yên không nói gì một lát rồi đứng dậy. Mặc Chấn lật hai trang báo, thấy bóng dáng của bà cụ ở ngoài cửa ra vào, liền nhỏ giọng nói với vợ mấy câu: “Minh Tuệ, đừng làm khó dễ đứa nhỏ kia. Anh không muốn bà vú khó xử.”

“Anh yên tâm đi.” Dương Minh Tuệ nhẹ giọng đáp.

Lại nói về Hứa Tri Mẫn, sau khi về đến nhà, mẹ cô liền hỏi: “Nhà họ Mặc không giữ con ở lại ăn cơm tối hả?”

“Dạ vì con muốn về nhà mình ăn hơn.” Hứa Tri Mẫn thay quần áo, cầm thau nước giúp mẹ rửa rau.

Mẹ cô âu yếm nhìn con gái: “Nếu thấy không ổn thì để mẹ đi nói với chú Mặc một tiếng là con không muốn đến nhà họ –”

“Không sao đâu mẹ, nhà họ Mặc rất tốt, thật đó.” Nói xong lời này, cô nhanh chóng gục đầu xuống. Nhà họ Mặc cũng không có đối xử không tốt với mình, cho dù đó là Dương Minh Tuệ hay là hai anh em nhà đó. Cho nên, đây không phải là vấn đề, cái chính là sự thua kém rõ rệt. Về điểm này, cô càng không thể mở miệng nói với mẹ.

Mu bàn tay gạt mồ hôi nóng đang rịn trên trán, cô vớt rau lên, ngẩng mặt lên tự tin nói với mẹ: “Mẹ, là tự con muốn đến nhà họ Mặc. Còn nữa, con có làm cho mẹ lo lắng quá không?”

“Cũng có một chút –” Hứa mẹ có chút đồng ý.

Hứa Tri Mẫn im lặng ngắm cây phượng hoàng lá đã chuyển sang màu đỏ rực ngoài cửa sổ, lá cây cũng giống như tâm trạng của cô lúc này: mai đây là ngày khai giảng, cảm giác chắc chắn sẽ không còn giống như những ngày xưa.

7. Chương 7

Hứa Tri Mẫn được phân vào lớp số 5 của khối trung học năm thứ nhất, là lớp trọng điểm trong các lớp trọng điểm. Chủ nhiệm lớp là thầy giáo không bao giờ đứng lớp họ Vương, tuổi chưa đầy ba mươi, tốt nghiệp đại học M, chuyên ngành tâm lý học. Nghe phong thanh, thầy giáo này rất phóng khoáng anh tuấn, lớp do thầy Vương chủ nhiệm đã từng hai lần dẫn đầu khối lớp cao tam, tỷ lệ học sinh từ các lớp này trúng tuyển vào đại học chính quy lên đến 80%. Muốn trở thành học sinh của lớp này nếu không phải rất giỏi thì phải rất có tiền.

Hứa Tri Mẫn biết mình không có tiền, cũng không biết mình có giỏi đến mức được phân vào lớp này hay không. Nghe nói ngày đầu tiên học sinh mới đến lớp, lớp thầy Vương chủ nhiệm đứng 12 giờ trưa trước khi tan học thường phải bắt ngờ làm bài kiểm tra, mỗi người có 3 tờ đề, bao gồm ba môn thi trung khảo: ngữ văn, toán học và tiếng Anh, buổi trưa phải về nhà làm, đến đúng giờ đi học buổi chiều thì nộp lại.

Lương Tuyết ngồi bên cạnh Hứa Tri Mẫn đang muốn cầu nhau, thấy bốn phía không có ai thì nửa câu oán hận cũng chưa kịp thoát ra khỏi cổ họng đã phải vội vàng nuốt xuống.

Hứa Tri Mẫn nghĩ lớp này có khoảng 80% là học sinh khối sơ trung của trường này chuyển lên nên bọn họ chắc đã biết thói quen bất ngờ tác chiến này của thầy rồi. Nhân đợt kiểm tra này mình cũng có thể biết mình so với bọn họ chênh lệch bao nhiêu.

Âm thầm so cao thấp là tâm lý mà học sinh xuất sắc nào cũng có, chỉ có Lương Tuyết là chậm hiểu. Hứa Tri Mẫn không thể thầm khen: ban giám hiệu trung học Thực Nghiệm thật cao minh, mới ngày khai giảng đã cho học sinh hiểu được thế nào là cơ chế thị trường cạnh tranh của chủ nghĩa xã hội khoa học.

Đương nhiên, cũng có vị “tư bản” điệu bộ cao quý nào đó tỏ rõ thái độ không tham gia kiểu quy tắc trò chơi “ngu xuẩn” này. Kiều Tường đem ba tờ bài thi gom lại ném lên trên bục giảng: “Thầy, giữa trưa em có việc, không rảnh làm.”

Ở dưới có người xì xầm, bị Kiều Tường lườm một cái im bật. Cậu ta là học sinh kém nhất trường, không dễ chọc vào, mà cũng chẳng ai muốn rước phiền phức.

Thầy Vương đối với mấy loại học sinh này lúc nào cũng vui tươi hơn hử: “Không rảnh, vậy thì 0 điểm thôi.”

“0 thì 0.” Kiều Tường trước khi rời khỏi phòng học, chán đến chết mà nhìn cô bên này.

Hứa Tri Mẫn còn làm như không quen cúi đầu gom sách vở, trong đầu vẫn còn nhớ mấy lời Mặc Thâm nói ngày hôm qua: Kiều Tường hình như có hứng thú với cô? Đánh chết cô cũng không tin. Thôi thì để an toàn về sau vẫn nên ít trêu đến vị thiếu gia này.

Đi đến cửa trường, lại gặp Mặc Thâm một tay xách túi, một tay cầm quyển sách tựa vào cửa lớn phía bên phải đợi ai đó. Cô đi về phía trái, định đi đường vòng về tiểu khu Ánh Trăng. Mới đi hai bước lại phát hiện Kiều Tường đang đứng ở giao lộ phía trước, miệng nhai nhàu nhai kẹo cao su nhìn về phía cô thối bóng. Không biết phải làm sao, vừa quay đầu lại thấy Lương Tuyết đang sánh vai cùng Mặc Hàm đi ra cửa.

“Hắc, Mặc Thâm, anh đang đợi ai vậy?” Nghĩ đến đại công tử nhà họ Mặc phải chờ ai đó đúng là kỳ tích trăm năm khó gặp, Lương Tuyết khẩu khí lộ vẻ chế nhạo, vỗ vỗ bả vai Mặc Thâm.

Mặc Thâm đảo mắt qua bàn tay cô đang vỗ bả vai anh nói: “Bạn học Lương, chẳng lẽ tôi không được chờ sao?”

Lương Tuyết thu tay lại, chu miệng lên: “Quý hẹp hòi.” Quay đầu, lại thấy cô bạn cùng bàn đang lưỡng lự đứng tại chỗ, cô vẫy tay: “Hứa Tri Mẫn, cậu đi đường nào vậy?”

Ngày hôm qua là chính thức đến thăm, bắt đầu từ hôm nay chỉ cần là đi học thì giữa trưa mỗi ngày cô đều phải đến nhà họ Mặc ăn cơm và nghỉ ngơi. Hứa Tri Mẫn chưa nghĩ là sẽ nói việc này cho ai, bản thân cô với nhà họ Mặc xét đến cùng cũng không phải bạn bè thân thích, cũng hầu như không có bất cứ quan hệ gì. Cô không tự ti, cũng không muốn trèo cao.

Mấp máy môi, Hứa Tri Mẫn mơ hồ chỉ chỉ con đường bên phải: “Mình đi bên kia.”

“Vừa khéo. Đi theo mình và Mặc Hàm. Còn anh cứ tiếp tục chờ đại tiểu thư của anh đi!” Lương Tuyết ồn ào trừng mắt nhìn Mặc Thâm.

Mặc Thâm chỉ lơ đãng cười, lúc Hứa Tri Mẫn đi qua người mình thì đưa tay kéo cô lại một cái. Cô cả kinh, đang muốn giật ra. Anh liền nhỏ giọng nói với cô: “Phối hợp một chút. Muốn cậu ta từ bỏ thì cách tốt nhất chính là về sau phải đi cùng tôi và Mặc Hàm.”

Cô cảm giác được hai luồng mắt lạnh buốt của Kiều Tường ở phía sau cứ như mũi dao nhọn đâm vào lưng, vào tim của cô khiến cô không khỏi rùng mình. Nhưng mà, đi theo anh liệu có an toàn không, chuyện ngày hôm qua vẫn còn rõ ràng trước mắt, anh so với Kiều Tường còn... hơn.

Dường như nhìn thấy sự băn khoăn của cô, anh nói: “Tôi và Mặc Hàm chỉ là tuân thủ mệnh lệnh của mẹ mà thôi.”

“Giống như bạn bè bình thường.” Cô trầm ngâm nói.

“Ừ.”

Lương Tuyết đi ở phía trước lúc này mới phát hiện ra Mặc Thâm theo ở phía sau, cô ngạc nhiên kêu lên: “Hey? Tôi nói này Mặc Thâm, anh không đợi đại tiểu thư của anh à, chạy theo bọn tôi làm gì?”

“Đó là bởi vì bạn học Lương không chờ được, nên đành phải đi theo.”

“Xì, cái miệng ngọt ngào này anh đi mà lừa bạn gái anh ấy.” Lương Tuyết huýt gió nói, ánh mắt hoài nghi cũng không chịu rời khỏi Hứa Tri Mẫn.

Hứa Tri Mẫn đứng ngồi không yên, phía trước có Lương Tuyết, phía sau là Kiều Tường vẫn chưa chịu bỏ ý muốn tìm hiểu quan hệ giữa cô và hai anh em nhà họ Mặc.

Tất cả những điều này Mặc Thâm đều thấy, anh thản nhiên nói một câu: “Chia tay rồi.”

Lời này quả nhiên có đủ sức nổ, Lương Tuyết hoàn toàn bị đánh lạc hướng: “Lại chia tay! Anh đã cặp bao nhiêu lần rồi chia tay bao nhiêu lần rồi vậy! Hay là anh đang nhắm vào mục tiêu mới nào đó?”

“Em cũng không phải không biết, tôi chỉ chủ động nhận lời bày tỏ. Đúng rồi, còn phải để mắt đến nữa.”

“Xì! Tôi rắm vào!” Lương Tuyết xì xì nói với cái bóng của anh.

Hứa Tri Mẫn vừa giật mình lại vừa buồn cười, dọc đường nghe Lương Tuyết kể lể về lịch sử phóng đảng của Mặc Thâm, mới biết vị đại công tử nhà họ Mặc này có thể nói là công tử đào hoa nhất trường, hơn nữa còn rất “kiêu” — không chủ động theo đuổi nữ sinh, chỉ mặc cho nữ sinh đến theo đuổi mình. Trong tất cả lịch sử kết giao, thời gian dài nhất không vượt quá một tuần, ngắn nhất là một ngày. Hơn nữa, đều là do đối phương đề nghị chia tay.

Lương Tuyết vừa nói vừa mắng, Mặc Thâm hờ hững gãi tai, Mặc Hàm đi đằng sau chỉ mỉm cười. Hứa Tri Mẫn cúi đầu yên lặng đếm bước chân, ở đằng sau đại khái chừng hai mươi bước, Kiều Tường vẫn còn bám theo. Đến lối rẽ vào trạm xe bus, Lương Tuyết tách ra khỏi ba người bọn họ rồi lên xe bus.

Vào đến cửa tiểu khu Ánh Trăng, Mặc Thâm bỗng nhiên cầm tay cô: “Chạy một trăm mét mất bao nhiêu phút?”

Cô kinh ngạc ngẩng ngẩng cả người, lặng lẽ nhìn lại thấy bóng dáng Kiều Tường, rất nhanh đã hiểu ý của anh, cô đáp: “Vừa đạt chuẩn.”

“Không sao. Tôi sẽ vẫn kéo tay em.”

Lời này nghe có hơi giống với mấy đoạn phim thần tượng mà cô rất ghét, hai hàng lông mày nhíu chặt, hy vọng là anh không thường nói như vậy với mấy cô nữ sinh. Tay cô đột nhiên bị anh kéo mạnh, hai chân không tự chủ được mà chạy theo anh.

Dọc đường hai người quẹo vào một con đường nhỏ, xuyên qua một cánh rừng nhỏ, nhảy qua lùm cây, cong lưng chui qua một ống xi măng thật to. Chuyện này làm cho cô nhớ lúc còn rất nhỏ thường đi theo anh họ chơi trốn tìm. Đã lâu thật lâu rồi không thoải mái như thế. Cô thở hồng hộc, đầu đổ đầy mồ hôi, nhưng trong lòng lại không một chút nào, ngược lại còn có một loại khát vọng đã lâu không được phóng thích.

Cuối cùng, anh kéo cô vào một lối đi nhỏ, hai người nấp vào chỗ tối. Lưng của cô tựa vào tường xi măng vừa lạnh vừa ẩm, neho mắt lại nghỉ xả hơi một chút. Trên một thân cây khô cách bọn họ rất gần có con ve chậm rãi bò trên lá, khi thì phe phẩy hai cánh trong suốt, rí rả kêu vang. Âm điệu mê hoặc này khiến cho suy nghĩ của cô trở nên mơ mơ màng màng. Tạm lãng quên nỗi lo lắng bị người ta đuổi theo mà quay trở về với tuổi thơ. Cô ngồi trên ghế gỗ ở trước TV, hai tay đánh nhịp, khẽ hát bài Trắc Y Đình: “Trên cây đa bên hồ nước, ve sầu đã rí rả gọi hè, bướm nhỏ đang đậu trên bàn đu dây bên sân thể dục, trên bảng đen là nét phấn của thầy giáo, ở phía dưới trò nhỏ ra sức ríu ra ríu rít viết không ngừng, cùng đợi tan học, cùng đợi tan học, chờ đợi thời thơ ấu vui chơi.”

Thời gian lúc nhỏ cô có thể vui chơi, thật sự rất rất ngắn. Từ khi bắt đầu vào tiểu học, sau lần đầu tiên thi trượt bị mẹ đánh, cô chỉ biết, thời thơ ấu của cô chỉ có học tập, và phấn đấu vươn lên.

“Hứa, Tri, Mẫn.” Anh nhẹ nhàng gọi tên cô.

Cô quay sang, giữa không gian tối đen cô không nhìn rõ được vẻ mặt của anh, từ lần đầu tiên anh nói với cô bọn họ là cùng một loại người, liệu có thể giải thích là: anh cũng giống như cô, thời thơ ấu cũng chỉ có học tập, nỗ lực vươn lên.....

Không gian lúc này yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau. Hô hấp của anh rất ổn định, của cô lại rất khẽ. Một mùi hương bạc hà nhàn nhạt từ trên người cô tỏa ra vương vấn trong khoang mũi anh. Mùi hương này anh cũng thường thấy ở trên người bà. Bà hình như tin chắc là xoa chút tinh dầu bạc hà lên da có thể trừ tà, bảo vệ sức khỏe. Mấy chuyện này đương nhiên là phản khoa học, ba vì thế mà không ít lần nói với bà, nhưng bà vẫn khẳng khái giữ thói quen này. Bây giờ, thói quen này của bà lại truyền cho cô cháu gái duy nhất.

Đúng vậy, trên người của cô có mùi hương của bà, anh mãi mê lưu luyến mùi hương dịu dàng ấy. Đầu của anh chậm rãi cúi xuống, hít lấy mùi hương này. Anh biết, mùi hương này trên đời chỉ có một mình bà mới có, người có thể kế thừa cũng chỉ có một mình Hứa Tri Mẫn. Nhưng trong cơ thể anh đang cuộn chảy dòng máu lạnh lùng và kiêu ngạo của nhà họ Mặc, đối với cái gì mình muốn thì sẽ chiếm cho bằng được. Cho nên dù đã nhiều năm qua đi, bất luận nhà họ Kỷ có kháng nghị như thế nào, bọn họ vẫn không để cho bà đi.

Bây giờ còn có một Hứa Tri Mẫn..... Ước chế không được dòng máu đang chảy nhanh trong cơ thể, anh khẽ sát vào mặt của cô. Bất giác cảm thấy hô hấp của anh bỗng nhiên trở nên dồn dập, cô theo bản năng rụt xuống. Anh hai tay giữ lấy thân mình đang nao núng của cô, đôi môi lướt qua cần cổ bóng loáng của cô, dừng lại ở vành tai trong tròn đầy của cô: “Em năm nay mười sáu tuổi, đúng không?”

Cô chỉ cảm thấy tim mình như trống Hoa Cổ đập thành thịch, ngoài anh họ, cô chưa từng tiếp xúc gần với một người con trai nào như vậy. Nhìn có vẻ đen tối, cô hồi hộp trợn to mắt: “Đúng vậy.”

“Tôi đợi em hai năm nữa.”

Nghĩa là sao? Cô nhíu mày.

Anh thích thú cười, như là anh trai lớn vuốt vuốt tóc cô: “Mặc Hàm đã trở lại. Kiều Tường chắc là đã đi rồi. Về đi, mẹ nhất định đang sốt ruột chờ.” Rất nhanh sau đó anh dẫn đầu đi ra khỏi chỗ trốn, quay lại gọi em trai: “Mặc Hàm, bên này.”

Nhìn thấy cô xuất hiện bên cạnh anh mình, Mặc Hàm cười tủm tỉm nói: “Chị đừng sợ, cậu ta đã đi rồi.”

Đối mặt với gương mặt tươi cười của Mặc Hàm, Hứa Tri Mẫn khó mà giải thích được sự mâu thuẫn. Nói cho cùng, nếu hai anh em nhà họ Mặc thực sự không đối xử tốt với cô, thì cũng là lẽ dĩ nhiên vì bọn họ vốn là người xa lạ. Nếu không có lý do gì mà đối xử quá tốt với cô thì lại làm cho cô thấy càng nghĩ càng sợ. Lại không thể không nghĩ đằng sau những sự giả dối này liệu có mục đích gì hay không.

Về đến nhà thì hai vợ chồng họ Mặc trưa nay lại đi vắng. Ba đứa nhỏ và cụ bà cùng nhau ăn cơm trưa. Không có áp lực từ Dương Minh Tuệ, so với ngày hôm qua, Hứa Tri Mẫn ăn cơm có nhiều hơn một chút. Sau khi ăn xong, ba người ở phòng khách kéo cái bàn nhỏ ra, chuẩn bị làm bài tập.

Hứa Tri Mẫn lấy ba tờ đề thi ra, đầu tiên xem qua một lần, rồi cân nhắc nói: theo bài thi thầy chủ nhiệm Vương cho mà nói thì bố cục đề thi đều là: 60% là kiến thức cơ bản, 30% đề nâng cao, 10% còn lại là đề khó. Tính thời gian thì hiện tại là 12h40, buổi chiều hai giờ rưỡi là đi học, vậy thời gian làm bài chỉ có

nhieu nhất một tiếng rưỡi. Áp lực rất rõ ràng, ba bài thi phải làm xong trong một tiếng rưỡi, vị chi mỗi bài không thể vượt quá nửa tiếng. Trước đây, cô chưa bao giờ thử trong ba mươi phút hoàn thành bài thi tổng hợp cả khó lẫn dễ như vậy.

Lúc mở hộp bút, nghe Mặc Thâm ngồi ở phía đối diện quan tâm hỏi em trai: “Mặc Hàm, bao lâu thì em có thể làm xong?”

“Nửa tiếng ạ.” Mặc Hàm đáp.

“Thầy Vương chọn bài thi nổi tiếng là lác léo đấy.” Mặc Thâm nói.

Mặc Hàm cười cười: “Anh, yên tâm đi. Ba bài thi này em chỉ cần nửa tiếng là có thể làm xong. Thời gian dư ra còn được 1 tiếng ngủ trưa.”

Nửa giờ hoàn thành ba bài thi tổng hợp?! Hứa Tri Mẫn kinh ngạc ngẩng đầu, thấy Mặc Hàm cầm lấy một cây bút máy bắt đầu làm bài, ngòi bút lướt trên giấy sột soạt, không hề ngập ngừng chút nào. Áp lực vô hình trung lại tăng gấp đôi. Hứa Tri Mẫn hít vào một hơi thật sâu, thật vất vả đè nén tâm trạng sốt ruột ở trong lòng xuống, bắt đầu làm bài.

Khoảng nửa tiếng sau, anh em nhà họ Mặc bắt đầu gom đồ lại. Hứa Tri Mẫn vẫn còn vui đầu tập trung làm bài, đề cơ bản của ba đề thi cô đã làm xong, chỉ có đề nâng cao thì khó gấp hai lần những gì cô tưởng tượng, 10% đề khó kia càng khó phải nói. Liếc mắt thấy Mặc Hàm đem ba bài thi đã làm xong nhẹ nhàng bỏ vào túi, cô dùng sức xiết chặt cán bút: đây có phải là sự chênh lệch giữa cô và cậu ta — không sao, cô vẫn tin là cho dù chỉ có một chút chênh lệch, cô cũng sẽ cố gắng xóa bỏ.

“Chị Tri Mẫn.” Mặc Hàm nói, ánh mắt rõ ràng đang thăm dò xem cô có cần giúp không.

Cô lắc đầu, vành môi thận trọng cong lên: “Không sao. Hai người đi ngủ trước đi.”

Mặc Hàm nhìn anh trai. Mặc Thâm cầm túi sách lên, không nói gì, cũng không nhìn cô một cái, đi thẳng vào phòng. Thấy vậy, Mặc Hàm không hề nói gì, cũng ôm sách giáo khoa về phòng mình.

Hứa Tri Mẫn cắn cắn môi, nhìn cái cặp sách Mặc Hàm cố ý để lại trên bàn, nắp cặp mở ra một nửa, dەر lộ một góc ba bài thi cậu ta đã làm xong. Đây là sự dụ dỗ trắng trợn. Cô đứng dậy, nhét bài thi vào giúp cậu ta, kéo chặt dây kéo lại Rồi ngồi xuống toàn tâm toàn ý làm bài.

Mặc Thâm từ đầu đến cuối vẫn nhìn chằm chằm phòng khách bên ngoài qua cánh cửa phòng khép hờ. Nhìn thấy hành động này của cô, một bên khóe miệng anh nhếch lên: tính cách cũng bướng bỉnh đấy nhỉ.

Kết quả, cả buổi trưa đều ngồi làm bài, Hứa Tri Mẫn xây xẩm nặng nề trở lại trường. Lương Tuyết nhìn cũng không khác cô là mấy, đôi mắt u ám, buồn rầu nói với cô: “Mình chỉ mới làm xong phần đề cơ bản, đề nâng cao mới làm được một nửa. Haizz, mình nghĩ mọi người chắc cũng vậy thôi.”

Hứa Tri Mẫn không trả lời.

Tan học, thầy Vương đem bài thi đã chấm xong sắp xếp theo điểm tổng kết từ cao đến thấp rồi phát xuống dưới. Đứng thứ nhất vẫn là Mặc Hàm, đạt điểm tuyệt đối. Lương Tuyết vừa nghe, cây bút đang cắn trong miệng rớt cái bịch xuống bàn: “Tiểu tử này, còn lợi hại hơn mình tưởng tượng!” Hứa Tri Mẫn vẫn không hé răng.

Phát đến cuối cùng, trong toàn bộ sáu mươi học sinh của lớp, Hứa Tri Mẫn đứng thứ năm mươi một, Kiều Tường đương nhiên một mình chiếm vị trí cuối cùng. Đứng thứ hai từ dưới đếm lên là Lương Tuyết.

Mọi người có thể tưởng tượng Lương Tuyết chán nản đến mức nào, xoay cán bút trên tay cất giọng oán trách: “Nếu không bởi vì nhà mình ở xa, cần phải ngồi xe bus về nhà, làm chậm mất nửa tiếng.”

“Có người nửa tiếng đã làm xong ba bài thi đó rồi.” Hứa Tri Mẫn ở bên cạnh lạnh lùng chen vào.

“Không thể nào! Là ai?”

“Mặc Hàm.”

Lúc này, hai bạn học vừa đi qua bên cạnh nói: “Thầy Vương nói bắt đầu từ lần sau sẽ cho Mặc Hàm làm bài một mình. Cũng chả có cách nào khác, cậu ta cách bọn mình quá xa mà.”

Lương Tuyết ngược lại gục đầu xuống bàn: “Hứa Tri Mẫn, mình, không, cam, tâm–”

Hứa Tri Mẫn nhắm mắt: không ai có thể cam tâm. Bởi vì ai cũng là con người. Hơn nữa nếu về sau cô thường ở chung với hai anh em họ, áp lực còn lớn hơn những người khác rất nhiều.

Bên kia, Kiều Tường bắt chéo chân, xoay tròn ba tờ bài thi bị 0 điểm trên đầu ngón tay, ánh mắt luôn lướt qua mặt cô. Hứa Tri Mẫn lạnh lùng ngoảnh đi....

Kiều Tường hừ một tiếng, đem bài thi vo thành một cục ném vào sọt rác ở góc phòng học, phùng phùng tức giận như con trâu điên gạt mấy người ở phía trước, chạy ra khỏi phòng học.

Cô nắm chặt dây ba lô, phiền não nghĩ: tuy rằng giữa trưa Kiều Tường theo dõi bọn họ thất bại, còn bị bảo vệ tiểu khu Ánh Trăng dạy bảo một phen, chắc chắn về sau sẽ bớt hống hách, không dám tùy ý bám đuôi. Nhưng dù sao mình không thể cứ lằng nhằng với Kiều Tường mãi như vậy.

Lắc lắc đầu, vừa vặn thấy Mặc Hàm đang lẳng lặng ngồi ở góc phòng. Cậu ta quay về phía cô đẩy đẩy gọng kính, từ từ ẩn hiện một nụ cười bí hiểm.

8. Chương 8

Mới nháy mắt mà khai giảng đã được hai tuần. Hứa Tri Mẫn cố gắng làm quen với cường độ học tập cao độ của trường trung học Thực Nghiệm. Nhưng so với việc học nặng nề hơn thì điều càng khiến cô lo ngại chính là anh em nhà họ Mặc trong lúc vô ý lại tạo cho cô áp lực rất lớn.

Mặc Hàm, gần như hoàn mỹ, học tập tốt, tư duy tốt, ngay cả tính tình cũng tốt. Mặc Thâm luôn dẫn đầu, luôn đạt thành tích cao, khôn khéo xảo trá, ách, chỉ là ở phương diện cách đối xử với nữ sinh thôi, còn cần phải nghiên cứu kỹ.

Cùng hai người bọn họ ôn bài, cô mới vừa hoàn thành một nửa bài tập, bọn họ đã bắt đầu thu dọn sách giáo khoa. Tiếp đó một đồng sách phụ đạo ngoài giờ bày trên bàn học được bọn họ đọc hết quyển này đến quyển khác, thông dong an nhàn chết đi được.

Nếu là những người khác, đối mặt với cặp anh em như vậy, đại khái đã sớm nổi giông bão. Đây không phải là khoe khoang rõ ràng sao? Thể hiện IQ mình cực cao, còn cực kỳ có tiền. Mấy quyển sách tham khảo kia, giá một cuốn cũng không tầm thường, gom hết lại tuyệt đối không phải là số tiền nhỏ, không phải nhà nào cũng có thể gánh vác thêm đồng chi phí ngoài này.

Cho nên, phải nói Hứa Tri Mẫn rất có khả năng chịu đựng. Cô từ trước đến nay đều rất có khả năng chịu đựng. Ở trong phòng ngủ của cô, tuyệt đối không treo poster của mấy công tử đẹp trai hay là ngôi sao nào đó như các cô gái khác, trên vách tường trắng xóa chỉ treo một tác phẩm thư pháp mà trên đó cũng chỉ viết một chữ “Nhẫn”.

Nhẫn không hề giống yếu đuối hay buông xuôi, nhẫn là vì tương lai một ngày nào đó tích lũy đủ sức mạnh. Nhẫn đúng lúc là điều cần thiết. Hứa Tri Mẫn tin chắc là cứ “Nhẫn” rồi cuối cùng cũng đạt được mục tiêu.

Một ngày nào đó, không biết là ngọn gió nào thổi mà Mặc Thâm đột nhiên mở miệng mời cô: “Sau khi tan học anh và Mặc Hàm muốn đến nhà sách, em cũng cùng đi nhé.”

Cô vừa định lắc đầu từ chối.

Mặc Hàm nói: “Chị Tri Mẫn cùng đi nhé. Mẹ không phải đã nói, muốn ba người chúng ta chung sống với nhau thật tốt sao?”

Hứa Tri Mẫn không nói được tiếng nào. Đến nay, cô vẫn đoán không ra này bộ mặt thực của cậu thiếu niên chỉ nhỏ hơn cô một tuổi này. Cậu ta có một nụ cười hiền lành như thế lại thích đeo một cái gọng kính mạ vàng. Vào giữa trưa ngày hôm đó, Mặc Hàm sơ sẩy để quên kính ở trên bàn, cô đối với chuyện này vẫn còn rất tò mò nên cầm kính lên thử đeo, thế mới biết cái kính này hóa ra chỉ là kính thường....

Một người anh tâm tư kỳ lạ, cùng với một cậu em thích dùng kính mắt làm mặt nạ, vì sao lại gần gũi với cô như vậy? Chỉ đơn giản là vì bà dì sao?

Cô cũng biết nhà họ Mặc coi trọng bà dì thế nào, nhưng cô cũng chỉ là một cô cháu gái của bà, bọn họ không thể bởi vậy mà kiếm được lợi ích gì đó từ cô. Theo lẽ thường mà nói, bọn họ phải đi nịnh bợ nhà họ Kỷ mới đúng.

Cô nghĩ mãi mà vẫn không thể hiểu được nguyên nhân trong đó. Vừa lúc bà dì đi tới, thuyết phục: “Tri Mẫn, con nên đi theo hai đứa nó đi. Đến nhà sách cũng không phải là đi chơi. Là bạn học thì phải biết học tập lẫn nhau đúng không.”

Lời của bà cũng có lý nên cô gật đầu đồng ý.

Buổi chiều tan học, cô đi theo hai anh em họ vào nhà sách Tân Hoa lớn nhất toàn thành phố. Sách vở được bày la liệt đủ mọi chủng loại, có thể thỏa mãn khát vọng của mọi học sinh. Hứa Tri Mẫn rất thích đọc sách, đi dạo giữa biển sách mênh mông khiến tâm tình của cô không tự chủ được mà vui vẻ hẳn lên. Tạm thời lãng quên áp lực trong cuộc sống thường ngày, lúc này cô chỉ muốn một lần được thỏa thích vẫy vùng giữa biển tri thức uyên bác nơi đây.

Cơ bản, cô đối với sách là kiểu “Ăn tạp”, loại sách gì cô cũng có thể giở ra đọc. Nhưng thích nhất vẫn là văn học. Mà con gái vào độ tuổi này, tự nhiên sẽ bắt đầu manh nha hoặc ít nhiều hứng thú với mấy tiểu thuyết kể về chuyện tình yêu. Cuốn [Ngạo mạn và thành kiến] thì cô vừa mới mượn từ thư viện của trường đọc xong rồi, cô lại rút ra một tác phẩm văn học nữ vô cùng nổi tiếng [Giản yêu].

Mặc Thâm đi tới, liếc mắt nhìn bìa sách, thấp giọng hỏi: “Đọc chưa?”

“Chưa. Chỉ mới nghe bạn học khác giới thiệu với quyển khác.”

“Quyển nào?”

“[Ngạo mạn và thành kiến].”

“À.”

Giọng điệu này thật sự kiêu ngạo khiến người ta chịu không nổi, cô nhẹ nhàng nhếch một bên chân mày: “Xin nghe cao kiến.”

“Anh giới thiệu cho em quyển này.”

“Quyển nào?”

“[Hồng Lâu Mộng].”

[Hồng Lâu Mộng] là một trong bốn tác phẩm cổ đại nổi tiếng của Trung Quốc, tiếng tăm vang xa toàn cầu. Cô suy nghĩ một lát, anh có vẻ không phải chỉ có ý nói [Hồng Lâu Mộng] có địa vị văn học và giá trị nghệ thuật đặc biệt mà còn có ý khác —

“Con gái thời nay thường theo đuổi kiểu nữ chính như trong [ngạo mạn và thành kiến], [giản yêu] gì đó, tính cách của người phụ nữ trong đó được giải phóng về mọi mặt. Mà đàn ông, kỳ thật vẫn mong muốn người trong mộng của mình sẽ là sự kết hợp hoàn mỹ giữa Lâm Đại Ngọc và Tiết Bảo Thoa.”

Cô nhíu chặt lông mày, nghĩ thầm: người này đúng là như Lương Tuyết nói, muôn màu muôn vẻ, đến một tác phẩm văn học nổi tiếng cũng có thể suy ra được một chuyện khác.

Anh mỉm cười nhìn về mặt cô suy tư khổ sở, vươn tay lấy đi cuốn [giản yêu] trong tay cô, đầu ngón tay búng bìa sách: “Cuốn này không đủ sâu sắc để đọc, em có biết là thế giới này hoàn toàn không hề đơn giản như vậy không.”

Cô cảnh giác nheo mắt lại.

”Scarlett được xem là một người phụ nữ mạnh mẽ, nhưng em biết đó, cô ấy cuối cùng cũng chưa từng thắng được Melanie. Tương tự, anh cho rằng em có bản chất thắng được vẻ đẹp bề ngoài, cho nên mới nói em đọc [Hồng Lâu Mộng].”

“Vậy anh đọc cái gì?”

“Anh? Không đọc tiểu thuyết, ta chỉ đọc truyện ký, trong nước hay nước ngoài gì cũng đọc.”

Hứa Tri Mẫn chưa từng đọc truyện ký, nhưng cô biết những người đọc truyện ký đều muốn học tập cách suy nghĩ của các bậc đế vương. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, anh so với cô phải cao hơn một cái đầu. Thân mình thon dài, gương mặt cân đối hài hòa, bàn tay thon dài đem cuốn [giản yêu] trả lại vị trí vốn có trên giá sách, ánh mắt sắc bén đảo qua, tiện đà lại có hứng thú nhặt một quyển tuyển tập truyện cổ tích lên.

“Hứa Tri Mẫn, em thích công chúa Bạch Tuyết hay là cô bé lọ lem?”

Câu này có hàm nghĩa gì đặc biệt không nhỉ? Cô cẩn thận không trả lời.

Kết quả, Mặc Hàm không biết từ khi nào đã đứng ở bên cạnh lẳng lặng nghe, lại mỉm cười chen vào nói: “Em thích cô bé lọ lem.”

Hai anh em họ cũng bởi vấn đề công chúa Bạch Tuyết và cô bé lọ lem này mà tranh luận nảy lửa. Hứa Tri Mẫn đột nhiên cảm thấy mới lạ, nghe một lát, tuy không thực sự hiểu ý bọn họ muốn nói cái gì, nhưng cũng phát giác một việc rất thú vị. Hai anh em này sở dĩ ở trường không coi ai ra gì, thậm chí còn đặc biệt không có bạn bè, hóa ra là bởi vì bọn họ đã tìm được người tri kỷ nhất rồi, chính là bản thân hai người họ.

Anh em như vậy thật đúng là làm cho người ta hâm mộ! Hứa Tri Mẫn bật cười, bất giác nhớ tới anh họ đang ở một thành phố xa xôi nào đó. Trong bức thư hồi âm cuối cùng, Kỷ Nguyên Hiên đã thề son sắt là sẽ mang chị dâu về cho cô. Chị dâu này không biết là người đẹp cỡ nào mà có thể đánh cắp trái tim anh trai lớn mà cô yêu nhất.....

Hai anh em nhà họ Mặc rất nhanh phát hiện ra vẻ mặt ngẩn ngơ của cô. Mặc Thâm có chút không vui. Mặc Hàm thức thời đề nghị: “Chị Tri Mẫn, chúng ta đến khu băng hình đi.”

Không ai lại không thích nhạc hay, cũng giống như con người không thể mất đi thính giác. Cô theo đuôi bọn họ đi vào một tầng ngầm, cả không gian rộng lớn của một tầng đều là thế giới âm nhạc. Hứa Tri Mẫn rất ít khi tới nơi này nên đến rồi cũng không biết làm gì. Nhạc cụ dân gian Trung Quốc cô nghe xong chỉ cảm thấy huyền bí khó hiểu. Mấy bài nhạc thịnh hành trong nước, cô cũng đã từng nghe mấy bạn trong lớp ngân nga nên cũng biết sơ sơ nhưng chưa từng mua mấy sản phẩm ghi âm và ghi hình này. Nguyên nhân rất đơn giản, cô chỉ có một cái đài nhỏ có thể ghi âm và đọc băng từ. Ba mẹ cho tiền, cô đều dùng để mua băng luyện nghe tiếng Anh.

Còn mảng tiếng nước ngoài này thì trình độ tiếng Anh của cô cũng không tồi, nhưng cho dù là học sinh giỏi nhất cũng có những khuyết điểm. Đọc không hiểu quyển sách giới thiệu bằng tiếng Anh, cũng không nghĩ mình có thể nghe hiểu ca từ bằng tiếng Anh; hướng hồ đây chỉ là một kiểu giải trí, cũng không phải là thứ không thể không có. Cô thần nhiên quyết định tránh xa.

Còn anh em nhà họ Mặc bước vào khu ghi âm và ghi hình liền lập tức đi về khu nhạc nước ngoài. Đối với việc này, Hứa Tri Mẫn đã nghe bà di kế sơ qua. Hai anh em này hơn phân nửa thời gian thơ ấu lớn lên ở Hongkong, sau đó trở lại đại lục định cư, nhưng cứ một khoảng thời gian là sẽ quay lại Hongkong để đi học. Giáo dục Hongkong hiện đã trở về kiểu giáo dục của thuộc địa Anh, các trường học ở đây đều dạy toàn bộ bằng tiếng Anh. Hơn nữa hai anh em đều rất chịu khó học tập, trình độ tiếng Anh của hai người có khi còn hơn cả bạn học. Mà trong môi trường như ở Hongkong mà có niềm yêu thích với nhạc nước ngoài cũng không đáng ngạc nhiên.

Cô tùy ý cầm một cái đĩa lên, lơ đãng lật sang danh sách bài hát phía sau, khóe mắt xẹt qua bên cạnh hai người. Bọn họ đang chọn đĩa, rất chuyên chú, rất nhập tâm, ánh mắt cùng về mặt này cô chưa từng thấy ở họ, cho dù là ở trên trường thi.

Mặc Thâm lật ngược cái đĩa trong lòng bàn tay để lộ ra con dấu hình mèo đen trên bìa đĩa, một tay khẽ xoa xoa cằm. Mặc Hàm lại hoàn toàn khác hẳn hình tượng cool boy thường ngày, hưng phấn trái lấy phải chọn, về mặt vô cùng hứng khởi.

Lúc cô còn đang hơi ngạc nhiên thì hai anh em kia bỗng nhiên nhìn nhau cười, mỗi người kéo một bên tay cô, kéo cô đến khu nghe thử. Hai người rất ăn ý tháo headphone từ trên móc xuống, đeo chặt nó ở hai bên tai cô. Mặc Thâm bấm nút play. Cô rụt vai, trong tai nghe vang lên một giọng nam khàn khàn sâu lắng lòng người: Baby, I know you are hurting.....[1]

Bỗng dưng một cảm xúc không tên nào đó khiến cho hốc mắt cô đau rát. Một câu “I know” mang muôn

vàn tình cảm dịu dàng này giống như một giọt nước rơi thẳng vào nơi sa mạc không bờ bến, làm gợn lên một làn sóng nước tựa như thiên quân vạn mã phá vỡ bức tường thành kiên cố trước kia của cô.

Mặc Thâm nhìn thấy cô chớp chớp hàng mi thật dài, bờ môi mím chặt, bàn tay phía dưới nắm chặt lại, lần đầu tiên trong đời anh thấy không đành lòng: thì ra, cô tự khép chặt mình như vậy cũng chỉ vì sợ bị tổn thương —

“Anh.” Mặc Hàm thấp giọng gọi.

Mặc Thâm đầu tiên là nhìn Hứa Tri Mẫn đang say mê nghe nhạc, hai mắt híp lại, rồi lại nhìn cây trụ nhà có ốp gương ở đằng trước. Trong gương, là hình ảnh anh chàng đội mũ lưỡi trai đang lấp ló sau kệ băng hình thứ hai từ dưới đếm lên. Không khó nhìn ra, anh chàng này chính là Kiều Tường đang cải trang.

Tên nhóc này vẫn chưa hết hy vọng à. Vừa lúc, đây chính là một cơ hội. Mặc Thâm bình tĩnh suy nghĩ, rồi ra dấu với em trai: “En ở trong này quan sát.” Tiếp theo, bóng dáng anh nhoáng một cái đã nhảy tới chỗ đối phương.

Thân thủ nhanh nhẹn cỡ này quả thực làm cho Kiều Tường cả kinh. Sợ hãi trong lòng lại tăng thêm một chút, Kiều Tường không tự chủ mà lui về phía sau, luống cuống kéo mũ lưỡi trai sụp xuống, quay đầu định bỏ chạy.

“Khoan.” Mặc Thâm nói.

Kiều Tường rất muốn co cẳng bỏ chạy, nhưng ánh mắt lạnh lẽo của Mặc Thâm ở đằng sau cứ như một cái xích sắt siết chặt hai chân cậu ta. Hết cách cậu ta đành phải mở miệng nói: “Mặc sư huynh, có việc gì không?”

“Cậu không cần gọi tôi là sư huynh.”

Kiều Tường xanh cả mặt.

Mặc Thâm mí mắt cũng không nâng, nói: “Đừng hiểu lầm, đó là vì tôi muốn làm một giao dịch công bằng với cậu. Cậu có muốn vào câu lạc bộ Taekwondo không?”

Kiều Tường lo lắng nặng nề sờ sờ vành mũ.

“Tôi có thể giúp cậu vào câu lạc bộ Taekwondo. Đương nhiên, là có điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

Mặc Thâm hướng về phía cậu ta ngoắc đầu ngón tay, Kiều Tường lòng hơi sợ sệt thoáng tới gần. Mặc Thâm cúi thấp đến bên tai cậu ta: “Nói cho tôi biết, tất cả sự việc phát sinh trước đây giữa cậu và cô ấy.”

Kiều Tường ngẩn ra, bóng hình xinh đẹp của Hứa Tri Mẫn cách đó không xa ánh lên trong con ngươi cậu ta, không hiểu sao lại nhớ tới lời cô nói: trên thế giới khoảng cách gần nhất cũng là khoảng cách xa nhất.

Mặc Thâm đem mỗi một biến hóa rất nhỏ trên mặt cậu ta thu hết vào đáy mắt, cố ý miễn cưỡng nhắc: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Kiều Tường thu hồi tầm mắt, đem vành nón kéo xuống thấp nhất che hết cả khuôn mặt, cuối cùng nói, “Được.”

9. Chương 9

Từ ngày ấy ở tiệm sách bị hai anh em nhà họ Mặc lôi kéo nghe bài “I’ll never break your heart”, Hứa Tri Mẫn đã nếm được cái mùi vị của “mất hồn mất vía là như thế nào”. Những con sóng đang gào thét trong cõi lòng khô cạn cùng tiếng ve kêu râm ran ngoài cửa sổ khiến cô không có cách nào tĩnh tâm mà ôn bài đành đứng bật dậy.

“Chị Tri Mẫn?” Mặc Hàm từ trong cuốn sách giáo khoa ngẩng đầu lên hỏi.

“Chị đi rửa mặt.” Nói xong cô vội vã đi về phía nhà vệ sinh chung.

Tay vừa chạm vào nắm đấm cửa liền cảm giác thấy phía đối diện cũng có người đang vặn chốt mở, cô hoảng hốt buông ngay tay ra. Cánh cửa tiếp đó cũng lập tức mở ra, Mặc Thâm chỉ mặc độc một cái áo may ô và quần đùi, trên cổ còn đang quấn khăn đứng ở trước mặt cô, chắc là vừa mới tắm xong.

Cô nhớ lúc tan học không nhìn thấy anh, sau đó cùng Mặc Hàm về đến nhà mới nghe bà dì nói là: buổi sáng Mặc Thâm có tiết thể dục, cả người mồ hôi nhễ nhại nên đi tắm trước rồi.

Đều do mình nhất thời lỗ mãng. Hứa Tri Mẫn hơi lúng túng, nhanh chóng xoay người qua hướng khác. Mặc Thâm thoải mái đi qua cô, bỗng nhiên quay đầu lại: “Lát nữa em vào phòng anh một chút.”

Hứa Tri Mẫn gần như sắp thốt ra câu “Vào phòng anh làm gì?”, nhưng lại nghĩ nói vậy có chút mờ ám, nên nhanh chóng nuốt xuống bụng. Mặc Thâm cười cười, đi thẳng qua phòng khách về phía phòng mình.

Hứa Tri Mẫn dùng nước lạnh rửa mặt, cảm giác tỉnh táo hẳn ra. Lau khô hai tay, cô không cam lòng mà bước từ từ đến cửa phòng anh.

Mặc Thâm đã thay quần áo chỉnh tề, quay về phía cô nói: “Vào đi.”

Cô vẫn không muốn đi vào, chỉ đứng im ở cạnh cửa, không hề nhúc nhích.

Anh cũng không để ý đến chuyện này. Kéo ngăn kéo lấy ra một cuốn băng cassette, rồi bắt lấy cổ tay cô đem cuốn băng dúi vào lòng bàn tay cô, nói: “Mười tệ.”

Cô nhìn xuống tờ giấy trắng dán trên vỏ cuốn băng cassette, bài đầu tiên trong danh sách chính là “I’ll never break your heart”; lần trước cô hỏi nhân viên của nhà sách mới biết là album này mới chỉ phát hành dạng đĩa, còn băng cassette thì vẫn chưa nhập từ nước ngoài về được. Anh vì cô mà đặc biệt đi thuê vào băng cho cô.....

“Tại sao?” Tại sao anh lại đối xử tốt với cô như vậy?

“Không vì sao cả. Em cũng không cần phải cảm ơn anh, bởi vì thứ nhất anh đã lấy lại tiền, thứ hai là anh muốn lấy lòng em.”

Anh ấy nói chuyện với ai cũng đều có cái kiểu như vậy sao? Không thêm dấu giếm mục đích của mình. Không, ít nhất cũng chưa từng thấy anh ấy nói chuyện như vậy với Lương Tuyết, anh ấy với Lương Tuyết lúc nào cũng hi hi ha ha, thoải mái. Cô thà rằng anh cũng đối với cô như vậy, cứ xem cô như là một cô bé, có thể để cho cô được cả ngày hăng giọng hát nghêu ngao mà không phải e dè, lo nghĩ. Nhưng mà anh hình như cố ý không đối xử với cô như vậy. Đối mặt với tình hình đạo kiểm thường xuyên đánh tới này, điều duy nhất cô có thể làm chính là — cười nhạt: “Anh không cần lấy lòng tôi.”

Qua mấy ngày ở chung, anh đã sớm hiểu thấu tính nết của cô. Anh không giống Kiều Tường nếu đã lấy kiếm tấn công mãi mà không được, vậy thì không gì bằng cứ bất ngờ mà hất một chút a-xít ni-tric (HNO₃). Vì thế anh vô tội gãi gãi đầu, thở dài một tiếng: “Vậy hả, thế phải làm sao bây giờ — hay là anh quỳ xuống cầu xin em nhận nó có được không?”

Nhìn thấy anh phúi phúi đầu gối cứ như thể là sắp quỳ xuống đất thật, cô bối vì chưa từng đụng phải chuyện nào hoang đường như thế nên không khỏi luống cuống cả lên, vội vàng phẩy tay: “Áy, tôi nhận là được chứ gì.” Cô cầm cuốn băng đi mới được vài bước, đã nghe thấy từ trong phòng ngủ vọng ra tiếng ai đó nín không được mà cười khê. Cô vốn luôn luôn trầm tĩnh cũng không ngăn được những ngọn lửa đang không ngừng bốc lên.

Dọn dẹp túi sách, cô đi vào căn phòng nhỏ của bà dì, cẩn thận đóng cửa lại. Sau đó lại lôi túi sách, lấy máy ghi âm cùng tai nghe ở bên trong ra. Cuốn băng này là anh kiên quyết đưa cho cô, nhưng bên trong lại là bài hát mà cô rất muốn nghe, chuyện đã như vậy thì sao lại phải làm khổ mình. Đem cuốn băng để vào máy ghi âm, cô nằm xuống, đeo tai nghe, nhấn nút play rồi im lặng nhắm mắt lại.

Bên tai từng câu từng câu “I’ll never break your heart” cứ như là những con sóng biển dồn dập vỗ vào bãi đá, bao trùm lấy suy nghĩ hỗn loạn của cô: người thân, bạn bè, cho dù là cố ý, hay vô tình, giữa người với người cũng cứ như thế mà không thể tránh khỏi tổn thương, yêu hận cứ như thế mà song song tồn tại. Cô đã từng nghe, cũng đã từng thấy nhiều rồi. “I’ll never break your heart”, một câu thật đúng là ngọt ngào, mà nói chính xác hơn phải là khẩu phật tâm xà. Không có gì người như cô lại bị nó hấp dẫn.

Đưa bàn tay ra, chạm vào nút stop nhưng lại không nỡ nhấn xuống. Không, cô muốn xem nó như một hồi chuông cảnh cáo, để ở bên người lúc nào cũng nhắc nhở chính mình.

Nheo mắt lại thỏa mãn cười, cô khoan khoái cọ cọ mặt vào gối, bình thản đi vào giấc mộng đẹp.

Không ngờ Lương Tuyết cũng thích nhạc pop quốc tế.

“Bài cậu nghe là bsb hát đó. Nhóm này phải nói là đỉnh của đỉnh, mình còn có poster của nhóm nữa, cậu có lấy không?” Lương Tuyết ngồi ở trên bàn đung đưa hai chân.

Hứa Tri Mẫn lắc đầu, chỉ nói: “Cậu thích nhóm này từ khi nào vậy?”

“Lúc đó hả, Mặc Hàm ở câu lạc bộ Taekwondo thường dùng máy cd nghe mấy ảnh hát đó.”

Quả nhiên là do hai anh em họ.

Lương Tuyết bỗng nhiên khoác một bàn tay lên vai cô, khẽ sát vào lỗ tai cô nói: “Mình đã giúp cậu trừng trị tên họ Kiều kia một chút.”

“Hả?” Hứa Tri Mẫn hô nhỏ.

“Thằng nhóc đó không biết trúng phải cầu vận gì mà mấy ngày trước lại được chính thức vào câu lạc bộ Taekwondo.”

Hứa Tri Mẫn lập tức nhớ tới chuyện ngày ấy ở nhà sách. Sau đó, khi cô tháo tai nghe xuống, Mặc Hàm đột nhiên giữ tay cô lại, một lần nữa giúp cô đeo lên, nói: “Còn một bài nữa.”

Từ nụ cười gượng gạo trên mặt cậu ta, cô ít nhiều cũng hiểu ra cái gì đó. Không muốn trực tiếp hỏi nên cô lặng lẽ xoay mặt, bắt gặp Mặc Thâm bình tĩnh đứng ở đó lại nhin không được mà thốt lên: “Không phải lúc này anh đã đi rồi sao?”

Mặc Thâm buồn cười nhìn cô: “Không phải em nằm mơ cũng nghĩ đến anh đấy chứ.”

Cô trừng mắt nhìn, mình không phải cái loại con gái mơ mộng, hưởng hờ với quan hệ giữa mình với anh ấy thì lại càng không. Vì thế cô im thin thít quay đầu lại, nhưng đáy lòng lại cảm thấy hình như không ổn.

Bây giờ nghe Lương Tuyết nói đến chuyện của Kiều Tường, không hiểu sao cô lại đem hai chuyện này liên hệ lại với nhau.

Lương Tuyết ở bên tai cô nói thầm: “Cái tên Kiều Tường đó á, kỳ thật cũng không bản lĩnh lắm. Hắc hắc. Cho nên trong trận đầu tiên cậu ta đấu với mình, mình liền nhân cơ hội ‘đè bẹp’ cậu ta một trận. Đáng đời, ai bảo cậu ta cứ kiêu căng gây sự.”

Hứa Tri Mẫn mỉm cười: “Cảm ơn cậu.” Trong lòng cô thầm nghĩ, bây giờ Kiều Tường đã nếm mùi lợi hại của Lương Tuyết, mình chỉ cần đi theo Lương Tuyết, Kiều Tường chắc sẽ không dám gây chuyện với mình.

Nào ngờ, trong tiết thể dục cuối buổi chiều lại xảy ra chuyện.

Cả lớp được chia làm bốn tổ, phân về bốn góc sân tự do hoạt động. Trong đó có một tổ ở sân bóng rổ, các nam sinh nhân lúc thầy không có mặt đã chia làm hai đội đấu với nhau, các nữ sinh có mặt thì xúm lại hò hét trợ uy cho cầu thủ mà mình thích.

Hứa Tri Mẫn cùng Lương Tuyết đứng ở dưới một gốc cây đa, tách ra khỏi đám người, vừa hóng mát vừa vui vẻ tán gẫu.

“Tên nhóc Kiều Tường này cái đầu vẫn còn rất cao nha.” Lương Tuyết nhìn ra xa sân bóng rổ, thở dài.

Quả thật, vóc dáng Kiều Tường cũng xem như là cao nhất lớp, cho nên khi chơi bóng rổ lại có ưu thế tuyệt đối. Mắt thấy Kiều Tường liên tục ném bóng vào rổ, các đối thủ liền trở nên sốt ruột, không cần thận dùng sức quá mức đẩy cậu ta ngã trên mặt đất.

Mọi người vừa nhìn thấy liền sợ hãi á lên. Bình thường có ai dám chọc tới Kiều Tường cơ chứ. Trong lòng mỗi người đều nhủ thầm lần này thì xong rồi, Kiều Tường lại nổi đóa lên cho coi. Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về đó, nhưng đợi một lát, Kiều Tường vẫn không đứng lên, mà hai tay ôm chặt lấy chân trái đau đốn rên lên.

“Không xong rồi, bị vọp bẻ!” Lương Tuyết lo lắng la to.

Nhưng mọi người đều sợ Kiều Tường nên không ai dám tới gần.

“Gọi thầy giáo đi.”

“Ai đi gọi thầy đi.”

Mọi người tranh nhau nói, nhưng mặc cho thời gian trôi qua vẫn không thấy ai động cước. Hứa Tri Mẫn nhăn mày, tuy rằng cô rất ghét cậu ta, nhưng cô không quen thấy có người bị đau đớn dày vò ở ngay trước mắt cô. Cô nhớ, mẹ cô nửa đêm cũng thường hay bị vọp bẻ.....

Nhảy xuống bậc thang, cô đẩy đám người ra, rồi lập tức đi tới bên cạnh Kiều Tường, nói với một nam sinh đang đứng đực mặt ở phía đối diện: “Giúp một tay!”

“Giúp thế nào?” Nam sinh kia giật mình nhìn cô.

“Trước tiên cậu túm chặt hai tay cậu ta.”

Nghe khẩu khí rất là tự tin của cô, cậu bạn kia ngồi xổm xuống, theo lời của cô kéo tay Kiều Tường ra.

“Các người muốn làm gì?!” Kiều Tường la to, không tin cô sẽ đối xử tốt với cậu ta.

Lương Tuyết cũng đã chạy tới hỗ trợ. Hai người bọn họ rất có kinh nghiệm, một người giữ chặt mắt cá chân Kiều Tường, một người dùng sức đè mạnh đầu gối Kiều Tường xuống một cái. Kiều Tường chỉ cảm thấy dây thần kinh đang thắt chặt trước đó đột nhiên thả lỏng, đau đớn cũng dần qua đi mà không khỏi ngạc nhiên nhìn về phía Hứa Tri Mẫn. Thấy cô đứng dậy muốn đi, cậu ta liền vội vàng đưa bàn tay tóm lấy khuỷu tay cô: “Đừng đi.”

Hứa Tri Mẫn ngăn người, chán ghét muốn bỏ ra.

“Xin cậu giúp tôi đi đến phòng y tế.”

Xin sao? Một người có cái tôi lớn như thế mà lại dùng từ xin ư. Trong lòng nổi lên một chút thương hại, bàn tay muốn hất tay cậu ta cũng buông xuống. Cô cùng một nam sinh khác đỡ cậu ta đến phòng y tế. Kiều Tường nằm ở trên giường, cầm lấy cánh tay của cô, ánh mắt cứ như một chú chó nhỏ vẫn cứ chăm chú dõi theo cô. Bạn cùng lớp quệt mũi, giao Kiều Tường cho cô giáo chăm sóc y tế rồi chuẩn ra ngoài. Cô giáo gõ lên đùi Kiều Tường một lát, dặn cậu ta chú ý nghỉ ngơi, rồi cũng rời khỏi phòng y tế.

Để lại hai người bọn họ, Hứa Tri Mẫn mở miệng: “Cậu nằm nghỉ đi. Tôi sẽ ngồi cùng cậu đến khi tan học.”

“Thật không?” Cậu ta không dám buông tay.

Lúc này cậu ta thật đúng là giống như cậu nhóc ba tuổi hàng xóm nhà cô. Hứa Tri Mẫn bật cười, đưa tay vén mấy sợi tóc xoắn xuống mặt lên: “Tôi không gạt cậu đâu. Khi đó cậu cho tôi số điện thoại di động thì cũng đến sau khi cậu chuyển trường tôi mới xé đi.”

Nói đến chuyện này, sắc mặt cậu ta ảm đạm hẳn, lúc này mới buông tay cô ra.

Cô kéo cái ghế dựa ở bên giường rồi ngồi xuống, Nhìn bộ dạng cậu ta cứ muốn nói lại thôi, cô lại nghĩ Cậu ta đang nghĩ đến chuyện trước đây, nên dứt khoát nói: “Hôm nay tôi xem như là đã cứu cậu. Chuyện quá khứ coi như huê.”

“Không phải. Ý tôi muốn nói là, Mặc Thâm –”

Mặc Thâm? Bỗng nhiên cảm thấy có một làn khí lạnh chạy dọc sống lưng, quay đầu lại thì Mặc Thâm đã đứng tựa vào cửa, cười mà như không cười nhìn cô và Kiều Tường.

Anh ấy tới lúc nào nhỉ? Tan học rồi sao? Hay là ai đó báo tin cho anh ấy? Ngực cô bỗng thấy căng thẳng.

Kiều Tường ở bên cạnh vẫn chưa chú ý tới khách đến thăm nên vẫn tiếp tục nói: “Mặc Thâm nói, chỉ cần tôi kể cho anh ta nghe chuyện giữa tôi và cậu trước đây thì sẽ cho tôi vào câu lạc bộ Taekwondo. Tôi biết tính tôi có chút hư hỏng, nhưng tên đó cũng không phải là người tốt. Hứa Tri Mẫn, cậu có nghe không đó
—”

“Cô ấy không có nghe đâu. Đúng không, Hứa Tri Mẫn?” Mặc Thâm tựa vào cạnh cửa, nụ cười kia cứ như đang chờ con cá sa lưới.

Nghe thấy giọng Mặc Thâm, đầu lưỡi Kiều Tường liền cứng đờ, cả người run lên, đông cứng như đá. Hứa Tri Mẫn lại có chút đăm chiêu nhìn xa xa về phía ngoài cửa sổ: rất cuộc, không phải hai anh em Mặc gia bị cô liên lụy nên mới phải dây dưa với Kiều Tường, mà là cô đã đẩy Kiều Tường vào trong vòng xoáy giữa cô và hai anh em Mặc gia này.

Tấm màn cửa sổ trắng tinh bay phấp phới trong gió, cũng may có tiếng chuông vang vọng trong vườn trường đánh tan giây phút tĩnh mịch trong phòng. Cô biết mình nên làm như thế nào. Quay về phía Kiều Tường, cô cười yếu ớt nói: “Thành thật xin lỗi cậu. Vì tiếng chuông lúc nãy mà tôi không nghe thấy cậu nói gì. Cậu có thể lặp lại một lần nữa không?”

Kiều Tường trừng mắt nhìn cô, tay nắm lại thành nắm đấm hơi hơi run run.

Cậu ta quả nhiên không dám nói! Cô cười càng thêm rạng rỡ: “Chờ cậu nhớ ra rồi nói sau. Tan học rồi, tôi cũng phải đi đây.” Đứng dậy đi được hai bước, cô lại bồi thêm một câu, “Đúng rồi, chuyện giữa hai chúng ta cho tới hôm nay thì chấm dứt.”

Kiều Tường há hốc miệng, một tiếng cũng không dám phát ra khỏi cổ họng. Mặc Thâm hai tay lưỡi biếng khoan trước ngực.

So với Mặc Thâm, cậu ta chẳng qua chỉ là một con sâu vô dụng chỉ biết gào khóc ầm ĩ. Hứa Tri Mẫn cắn môi dưới, đi ra khỏi phòng y tế. Ở phía đối diện Lương Tuyết đang đi tới, đem cặp sách của cô đến: “Mặc Thâm đến rồi hả? Lúc này khi mình về lớp thì vừa vặn đụng phải anh ta, anh ta hỏi, nên mình đã nói ra. — Hứa Tri Mẫn, cậu không sao chứ?”

Hứa Tri Mẫn nhận túi sách: “Yên tâm, sau này Kiều Tường sẽ không chọc mình nữa đâu.”

Lương Tuyết thoải mái kéo tay cô, đi lên phía trước nói vài câu cùng Mặc Thâm. Ở chung nhiều ngày như vậy, Hứa Tri Mẫn cũng không phải là con ngốc, cô có thể nhìn ra được tình cảm đặc biệt mà Lương Tuyết dành cho Mặc Thâm. Cô vác túi sách đi thẳng ra khỏi trường.

Từ đó, xem như có một khoảng cách nhất định với Kiều Tường. Đây là chuyện may mắn mà chẳng thể nói là may mắn. Hứa Tri Mẫn đứng lại rất lâu trước cửa trường, nhìn lên không trung mà khẽ thở dài.

Ráng ngũ sắc giăng trên bầu trời tựa như dải áo của một nàng tiên nữ, từng cái một lay động, uốn lượn quanh co tựa như chạm xuống tới cổng trường. Vầng sáng nhiều màu, chiếu vào khuôn mặt một thanh niên anh tuấn, nụ cười tự nhiên ân cần mê người y như trong trí nhớ của cô ngày xưa. Hứa Tri Mẫn kinh ngạc giờ tay bị chặt miệng.

Chàng thanh niên quay về phía cô mở rộng vòng tay. Cô chạy vội xuống cầu thang, dùng hết tất cả sức lực gọi: “Anh —”

10. Chương 10

— Mặc Thâm, nếu con bé không kêu con bằng anh, con cũng đừng để ý.

— Mẹ, con biết rồi.

Đúng vậy, anh biết trong lòng cô luôn dành một vị trí quan trọng cho một người con trai đặc biệt nào đó. Người đó là cháu đích tôn của nhà họ Kỷ mà Mặc gia nhà anh ghét nhất. Nói đến chuyện giữa hai nhà Kỷ, Mặc thì rất rắc rối, Mặc gia bọn họ cũng không phải cố ý lúc nào cũng so đo với người ta, nhưng mà thật sự không thể nào chịu được cái nhà họ Kỷ thô tục, dã man, thùng rỗng kêu to mà không hề thấy thẹn đó.

Đây cũng không phải là chê bai gì người nhà quê. Phần lớn người dân sinh ra và lớn lên ở non xanh nước biếc đều rất thuần phác và thiện lương. Nhưng mà, con người ai chẳng có lòng tham, một khi đã nắm được vị ngọt thì có ai chịu quay đầu chịu khổ nữa đâu?

Năm đó mẹ ruột Mặc Chấn về quê lo việc dời mộ tổ tiên, chẳng may sinh non ở trên núi, sinh khó mà qua đời. Nghĩ đến việc phải có sữa cho đứa trẻ mới sinh bú, Mặc gia quyết định phải tìm một bà vú cho đứa

nhỏ. Cha Mặc Chấn khi đó đang công tác của một thành phố nhỏ, biết khó mà tìm được trong thành phố vì thế mới nhờ người tìm ở những sơn thôn nhỏ ở ngoại ô thành phố chọn một người thích hợp hai điều kiện: thứ nhất phải nhiều sữa, thứ hai có thể ở lại Mặc gia giúp nuôi nấng đứa nhỏ trong thời gian dài. Tìm kiếm mãi cuối cùng chọn đúng bà dì.

Lúc ấy cô con gái thứ hai của bà mới vừa tròn một tuổi, vẫn còn chưa cai sữa. Nhà họ Kỷ lúc đó nghèo đến mức không có cái ăn, nên vừa nghe thấy trong thành phố có người chịu ra giá rất cao để mua vú em, bà liền quyết định cai sữa cho con gái rồi đến Mặc gia. Ngày qua ngày, người phụ nữ thôn quê chất phác ấy luôn lấy tấm lòng cảm thông của một người mẹ mà đặc biệt yêu thương đứa bé vừa mới chào đời đã mồ côi mẹ.

Sau khi Mặc Chấn lớn lên, bà rời khỏi Mặc gia một thời gian. Nhưng sợi dây tình mẫu tử trong lòng bà và đứa trẻ vẫn rất bền chặt. Mặc Chấn lập gia đình, Dương Minh Tuệ vợ ông hai lần mang thai sinh con sức khỏe sau khi sinh đều rất yếu, không đủ sữa cho con, bà lại phải vài lần về Mặc gia, tự mình nấu cháo, và cũng chính một chút cháo này đã nuôi lớn hai anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm.

Đúng vào một năm nọ, Mặc Chấn bàn bạc với vợ cho Kỷ gia thêm một khoản tiền coi như là để ghi nhớ công ơn dưỡng dục của bà với Mặc gia. Trên thực tế, Mặc gia bao nhiêu năm qua đều ghi nhớ ân tình của bà, nên khoản tiền hàng năm gửi cho Kỷ gia cho tới bây giờ chưa từng thiếu một đồng.

Tiền đó đều do con gái lớn của bà – Kỷ Sở Lệ – giấu bà mà nhận một mình. Kỷ Sở Lệ dùng tiền này dựng việc làm ăn, kết hôn rồi sinh ra một đứa con trai tên là Kỷ Nguyên Hiên. Sau đó Kỷ gia xây một căn nhà ba tầng, trở thành gia đình “Phát đạt” nhất trong cái thôn nhỏ ấy.

Việc làm ăn lúc nào cũng có rủi ro, huống hồ Kỷ Sở Lệ và chồng đều mới tốt nghiệp tiểu học. Với kiến thức ít ỏi như vậy làm ăn nhỏ thì vẫn ổn. Nhưng làm ăn ngạo mạng lại đụng phải những tên “lừa đảo trình độ cao”, lỗ vốn là chuyện đương nhiên, còn trầm trọng đến mức phải bán cả gia sản để trả nợ.

Kỷ Sở Lệ vẫn không e ngại, bà ta rất hiểu một điều là tốt xấu gì thì mẹ mình cũng có công nuôi lớn ba đứa con trai của nhà giàu có. Bây giờ tìm tới cửa xin một ít chẳng lẽ Mặc gia lại không cho. Lần đầu tiên, xem như nể mặt bà dì, Mặc Chấn cho. Lần thứ hai rồi lần thứ ba rồi lại liên tiếp những lần khác, Mặc gia có muốn cho, cũng không cho nổi.

Được, anh không cho tôi thì tôi đến nhà anh làm loạn! Thử coi anh có cho không nhé! Kỷ Sở Lệ “đường đường chính chính” đi vào đại sảnh Mặc gia, vỗ ngực “Công bằng ở lòng người”, rồi bắt đầu chửi um lên: “Sữa mẹ tôi chỉ bằng chút tiền ấy sao?!”

Khi đó, Mặc Thâm bảy tuổi, trốn phía sau cửa phòng mình, tròn mắt qua khe cửa nhìn Kỷ Sở Lệ đang đập tay đập chân ăn vạ. Ở đằng sau anh là cậu bé Mặc Hàm mới được năm tuổi. Bàn tay Mặc Hàm nho nhỏ nắm góc áo của anh, bất an hỏi: “Anh, ai vậy?”

“Xuyt! Là người nhà họ Kỷ.” Mặc Thâm vội vàng che cái miệng nhỏ nhắn của em trai, sợ ba mẹ phát hiện.

Đúng lúc này, phòng khách vang lên một tiếng rầm rung trời động đất, Mặc Chấn trước nay luôn cư xử ôn hòa với người ngoài lần đầu tiên nổi giận: “Cút!”

Kỷ Sở Lệ có thể đòi tiền ông, nhưng ông tuyệt đối không cho phép Kỷ Sở Lệ dùng tiền làm vấy bẩn tình cảm chân thành của ông và bà dì!

Mặc Hàm núp ở phía sau buồng lỏng bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt ra, vọt vào phòng bà, khom người vuốt mái tóc bạc phơ của bà: “Bà, bà đừng khóc, đừng khóc. Con, ba và anh hai sẽ bảo vệ bà.”

Mặc Thâm cũng xúc động giang hai tay, ôm lấy bà và em trai: “Đừng sợ, không sao, không có việc gì đâu.”

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, Kỷ Sở Lệ ngậy đại cả người. Dương Minh Tuệ lập tức đi qua cẩn thận khép cửa phòng của bà lại. Mặc Chấn mệt mỏi ngã ngồi lên ghế sofa, quay qua Kỷ Sở Lệ khoát tay: “Cô đi đi.”

Kỷ Sở Lệ thất tha thất thểu rời khỏi Mặc gia. Bà hối hận rồi! Nói thế nào đi nữa thì đó cũng là mẹ ruột bà, vậy mà bà lại phải nhìn thấy cảnh con nhà người ta bảo vệ mẹ ruột của mình, cảm giác hối hận này khiến tận sâu trong nội tâm bà cũng cảm thấy đau đớn!

Sau đó người nhà họ Kỷ không bao giờ đến Mặc gia đòi một phân tiền nào nữa, chỉ muốn xin trả bà dì về.

Song, chuyện này đã gây ra một sự tổn thương mà cho dù Mặc gia có đơn giản đồng ý trả người cũng không thể giải quyết được. Bà di cũng như biết bao người phụ nữ thế hệ trước luôn tự mình chịu khổ, có đau đớn hay tủi thân gì cũng tự mình lẳng lặng nuốt vào. Mặc Chấn biết để bà cụt trở về như vậy thì nhất định bà sẽ không vui. Hơn nữa bà cụt tuổi càng ngày càng lớn, cơ thể lại càng ngày càng yếu, Kỷ gia lại không thể nào có điều kiện chăm sóc bà bằng Mặc gia.

Nhà họ Kỷ có lẽ là chột dạ, ngoài miệng nói muốn đưa bà cụt về nhà, nhưng lại lần lữa không tự đến đón bà về.

Việc này vẫn cứ như vậy mà kéo dài...

Mặc Thâm đứng tựa vào hành lang lầu hai giảng đường, một bàn tay chống lên góc cửa sổ, khẽ hất tóc mái, đôi con ngươi đen như mực kia phút chốc lại lóe lên đôi theo mái tóc dài đang phất phơ trong gió của Hứa Tri Mẫn. Từ bãi đất trống cách giảng đường dài hai trăm thước, cô cứ như một con bướm tung tăng, nhảy vào trong lòng Kỷ Nguyên Hiên.

Ngón tay xiết chặt song cửa gỗ, tim Mặc Thâm mãnh liệt “Ầm” một tiếng. Tiệm đà khoe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười khổ rất mờ nhạt. Anh như thế này là sao? Đố kỵ ư?

“Anh hai.”

Mặc Thâm quay đầu, thấy em trai Mặc Hàm đang đi lên.

“Anh hai, anh có gặp chị Tri Mẫn không? Nghe nói chị ấy gặp chuyện rắc rối, nhưng sau đó thì không biết thế nào, Lương Tuyết cũng nói không có việc gì.” Mặc Hàm tới gần bên cửa sổ, vừa phóng tầm mắt nhìn, liền thấy Hứa Tri Mẫn và Kỷ Nguyên Hiên, trở mắt giật mình lắm bả câu, “Là người nhà họ Kỷ?”

“Đúng vậy.” Mặc Thâm trầm giọng đáp.

“Bọn họ, đúng là giống như chúng ta đã nghe nói, tình cảm rất tốt ——”

“Đúng vậy.” Mặc Thâm rút tay lại, xách túi sách lên, chuẩn bị rời đi.

“Anh hai, anh thích chị Tri Mẫn đúng không?”

Mặc Thâm đứng sững tại chỗ, ngẩng đầu lên, nhìn em trai tháo kính mắt xuống, khuôn mặt luôn luôn ôn nhu kia dần dần hiện ra vẻ lạnh lẽo.

“Anh hai, mặc kệ anh có thích chị Tri Mẫn hay không. Em vẫn muốn nói là em ghét đám người họ Kỷ đến nhiều loạn cuộc sống yên bình của chúng ta.”

“Nhưng mà em cũng thích cô ấy!”

Mặc Hàm cứng đờ mặt, không thể phủ nhận việc bị anh hai nói trúng tim đen: “Đúng vậy. —— Nhưng em vẫn rất ghét người nhà họ Kỷ!” Nói xong cậu ta cấp tốc xoay người, chạy xuống cầu thang.

Bắt đầu từ khi nào mà “Đề ý” lại lẳng lẽ biến thành “Thích” vậy. Chuyện này kỳ thật không khó lý giải, Hứa Tri Mẫn tương đối khác biệt so với những người con gái mà hai anh em họ đã từng gặp, đặc biệt trầm lặng hơn, giống như một đoá hoa lan cố ý giấu mình trong chốn hang động tối tăm trên vách núi cao, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt khiến người ta say đắm.

Mặc Thâm hít một hơi thật sâu, trấn tĩnh lại cảm xúc phập phồng, cúi người xuống nhặt cái mắt kính cậu em mình vô ý đánh rơi đang lẳng lẳng nằm trên nền xi măng. Sau đó lại lấy ra một cái khăn cẩn thận lau sạch bụi dính trên mặt kính, rồi lại dùng mảnh khăn gói kỹ lưỡng đầu vào đó rồi cho vào túi mình. Mặc Hàm, em trai anh, là một cậu bé hoàn mỹ và ưu tú, nhưng tính tình còn chưa trưởng thành, vẫn cần một người anh như anh lo lắng bảo vệ.

Trước khi rời khỏi anh không tự chủ lại liếc mắt nhìn ra xa ngoài cửa sổ một cái: Hứa Tri Mẫn cùng Kỷ Nguyên Hiên nắm tay thân thiết đi ra khỏi cửa trường.

“Kỷ Nguyên Hiên sao?” Mặc Thâm sở dĩ đề phòng người cháu đích tôn này của Kỷ gia, không chỉ vì Kỷ Nguyên Hiên là họ Kỷ, mà còn bởi vì Kỷ Nguyên Hiên không giống người họ Kỷ.

Dương Minh Tuệ đã từng đánh giá, trong toàn bộ nhà họ Kỷ, chỉ có Kỷ Nguyên Hiên là đáng hoàng. Đó là lý do Kỷ Nguyên Hiên khác những người họ Kỷ khác, hoàn toàn dựa vào năng lực của mình dốc sức làm ra một Kỷ gia mới hoàn toàn. Sau khi học xong chín năm giáo dục bắt buộc, thi lên trung học, sau đó xuất sắc thi đậu vào trường thể dục thể thao của tỉnh, để có được thành tích này Kỷ Nguyên Hiên nằm gai nếm mật tuyệt đối không thể ít hơn những người khác. Bây giờ đã trải qua hơn ba năm sống ở thành phố lớn, cậu thanh niên trí thức sinh ra và trưởng thành từ nơi thôn quê chất phác ấy liệu có còn giữ lại cho mình ít nhiều phần mộc mạc và tinh khiết trước đây.

Còn nhớ Dương Minh Tuệ mấy ngày trước có nói với Mặc Chấn, cháu đích tôn của họ Kỷ lẫn lộn ở cái thành phố lớn này cũng không tồi, đã tìm được cửa thích hợp mà vào một trường đại học nào đó làm giáo viên thể dục. Cửa này chắc hẳn là do vợ mới cưới của Kỷ Nguyên Hiên tìm giúp.

Mặc Thâm nghĩ đến đó thì gần như có thể đoán được tương lai của Hứa Tri Mẫn. Điều này làm cho tâm tình của anh cực kỳ không thoải mái. Sốc ba lô lên, anh bước nhanh xuống cầu thang. Lời Mặc Hàm nói đã kịp thời nhắc nhở anh cũng nên ngắm lại ham muốn chân chính của mình là gì.

Trời chiều ngả về Tây, kéo dài những bóng đường uốn lượn. Những hòn đá, gốc cây, con người tựa như đang đi vào một góc uốn của thời gian, tâm nguyện vẫn còn chưa thỏa mãn.

Nhìn bóng dáng cao lớn của Kỷ Nguyên Hiên, Hứa Tri Mẫn trong lòng tràn ngập cảm giác yên bình và hạnh phúc.

“Sao lại không nói tiếng nào mà chỉ nhìn anh thôi vậy, bộ anh khác lắm hả?” Kỷ Nguyên Hiên sờ sờ một bên mặt mình, cười hỏi.

Hứa Tri Mẫn nhẹ nhàng lắc đầu: “Anh gây đi rồi. Ở thành phố lớn vất vả lắm đúng không?”

“Ừ.” Lúc trước cứ nghĩ đến việc sẽ gặp lại cô em gái thân như thể em ruột này, anh đã đành dùm không biết bao nhiêu lời muốn nói, vậy mà nay thực sự gặp được lại đột nhiên phát hiện những lời chuẩn bị bấy lâu nay đều rỗng tuếch.

Cảm nhận được anh họ trầm mặc khác thường, Hứa Tri Mẫn thử gợi chuyện: “Anh, sao lại có thời gian rảnh mà qua đây thăm em vậy?”

“Anh cùng lãnh đạo qua bên này làm việc. Phải ở lại hai ngày, nên tranh thủ thời gian rảnh tiện đường qua thăm em. Dù sao anh cùng với em cũng đã hơn ba năm không gặp rồi.”

“Đó là bởi vì anh bận công việc thôi. Mà em tin anh! Cho dù anh có ở thành phố lớn cũng tuyệt đối không thành vấn đề!” Hứa Tri Mẫn cười sáng lạn nói.

Kỷ Nguyên Hiên nhìn Hứa Tri Mẫn ngây thơ mơ mộng tươi cười, trái tim không khỏi xao động, nói: “Em đến Mặc gia rồi hả?”

Nói đến chủ đề mẫn cảm này, sắc mặt Hứa Tri Mẫn nháy mắt ảm đạm hẳn, ánh mắt lóe ra vẻ bất định. Cô phải nói thế nào đây? Sau khi nghe lời mẹ nói, biết giữa Mặc gia và Kỷ gia có một khoảng cách như vậy, mà cô vẫn kiên trì đến Mặc gia. Cảm giác đang phản bội Kỷ Nguyên Hiên nảy ra trong lòng khiến Hứa Tri Mẫn do dự hồi lâu mà vẫn không tiện mở miệng giải thích.

Kỷ Nguyên Hiên cười cười ấn đầu vai cô: “Đến Mặc gia là chuyện rất tốt. Có thể học được rất nhiều điều.”

“Anh không ngại hả?”

“Sao anh lại phải để ý chứ?”

“Nhưng bà dì ——”

“Đúng vậy, anh rất nhớ bà ngoại, cũng từng giận bà ngoại vì sao thích ở nhà người ta mà không về nhà mình. Nhưng sau này nghĩ lại, lại thấy không nhất thiết phải cùng Mặc gia khó xử. Chúng ta trước hết vẫn nên tôn trọng ý nguyện của bà thôi.”

Nghe thấy lời này, Hứa Tri Mẫn kinh hãi liếc nhìn gương mặt Kỷ Nguyên Hiên. Gương mặt này đã gây đi nhiều, cảm nhận ra, khiến cho ngũ quan càng thêm sâu sắc. Cô gục đầu xuống, nhìn chăm chăm mặt đường, hoảng hốt nghĩ: Thay đổi rồi. Thay đổi thật rồi. Anh ấy đã thật sự thay đổi rồi. Trước kia anh ấy dám

làm dám chịu, là một người cực kỳ sáng khoái, tuyệt đối không thể nói được những lời khéo đưa đẩy như thế. Rốt cuộc hơn ba năm sống ở cái thành phố lớn này, Kỷ Nguyên Hiên đã thấy được những gì, trải qua những chuyện gì?

“Tri Mẫn.”

“Dạ?” Anh ngay cả hai tiếng “Mẫn Nhi” cũng không gọi, trái tim Hứa Tri Mẫn lạnh dần từng chút từng chút một. Ngay lúc đó, cô lại nhớ tới Mặc Thâm.

“Em học hành cho tốt, thi đậu đại học trên thành phố lớn. Chuyện học phí em không cần lo lắng, anh và chị dâu em nếu có thể giúp thì nhất định sẽ giúp một tay.”

“Chị dâu?”

“Đúng vậy. Bây giờ ở thành phố lớn đang thịnh hành kiểu hôn nhân chỉ cần đăng ký kết hôn mà không cần tổ chức hôn lễ. Anh và chị dâu em đều mới tốt nghiệp không lâu, dừng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, chỉ có thể vội vàng đi đăng ký kết hôn trước. Chị dâu em cũng rất muốn đến gặp em, còn nói, nếu qua bên này, nhất định sẽ đến gặp em một chuyến. Đúng rồi, chị dâu em tên là Vu Thanh Hoàn, là thủ thư của thư viện Thị Sư Đại...”

Kế tiếp, Hứa Tri Mẫn đều là “Dạ, dạ, dạ” đáp lời. Cuối cùng, Kỷ Nguyên Hiên nói là 6 giờ rưỡi chiều mai sẽ lên xe rời khỏi thành phố.

Hứa Tri Mẫn dùng sức gật đầu: “Anh, để em đến tiễn anh nhé!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đầu tiên vô cùng cảm ơn mọi người cho giúp ta đọc kỹ từng ly từng tý, vạch ra những chỗ câu chữ chưa hợp lý, vô cùng cảm ơn!

Đã có người hỏi là: “Học sinh trung học ngày nay có phức tạp như vậy không?”, ta có thể khẳng định là “Có”. Học sinh trung học còn thâm độc hơn so với trong truyện ta cũng đã từng gặp qua, còn nhớ năm ta học trung học có một bạn gái nào đó bị người ta hãm hại đến mức phải tự sát, thật đáng suy nghĩ... Ta vĩnh viễn không thể quên được bóng dáng cô gái năm đó đứng ở trong mưa khiến người ta lã chã rơi lệ...

11. Chương 11

Giữa trưa ngày thứ hai, cô vẫn tới Mặc gia như bình thường. Bữa trưa, vợ chồng Mặc gia bận công việc không về nhà nên vẫn chỉ có ba đứa nhỏ và bà cụ cùng nhau ăn cơm. Bà di vẫn như thường ngày huyền huyền nói mấy chuyện vụn vặt về lập nghiệp, Hứa Tri Mẫn cũng như trước lựa lời đáp lại vài câu, Mặc Hàm vẫn thảnh thơi cười cười phụ họa, chỉ có Mặc Thâm cả bữa cơm đều im lặng không lên tiếng.

Sau khi ăn xong, vốn là thời gian phải ôn bài nhưng Mặc Hàm lại nói phải ra ngoài mua chút đồ rồi đi khỏi nhà. Còn Mặc Thâm thì im lặng không hé răng đi thẳng vào phòng, khóa kín cửa.

Hứa Tri Mẫn biết điều trốn vào phòng bà di, ngồi ở trên chiếu lật vở ôn bài, lại vừa nghĩ đến sự “im lặng” của Mặc Thâm: anh ấy làm vậy là do còn để ý chuyện hôm qua với Kiều Tường, hay là có nguyên nhân nào khác? Không phải anh ấy đã thấy cô cùng với anh họ đấy chứ?

Ý nghĩ này làm cho lòng cô cảm thấy hơi hồi hộp. Từ khi đến Mặc gia, mọi việc cô đều rất cẩn thận, chỉ sợ bị kéo vào quan hệ dây mơ rễ má giữa Kỷ gia và Mặc gia. Nhưng cô với anh họ mà nói cũng không phải bà con xa thân thích, chỉ là những người thân từ nhỏ đến lớn đều rất thân thiết, là một ông anh mà Hứa Tri Mẫn cô hằng kính yêu.

Dựa vào giường, cô an ủi nói với chính mình: không cần phải sợ. Mặc Thâm là người “biết suy nghĩ”, biết rõ thiệt hơn bên trong, tuyệt đối sẽ không bắt cần tự mình gây ra chuyện gì đó. Huống chi, chiều nay anh họ cũng đi rồi, sẽ không đến trường học nữa thì có thể xảy ra chuyện gì chứ. Cứ như thế sau một hồi rối rắm, Hứa Tri Mẫn xem như đã tự thuyết phục được bản thân đang bất an.

Buổi chiều sau ba tiết học, đã là chạng vạng 5h40 tối. Hứa Tri Mẫn vội vàng gom đồ dùng và sách vở, lúc rời khỏi chỗ ngồi còn lướt xéo qua chỗ ghế trống của Kiều Tường: cáo bệnh ở nhà nghỉ ngơi một ngày, nếu một ngày không hết thì chắc là phải thêm một ngày rồi lại một ngày nữa...

Cô buồn cười lắc lắc đầu. Kiều Tường hoàn toàn là gieo gió gặt bão, cô cần gì phải vì lời nói dối hôm qua mà cảm thấy áy náy. Kể thừc thời mới là trang tuần kiệt. Cô lúc ấy cũng đã cho Kiều Tường cơ hội để cậu ta lặp lại một lần, nhưng đến cuối cùng tự cậu ta biết mình không thắng được Mặc Hàm. Người thua thì phải chịu thế của kẻ thua. Nếu cậu ta chỉ vì một chút việc nhỏ này mà không gượng dậy nổi, thì ở trong mắt cô, vận số của một thế hệ Kiều gia cậu ta chắc cũng không kéo dài được lâu.

Sự giáo dục của gia đình quả nhiên là nền tảng vô cùng quan trọng. Kiều gia ở điểm này so ra còn kém Mặc gia, “Khổng tước” và Dương Minh Tuệ đúng là khác nhau một trời một vực.

Hứa Tri Mẫn vừa suy nghĩ, vừa vội vàng đi ra khỏi phòng học. Đi vào bãi gửi xe đạp, bước chân cô đột nhiên dừng sững lại.

“Mặc Hàm?”

Hoàn toàn ngoài dự kiến của cô, Mặc Hàm hai tay dắt một chiếc xe đạp địa hình màu đen đứng ở trước mặt cô, cười với cô nói: “Em nghe Lương Tuyết nói, chị Tri Mẫn muốn đi tiễn ai đó?”

“Đúng vậy.” Cô cẩn thận trả lời.

“Em có thể đi cùng với chị được không? Người đó chắc là anh trai mà chị rất kính yêu rồi? Em cũng rất muốn trông thấy anh ấy.”

Cô nghi hoặc đưa mắt đảo quanh cậu thiếu niên đang ăm ắp tươi cười, cuối cùng nghĩ đến quan hệ phức tạp giữa Kỷ gia và Mặc gia, cô dịu dàng nói: “Mặc Hàm, anh ấy là anh họ của chị.”

“Em biết.” Gương mặt tươi cười của Mặc Hàm dần dần biến hóa thành vô tội hỏi: “Chuyện đó có gì đặc biệt sao? Anh Kỷ chắc phải là một người anh rất tốt. Trước đây em thường nghe mẹ nhắc đến, đáng tiếc anh ấy luôn ở thành phố lớn không trở về. Bây giờ có cơ hội, em thật sự rất muốn gặp anh ấy.”

Hứa Tri Mẫn khẽ nhếch miệng, lại nhanh chóng khép lại. Cảm giác không thể hoàn toàn cự tuyệt lý do đó, mà cho dù có, thì đối mặt với một khuôn mặt chân thành tha thiết như vậy đại khái cũng nói không nên lời. Nghĩ đi nghĩ lại, nếu hai người bọn họ gặp mặt, có thể bởi vậy hóa giải một chút mâu thuẫn của hai nhà Kỷ Mặc cũng không tệ.

Gật gật đầu với Mặc Hàm, cô đi vào nhà xe lấy xe đạp. Hai người cùng nhau đạp xe đạp rời khỏi trường. Khoảng cách từ bến xe khách đến trường Trung học Thực Nghiệm cũng khá xa. Bình thường phải mất khoảng 20 phút đạp xe, bây giờ lại vừa vặn đúng vào giờ cao điểm. Hai người bọn họ khi thì chạy song song, khi thì lại một trước một sau luồn lách vào trong dòng xe đông nghìn nghịt.

Hứa Tri Mẫn toàn tâm toàn ý đạp về trước, thỉnh thoảng lại liếc nhìn đồng hồ, trong lòng thầm nghĩ: hôm qua mình vẫn còn rất nhiều điều chưa nói với anh ấy. Tuy anh ấy có thay đổi, nhưng vẫn là người anh mà cô luôn luôn kính yêu. Anh ấy còn không quên đến thăm cô, cổ vũ cô. Cho nên, bất luận như thế nào, trước khi anh ấy bước lên xe cô cũng phải nói cho được câu “Hẹn gặp lại”.

Cực lực gắng sức mệt mỏi vượt qua một cây cầu vượt, không ngờ phía trước lại là một đoạn đường đang thi công. Cả quốc lộ và vùng phụ cận đang tiến hành xây dựng lại, nhà cửa cũ ở chung quanh đó đều bị chắn sau những bức tường tôn, ở giữa đường có để một tấm biển báo: “Đường đang thi công xin vòng đường khác”. Hứa Tri Mẫn vội phanh xe, thở phì phò, lại nhìn kim đồng hồ đang chỉ sang sáu giờ, bỗng thấy rất sốt ruột. Mặc Hàm từ phía sau chạy lên, nhìn xung quanh, đẩy đẩy kính nói: “Chị Tri Mẫn, đi đường vòng thì xa lắm, có thể sẽ không kịp, chúng ta cứ qua đường nhỏ bên kia mà đi thôi.”

Hứa Tri Mẫn quay lại nhìn bên cạnh công trường có cánh cửa, bên trong hình như là nơi chất vật liệu thi công, có mấy người đi đường ngại đi đường vòng rắc rối đang đi thẳng qua con đường nhỏ đó. Vốn tính cẩn thận nên cô vẫn hơi lo lắng, cứ đi đường vòng cho an toàn. Mặc Hàm ở bên cạnh lại dùng sức nhấn bàn đạp, tiếng chuông xe lanh canh vang lên dẫn đầu đi vào cánh cửa kia. Thấy thế, Hứa Tri Mẫn gấp đến độ kêu to một tiếng: “Mặc Hàm!”

Không thể gọi cậu ta lại, cô bất đắc dĩ, vội vã lên xe đuổi theo. Mãi miết bám theo bóng dáng Mặc Hàm đang phóng tới cửa công trường, nhìn thấy tình hình giao thông không tốt, cô giảm tốc độ. Mặc Hàm thì vẫn đang liên tục đi về phía trước, nhanh chóng quẹo qua một đồng đá dăm, biến mất tầm.

Hứa Tri Mẫn lại phanh xe lại, tìm quanh đồng đá dăm chặn ngay lối rẽ, nhưng tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng cậu ta. Nuốt nước miếng xuống cổ họng đang khô khốc, cô thấy rất sốt ruột. Cô tuy chỉ lớn hơn Mặc Hàm có một tuổi, nhưng nếu Mặc Hàm đã kêu cô một tiếng chị, cô phải có trách nhiệm của một người chị.

“Mặc Hàm! Mặc Hàm!” Cô lo lắng kêu to một tiếng.

Không ngờ người cô muốn tìm đã vòng ra cái lán ở phía sau cô. Đứng ở dưới bóng của nóc lán, cậu ta tháo kính mắt xuống để nhìn rõ hình bóng cô xinh đẹp đang loay hoay tìm kiếm. Qua một lát, lại cúi đầu thấy đồng hồ đã chỉ 6 giờ rưỡi, cậu ta liền mỉm cười hài lòng: đúng vậy, cậu ta thích cô, bởi vì cô là người duy nhất mà anh trai cậu ta thích. Cho nên cậu ta không thích cô gần gũi với người nhà họ Kỷ, không thể để cho những người đã xúc phạm bà như Kỷ gia lại làm tổn thương cô.

“Chị Tri Mẫn, chỉ cần đến 6 giờ rưỡi, chị cũng không thể không buông tay.” Lạnh lẽo lấy kính xuống, cậu ta lên chiếc xe đạp leo núi chạy đi như bay.

Hứa Tri Mẫn ở trong công trường chạy quanh mấy đồng bùn cát, chạy tới chạy lui, không biết bao nhiêu vòng, kêu đến khản cả giọng, nhưng vẫn không tìm thấy. Lúc này, cô làm sao còn nhớ đến việc phải vội đến tiễn anh họ, cô chỉ cảm thấy mỗi khắc trôi qua lòng cô lại nổi lên từng cơn lạnh buốt sợ hãi. Nếu tìm không thấy Mặc Hàm, nếu Mặc Hàm ở dọc đường xảy ra chuyện gì thì cô làm sao mà xứng đáng với cái chức chị mà Mặc gia đã giao cho? Cô căn bản là không nhận nổi!!!

Không thể tưởng tượng kết quả sau đó sẽ ra sao. Cô xanh cả mặt, thất tha thất thểu đạp xe, cứ hễ gặp một người nào đó qua đường lại hỏi một lần: “Xin hỏi, cô/chú/bác/anh/chị/em có thấy một cậu con trai bị cận mặc đồng phục của trường Trung học Thực Nghiệm, cao hơn con/em/chị một chút, đi xe đạp leo núi không ạ?.”

Rất nhiều người đều lấy làm tiếc lắc đầu, rồi tiếp tục đi.

Cuối cùng gặp được một anh công nhân, anh ta lắc lắc đầu rồi lại gật gật đầu: “Học sinh trung học bị cận thì không thấy. Nhưng con trai mặc đồng phục, đi xe đạp leo núi thì có thấy một đứa.”

Hứa Tri Mẫn lập tức nhớ ra cái kính gọng vàng kia chỉ là kính không độ nên vội vàng hỏi: “Chú thấy cậu ấy ở đâu?”

“Cậu ta đi qua cửa kia ra ngoài rồi.”

Hứa Tri Mẫn theo hướng ngón tay của chú công nhân, nhìn về phía cánh cửa mà cô đi theo Mặc Hàm vào, trong đầu nhảy mất như bị dội một quả bom, rầm một cái trống rỗng.

Thời gian, địa điểm, người qua đường, đất cát, cây cối, đồng hồ chỉ 6 giờ rưỡi... Tất cả hòa lẫn vào nhau vẽ nên một khuôn mặt tươi cười như gió xuân tháng ba, Hứa Tri Mẫn hai tay nắm chặt ghi đông xe đạp, các ngón tay vì siết chặt mà trở nên trắng bệch, lòng bàn tay bị ma sát đến đau nhức. Cô như vậy thì được coi là cái gì? Bị lừa —— trời đất muôn vật đột nhiên trở nên hư hư thực thực, duy chỉ có hai chữ “Bị lừa” là rõ ràng.

Bỗng nhiên, có người vỗ thật mạnh vào phía sau lưng cô: “Cô bé, tránh ra!”

Cô nhìn lại, trên con đường hẹp nhào nhét bùn lầy có một chiếc máy ủi đất đang rầm rầm chạy về phía cô. Vội vàng leo lên xe, dậm mạnh bàn đạp, bánh xe phía trước quay được nửa vòng liền lặn vào đồng đá dăm, đầu xe nghiêng qua một bên. Cô phút chốc không thể giữ được ghi đông, cả người và xe cùng ngã về phía ụ đất nhỏ bên cạnh.

Cả người bịch một tiếng ngã xuống bùn cứng, xe đạp cũng theo đà ngã đè lên hai chân. Hứa Tri Mẫn cuống quýt giãy dụa đứng dậy, lấy tay đẩy xe đạp ra, vừa đứng lên, chân trái phút chốc truyền đến một cơn đau buốt.

Vừa cúi đầu nhìn thì thấy mặt trong mắt cá chân bị một mảnh thủy tinh ở trong ụ đất cắt vào thật sâu, đang không ngừng chảy máu, dần dần nhuộm đỏ cả chiếc tất trắng ở bên ngoài. Cô cắn môi, mở túi trước của túi sách, lôi ra một cái khăn tay, quấn chặt vết thương. Lau mồ hôi lạnh, một khắc cũng không thể chần chừ, cô đẩy xe đạp lên xe đi về.

Khoảng cách từ đây về nhà quá xa, ba mẹ vẫn chưa về nhà, trong nhà cũng không có ai. Ở trường cũng đã tan học, thầy cô cũng đã về hết. Cô không có lựa chọn nào khác, đành phải đi về Mặc gia ở gần đó nhất.

Đêm chậm rãi buông tấm rèm đen kịt, người qua đường đều hối hả về nhà. Đèn đường dần sáng, hắt thứ ánh sáng vàng nhạt vào bước chân khập khiễng đang không ngừng tiến về phía trước của cô.

Hứa Tri Mẫn cũng không biết cuối cùng mình làm thế nào mà có thể về đến Mặc gia, máu ở trên chân đã thấm dẫm cái khăn mà cô đã buộc trước đó, bắt đầu chảy xuống đất. Cô nhấn chuông cửa thì nhìn thấy Mặc Hàm đi ra mở.

Mặc Hàm kéo cửa sắt chống trộm, nhìn thấy cô thì rõ ràng ngẩn ra một chút: “Chị Tri Mẫn?”

Cô chết lặng cười cười: “Tốt rồi, cậu đã về nhà bình an.” Tiếp theo cô yên lặng đứng đó, yên lặng nhìn sắc mặt cậu ta vì những lời này của cô mà khê biến, ánh mắt của cậu ta khi dời đến cái chân trái đang loang lổ vết máu của cô thì trợn trừng cả mắt.

Thấy vậy, lòng của cô vì trả thù thành công mà xẹt qua một chút sướng khoái: quả nhiên, cậu ta rốt cuộc vẫn là một thằng nhóc tâm địa thiện lương, chắc là cũng chưa từng làm hại ai. Nhưng cậu ta nhẫn tâm lừa cô, khiến cho cô không thể nói lời với anh họ tiếng “Hẹn gặp lại”, cho nên đây là báo ứng mà cậu ta đáng phải chịu! Anh không đụng đến tôi thì tôi không đụng đến anh; nhưng nếu anh đụng đến tôi, tôi chắc chắn sẽ không bỏ qua! Người nào dám làm hại cô, cô sẽ trả lại gấp trăm gấp ngàn lần!

Rất tốt! Cô đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn khuôn mặt của cậu ta từ xanh chuyển thành trắng, tay chân cậu ta cũng bắt đầu run lên. Rất nhanh sau đó, trong hốc mắt của cậu ta lóe ra ánh sáng lấp lánh. Cô bỗng dừng thấy sốt ruột, cắn môi dưới, cụp mắt xuống. Nghe cậu ta vừa khóc vừa la to: “Anh hai! Anh hai!!”

Ở trong phòng Mặc Thâm đang đeo headphone lẳng lặng nghe “I’ll never break your heart”, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cậu em mình kêu la thảm thiết, tất nhiên cũng bị hù cho giật nảy mình. Ném headphone xuống, anh lao ra khỏi phòng, vừa mới bước một bước ra khỏi bậc cửa, cậu em trai Mặc Hàm đã chạy tới dùng sức níu áo sơ mi của anh: “Anh hai, làm sao bây giờ?!”

“Đừng hoảng hốt! Sao vậy?” Mặc Thâm ra sức giữ em trai lại.

“Chị Tri Mẫn... máu, máu chảy rất nhiều...”

Mặc Thâm theo lời này nhìn ra phía ngoài cửa sắt, đầu tiên là nhìn thấy Hứa Tri Mẫn đang cúi thấp đầu, tầm mắt dời xuống, liếc qua chân trái cô cùng một vũng máu đỏ rợn người dưới chân cô mà mặt cắt không còn giọt máu: “Hứa Tri Mẫn...”

Cô ngẩng mặt lên, vẫn như có như không cười yếu ớt: “Chân của tôi hình như bị thương rồi...” Nói xong, hai chân cũng không còn giữ được trọng tâm, cô không thể nào vươn cánh tay tìm vật chống đỡ. Nhưng, anh đã nhanh hơn, vũng vàng đón lấy thân mình cô mềm nhũn.

Cô sững sốt chớp chớp mắt, nghe anh thấp giọng nói: “Đừng lo, có anh đây rồi.”

Chưa từng có người nào ngay cả ba mẹ nói với cô những lời như vậy. Cô nghĩ ngợi một lát rồi nắm tay khoát lên cánh tay anh, có thể cảm giác được cả cánh tay rắn chắc ẩn dưới lớp áo tơ tằm đang dùng sức đỡ cô. Trong chốc lát cô không thể nói rõ cảm giác của mình thế nào, nhưng cả người vẫn hoàn toàn thả lỏng, tựa vào trong lòng của anh.

12. Chương 12

Mặc Thâm dìu cô vào phòng khách rồi đỡ cô ngồi xuống sofa. Mặc Hàm từ trong phòng ôm ra một hộp thuốc sơ cứu. Cởi chiếc giày học sinh bên chân trái cô, tháo khăn, từ từ cởi chiếc tất đang dính chặt vào miệng vết thương ra. Phía trên mắt cá một lóng tay bị thủng một lỗ rất to, thịt bên trong cũng hơi bị lòi ra, bọt máu không ngừng ào ạt trào ra ngoài. Sao lại bị thương sâu như vậy! Mặc Thâm cũng nhìn không được mà rùng mình một cái.

“Đau không?” Mặc Thâm nhẹ giọng hỏi, cầm lấy bông gòn sát trùng em trai đưa qua rồi dùng sức đè chặt vào miệng vết thương, anh nghiêng đầu nhìn Hứa Tri Mẫn cắn môi dưới lắc lắc đầu, mồ hôi chi chít trên

trán, tụ lại thành dòng trên lông mày rồi từ từ chảy xuôi theo phía bên phải khuôn mặt, nhỏ xuống các đốt ngón tay cô tái nhợt.

Đau như vậy mà còn nói không đau. Ngực Mặc Thâm dường như bị cái gì đó lấp kín, không biết nói gì với cô cho phải.

Mặc Hàm vẫn ở bên cạnh quan sát, nhìn đến cục bông lại bị máu thấm ướt thì vội la lên: “Anh hai, hình như vẫn không cầm máu.”

Đây là điều tất nhiên, chỉ ấn bông vào thì làm sao mà cầm máu được, trong tình huống miệng vết thương quá sâu thế này thì chỉ có một cách là phải khâu lại. Anh cùng lắm cũng chỉ là một học sinh cấp 3, cho dù vì muốn kế thừa nghề của ba mà đọc không ít sách thuốc, nhưng chưa bao giờ thao tác trên thực tế thì anh cũng không có cách nào mà khâu miệng vết thương cho cô. Mặc Thâm không hoảng hốt ấn thêm mấy cục bông vào miệng vết thương, kèm theo đó là một miếng vải đệm để gia tăng lực ép, dùng băng y tế cố định lại. Ngẩng đầu nhìn sang cái đồng hồ quả lắc kiểu cũ, vừa vặn, đã đến bảy giờ. Bà buổi chiều ra cửa hàng, đã gọi điện nói là tối nay bị bạn giữ lại dùng bữa. Mà ba mẹ anh bình thường giờ này đều đã về nhà, Mặc Chấn ba anh chắc chắn là đang đi trên đường.

Ôn hòa vỗ vỗ bả vai em trai, Mặc Thâm gọi: “Mặc Hàm.”

Mặc Hàm vẽ mặt luống cuống nhìn anh: “Anh hai, có cần đưa đến bệnh viện không?”

“Không cần.” Mặc Thâm an ủi nắm chặt đầu vai em trai, “Ba cũng sắp về rồi. Em mau gọi điện trước cho ba, sau đó đi pha một ít nước muối đường.”

“Thật sự sẽ không có việc gì chứ?” Mặc Hàm nhìn chằm chằm chân trái bị thương của Hứa Tri Mẫn, hô hấp dường như có chút dồn dập, cảm giác cậu ta còn đau hơn cả cô.

Mặc Thâm đối với việc này có chút nghi ngờ, nhưng sự việc khẩn cấp không thể truy cứu sự việc từ đầu đến cuối, giọng nói cũng hơi nặng: “Mặc Hàm, còn không mau đi đi.”

Mặc Hàm lúc này mới ngơ ngác gật đầu, chạy đến bên điện thoại trong phòng khách quay số. Mặc Thâm lại nhanh chóng từ trong phòng ôm ra một cái chăn lông, mở ra đắp lên người Hứa Tri Mẫn.

Hứa Tri Mẫn chỉ cảm thấy cả người lúc lạnh lúc nóng, tiếp đó là một luồng cảm giác tê dại lan đến tận cuối đốt ngón tay. Cô có chút sợ hãi, muốn gãi gãi lòng bàn tay để xua đi cái cảm giác tê tê này. Một bàn tay to phủ lên mu bàn tay lạnh lẽo của cô. Cô nâng mí mắt lên, trong tầm mắt bị mờ hơi làm cho mơ hồ là đôi mắt sâu không thấy đáy của Mặc Thâm. Anh nói với cô: “Em phải uống nước.”

Một cái thìa canh theo đó để sát vào bên bờ môi đang run rẩy của cô. Cô khó khăn đảo mắt, lại nhìn thấy Mặc Hàm. Mặc Hàm ngồi lom khom, một tay bưng bát, một tay run rẩy cầm thìa. Cậu ta đã tháo cái kính dỏm xuống, trong hốc mắt còn đọng vài giọt lệ trong suốt. Cô có thể cảm giác được giờ khắc này cậu ta rất chân thành, cảm giác tội lỗi, ân hận vì lúc đầu đã làm sai. Vì vậy cô không khỏi có một chút bùi ngùi: cậu ta cũng như cô, bất luận có nguy trang như thế nào, thì một khi đã thực sự gặp đau khổ cũng sẽ lộ nguyên hình. Cậu ta dù sao cũng là một cậu nhóc hiền lành ngây thơ, còn nhỏ dại hơn cả cô.

Mở môi ra, cô đem nước trong cái thìa cậu ta đút vào uống một hơi cạn sạch. Nhìn thấy cậu ta như trút được gánh nặng thở dài, khối đá đè nặng trong lòng cô cũng có phần lắng lẽ buông xuống.

Mặc Thâm tiếp tục giúp đỡ cô xoa hai tay đang tê dại. Mặc Hàm nghe thấy chuông cửa kêu vang liền vội vàng buông thìa bát, chạy tới mở cửa cho ba.

Mặc Chấn sải bước vào cửa. Hứa Tri Mẫn khẽ nhếch miệng, muốn lễ phép lên tiếng chào. Mặc Chấn khoát tay: “Nghỉ ngơi, giữ sức một chút đi.” Tiếp theo ông lấy tay lột băng dính, xem xét miệng vết thương rồi nói: “Xem ra chảy không ít máu.”

“Đúng đó ba.” Mặc Thâm đáp: “Cho nên mới phải gọi ba về, chứ không đưa đến bệnh viện.”

Mặc Chấn lúc này mới phát hiện ra bát nước muối đường ở bên cạnh, liếc nhìn hai đứa con trai, vừa lòng tán thưởng nói: “Hai đứa làm rất khá. Mặc Thâm, con đỡ con bé vào trong phòng bà nằm nghỉ trước đi.”

Vì thế, Hứa Tri Mẫn được thu xếp nằm ở trên giường, toàn thân đắp chăn bông, chỉ để lộ chỗ bị thương. Lúc được tiêm thuốc tê, đau đớn cũng giảm đi không ít, cô vô cùng mệt mỏi cụp mí mắt, mơ mơ màng màng lắng nghe.

Dương Minh Tuệ không bao lâu sau cũng về tới nhà, bà trước tiên không hỏi cô vì sao bị thương mà đuổi hai đứa con trai ra khỏi phòng, tự mình xắn tay áo lên giúp đỡ.

Mặc Hàm ngồi xuống ghế ở phòng khách, mười ngón đan vào nhau để ở trên trán, dồn dập hỏi: “Anh hai, em thấy ba đang khâu miệng vết thương cho chị Tri Mẫn.”

“Ừ.” Mặc Thâm chống cằm trầm tư: khâu miệng vết thương xong thì sẽ không chảy máu nữa, em ấy xem như là đã vượt qua nguy cơ mất máu quá nhiều. Kế tiếp chính là vấn đề có bị nhiễm trùng hay không.

“Anh hai, chân chị Tri Mẫn sẽ để lại sẹo đúng không?”

Mặc Thâm xoay người, anh đã sớm cảm thấy việc này rất kỳ quái. Bây giờ thấy em trai vẻ mặt sấm hối, anh liền ngồi xổm xuống, hai tay cầm hai vai em trai: “Mặc Hàm, nói cho anh biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Em cũng không biết vì sao chị ấy lại bị thương. Nhưng mà, em đã lừa chị ấy. Vì không muốn để cho chị ấy gặp người của Kỷ gia mà em đã lừa chị ấy vào trong công trường. Nhưng mà em chỉ muốn chị ấy mất chút thời gian ở công trường, đến lúc chị ấy từ bỏ thì sẽ tự nhiên về lại nhà. Không ngờ, em thật sự không ngờ chị ấy lại bị thương...”

“Được rồi. Mặc Hàm, đây chỉ chuyện là ngoài ý muốn, không phải lỗi của em.”

“Không. Là do em. Chị ấy nói với em: ‘Tốt rồi, cậu đã bình an về nhà.’ Đúng vậy, là vì em, cho nên chị ấy mới bị thương.”

Mặc Thâm lấy làm kinh hãi: em ấy rơi vào tình trạng như vậy mà vẫn còn có thể nói với em trai anh như thế!

“Anh hai, em đã làm người thân mà bà yêu mến bị thương, em còn thề là em phải bảo vệ bà. Vậy mà em chẳng làm được gì...” Mặc Hàm thì thào, ngẩng đầu lên, hai mắt đại ra nhìn cửa phòng bà cụ đang đóng chặt.

Mặc Thâm lo lắng nhíu chặt hai hàng lông mày, anh chưa từng thấy vẻ mặt này của em trai bao giờ, chỉ đành cố gắng an ủi nói: “Mặc Hàm, em cũng từng đọc qua sách y của ba, em cũng biết vết sẹo nào cũng sẽ theo thời gian mà dần dần mờ đi. Nếu không như vậy thì bây giờ cũng đã có kỹ thuật xóa sẹo rồi.”

“Còn vết sẹo trong lòng thì sao hả anh?”

Nghe em trai nói lời này, tim Mặc Thâm bỗng run lên một nhịp. Em trai anh rất thông minh, chỉ một câu là đã nói vào đúng trọng tâm. Anh nuốt nuốt yết hầu khô khốc, không thể nào nghĩ ra ngôn từ thích hợp.

Em trai anh đứng lên: “Anh hai, để em một mình yên tĩnh một lát. Trước kia biết đã có anh hai kế thừa nghiệp của ba nên em vẫn không biết mình muốn làm gì, bây giờ, em cần phải suy nghĩ thật kỹ lại một lần.” Đi đến cửa phòng mình, Mặc Hàm lại quay đầu, hướng về phía anh hai đang trầm mặc mà nở nụ cười yếu ớt: “Anh hai, anh đừng lo. Cho đến giờ phút này, em vẫn cảm thấy chị Tri Mẫn đến nhà chúng ta là đúng. Đối với việc này, em cho tới bây giờ chưa từng hối hận.”

Nhìn cánh cửa đóng lại ở phía sau lưng em trai, Mặc Thâm bỗng ý thức được: cậu em trai vẫn luôn được ba mẹ và anh bảo vệ dưới cánh giờ đã bắt đầu muốn thay đổi.

Lúc này, Dương Minh Tuệ đi ra khỏi phòng ngủ nhỏ, thấy chỉ còn có một mình Mặc Thâm trong phòng khách thì hỏi: “Mặc Hàm đâu con?”

“Em mệt nên vào trong phòng nghỉ rồi ạ.”

“Mệt?” Dương Minh Tuệ quan tâm đi về phía phòng cậu con trai út.

Mặc Thâm vội vàng ngăn lại: “Mẹ, em vừa mới ngủ, mẹ đừng đánh thức nó.”

Dương Minh Tuệ hồ nghi nhìn về phía cậu con cả: “Con có biết vì sao Tri Mẫn lại bị thương không?”

“Con không biết. Sau khi tan học con với Mặc Hàm vẫn luôn ở nhà mà. Sau đó đại khái là hơn sáu giờ, em ấy đột nhiên xuất hiện ở cửa nhà chúng ta cầu cứu, chân lúc đó cũng đã bị thương. Có thể là trên đường đạp xe về nhà không cẩn thận ngã bị thương.”

Dương Minh Tuệ nhất thời tìm không ra sơ hở trong lời nói của cậu con cả, giữ thắc mắc ở trong lòng, bà chỉ nói: “Có lẽ là phải gọi điện thoại báo bà về mau thôi.”

Mặc Thâm không khỏi lo: “Mẹ, em ấy không có việc gì chứ?”

“Máu đã ngừng chảy rồi, cũng coi như là tạm ổn. Nhưng có thể là do bị nhiễm lạnh nên đã bắt đầu sốt. Đêm nay chắc sẽ không thể về nhà được, phải báo cho người nhà của cô bé một tiếng mới được.”

Đêm đó, bà dì nhận được điện thoại báo tin cháu gái xảy ra chuyện ngoài ý muốn liền gấp gấp chạy từ nhà bạn về. Đau lòng xoa xoa lòng bàn tay Hứa Tri Mẫn đang nóng rực, bà cụ thở dài: “Aizzz. Con bé này bình thường vẫn rất cẩn thận, lần này sao lại không cẩn thận như vậy chứ!”

Mặc Hàm vẫn tự nhốt mình ở trong phòng, còn Mặc Thâm thì không lên tiếng.

Dương Minh Tuệ ngắt lời bà cụ lải nhải: “Mẹ, mấu chốt bây giờ là phải báo cho người nhà của con bé biết đã.”

“Đúng, đúng.” Bà cụ đứng dậy, đi ra ngoài gọi điện, lúc trở về mới quay qua Dương Minh Tuệ nói: “Aizzz, họa vô đơn chí. Ba con bé đi làm xa nhà, đại khái tuần sau mới về. Mẹ con bé buổi chiều lại bị ngã ở đơn vị, bây giờ đang ở nhà dưỡng thai.”

“Dưỡng thai?” Người Mặc gia có mặt ở đó đều giật mình. Dương Minh Tuệ dè dặt hỏi: “Chuyện này sao chưa từng nghe Tri Mẫn nói?”

“Con bé cũng không biết. Hứa gia từ già tới trẻ hộ khẩu đều ở nông thôn, cho nên được phép sinh hai con. Thầy tướng số cũng từng nói, nhất định là con trai. Cho nên mẹ nó mới muốn sinh tiếp. Bây giờ cái thai mới được hơn tháng, mẹ nó lại hay mặc quần áo rộng thùng thình, nên người khác không nhận ra. Cũng không có nôn nghén, nhưng mà buổi tối thỉnh thoảng sẽ bị chuột rút. Mẹ nó cứ nghĩ con gái đang rất vui sướng vì vừa mới thi đậu vào trường trung học trọng điểm nên mới gạt Tri Mẫn.”

Bà nói câu nọ xọ câu kia, cứ lộn xộn nhắc đi nhắc lại, nhưng Dương Minh Tuệ chỉ trong chớp lát là nghe ra ý tứ bên trong. Người dân Trung Quốc truyền thống đều có quan niệm “Trọng nam khinh nữ”, mà đặc biệt là ở những vùng nông thôn. Quan niệm “Nam nữ bình đẳng” trong mắt những người già chưa từng được hưởng sự giáo dục hiện đại ấy chẳng khác nào trò cười. Bởi vậy mới có người sinh nhiều con, đơn giản chỉ là vì muốn có con trai. Nếu đứa trẻ sinh ra là con gái, làm vợ cũng không có thể diện, mà ở nhà cũng chẳng có địa vị. Đạo đức quan của Hứa gia xem ra cũng không tệ, nhưng Hứa gia truyền đời con trai một, mẹ Hứa Tri Mẫn chỉ sinh được một đứa con gái hình như cũng phải chịu “hổ thẹn”.

Nằm ở trên giường Hứa Tri Mẫn nhẹ nhàng trở mình, bà dì lập tức im lặng. Dương Minh Tuệ là người phụ nữ có học, bà biết rõ nỗi đau của loại phân biệt giới tính thái quá này, lần đầu tiên cảm thấy thương xót cho một cô bé mới vào Mặc gia này, bà nói: “Mẹ, nếu đã như vậy thì cứ để Tri Mẫn ở chỗ chúng ta vài ngày đi. Mẹ nói với Hứa gia, chúng ta nhất định sẽ chữa lành vết thương cho con bé đến khi nào con bé khỏe rồi sẽ đưa về.”

Bà dì luôn miệng nói cảm ơn rồi lại đi ra khỏi phòng ngủ.

Đêm hôm đó, Hứa Tri Mẫn cứ nhắm chặt mắt. Biết rõ bên cạnh có rất nhiều người đang cẩn thận chăm sóc mình, nhưng trong lòng vẫn thấy trống trải, lặng im lắng nghe tiếng gió đang gào thét bên ngoài. Cô hiểu, mẹ gạt cô chuyện có em trai, là vì mẹ biết tính cô bướng bỉnh, để bù lại sự tiếc nuối là Hứa gia không có con trai mà luôn khắc khổ học tập muốn trở nên nổi bật, nào ngờ kết quả vẫn như vậy... Cô tự thâm cười nói với mình: có em trai cũng tốt, về sau sẽ không phải cô đơn.

Đang muốn xoay lưng qua để tránh tiếng gió nhiều loạn thì lại có người bắt lấy tay cô. Cô không mở mắt ra, chỉ nín thở cảm nhận hơi thở nồng đậm của anh đang tiến gần tới mặt mình. Anh cất giọng trầm thấp lặp lại câu anh nói khi lần đầu tiên bọn họ nói chuyện: “Hứa Tri Mẫn, chúng ta cùng một loại người. Cho nên — em từ đầu đến cuối cũng không lẻ loi một mình.”

13. Chương 13

Lương Tuyết đi vào lớp liền “A” lên một tiếng: “Hứa Tri Mẫn hôm nay đến muộn?”

Tiết thứ nhất cô giáo điểm danh xong mà vẫn chưa thấy cô bạn cùng bàn xuất hiện. Lương Tuyết biết nhất định đã xảy ra chuyện.

“Có em nào biết bạn Hứa Tri Mẫn bị gì không?” Thầy giáo ở trên bục giảng hỏi.

Mặc Hàm chậm rãi giơ tay: “Bạn ấy xin nghỉ ốm ạ.”

“Bị cảm hả?”

“Dạ không ạ. Chân bạn ấy... bị thương ạ.” Mặc Hàm gian nan đáp vừa cầm đơn xin phép đi lên bục giảng.

Thầy chủ nhiệm mặt nhăn mày nhú, gần đây học trò cứ hết đứa này đến đứa khác bị thương ở chân, ngày hôm qua Kiều Tường cũng xin nghỉ, hôm nay vẫn chưa đi học. Nhận đơn xin phép do cậu học trò đưa tới, bên cạnh còn có phiếu chuẩn đoán của bác sĩ, thầy giáo vừa thấy chữ ký bên dưới hai tờ giấy giống y nhau thì không khỏi ngạc nhiên: “Ba em khám bệnh cho em ấy?”

Mặc Hàm dạ một tiếng: “Bạn ấy hiện tại đang dưỡng thương ở nhà em.”

Cả lớp đều vì những lời này của cậu ta mà đồng loạt ồ lên. Lương Tuyết kinh ngạc đến mức mắt chữ A miệng chữ O, nhìn trừng trừng Mặc Hàm, lại nhìn nhìn chỗ ngồi đang trống không của Hứa Tri Mẫn mà trái tim lại ngổn ngang trăm mối tơ vò.

Vừa tan học, đám bạn tò mò thấy Mặc Hàm hôm nay cứ lạnh như băng nên chẳng ai dám chạy tới hỏi, đành trực tiếp vây quanh Lương Tuyết. Có người chụp lại hỏi: “Lương Tuyết, Hứa Tri Mẫn đúng là đang ở nhà bọn họ sao?”

“Sao mà mình biết được?!”

“Sao cậu lại không biết? Cậu ngồi cùng bàn với Hứa Tri Mẫn cơ mà, hơn nữa, cậu bình thường không phải rất thân với hai anh em Mặc gia sao?”

“Đừng có hỏi mình! Hôm nay mình cũng mới biết đó!!” Gạt tay đẩy mọi người ra, Lương Tuyết nổi trận lôi đình xách cặp lao thẳng ra ngoài phòng học, thấy bóng dáng Mặc Hàm liền kêu lên: “Mặc Hàm! Đợi mình với!”

Mặc Hàm làm như không nghe thấy, cứ chạy thật nhanh xuống cầu thang. Lương Tuyết đành phải dùng hết sức của hai chân mà đuổi theo, đến cửa trường thì lập tức kéo một cánh tay Mặc Hàm lại: “Mặc Hàm!!!”

Cậu ta quay sang, hờ hững nhìn cô: “Sao hả?”

Lương Tuyết chốc lát a lên một tiếng, không biết cuối cùng mình muốn nói cái gì. Rất muốn hỏi: Hứa Tri Mẫn có quan hệ thế nào với hai người? Nhưng, cho dù có là người tính tình thẳng thắn thì cô cũng không thể nào mà tùy tiện hỏi ra miệng. Hít vào một hơi, cô thận trọng nói: “Mình cùng cậu về nhà thăm bệnh!”

Trong ánh mắt Mặc Hàm mơ hồ hiện lên một tia rối rắm: “Như vậy được không? Cậu ấy cứ sốt cao liên tục, bà và mẹ mình tối qua phải thức cả đêm để trông. Kết quả bà cũng mệt, ba mẹ mình thì phải đi làm, cho nên anh mình cũng xin nghỉ một ngày, ở nhà trông cậu ấy.”

Mặc Thâm vì cậu ấy mà đặc biệt xin nghỉ phép? Cái tên Mặc Thâm bắt cần đời đó mà cũng có thể vì một cô nữ sinh mà xin nghỉ phép sao... Lương Tuyết trong đầu rất hỗn loạn, cứ hết há mồm ra rồi lại ngậm lại. Khi Mặc Hàm muốn gỡ tay cô ra thì cô cuống quýt đáp: “Hứa Tri Mẫn là bạn cùng bàn với mình mà. Cậu ấy bị thương mình đi thăm cũng là hợp tình hợp lý.”

“Tùy cậu.” Anh vẫn giật tay cô ra, chạy về nhà.

Lương Tuyết bước nhanh hơn, theo sát phía sau cậu ta.

Đi vào tiểu khu Nguyệt Hoa, vào cửa nhà Mặc gia, Lương Tuyết không hiểu sao lại thấy hồi hộp. Nắm chặt tay vào quai cặp, cô chột nghĩ đến Hứa Tri Mẫn, không biết khi vào Mặc gia tâm trạng cậu ấy có lo lắng như thế này không nhỉ. Mặc gia không phải là gia đình học sinh có tiền có quyền nhất ở cái trường Trung

học Thực nghiệm này, nhưng hai anh em con nhà này đúng là những người vô cùng xuất sắc, vả lại hai anh em họ không khi nào nhắc đến chuyện nhà mình, khiến cho rất nhiều bạn học luôn cảm thấy hiếu kì.

Lương Tuyết đi theo Mặc Hàm vào cửa sắt, xuyên qua phòng khách dài mà ngăn nắp khiến cô kinh ngạc, đi vào phòng nhỏ Hứa Tri Mẫn nằm. Điều đầu tiên đập vào mắt không phải là cô bạn cùng bàn đang nằm bên trong, mà là Mặc Thâm.

Mặc Thâm vắt cái khăn có thấm rượu, giúp người bệnh xoa bóp lòng bàn tay để giữ ấm. Động tác của anh nhẹ nhàng, cẩn thận. Vừa chà lau vừa cầm lấy tay cô, ánh mắt anh lắng đọng dừng lại thật lâu trên đôi mắt Hứa Tri Mẫn đang khép hờ.

Một Mặc Thâm như vậy, cô chưa từng thấy qua. Cái gã Mặc Thâm luôn là hoa hoa công tử trước các bạn nữ ngày trước đã đi đâu rồi? Lương Tuyết chỉ cảm thấy trong lòng thật sự hụt hẫng, một chút sức lực đối diện cũng không có, lại nghe thấy Hứa Tri Mẫn đang mê man thì thào “Nước, nước...”.

Mặc Hàm lúc này ném cặp xuống, rót bát nước, thổi thổi miệng bát cho bớt nóng rồi bưng đến trước giường bệnh. Dáng vẻ lo lắng như lửa đốt kia của cậu ta, Lương Tuyết cũng chưa từng được chứng kiến.

Nhìn hai anh em họ cứ như trở thành những người hoàn toàn khác, Lương Tuyết không tự chủ được mà lão đảo lùi về sau hai bước, khuỷu tay lại đụng phải ván cửa.

Bà vừa vặn đi tới, tò mò nhìn cô đánh giá: “Cháu là...”

“Con là bạn học của Hứa Tri Mẫn, đến thăm bệnh ạ.” Không biết vì sao, Lương Tuyết càng nói càng nhỏ giọng.

“Aizzz, con bé cứ sốt mãi từ nửa đêm hôm qua đến bây giờ vẫn chưa đỡ, lúc nào cũng mê man. Cháu cũng chỉ có thể cứ đứng như vậy mà nhìn con bé thôi.” Bà cụ đau buồn thở dài, rồi lại đến phòng bếp tiếp tục chuẩn bị cơm trưa.

“Dạ.” Lương Tuyết thẳng sống lưng, đến gần giường bệnh, chột nhìn thấy vẻ xanh xao tiêu tụy của Hứa Tri Mẫn mà cả kinh nói: “Trời ơi! Sao lại ốm đến nỗi này?!”

“Miệng vết thương hơi nhiễm trùng, hơn nữa lại bị nhiễm lạnh, có khả năng phải vài ngày nữa mới đỡ được.” Mặc Thâm trả lời câu hỏi của cô, đỡ người bệnh dậy, cẩn thận bóp mở miệng cô. Mặc Hàm cầm cái muỗng canh nhỏ, từng muỗng từng muỗng chậm rãi đút nước cho cô.

Lương Tuyết thấy hai anh em họ không đếm xỉa gì tới cô, mà tự bản thân cũng thấy không giúp được gì nên đành lúng túng đứng một lát rồi nói: “VẬY TÔI ĐI TRƯỚC. NẾU CẬU ẤY TỈNH LẠI THÌ NÓI CẬU ẤY RẮNG DƯỞNG BỆNH CHO TỐT.”

“Ừ.” Mặc Thâm hờ hững đáp lời. Mặc Hàm còn như là không nghe thấy lời cô nói.

Lương Tuyết khẽ cắn môi, xoay người đi nhanh ra khỏi Mặc gia.

Buổi chiều, Kiều Tường phá lệ về trường học đi học. Không thấy Hứa Tri Mẫn đâu, cậu ta liền một chương đập vào bàn học Lương Tuyết: “Cậu ấy đâu?”

Lương Tuyết kể từ giữa trưa trở về từ nhà họ Mặc cứ thấy trong lòng buồn bực, thuận miệng đáp: “Cậu ấy bị bệnh.”

“Sao lại bệnh? Hôm kia vẫn còn thấy cậu ta rất khỏe mà?” Kiều Tường không tin gãi gãi đầu: “Cậu không gạt tôi đấy chứ?”

“VẬY CẬU CỨ TỰ ĐẾN NHÀ HỌ MẶC MÀ XEM!” Lương Tuyết buột miệng nói.

“Nhà họ Mặc?” Kiều Tường kinh ngạc tròn tròn hai mắt.

“Đúng vậy. Cậu ấy ở nhà họ Mặc dưỡng thương.” Lương Tuyết nói xong câu này, không biết sao hốc mắt lại ươn ướt, vội vàng đứng dậy, đi ra một góc vắng người ngoài hành lang. Tay đặt ở trên lan can bằng đá, gương mặt đón từng trận gió mát, thành tâm cầu nguyện sức mạnh thiên nhiên tinh khiết có thể giúp cô xóa đi mọi phiền não.

Ở trong suy nghĩ của Lương Tuyết cô, tình bạn còn cao hơn tình yêu rất nhiều. Huống chi, tự trong lòng cô cũng đã sớm phát hiện, hai anh em họ Mặc trước giờ chỉ xem cô là một người bạn. Sau khi Hứa Tri Mẫn xuất hiện, mặc dù bề ngoài Hứa Tri Mẫn và hai người họ vẫn tỏ ra vẻ như không có quan hệ gì nhưng cô vẫn là từ đó mà cảm giác được hai anh em họ đối với Hứa Tri Mẫn không bình thường chút nào. Chỉ là bản thân cô vẫn không chịu thừa nhận sự thật về người có thể khiến Mặc Thâm kia tỉnh tỉnh mê mê.

Bây giờ cũng là lúc nên nhìn nhận vào sự thật. Nghĩ đến ngày đầu tiên phát hiện ra sự tồn tại của Hứa Tri Mẫn, cô vẫn thấy vui như gặp được tri âm. Lương Tuyết đón lấy gió, tươi tỉnh mỉm cười: “Xem ra duyên phận đã định, chúng ta sẽ là bạn bè cả đời.”

Hứa Tri Mẫn sốt liên tục hai ngày, quả thật không biết là Lương Tuyết từng đến thăm. Sau khi tỉnh táo lại thì Mặc Thâm mới nhắc đến việc này với cô, cô gật đầu: “Tôi muốn cảm ơn cậu ấy.”

“Con bé đó đến thăm bệnh thì em cảm ơn nó. Vậy anh thì sao?”

Hứa Tri Mẫn vui đầu uống nước, ra vẻ không có nghe thấy. Mặc Thâm nở nụ cười, nghiêm mặt lại, tiến đến sát cô thấp giọng nói: “Sin nhật mười tám tuổi của em là ngày 23/11, ngày đó anh hẹn em trước rồi đấy nhé.”

Cô nhú nhú mày, đang muốn bắt bẻ thì anh rất nghiêm túc nói tiếp: “Nhà của bác cả anh ở bên kia xảy ra chút chuyện, ba anh đã nộp đơn xin chuyển công tác, không tới vài ngày nữa cả nhà anh sẽ trở về Hongkong. Vốn định đến khi anh tốt nghiệp cấp ba rồi mới đi, nhưng có lẽ mẹ lo cho em trai anh nên bất luận thế nào vẫn muốn đem hai đứa bọn anh theo.”

Cô đưa tay bỏ viên thuốc vào miệng, nhìn nhìn ly nước nổi lên một chút gợn sóng, không chau mày nhăn mặt nuốt thuốc xuống. Nước cùng với thuốc chuyển động vào bên trong ruột phát ra âm thanh “ừng ực”, Hứa Tri Mẫn nheo mắt lại, trong lòng vô cùng rõ ràng: với một Dương Minh Tuệ sáng suốt hơn người kia, chân tướng việc này sớm hay muộn cũng bị nữ chủ nhân nhà họ Mặc phát hiện.

Đến ngày vết thương được cắt chỉ, trên mắt cá chân trắng nõn bóng loáng của cô chỉ để lại một vết sẹo cong dài như miệng một chú hề đang cười. Mọi người bắt đầu lục tục rời đi, chỉ còn Mặc Hàm vẫn đứng im tại chỗ, hai con mắt nhìn chăm chăm vào vết sẹo, im lặng thật lâu.

Hứa Tri Mẫn mấy ngày nay cũng thường xuyên xét lại mình, làm tổn thương lẫn nhau chỉ khiến trong lòng cậu ta đau khổ mà lòng cô cũng chẳng dễ chịu hơn chút nào.

“Mặc Hàm, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi.”

“Em biết.”

“Cho nên...”

“Em, đã, hiểu thông rồi.” Cậu ta ngẩng mặt lên, lại tươi cười trong trẻo như làn gió xuân tháng ba: “Em muốn cảm ơn chị, đã cho em biết rốt cuộc mình muốn làm gì.”

Cô thấy vẻ kiên định trong ánh mắt của cậu ta mà nhất thời không biết nói gì. Con người luôn phải trải qua một vài biến cố mới có thể trưởng thành lên được, nếu theo điểm này thì cô đúng là đã giúp cậu ta một lần. Cho nên nụ cười của cậu ta là thật tâm, khiến cô không thể chống đỡ.

Đúng như Mặc Thâm và Hứa Tri Mẫn đã đoán, Dương Minh Tuệ đã hiểu hết mọi chuyện, bà cũng đã có kết luận của mình nên cùng chồng bàn bạc trong phòng sách.

“Anh vẫn thấy rất tốt mà.” Mặc Chấn nghe vợ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, thực lơ đãng bắt chéo chân, thanh thần lật xem tờ báo kinh doanh mới nhất.

“Sao anh có thể nói là rất tốt chứ! Đó là thằng con út của chúng ta đấy.” Dương Minh Tuệ vẫn cố gắng lý lẽ: “Con bé vừa bước vào cửa nhà chúng ta, em đã thấy nó là đứa không hề đơn giản như bề ngoài rồi. Bây giờ rốt cuộc cũng đã xảy ra chuyện. Tóm lại, lần này về Hongkong, em muốn đem hai đứa đi theo.”

“Tùy em.” Mặc Chấn cười ha hả buông tờ báo xuống, quay về phía vợ mà nói, “Phụ nữ các em lúc nào cũng sợ con mình có bị thương hay không. Còn đàn ông bọn anh lại quan tâm con mình có thể trưởng thành hay

không. Anh thấy chuyện lần này rất tốt, Mặc Hàm nhà chúng ta cũng nhờ cú ngã này mà bắt đầu muốn phá kén chui ra rồi.”

Nghe lời nhắc nhở này của chồng mình, Dương Minh Tuệ im lặng không lên tiếng.

“Đưa về Hongkong cũng tốt. Với năng lực của Mặc Thâm, hẳn là có thể trực tiếp ghi danh vào khoa y của Đại học Hongkong. Ở Hongkong thiết lập nền tảng vững chắc cho mình rồi lại đến đại lục bên này bởi đường kiến thức lâm sàng là tốt nhất.”

Dương Minh Tuệ càng không lên tiếng.

Mặc Chấn một lần nữa lật tờ báo: “Minh Tuệ, nhớ giúp bà vú thu dọn hành lý nhé.”

Dương Minh Tuệ vẫn là câu nói đó: “Yên tâm đi.”

Hai tuần lễ sau, hai anh em nhà họ Mặc đột nhiên xin nghỉ học, ngày hôm sau cả nhà lập tức bay sang Hongkong. Việc này đã khiến cả trường phải xôn xao. Trong đó trọng tâm đề tài không khỏi xoay quanh việc Hứa Tri Mẫn ở nhà họ Mặc dường như thương. Hứa Tri Mẫn đối với những người đến hỏi đều chỉ mỉm cười chứ không nói gì cũng không nán lại. Chỉ với một bộ dạng vô tội không làm sao được đó mà lại có thể dần dần đánh tan lòng hiếu kỳ của tất cả những người có chút lương tri.

Kiều Tường vẫn không chuyển trường, mà ngược lại cứ như là bỗng nhiên thay đổi tính tình, không còn đi gây chuyện sinh sự, cố gắng lên lớp đi học. Bỏ bê việc học lâu như vậy, bây giờ mới biết việc bù lại tất nhiên phải vất vả hơn người khác rất nhiều. Nhưng nỗ lực bao giờ cũng sẽ có báo đáp, vào kỳ thi cuối học kỳ, cậu ta đã không còn chiếm giữ vị trí thứ nhất từ dưới đếm lên khiến cả trường chấn động.

Ngày ấy sau khi tan học, Kiêu Tường hai tay dúi vào túi quần, đứng ở phía trước nhà xe chờ Hứa Tri Mẫn, ấp úng rất lâu: “Hứa Tri Mẫn, tôi chuyển về chỗ cũ rồi. Mỗi ngày tan học, chúng ta có thể cùng nhau đạp xe về nhà không. Trên đường cũng có người bầu bạn, nói chuyện sẽ không cảm thấy buồn.”

Hứa Tri Mẫn bình tĩnh trả lời: “Có thể.”

Lương Tuyết biết được chuyện Hứa Tri Mẫn đồng ý với Kiêu Tường thì cứ cầu nhau mãi. Nhưng mà sau khi cô dần dần tiếp xúc với Kiêu Tường, cũng không thể không thừa nhận: thằng nhóc này kỳ thật bản tính cũng không phải quá hư hỏng, hơn nữa còn rất coi trọng tình nghĩa, mà suy nghĩ của tên này cũng khá hợp với mình.

Trong thời gian hơn hai năm sau đó cứ thế yên lặng trôi qua trong tiếng nói cười vui vẻ của ba người bọn họ.

Tình cờ, Hứa Tri Mẫn nhìn lên nhánh phượng đang xum xuê đan vào không trung, suy nghĩ lại không tìm được mà lại quay về ngày nào đó cô mới bước chân vào nhà họ Mặc. Nhớ anh đã nói với cô, sinh nhật 18 tuổi của cô, anh muốn hẹn trước với cô.

“Vậy bọn họ cũng chưa lần nào viết thư cho cậu?” Lương Tuyết rất ngạc nhiên

Hứa Tri Mẫn vừa nghe liền hiểu rõ: Anh em nhà họ Mặc vẫn giữ liên lạc thư từ với Lương Tuyết.

“Chắc có lẽ bọn họ bận quá ấy mà... ha ha.” Lương Tuyết cười gượng hai tiếng, nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Sinh nhật 18 tuổi của cậu cũng sắp tới rồi. Chúng ta hôm đó đi đâu chơi đi. Mình sẽ làm một bữa tiệc thật lớn cho cậu.”

Hứa Tri Mẫn cười yếu ớt: “Ừ.” Tuy biết anh là người nói là làm, nhưng hiện thực đâu phải chuyện gì cũng theo ý mình.

Lương Tuyết về nhà, trong lòng rất bối rối: lạ thật, Mặc Thâm và Mặc Hàm đúng là sau khi rời đi đều không liên lạc với Hứa Tri Mẫn. Nếu hôm nay mình không chủ động hỏi, chắc cũng chẳng biết đâu nhỉ. Mà Hứa Tri Mẫn cũng thật lạ, vậy mà không hề thấy tức giận.

“Chị, điện thoại, Hongkong gọi đến.” Em gái Lương Hân của cô la to.

Lương Tuyết vội vàng chạy đi nghe điện thoại, vừa áp phone vào tai đã nghe thấy giọng của Mặc Thâm, sau hai năm giọng của anh dường như càng lúc càng có vẻ trầm khàn hơn.

“Lương Tuyết phải không?”

“Ừa.” Cô theo thói quen mà vừa cười vừa nói, “Đại công tử nhà họ Mặc không phải đang bận làm việc lắm mà, sao hôm nay lại có thời gian rảnh mà gọi điện vậy?”

Mặc Thâm ho to hai tiếng, hạ giọng: “Lương Tuyết, chúng ta là bạn bè đúng không?”

“Đương nhiên.”

“Vậy giúp tôi một việc nhé.”

“Tôi có phải đang nghe truyện cười không vậy? Đại công tử nhà họ Mặc mà cũng cần con gái gia đình bần hàn như tôi giúp đỡ nữa sao.”

“Đúng vậy. Việc này cũng chỉ có một mình em có thể giúp được. Là về Hứa Tri Mẫn.”

Lương Tuyết nhất thời im lặng. Bọn họ không liên lạc với Hứa Tri Mẫn, nhưng đáy lòng bọn họ vẫn luôn nhớ về một mình Hứa Tri Mẫn.

“Lương Tuyết, tôi và em là bạn, mà em cũng là bạn của Hứa Tri Mẫn.”

Nghiêm nhiên anh cũng đã sớm nhìn ra cô có tình cảm vượt trên cả tình bạn với anh, cho nên mới cố ý xa lánh cô. Lương Tuyết lấy ngón tay gõ gõ đầu mình, cười sang sảng nói: “Tôi giúp anh.”

Gọi điện xong, Mặc Thâm lại cẩn thận kiểm tra số ghế trên hai tấm vé máy bay đặt ngày 23/11, là ngày anh đã hẹn với cô.

Việc học ở khoa Y rất nặng lại căng thẳng, nhưng chỉ cần có một chút thời gian rảnh là anh lại giống như giờ phút này nhớ đến từng nụ cười từng cái nhăn mày của cô, nhớ đến cảm giác khi ngón tay anh lướt nhẹ trên mái tóc cô đen bóng, dường như trong không khí cũng thoang thoảng mùi bạc hà của cô. Hơn hai năm xa cách, ham muốn này trong lòng anh càng cháy càng mạnh.

Mặc Hàm đẩy cửa phòng, lúc đi vào còn cẩn thận khóa cửa, nói: “Anh hai, giúp em đưa cái này cho chị Tri Mẫn nhé.”

“Ừ.” Mặc Thâm đón lấy cái hộp thuốc nhỏ bằng thủy tinh, vừa mở nắp một mùi chanh thơm ngát lập tức xông vào mũi.

“Mỗi ngày trước khi ngủ thoa một chút lên vết sẹo, cũng có thể dùng thay thế nước hoa.”

Mặc Thâm đẩy kín nắp lại, cất nó vào một cái hộp giấy nhỏ, ổn thỏa bỏ xuống dưới đáy hành lý hơn nửa năm trước đã sửa lại tay kéo. Đây không phải là thuốc trị thương bình thường, là em trai anh đã nhờ bác ba ở bên Mỹ tận lực tìm kiếm hai năm mới tìm được.

“Anh, còn nữa... Có phải anh muốn dẫn chị Tri Mẫn đến chỗ đó không?”

“Ừ.” Mặc Thâm hiểu được liền cười nói: “Em yên tâm đi. Anh biết phải làm thế nào mà, sẽ không để chân em ấy bị đau đâu.”

Mặc Hàm mím môi, cuối cùng lại nói: “Anh hai, tiền anh làm thêm có đủ dùng không? Nếu không đủ, em còn có tiền dạy kèm hồi hè đây này...”

“Được rồi.” Mặc Thâm đẩy cậu ta tới cửa phòng, “Tiền dạy kèm của em không phải đều đưa hết cho bác ba rồi sao? Vì lén mua bình thuốc này, đừng quên, em còn phải trả tiền trả góp nữa đấy.”

“Anh hai.” Mặc Hàm thò đầu, chìa ngón tay út nhỏ bé, “Nhớ dẫn chị ấy đi chơi cho thật vui đó!”

Mặc Thâm dùng sức ngoắc lấy đầu ngón tay em trai, lại yêu thương xoa xoa tóc em mình. Giờ phút này tim anh đập rất nhanh, rất cuộc, rất cuộc cũng được đi gặp cô.

Ngày Hứa Tri Mẫn sinh nhật mười tám tuổi, vừa vặn là thứ Bảy. Sáng sớm bảy giờ, cũng như năm trước sẽ nhận được điện thoại chúc mừng của anh họ Kỷ Nguyên Hiên.

“Anh, em phải học bài. Cho nên...”

“Em cứ học bài đi. Anh và chị dâu sẽ cùng nhau ở bên cạnh chúc mừng em. Chúc em sinh nhật mười tám tuổi vui vẻ, Tri Mẫn.”

“Cám ơn, anh.”

Hứa Tri Mẫn cúp điện thoại, tay chân nhẹ nhàng đi qua phòng ba mẹ. Cửa bị gió thổi hé ra một khe hở, cô có thể nhìn thấy cậu em trai hơn một tuổi của cô nằm ở trên giường sắt nhỏ, miệng cắn một ngón tay bị ba bị bô nói mớ. Cô không khỏi cười cười lắc lắc đầu. Trở lại phòng của mình, cô xách túi du lịch màu đỏ trên bàn. Ngày hôm qua cô đã hẹn với Lương Tuyết, hai ngày này ra ngoài du ngoạn, buổi tối ngủ lại ở nhà bạn, cô cũng đã báo cho ba mẹ một tiếng.

Ngồi trên xe bus, Lương Tuyết nói hành trình trạm thứ nhất là đến thăm sân bay mới xây của thành phố. Các cô đã hẹn gặp nhau ở đại sảnh sân bay. Thời gian đã hẹn là chín giờ. Hứa Tri Mẫn một mình đi vào đại sảnh sân bay rộng mở sáng ngời, tay phải buông túi hành lý. Bên ngoài gió rất lớn mà bên trong lại tương đối ấm áp. Cô mở nhẹ khăn quàng cổ, xoa lòng bàn tay rồi khẽ lên miệng hà hơi.

Bỗng nhiên, đáy lòng lại hiện lên cảm giác giống y như buổi tối hơn hai năm trước: ‘anh ấy đang nhìn mình’. Hô hấp của cô dường như ngừng lại, tim đập nhanh hơn mấy nhịp. Vừa quay đầu, đôi mắt sâu như biển kia của anh vẫn như ngày đầu tiên, muốn đem cô khảm vào trong lòng anh. Cứ như thế, tiếng máy bay gầm rú, tiếng bánh xe hành lý người ta kéo đi trên đường, tiếng nhân viên soát vé ân cần thăm hỏi... tất cả dường như lập tức im bặt.

14. Chương 14

Hơn hai năm không gặp, anh còn cao hơn cô tưởng tượng rất nhiều, bờ vai cũng rộng hơn, điều duy nhất không thay đổi chính là ánh mắt anh nhìn cô.

Cô khẽ cắn răng: “Lương Tuyết?”

“Em ấy sẽ không đến đâu.”

Anh nhìn đôi mắt trong veo như nước của cô mở to, bỗng dưng bật cười, tay trái từ trong túi áo khoác lấy ra một cái máy ghi âm nhỏ dài mà đẹp. Đưa lên bên miệng, anh bấm tách một cái xuống nút ghi âm: “Tôi Mặc Thâm, tuyệt đối sẽ không bắt buộc Hứa Tri Mẫn làm chuyện gì trái với ý muốn của cô ấy.”

Cô kinh ngạc cup mắt xuống, ánh mắt ngưng đọng trên cái máy ghi âm nhỏ trên tay anh. Anh kéo tay cô qua: “Đi thôi. Em đã đồng ý với anh rồi đấy nhé.”

Tim cô bỗng nhiên đánh như trống trận, đây là lần đầu tiên trong đời nó cử động “lệch hướng”. Con người khi tới tuổi mười tám sẽ thường nghĩ đến việc có nên làm một việc gì đó đáng để sau này nhớ lại. Chính là chuyện hai người đi du lịch mà anh lại ở trước mặt cô mà thế sẽ bảo đảm an toàn cho cô. Qua một phen “suy nghĩ tường tận”, cô mới hỏi: “Đi đâu?”

“Ngắm tuyết rơi.”

Theo hai chữ này, mái tóc đen khẽ bay nhẹ nhàng trong gió, ánh mắt cô nhìn anh dần dần mờ nhạt: anh ấy để ý thấy bìa sách giáo khoa nào của mình cũng có cảnh tuyết rơi. Vì, tuyết, trong cái thời buổi rồi ren đen tối này là giấc mơ thuần khiết duy nhất của cô.

Máy bay xuyên qua màn mây, những đám mây trắng như bông lơ lửng giữa vòm trời, ánh mặt trời chiếu vào khiến người ta có cảm giác như thể chỉ cần chìa tay ra là có thể chạm vào chúng. Cô duỗi một bàn tay ra, nhìn thể giới bên dưới những đám mây mà tưởng tượng những tiên nữ trên thiên cung có phải cũng khát vọng phàm trần như thế hay không... huyền ảo phồn hoa, hấp dẫn chết người.

Anh ở bên cạnh đưa tay qua, giúp cô thắt dây an toàn rồi cầm lấy bàn tay cô. Máy bay từ từ hạ cánh, dừng ở sân bay quốc tế Thái Bình của Cát Nhĩ Tân. Lại đổi sang xe bus tới thành phố băng tuyết Yabuli.

Mặc Thâm đến quầy lễ khách sạn khu trượt tuyết làm thủ tục. Hứa Tri Mẫn đứng giữ hành lý của hai người, nhìn ra một màu trắng xóa mênh mông xa xa ngoài cửa sổ sát đất mà bất chợt hoảng hốt, đây là mơ sao?

Giờ phút này cô tựa như một đứa trẻ lần đầu tiên ra khỏi nhà một mình, vừa lo sợ bất an lại vừa đầy can đảm. Đi thong thả ra đại sảnh khách sạn, đạp nhẹ lên lớp tuyết xốp, thành kính vươn hai tay.

Mọi âm thanh đều dường như ngưng đọng, tiếng gió xa xăm, những bông tuyết từ không trung rơi lả tả xuống đầu, có số khác lại đậu lên mặt. Cảm giác mát lạnh mà nhẹ nhàng chạm vào làn da. Lúc những bông tuyết vút qua bên tai, cô dường như còn nghe thấy cả tiếng các thiên thần tuyết đang rúc rích cười, thì thầm nói chuyện, tiếng nói như có như không, ẩn ẩn hiện hiện. Những bông tuyết theo làn gió lướt nhẹ qua da thịt mà tựa như có cái gì đó đang khẽ cắn, cô thích thú nhắm cả hai mắt lại.

Mặc Thâm làm thủ tục xong xuôi, quay ra tìm kiếm bóng dáng cô, kết quả, liền nhìn thấy cô đứng một mình giữa trời tuyết rơi như vậy. Tĩnh mạch đến mức làm cho anh cảm thấy đau đến ngạt thở.

Giao hành lý cho nhân viên khách sạn, anh đẩy cửa đi ra ngoài, vòng qua bên cạnh, đứng nghiêm ở trước mặt cô. Anh giơ tay phải lên xoa khuôn mặt lạnh lẽo cô, gạt đi từng chút từng chút tuyết còn lưu lại.

Cô mở mắt ra, mở rất lớn nhìn anh. Khóe miệng anh khẽ nhếch, tiếp đó đưa tay nhéo má cô. Nhíu đôi mày liễu, cô nhẹ hất tay anh. Anh cũng phối hợp á lên một tiếng, rồi cười sang sảng, một cơn gió lại nổi lên ủa qua vương quốc tuyết. Thấy những người khác bắt đầu để ý, người vốn thích sự yên ổn như cô không khỏi tức giận, cất bước đi về khách sạn.

Anh đối với chuyện này cũng không ngại, ngược lại còn rất vui, mỗi lần có thể nhìn thấy cô đỏ mặt nạt biến thành một Hứa Tri Mẫn khác, lòng anh lại trào dâng cảm giác thành công không lời nào tả được.

Sau khi vào phòng nghỉ khách sạn, Mặc Thâm ôm dụng cụ trượt tuyết về, nhìn thấy Hứa Tri Mẫn đã thay bộ đồ trượt tuyết màu đỏ mà anh đưa ngồi ở ghế dựa chờ anh. Anh khẽ cười, màu đỏ thật sự rất hợp với cô, nó khiến làn da hơi tái của cô mềm mại hơn, khiến cô toát lên khí chất cao quý và đầy phấn chấn.

Cô thấy anh, đang muốn đứng lên thì anh lại lắc đầu, thả đồ đạc qua một bên, nói: “Cởi giày trước đã.”

Cô thoáng chần chờ, nhưng vẫn theo lời anh dặn mà cởi giày ra.

Anh kéo cuộn băng vải có tính đàn hồi trong tay, vừa cởi đôi tất bên chân trái của cô, vết sẹo dài xấu xí kia liền ngay lập tức đập vào mắt. Nhớ tới em trai Mặc Hàm, sắc mặt anh nghiêm lại, nhưng vẫn chăm chú, cẩn thận làm tốt công tác chuẩn bị, để ngừa chân của cô lại bị thương.

Cô cúi đầu nhìn anh, vài bông tuyết đang mắc vào mái tóc đen dày như đang điểm xuyết cho nó, không kìm được cô lấy tay phải giúp anh. Ngón tay phất phất trên trán anh nhưng anh lại không hề thấy động tác của cô. Đôi mắt đen như mực của anh đang yên lặng nhìn chăm chú vào công việc trên tay, vẻ mặt này dường như khiến cô bị hấp dẫn.

Giúp cô mang giày, anh ngẩng đầu, thấy tay cô vẫn để trên tóc anh không nhúc nhích, anh lại nảy lên ý muốn trêu cô: “Hứa Tri Mẫn, em nhìn cái gì trên tóc anh vậy?”

Cô vội vàng rút tay về, vì mình vừa mới thất thần mà cảm thấy... bối rối. Trái tim, từ trước đến nay vẫn trong trẻo như tuyết, dần dần mất phương hướng.

Anh tự mình dạy cô trượt tuyết, lời nói và việc làm đều mẫu mực chẳng khác nào dân chuyên nghiệp ở cái khu du lịch trượt tuyết này.

“Anh có vẻ hay đi trượt tuyết nhỉ.” Cô lẩm bẩm.

“Mẹ anh rất thích môn thể thao này nên thường dẫn anh và Mặc Hàm ngao du khắp các khu trượt tuyết nổi tiếng trong và ngoài nước.” Anh đáp, làm động tác dừng lại “/”, “Em tới đây thử xem. Nhớ kỹ, trượt tuyết cũng giống như đạp xe, chú trọng cảm giác thăng bằng, không đi ngược lại cảm giác của chính cơ thể em là được.”

Cô nhớ thật kỹ lời anh nói, sau hơn hơn mười cú ngã, cũng có thể chậm rãi trượt được một đoạn ngắn. Có một học sinh ngoan thông minh lại hiểu học như vậy, người làm thầy như anh cũng thấy rất phấn khởi. Anh chọn rộn trong tim nói với cô: “Anh ở phía trước chờ em, em thử xem có trượt được 50 mét không nhé.”

Năm mươi mét?! Cô chớp chớp mắt. Anh giơ ngón tay cái lên với cô: “Không thành vấn đề”, rồi đeo kính phòng hộ màu tối nhìn về phía trước. Rất nhanh sau đó, anh từ bên người cô nhẹ nhàng lướt ra, tốc độ

càng lúc càng nhanh, giống như một chú nai con tự do phóng nhanh trên mặt đường tuyết. Cuối cùng, bộ đồ trượt tuyết màu đen của anh vọt lên trên trời cao, tiếp đó biến thành một điểm sáng long lánh.

Trái tim lại đột nhiên nhảy vọt lên, cô không kịp suy nghĩ gọi to tên của anh. Anh lại như có phép thần xuất hiện ở trong tầm nhìn của cô, dừng ở cách cô đứng năm mươi mét. Những người đi ngang qua xem, đều kìm lòng không được mà luôn miệng trầm trồ.

Sau đó anh ở phía dưới hướng về cô vẫy tay gọi: “Hứa Tri Mẫn, nếu em bị ngã sắp xuống, anh nhất định sẽ ôm lấy em đầu tiên!”

Khuôn mặt của cô hiện ra một vạt ửng đỏ, hàng mi cong khê chớp, đám người đang vây xem anh nghe thấy những lời này liền kích động nhiệt liệt vỗ tay và huýt sáo. Đáy lòng không khỏi “Thầm oán” anh một tiếng. Nhìn cái khoảng cách 50 mét này mà nuốt không trôi, cô giờ gây trượt tuyết lên, chậm rãi đi xuống. Lúc này cô chỉ cảm thấy gió ở bên hai sườn cứ vụt nhanh qua, 50 mét, 45, 40, 35... Ngũ quan của anh càng lúc càng rõ ràng, cái mũi của anh, bờ môi của anh, hàng mi của anh, con ngươi thâm trầm của anh đột nhiên lay động: “Hứa Tri Mẫn!”

Cô muốn phản ứng nhưng đã quá muộn. Từ phía sau nhảy ra một gã con trai lướt vọt qua bên cô, cô mới học trượt nên chỉ cần một cái chạm nhẹ như vậy, cũng đủ làm cảm giác thăng bằng hoàn toàn biến mất. Mắt thấy không phanh lại được, cô kích động mở hai tay ra. Anh vội vàng nhảy lên ván trượt, chạy lên, đưa hai tay ôm lấy cô. Hai người sau đó cùng song song ngã nhào xuống tuyết. Đến khi ngừng lăn lộn, Mặc Thâm mới lắc lắc đầu phủi tuyết, kéo kính phòng hộ xuống, vỗ vỗ Hứa Tri Mẫn đang ngã vào anh trấn an: “Không sao rồi. An toàn rồi.”

Cô không lên tiếng, anh lại càng lo lắng: “Hứa Tri Mẫn?”

Trả lời anh là lưng áo phía sau bị tay cô nắm chặt lấy, anh ngạc nhiên chớp mắt: hóa ra, cô cũng có lúc sợ hãi. Vì thế anh thấp giọng cười. Sau đó, chống nửa người dậy, một tay lướt qua mái tóc dài của cô, si mê nhìn cô đang nằm ở trong lòng anh... Mi mắt khép hờ hơi hơi run run, đôi môi khê nhếch lên kiêu diễm ướm át, làm cho anh không thể không động tâm mà cúi xuống.

Cô cảm thấy gió từ bốn phía bỗng nhiên yên lặng, vừa mở mắt ra đã thấy gương mặt của anh đang tiến đến gần, liền lập tức theo phản xạ mà nhắm mắt lại. Nhưng, hơi thở ấm của anh vừa chạm lên mặt cô một lát liền lập tức biến mất. Cô mở hai mắt, thấy anh đã xoay mặt đi, hai mắt híp lại, nhìn chăm chú vào một hướng nào đó phía trước.

“Sao vậy?” Cô bò lên, hỏi.

“Có người bị thương.” Anh đứng lên, bắt lấy tay cô kéo cô lên, sau đó phủi tuyết trên quần áo hai người, rồi nói với cô, “Ở đây chờ anh một chút. Anh phải qua đó xem.” Nói xong, anh vừa cởi bao tay trượt tuyết, vừa đi đến nơi xảy ra chuyện.

Hứa Tri Mẫn vừa xoay người liền nhìn thấy ở cách cô 5 mét, có một cô gái trẻ mặc đồ trượt tuyết màu trắng đang ngồi ở trong tuyết. Đứng bên cạnh cô gái là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, căng thẳng gọi di động. Nghĩ ngợi một lát, Hứa Tri Mẫn cũng cất bước đi về hướng bọn họ. Mặc Thâm đi đến trước mặt một nam một nữ này nói: “Có cần giúp đỡ không? Tôi từng học một ít kiến thức về sơ cứu.”

“Thật tốt quá. Chúng tôi đang cần bác sĩ giúp.” Người đàn ông cảm kích giữ chặt tay Mặc Thâm, “Cô ấy bị tôi đụng trúng, cánh tay đang bị thương nên tôi không dám tùy tiện di chuyển. Lúc này cũng mới gọi điện cầu cứu đến khu trượt tuyết, bọn họ nói sẽ cử người lại đây, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy đâu.”

Hứa Tri Mẫn đi lên. Từ trong những lời sau đó của người đàn ông thì biết được anh ta họ Vương, tên là Vương Hà Kỳ, là người đã gây ra vụ tai nạn ngoài ý muốn này. Trông anh ta cũng là hiền lành, bởi vì không cẩn thận làm người khác bị thương mà cảm thấy rất có lỗi, cũng chủ động chịu tất cả mọi trách nhiệm. Cô gái bị thương tên là Trần Xảo Yến, gương mặt hình trái xoan tinh tế, mắt xéch. Hứa Tri Mẫn liếc mắt từ trên xuống dưới một cái, cô gái trẻ xinh đẹp này, tai đeo bông tai đính kim cương, cổ đeo vòng bảo thạch, trên cổ tay để lộ ra một nửa cái vòng ngọc phỉ thúy. Cô không khỏi âm thầm ngạc nhiên: cô gái này rất giàu có, hơn nữa ở trên khu trượt tuyết mà còn khoe mình đang mang đeo vàng mang bạc như thế, có thật là đến hưởng thụ niềm vui trượt tuyết không vậy.

Trần Xảo Yến đối mặt với sự áy náy của Vương Hà Kỳ liền thể hiện mình là người bị hại vô cùng độ lượng: “Anh Vương, anh không cần xin lỗi nữa đâu. Người ở khu trượt tuyết vô ý xảy ra va chạm là chuyện rất bình thường.”

“Nhưng mà...” Vương Hà Kỳ do dự nhìn về phía Mặc Thâm, “Thương tích của cô ấy thế nào, có nghiêm trọng không?”

“Tuy rằng bên ngoài không có vết thương nào nghiêm trọng, nhưng mà cẳng tay trái có thể bị thương đến xương cốt bên trong. Anh đi tìm hai cây gỗ, ở đây tôi có băng vải, cứ giúp cô ấy cố định lại trước rồi chuyển đến phòng y tế của khu trượt tuyết.” Mặc Thâm sau khi kiểm tra, lại nói tiếp, “Dựa theo tình trạng mà cô Trần đã nói thì tạm thời chắc không có vấn đề gì.”

Vương Hà Kỳ vội vàng vàng chạy xung quanh lấy mấy nhánh cây khô, Mặc Thâm lựa ra trong số đó hai cây. Hứa Tri Mẫn ngồi xổm xuống, giúp nâng cẳng tay Trần Xảo Yến lên để Mặc Thâm thuận tiện cuốn băng vải. Cô ở một bên tò mò dùng khước mắt quan sát thấy trong lúc Mặc Thâm cố định vết thương, Trần Xảo Yến lại thể hiện mình là một người bị hại vô cùng kiên cường. Trong lúc cắn răng chịu đựng đau đớn, Trần Xảo Yến vẫn không quên lên tiếng an ủi Vương Hà Kỳ. Trên đường theo bọn họ quay về khách sạn, Hứa Tri Mẫn thầm nghĩ: Đây, đúng là một đôi trai gái vô cùng “Thú vị”.

Trần Xảo Yến vào phòng y tế khách sạn. Ở đây không có máy X quang, gió tuyết cũng dần lớn hơn, đường về thành phố cũng không dễ đi, người bị thương cũng không có dấu hiệu trở nặng... Sau khi tổng hợp rất nhiều nhân tố và bàn bạc với bác sĩ phòng y tế, thấy không thể chẩn đoán chính xác xương cẳng tay của người bị thương có bị rạn vỡ hay không, bác sĩ đành đổi một cặp nẹp và băng vải sạch sẽ cho Trần Xảo Yến. Đợi đến ngày mai mới có thể đưa người bị thương vào trong bệnh viện thành phố để kiểm tra.

Mặc Thâm cùng Hứa Tri Mẫn ngồi ở trên sofa trong góc đại sảnh khách sạn, chờ khách sạn mở cửa phòng tiệc buffet miễn phí. Vương Hà Kỳ trở về phòng thay đồ trượt tuyết, cả người âu phục hiệu Pierre Cardin xuất hiện, lúc này anh ta hoàn toàn trở thành một thanh niên phong độ, nhẹ nhàng mà tài tử. Sau khi xuống lầu, nhìn thấy hai người bọn Mặc Thâm liền lập tức đi lên trước cảm ơn: “Cảm ơn cậu, em trai.”

“Không sao. Có thể giúp được anh Vương và chị Trần, tôi cảm thấy rất vinh hạnh.” Mặc Thâm lễ phép khách sáo.

Vương Hà Kỳ lấy ly rượu trên khay của nhân viên phục vụ, đi đến ngồi xuống cái ghế sofa đơn ở đối diện, nhàn nhã bắt chéo chân: “Cậu học khoa y?”

“Vâng. Sinh viên năm ba khoa y Đại học Hongkong.”

Hứa Tri Mẫn kinh ngạc, thành tích của anh có thể cao đến như thế sao, sau khi trở lại Hongkong liền vào thẳng hàng ngũ sinh viên năm nhất.

Vương Hà Kỳ chắc chắn khen ngợi: “Tuổi trẻ bây giờ càng ngày càng giỏi ha. Làm tôi nhớ tới con gái của cô tôi năm mới sáu tuổi đã đạt giải ba cuộc thi đàn piano, lấy được bằng cấp 1 tiếng Anh Cambridge. À phải, Họ Mặc này của cậu rất ít gặp đó. Hình như ở Hongkong có một công ty thuốc gia đình có họ này...”

“Đó là công ty của bác cả tôi.” Mặc Thâm đáp.

“À? Vậy cậu học xong là định kế thừa nghề của bác cậu hả?”

Mặc Thâm lắc đầu: “Tôi muốn làm bác sĩ lâm sàng.”

“Không tồi.” Vương Hà Kỳ tràn đầy cảm xúc hòa theo, “Con người cả đời kiếm được bao nhiêu tiền, còn không phải đều vì cái mạng của mình sao? Cho nên, trên đời có thể không có thương nhân, nhưng tuyệt đối không thể không có bác sĩ. Cậu em, cậu chọn đúng đường rồi đó, tôi mừng cho cậu.”

“Cảm ơn.” Mặc Thâm chớp mắt cười nói.

Hứa Tri Mẫn ở một bên lắng lắng nghe, trong lòng tất cả suy nghĩ đều là: anh ấy đã lựa chọn vào hàng ngũ bác sĩ, vậy còn mình thì sao? Tự nhiên, rất nhanh cô phủ quyết ý nghĩ buồn cười này ra khỏi đầu. Anh muốn đi con đường nào thì liên quan gì đến mình! Bởi vậy khi cô mỉm cười, lại cảm thấy Vương Hà Kỳ ngồi đối diện đang nhìn mình. Tầm mắt của anh ta hướng lên trên chân cô, hơi dừng ở thắt lưng, ngực, rồi lại đến mặt của cô, rồi lại quay trở về đường cong tuyệt đẹp trên đôi chân dài của cô. Cảm giác này làm cho

người ta rất khó chịu. Hứa Tri Mẫn thăm cẩn môi dưới: có lẽ những người đàn ông có kinh nghiệm thương trường đều có thói quen nhìn phụ nữ như vậy. Tay Mặc Thâm bỗng nhiên vòng ra sau lưng cô, nhẹ nhàng nắm bả vai cô.

Vương Hà Kỳ nhú mày: “Bạn gái cậu trẻ quá.”

“Không phải bạn gái.”

Vương Hà Kỳ cười gượng hai tiếng, thu hồi tầm mắt. Bàn tay anh trên vai cô siết chặt lại, trái tim Hứa Tri Mẫn khẽ xao động, nhìn về phía sườn mặt của anh, từ trong ánh mắt của anh có thể nhìn thấy hình ảnh Trần Xảo Yến đang đi tới.

Vương Hà Kỳ đang chịu trách nhiệm nên lập tức nhường chỗ, đỡ Trần Xảo Yến ngồi xuống: “Cô muốn ăn cái gì? Tôi giúp cô lấy chút điểm tâm ăn trước nhé.”

“Anh Vương không cần đâu. Tôi không đói.”

“Vây ít nhất cũng uống chút gì đi.” Nói xong, Vương Hà Kỳ nhanh chóng đi về phía quầy bar khách sạn.

Để ba người ở lại. Mặc Thâm im lặng không lên tiếng uống nước trong ly thủy tinh. Hứa Tri Mẫn lâu nay đều không thích tùy tiện nói chuyện với người xa lạ. Trần Xảo Yến nghiêm nhiên không chịu nổi sự im lặng buồn khổ này đành đứng dậy nói: “Tôi đi toilet một chút.”

Nhìn nhìn bóng dáng Trần Xảo Yến, Mặc Thâm nói nhỏ với Hứa Tri Mẫn: “Em đi theo cô ấy vào toilet đi.”

Hứa Tri Mẫn cụp mí mắt, dường như hiểu ra gì đó, ‘ừ’ một tiếng rồi cẩn thận đi theo Trần Xảo Yến, giữ khoảng cách sáu bảy bước chân. Trước khi Trần Xảo Yến mở phòng vệ sinh, thì đi qua một con đường nhỏ, lánh vào buồng vệ sinh của nhân viên. Hứa Tri Mẫn ở ngoài cửa đợi một lát, hít sâu, rồi nhẹ nhàng từ từ đẩy ra một khe cửa thật nhỏ. Nhìn vào trong liền thấy Trần Xảo Yến đứng rửa tay ngay phía trước bồn nước, tay phải từ trong túi trang điểm lấy ra một cây son môi, vừa nhẹ nhàng hát vừa tô son. Khi mở nước rửa tay, bọt nước không cẩn thận bắn tung tóe lên băng vải. Trần Xảo Yến thẫn mẩn một tiếng, ngó thấy xung quanh không có ai liền lấy khăn khăn lau nước, xoay tròn cẳng tay trái kiểm tra có để lại vết bẩn hay không. Tay trái của cô ta hoạt động chả khác gì người bình thường, cũng không có tí ti gì là đau đớn rên rỉ, so với tình huống vừa chạm vào chỗ bị thương liền thắp giọng kêu lên đau đớn thì khác nhau một trời một vực.

Cánh tay Hứa Tri Mẫn nắm chặt cửa: người này căn bản không có bị thương, đều là giả vờ. Vì sao? Mặc Thâm hoài nghi điểm ấy, nên mới kêu cô cùng vào đây kiểm tra.

“Ai?” Trần Xảo Yến ở bên trong cảnh giác kêu lên.

Bây giờ mà rút lui cũng chẳng kịp, Hứa Tri Mẫn dứt khoát đẩy rộng cửa ra, cười nói: “Em đi tìm buồng vệ sinh. Không ngờ chị Trần cũng ở trong này.”

Trần Xảo Yến vẻ mặt cứng đờ, cao ngạo từ đầu đến chân đánh giá hành trang không đáng giá trên người Hứa Tri Mẫn một lần rồi cho ra kết luận “Không có gì phải sợ”. Ngón tay móc dây túi trang điểm, cô ta cố ý chậm rãi lướt qua người Hứa Tri Mẫn, ra khỏi buồng vệ sinh. Hứa Tri Mẫn lơ đãng cười cười, rửa sạch tay rồi đi thông thả về đại sảnh khách sạn.

Vương Hà Kỳ cũng đã quay lại đang cùng Mặc Thâm và Trần Xảo Yến tám chuyện cười giải trí. Hứa Tri Mẫn im lặng trở lại chỗ của mình. Mặc Thâm liếc cô một cái: xem ra anh đoán không sai. Đáy lòng đã có chủ ý, anh buông cốc nước xuống, hơi nhú mày với Trần Xảo Yến: “Tôi thấy băng vải của chị... có phải là bị nước làm ướt không?”

“Vây mau đổi băng vải khác.” Vương Hà Kỳ coi trọng trách nhiệm lo lắng nhìn sang đại sảnh chung, “Lúc này đang ăn cơm, không biết phòng y tế còn có bác sĩ nào không?”

“Tôi giúp chị Trần đến đó. Nếu không có bác sĩ, tôi nghĩ tôi cũng có thể thay giúp chị ấy.” Mặc Thâm chủ động nói.

Thu được nụ cười sâu xa này của Mặc Thâm, sắc mặt Trần Xảo Yến khẽ biến, lại không thể không đáp: “Vây phiền cậu rồi.”

Mặc Thâm dìu Trần Xảo Yến đi, Vương Hà Kỳ liên tiếp nhìn cái đồng hồ vàng trên cổ tay, bộ dạng nhìn cứ như là thực sự lo lắng. Nghĩ sao cũng thấy người này hình như quá lo lắng, không giống bản chất thương nhân luôn bình tĩnh hơn người. Hay là trong đó có nguyên nhân khác? Hứa Tri Mẫn thầm nghĩ.

Dùng xong bữa tối, Hứa Tri Mẫn cùng Mặc Thâm lên thang máy quay về phòng trên lầu 6. Trên đường lúc đó không có ai, Hứa Tri Mẫn nhin không được mở miệng hỏi: “Hai người bọn họ rốt cuộc có thân phận gì?”

Mặc Thâm quay đầu, cười: “Em đã nhận ra rồi. Trần Xảo Yến là thiên kim của ông trùm tư sản, khách sạn này cũng thuộc sở hữu của ba chị ta. Vương Hà Kỳ đó, là ngôi sao mới ở giới tư sản, được giới xã giao coi như là một quý công tử.”

Hứa Tri Mẫn bưng tỉnh đại ngộ. Trần Xảo Yến này thì ra là tới khu trượt tuyết câu ông chồng tương lai. Vương Hà Kỳ đó, e là cũng biết Trần Xảo Yến là đại tiểu thư nhà nào, chẳng trách lại kích động như vậy.

“Vậy còn anh?” Cô ngẩng mặt hỏi anh.

“Anh, cả hai đều bán một cái nhân tình.” Mặc Thâm đẩy cửa phòng, tách một tiếng cửa mở, anh liền đi vào.

Cô ở tại chỗ nghĩ: người này lựa chọn nghề bác sĩ thiêng liêng mà lại phối hợp với Trần Xảo Yến nói đối diện kịch...

“Vào thôi.” Anh nói với cô.

Đến chiều khách ở căn phòng anh đã đặt trước mới trả phòng, nên vẫn chưa dọn dẹp xong, bọn họ đành phải ở tạm trong phòng khác. Giờ khắc này, cô thông qua cánh cửa lớn đang rộng mở, nhìn vào căn phòng rộng rãi thông thoáng mà anh đã chọn, ở giữa có kê một cái giường đôi phủ drap trắng tinh.

15. Chương 15

Cô kiên quyết đứng ở ngoài cửa. Anh vô tội lấy ra cái máy ghi âm loại nhỏ ra: “Anh đã thề ở trong này rồi mà.”

“Vậy, có thể thuê hai phòng đơn chứ?”

“Không phải anh không muốn thuê. Mà là đi ra bên ngoài mà để cho một cô gái ở một mình trong phòng đơn cũng không an toàn.”

“Đây là khách sạn năm sao đó.”

“Cho dù là bảy sao thì anh vẫn rất lo, anh đã đưa em đi thì phải có trách nhiệm với em. Em cứ việc an tâm. Đêm nay em ngủ trên giường, anh sẽ ngủ dưới đất.” Nói đến đây, anh ra vẻ giận dữ, để mặc cửa mở mà đi vào phòng rửa mặt.

Hứa Tri Mẫn do dự cắn cắn môi, suy cho cùng thì cũng vì cô không chịu nổi sự hấp dẫn của tuyết mà theo anh đến đây. Hơn nữa với sự dạy dỗ của nhà họ Mặc và bà dì, chắc anh cũng không dám làm chuyện xấu xa với cô. Vào phòng đóng cửa lại, cô ngồi bất động ở góc sofa, đôi mắt nhìn cái giường đôi không chớp.

“Hứa Tri Mẫn, em đi tắm trước đi.” Anh vỗ vỗ bả vai cô.

Cô không nhìn anh, dờ dẫm mở túi hành lý lấy quần áo đi vào phòng tắm rửa.

Anh buồn cười lắc đầu: đây là cách mà em ấy tức giận đó hả.

Tắm rửa xong, cô mặc cái áo ngủ màu hồng phấn có in hình một chú gấu nhỏ đi ra khỏi cửa phòng tắm thủy tinh. Anh ngồi ở bên giường thu dọn đồ dùng, ngẩng đầu nhìn qua bộ đồ ngủ ngây thơ của cô lại bất giác nở nụ cười.

Cô thật sự có chút bực bội. Cô rơi vào tình cảnh khó xử này còn không phải là do lỗi của anh. Liếc xéo anh một cái, cô buồn bực ngồi vào phía bên kia giường. Nghe anh đóng cửa phòng tắm, rồi rất nhanh sau đó vọng ra tiếng nước chảy róc rách. Cô tìm remote mở TV lên. Không biết là kênh gì, vừa lúc đang chiếu một bộ phim tình cảm, một nam một nữ ngã nhào lên giường — cô lập tức đứng bật dậy, cuống quýt nhấn

công tắc tivi. Ngửa ra sau một cái, cô ngã xuống tấm nệm mềm mại, đưa tay vỗ mặt, từ từ nhắm hai mắt, toàn thân nóng ran.

Khi anh đi ra khỏi phòng tắm, liền nhìn thấy cô nằm ngáy đơ trên giường, ngay cả chân cũng không đạp. Khẽ nhíu mày, anh tới gần bên cô, giữ chặt hai bàn tay cô đang bụm mặt, kinh hãi: lúc nóng lúc lạnh.

Cô mở lớn mắt trừng mắt anh, đôi mắt to đen láy trong veo như ngọc, như tuyết, không hề có chút tì vết.

Bên ngoài gió càng lúc càng mạnh, điên cuồng lay động những cành cây khô, làm bốc lên những đám tuyết dày đặc, trong phút chốc hết thấy đều hòa vào thành một mớ hỗn độn, trời đất cũng nhập thành một. Anh rũ mắt xuống, buông lỏng tay cô ra, đứng dậy kéo tấm rèm vải hoa treo trên cửa sổ sát đất. Khóa cửa phòng lại, anh gỡ pin di động ra. Vặn sáng ngọn đèn vàng nhỏ trên đầu giường, rồi tắt đèn đi.

Cô yên lặng nhìn anh làm tất cả những việc này. Đợi đến khi anh làm xong tất cả những việc đó, cô chống người dậy, biết là đến lúc ngủ bài. Anh lấy lọ thuốc thủy tinh mà em trai Mặc Hàm đã dặn ra, đặt lên trên giường. Vặn mở nắp, ngón giữa quẹt một chút thuốc mỡ, chậm rãi xoa lên vết sẹo trên chân cô.

Cô mím môi không lên tiếng, cảm nhận thuốc đang xoa dịu đi những chỗ nóng trên da. Ngón tay anh cùng với thuốc di chuyển dọc theo sườn bên trong xương cẳng chân của cô hướng lên trên, vén áo ngủ của cô lên, làm lộ ra một đôi chân trắng nõn.

Cô đột nhiên gập hai đầu gối lại. Anh lại nhanh hơn nắm lấy cằm của cô, chống lại ánh mắt cố chấp của cô: “Hứa Tri Mẫn, muốn anh thì cứ tiến tới đi, cứ không ngừng mà tiến tới. Bởi vì anh là một người đàn ông luôn hướng về phía trước, người phụ nữ của anh nhất định cũng phải giống anh.”

Cô tự thấy buồn cười, lạnh lùng đáp: “Nếu tôi không muốn anh thì sao? Nếu tôi không muốn tiến tới thì sao?”

Anh cười, nụ cười ngưng lại trên khóe miệng: “Cho nên, anh mới muốn em muốn anh, trắng trợn muốn anh.”

Căn phòng giờ phút này yên lặng đến mức cô chỉ có thể nghe được tiếng hơi thở của mình, còn hô hấp của anh vẫn tự nhiên giống như là không khí. Trong nháy mắt cô chỉ cảm thấy cơn rét lạnh ùn ùn kéo tới, ham muốn cuốn đi tư tưởng tự chủ của cô, vì vậy mà cô rơi vào vòng xoáy trong đôi mắt đen của anh — anh ấy thực sự nghiêm túc!

Cô hít sâu bình ổn nhịp đập của con tim. Về lý, anh bây giờ không dám làm gì với cô. Anh không thể như lời của anh nói. Nhẹ nhàng xoay đầu, giấy tay anh ra, cô lạnh nhạt nói: “Tùy anh.”

Tia tối tăm trong con ngươi anh chợt tắt, tiếp đó là một tiếng cười khổ. Rất nhanh sau đó hai tay anh chợt vươn vào bên trong cái áo ngủ màu hồng phấn của cô. Cô cả kinh, rồi lập tức lại trấn định xuống. Tuy rằng cô chưa từng trải qua việc này, nhưng cô biết, chỉ cần cô không hòa theo anh, thì anh cũng chỉ có thể từ bỏ.

Nhìn thấy gương mặt lạnh nhạt của cô, ánh mắt anh chợt lạnh lẽo, cúi xuống, tựa đầu chôn vào cằm cổ của cô, lúc nặng lúc nhẹ gặm cắn, ngọn lửa nóng tê dại trong nháy mắt lại bùng khắp cơ thể cô. Lòng bàn tay lướt trên da thịt vô cùng nóng bỏng của cô, ngón tay thon dài tiến thêm một bước dạo chơi theo đường cong cơ thể xinh đẹp của cô. Trong không khí kiều diễm phảng phất hơi thở tình dục, cô âm thầm cắn răng cố gắng âm thầm chịu đựng.

“Hứa Tri Mẫn.” Giọng anh khàn khàn vang lên bên tai, hơi thở nóng bỏng nhẹ nhàng phả lên gáy cô.

Hô hấp cô hơi ngưng trệ, chỉ cảm thấy tay anh nhẹ nhàng mở dây lưng áo ngủ của cô. Lại thật, cô không những không thấy lạnh, mà ngược lại còn cảm thấy cả người càng lúc càng nóng, chẳng lẽ là... Vào lúc cô muốn nhìn rõ vẻ mặt của anh thì tay anh lại loay hoay tắt ngọn đèn nhỏ trên đầu giường. Trong bóng đêm, anh đem cả người cô tha thiết ôm chặt vào lòng.

“Chúc mừng em sinh nhật mười tám tuổi, Mẫn của anh.”

Khi cô nhắm mắt lại liền nghe thấy anh cuối cùng nói một câu như vậy.

Cô có thói quen thức dậy vào lúc 5 giờ rưỡi sáng, vậy mà hôm nay đã muộn hơn một tiếng, đó là bởi vì anh không chịu buông cô ra, không chịu tha cho nửa phần an bình của cô.

Tấm rèm vẫn còn khép chặt, ngăn cách căn phòng với thế giới bên ngoài, làm cho anh có thể một mình lặng lẽ ngắm nhìn cô. Có vẻ như cơn bão tuyết đêm qua đã thổi gào thét, ánh nắng ấm áp xuyên qua rèm, chiếu vào làn da mềm như nước, trắng như tuyết của cô. Cô cứ như là một con búp bê xinh xắn đang yên tĩnh trong giấc ngủ say. Rất khó tưởng tượng cô im lặng như vậy, lại là cô bé ban đêm ngủ thường hay đá chân trong lời bà kể. Tối hôm qua từ trong phòng tắm đi ra đụng phải tay cô mới sững sốt phát hiện cô có dấu hiệu lên cơn sốt. Nếu nửa đêm lại bị nhiễm lạnh thì hậu quả khó mà lường trước được. Nhìn cá tính cô bướng bỉnh như vậy nhất định là không cho anh ôm cô ngủ. Huống chi, anh còn muốn ôm cô mình trần mà ngủ, đây là cách làm ấm cơ thể tốt nhất. Nói cho cùng, bản thân anh kỳ thật cũng có ham muốn cá nhân. Anh muốn cô! Chẳng qua là chưa đến lúc...

Hít vào một hơi, anh vươn tay, vuốt mặt cô, gáy của cô, tứ chi của cô, nhiệt độ cơ thể đều đã trở lại bình thường. Hệ thống sưởi trong phòng rất mạnh, nhưng thể chất cô yếu nên yêu cầu đối với nhiệt độ bên ngoài cũng nhạy cảm hơn so với người bình thường, cao quá hay thấp quá đều không được. Anh cẩn thận tăng lại nhiệt độ cho cái chăn điện lên mức cao hơn tối hôm qua một chút, như vậy lúc cô dậy sẽ không thấy lạnh. Lúc này, cô dường như đang gặp ác mộng, hai mắt nhắm chặt lại, lông mi hơi hơi chuyển động.

“Mẫn.” Anh nhẹ nhàng gọi tên cô.

Đôi mắt lim dim ngái ngủ của cô từ từ mở ra, nghiêng đầu nhìn anh, nhất thời vẫn chưa tỉnh táo. Kéo cái chăn đang tuột xuống lên vai cô, anh trịnh trọng nói: “Đừng có nhìn anh như vậy. Trên người em không mặc đồ.”

Thế là cô nhớ lại toàn bộ chuyện tối hôm qua, nhanh chóng kéo chăn lên rồi quay lưng lại với anh, trong đầu lại hiện lên cảnh phim truyền hình kinh điển: đầu tiên hẳn là cô phải cho anh một cái tát. Nhưng mà, sự thật phát hiện ngay tiếp đó lại khiến cô hoàn toàn quên mất ý nghĩ này. Sờ sờ lên người, nội y vẫn còn ở chỗ cũ, phần dưới cũng không có cảm giác đau đớn, xốc chăn lên nhìn drap giường, không có dấu đỏ để lại. Nói cách khác, tối hôm qua cuối cùng anh vẫn không lợi dụng thời cơ mà làm ra chuyện không thể bù đắp với cô.

Chẳng lẽ điều tối hôm qua cô đoán là sự thật?

Cô quay đầu tìm anh, anh vẫn bình tĩnh tự nhiên vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Giống y như cô nghĩ. Cô không khỏi thoải mái cười: anh quả nhiên sẽ không đối xử với cô như thế. Xoay người, cô nhặt áo ngủ rơi bên giường khoác vào lại lục lục túi hành lý, mặc vào thêm mấy cái áo, chắc sẽ không bị nhiễm lạnh như hôm qua nữa.

Bữa sáng được nhân viên phục vụ khách lên mang vào phòng, hai người mặt đối mặt ngồi ở hai bên cái bàn vuông nhỏ. Anh giở tờ Morning Post của địa phương, một tay cầm ly sữa. Cô cụp mắt xuống, vừa cẩn thận ăn cháo, vừa suy nghĩ lại chuyện tối qua. Tất cả đều như cô đã nghĩ, không cần phải truy cứu.

“Hứa Tri Mẫn.” Anh buông tờ báo, vớt một kẹp tài liệu lên bàn.

Cô ngơ ngác nhìn chằm chằm cái kẹp tài liệu màu lam đó: “Cái gì vậy?”

“Tài liệu về ngành đào tạo y tá thuộc khoa y đại học M. Nếu em lấy nó đăng ký nguyện vọng 1 trong kỳ thi đại học thì anh và Mặc Hàm sẽ cố hết sức giúp em. Bao gồm cả việc cung cấp toàn bộ những tin tức mới nhất trong khoảng thời gian em chuẩn bị thi này.”

Cô nhú mày. Anh ấy đang tính toán cái gì vậy nhỉ.

Anh đan mười ngón tay tao nhã vào nhau, bình tĩnh dựa vào lưng ghế: “Bản thân anh cần một trợ thủ xuất sắc, mà anh lại cho rằng em chính là lựa chọn số một.”

Ánh mắt của cô tức thì lạnh lẽo. Biết anh muốn suy nghĩ cho cô, từng câu từng câu đều tựa như rút cả trái tim anh ra, sau đó đặt ở trước mặt cô cảm dỗ cô. Cũng như bài hát “I’ll never break your heart” kia.

Bản tính của cô là sẽ không bao giờ cúi đầu nghe lệnh từ bất kỳ ai. Nhưng mà, cô cũng hiểu rất rõ bản chất của kiêu binh tất bại và xem xét tình thế là hoàn toàn khác nhau. Thôi thì cứ tạm thời nhận vậy, cô nói: “Tôi sẽ suy nghĩ cẩn thận. Nếu thật sự tốt, tôi tuyệt đối sẽ không từ chối.”

Nhận thấy giọng điệu này của cô quá mức lễ độ, đáy lòng anh không khỏi hiện ra một chút nôn nóng. Tất cả những từ ngữ đã chuẩn bị sẵn để thuyết phục đều không có cơ hội sử dụng. Anh đứng dậy, mở cửa, đi xuống lầu làm thủ tục trả phòng.

Cô lại buông thìa xuống, nhìn ra xa ngoài tấm rèm cửa sổ đang rộng mở. Bên ngoài lớp kính thủy tinh, cả trời đất đều một màu trắng xóa. Chỉ là, trong khoảng khắc này tuyệt ở trong lòng cô đã mất đi vẻ thiêng liêng mơ mộng của hôm qua. Khoảng cách, vĩnh viễn là đẹp nhất.

Đường về là biển sâu im lặng, ẩn chứa bên dưới lớp sóng ngầm đang cuộn trào mãnh liệt. Anh vẫn nắm chặt tay cô, bàn tay cô mảnh khảnh mà lạnh giá. Cho đến khi chia tay ở sân bay, anh đổi sang xe khách đi Hongkong, còn cô đi nhờ xe bus sân bay trở về nhà.

Rời khỏi thế giới tuyệt trong mộng, cô vẫn là cô, nhưng lại không hoàn toàn là cô trước kia. Trong túi hành lý lại có thêm hai món đồ, một là thuốc Mặc Hàm đưa cho cô, một là cái hộp gấm màu trắng của Mặc Thâm. Cái hộp đó cô chưa từng mở ra, khi anh đem nó đặt vào tay cô có nói: “Chờ đến khi nào cần thiết thì mới được mở ra.” Đại khái cô cũng đoán được trong hộp có cái gì rồi.

Xe bus chạy qua hành lang dài dọc theo bờ biển của thành phố, cô thích thú xin xuống xe. Xách túi hành lý, dạo quanh hành lang dài lát đá trắng, cô ngẩng nhìn con đường màu trắng kéo dài bất tận, ở đằng xa là lớp lớp sóng bạc đầu thoát ẩn thoát hiện trong màn sương khói mịt mờ giữa trời nước và mây. Hứa Tri Mẫn mặc sức hưởng thụ cái cảm giác lạnh lẽo theo từng cơn gió biển tê buốt đang tấp vào mặt. Giờ khắc này cô là một cô gái miền biển, là một nàng tiên cá. Lắng nghe mùi hương của biển, giờ khắc này, cô cảm thấy hoàn toàn tự do.

Thả cái túi trong tay xuống, cô vịn hai tay vào hành lang đá, nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng biển dốc bầu tâm sự. Tiếng sóng ầm ầm đánh vào bãi đá. Tiếp theo đó là tiếng kèn Harmonica êm ái khe khẽ phiêu đảng trong làn gió. Một giai điệu quen thuộc khiến cô ngỡ ngàng. Đây không phải là bài “Tổng biệt” sao? “Chuyện cũ thành nam” là bộ phim điện ảnh mà khi còn bé cô thích xem nhất, trong đó ca khúc chủ đề và nhạc đệm đều được phối lại từ bài “Tổng biệt”[1]. Cô bây giờ còn có thể hát thuộc lòng làn điệu viết về đời người mệnh mang đó: bên ngoài trạm nghỉ chân, bên lề phố cổ, hương hoa cỏ ngát ngậy...

Tình cảm sâu xa trong lòng chỉ cần như thế mà trào dâng, cô phóng tầm mắt tìm về nơi tiếng kèn vọng lại. Bất gặp ở phía trước 25 mét, có một anh thanh niên cao cao gầy gầy đang tựa vào hành lang, anh ta mặc áo lông cao cổ màu xám, trên vai đeo một cái túi da màu nâu đỏ. Ánh sáng bạc của vỏ kèn từ trong miệng anh ta phát ra, hòa cùng tiếng nhạc đang dốc sức thi đấu với sóng biển.

Như thế này thì không phải “Tổng biệt”! Người đang thổi kèn đó chắc chắn đã tạo ra cho bài “Tổng biệt” một sinh mệnh hoàn toàn mới, điệu nhạc vẫn như vậy, nhưng đã không có nỗi sầu thương ly biệt, làm dâng trào một cảm giác hoàn toàn khác. Tiếng nhạc xuyên qua sóng cả đang cuộn cuộn ngoài khơi, vật lộn với từng con sóng, bay lượn cùng những chú chim hải âu, vang mãi tận trời xanh. Những tia nắng lẻ loi lúc này lại như những nét trang trí tinh tế đóng khung quanh khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của anh thanh niên.

Gió thổi bay mái tóc nâu xoăn của anh ta. Ánh mắt anh ta trang nghiêm hơi sụp xuống, rất nhanh sau đó liền buông tay, cây kèn Harmonica nằm trong lòng bàn tay anh ta cứ như một giọt nước trong suốt điều tàn giữa đại dương, chỉ cần một con sóng thật lớn đánh vào là có thể biến mất. Hứa Tri Mẫn hoàn toàn chấn động. Cô nghĩ cả đời cô sẽ không thể quên bài “Tổng biệt” “có một không hai” này.

Sau khi trải qua sự kiện ở hành lang dài ven biển, Hứa Tri Mẫn về nhà, nhanh chóng đi thay quần áo. Ngồi ngay ngắn ở trước bàn học, cầm lấy cái kẹp tài liệu màu lam mà anh đã đưa, lòng vô cùng bình thản. Cô không phải là một cô gái hay giận hờn. Cũng sẽ tuyệt đối không vì bị anh khiêu khích vài câu là hoàn toàn mất đi lý trí, không thể nói không với anh. Cô hiểu rất rõ hoàn cảnh của mình. Thứ nhất, cho dù có thi đậu đại học, học phí cũng là một vấn đề; thứ hai, với thành tích của cô rất khó có thể thi vào khoa trọng điểm của đại học trọng điểm; thứ ba, cô không có cái nền gia tộc hiển hách chống lưng.

Tất nhiên cô biết nghề y tá này địa vị ở trong nước rất thấp. Mặc Thâm đưa ra lời mời này cho cô, cũng không phải cố ý hạ thấp cô, mà là vì điều kiện của anh ở Hongkong. Ở các nước Mỹ, Thái Lan, và khu vực Hongkong, y tá là một ngành được người ta vô cùng kính trọng. Hơn nữa ba anh Mặc Chấn cũng đã nói qua, nên Mặc Thâm cũng biết một trợ thủ tốt có tầm quan trọng thế nào đến sự thành công của một người bác sĩ.

Hứa Tri Mẫn cầm cây bút bi đỏ, gạch chân một số từ quan trọng. Ví dụ như, để phát triển nghề y tá này, khoa y sẽ phá lệ cho sinh viên bộ môn y tá một số chính sách ưu đãi, bao gồm chính sách học bổng, cho vay học phí, chính sách giới thiệu cho sinh viên về sau đi thực tập và đi làm, chính sách ra nước ngoài học trao đổi. Vấn đề hấp dẫn nhất đối với cô chính là vấn đề tạo việc làm, số bác sĩ ở các bệnh viện lớn ở các thành phố lớn hiện tại đã quá bão hòa, nhưng y tá thì vẫn còn cơ hội, nhất là khoa y đại học M lại nổi về đào tạo ra những y tá chuyên nghiệp nhất. Huống chi, cô còn có thể dùng cái nghề y tá này làm bàn đạp, sau khi vất vả một thời gian sẽ chọn tiếp những nghề ổn định hơn.

Tra điểm trúng tuyển của các khóa trước, cũng không thấp nha, chỉ thấp hơn y học lâm sàng có 10 điểm. Mà lại còn chỉ mở một lớp, bốn mươi người. Thực sự rất có tính thách thức, đúng gu của cô.

Gỗ gõ cán bút, cô vốn cũng rất hoang mang về việc lựa chọn nghề nghiệp tương lai. Làm bác sĩ cô không thích, trách nhiệm quá nặng. Luật sư thì có vẻ như làm ngành luật ở Trung Quốc không thể nào giàu bằng nước ngoài, đây cũng là nguyên nhân mà pháp chế trong nước vẫn chưa kiện toàn. Giáo viên, nhân viên công vụ, rất ổn định, nhưng không có tính kích thích. Kinh doanh thì thích hợp với người giỏi giao tiếp như Lương Tuyết hơn. Mà thực tế, Lương Tuyết cũng đã quyết định ghi danh vào học viện thương mại.

Cuối cùng, là để cô quyết định hay là anh. Trải qua chuyến đi ngắm tuyết đó, lòng cô không thể không thừa nhận, anh có hứng thú với cô, mà cô cũng bắt đầu có hứng thú đối với anh. Cách tiến lên trên có rất nhiều. Cô là người thông minh, cô tự biết trái tim mình không đủ tàn nhẫn như anh, không muốn làm đối thủ của anh, như vậy tốt nhất tránh chọn ngành có lợi ích xung đột.

Nếu anh đã muốn lợi dụng năng lực của cô, đồng thời kiêng dè cô, không muốn cô có cơ hội đối đầu với anh. Tốt nhất là đồng lõa, để cô ở bên cạnh trợ giúp anh, cân nhắc cô. Đây mới là ý định ban đầu của anh.

Được lắm. Cô sẽ thuận theo ý của anh, đứng ở trên vị trí đặc thù này, đập gió cười mây mà làm khán giả, nhìn anh có thể “đi” lên vị trí rất cao. Hứa Tri Mẫn cô là con nhà nghèo, nhưng cô không cho rằng mình nên hạ tiêu chuẩn lựa chọn chồng. Cô có niềm tin sẽ thay đổi số mệnh của mình, cho nên, bạn đời của cô cũng phải có năng lực xoay chuyển càn khôn.

Đến đây thì có thể kết luận, cô quả thật là một ma nữ, một ma nữ thích cười chối quan sát thế giới bên dưới. Lương Tuyết đến giờ mới gọi điện xin lỗi.

Hứa Tri Mẫn cười cười: “Nếu mình không muốn đi thì có thể từ chối được sao?”

Cô bạn tốt liền ghen hòng.

Mấy tháng sau, kết quả thi thử được công bố. Sau khi trao đổi với ba mẹ, Hứa Tri Mẫn điền vào đơn nguyện vọng thi vào trường cao đẳng. Mẹ cô tỏ vẻ ủng hộ, còn ba cô không nói gì. Hứa Tri Mẫn trong lòng cũng hiểu, trong nhà không có khả năng chèo chống cho cô học đại học. Cô không nóng lòng, cứ thi trước rồi nói sau.

Kết quả, cô thực sự thi đậu.

Ngày cô nhận được thư báo trúng tuyển, Kỷ Nguyên Hiên ở thành phố R xa xôi cũng nhận được tin. Anh vì biết em gái duy nhất chọn trường chính quy mà cảm thấy kinh ngạc. Vu Thanh Hoàn vợ của anh cũng thở dài: “Con gái chọn ngành y này sẽ rất vất vả. Nhưng mà làm y tá, có lẽ khá hơn làm bác sĩ một chút... Sao em ấy không chọn làm giáo viên nhỉ? Về sau chúng ta còn có thể tiện giúp em ấy tìm việc.”

Lời này của cô là người nói vô tình, người nghe hữu ý. Kỷ Nguyên Hiên lập tức ý thức được bản chất của vấn đề. Vợ anh cho rằng y tá tốt hơn bác sĩ, là châm chước cho cường độ làm việc mà Hứa Tri Mẫn về sau sẽ phải tiếp nhận. Kỷ Nguyên Hiên lại cho rằng bác sĩ tốt hơn y tá, là lo nghề y tá địa vị xã hội thấp, nếu như vậy thì việc anh muốn tìm cho Hứa Tri Mẫn một lang quân như ý sẽ không dễ dàng. Hơn nữa, bất luận chức vị Hứa Tri Mẫn làm trong ngành y có như thế nào, thì anh vẫn thấy bất mãn. Nguyên nhân không khó đoán, là bởi vì nhà họ Mặc.

Đối với nghề em gái đã chọn mặc dù có tiếc nuối, nhưng Kỷ Nguyên Hiên vẫn nhiệt tình chúc mừng Hứa Tri Mẫn có thể thi đậu đại học, chủ động giúp đỡ học phí cho cô. Theo như cách nói cười ha hả của anh thì là anh đang đầu tư dài hạn. Sự thật cũng là như thế, người trong gia tộc có thể đến thành phố lớn càng nhiều thì đối với chuyện mở rộng sự nghiệp của anh cũng là may mắn rất lớn.

Học phí đã được giải quyết, trong nhà cũng không có ý kiến, Hứa Tri Mẫn thu dọn hai cái rương hành lý. Ba ngày trước khi ghi danh toàn bộ tân sinh viên năm nhất, cô cùng Lương Tuyết đặt vé tàu đến thành phố R. Hai cô gái không sợ trời không sợ đất, ôm chí khí “Cách mạng chưa thành công, các đồng chí cần tiếp tục cố gắng”, kéo hành lý lên tàu. Thanh niên bây giờ không còn khóc khi chia tay, chỉ có hướng về một tiền đồ tốt đẹp phía trước.

Bóng chiều đỏ rực làm bừng lên muôn vàn gương mặt những người đưa tiễn trên sân ga. Hứa Tri Mẫn ngồi bên cửa sổ, đưa mắt tìm kiếm trong đám người. Gió thổi tiếng còi tàu rúc lên một tràng dài. Cô cuối cùng cũng nhìn thấy được cậu em trai gần hai tuổi của mình, len lén giơ tay làm thành hình chữ “V”. Em trai cô bật cười khanh khách, lộ ra hàm răng sữa trắng sáng. Cô kim lòng không được mà híp mắt cười. Có một số việc, một khi đã thông suốt thì người có lợi vĩnh viễn là chính mình. Cô yêu cậu em trai bé bỏng của cô.

16. Chương 16

Tàu dần dần chuyển bánh, khe lắc lư lên xuống trên đường ray làm phát ra những tiếng xình xịch. Hứa Tri Mẫn ngạc nhiên thở dài. Hóa ra điều nói trong sách giáo khoa là thật. Đọc vạn quyển sách không bằng đi nghìn dặm đường, lời này phải tự mình lĩnh hội mới cảm thụ sâu sắc được.

Đây là lần đầu tiên cô đi tàu, lần đầu tiên rời xa quê hương trong thời gian dài nên đối với thế giới bên ngoài cô vô cùng tò mò. Hai tay chống cằm, cô chốc chốc lại nghiêng đầu, vô cùng thích thú nhìn khắp toa xe. Vừa mới khởi hành, một số hành khách đã không chịu nổi yên tĩnh, nhao nhao bày ra “châu báu” của mình. Những nhãn chai Cocacola, Sprite cỡ lớn xanh đỏ cứ thế từ trong túi hành lý xuất hiện. Mì ăn liền Khang sư phụ được ngâm vào nước nóng, mùi thơm hấp dẫn cứ thế mà từng đợt từng đợt tỏa ra. Những túi hạt dưa to được lôi ra, lắc lắc trên tay rồi sau đó là những hạt dưa sáng bóng được đổ lên những cái bàn vuông nhỏ. Một chú nào đó giơ đĩa gỗ gấp từng sợi mì, hút xì xụp từng miếng từng miếng một. Thiếu nam thiếu nữ thì ngồi cắn hạt dưa, rộn ràng nhốn nháo, náo nhiệt biết bao. Một cậu nhóc ba tuổi trắng trẻo mập mạp ngồi ở trên đầu gối mẹ, miệng cắn cắn đầu ống hút, hai mắt to như hai viên ngọc đảo qua đảo lại khắp phía.

Hứa Tri Mẫn nhìn con người trong cuộc sống thiên hình vạn trạng này mà nghĩ mông lung. Lương Tuyết ngồi bên cạnh đẩy đẩy cô: “Điện thoại của cậu hiệu Motorola hả? Cho tớ mượn xem một chút.”

Di động là để tiện liên lạc nên chú hai mới mua cho cô. Hiệu Motorola, mẫu ra năm trước, không đắt đồ gì, còn chưa đến mấy trăm tệ. Cô vốn cũng không muốn nhận, sợ là sẽ thiếu nợ tình cảm với người ta. Nhưng ba mẹ cô thật thà ăn nói vụng về không thể từ chối được, nên đã nhận thay cô. Lo nó sẽ rơi vào tay người xấu, cô tự mình cất một miếng vải bông khâu thành một cái túi đựng di động.

Lương Tuyết nhìn thấy cái túi di động “độc đáo” này thì bật cười: “Trời ơi. Hứa Tri Mẫn, cậu muốn chọc mình cười đến chết hả! Di động là để dùng mà cậu lại đem giấu nó thành cái bộ dạng này. Hơn nữa, bây giờ ai mà dùng cái túi quê mùa như vậy đựng di động đâu chứ. Mau mau mau, vứt đi cho mình nhờ!”

Hứa Tri Mẫn tức giận liếc cô một cái, hừ: “Thật không có mắt nhìn. Cậu có tin mình đem bán cái túi này, có khi người ta còn trả từ vài chục đến một trăm không.”

“Thật không đó.. Mình sẽ chờ đến lúc ấy!” Lương Tuyết càng không ngừng cười nhạo.

Không ngờ, thực sự là có một cô gái rất model đi tới, bắt gặp cái túi trong tay Hứa Tri Mẫn thì ngạc nhiên kêu lên: “Hey, cái túi di động này của em lạ quá ha, em mua ở đâu vậy?”

Lương Tuyết đang uống một ngụm nước thì bị nghẹn lại, phun hết ra ngoài. Hứa Tri Mẫn thiếu chút nữa cười đến sặc hồng. Cô gái kia nghi hoặc nhìn hai người các cô, rồi ngồi xuống cái ghế trống ở phía đối diện.

Lúc lên tàu, hai cô đã thấy hai cái ghế phía đối diện vẫn còn trống. Nhìn nhau, Lương Tuyết hắng giọng, nhanh nhẩu nói: “Bọn em còn tưởng chỗ đó không có ai ngồi.”

“À.” Cô gái xa lạ có hai hàng lông mày lá liễu dài, một đôi mắt đẹp long lanh ánh nước, chỉ có điều mặt đậm phấn hơi dày. Cô ấy gật đầu với hai cô: “Hai chỗ này là của chị và anh chị. Các em không thấy bọn chị tới, là vì chị và anh trai vừa đặt một chỗ dưới toa giường nằm. Chuyến tàu này chắc đến sáng mai mới có thể đến ga cuối ở thành phố R. Buổi tối thì ngã lưng nghỉ ngơi, ban ngày thì tìm thêm nhiều người nói chuyện

phiếm cho đỡ buồn. Cho nên mới mua vé ngồi rồi lại mua thêm vé giường nằm... Chị tên là Mạc Như Yến. Còn hai em?”

Nghe thấy cái chị họ Mạc này huyền thuyên cái giọng “tiêu tiền như nước là đương nhiên”, Hứa Tri Mẫn và Lương Tuyết lập tức mất hết toàn bộ hứng thú muốn cùng bắt chuyện. Nhưng vì lễ phép, Lương Tuyết thấp giọng giới thiệu: “Em là Lương Tuyết. Còn cậu ấy tên là Hứa Tri Mẫn.”

“Tri Mẫn?” Mạc Như Yến à lên một tiếng, “Cái tên này rất đặc biệt.”

“Cám ơn chị.” Hứa Tri Mẫn không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời, nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này tàu đã ra khỏi thị trấn, vụt nhanh qua những ruộng đồng xanh mướt bên sườn núi, mùi hương bùn đất nồng đậm gột đi những ồn ào náo loạn trong lòng người thành phố. Tầm mắt lập tức sáng bừng lên. Những con tim đang phấn khích cũng bình lặng lại mà hưởng thụ sự an bình của thiên nhiên. Nhưng con người ta chỉ cần ở trong xã hội, cho dù chỉ là ở trong một cái toa tàu nho nhỏ, cũng sẽ có người không vừa ý với mình.

Quả nhiên, Mạc Như Yến là người đầu tiên “phê bình” cô: “Chị nói Lương Tuyết này, sao bạn em chẳng chịu nói gì hết vậy. Như vậy cũng không tốt đâu! Chị vừa nhìn đã biết hai đứa đều là sinh viên năm nhất. Bản thân môi trường đại học cũng chính là một xã hội thu nhỏ. Các em vào đại học rồi thì chắc cũng hiểu nếu chỉ có học tập tốt thôi thì không đủ, quan trọng hơn là học được cách kết bạn với người khác.”

Mạc Như Yến ba hoa khoác lác, thu hút không ít người bên cạnh lắng nghe. Một chú nào đó hăng hái bưng chèn vào: “Cô bé cho chú hỏi này, cháu là sinh viên trường đại học có tiếng đúng không?”

Mạc Như Yến khiêm tốn đáp: “Dạ cháu là sinh viên năm thứ ba. Học viện Thương mại XX.”

Lương Tuyết lén kéo tay Hứa Tri Mẫn: “Mình muốn đi toilet, đi cùng không?”

“Ừ.” Hứa Tri Mẫn thông minh cười.

Vì thế hai người đi đến chỗ trống tại khu vực giao nhau giữa hai toa. Nhìn nhìn bốn phía thấy không có ai, Lương Tuyết liền lớn tiếng hét “a...a...a...”, vung hai nắm đấm lên đánh không khí: “Trời ơi. Hứa Tri Mẫn, cứ nghĩ đến người như vậy là sư tỷ trường mình, là mình lại muốn ới!”

“Người ta nói mình chứ có nói cậu đâu mà cậu phải giận.” Hứa Tri Mẫn bình tĩnh đáp.

“Ôi chao? Mình nói này Hứa Tri Mẫn, cậu biết người ta nói xấu cậu như vậy mà còn không lên tiếng để mặc cho người ta khi dễ mình vậy à!”

“Mình có nói sẽ để mặc cho chị ấy nói xấu mình sao?”

Lương Tuyết nháy mắt mấy cái, yên lặng nhìn bạn tốt: “Cậu định làm gì hả?”

“Đưa lỗ tai lại đây.” Hứa Tri Mẫn “xấu xa” ngoắc đầu ngón tay.

Sau một lúc thì thà thì thâm, Lương Tuyết ôm lỗ tai kinh ngạc nhìn bạn tốt: “Chiều này của cậu ác à nha.”

“Không. Cái này gọi là thấy sai là phải sửa.” Hứa Tri Mẫn bên môi hiện lên một nụ cười nhạt. Chị ấy không phải phê bình cô không thích nói chuyện sao? Cô là học sinh tốt, biết sai thì sẽ sửa, thuận theo ý tốt của chị ấy mà “nói” cho chị ấy nghe.

Hai người trở lại chỗ ngồi.

Mạc Như Yến bô bô nói suốt nãy giờ, cũng cảm thấy khô miệng, lục từ trong túi da mang theo bên mình lấy ra một bình nước khoáng Di Bảo. Vặn nắp bình, miệng bình vừa đụng tới môi, đột nhiên phát hiện ánh mắt hai người đối diện đang cổ quái nhìn chằm chằm cổ tay áo bên trái của cô ta. Buông cái chai xuống, cô ta cẩn thận kiểm tra, cổ tay áo không có vết bẩn gì. Quay lại thì thấy Hứa Tri Mẫn và Lương Tuyết đang chụm đầu lại, ngoảnh đầu liếc liếc cổ tay áo của cô. Mạc Như Yến nghe không rõ hai người các cô đang thầm thì cái gì. Trong lòng lại kích động. Cô ta là một cô gái chú trọng ăn mặc, vì thế nắm túi lên vội vàng đi vào toilet. Liên tục kiểm tra nhiều lần, cổ tay áo không có việc gì, quần áo toàn thân hoàn hảo. Trở về lại thấy hai cô đang cười rũ rượi.

Hứa Tri Mẫn tầm mắt đảo qua cổ tay áo trái đã được xắn lên, mặt quay về phía Lương Tuyết mỉm cười. Mạc Như Yển nghĩ, chắc hẳn hai đứa sinh viên năm nhất không biết tốt xấu này vừa lên nói xấu cô. Nén lửa giận xuống, cô ta cố cười một cái: “Hai em đang nói chuyện gì mà cười dữ vậy? Kể cho chị nghe với.”

Lương Tuyết lắc đầu: “Chỉ là chú bên cạnh kể truyện cười cho bọn em nghe thôi. Chị hỏi chú ấy đi.”

Chú kia giữ giữ tờ báo trong tay, vẻ mặt khó hiểu ngẩng đầu: “Cháu nói truyện cười đó hả, đây này. Cháu có muốn đọc không?”

Mạc Như Yển nghẹn họng, mặt đỏ bừng. Mắt thấy hai cô tân sinh viên kia vẫn còn đang thì thầm, cô ta bỗng ném mạnh cái cặp xuống bàn. Rầm một tiếng, kinh động đến mọi người xung quanh. Hình tượng sinh viên xinh đẹp học trường có tiếng của cô ta sụp đổ không còn lấy một mảnh.

Lương Tuyết tự đáy lòng chợt nảy lên sự cảnh giác. Hứa Tri Mẫn nhú nhú mày: cái chị này tự mình khoác lác làm như đã lăn lộn bao nhiêu năm trong xã hội, vậy mà ngay cả cái quy tắc xã hội cơ bản nhất cũng không biết. Con người, ngồi xuống ít nói đến người khác; thì khi đứng lên cũng không phải sợ bị người ta nói xấu sau lưng. Hai người các cô căn bản chưa từng nói xấu Mạc Như Yển đến nửa câu, chỉ là tạo ra một bầu không khí khiến cô ta hiểu lầm thôi. Nếu là người đứng đắn đã từng lăn lộn trong xã hội thì sao có thể mới chỉ bị người ta đẩy nhẹ một cái mà đã phát cáu. Từ đó có thể thấy được, người này cũng không được chín chắn như cái miệng đã nói.

Mạc Như Yển xấu hổ buồn bực kéo cái túi, lấy di động ra gọi: “Quách Diệp Nam, anh ngủ như lợn chết vậy còn chưa đủ sao. Em sắp chết rồi anh có biết không hả!” Sau đó nằm úp sấp ở trên bàn, hai tay ôm mặt.

Một phút im lặng. Mọi người đều đoán: Quách Diệp Nam là người như thế nào với Mạc Như Yển? Là cái anh trai cùng đi tàu với Mạc Như Yển sao? Vậy sao hai người bọn họ lại có họ khác nhau? Anh em bà con xa? Nghĩ mãi vẫn không ra. Mà mặc kệ Quách Diệp Nam là ai, người thông minh thì đừng nên đếm xỉa đến. Mọi người lại quay đầu, làm chuyện của mình.

Lương Tuyết và Hứa Tri Mẫn tự nhận không làm chuyện gì thương thiên hại lý (tàn nhẫn). Chỉ chơi giỡn một lúc mà thôi, Mạc Như Yển thua không dậy nổi lại giở cái tính nhõng nhẽo, thật buồn cười. Cầm một quyển “Độc giả”, hai người cùng nhau im lặng lật xem.

Gần nửa giờ sau, người đang được chờ đợi – Quách Diệp Nam cuối cùng cũng chậm rì rì từ một đầu toa tàu đi tới. Đó là một chàng trai anh tuấn đeo một cái mắt kính gọng bạc. Mái tóc hơi dài xoa bông bênh, rất giống kiểu tóc của nam diễn viên chính trong “bản tình ca mùa đông”. Cổ áo sơ mi hơi vênh có vân mảnh màu tối, một tay đút vào túi quần, một tay gãi đầu, hoàn toàn là dáng vẻ vừa mới tỉnh ngủ.

“Làm sao vậy?” Anh ta vỗ vỗ vai Mạc Như Yển.

Mạc Như Yển nhảy lên, giữ chặt tay anh ta: “Anh.”

Anh ta nhanh chóng giã tay cô ta ra, đẩy đẩy kính nhìn cô ta: “Anh thấy em vẫn rất ổn mà. Sao lại muốn chết.”

“Anh!”

“Đừng có gọi anh là ‘anh’. Mà nói trước nếu như em muốn chết, anh cũng sẽ không làm hô hấp nhân tạo cho em đâu.”

“Đây là lời mà một người muốn làm bác sĩ như anh có thể nói sao! Cẩn thận không em mét đi đấy.”

Anh ta cười hắc hắc: “Là một bác sĩ có bản lĩnh, sẽ không để bệnh nhân chết đến nơi rồi mới làm hô hấp nhân tạo. Biết cái gì gọi là phòng bệnh hơn chữa bệnh không?”

Mạc Như Yển vẫy vẫy tay: “Biết nói thế nào cũng không bằng anh. Mau giúp em nhìn xem, tay của em có bị gì không?”

Anh ta nâng tay cô ta lên nhìn trái nhìn phải, nói: “Có bị gì đâu.”

Mạc Như Yển kéo vạt áo anh ta một cái, kéo đầu anh ta xuống, ghé vào lỗ tai anh ta nói vài câu. Quách Diệp Nam nghe cô ta tố khổ xong, dùng ngón tay gãi gãi tai, sau đó bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía hai người ngồi đối diện. Hứa Tri Mẫn chỉ cảm thấy hai cái thấu kính mỏng manh kia căn bản không lẫn

át được ánh mắt sắc bén của người này. Bình tĩnh, giữ nguyên tư thế, chăm chú nhìn cuốn sách trước mặt. Cô không làm chuyện gì thẹn với lòng, cần gì phải giải thích với anh ta?

“Anh. Anh nói gì đi.” Mạc Như Yển kéo tay áo Quách Diệp Nam.

“Đúng là hậu sinh khả úy.” Quách Diệp Nam rút ra một câu rồi kéo Mạc Như Yển qua, “Đi. Chúng ta đến toa giường nằm.”

“Vì sao?!” Mạc Như Yển không cam lòng giậm chân.

“Bởi vì anh không ngờ em lại nhiều lần quấy rầy giấc ngủ của anh, đại tiểu thư.”

“Nhưng mà...”

“Mạc Như Yển, em muốn mất mặt đi về nhà hả?” Nói xong cái câu lạnh lùng lỗ mãng này, Quách Diệp Nam buông tay cô ra, đi nhanh về.

Mạc Như Yển giậm chân một cái, đuổi theo.

Lương Tuyết giật giật áo, thở nhẹ thấp giọng nói: “May quá, xem ra đúng là người không đơn giản, nhưng vẫn không phát hiện ra.”

Hứa Tri Mẫn lại không nghĩ như vậy. Người nọ ánh mắt rõ ràng là xẹt qua Lương Tuyết, rồi lại dừng trên cô một lúc lâu. Nói cách khác, anh ta đại khái cũng đoán được đó là trò của cô. Vậy thì vì sao không trực tiếp vạch trần tiểu xảo này của cô, mà còn chờ nghiên cứu.

“Người đó đúng là sinh viên trường y rồi. Chẳng lẽ lại cùng trường với cậu?” Lương Tuyết làm ra vẻ “tiểu sinh hơi sợ” rụt cổ lại.

“Không trùng hợp vậy chứ. Trường y ở thành phố R đâu chỉ có một mình đại học M.” Hứa Tri Mẫn mở sang một trang mới của cuốn “Độc giả”.

“Khó nói à nha, cậu không có nghe người đó nói vài câu gì đó trong y học à, khẩu khí cũng rất lời cuốn đó. Mà đại học M của thành phố R thậm chí còn là trường y nổi tiếng cả nước.”

Tay Hứa Tri Mẫn dừng lại ở giữa không trung, trang sách nhẹ nhàng lướt qua kẽ tay. Cái loại duyên phận này, thật đúng là chuyện không chừng. Vậy có thể làm sao bây giờ? Thôi kệ, chuyện gì đến sẽ đến, cứ bình tĩnh mà đối phó vậy. Vỗ lên mu bàn tay bạn tốt: “Cậu có đọc không đấy? Không đọc thì để mình một mình hưởng thụ nhé.”

“Đọc!”

Hứa Tri Mẫn cười. Chặng đường kế tiếp, hai anh em kỳ quái kia cũng không xuất hiện nữa, cả chặng đường bình yên.

Tám chín giờ sáng tàu đi vào ga phía tây thành phố R. Hai người không muốn tranh nhau xuống xe với người khác. Lương Tuyết vừa vỗ đùi vừa gửi tin nhắn, khoái trá ngân nga những đoạn nhạc ngắn. Hứa Tri Mẫn vội vã nhìn về đằng xa qua ô cửa sổ, hình ảnh đầu tiên của thành phố R mà cô nhìn thấy chính là bầu trời. Hơi u ám, mây rất thưa thớt, cả bầu trời phủ một màu xám nặng nề, những chỗ không có mây ánh sáng vô cùng mãnh liệt. Mi tâm cô khẽ nhíu lại, bầu trời như vậy khiến người ta thấy không thoải mái, đã có không biết bao nhiêu người lớp sau tiếp lớp trước cố sức chen chân vào cái thành phố này, tất cả chỉ là để có thể có một chân để tồn tại sau này.

Đợi đến khi người trên tàu xuống hết. Các cô mới xách mấy cái cặp to lên, kéo rương hành lý nặng trĩu đi ra khỏi toa xe. Ngày nay các trường đại học đều có tổ chức các bộ phận chuyên trách đến nhà ga đón tân sinh viên. Lương Tuyết rất nhanh đã tìm ra người của học viện thương mại đang giữ cái cờ nhỏ, nói với Hứa Tri Mẫn: “Hay là cậu theo mình qua bên đó trước, vậy còn có thể hỏi dò bọn họ xem điểm đón sinh viên của trường cậu đặt ở chỗ nào.”

Hứa Tri Mẫn đang muốn đồng ý thì bỗng nhiên trong đám người truyền đến một tiếng kêu to: “Hứa Tri Mẫn.”

Lương Tuyết thắc mắc nhìn sang bạn tốt. Hứa Tri Mẫn lắc đầu: chắc là nghe lầm thôi. Không có ai đến đón cô. Với lại đó còn là giọng phụ nữ.

“Hứa Tri Mẫn!”

Lần này hai người nghe thấy rất rõ, ánh mắt mở thật to nhìn một cô gái trẻ giàu có hơn hở dùng sức đẩy đám người ra, chỉ chốc lát sau đã đứng nghiêm ở trước mặt các cô.

“Chị là...” Lương Tuyết chần chờ hỏi.

Cô gái vuốt vuốt cái trán ướt đầm mồ hôi, nở nụ cười tươi rói: “Chị là chị dâu của em ấy.”

Hứa Tri Mẫn chợt bừng tỉnh. Đây là chính là cô vợ thành phố mà anh họ Kỷ Nguyên Hiên đã lấy. Cô không khỏi kinh ngạc đánh giá đối phương. Vu Thanh Hoàn đáng người cao ráo, ít nhất cũng phải 1m68. Không những cao mà người cũng có vẻ khỏe mạnh. Khuôn mặt đeo kính hơi tròn nhưng rất nhã nhặn thanh tú, mái tóc mềm ngắn, khi cười lại hiện lên hai cái lúm đồng tiền mờ mờ nho nhỏ.

Hứa Tri Mẫn thầm giật mình, mọi người ở nhà nói vợ của Kỷ Nguyên Hiên sinh ra và lớn lên ở thành phố lớn, tám phần sẽ kiêu ngạo giống như mấy thiên kim đại tiểu thư. Bây giờ thấy lại hoàn toàn không giống chút nào. Vu Thanh Hoàn nói năng rất bình dị gần gũi, nhiệt tình vươn tay đón lấy túi hành lý trong tay Hứa Tri Mẫn: “Mệt không? Em này là bạn học của em hả?”

Lương Tuyết không ngờ Vu Thanh Hoàn lại chủ động hỏi cô, lắp bắp nói: “Em, em là bạn trung học của Hứa Tri Mẫn.”

Vu Thanh Hoàn ôn hòa hỏi: “Vậy em học trường đại học nào?”

“Học viện Thương mại ạ. Người đến đón em ở bên kia.” Lương Tuyết chỉ chỉ cái cờ nhỏ của Học viện Thương mại.

“Vậy à. Chị với anh họ Tri Mẫn có lái xe tới. Nếu em không ngại, bọn chị tiện đường đưa em đến trường luôn. Dù sao, xe của trường cử tới đón sinh viên, bình thường đều phải chờ tới khi đủ người mới đi được.”

Lương Tuyết luôn miệng nói cảm ơn, lại không biết xưng hô như thế nào với Vu Thanh Hoàn, lúc thì gọi “cô” lúc lại “chị”.

Vu Thanh Hoàn cười vỗ vỗ vai cô: “Không sao, em với Tri Mẫn cứ gọi chị một tiếng chị dâu là được rồi.”

Ba người cùng nhau đi về phía bãi đỗ xe bên ngoài nhà ga. Trên đường Vu Thanh Hoàn xoa xoa cánh tay Hứa Tri Mẫn: “Tri Mẫn, em gầy quá đó. Chẳng giống anh họ em chút nào. Nhưng mà, không sao, vào đại học rồi không còn bị áp lực thi cử, rất nhiều sinh viên sẽ lập tức sẽ béo lên thôi.”

Hứa Tri Mẫn cùng Lương Tuyết chuyên chú tiếp nhận thông tin về thành phố lớn, cũng rất tò mò với một Vu Thanh Hoàn cả người mặc đồ thể thao lôi thôi lếch thếch. Hai cô vẫn nghĩ con gái thành phố nếu có chuyện gì phải ra ngoài, đều phải cẩn thận trang điểm lấm cơ.

Vu Thanh Hoàn nhìn ra thắc mắc của hai cô gái, cười cười nói: “Ha ha, trình độ loại như chị ở trong cái thành phố lớn này cũng chỉ thuộc loại nhân sĩ dưới trung lưu thôi.”

Dưới trung lưu?! Hứa Tri Mẫn cùng Lương Tuyết cảm nhận được áp lực cực lớn.

Dọc đường nghe chị dâu nói, Hứa Tri Mẫn càng thấy không khí nơi này làm cho người ta khó chịu ngứa cái mũi. Quẹt mũi, ngẩng đầu, nhìn tới một chiếc xe ô tô Honda nhỏ màu bạc. Kỷ Nguyên Hiên tựa vào bên cửa xe, từ trong túi áo lấy ra một bao thuốc “Hong thap”, rút ra một điếu rồi gõ gõ vào hộp thuốc.

Hình ảnh này khiến cho lòng Hứa Tri Mẫn như là bị cái gì đó bóp nghẹt. Anh nhìn như đã thay đổi rất nhiều vậy. Người trước kia kiên quyết không hút thuốc lá vậy mà nay trên người lúc nào cũng có sẵn thuốc lá.

Kỷ Nguyên Hiên nhìn thấy các cô, lập tức cất hộp thuốc lá. Sau khi Hứa Tri Mẫn chui vào xe, Kỷ Nguyên Hiên xoa xoa tóc cô: “Anh đã sắp xếp cho em hết rồi. Tối nay đến chỗ anh, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại đưa các em đến trường báo danh.”

Một câu “Anh đã sắp xếp cho em hết rồi” khiến hốc mắt Hứa Tri Mẫn nóng ran, tất cả những nỗi bất an trên cả chặng đường đều như tan thành mây khói, cúi đầu đáp lại: “Dạ.”

Tình thân, nếu như dựa theo tính toán tỷ lệ toán học thì tuyệt đối đáng tin hơn so với tình yêu. Nhớ tới việc này, cô lại nhớ mình còn chưa tự nói cho Mặc Thâm: cô thi đậu trường đại học mà anh hy vọng cô có thể vào. Kỳ thật, cũng chẳng vì lý do gì chỉ là cô muốn như vậy.

Lương Tuyết ngồi bên cạnh hưng phấn mà kéo góc áo cô: “Anh họ cậu đẹp trai thật đó. Hơn nữa Đại học Sư phạm mà anh họ cậu dạy cũng gần trường của bọn mình, về sau cậu mà có đến nhà anh họ chơi cũng tiện ghé qua mình.”

“Ừ.” Hứa Tri Mẫn đáp lời. Không ngờ Đại học M với Đại học Sư phạm của anh họ, một cái ở phía Đông, một cái ở ngoại ô phía Tây thành phố R, nếu không bị kẹt xe thì chỉ cần đi chưa tới hai tiếng xe bus là có thể đến nơi. Cô không phải sợ cô đơn, lẻ loi một mình...

“Tít tít tít” Lương Tuyết rút điện thoại ra xem tin nhắn, vừa nhìn vừa nhíu mày nhỏ giọng nói với Hứa Tri Mẫn: “Kiều Tường gửi tin nhắn, nói muốn xin số điện thoại của cậu.”

“Cứ cho cậu ta đi.” Hứa Tri Mẫn trả lời rất sáng khoái, cứ như là cô đã sớm đoán trước được điều đó, “Cậu ta không phải học cùng trường với cậu sao? Đỡ phải bị cậu ta cả ngày lấy chuyện này quấy rầy cậu.”

Lương Tuyết ở một tiếng, nhanh chóng nhấn lại. “Tít tít tít” lại một tin nhắn đến, cô phiền não mở ra, hiển nhiên hoảng sợ, do dự đưa điện thoại di động vào tay Hứa Tri Mẫn: “Cậu tự xem đi.”

Hứa Tri Mẫn không rõ cho nên cúi đầu, trên nền màn hình di động màu lam xuất hiện một hàng chữ màu xám nhạt: Lương Tuyết, nhờ cậu nói số này cho chị Tri Mẫn. Trước khi mình và anh hai mình sẽ chuyển đến Đại học M, nếu ở trường chị ấy có chuyện gì, có thể tìm người này hỗ trợ. Quách Diệp Nam: 15821944444.

Ba chữ cuối cùng giống như tia sét đánh trúng tay cô, chắc không phải là cái tên họ Quách anh của Mặc Như Yên chứ. Di động từ trong lòng bàn tay rơi xuống giữa hai chân, cô thấp giọng rủa: “Tiêu rồi.”

Lương Tuyết quay đầu nhìn cô, rốt cuộc cũng không khép được miệng mà bật cười ha ha.

17. Chương 17

Học viện Thương mại mà Lương Tuyết theo học có lịch sử cũng chưa lâu, các khu giảng đường và lớp học đều còn mới tinh. Hứa Tri Mẫn nhìn mà ghen tị đến đỏ mắt. Vì Vu Thanh Hoàn đã báo trước cho cô biết đại học M là trường có bề dày lịch sử lâu đời, mặc dù gần đây có tu sửa một lần, nhưng đại bộ phận sinh viên vẫn phải ở trong ký túc xá cũ.

Phòng Kỷ Nguyên Hiên đang ở nằm trong khuôn viên trường Đại học Sư phạm, là do nhà trường cấp cho các thầy cô. Khu nhà này xây cách đây hai năm, vẫn còn rất mới; tổng cộng có 4 tầng, không cao cũng không thấp rất vừa vặn; ba phòng ngủ một phòng khách, khá rộng rãi. Vu Thanh Hoàn dẫn cô lên lầu trước. Vì chiếc xe hơi Honda cỡ nhỏ kia là mượn của bạn nên Kỷ Nguyên Hiên phải đem đi đổ đầy xăng rồi mới trả lại cho người ta.

Không biết sao, Hứa Tri Mẫn vẫn không quen ở trong căn phòng tốt như vậy. Đêm qua vất vả ngủ ở trên xe lửa, chiều nay cô lại ngủ không yên, bỗng nhiên bị ác mộng làm cho bừng tỉnh, rồi lại bắt buộc mình phải nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Bữa tối Kỷ Nguyên Hiên tự mình xuống bếp nói là làm cho cô bữa tẩy trần, Vu Thanh Hoàn thì cùng cô nói chuyện: “Anh họ em lúc ấy đúng là dùng chiêu nấu nướng này mà lấy được lòng của không ít cô đấy nhé. Nói thật, khả năng nấu nướng của chị còn thua anh ấy dài dài.”

Hứa Tri Mẫn vui vẻ cười. Cô có thể nhìn ra được, cuộc sống hôn nhân của anh họ cô đầm ấm và tràn ngập tiếng cười. Vu Thanh Hoàn không chỉ xứng đáng với vai trò một người vợ mà chị ấy còn là một cô gái vô cùng tốt. Một đêm nọ, sau khi ăn xong Kỷ Nguyên Hiên phải ra ngoài làm việc, hai cô ở trong phòng khách vừa xem phim Hàn Quốc vừa tán gẫu linh tinh. Trò chuyện chuyện một lúc lại chạm đến vấn đề tình cảm.

“Em chưa yêu bao giờ hả?” Vu Thanh Hoàn ngạc nhiên nghi ngờ.

“Dạ chưa. Ở trường bọn em, mấy đứa bạn cùng cấp công khai hẹn hò cũng chỉ có mấy cặp thôi à.” Hứa Tri Mẫn đáp.

“Đúng là học trò ngoan nha. Khác hẳn ở bên này. Mấy cậu nhóc mới học nhà trẻ đã biết nói: ‘Cậu có thể hôn con gái chứ? Cậu đã hôn cô gái nào chưa?’”

“Ha ha.” Hứa Tri Mẫn cười sặc sụa.

Vu Thanh Hoàn nhìn Hứa Tri Mẫn thoải mái cười to, ưu tư vương vấn trong lòng cũng phần nào tan biến. Cô bé này có thể lấy thành tích xuất sắc nổi trội thi vào trường đại học trọng điểm, thật đúng như lời chồng cô nói, là một cô bé thông minh. Không ngờ, ở phương diện tình cảm Hứa Tri Mẫn là hoàn toàn trống rỗng. Hiện tại các trường đại học đang rơi vào trạng thái bão hòa, vì vậy cuộc cạnh tranh kiếm việc sau khi tốt nghiệp càng lúc càng ác liệt. Một bộ phận nhỏ sinh viên để tìm kiếm một chức vị tốt, thậm chí không từ thủ đoạn, lợi dụng tình cảm nam nữ, những vụ lừa gạt tình cảm chỗ nào cũng có.

“Chị dâu.” Hứa Tri Mẫn ngồi thẳng dậy, hỏi, “Chị quen anh họ em là khi học đại học hả?”

“Bọn chị là bạn cùng lớp, tự nhiên như vậy mà đến với nhau.” Vu Thanh Hoàn đoán được suy nghĩ trong lòng Hứa Tri Mẫn, nên nói thẳng không chút gian dối, “Nhưng số người quen nhau khi học đại học, rồi thật lòng yêu nhau, sau khi tốt nghiệp có thể thuận lợi kết hôn như bọn chị cũng không nhiều. Rất nhiều cặp sinh viên để kiếm được việc làm mà phải chia tay.”

Hứa Tri Mẫn yên lặng tự hỏi: khi đó ở trên xe lửa còn nghĩ lời của Mạc Như Yển đúng là có vài phần khuyếch đại. Không chịu nổi chộn rộn mà làm cái thử nghiệm kiểm tra nho nhỏ, lại phát hiện chị ta cũng chẳng lợi hại lắm. Nay, ngay cả chị dâu cũng nói như vậy...

Vu Thanh Hoàn nhìn vẻ mặt cô có chút buồn bã, liền chuyển giọng thoải mái nói: “Khi chị và anh họ em tốt nghiệp cũng gặp phải vấn đề tương tự, khi đó anh em có nói với chị: ‘Vu Thanh Hoàn, anh ở nhà lá, em có đi theo anh không?’ chị nói: ‘Anh ở nhà lá thì em vẫn đi theo anh.’”

“Sau đó thì sao ạ?” Hứa Tri Mẫn nhẹ nhàng hỏi.

Vu Thanh Hoàn thần bí trừng mắt nhìn: “Bọn chị liền kết hôn.”

Một đoạn cầu hôn “Có đi theo ở nhà lá” ngắn ngủi này khắc thật sâu vào đầu Hứa Tri Mẫn. Đầu tháng 9, thành phố R càng lúc càng nóng, ban ngày hơi nóng cứ bốc lên hùng hục, ban đêm nhiệt độ vẫn cao tới ba mươi mấy độ. Vu Thanh Hoàn mở điều hòa trong phòng nhỏ, quan tâm giúp Hứa Tri Mẫn đóng cửa phòng lại.

Hứa Tri Mẫn ở trong căn phòng tối đen mở to hai mắt, không sao ngủ không được. Không biết cô có thể gặp được một chàng trai nào dùng “nhà lá” để cầu hôn không nhỉ. Kiều Tường thì ở trong khu Hoa Viên. Mặc Thâm, e là mới nghe thấy hai chữ “nhà lá” đã cười nhạt. Thực hâm mộ chị dâu, có thể tìm được một người bạn đời cùng mình đồng cam cộng khổ. Đến bao giờ mình mới gặp được một người như vậy nhỉ? Gia cảnh không quá khác biệt lại có thể đồng lòng cùng nhau cố gắng.

Câu nói “Hứa Tri Mẫn, chúng ta cùng là một loại người” mà Mặc Thâm đã nói lại từ chỗ sâu nhất trong cõi lòng lơ đãng nhảy ra. Vết sẹo trên chân trái lại âm ỉ đau, lại nghĩ đến tin nhắn mà Mặc Hàm đã gửi cho Lương Tuyết, Hứa Tri Mẫn nhúu chặt đôi lông mày. Vấn đề “có ở nhà lá hay không”, nghiêm nhiên không quan trọng bằng việc hai anh em nhà họ Mạc nói muốn chuyển đến Đại học M.

Tối khuya, Kỷ Nguyên Hiên mới về nhà, rồi lại cùng vợ ở trong phòng ngủ nói chuyện về cô em họ.

“Em có hỏi rồi, con bé chưa có bạn trai.” Vu Thanh Hoàn nói.

“Vậy có thể yên tâm.” Kỷ Nguyên Hiên vừa thay quần áo vừa đáp.

Thấy giọng nói của chồng mình vẫn chưa thỏa mãn, Vu Thanh Hoàn hỏi: “Anh vẫn nghi là con bé có hả?”

“Ừ.”

Vu Thanh Hoàn cảm thấy kỳ lạ nên hỏi tiếp: “Cho dù có thì thông thường vào đại học cũng sẽ vô tình mà xa nhau thôi. Anh lo con bé vì chuyện tình cảm mà lơ là việc học hả?”

“Không phải.”

“Vậy thì là cái gì?”

Kỷ Nguyên Hiền dùng sức kéo cổ tay áo. Anh nhớ rất rõ ngày đó khi anh rời khỏi thị trấn, em họ nói nhất định sẽ đến nhà ga tiễn anh. Anh biết em họ mình cá tính rất bướng bỉnh, đã nói là làm. Vậy mà chờ mãi đến giây cuối cùng vẫn không thấy bóng dáng em ấy, trong lòng anh lập tức hiểu là đã xảy ra chuyện. Trên đường vội vàng rút điện thoại hỏi thăm mới biết em ấy đi ra ngoài lại bất ngờ bị thương, đang ở nhà họ Mặc tĩnh dưỡng.

Thật trùng hợp! Đây là ý nghĩ đầu tiên của anh trong lúc ấy. Sau đó có nghĩ như thế nào vẫn thấy “trùng hợp”. Sao tự nhiên em ấy đang trên đường đến tiễn anh thì bị thương, sao lại phải ở nhà họ Mặc dưỡng thương. Hơn nữa, cả nhà nhà họ Mặc sau khi để em ấy lành xong chưa lâu liền rời khỏi thị trấn đến Hongkong. Em họ thành tích tốt như vậy lại cố tình ghi danh vào khoa y. Kỷ Nguyên Hiền càng nghĩ càng thấy không ổn.

Hai anh em nhà họ Mặc, anh cũng tình cờ gặp một lần. Đó là khi anh mới mười tám, mười chín tuổi vừa mới đậu vào trường thể dục thể thao, vì muốn chào từ biệt bà ngoại mới tới thăm nhà họ Mặc. Ra mở cửa là Mặc Hàm, còn tiếp đón anh là Mặc Thâm. Hai anh em này được dạy dỗ rất tốt, cách nói chuyện khiêm nhường rất lễ phép, nhưng ánh mắt nhìn anh lại lạnh như là hằm bằm. Anh như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, khổ sở đợi một tiếng mà vẫn không gặp được bà ngoại. Mặc Thâm áy náy nói với anh: “Ba em mới điện thoại nói tối nay ông ấy cùng bà ngoại ra ngoài ăn cơm, không có về. Anh Kỷ có chờ tiếp không ạ?”

Kỷ Nguyên Hiền nhắm mắt lại, nghĩ rằng cả đời này anh sẽ không thể nào quên được khi Mặc Thâm hỏi anh “Có chờ hay không”, sâu kín trong đôi mắt đen thẫm đó rõ ràng có chút ý cười.

“Hiên.” Vu Thanh Hoàn thấy sắc mặt chồng mình hơi khác thường liền gọi một tiếng.

“Không sao. Tóm lại, em ấy không có bạn trai là tốt nhất. Cũng nên khuyên em ấy ở trường chuyên tâm học tập, đừng học người ta yêu đương nhăng nhít, bằng không chỉ có mình là người bị thiệt!”

Ngày hôm sau, Vu Thanh Hoàn chuyển lời chồng lại cho Hứa Tri Mẫn nhưng với cách nói uyển chuyển hơn so để không quá chói tai. Hứa Tri Mẫn nghe xong, sâu sắc ý thức được anh họ đang nghi ngờ quan hệ giữa cô và anh em nhà họ Mặc. Nghĩ đến ba năm đau khổ sắp đến của mình, lúc nào cũng phải thật cẩn thận với vấn đề này mới không sợ ngã vào trong vòng xoáy của hai nhà Kỷ Mặc. Trong tình thế gay go như thế này, cô trước hết vẫn nên cho anh họ một viên thuốc an thần, vì thế cô hứa: Năm năm học đại học tuyệt đối không yêu đương. Kỷ Nguyên Hiền vừa lòng khen ngợi hai tiếng. Vu Thanh Hoàn vẫn ít nhiều thấy việc này hơi kỳ quặc, nhưng vẫn dựa trên lòng tin với chồng mà lựa chọn im lặng.

Ba người sáng tinh mơ đã lái xe đi vậy mà lúc đến đại học M cũng đã hơn chín giờ. Đại học M đúng là một trường được phần đông học sinh hằng mong ước. Hứa Tri Mẫn cái gì cũng thấy mới lạ đi qua cánh cổng trường vừa thấp vừa hẹp, đặt chân vào con đường trường cây cối sum sê, ngăn cách với những ồn ào của trần thế, khắp nơi ngập tràn không khí tĩnh mịch và cổ xưa.

Vào cửa đi thẳng gần năm trăm mét là nhìn thấy một khối thạch bích độc đáo dài 25 mét. Họa tiết đầu của năm danh nhân được nghệ nhân tinh tế điêu khắc, mài giũa trên nền đá xám trông rất sống động. Hứa Tri Mẫn chỉ cảm thấy quen quen mà không nhớ là ai. Tận cùng bên trái có khắc đứng bốn chữ thật to mạnh mẽ và hùng hồn: cầu học, nghiêm cần (tìm tòi học hỏi, cẩn thận nghiêm túc). Cô trầm ngâm nhìn, đem bốn chữ này nhớ kỹ ở trong lòng.

Kỷ Nguyên Hiền cùng Vu Thanh Hoàn cũng dừng chân chiêm ngưỡng khối thạch bích cùng cô. Vu Thanh Hoàn ngón tay đẩy đẩy gọng kính, khen ngợi: “Đại học M đó.”

“Chị dâu, chị chưa tới Đại học M hả?” Hứa Tri Mẫn hỏi.

“Chưa.” Vu Thanh Hoàn nói, “Danh tiếng của Đại học M rất cao. Mà kể cũng lạ có lẽ từ nhỏ chị đã nghe đến trường này nhưng lại không có hứng thú đến xem. Anh họ em chắc là đã tới rồi, bởi vì bệnh viện cung

cấp dụng cụ y tế cho đơn vị anh ấy trực thuộc Đại học M mà.”

“Bệnh viện trực thuộc đại học M?”

Kỷ Nguyên Hiên xoa xoa cằm, chỉ con đường bên phải: “Bên kia có con đường, có thể thông từ vườn trường đến bệnh viện lâm sàng số 1 trực thuộc Đại học M.”

Hứa Tri Mẫn ngảnh cổ nhìn con đường kéo dài không thấy đích.

“Đi thôi. Từ từ làm quen với môi trường xung quanh nào.” Vu Thanh Hoàn kéo cô.

Tiếp tục đi về phía trước.

Sinh viên cũ ngày kia mới được bố trí đến đăng kí học kỳ mới. Mấy ngày nay Đại học M trước hết phải lo giải quyết thủ tục nhập học cho sinh viên mới, địa điểm được đặt ở ngay trong hội trường lớn.

Làm xong các thủ tục có liên quan, ba người liền đi tới ký túc xá. Để thể hiện trọng điểm chính sách hỗ trợ, trường đã dành cả một khu ký túc xá 6 tầng mới xây xong cho sinh viên khoa y tá. Nói cách khác, năm nay khoa y tá vẫn không tuyển được sinh viên nam, cả khoa chỉ toàn là con gái.

Hứa Tri Mẫn nghĩ: đều là con gái, chắc là có thể thông cảm cho nhau mà cùng vui vẻ sống chung. Mà toàn bộ bốn mươi sinh viên nữ trong lớp đều ở cùng một tầng. Cô được phân đến ở lầu 3 bên góc phải của ký túc, cùng phòng với cô còn có bảy bạn khác.

Đẩy cửa phòng 314 ra, vừa đưa mắt nhìn liền nhìn thấy bốn cái giường tầng choáng hết cả không gian chật hẹp, trên mỗi tầng còn kê một cái bàn cho sinh viên. Khoảng cách giữa hai giường cũng chỉ đủ cho hai người đi. Ở cuối phòng có một bức tường ngăn màu trắng, đằng sau là buồng vệ sinh độc lập và một cái bồn rửa tay, sát cạnh đó là cửa sổ bốn mặt. Điều kiện so với ký túc xá Học viện Thương mại của Lương Tuyết có kém hơn một chút, nhưng vẫn có thể chấp nhận được.

Trường chỉ sắp xếp sinh viên sẽ ở phòng ký túc xá nào chứ không quy định cụ thể sẽ ngủ giường nào. Ai tới trước thì có quyền ưu tiên lựa chọn giường ngủ. Tầng dưới của 4 cái giường đã có hai cái trải đệm treo màn, chứng minh đã có hai bạn cùng phòng tới rồi. Kỷ Nguyên Hiên chọn một trong hai cái tầng dưới còn lại, Vu Thanh Hoàn cùng Hứa Tri Mẫn nhanh chóng trải chiếu lên.

Hành lý sắp đặt ổn thỏa, nghỉ ngơi một lát, vẫn không thấy bạn cùng phòng về. Hứa Tri Mẫn tiễn anh họ và chị dâu ra cửa trường, Vu Thanh Hoàn cứ dặn dò cô mãi: nhớ thường xuyên liên lạc. Hứa Tri Mẫn gật đầu dạ vâng.

Lúc trở về, tiện thể ghé qua căn tin mua chút đồ dùng hàng ngày, Hứa Tri Mẫn cầm chìa khóa vào mở cửa lại phát hiện cửa đã bị người ta khóa trái ở bên trong. Gõ gõ cửa, cô nghe thấy tiếng bước chân vội vàng, sau đó cửa phòng lại mở ra, xuất hiện trước mặt cô là một cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn xinh xinh. Nhìn thấy Hứa Tri Mẫn, cô che miệng sáng khoái cười: “Mình tên là Trần Minh. Cậu mới tới hả. Xin lỗi nha, ở nhà mình hay quen khóa trái cửa, thành ra lại nhốt cậu ở bên ngoài.”

Hứa Tri Mẫn cũng tự giới thiệu rồi đi vào phòng, để đồ xuống, lúc ngẩng đầu lại nhìn thấy một cô gái duyên dáng yêu kiều đang đứng bên cửa sổ. Ánh mặt trời nhẹ lượn theo nửa sườn mặt xinh đẹp tinh xảo, ngũ quan kiều diễm như trong bức họa Dương Quý Phi. Hứa Tri Mẫn trong khoảng khắc ngây ngất nhìn, đến nay vẫn chưa từng gặp ai có bộ dạng xinh đẹp động lòng người như thế. Cô gái quay đầu, vẻ mặt hồ hững nhìn sang Hứa Tri Mẫn và Trần Minh, rồi vào buồng vệ sinh.

Trần Minh nhỏ giọng nói với Hứa Tri Mẫn: “Cậu ta tên là Diệp Văn. Hôm qua cậu chưa tới, cậu ta cùng ba mẹ đến trường chúng ta ồn ào huyên náo một trận đấy.”

“Ồn ào cái gì?” Hứa Tri Mẫn hơi thắc mắc.

“Điểm của cậu ta cao hơn điểm sàng trúng tuyển vào khoa y học lâm sàng, nhưng khoa chúng ta có quyền ưu tiên chọn hồ sơ sinh viên ấy cho nên làm ầm lên một trận. Mình thấy cũng chỉ vài ngày nữa là cậu ấy sẽ chuyển đi thôi, bằng không, sẽ còn ồn ào nữa.” Giọng nói của Trần Minh nghiêm nhiên là đang chờ xem kịch vui.

Nghề nghiệp thì không phân sang hèn, nghề nào cũng có trạng nguyên. Ngay từ bé trong quan niệm của Hứa Tri Mẫn, di lao công mỗi sáng tinh mơ quét dọn đường phố cũng là người đáng yêu nhất. Đương nhiên, mỗi người đều khát vọng vươn đến vị trí cao. Hứa Tri Mẫn quay qua Diệp Văn tỏ vẻ đã hiểu.

Hai ngày sau, các bạn cùng phòng đều đã đến đông đủ. Ký túc xá tám người giờ chỉ còn bảy người ở, Diệp Văn đã chuyển sang khoa y học lâm sàng. Sáu người bạn cùng phòng còn lại, mỗi người một phong cách riêng. Trần Minh vẻ ngoài thanh tú thích nhất là ăn cay, nói năng liến thoắng như súng máy. Vương Nhã Lệ là người thành phố R, điều kiện gia đình cực tốt, mê chụp ảnh và sáng tác, cao 1m65 nặng 50 kg, suốt ngày hô hào “muốn giảm béo”. Hai người còn lại cá tính không thích là nói toạc móng heo, đều thích nghe nhạc khi ngủ. Có thể khiến Hứa Tri Mẫn chú ý nhất là hai người cuối cùng, một người tên là Lâm Ngọc Cẩm, diện mạo bình thường, khi cười lộ lên lại rất ngọt ngào, giọng nói thì ngọt say lòng người. Một người tên là Phương Tú Mai, vóc dáng cao gầy, thần kinh vận động phát triển.

Đúng vậy. Hứa Tri Mẫn cảm thấy Phương Tú Mai các mặt đều rất giống Lương Tuyết, là một người rất thẳng thắn. Chỉ duy nhất một điểm không giống Lương Tuyết đó là trong miệng Phương Tú Mai thường lơ đãng toát ra một chút cảm giác tự ti: “Trời ơi, hăm mộ làn da của các cậu quá đi, trắng trẻo nõn nà, còn da mình cứ đen thùi lui. Còn tên của mình nữa khó nghe muốn chết, Tú Mai, Tú Mai, lại còn là hoa mai đấy.”

Mọi người nhin không được bị cô chọc cười. Biệt danh “Hoa mai” cũng nhanh chóng từ đó lan truyền. Các cô gái đều rất thích tìm một người bầu bạn. Hứa Tri Mẫn chọn trúng Phương Tú Mai. Mà Lâm Ngọc Cẩm cũng chọn Phương Tú Mai. Hứa Tri Mẫn còn chưa kịp mở miệng nói thì Phương Tú Mai đã bị Lâm Ngọc Cẩm lôi mạnh đi.

Cả phòng ký túc có bảy người, cứ hai người một giường thì nhất định phải có một người lẻ loi. Trần Minh thì ở cùng với Vương Nhã Lệ rồi, hai người khác cũng vui vẻ ở cùng giường, chỉ còn lại một mình Hứa Tri Mẫn.

Ngay từ đầu Hứa Tri Mẫn cũng không để tâm đến chuyện này, chỉ toàn tâm toàn ý muốn cùng bạn cùng phòng vui vẻ ở chung. Đầu tiên lớp sẽ tuyển cử trưởng phòng ký túc xá, thấy cô và sáu cô nàng kia im lặng thật lâu không chịu hé răng, Hứa Tri Mẫn suy nghĩ: có lẽ làm trưởng phòng ký túc cũng là một chuyện phiền toái. Theo ý tốt, cô chủ động xin gánh vác trách nhiệm làm trưởng phòng ký túc 314.

Lần đầu phòng 314 họp, quyết định thay phiên nhau mỗi ngày một người vệ sinh phòng sạch sẽ. Hai người trực vào thứ Sáu và Chủ nhật phải lau sàn. Phương Tú Mai thứ Sáu, còn Hứa Tri Mẫn Chủ nhật. Đồ dùng mua về bất cứ là gì cả phòng đều được dùng chung, còn về người đại diện cho phòng lĩnh đồ đạc, tiếp đón cấp trên khi có việc cần thì mọi người trăm miệng một lời hì hì cười: lãnh đạo phòng của chúng ta là Hứa Tri Mẫn.

Hứa Tri Mẫn cười theo, trong lòng mơ hồ phát hiện có chút không ổn, nhưng lại không nghĩ ra người ta đang cố ý nhắm vào nhược điểm của cô. Nhưng vì niềm tin “đã ở chung thì phải hòa bình”, cô cũng không truy cứu nữa. Huống hồ, cô còn có mục tiêu quan trọng cần phải hoàn thành, chính là tranh thủ giành học bổng năm để chi trả học phí và sinh hoạt phí. Học bổng của Đại học M rất lớn, nhất là học bổng dành cho hạng nhất.

Hứa Tri Mẫn ngoại trừ nghiêm túc thực hiện nghĩa vụ trưởng phòng ký túc, còn lại đều dồn hết cả thể xác và tâm hồn tập trung vào bài vở. Nghỉ đông cũng chỉ về nhà ăn xong tết là lại chạy vội về trường. Bình thường mỗi khi anh họ và chị dâu gọi cô đi chơi, cô lại chân thành lấy “việc học làm trọng” làm lý do khéo léo từ chối.

Kỷ Nguyên Hiền càng ngày càng hài lòng với biểu hiện của em gái. Còn Vu Thanh Hoàn lại thở dài: cô lại muốn Hứa Tri Mẫn hoạt bát hơn một chút, bởi vì học đại học không giống như trung học.

Quả đúng như Vu Thanh Hoàn đã lo ngại. Tổng điểm môn chuyên ngành năm nhất của Hứa Tri Mẫn cao hơn 60 điểm, điểm các môn học đều đứng nhất lớp, làm kinh ngạc toàn bộ thầy trò trong lớp cũng như trong khoa. Thành tích kinh người như thế, đến lúc xét học bổng vào học kỳ 1 năm thứ hai, cuối cùng, cô nhận được học bổng hạng ba.

Hạng ba, học bổng hạng ba chỉ bằng một phần ba hạng nhất, danh hiệu cũng một trời một vực so với hạng

nhất. Gần như bị thiên lôi nện búa vào đầu, Hứa Tri Mẫn chưa chút chớp mắt: nghĩ không ra. Thành tích cao hơn người ta nhiều như vậy, vì sao chỉ là hạng ba mà không phải là hạng nhất. Hứa Tri Mẫn chờ đợi đi vào toilet, vừa đóng cửa lại, chợt nghe thấy bên ngoài có người về.

Trần Minh tiếc hận nói: “Hứa Tri Mẫn thật đáng thương. Thành tích tốt như vậy, lại chỉ được cái hạng ba.”

“Ồi dào”, Vương Nhã Lệ cười nhạo, “Cũng là do cậu ấy tự chuốc lấy thôi.”

“Nhã Lệ, cậu có biết học bổng được tính thế nào không? Mình thấy ban cán sự cùng chủ nhiệm lớp vì chuyện này mà bận bịu gần cả tuần đấy.”

“Sau khi khai giảng, mình cũng từng đi khắp nơi nhờ người hỏi thăm việc này rồi. Bởi vì cậu phải biết rằng, quy định của trường chỉ đưa ra mục tiêu chung chung, còn phương án chấm điểm cụ thể của từng khoa hàng năm đều có thay đổi. Theo như mình biết thì khoa chúng ta năm nay đại khái là như thế này: 60% là điểm chuyên ngành, 20% là điểm văn thể mỹ, 20% là điểm đạo đức. Điểm chuyên ngành là cố định, cậu thi được bao nhiêu có bấy nhiêu. Điểm văn thể mỹ thì nhìn vào thái độ cậu giao tiếp với mọi người trong trường mà ban cán sự có thể cho thêm điểm. Điểm đạo đức thì thôi, nói trắng ra là, chính là nhìn cậu quan hệ như thế nào với thầy cô và bạn học trong khoa tốt như thế nào, tất cả đều là điểm ẩn tượng chủ quan.”

“Hèn gì điểm chuyên ngành của cậu đứng thứ 12 của lớp, thế mà cũng được học bổng hạng ba như Hứa Tri Mẫn.” Trần Minh cười cười, lại nhỏ giọng hỏi, “Nói, điểm đạo đức là các bạn học chấm điểm cho nhau, điểm tối đa cho mỗi người là 10, cậu cho Hứa Tri Mẫn bao nhiêu điểm?”

Vương Nhã Lệ cất tiếng cười sắc nhọn: “Mình biết chắc chắn cậu ấy đánh cho toàn bộ mọi người trong phòng chúng ta tám đến chín điểm.”

“Cậu ấy cũng quá ngây thơ rồi. Ai lại chấm điểm như vậy. Ít nhất, mình cũng chỉ cho Phương Tú Mai năm điểm. Thể dục tốt thì có gì đặc biệt, đây là khoa y, chứ có phải trường thể dục thể thao đâu.”

“Cho nên, mình dựa trên quan điểm công bằng chính trực, cùng cho cậu ấy và Phương Tú Mai ba điểm.”

“Ba điểm?! Cậu cũng độc ác quá đi.”

“Đó là mình nói chuyện bằng lương tâm. Các cậu ấy đã vì bạn bè trong lớp làm được cái gì nào? Một người thì thích bóng đá, một người lại làm một sách. Người như vậy ra ngoài xã hội, sớm hay muộn cũng bị đào thải.”

“Đừng nói người ta như vậy chứ. Cậu xem hai cậu ấy vẫn rất tốt mà. Lần trước phòng bên cạnh không phải có người bị ốm sao? Hai cậu ấy thấy phòng bên đó không có ai liền chủ động giúp người ta nấu cơm đấy.”

“Cho nên mới nói các cậu ấy ngốc, người bị ốm đó ai trong phòng cũng ghét. Mấy người bên đó vốn định nhờ việc này đuổi cô nàng đó ra khỏi ký túc xá, vậy mà, hai cậu ấy lại xuất hiện giúp quá hóa phiền.”

Trần Minh một hồi lâu không nói năng gì.

Vương Nhã Lệ tổng kết nói: “Trần Minh, nếu chỉ có một mình mình cho ba điểm, cũng không có khả năng làm cho tổng điểm của Hứa Tri Mẫn giảm đến mức này.”

“Mình hiểu. Ban cán sự đề phòng cậu ấy, còn chủ nhiệm lớp đối với cậu ấy rất ‘Thất vọng’.”

“Đúng vậy. Ngày đó khi đến báo danh, biết được Hứa Tri Mẫn sẽ ở cùng phòng ký túc, mình đã giật mình đấy. Bởi vì trước kia mình nghe nói, lớp chúng ta có học sinh giỏi điểm trúng tuyển gần 40, còn cao hơn cả điểm trúng tuyển vào khoa y học lâm sàng, thế mà lại thi vào trường cao đẳng toàn bộ nguyện vọng đều điền vào khoa chúng ta, cũng tên Hứa Tri Mẫn. Cứ tưởng cậu ấy sẽ cạnh tranh vào ban cán sự, giành một suất cho khoa chúng ta vào trong hội sinh viên. Kết quả cậu ấy lại an tâm làm trưởng phòng ký túc một năm. Chỉ có thể nói thầy chủ nhiệm ôm kỳ vọng rất lớn vào cậu ấy, còn cậu ấy, lại tự đánh mất cơ hội.”

Trần Minh liên tiếp thở dài.

Hứa Tri Mẫn tựa lưng vào bức tường trắng, ánh mắt mở rất lớn nhìn trần nhà, nước mắt, cuối cùng vẫn không thể rơi.

18. Chương 18

Đợi cho đến khi tiếng bước chân của Trần Minh và Vương Nhã Lệ hoàn toàn biến mất, Hứa Tri Mẫn mới nhẹ nhàng mở cửa, ra khỏi buồng vệ sinh.

Kéo ngăn kéo bàn học ra, cầm lấy di động, lòng ngón tay vuốt mặt trên bấm một cái. Tay kia nhanh chóng từ trong túi rút ra một cái Thẻ điện thoại, đút vào túi quần bò, vừa quay đầu đã thấy Trần Minh vừa vặn mở cửa.

“Hứa Tri Mẫn?” Trần Minh nhin không được la lên, lắp bắp nói, “Cậu, về lâu chưa?”

Hứa Tri Mẫn vẫn mỉm cười như mọi ngày: “Mình vừa về thôi, đang định đi ăn cơm.”

“Ừ.” Trần Minh lo lắng đứng qua một bên, có lẽ là vừa mới nói xấu sau lưng người ta nên chột dạ, cụp mắt không dám nhìn thẳng vào bạn cùng phòng.

Hứa Tri Mẫn gật đầu chào rồi lướt qua cô ra khỏi phòng. Máy móc giải quyết bữa tối, Hứa Tri Mẫn đứng lên đi dạo một vòng quanh trường.

Mấy ngày trước vừa qua khỏi lễ quốc khánh, gió thu đã giập dữ cuộn cuộn nổi lên. Tiếng lá trên cành đa cổ thụ cứ xào xạc xào xạc, cô thất thần, tựa như có thể nghe thấy tiếng sóng cồn cào ngoài khơi biển quê cô. Đám lá vàng nằm tro rơi dưới đất trông như những con thuyền nhỏ đang ngã nghiêng theo từng cơn sóng, cái thì lật nhào cái thì chìm ngấm.

Thật cẩn thận bước vòng qua con đường lá rụng đầy. Trong lúc vô tình cô lại đến gần chỗ khối thạch bích tạc hình đầu các danh nhân mà ngày đầu tiên vào đại học M đã nhìn thấy. Cho đến khoảnh khắc này, cô vẫn đang không rõ năm cái đầu khắc trên khối đá đến tột cùng là của những vị tiền nhân nào. Giơ ngón tay phải lên, dọc theo những vết khắc sâu tạc hình tiền nhân, chậm rãi vẽ bốn chữ “Cầu học, nghiêm cần” (Tìm tòi học hỏi, nghiêm túc cẩn thận). Da thịt chà sát vào đá đau buốt, từng cơn từng cơn thấm vào sâu trong lòng, đầu ngón tay dè dặt dừng lại thật lâu ở chữ cuối cùng. Hì, một tiếng cười khê vọt ra qua kẽ răng, sau đó chậm rãi thu lại.

Tâm trạng cô lúc này cũng giống như màn đêm đang dần buông xuống, dần dần đi đến tĩnh lặng. Kỳ thật, cần gì phải để ý? Từ hơn một năm trước lúc ở trên xe lửa Mạc Như Yển cũng đã cảnh cáo cô. Có điều cô có thể bình thản sống chung với bất cứ ai, nhưng cô lại không thích tùy tiện nịnh hót người khác, nhất là người mà mình ghét cay ghét đắng. Xét về tư cách, trình độ đối trá của cô so ra còn kém Vương Nhã Lệ, lại còn thua xa Mạc Thâm. Hai ngón tay nhón vào trong túi quần lấy ra cái thẻ điện thoại, giơ giơ lên, cô hiện tại cần điều hòa cảm xúc một chút.

Dọc các con đường trong khu vực trường đều có lắp các buồng điện thoại, trước mỗi buồng đều đang có một hàng dài người chờ gọi điện, lúc này cô mới nhớ ra tối nay là cuối tuần. Trước đây chỉ lo học tập nên suốt ngày chỉ biết từ phòng học đến ký túc rồi lại quay ngược lại, hôm nay lại nổi hứng đi dạo, loay quanh khắp nơi, nhưng mãi vẫn không tìm được đường đi vào. Trên đường đi qua một tiệm sách nhỏ trong khu buôn bán của trường, dì chủ tiệm nói cho cô biết, trong bệnh viện trực thuộc có rất nhiều buồng điện thoại, hơn nữa buổi tối cũng không có ai đi lại.

Đề nghị nghe qua không tệ. Hỏi đường đi xong, Hứa Tri Mẫn theo một con đường nhỏ uốn lượn trong trường lần đầu tiên đi vào bệnh viện số 1 trực thuộc Đại học M. Tòa nhà khám bệnh của bệnh viện mấy năm mới sửa một lần, tổng cộng có tám tầng. Buổi tối chỉ khám bệnh tới tám giờ, giờ này đã là 8 giờ rưỡi. Trên hành lang thật dài cách một đoạn lại lắp một bóng đèn huỳnh quang, sàn đá cẩm thạch im lặng phản chiếu bóng dáng cô. Ngấm lại, về sau phải làm việc tại đây cùng với mùi thuốc sát trùng nghe gay mũi khiến lòng cô lại đột nhiên lộp lộp lộp lộp một cái.

Dưới tầng một còn có năm buồng điện thoại, đều không có ai dùng. Hứa Tri Mẫn đưa thẻ điện thoại vào, ấn số của Lương Tuyết. Hai người bạn cũ lâu ngày không gặp đầu tiên là tán gẫu vài câu, rồi rất nhanh sau đó đi vào vấn đề bình xét học bổng.

“Tình hình của cậu vẫn còn tốt đó. Mình bên này thăm hại hơn nhiều. Có mấy người không thích tiền học bổng, chỉ muốn có cái tiếng được học bổng, rõ ràng dùng tiền là có thể mua được.”

“Ồ!” Hứa Tri Mẫn kinh ngạc. Trên đời này sao mà đủ thứ kỳ lạ ha.

“Hứa Tri Mẫn, cậu nghĩ thế nào? Mình đối với loại học bổng hư danh này một chút hứng thú cũng không có. Học phí và sinh hoạt phí ba mẹ mình còn dư sức trả, mình ấy hử, cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới tương lai sẽ vào đơn vị sự nghiệp. Công ty tư nhân còn chú trọng năng lực thực tế của cá nhân. Nhưng mà, mình còn phải —— ”

“Bắt đầu tích cực gia nhập hội sinh viên của trường.” Việc này hoàn toàn là vì rèn luyện khả năng EQ của mình.

Hai người sau một hồi im lặng lại ăn ý cười ha hử.

Hứa Tri Mẫn gần như cười đến tắt thở: “Lương Tuyết, muốn vào hội sinh viên trường cũng không dễ dàng đâu.”

“Hứa Tri Mẫn, dã tâm của cậu còn lớn hơn cả mình đó. Không định tham gia vào hội sinh viên của khoa, mà tiến thẳng vào hội sinh viên của trường luôn hử.” Lương Tuyết hỏi lại.

Hứa Tri Mẫn cười cười, không trả lời.

Chuyện này lại phải nói đến kỳ nghỉ hè năm nay, Vu Thanh Hoàn dẫn cô tới thăm một người bạn trong giới y học, người đó tên là Giang Yến, là bác sĩ khoa kỹ thuật y của bệnh viện thành phố. Giang Yến cho rằng Hứa Tri Mẫn đã chọn đúng nghề, nhân tài trong ngành y tá cao cấp ở trong nước tương đối khan hiếm. Cho nên, chị ấy hy vọng Hứa Tri Mẫn ở trong trường kết bạn với nhiều người trong các ngành khác hơn một chút.

Giang Yến đề nghị cô như thế, là vẫn còn có một nguyên nhân chủ yếu. Ngành y tá cao cấp ở trong nước vừa phát lên, vị thế của các thầy cô về căn bản vẫn thua các giáo sư khoa y học lâm sàng. Hơn nữa ở trong bệnh viện luôn coi trọng tinh thần đoàn kết. Qua cái ý tại ngôn ngoại này, Hứa Tri Mẫn nếu muốn mượn sức người khác thì không thể không qua lại thân thiết với người khoa y. Người học khoa y, đều phải học được làm như thế để “Đoàn kết thân ái” với người làm công tác lâm sàng.

Về phương diện quan trọng này Hứa Tri Mẫn nghe đến đây thì không thể không bội phục Mặc Thâm nhìn xa trông rộng, suy nghĩ sâu xa, anh đã sớm coi trọng cái khái niệm tập thể đó. Có lẽ anh cùng Mặc Hàm chuyển đến đại học M cũng vì mục đích này.

Về phần hai anh em nhà họ Mặc vì sao cuối cùng lại chọn ở đại lục làm nghề y mà bỏ qua Hongkong, có thể lấy lời chị Giang Yến nói làm tham khảo. Làm cái nghề bác sĩ này cần nhất là tích lũy kinh nghiệm, đại lục bệnh án nhiều thích hợp cho thanh niên tôi luyện. Vả lại đại lục mỗi năm đều phát triển nhanh chóng, còn được chính phủ tập trung rót kinh phí lớn, nay lại thường xuyên trao đổi quốc tế, ở trong nước cũng không thua kém Hongkong bao nhiêu.

Mà mỗi lần nghĩ đến nhà họ Mặc, Hứa Tri Mẫn không hiểu sao lại cảm thấy một áp lực kỳ lạ. Loại áp lực này khiến cho cô vừa sợ hãi lại phần khích. Nhíu mày lại, ngón tay xoắn chặt sợi dây điện thoại. Trải qua bài học học bổng lần này, cô phải nâng mục tiêu lên một tầm mới cao xa hơn.

“Lương Tuyết, nói xem, đối với chuyện làm như thế nào để vào hội sinh viên cậu có ý tưởng gì không?”

Lương Tuyết ha ha hai tiếng: “Mình đang tích cực làm quen với các sư huynh.”

“Dựa vào chút sắc đẹp của cậu?”

“Đúng vậy. Bản cô nương mặc dù dung mạo chim không sa cá không lặn, hoa không nhường nguyệt không thẹn nhưng vẫn được tôn sùng đấy.”

Hứa Tri Mẫn cười hì hì, quên cả thả đoạn dây điện thoại ở trong tay, bỗng nhiên thấp giọng nói: “Chủ ý này cũng rất tốt.”

Hai người im lặng.

Lương Tuyết kỳ thật có một câu ghen ở cổ, mãi không thể thoát ra khỏi miệng. Chính là... cô ngốc Hứa Tri Mẫn này, cậu có thể tìm Mặc Thâm hỗ trợ mà.

Bên kia, Hứa Tri Mẫn dường như có tâm linh cảm ứng, nói với cô trước: “Lương Tuyết, cảm ơn cậu, tối nay tán gẫu thật sự rất vui. Mình phải đi rồi, lần sau gặp nhé.”

Đầu dây bên kia vừa nháy mắt đã cúp điện thoại, Lương Tuyết chỉ còn biết nói nè nè với cái điện thoại đang kêu tí tí: Hứa Tri Mẫn này thật là, mình còn chuyện quan trọng nhất chưa có nói, hai anh em nhà họ Mặc cuối năm sẽ từ Hongkong bay trở về.

Hứa Tri Mẫn cũng đoán được Lương Tuyết sẽ nói gì với cô. Nhưng bây giờ không phải lúc để nghĩ đến anh. Nếu mới gặp thất bại đã muốn ỷ lại vào ai đó, thì cô sẽ càng ngày càng trở nên yếu đuối thôi. Chưa kể, anh không phải bạn trai cô, cô cũng không phải là bạn gái anh. Vậy cuối cùng anh với cô được xem là gì nhỉ?

Cùng một giuộc? Khóe miệng không khỏi nhếch lên cười. Dừng từ này hình dung quan hệ giữa anh với cô có vẻ cũng không sai.

Nhiệt độ không khí hình như có giảm xuống. Hứa Tri Mẫn ôm hai cánh tay, chạy thành thịch đến cái cửa lịch thông giữa vườn trường và khu khám bệnh: hóa ra là trời đang mưa! Mưa bụi lạnh lẽo lất phất rơi trên cánh tay khiến cô run lên, vội vàng trốn vào trong khu khám bệnh.

Quanh quẩn vài bước, đã nghe tiếng mưa “Ầo ào rào rạt”, hình như mưa cũng đang lớn dần lên. Dừng bước chân, ngẩng mặt lên là thấy từng hạt mưa lớn đập vào cửa sổ đang khép chặt, bên ngoài mặt kính thủy tinh từng dòng từng dòng nước nhỏ đang thi nhau chảy xuống, rồi lại chập vào nhau, đan xen nhau tạo thành “những con suối nhỏ”. Tiếng mưa về sau không còn xối xả mà lại biến nhịp lúc to lúc nhỏ.

Hứa Tri Mẫn khó tránh khỏi nôn nóng, cơn mưa này đúng là điển hình cho mưa mùa thu ở thành phố R, có khi dai dẳng cả đêm không dứt. Cô không mang di động, mà cô cũng không nhớ số, duy chỉ có số của mấy người gần gũi thì còn miễn cưỡng nhớ rõ. Không có cách nào gọi điện báo cho mấy cô bạn trong ký túc đến đón cô. Bây giờ đồng hồ cũng đã chỉ chín giờ hơn, không lâu nữa là đến mười giờ.

Để chống lạnh, cô không ngừng đi lại, đi một hồi lại đến tận mãi cuối hành lang. Trông ra ngoài cửa sổ, ông thần mưa vẫn đang tung hoành khắp nơi. Hai hàng lông mày của cô gần như xoắn chặt lại. Trong màn đêm yên tĩnh, ngoài tiếng mưa, cũng chỉ tiếng mưa...

Đột nhiên, một tiếng “roạt roạt” lạnh lạnh vang lên phá tan bản hòa tấu mưa rơi. Cô giật mình, nín thở suy nghĩ. Qua vài phút, rõ ràng lại nghe thấy một tiếng “roạt roạt” từ sau lưng truyền tới.

Là tiếng lật sách!

Cô xoay mạnh người, ở hành lang khác kế bên có kê một loạt ghế dựa để bệnh nhân ngồi đợi khám bệnh, trên cái ghế thứ ba đang có một người ngồi. Cách cô chỉ vài bước chân mà cô không phát hiện ra. Thứ nhất là vì lúc trước cô chỉ một lòng để ý đến mưa, thứ hai là vì người này rất im lặng, cứ như là tan vào bầu không khí chung quanh.

“Roạt roạt”.

Người nọ ngồi nghiêng so với hướng của cô, khoác áo khoác nâu, bên cạnh còn để một cái túi sách màu đen. Một quyển sách y học dày và nặng đặt trên đầu gối. Tay phải chống cằm, tay trái đỡ mép cuốn sách. Cô không nhìn rõ được dung mạo của anh ta, chỉ cảm thấy cái mái tóc nâu gợn sóng đó của anh ta dường như đã từng gặp ở đâu đó. Chắc là sư huynh nào đó trong khoa thôi, Hứa Tri Mẫn đoán.

Cô từng nghe nói, các phòng tự học trong trường đều đến mười giờ tối là đóng cửa, ký túc xá mười hai giờ là tắt đèn. Có một số sinh viên chăm chỉ hiếu học vì thể mà phải chạy đến bệnh viện trực thuộc ngày đêm sáng đèn ngồi đọc sách cả đêm.

“Roạt roạt”.

Lương Tuyết từng nói với cô: cậu đúng là cái người thà chết khát chứ không bao giờ chịu xin nước của người lạ. Có lẽ, cô cũng nên hỏi xem vị sư huynh xa lạ này có đem ô theo không.

Đi đến nơi, hắng hắng giọng, cô lễ phép lên tiếng: “Sư huynh, xin chào, xin hỏi...” Còn chưa nói xong, cô đã chú ý thấy tay trái của anh ta nhanh chóng cầm trang sách lên, ngón tay dùng sức quá mức mà hơi lộ vẻ nhột nhạt. Rất nhanh sau đó anh ta buông tay phải xuống, bịch một cái đóng sách lại.

“Cần ô hả? Em đợi chút.” Giọng nói thật dễ nghe, nhưng ngữ điệu lại khá bức bối.

Sau đó anh đứng phắt dậy, mở cửa phòng đối diện lách mình đi vào. Cô ngạc nhiên. Mình có hỏi câu nào đắc tội với người ta đâu nhỉ. Cô nghĩ thầm người này đúng là kỳ quặc mà. Đối phương đi ra, trong tay cầm ô đưa đến trước mặt cô: “Đây.”

Lúc này hai người mới mặt đối mặt. Cô cũng đã nhìn thấy rõ ràng ngữ quan của anh ta, bàn tay đang cầm ô hơi run lên, làm rớt cái ô xuống chỗ giữa hai người. Cạch một tiếng thật to, cái ô rơi xuống rồi quay một vòng trên mặt đất. Cô hoảng hốt nhớ tới chiều hôm đó, tiếng sấm đó, bài Tống biệt vẫn luôn là độc đáo có một không hai ở trong cảm nhận của cô đó.

Thấy vẻ mặt sững sốt của cô, trên mặt của anh ta hiện ra một tia chán ghét. Xoay người nhấc ô lên, anh ta kéo tay cô qua rồi trực tiếp nhét vào lòng bàn tay cô, sau đó trở lại chỗ tiếp tục tĩnh tâm đọc sách.

Hứa Tri Mẫn buộc mình phải thở sâu, trấn tĩnh lại tinh thần. Quay đầu nhìn người này, cẩn thận nhận ra, đó chắc chắn đúng là người đã thổi bài Tống biệt đó. Ban đầu còn nghĩ anh ta có phải là người của học viện âm nhạc không, không ngờ anh ta lại học cùng trường với cô.

Thật ngạc nhiên. Từ ngày đó nghe anh thổi bài Tống biệt, mỗi khi nhớ lại, cô vẫn cảm giác câu chuyện quá khứ của người này chắc phải rất xúc động. Vấn đề là anh ta hiện tại nhìn như rất ghét cô, vì sao? Cô mới lần đầu tiên nói chuyện với anh ta thôi mà.

Hứa Tri Mẫn không phải là loại người mặt dày mày dạn, thấy anh ta rõ ràng vô cớ ghét cô, thời cơ cũng không thích hợp bắt chuyện, cô nhẹ giọng nói với anh ta một câu: “Sư huynh, sau khi về ký túc xá, em sẽ lập tức đem ô trả lại cho anh.”

Anh ta lạnh lùng cự tuyệt: “Không cần. Tối mai em cứ đem ô để lại phòng đối diện là được.”

Xem ra, anh ta một lần cũng không muốn gặp lại cô!

Cô thiếu chút nữa bật cười. Không biết là anh ta nhằm vào vấn đề cá nhân gì của cô. Nguyên nhân là cái gì? Thật là làm người ta tò mò.

Đẩy chuôi cái ô màu lam caro mà anh ta đưa cho cô, bước qua con đường mưa đi về ký túc. Mưa phùn rả rích dường như cũng không làm cô bức bối, bên môi thấp thoáng niềm sung sướng, từng bước từng bước vui vẻ giẫm lên bọt nước dưới chân. Hứa Tri Mẫn thoải mái đẩy cửa đi vào ký túc xá.

Phương Tú Mai đứng ở chính giữa phòng lớn tiếng ồn ào: “Các cậu biết rõ chuyện học bổng khiến cậu ấy không vui, đã không an ủi cậu ấy, còn để một mình cậu ấy ra ngoài!”

“Không có việc gì đâu. Cậu ấy cũng đâu còn con nít nữa đâu.” Vương Nhã Lệ chải cái đuôi ngựa vênh lên không có húng trả lời.

“Nhưng mà...” Trần Minh cau mày, ngẩng đầu đã trông thấy Hứa Tri Mẫn, “Cậu về rồi đó hả?”

Hứa Tri Mẫn nói với mọi người: “Thật xin lỗi, đã khiến mọi người lo lắng. Bên ngoài trời đang mưa, mình vất vả lắm mới mượn được ô, cho nên về hơi trễ.”

Mọi người nhìn sang cô, Phương Tú Mai nuốt nước miếng. Cả đám người cúi đầu tự làm việc của mình. Hứa Tri Mẫn giữ sạch những hạt nước còn đọng trên ô, rồi mở ô cho khô. Tắm rửa xong, gấp ô lại, đi qua bên giường Lâm Ngọc Cẩm.

Lâm Ngọc Cẩm đang nằm trên giường nghe radio, nghiêng đầu nhìn cái dù của Hứa Tri Mẫn thì trừng mắt kêu lên: “Hứa Tri Mẫn, đợi chút, cậu đưa cái ô đó cho mình xem chút.”

Hứa Tri Mẫn khó hiểu nghiêng đầu.

Lâm Ngọc Cẩm vội vã lấy cái ô trong tay cô, xem xét một lát rồi nói: “Cậu đã gặp Viên sư huynh?”

“Viên sư huynh?”

“Đúng vậy. Cậu không thấy sao? Trên cán cái ô này có viết một chữ ‘Viên’. Hơn nữa chữ viết này khẳng định là của Viên sư huynh, bởi vì chỉ có Viên sư huynh là thích ghi chú rõ họ ‘Viên’ lên đồ dùng của mình,

mỗi một nét một đường của chữ ‘Viên’ này đều y như nhau, tất cả các chữ đều như là dùng đầu que diêm to mà ghép lại.”

“À, thì ra là anh ấy họ Viên. Vậy, tên của anh ấy thì sao?” Hứa Tri Mẫn hỏi.

Lâm Ngọc Cầm trừng cô: “Cậu không biết Viên sư huynh là ai hả?”

“Không biết.”

Hai chữ này được Hứa Tri Mẫn nói rất tự nhiên. Toàn bộ người trong phòng ký túc đều nhìn cô với ánh mắt khác thường.

“Ha ha ha.” Vương Nhã Lệ dẫn đầu cười. Những người còn lại cũng cười theo. Trần Minh vừa cười vừa than thở: “Lãnh đạo phòng chúng ta đúng là tiên nữ không ăn đồ trên cái thế giới khói lửa này nha.”

“Không đúng, là không ăn nhục dục.” Vương Nhã Lệ sửa lại.

Hứa Tri Mẫn cũng không ngại, đối với chuyện yêu đương với bạn trai, cô vẫn tin là phải “Thuận theo tự nhiên”. Nghe mấy chuyện bát quái này, thì cũng chỉ nghe tai này qua tai kia. Lâm Ngọc Cầm nhảy lên giường, nhìn chữ “Viên” ở trên ô: “Các cậu nói xem. Mình có nông cạn không?”

Người trong phòng ký túc, cậu một câu tôi một câu, rõ ràng khi tranh luận sôi nổi về vấn đề soái ca này người nào cũng xúc cảm tuôn trào, xóa tan ngăn cách. Hứa Tri Mẫn yên lặng ở bên nghe, thỉnh thoảng cười phụ họa hai câu, dần dần cũng hiểu “Viên sư huynh” này là thế nào.

Viên là họ, tên đầy đủ của anh ta là Viên Hòa Đông. Diện mạo tốt, tư duy tốt, được bạn bè và thầy cô vô cùng yêu mến, các cô gái hết lòng yêu thương sâu sắc. Được nhiều nữ sinh thích như vậy, đối với đàn ông vốn là một chuyện đáng tự hào. Nhưng Viên Hòa Đông này lại không giống thế, lúc nào cũng một bộ lạnh lùng cự tuyệt người khác, khiến cho người muốn theo đuổi anh ta càng ngày càng đông. Các nam sinh gọi anh ta là “A Viên”, ý chỉ người vượt nguyên thủy chưa tiến hóa, không biết hưởng thụ mỹ vị của tình yêu. Các nữ sinh ôm một đồng dã tâm bưng bưng, nghĩ cách làm thế nào có thể chiếm lấy ngọn “Viên sơn” này.

Tối ngày hôm sau, theo Lâm Ngọc Cầm yêu cầu, Hứa Tri Mẫn đem ô giao cho cô ấy. Lâm Ngọc Cầm ở khu khám bệnh đau khổ đợi một tiếng đồng hồ mà vẫn không nhìn thấy bóng dáng Viên Hòa Đông, đành phải dựa theo lời Hứa Tri Mẫn dẫn đem ô thả lại phòng. Chịu một đêm bực tức, sự ái mộ mà Lâm Ngọc Cầm dành Viên Hòa Đông chỉ có tăng mà không có giảm. Có thể thấy được, có một số người đi học đại học, trọng tâm không phải học hành, mà là muốn chơi bời, yêu đương...

Quan điểm bất đồng, Phương Tú Mai dần dần cũng tách ra khỏi Lâm Ngọc Cầm. Hứa Tri Mẫn cuối cùng tìm được cơ hội chạy tới cạnh Phương Tú Mai. Hai người cùng nhau ăn cơm, đi học, quan hệ càng ngày càng tốt hơn.

Một chiều chàng vạng, Hứa Tri Mẫn cho rằng thời cơ đã chín muồi bèn hẹn Phương Tú Mai đi dạo siêu thị. Trên đường, cô đem chuyện ngày đó mình vô tình nghe được Vương Nhã Lệ nói với Trần Minh, một chữ cũng không thay đổi nói với Phương Tú Mai. Phương Tú Mai sau đó kinh ngạc, khó khăn kìm nén cơn phẫn nộ, lại có một chút cảm giác oan ức, bất đắc dĩ.

Hứa Tri Mẫn chân thành nói với cô: “Mình nói chuyện này với cậu vì mình cho rằng cậu cũng có quyền biết, hơn nữa cậu cũng có quyền quyết định có thay đổi bản thân hay không. Nguyên nhân rất đơn giản, cậu là bạn của mình, mình hy vọng con đường tương lai của cậu càng đi càng tốt.”

“Mình muốn vào hội sinh viên trường.” Phương Tú Mai nắm chặt nắm đấm.

Chuyện này đối với Phương Tú Mai mà nói hẳn không phải là việc khó, cô thường xuyên hoạt động trong câu lạc bộ thể dục, quen biết không ít sư huynh sư tỷ. Hứa Tri Mẫn thật tình vì Phương Tú Mai mà cảm thấy rất vui. Khi quay đầu lại nhìn khối thạch bích “Cầu học, nghiêm cẩn”, lòng dạ đang mù mịt lại như được chiếu vào một luồng ánh sáng.

Bầu lại ban cán sự, tuyển cử vào hội sinh viên, Hứa Tri Mẫn đều không tham gia tranh cử. Bạn trong lớp lên nói cô là chưa gượng dậy được, lại càng không có ai cho rằng con mọt sách như cô có khả năng vào hội sinh viên trường.

Hứa Tri Mẫn đối mặt với lời đồn chỉ cười, bình tâm tĩnh khí làm trưởng phòng ký túc, tối nào cũng đeo túi sách nhỏ màu đỏ của cô một mình tự học. Sau khi thấy cô vài lần trắng đêm không về, Vương Nhã Lệ đánh giá: “Học bài đến điên rồi.” Chỉ có một mình Hứa Tri Mẫn hiểu mình đang làm cái gì. Cô đang mạo hiểm đánh cược một lần.

Hứa Tri Mẫn trước tiên ở trong phòng tự học một mình tập trung ôn bài hôm nay. Đại khái khoảng bảy giờ, Lâm Ngọc Cầm ôm mấy quyển sách xuất hiện ở cửa khu ký túc. Lâm Ngọc Cầm đi đâu đây? Lâm Ngọc Cầm gần đây say mê A Viên, cô còn bị nhận nhiều tin đồn hơn cả Hứa Tri Mẫn. Đi theo hướng Lâm Ngọc Cầm đi, bình thường có thể tìm được chỗ Viên Hòa Đông tự học buổi tối.

Viên Hòa Đông chưa bao giờ sợ có nhiều người theo anh ta tới chỗ tự học. Bình thường, anh ta sẽ tìm được một góc thoải mái ngồi xuống, không quan tâm tạp niệm, im lặng cầm lấy một quyển rồi lại một quyển sách y học dày cộp. Không ai dám có ý quấy rầy anh ta. Thứ nhất là vì dáng vẻ anh ta yên lặng lật sách cũng rất mê người; thứ hai là ai đi qua bên cạnh anh ta, anh ta đều có thể coi như không khí không thêm để ý; thứ ba là ai dám chủ động mở miệng nói chuyện với anh ta, anh ta lập tức thu dọn túi sách biến mất trước mắt mọi người.

Lâm Ngọc Cầm vẫn kiên quyết theo đuổi người ta, cứ chờ, chờ mãi, lòng tràn đầy chờ mong khoảnh khắc mười giờ phòng tự học tắt đèn. Mọi người thu dọn đồ đạc, các cô có thể đi lên vây quanh Viên Hòa Đông hàn huyên vài câu. Nhưng, mười giờ, thầy giám thị đến phòng Viên Hòa Đông học, đem cái chìa khóa giao cho Viên Hòa Đông, vỗ vỗ bả vai Viên Hòa Đông rồi đi khỏi. Viên Hòa Đông không hé răng vui mừng trong biển sách. Kim đồng hồ tích tắc điểm từng giây, từng phút, từng giờ trôi qua, đám người đeo bám cũng từng người từng người một bỏ đi. Lâm Ngọc Cầm kiên trì chống đỡ mí mắt, chờ đến mười hai giờ. Quay đầu thấy Viên Hòa Đông vẫn không nhúc nhích, thì thở dài, giống trống rút quân. Cô mệt rã rời nên không phát hiện thấy Hứa Tri Mẫn cũng đang an vị ở cuối phòng học.

Hứa Tri Mẫn cúi đầu đọc sách, cô vốn thích đọc sách mà. Viên Hòa Đông ngồi tại chỗ, lại vô hình tạo nên một bầu không khí đặc biệt thanh tĩnh. Bị hoàn cảnh cuốn hút, Hứa Tri Mẫn dần dần đánh mất khái niệm thời gian cùng không gian. Cô thậm chí còn không biết Viên Hòa Đông đã đi đến bên cạnh cô.

Viên Hòa Đông liếc mắt nhìn cô một cái, ngón tay móc lấy chìa khóa phòng học nhẹ nhàng chậm chạp thả xuống cạnh bàn của cô rồi im lặng rời đi.

19. Chương 19

Nháy mắt mà một tháng đã trôi qua. Tiết thu phân càng lúc càng nồng nặc, lá cây rơi lả tả, đêm ngày càng dài thêm, bầu không khí tràn ngập cảm giác mát mẻ. A Viên vẫn vậy, còn lạnh lẽo hơn cả cái lạnh của mùa thu, Lâm Ngọc Cầm chịu không nổi việc phải chờ đợi nhàm chán, dần dần cũng chán mà rút lui. Không còn Lâm Ngọc Cầm dẫn đường, Hứa Tri Mẫn phát hiện, Viên Hòa Đông mỗi tối bảy giờ đều đi qua con đường trồng đầy xoài trước khu ký túc xá của các cô. Có phải trùng hợp hay không thì Hứa Tri Mẫn cũng không biết, nhưng cô vẫn theo đuổi Viên Hòa Đông tự học buổi tối.

Dần dà, tự nhiên cũng có một số người chú ý tới sự tồn tại của Hứa Tri Mẫn. Ánh mắt tò mò, thì thầm to nhỏ, sự chú ý tập trung trên người cô, Hứa Tri Mẫn đều xem như không khí, nhắm mắt bịt tai. Không phải cô ra vẻ thanh cao, mà là lòng của cô đã sớm đắm chìm vào trong biển sách.

Một ngày, năm ngón tay nhỏ nhắn xinh đẹp khê đề cuốn sách trên tay Hứa Tri Mẫn. Hứa Tri Mẫn ngẩng đầu, đập vào mắt là khuôn mặt một cô gái hoàn toàn xa lạ, lông mày được tỉa tót rất tinh tế, lông mi hơi cong, ngũ quan bình thường, nhưng hoàn mỹ và chải chuốt. Không nhớ là đã gặp người này ở đâu, trên thực tế cô chưa từng để ý ngoại trừ Viên Hòa Đông thì còn có ai ở trong phòng tự học nữa không.

Hứa Tri Mẫn bình thản nói: “Em hình như không biết chị, sư tỷ.” Trực giác đối phương lớn tuổi hơn mình nên cô lễ phép gọi một tiếng sư tỷ.

“Em không biết tôi. Nhưng mà tôi biết em, em học khoa y tá đúng không?” Cô gái cười cười, ánh mắt bức người, “Bên khoa các em không phải cũng có phòng tự học sao? Sao ngày nào cũng chạy qua bên này tự học hoài vậy?”

Thấy đây là một câu hỏi thách nên trong lòng Hứa Tri Mẫn cũng có tính toán, người nọ cũng là vì Viên Hòa Đông mà đến. Đối với chuyện này, lòng dạ Hứa Tri Mẫn vô cùng trong sáng. Cô vốn cũng chẳng có ý định quyến rũ Viên Hòa Đông. Cô đi theo Viên Hòa Đông, chẳng qua cũng chỉ vì theo đuổi con đường mà mấy chữ khắc trên thạch bích “Cầu học nghiêm cẩn” đưa ra, mà cô lại thấy Viên Hòa Đông cũng muốn đi trên con đường này. Cô cũng tin là nếu kiên trì đi con đường này thì sớm hay muộn gì cũng sẽ gặp được bạn tri âm cùng chung chí hướng. Kết quả, tự học cùng phòng với A Viên, hiệu suất học tập của cô quả thực tăng rất cao.

Hứa Tri Mẫn thần nhiên đáp: “Em thấy điều kiện bên này tốt hơn một chút.”

“Phòng học bên này đã có bao nhiêu năm lịch sử, làm sao bằng phòng học mới bên khoa y tá mấy người chứ?”

“Học tập cần nhất là bầu không khí. Mà em thấy học ở phòng tự học do Viên Hòa Đông sư huynh chọn là có bầu không khí tốt nhất.” Những gì nên nói cũng đã nói xong, Hứa Tri Mẫn làm như không có việc gì tiếp tục vui đùa rất sáo.

Cô gái kia nhìn chằm chằm vẻ mặt hết sức chuyên chú của cô, vẻ tàn khốc trong con ngươi cũng dần dần phai hẳn, khóe môi khẽ mỉm cười: “Chị tên là Lâm Giai, sinh viên năm thứ tư khoa nội lâm sàng. Có thể làm bạn được không?”

Nhìn thấy Lâm Giai chủ động vươn tay, Hứa Tri Mẫn khẽ nhú mày, nhẹ nắm lấy: “Lâm sư tỷ, em họ Hứa, tên là Tri Mẫn. Về sau chị cứ gọi em là Tri Mẫn hoặc là Mẫn cũng được.”

“Ừ.” Lâm Giai gật gù đầu, buông tay ra, đứng dậy đi về chỗ của mình.

Mấy người bạn cùng lớp lập tức vây lấy chị ấy, thấp giọng hỏi: “Sao rồi, có phải cũng đến đây theo đuổi A Viên, quấy rầy A Viên học tập không?”

“Không phải.” Lâm Giai phủ định hoàn toàn.

“Vậy sao con bé đó cứ đi theo A Viên đến phòng tự học hoài vậy...”

“Các cậu đừng nói nữa. Cô bé ấy hiện tại đã đồng ý làm sư muội mình rồi.” Lâm Giai nghiêm nghị ngắt lời mọi người, thu dọn sách vở trước rồi rời khỏi phòng học, đến cửa thì dừng bước nhìn lại, cả người Hứa Tri Mẫn đang lui vào trong góc lặng lẽ đọc sách. Lâm Giai không khỏi nheo mắt lại cười: không ngờ khoa y tá cũng có nhân tài như vậy. Đủ bướng bỉnh, đủ thông minh, rất khó làm cho người ta không thích nha.

Đoạn đối thoại này giữa Lâm Giai và Hứa Tri Mẫn, Viên Hòa Đông cũng vênh hết cả hai tai lên nghe không sót một chữ.

Đêm khuya thanh vắng, anh xách túi lên, trong tay nắm chìa khóa phòng học, đi đến trước bàn Hứa Tri Mẫn. Anh nhìn cô, mái tóc đen nhánh dài đến thắt lưng vén qua một bên mắt, đường ngói thẳng tắp chia hai bên trái phải thành hai phần bằng nhau, vầng trán sáng bóng hoàn toàn không bị tóc che khuất. Chân mày cô cong xuống, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào ánh mắt.

Tầm mắt của anh lại rơi xuống cuốn sách cô đang cầm trên tay, là “Đại cương chẩn đoán bệnh”, thuộc chương trình học đại cương mà bất cứ sinh viên y lâm sàng nào cũng phải học. Môn học này rất khó đọc, rất trừu tượng. Tay phải của cô lục tìm trong túi sách bên cạnh ra một quyển vở ghi chép cùng cây bút đỏ. Cây bút bi nhanh chóng gạch một đường màu đỏ dưới một đoạn sách nào đó, rồi lại ở trên vở chép lại mấy câu, cuối cùng còn đánh một dấu chấm hỏi. Rất nhanh sau đó đầu ngón tay của cô lại đưa lên môi, cân nhắc ý tứ của đoạn sách.

Thấy hàng lông mày cô nhíu chặt, trong lòng Viên Hòa Đông không hiểu sao lại thấy xúc động, định mở miệng nói hàm nghĩa của đoạn này cho cô, sau đó anh có thể dùng ví dụ thực tế giảng cho cô nghe, để cho cô hiểu thật kỹ. Dùng sức mút chặt môi, anh kiềm nén nỗi lòng bỗng nhiên xuất hiện này. Buông lỏng bàn tay ra, cái chìa khóa khẽ dừng ở bên cạnh bàn. Từ đầu đến cuối, cô vẫn không phát hiện ra sự tồn tại của anh. Anh rũ mắt xuống, lặng yên xoay người.

Con đường vào ban đêm thực yên tĩnh. Viên Hòa Đông có thói quen đi một mình, cúi đầu đếm bước chân. Đêm nay, anh quên mất đã đi được mấy bước. Nhìn bóng cây lay động dưới ánh đèn đường, nghe tiếng gió

vù vù, anh lại nhớ tới nhịp hô hấp rất khê rất khê của cô, khê đến mức cứ như là không khí. Còn nữa từ trên da thịt cô còn phảng phất một mùi hương, giống nhau là cô bầm sinh đã có, anh đã nghe thấy một lần... là mùi bạc hà.

Nói đến bạc hà, anh kỳ thực rất thích. Bất luận là sách thuốc Trung hay Tây y đều tôn sùng bạc hà như là một vị thuốc thượng đẳng nhiều tác dụng. Mà ở trong thần thoại Hy Lạp, bạc hà kiếp trước là một nàng cô yêu nhẹ nhàng, xinh đẹp lại kiên cường.

Nhìn lên bầu trời đêm, Viên Hòa Đông hét lên một tiếng. Bầu trời đêm nay không sao, từng đám mây đen che khuất đi nửa vầng trăng non, nghĩ đến cô vẫn còn ở phòng học chưa đi, lòng mày anh chau lại: hy vọng trời sẽ không mưa...

Viên Hòa Đông khom lưng chui qua cửa sắt nhỏ của khoa quốc tế. Khoa Quốc tế là một khu vực đặc biệt của đại học M. Danh tiếng “Khoa Quốc tế” này không dựa vào danh tiếng của một khoa ngành nào đó, mà là dựa vào lai lịch của sinh viên. Cho nên ở đây chỉ có ba khu ký túc xá sinh viên, dành cho sinh viên đến từ Hongkong, và lưu học sinh các nước.

Được đối xử như là khách nước ngoài nên sinh viên nước ngoài ở đây phải chi ra một khoản học phí cùng phí ký túc xá rất lớn, Đại học M đã cân nhắc đến việc có thể kết hợp hiệu quả với lợi ích kinh tế, cho nên đã xây dựng ba khu ký túc xá sinh viên hoàn toàn khác so với ký túc xá bình thường. Dưới lầu có lắp đặt cửa điện tử chống trộm rất nặng, mọi thứ đồ điện gia dụng đều được lắp đặt sẵn, có cả thấy bốn loại phòng ký túc: loại một phòng ngủ một phòng làm việc, loại hai phòng ngủ một phòng làm việc, loại ba phòng ngủ một phòng làm việc, loại ba phòng ngủ hai phòng làm việc để sinh viên lựa chọn, không khác gì một khu dân cư cao cấp thời hiện đại.

Viên Hòa Đông ở trong khoa quốc tế lầu 2 phòng 401, nhưng anh không phải lưu học sinh, mà là một sinh viên Trung Quốc sinh ra và lớn lên ở vùng nông thôn. Vậy vì sao anh có thể vào được đây? Chuyện này muốn nói thì phải kể đến lúc anh vào đại học năm nhất có chơi với một bạn cùng lớp tên là Quách Diệp Nam. Năm nhất đại học, Quách Diệp Nam cùng Viên Hòa Đông an phận cùng ở trong một phòng ký túc xá nam bình thường, quan hệ của hai người cũng không tồi.

Đến ngày đầu tiên khai giảng năm hai, Quách Diệp Nam lên tìm Viên Hòa Đông nói chuyện, bảo mình muốn chuyển đến ở khoa quốc tế, hỏi Viên Hòa Đông có muốn đi cùng không.

Viên Hòa Đông hoảng sợ: “Vì sao mình phải đi? Phí ký túc xá ở đó đắt muốn chết. Hơn nữa mình cũng không phải là lưu học sinh.”

Quách Diệp Nam cười cười nắm bả vai anh: “Hộ khẩu của mình ở Hongkong, tuyệt đối có thể mang theo cậu vào ở bên trong. Vấn đề phí ký túc xá, cậu cũng đừng lo lắng. Kỳ thật là như vậy, mình có quen hai người bạn, bọn họ ở khoa quốc tế. Vốn dự tính học 5 năm ở đại học M, kết quả học chưa đến 5 năm đã bỏ chạy. Tiền phí 5 năm ký túc xá lúc trước đã trả hết, giờ bọn họ vội vàng bỏ đi, sợ rầy rà chuyện rút lại tiền phí, cũng hiểu được về điểm này thì tiền cũng chẳng tính là gì. Cho nên liền nhường phòng ký túc xá lại cho chúng ta đến ở.

Viên Hòa Đông cẩn thận hỏi: “Có thật không vậy? Trường không phân ai vào thay sao?”

Quách Diệp Nam nói: “Trường sao dám không cho chứ? Người ta đều đã thanh toán hết cả rồi. Về phần là thật hay giả, thì mình lừa cậu làm gì chứ, cậu có tiền hay có cái gì để mình lừa sao? Mình kéo cậu theo là muốn có bạn ở cùng, ở một mình buồn lắm.”

Viên Hòa Đông vốn định từ chối, được ở phòng tốt anh cũng không thấy thích lắm, nhưng mà giúp bạn bè lại là chuyện tình nghĩa. Do dự vài ngày, cuối cùng vẫn bị Quách Diệp Nam kéo về ở chung.

Phòng 401 mới chuyển vào là loại ba phòng ngủ hai phòng làm việc.

Viên Hòa Đông nói thẳng: “Quách Diệp Nam, hai người bạn kia của cậu thực quái, hai người mà lại thuê loại ba phòng ngủ hai phòng làm việc.”

Quách Diệp Nam lắc lắc ngón tay: “Cậu thật chẳng biết gì cả. Đây là đầu tư kinh tế. Cả ba phòng đều rất rộng rãi, có thể ở thêm hai người nữa. Hai người chúng ta ở phòng bên trái này, phòng ở giữa kia chuẩn bị cho sinh viên giàu có ở các khoa khác thuê.”

Viên Hòa Đông xem xét kỹ lưỡng đến tận căn phòng trong cùng đang khóa chặt, dựa theo kết cấu mà nói, gian phòng kia hẳn là phòng lớn nhất trong ba phòng, anh hỏi: “Phòng kia cũng cho thuê hả?”

Quách Diệp Nam a một tiếng: “Phòng đó đã có người đặt rồi. Sẽ dọn tới sau.”

Viên Hòa Đông ở trong căn phòng này cũng đã hơn ba năm. Phòng ngủ ở giữa về sau cho hai nam sinh thuê. Một người học khoa ngoại lâm sàng, tên Dương Sâm; một người học gây tê khoa lâm sàng, tên là Triệu Viễn Hàng. Hai tên bạn mới ở cùng phòng này đều sống chung rất tốt. Còn gian phòng trong cùng kia thì vẫn khóa chặt, không có người đến ở.

Mãi đến mấy ngày hôm trước, Quách Diệp Nam đột nhiên kêu nhân viên vệ sinh đến quét tước vệ sinh, mở cánh cửa phòng đã đóng kín hơn ba năm kia, đặc biệt dặn dò phải dọn dẹp lại cẩn thận sạch sẽ.

Viên Hòa Đông đi qua hỏi: “Rốt cuộc người nọ cũng đến hả?”

Quách Diệp Nam cười hì hì đáp: “Hai anh em họ mấy ngày nữa sẽ tới đây.”

Viên Hòa Đông kéo cửa phòng trộm ra, bước chậm chạp lên lầu 4. Lúc tra chìa khóa vào ổ mở cửa phòng, anh có vẻ hơi do dự. Trong lòng luôn có dự cảm nào đó, hai anh em mới chuyển đến mà Quách Diệp Nam nói chắc chắn không phải là người đơn giản.

Đi vào phòng khách, Dương Sâm, Quách Diệp Nam không có ở trong phòng. Triệu Viễn Hàng cao 1m85, có một thói quen xấu là giày dép lê cởi ra là vứt lung tung, mỗi lần thay giày, dép mà tìm không thấy là lại không thể không giống một con rết thật dài bò trên mặt đất tìm giày dép.

Viên Hòa Đông thấy Triệu Viễn Hàng hai chân trần, chui cả người xuống dưới sofa. Anh vỗ vỗ lưng Triệu Viễn Hàng nói: “Dép của cậu tớ đã để giúp vào trong tủ giày rồi.”

Triệu Viễn Hàng rút đầu về: “A Viên, cậu đúng là người tốt mà.” Rồi vô cùng vui vẻ đứng lên mở tủ giày lấy dép ra mang.

Viên Hòa Đông buông túi sách, vừa cởi áo khoác ra treo lên thì ngoài cửa sổ bỗng âm vang một tiếng sấm. Trong khoảnh khắc đó, anh giật mình, những hạt mưa to như trút nước bắt đầu rơi xuống, khí lạnh từ bên ngoài khuếch tán vào tận bên trong, nhiệt độ đột nhiên hạ thấp. Anh vội vàng đi qua đóng cửa sổ, rất nhanh lại nghĩ tới cái gì đó, tay cầm chốt cửa sổ, nhìn thể giới tối mờ mịt bên ngoài mà phút chốc ngẩn ra.

Triệu Viễn Hàng nghĩ anh lo lắng cho bạn cùng phòng đang có việc bên ngoài nên mới nói: “A Viên, dự báo thời tiết nói tối nay sẽ có mưa, Dương Sâm và Quách Diệp Nam lúc ra ngoài có mang theo dù rồi.”

Dù?

Viên Hòa Đông nhớ đến lần đầu tiên Hứa Tri Mẫn mượn dù của mình. Rất nhiều cô gái đều thích mang theo dù, nhưng hình như anh chưa từng thấy Hứa Tri Mẫn mang dù, không, anh chắc chắn tối nay cô cũng không mang theo dù.

Trời lạnh như thế, lại không có mang dù, mà trận mưa này xem ra tạm thời sẽ không ngớt, cô ở trong phòng học tám chín phần mười sẽ cảm lạnh. Không, có lẽ lúc anh đi cô cũng rời khỏi phòng học. Không, nhìn dáng vẻ cô đọc sách chắc là sẽ không về nhanh như vậy.

Viên Hòa Đông sau khi nói với chính mình bao nhiêu cái “Không”, bỗng nhiên ý thức được: hóa ra, trong lòng anh không hề có đi được...

Tóm lấy một cái áo khoác, anh đi tới cửa, cầm dù vội vàng đi ra cửa. Vừa mở ra đã thấy có ba người đang đứng bên ngoài, dẫn đầu là Quách Diệp Nam.

“A Viên, vừa khéo, mình giới thiệu với cậu một chút. Đây là hai anh em Mặc Thâm và Mặc Hàm. Hôm nay bọn họ mới từ Hongkong qua, ngày mai sẽ đến làm thủ tục chuyển trường.” Quách Diệp Nam hưng trí bưng bưng kéo anh qua.

Cửa cầu thang chỉ có một ngọn đèn vàng yếu ớt, Viên Hòa Đông mơ hồ nhận diện hai anh em họ Mặc này. Cậu em trai đeo kính. Cậu anh trai đứng đối diện với tầm nhìn của anh, đôi con ngươi đen như mực đảo qua anh từ trên xuống dưới, hình như hứng thú tạm dừng ở hai cái dù màu xanh anh cầm trong tay, khỏe miệng nhếch lên một tia cười như có như không.

Về mặt Viên Hòa Đông phút chốc trở nên lạnh nhạt. Anh không muốn để cho bất kỳ ai biết đến chuyện có liên quan đến Hứa Tri Mẫn.

“Các cậu ngồi đi, mình ra ngoài có chút chuyện.” Nói xong, Viên Hòa Đông lướt qua hai anh em họ Mặc, chạy nhanh như chớp xuống lầu.

“A Viên đã về rồi, trời lại mưa mà cậu đi đâu?” Hướng về phía dưới cầu thang hô vài tiếng, Quách Diệp Nam mắt thấy gọi không được người, lắc đầu thở dài, “Chưa từng thấy cậu ta có cái kiểu này.”

Mặc Thâm kéo hành lý cùng Quách Diệp Nam vào phòng, vừa cười vừa nói: “Mình thấy cậu ta cầm hai cái dù màu xanh, chắc là đi đón bạn gái đó?”

“Đúng vậy. Cho nên mình mới cảm thấy kỳ quái.” Quách Diệp Nam quay đầu nói, “A Viên nhân duyên tốt lắm, chỉ là không thích cùng người khác tùy ý gần gũi. Đối con gái lại lạnh lẽo như núi tuyết. Học với cậu ta bốn năm mà mình đã lần nào thấy cậu ta nói chuyện dịu dàng với con gái nhà người ta đâu chứ.”

“Nói không chừng người ta lên có bạn gái đấy?”

“Hắc. Mình đây cũng thực sự muốn biết cô gái đó là ai?” Quách Diệp Nam cười hắc hắc, trong lòng lên kế hoạch, đợi đến lúc A Viên trở về phải làm thế nào đe dọa dụ dỗ cậu ta thú nhận sự thật.

Bật đèn gian phòng ngủ ở tận cùng bên trong kia lên, Quách Diệp Nam hỏi: “Các cậu nhìn xem, căn phòng này đúng là không tồi đâu.”

Mặc Thâm đại khái xem qua vài lần, rồi ừ một tiếng.

Quách Diệp Nam nhìn về phía Mặc Hàm đang đứng bất động: “Mặc Hàm, sao em cứ nhìn chăm chăm vào di động vậy? Trên đường từ sân bay đến đây cũng thấy em cứ liên tục mở ra mở vào mãi?”

Mặc Hàm quay sang, lo lắng nói với Mặc Thâm: “Anh, di động của chị Tri Mẫn vẫn tắt máy.”

“Có thể em ấy ngủ rồi. Hoặc là còn đang tự học buổi tối.” Mặc Thâm thoải mái trả lời. Tuy rằng anh cũng giống Mặc Hàm, rất muốn nhanh chóng được gặp cô. Tóc cô không biết có dài hơn không, cô có ăn cơm đúng giờ không, có béo lên chút nào không. Nhớ lại cái đêm bão tuyết kia, khi anh ôm cô, những khớp xương gầy nhỏ của cô khiến anh có cảm giác chỉ cần động vào là sẽ lập tức vỡ ra ngay, điều đó khiến anh đau lòng mãi không thôi.

“Chị Tri Mẫn?” Quách Diệp Nam tò mò thử hỏi.

“Chính là người mà hơn một năm trước em có nhờ anh Quách chú ý dùm đấy.” Mặc Hàm đáp.

“À. Anh nhớ ra rồi, Hứa Tri Mẫn, có phải không? Nhưng mà nói thật cô bé ấy không có đi tìm anh.”

Mặc Thâm biết sẽ như vậy nên cười cười, vậy mới đúng với cá tính của cô. Anh dám khẳng định, cái tin nhắn mà Mặc Hàm gửi cho Lương Tuyết kia bị Hứa Tri Mẫn nhìn thấy nhất định sẽ lập tức xóa ngay.

Thấy khuôn mặt Mặc Hàm vẫn bình tĩnh, Quách Diệp Nam đập tay một cái nói: “Ôi, mình thật sự hối hận rồi. Lúc ấy đáng lẽ phải kêu hai người gửi kèm theo ảnh của cô bé ấy, bởi vì mình chỉ tin tưởng ảnh chụp và người thật thôi. Nếu thật sự là một sư muội xinh đẹp, Mặc Hàm à không cần em dặn, cô bé ấy không tới tìm anh, anh nhất định sẽ đi tìm cô ấy.”

Nghe một đoạn tiếu là không làm này của Quách Diệp Nam, bản mặt nghiêm nghị của Mặc Hàm cũng nhin không được mỉm cười. Nhà họ Quách và nhà họ Mặc đã mấy đời thâm giao, hai anh em họ và Quách Diệp Nam từ nhỏ đã thường chơi chung với nhau. Đối với Mặc Hàm, Quách Diệp Nam là người bạn tốt nhất của anh hai, cũng là một người anh mà cậu thật tình kính yêu.

Ba người tụ tập ở trong phòng từ từ kể cho nhau nghe chuyện học tập và sinh hoạt trong mấy năm qua, bên ngoài trời vẫn còn đang mưa rả rích.

Viên Hòa Đông chạy băng băng trên con đường đêm lầy lội. Gió trực tiếp đập vào dù, thổi bay cả người. Nhảy lên mấy bậc thang, anh xếp dù lại, dùng sức đẩy cánh cửa khu giảng đường thứ nhất. Trong cái phòng tự học thứ ba bên trái tầng dưới cùng, ánh sáng yếu ớt khẽ chiếu qua mấy khe cửa sổ khép hờ.

Anh cấp tốc lao vào mở cửa phòng học, phóng tầm mắt nhìn lại cái góc cuối phòng, phát hiện bóng dáng cô đang cuộn tròn kia thì tim lại kịch liệt nảy lên bình bịch. Bước hai ba bước đến bên cạnh cô, anh lặng nhìn. Cô nghiêng đầu sang một bên, gối lên trên cánh tay, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái xanh, chắc là lúc đợi mưa tạnh mệt quá nên ngủ thiếp đi rồi.

Ngực Viên Hòa Đông cứ như là bị cái gì đó găm cắn, cảm giác rất tức giận. Trên đời này sao lại có loại con gái này chứ? Vì học hành mà chẳng chịu yêu quý bản thân mình chút nào. Hơn nữa người học y lại càng phải chú trọng đến việc bảo vệ mình trước tiên.

Cởi cái áo khoác của mình xuống, run run khoác lên người cô. Hứa Tri Mẫn vì thế mà bừng tỉnh, ngẩng đầu lên mở mắt ra, nhìn thấy Viên Hòa Đông, cô sững sốt, một lát sau đột nhiên đứng lên: “Viên sư huynh?”

Viên Hòa Đông vẻ mặt lạnh lùng, không nói gì, giữ lấy cái áo khoác đang trượt khỏi đầu vai của cô, lại đưa tay giúp cô dọn sách giáo khoa và đồ dùng trên bàn.

“Em, em tự làm được rồi.” Hứa Tri Mẫn bối rối ngăn cản.

Viên Hòa Đông khẽ đẩy tay cô ra, đem toàn bộ đồ dùng ném vào trong cái ba lô nhỏ của cô rồi nói: “Sau này nếu em đọc sách có chỗ nào không hiểu thì có thể hỏi tôi. Đừng nên lãng phí thời gian như vậy.”

Hứa Tri Mẫn giật mình: đây là ý gì chứ?

Viên Hòa Đông thấy cô không lên tiếng, tiếp tục nói: “Sao? Đừng có khinh thường tôi còn chưa tốt nghiệp, tôi cũng từng giúp thầy giáo lên phụ đạo một ít sư đệ đó.”

“Không. Em không có ý đó.”

“Vậy thì có ý gì? Ngày nào em cũng đi theo tôi tự học buổi tối, không phải là có ý đồ này sao?”

Hứa Tri Mẫn dở khóc dở cười. Nếu như cô nói không có ý đồ đến học tập, vậy chẳng phải là cô với Lâm Ngọc Cẩm kia có cùng mục đích sao; còn nếu như cô nói là đến để học tập, lại không hy vọng xa vời là anh sẽ phụ đạo cho cô, như vậy có thể làm tổn thương đến lòng tự tôn, kiêu ngạo của sư huynh không nhỉ?

Cẩn cẩn môi dưới, cô nhẹ giọng nói: “Cám ơn sư huynh.”

Anh nhìn nhìn sắc mặt của cô hơi tốt lên, ngọn lửa khó hiểu trong lòng cũng nguôi bớt, trầm giọng nói: “Đi thôi. Tôi đưa em về.”

Nghe giọng anh cứng rắn không cho người khác quyền từ chối, Hứa Tri Mẫn bất đắc dĩ, theo sát phía sau Viên Hòa Đông ra khỏi phòng học.

Lúc này, trên bầu trời lại nổ hai tiếng sấm. Khi bọn họ đi ra khỏi khu giảng đường, thì mưa cũng nhỏ dần, chỉ còn lất phất vài giọt.

Mưa to đột ngột, khiến cho những chỗ thấp bên trong trường bị đọng nước, làm ngập vài đoạn đường. Hai người vòng sang đường khác mà đi. Mây đen chậm rãi tản ra, vàng trắng non lại một lần nữa lộ ra vẻ mặt trắng tinh. Ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên tấm thạch bích, hàng chữ “Cầu học nghiêm cẩn” vì thế mà cứ lúc ẩn lúc hiện. Hứa Tri Mẫn nhìn sang bóng dáng Viên Hòa Đông, cổ tay áo ca rô của anh theo gió bay lên. Đây chính là chàng thanh niên thanh bạch ngày nào đó đã không chút do dự ném cây kèn Harmonica vào lòng biển rộng. Cô bỗng đứng dừng lại.

Viên Hòa Đông quay lại, tỏ ý thắc mắc.

Hứa Tri Mẫn quay mặt về khối thạch bích, bình tĩnh nói: “Sư huynh, anh có biết năm danh nhân được khắc ở đây là ai không?”

Viên Hòa Đông trước tiên là nhìn về phía Hứa Tri Mẫn, thấy đôi mắt to lấp lánh của cô lóe ra tia bùng bình chăm chú, vì thế đành phải giải thích khối thạch bích một lượt từ phải sang trái: “Năm tượng đá này đều khắc các tiền bối y học cổ đại Trung Quốc. Đầu tiên là Lý Thì Trân, nhà dược học vĩ đại; thứ hai là Hoa Đà, thủy tổ ngành ngoại khoa, gây tê; thứ ba là Biển Thước; thứ tư là Trương Trọng Cảnh. Bốn vị này được xem là tứ đại danh y thời Trung Quốc cổ đại. Cuối cùng một phụ nữ.”

“Nữ y sư ư?”

“Cái này rất khó nói. Bởi vì y học Trung Quốc cổ đại không phân biệt giữa chữa bệnh và chăm sóc. Hình ảnh của bà được lấy từ trên một bộ sách cổ đại lại giống như là một bà đỡ.”

Khái niệm bà đỡ Hứa Tri Mẫn có biết, tương đương với nữ hộ sinh trong y học hiện đại.

“Nhà trường dựng hình năm cái đầu này, là muốn nhắc nhở chúng ta phải luôn luôn kế thừa và phát triển tinh thần và tinh túy y học mà tổ tiên đã để lại.”

Hứa Tri Mẫn nghe đến đây, thì phát hiện trong làn gió đêm nhẹ nhẹ phảng phất một mùi thảo dược thơm dịu tỏa ra từ quần áo Viên Hòa Đông: “Sư huynh thích Đông y?”

Viên Hòa Đông nắm cằm cười hỏi: “Thấy lạ lắm đúng không? Không hiểu vì sao tôi không đến học khoa Đông y đúng không?”

“Uhm.” Cô quả thật tò mò.

“Ông ngoại của tôi là một thầy thuốc Đông y già, nhưng chỉ hành nghề y ở trong mấy cái thôn nhỏ nghèo khổ của chúng tôi thôi. Sau này, chị của tôi đến thành phố lớn công tác, dẫn theo tôi đi học trung học, tôi cũng thi vào đại học bên này. Lúc ấy cũng có nghĩ tới việc ghi danh vào học khoa Đông y, sau đó lại thôi, tất cả là vì ba tôi.”

Hứa Tri Mẫn yên lặng đứng nghe.

“Ba tôi mấy năm trước bỗng nhiên ngã bệnh. Dù đã dùng hết các cách trị liệu tốt nhất trong Đông y cũng không thấy có chuyển biến, rồi đến khi sang bệnh viện huyện khám, dùng thuốc tây đắt tiền nhất mà cũng chẳng có hiệu quả. Bởi vậy phải chuyển lên thành phố lớn để tìm bác sĩ. Lúc ấy chữa bệnh cho ba tôi là một bác sĩ họ Trương, ông ấy dùng Đông y phối hợp với Tây y để chữa trị rồi cuộc cũng cứu được cái mạng của ba tôi trở về. Bác sĩ Trương đã lấy kinh nghiệm của ông khuyên tôi, cứ học Tây y trước, đến khi học lâm sàng thì lại tự mình từ từ nghiên cứu Đông y.”

Hóa ra, anh ấy cũng từng trải qua chuyện như vậy. Hứa Tri Mẫn thầm nghĩ. Cô đột nhiên có cảm giác, tương lai Viên Hòa Đông tuyệt đối sẽ trở thành một người giỏi giang. Bởi vì không phải ai cũng có thể may mắn vào đúng lúc gặp được thời cơ, mà Viên Hòa Đông hình như lại gặp được không ít cơ hội.

“Bác sĩ Trương hiện nay đang công tác ở khoa khám bệnh của bệnh viện trực thuộc trường chúng ta. Em hiện tại không phải đang học môn chẩn đoán sao? Môn học này khá trừu tượng, tốt nhất là em nên đi xem chuẩn đoán lâm sàng nhiều hơn. Nếu gặp bác sĩ Trương hội chẩn, tôi tiện thể có thể mang em đi xem cùng học tập.”

Ồi chào? Hứa Tri Mẫn kinh ngạc: “Có thực không ạ?”

Ánh trăng vừa vặn bao phủ trên gương mặt đang ngẩng lên của Hứa Tri Mẫn, vẻ mặt hiện lên rõ nét ngây thơ. Trái tim Viên Hòa Đông bỗng nhiên khê động dậy, cô bé này kỳ thật cũng không giống như cái vẻ già dặn thường ngày. Khẽ đặng hắng, anh nhin không được nói: “Có thể. Tôi còn có thể mang em đến vườn thảo dược quan sát, tôi nghĩ em sẽ thấy hứng thú, ở đó tôi cũng có trồng một gốc bạc hà.”

Hứa Tri Mẫn nhanh chóng cúi đầu, hơi lúng túng. Anh nghe thấy mùi dầu bạc hà cô thích thoa trên cổ.

Viên Hòa Đông sững sờ nhìn mái tóc dài của cô bay nhẹ nhẹ, chỉ cảm thấy vị bạc hà nhàn nhạt trong ngọn gió kia đã thấm tận sâu vào trong tâm anh.

Quách Diệp Nam cùng hai anh em nhà Mặc nói chuyện rất vui vẻ, cũng không quên nhìn đồng hồ: “Gi? Nhanh dữ vậy hả. Thằng nhóc A Viên này sao vẫn chưa về nhỉ?”

“Có thể là cùng bạn gái qua đêm ở ngoài.” Mặc Thâm miễn cưỡng kết luận.

“Tuy là cậu ta không giống cậu với mình, nhưng mà cũng không ngây thơ đâu.”

Mặc Thâm có hứng thú: “Không ngây thơ?”

Quách Diệp Nam thần bí cười: “Cậu nghĩ lại xem, một cô gái bỗng nhiên nhảy đến xông lên hôn cậu, hôn cậu gần 5 phút mà cậu cũng không động dậy, vậy chẳng phải là còn cứng hơn cả đá sao?”

Mặc Thâm chợt hiểu, người này có lẽ tính tình cũng không phải hoa hoa công tử, nhưng chuyện tình yêu cũng không phải thiếu. Lại nhìn phía cửa sổ, bên ngoài mưa hình như đã ngớt từ lâu.

20. Chương 20

Hôm sau, Quách Diệp Nam vừa thức dậy liền nhìn đồng hồ, lúc này đã 6 giờ rưỡi, lồm cồm bò dậy mặc thêm quần áo, vừa thấy Viên Hòa Đông đang thu dọn cặp sách anh ta liền hỏi: “A Viên, tối hôm qua mấy giờ cậu mới về?”

“Khoảng 1 giờ rưỡi.” Viên Hòa Đông đáp.

“À, lúc đó mình vừa ngủ chưa lâu. Nói tối hôm qua cậu đi đâu?”

“Mua mấy thứ linh tinh ấy mà.”

“Mua cái gì?”

Bàn tay Viên Hòa Đông đang cầm sách sượng lại, nhìn về phía Quách Diệp Nam. Quách Diệp Nam đã đeo kính mắt, hắc hắc cười với anh. Viên Hòa Đông nhanh chóng kéo túi sách lên: “Thì mua vài cuốn vở, rồi lại muốn xem vườn thảo dược có bị ngập không, nên chạy tới đó nhìn một cái.”

Lời này quá sở hử đi, đi mua đồ thì cần gì phải cầm hai cái dù. Quách Diệp Nam không vội mà vạch trần lời nói dối của bạn cùng phòng, âm thầm nghiền ngẫm: tiểu tử này chẳng lẽ bị Mặc Thâm nói trúng rồi, có bạn gái? Hắc... là cô gái đặc biệt nào ấy nhỉ?

Viên Hòa Đông sợ Quách Diệp Nam sẽ tra hỏi nên vội vàng rời khỏi ký túc xá. Lúc đến cửa thì đụng phải Mặc Thâm vừa mới chạy bộ thể dục buổi sáng về.

“Đi học sớm hả?” Mặc Thâm lễ phép chào hỏi.

Viên Hòa Đông chỉ gật đầu đối phó rồi lại chạy xuống cầu thang.

Người này có chút kỳ lạ? Mặc Thâm nghiền ngẫm nhếch khóe miệng lên, quay vào cửa phòng nói với Quách Diệp Nam: “Cậu ta bình thường đều đi sớm như vậy hả?”

“Không. Bình thường sớm hơn, thời gian rời giường cũng không khác cậu lắm. Thu đông thì sáu giờ đi chạy bộ với đi học sớm.”

“À.” Mặc Thâm đáp lời, vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Quách Diệp Nam đi đến bên cạnh anh, thấp giọng nói: “Tuy rằng đến năm tư thì mỗi người sẽ chọn những hướng ngành học lâm sàng khác nhau, nhưng đa số lớp chúng ta vẫn chọn đi nội khoa hoặc ngoại khoa, bọn con gái thì có vẻ hay chọn khoa phụ sản và khoa nhi hơn.”

“Đó cũng là chuyện bình thường mà.”

“Đúng vậy. Cho nên mình muốn nói là, nhóm bạn mà mình tìm được này cũng không tồi. Dương Sâm chọn ngoại khoa, Triệu Viễn Hàng là bạn của Dương Sâm. Gia đình hai người đó cũng là thâm giao.”

“À... Vậy còn Viên Hòa Đông?”

“Thành tích của cậu ta rất tốt, nhưng quan trọng không phải là cái này, tên này rất có năng lực. Trong lớp, người tự học Đông y cũng không ít, nhưng chỉ có một mình cậu ta là có thể kết hợp học nhuần nhuyễn căn bản Tây y với Đông y. Cho nên các thầy cô rất thích cậu ta.”

Mặc Thâm cân nhắc một lát, tỏ vẻ đồng ý: “Người này rất đáng kết bạn.”

“Còn nữa, bên khoa y tá kia mình cũng đã xem xét qua, được nhất là Hệ Hoa năm thứ tư ——”

“Đợi chút.” Mặc Thâm ném khăn mặt ngược về bồn rửa tay, ngắt lời nói, “Về phía y tá, mình đã chọn được người rồi.”

“Ai?”

“Vài ngày nữa sẽ giới thiệu cho cậu biết. Đương nhiên, cậu cứ giữ cái bạn Hệ Hoa năm thứ tư đó lại trước đi, bởi vì cô ấy mới năm hai thôi.”

Quách Diệp Nam yên lặng đẩy gọng kính, không dám tin trông mắt nhìn bạn mình: người ta mới lên năm hai mà cậu đã cho cô ấy làm.

Mặc Thâm cười mà không giải thích gì. Anh chưa bao giờ mất lòng tin vào Hứa Tri Mẫn, đó vốn là sự tự tin của anh.

Sau đó, Quách Diệp Nam giúp hai anh em nhà họ Mặc làm thủ tục chuyển trường. Mặc Hàm được nhập vào một lớp y học lâm sàng năm thứ ba.

Nhân lúc Mặc Hàm vắng mặt, Quách Diệp Nam lén hỏi Mặc Thâm: “Em cậu sao không ở Đại học y Hongkong học xong toàn bộ chương trình căn bản rồi qua đây học tiếp.”

“Nó học xong rồi.”

“Hả?”

Mặc Thâm buồn cười nhìn điệu bộ khoa trương của Quách Diệp Nam, nói: “Năm trước mình học xong năm tư, nhân lúc sáu tháng cuối năm và mấy tháng nghỉ hè đến kiến tập trong bệnh viện Trường Y lâm sàng Hongkong, Mặc Hàm cũng đi theo mình. Các thầy cô của mình còn không nỡ để nó đi nữa đó.”

“Tiểu tử này càng ngày càng khùng bố. Nó liều mạng như vậy làm gì chứ? Muốn đi ngoại khoa, hay là nội khoa?”

“Không. Nó muốn học cấp cứu.” Mặc Thâm nói đến chuyện này thì không khỏi ảm đạm. Anh hiểu rất rõ rằng vì sao em trai lại chọn khoa cấp cứu mệt mỏi và vất vả nhất này, tất cả đều là vì một vết sẹo kia. Ở nhà họ Mặc, tổ tiên đã răn dạy là không nên mất bò mới lo làm chuồng, phải tìm cách phòng ngừa chu đáo.

Quách Diệp Nam vẫn còn thắc mắc: “Vậy vì sao không trực tiếp xin vào năm tư, mà lại vào năm ba?”

Mặc Thâm không trả lời. Chuyện có liên quan đến vết sẹo đó, là bí mật giữa anh em anh và Hứa Tri Mẫn. Mặc Hàm học lại một năm, chỉ là để có thể học đại học thêm một năm để chăm nom cho chị Tri Mẫn của nó. Vì thế sau khi nói với bạn tốt vài câu, bọn họ đi tới phòng học ca 1 khu XX.

Sáng nay vừa vặn mở cuộc họp lớp. Phụ đạo viên họ Trương – Trương Đạo đang viết tên học sinh lên bảng đen, rồi giới thiệu với cả lớp: “Đây là bạn Mặc Thâm mới từ khoa Y – Đại học Hongkong chuyển tới trường chúng ta.”

Tiếng tăm của khoa Y Đại học Hongkong mọi người đều biết, cả lớp đều ồ lên. Ở cùng phòng ký túc với Mặc Thâm có Dương Sâm và Viên Hòa Đông, trước đó cũng có chút suy đoán về lai lịch của người bạn mới cùng phòng, giờ phút này được chính thức xác thực, vẫn là có chút sững sốt.

Viên Hòa Đông cúi cúi đầu, ánh mắt dừng ở hai hàng chữ bất động trong sách, giống như đang trầm tư.

Còn những nữ sinh ngồi sau lưng anh ta gần như nổ tung.

“Lâm Giai, là Hongkong đó. Hơn nữa, rất mê người, đẹp trai chết đi được.”

Lâm Giai một tay nâng cằm, nheo hai mắt lại lợi hại nhìn người bạn mới chuyển đến đang đứng trên bục giảng. Bất luận là dáng người, vẻ bề ngoài, tư cách, đều có thể nói là “Cực phẩm” trong miệng quần chúng. Hơn nữa, anh không lên tiếng, đối mặt với ánh mắt của đám đông, từ đầu đến cuối chỉ mỉm cười nho nhã. Có thể thấy, người này thuộc loại hướng nội. Có thật như thế không?

“Bạn Lâm Giai, lớp trưởng lớp chúng ta suốt bốn năm qua.” Trương Đạo nói.

Mặc Thâm nhìn qua, Viên Hòa Đông đang ngồi dãy thứ ba bên trái cúi đầu đọc sách, phía sau Viên Hòa Đông ngồi một hàng có một nữ sinh mắt hí dáng vẻ lạnh lợi giỏi giang. Nghiêm nhiên, bạn học Lâm Giai này có thể vững vàng đường hoàng ngồi vào cái ghế lớp trưởng trong bốn năm, thì chắc chắn không thể chỉ có cái vẻ bên ngoài, Mặc Thâm hơi hơi gật đầu xả giao với cô.

Lâm Giai bỗng dưng quay mặt đi. Ánh mắt người này khi nhìn chăm chăm người ta, thì cứ như là liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu tâm can của người khác. Vậy mà đôi mắt ấy lại quá xinh đẹp. Lâm Giai âm thầm điều hòa hơi thở, kiềm chế trái tim không hiểu sao lại đập nhanh không ngừng.

Lúc này, Hứa Tri Mẫn vẫn chưa biết chuyện hai anh em nhà họ Mặc đã chuyển tới đại học M. Vẫn tiếp tục như thường ngày, chuyên tâm học tập.

Bữa tối, Phương Tú Mai hỏi cô: “Tối hôm qua có người đưa cậu về đúng không?”

Hứa Tri Mẫn cảnh giác đáp: “Ừ.” Cô nhớ tối hôm qua lúc trở lại ký túc xá, rõ ràng cả phòng đều ngủ hết rồi mà.

“Mình vừa vặn đi vệ sinh, nhìn qua cửa sổ thì thấy có một nam sinh đưa cậu đến cửa ký túc, đợi sau khi cậu đi vào anh ta mới rời đi. Là ai vậy? Bạn trai cậu hả?”

Nhớ tới tác phong quả quyết của Viên Hòa Đông đêm qua, Hứa Tri Mẫn không nói gì. Có thể ngăn anh không đưa về sao? Cô trước kia thường tự đi một mình về ký túc xá. Thấy được sự bức tức của cô, Viên Hòa Đông trừng cô: “Tôi cho tới bây giờ chưa từng thấy đứa con gái nào như em đó! Một chút ý thức giữ an toàn cũng không có. Em phải nhớ em có thể đi một mình về nhưng mà không được quá mười hai giờ! Có hiểu không?”

Không ngờ A Viên tính tình cứng rắn lại “Rất không phân rõ phải trái”, Hứa Tri Mẫn buồn bực nuốt miếng cơm cuối cùng.

Hơn nữa, may mắn chỉ có Phương Tú Mai thấy. Cũng biết Phương Tú Mai thuần túy là vì đang vui cho cô. Hứa Tri Mẫn cười nói: “Làm sao có thể chứ? Mình không phải đã nói với cậu là năm năm đại học mình sẽ không yêu đương sao? Chỉ là một vị sư huynh cùng tự học buổi tối với mình, sợ mình đi về đêm không an toàn, cho nên mới đưa mình về.”

“Sư huynh? Mình có quen không?”

Có thể được Viên Hòa Đông khen ngợi và giúp đỡ là chuyện tốt, nhưng nếu chuyện này mà lọt vào tai hội bát quái, chắc chắn sẽ biến thành “Chuồn chấu vào thân”. Hứa Tri Mẫn buồn rầu nghĩ. Nhìn quanh bốn phía không thấy ai trên lớp, cô lấy chiếc đũa viết một chữ “Viên” ở trên bàn.

“Há!” Phương Tú Mai kinh ngạc kêu lên.

Hứa Tri Mẫn một phen bịt miệng cô lại, nhỏ giọng nói: “Bí mật đó. Mình chỉ nói cho một mình cậu thôi đó.”

Phương Tú Mai kéo tay cô ra, tỏ vẻ đã hiểu. Nếu Hứa Tri Mẫn bởi vậy mà bị nói xấu, cô làm bạn của Hứa Tri Mẫn sớm hay muộn gì cũng bị liên lụy. Bớt đi một chuyện bao giờ cũng tốt.

Hai người lại cùng nhau về ký túc. Lâm Ngọc Cẩm đang lan truyền tin tức bát quái mới nhất cho các bạn cùng phòng: “Khoa y học lâm sàng mới đây có hai anh em rất đẹp trai đến nhập học. Hơn nữa, còn là từ Đại học Hongkong tới nữa đó.”

“Tên gì vậy?” Vương Nhã Lệ cất tiếng hỏi đầu tiên.

“Họ Mặc đó. Mặc trong Chu Mặc.”

Hứa Tri Mẫn như là bị sét đánh trúng người, đứng yên bất động... Bọn họ đã đến, thật sự đã đến!! Tiếng cười nói của nhóm bạn cùng phòng càng lúc càng trôi xa, đầu óc cô lúc này đã bay tới đêm tuyết rơi tán loạn đó, anh ôm cô, nhẹ nhàng nói bên tai cô: Mẫn của anh.

“Hứa Tri Mẫn, sao cậu cứ đứng ở đó không nói không rằng vậy?” Trần Minh kỳ quái đánh giá cô.

“Mình?” Hứa Tri Mẫn nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

“Trần Minh, cậu quên rồi hả? Lãnh đạo phòng của chúng ta là tiên nhân không nhiễm nhục dục mà.” Vương Nhã Lệ cười to.

Hứa Tri Mẫn mặc cho các cô trêu chọc, chợt nhớ ra cái gì đó, vội vàng lấy di động ở trong ngăn kéo ra. Vừa khởi động máy đã thấy hiện lên cả trăm tin nhắn, đều là của Lương Tuyết và Mặc Hàm. Chọn một cái tin

nhấn cuối cùng, mở ra xem: Chị Tri Mẫn, sao chị cứ tắt máy hoài vậy? Em rất lo cho chị, sau khi tan học sẽ qua tìm chị.

Nắm tay ôm cái máy thật chặt trước ngực, Hứa Tri Mẫn trong lòng đang kinh hoàng. Mà lúc này, các bạn trong phòng ký túc đã đi đến nhất trí: đến khoa y học lâm sàng dòm soái ca mới tới.

“Lại đây, trưởng phòng ký túc của chúng ta về phương diện này cũng cần được khai hóa. Đi thôi!” Trần Minh hô to đề nghị.

Mọi người đều tán thành. Một đám người rộn ràng nhốn nháo, tiện thể lôi Hứa Tri Mẫn ra khỏi ký túc xá.

Đi xuống cầu thang, Hứa Tri Mẫn đi sau cùng. Đến cửa lớn liền bắt gặp một bóng người quen thuộc đang đứng cạnh vườn hoa, hai chân cô như dính chặt lấy mặt đất.

Nhìn nhóm bạn cùng phòng biến mất ở khúc quẹo vào cửa, Hứa Tri Mẫn khẽ hít sâu một hơi, nhẹ nâng bước chân, đi qua đó khẽ gọi: “Mặc Hàm.”

Mặc Hàm lưng cứng đờ, xoay người: “Chị Tri Mẫn.” Ánh mắt vui mừng kinh ngạc của cậu đảo qua người cô, rồi lại thờ dài: “Chị vẫn gầy như vậy.”

Nghe thấy giọng nói thân thiết như xưa của cậu, thần kinh đang căng cứng của Hứa Tri Mẫn đột nhiên được thả lỏng, cô bật cười. Lo lắng trước đây hoàn toàn là do mình nghĩ quá nhiều.

“Vẫn gầy thật mà.” Mặc Hàm đối mặt với nụ cười nhẹ của cô, rất vô tội nói.

Hứa Tri Mẫn ngưng cười, nhìn cậu bé năm đó còn cao gần bằng mình, mới vài năm không gặp, cậu ta đã cao hơn cô một cái đầu. Áo khoác dài màu xám bạc, cổ áo rộng dựng đứng lên hơi đổ xuống bên góc, vạt áo khá lớn bay trong gió, rất có vẻ tao nhã và phóng khoáng của giới trí thức.

Cậu ấy đã trưởng thành thật rồi. Cái kính gọng vàng vẫn như trước chỉ lá chắn nhằm che đi cảm xúc thật, và cũng là để ghi nhớ. Hứa Tri Mẫn cảm thấy vẻ mặt của cậu ta bất giác trở nên phức tạp khi ánh mắt dừng thật lâu nơi vết sẹo bên chân trái của cô.

“Chị Tri Mẫn ——” Mặc Hàm muốn nói lại thôi.

Hứa Tri Mẫn bỗng nhiên lạnh lùng, thấy Phương Tú Mai đang chạy lại.

“Hứa Tri Mẫn. Tở quay lại mới phát hiện không thấy cậu đằng sau.” Phương Tú Mai thở hồng hộc, nhìn qua anh chàng đẹp trai bên cạnh thì bỗng chốc ngẩn người, “Đây là...”

Mặc Hàm nhìn Hứa Tri Mẫn im lặng, nói: “Cậu chắc là bạn của chị Tri Mẫn hả. Tôi tên là Mặc Hàm, vừa mới chuyển trường đến.”

“Mặc?”

“Mặc trong Chu Mặc.”

Phương Tú Mai ngẩn ra, nghĩ đến việc cô và đám bạn cùng phòng chạy thật xa để nhìn mặt mày anh chàng đẹp trai, ai mà biết anh chàng đẹp trai đó lại đang ở ngay trước cửa nhà mình.

Mặc Hàm nói với Hứa Tri Mẫn: “Chị Tri Mẫn, hôm nay anh em bận không tới đây được. Hay là khi nào đó chị qua chỗ bọn em chơi một chuyến đi. Ở bên có mấy cuốn sách định cho chị, chị tự qua chọn nhé.”

“Ở đâu?” Hứa Tri Mẫn hỏi.

Mặc Hàm lấy từ trong túi ra một tờ giấy đã chuẩn bị sẵn: “Địa chỉ ghi ở đây nè chị.”

Hứa Tri Mẫn nhận lấy, trên giấy có viết: Khoa Quốc tế tầng 2 phòng 401. Cô cất tờ giấy đi rồi hỏi: “Khi nào thì em rảnh?”

Mặc Hàm hình như buồn buồn, nghĩ nghĩ rồi đáp: “Hai ngày nay bận bịu với mấy chuyện sau khi chuyển trường, có thể phải đến chiều ngày kia sau khi hết giờ mới rảnh được ạ.”

“Ừ.”

Mặc Hàm đi rồi, Hứa Tri Mẫn kéo kéo Phương Tú Mai vẫn còn sững sờ ở bên cạnh: “Về thôi.”

“Nhưng này...”

Hứa Tri Mẫn nghiêm nghị nói: “Cũng vậy thôi, thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.” Trong lòng cô hiểu rất rõ, anh em nhà họ Mặc tuyệt đối sẽ không công bố khắp nơi là cô có quan hệ đặc biệt với bọn họ. Mặc Hàm chẳng qua thấy Phương Tú Mai là bạn của cô nên mới chủ động giới thiệu mình.

Được Phương Tú Mai nhận lời, Hứa Tri Mẫn tiếp đó lại sức nhớ lát nữa đã hẹn gặp Viên Hòa Đông nên lập tức bước nhanh hơn.

Chỗ hẹn là góc hành lang trong cùng ở tầng dưới cùng của khu khám bệnh. Hứa Tri Mẫn tùy ý chọn một cái ghế rồi ngồi xuống. Lấy sợi dây thun đang móc trên cổ tay xuống cột tóc lại thành một cái đuôi ngựa gọn gàng. Lúc lấy bút sách từ trong túi xách ra thì cũng đã 6 giờ rưỡi.

Nhìn quanh bốn phía, Viên Hòa Đông chọn một chỗ khuất như vậy để phụ đạo bài vở cho cô, là vì nghĩ cho cô, tránh cho mấy người không có quan hệ gì lại đồn thổi vu khống cô. Tầng đá A Viên, đối với con gái mà cũng có mặt quan tâm như vậy. Nghĩ vậy, Hứa Tri Mẫn không khỏi mỉm cười.

Không lâu sau, Viên Hòa Đông xuất hiện, nhìn thấy cô thì thoáng giật mình: “Tôi không đến muộn chứ?”

“Không. Anh đến sớm mà. Còn 15 phút nữa mới đến bảy giờ.”

“Vậy vì sao em lại đến sớm vậy?”

Hứa Tri Mẫn nghịch ngợm đáp: “Em là học trò mà. Có lý nào lại để thầy giáo chờ mình.” Đây là lời nói thật. Tôn sư trọng đạo, người được lợi kỳ thật lại là học trò.

Viên Hòa Đông lại cảm thấy thích cô hơn một chút, bởi vì cô có nhiều điểm hình như rất giống anh: lúc nào cũng ăn mặc mộc mạc chỉnh tề, chịu khó nỗ lực học tập, an phận tự làm chuyện của mình, thức thối, kính trọng thầy cô... Cứ biết cô nhiều hơn một chút, anh lại cảm thấy hóa ra mình với cô lại giống nhau đến vậy.

Tiếp đó, hai người nghiêm túc thảo luận bài vở. Một người học chăm chú, một người càng dạy càng hăng say. Khi ra về, Viên Hòa Đông âm thầm quyết tâm: ngày mai phải đến sớm một chút.

Các tối sau đó, Viên Hòa Đông đều đến sớm 15 phút, nhưng Hứa Tri Mẫn vẫn chuẩn bị xong tất cả, ngồi sẵn tại chỗ chờ anh. Viên Hòa Đông hoàn toàn “khuất phục”, sau khi phụ đạo xong mới cười nói: “Sau này tôi sẽ không đến sớm, em cũng không cần đến sớm đâu.”

Sức nhớ ngày mai đã hẹn Mặc Hàm qua khoa Quốc tế lựa sách, Hứa Tri Mẫn liền chớp lấy thời cơ: “Tối mai em sẽ không tới nữa.”

Viên Hòa Đông khẽ thay đổi nét mặt, trong lòng tựa như có cái gì đó mất mát.

Hứa Tri Mẫn cười: “Sư huynh đừng để ý, lúc này em nói giỡn thôi. Chỉ là vừa khéo tối mai em có việc không tới được.”

“À.” Viên Hòa Đông thả lỏng, nhìn cô thu dọn túi xách mà trong lòng chắc chắn cảm thấy không muốn, anh mở miệng nói: “Tối nay còn dư chút thời gian, hay là đến vườn thảo dược. Tôi muốn cho em thấy cây bạc hà đó.”

Không thể nghi ngờ gì khác, Hứa Tri Mẫn đồng ý.

Bầu trời đêm trong veo, vàng trắng sáng lười biếng treo mình giữa không trung, gió thu nhẹ nhàng cuốn theo những hạt bụi nhỏ. Hứa Tri Mẫn lại ngửa mũi, nhin không được oán giận: “Thành phố lớn không khí thực là tệ.”

“Là rất tệ.” Viên Hòa Đông thông thả than, “Vậy mà rất nhiều người vẫn muốn đổ về đây.”

“Sư huynh cũng từ nơi khác đến sao?”

“Em thì sao?”

Hứa Tri Mẫn cười sung sướng: “Em hỏi trước mà, sư huynh phải trả lời em trước chứ.”

Viên Hòa Đông chăm chú nhìn cô cười trong trẻo như thế, trả lời: “Đúng vậy.”

Hứa Tri Mẫn cúi đầu, trong lòng khê kinh ngạc. Anh lại có thể dứt khoát như vậy! Điều này làm cho cô nghĩ đến Mặc Thâm. Thái độ của Mặc Thâm cho tới bây giờ vẫn là một câu hỏi đối với cô.

Viên Hòa Đông đi vào mở đèn khu vườn thảo dược. Hứa Tri Mẫn đi theo sau anh, bầu không khí khắp nơi đều được mùi thảo dược, gió ở đây cũng tươi mát, sáng khoái hơn hẳn. Rất tự nhiên làm cho người ta phải yêu thích. Cô thầm nghĩ, về sau phải đến đây nhiều hơn mới được.

“Đằng này.” Viên Hòa Đông gọi.

Ánh đèn pin sáng chói rọi về một góc nhỏ của vườn. Một gốc cỏ nhỏ màu xanh biếc run rẩy trong làn gió, kiên cường không khuất phục.

Hứa Tri Mẫn bỗng nhiên trào dâng cảm giác thương xót, ngồi xổm xuống ngắm nhìn nó, lẩm bẩm: “Bạc hà?”

“Ừ.” Viên Hòa Đông đến gần bên cô, ngồi xổm xuống. Nương theo ngọn đèn mỏng manh anh cẩn thận nhìn về phía sườn mặt thanh tú của cô, thấy cô có thói quen giơ đầu ngón tay lên chà chà môi dưới, hỏi: “Sao vậy?”

“Sư huynh biết không? Bà di em rất thích mùi bạc hà, làm em cũng thích lây. Chắc anh không biết chứ nó đúng là cái mùi này ——” Hứa Tri Mẫn khê nhếch khóe miệng, quay đầu, không ngờ anh lại gần trong gang tấc, liền cả kinh im bật mở to mắt.

Viên Hòa Đông từ trong đôi mắt xinh đẹp của cô nhìn ra một tia thuần khiết đẹp đẽ rất tự nhiên, vẻ đẹp này trong yếu ớt lại ẩn chứa vẻ kiên cường làm rung lên cung đàn ẩn sâu nhất nơi đáy lòng anh. Chớp mắt một cái, anh không cách nào kiềm chế mà tiến lại gần hôn lên má trái của cô một cái.

Cô giật mình, không dám tin, nâng tay lên chạm vào mặt. Viên Hòa Đông lại kéo tay cô xuống, một tay đỡ lấy gáy của cô, đôi môi phủ lên cái miệng đang khê nhếch của cô.

Cánh môi truyền đến cảm giác ngứa ngứa tê tê, cô nháy mắt mấy cái nhìn ánh đèn sáng lóa phản chiếu trên nóc lều, trong lúc hít vào, thì nghe được tiếng đèn pin rơi xuống đất. Rất nhanh sau đó anh cạy mở hàm răng của cô, xâm nhập vào bên trong, rất chậm rất nhẹ nhàng dẫn dắt cô.

Hứa Tri Mẫn chỉ cảm thấy mình như sắp ngã vào biển sâu của sự yếu đuối, hai tay chống lấy bả vai anh, muốn đẩy anh ra. Anh lại ấn chặt tay cô, chậm rãi chấm dứt nụ hôn dài này.

Đợi môi anh rời đi, cô lập tức che miệng mình lại. Cô đã từng bị Mặc Thâm hôn, nhưng nụ hôn đêm đó chỉ như là chuồn chuồn lướt nước, không hề lâu như vậy.

Viên Hòa Đông thấy bộ dạng cô chật vật, trên môi vẫn còn vương lại cảm giác ngây ngô của cô, thì không khỏi mỉm cười: “Em chưa có bạn trai.”

“Tôi ——” Cô với Mặc Thâm quả thật không phải là quan hệ yêu đương. Đêm hôm đó, Mặc Thâm ôm cô, chẳng qua là sợ cô cảm lạnh. Cứ như vậy ngẩng đầu lên nhìn Viên Hòa Đông, chần chừ không thể nói rõ một câu.

Viên Hòa Đông đối diện với đôi mắt to của cô, thở dài: “Hứa Tri Mẫn, đừng nhìn anh như vậy. Anh sẽ lại muốn hôn em mất.”

Cô vội vàng xoay người.

Anh nhìn cô, kim lòng không được mà nhẹ nhàng ôm cô vào lòng: “Hứa Tri Mẫn, cứ để cho chúng ta giống như lúc trước, cùng nhau cố gắng. Cho đến một ngày, chúng ta đều có thể được giữ lại đây. Đến lúc đó...”

Cô ở trong lòng anh không nhúc nhích, anh cũng không nói hết lời làm cho cô lại nhớ đến kia đoạn nhạc Tống biệt có một không hai đó. Có thể thổi ra một khúc Tống biệt như vậy, khiến cô thực ngưỡng mộ, cũng làm cho cô cảm thấy hơi sợ hãi. Cũng giống như nụ hôn ban nãy, càng làm cho cô xác định... anh, chắc chắn đã từng có bạn gái.

Đêm dần khuya, Viên Hòa Đông lẳng lặng ôm cô một lát, rồi nâng dậy cô, đưa cô về. Trên đường, anh muốn nói cái gì đó, lại không dám nói với cô. Anh hiện tại còn chưa đủ khả năng có thể hoàn toàn chắc chắn cho tương lai của mình, huống chi là lời hứa sẽ không bao giờ vô trách nhiệm với cô.

Lúc đi qua một khúc quẹo vào cửa, một chiếc Mercedes Benz màu đen đột nhiên vọt ra. Viên Hòa Đông kéo Hứa Tri Mẫn về phía sau.

Chiếc Mercedes Benz lập tức dừng lại, lái xe vội vàng đi ra hỏi thăm có ai bị thương hay không.

Hứa Tri Mẫn lắc đầu, tùy ý nhìn qua, bắt gặp một người phụ nữ đang ngồi sau xe. Trên búi tóc bà ấy có một cái kẹp tóc màu xanh lục thoát nhìn như rất bình thường, mặt ngoài cái kẹp bóng loáng rất tinh xảo đang từ màu xanh lại chuyển sang màu hổ phách. Trong lòng Hứa Tri Mẫn đột nhiên nảy lên một cái. Lúc cô ở nhà họ Mặc, có nghe bà di nói cái kẹp tóc này là vật độc nhất vô nhị trên đời, là Mặc Chấn mời nghệ nhân nổi tiếng đặc biệt thiết kế làm quà kỷ niệm ngày cưới cho vợ, lúc ánh trăng chiếu vào sẽ đổi màu.

Hứa Tri Mẫn rất vất vả mới bình tĩnh lại được, xoay người, tiếp tục cùng Viên Hòa Đông đi về phía trước.

Hứa Tri Mẫn đoán không sai, người ngồi trong xe chính là Dương Minh Tuệ. Dương Minh Tuệ ung dung thản nhiên, quan sát nhất cử nhất động của Hứa Tri Mẫn qua kính xe, trong lòng có một chút kinh ngạc: cháu gái mẹ từ lúc nào cũng vào học trường này nhỉ.

Bà lập tức bấm di động: “Mẹ, lần trước mẹ nói Tri Mẫn thi đậu đại học là đại học nào vậy ạ?”

“Mẹ hình như có nói với con rồi mà, bây giờ lại quên mất rồi. Chắc là Đại học Sư phạm?” Bên kia đáp.

Cạch. Dương Minh Tuệ đóng máy lại, chau mày suy tư: là ai bày mẹ nói dối.

21. Chương 21

Viên Hòa Đông nhìn Hứa Tri Mẫn khuất dần sau hàng hiên thì chậm rãi xoay người, bất ngờ nhìn thấy Quách Diệp Nam ung dung đứng trước mặt liền sợ tới mức lui ra sau một bước: “Sao cậu lại ở đây?”

Quách Diệp Nam vuốt cằm, lộ đầu nhìn về phía Hứa Tri Mẫn biến mất: cô nữ sinh này hình như là đã gặp ở đâu đó, nhưng cuối cùng là gặp ở đâu nhỉ?

Viên Hòa Đông dùng thân mình chắn tầm mắt của anh ta: “Quách Diệp Nam.”

“Ha ha. Coi cậu khẩn trương chưa kìa. Ngay cả Lâm Giai giỏi theo dõi cậu nhất, mấy ngày nay cũng bị cậu làm cho mất dấu. Cho nên, mình không có cách nào khác, đành phải hàng đêm chạy đến trước cửa từng ký túc xá nữ ôm cây đợi thỏ. Hóa ra đối tượng ở bên học viện y tá, sư muội năm nhất hả?”

Người này từ trước đến nay đều không đứng đắn nên Viên Hòa Đông cũng lười đáp lại anh ta, mà đi thẳng.

“Này này, chờ chờ mình với.” Quách Diệp Nam nhắc chân đuổi theo, trong lòng lại thầm nghĩ, A Viên lúc này không phải là thật sự động tâm rồi đó đi.

Chạng vạng ngày thứ hai, cơm nước xong, Hứa Tri Mẫn lại đi súc miệng. Nhìn vào cái gương trang điểm nhỏ, lại chạm vào khóe môi, hơi bầm tím, ngứa ngứa giống như tâm trạng của cô sau khi bị hôn. Có lẽ trước kia Viên Hòa Đông đã từng yêu, có đúng thế không? Một anh chàng quá tốt như vậy từng yêu đương cũng là chuyện rất bình thường. Qua thời gian quen biết đến nay, cô tin anh không phải loại người tùy tiện lãng nhăng. Chủ yếu là hiện tại, anh quả thật là thích cô. Anh không giống Mặc Thâm sẽ không lúc nào cũng tạo cho cô một áp lực vô hình. Ở bên A Viên không hiểu sao lại có cảm giác an tâm.

Mặc Thâm vĩnh viễn sẽ không nói với cô: “Hứa Tri Mẫn, anh ở nhà lá, em có ở cùng không?” Còn những lời A Viên nói với cô tối qua thì lại ẩn chứa ý “cùng nhau ở nhà lá”. Cô bất giác mỉm cười. Từ sau khi gặp A Viên, cô cứ như là đã tìm được một con đường mới.

Nửa tiếng trước đã gọi điện cho Mặc Hàm để chắc chắn cậu ta sẽ ở ký túc xá chờ cô, Hứa Tri Mẫn xách cái túi rỗng không, đi về khoa Quốc tế. Ấn chuông phòng 401 trên cửa chống trộm, sau ba tiếng kính keng, từ bên trong vang lên một giọng nói trầm khàn đầy từ tính: “Hứa Tri Mẫn à?”

Giọng nói quen thuộc ấy nhanh chóng gợi lên những ký ức đã khắc sâu trong tâm hồn cô! Cô hít sâu một hơi: “Là em.”

Cạch. Cửa chống trộm mở ra, cô thần thờ leo lên bốn tầng lầu. Cửa phòng 401 rộng mở, cô đi vào trong, đóng cửa lại. Trong phòng khách không có ai, hai gian phòng khác thì khóa chặt, chỉ có gian trong cùng là sáng đèn. Cô bước đi từng bước, trống ngực đập thình thịch bên tai, một tay siết chặt quai túi, một tay khê đẩy cửa phòng.

Căn phòng gọn gàng sạch sẽ, đồ đạc sắp xếp rất ngăn nắp, giống y như khi cô ở Mặc gia. Dưới đất có để hai cái hộp giấy. Anh đang quay lưng về phía cô, lom khom thu dọn lại bộ sách. Nghe thấy tiếng bước chân của cô, anh nói: “Ngồi đi. Đằng kia có ghế dựa. Không thì ngồi trên giường cũng được.”

Thái độ tùy ý đó của anh ngược lại càng khiến cô thêm bất an. Trước bàn học có kê một cái ghế dựa, phía trên có để hai quyển sách, cô cầm sách lên để lên bàn rồi ngồi xuống ghế. Túi sách cởi ra để một bên. Đưa tay vén tóc ra sau tai, cô ngẩng đầu lại giật mình phát hiện anh đang đứng ở trước mặt nhìn cô.

So với lần trước gặp ở khu trượt tuyết, anh có vẻ lại cao thêm, cả người tản ra hơi thở trầm ổn. Cô không kiềm được mà bật thốt lên: “Mặc Thâm –”

Con người đen như mực của anh sáng rực lên, cũng kéo ghế dựa ngồi xuống cùng cô mặt đối mặt. Trái tim cô lại càng đập mạnh, gần như muốn bắn vọt ra khỏi cổ họng. Tuy Viên Hòa Đông căn bản vẫn chưa đề nghị qua lại với cô mà cô căn bản cũng chưa hứa hẹn gì với Viên Hòa Đông nhưng dù sao cô vẫn thấy rất khó đối mặt với anh...

Mặc Thâm vì rốt cuộc có thể nhìn thấy cô mà tâm trạng cực kỳ vui sướng. Tính ra, anh cũng đã gần hai năm không gặp cô. Cô lại ngày càng xinh ra, mái tóc đen mượt dài đến thắt lưng này từ trước đến nay vẫn là thứ anh thích nhất, nhưng cô vẫn gầy như vậy. Hơi chút bất mãn, anh nói: “Mặc Hàm nói em lại gầy đi. Bây giờ em còn được bao nhiêu ký vậy?”

“Đừng có nói quá.”

“Cho anh ôm em một cái.” Vừa nói, hai tay anh đã vội vàng vươn qua, dùng sức vòng qua người cô.

Môi cô run lên, nhẹ nhàng giãi ra: “Mặc Thâm, em –”

“Em đừng lo, anh chỉ ôm em một lát thôi.” Cảm giác được cô khê run, anh lại không thể kìm nén được niềm vui sướng trong lòng, Mẫn của anh vào lúc này chỉ thuộc về một mình Mặc Thâm anh. Xoay mặt cô qua, ngắm nhìn cô cố gắng áp chế vẻ mặt kinh hoàng. Không nỡ để cô cắn nát môi, ngón tay anh lướt lên bờ môi cô.

Đầu ngón tay vừa chạm đến khoe miệng cô, ánh mắt anh liền ngay lập tức kết thành băng, sắc mặt tái mét, ngực phập phồng, hô hấp cũng dồn dập hẳn lên. Đầu óc đang bỗng nhiên hỗn loạn của Mặc Thâm lúc này chỉ có thể liên tiếp hiện lên những từ “không thể”. Thông qua những tin tức anh nhờ Lương Tuyết để ý thì Kiều Tường đã hơn một năm nay không có động tĩnh gì, cũng không nghe nói cô có quen bạn trai ở trong trường. Cho nên, cái này không thể là dấu hôn. Mẫn của anh chỉ thuộc về anh, không thể thuộc về những người khác —

Hứa Tri Mẫn lúc này cũng đã ngừng những động tác giãy dụa vô ích, cô lại lấy ngữ khí bình thản nói: “Mặc Thâm, chúng ta cần phải nói chuyện.”

Tay anh chợt xiết chặt cánh tay của cô, nhìn khoe miệng hơi sưng của cô đang rỉ máu, từng giọt từng giọt thấm vào tận sâu trong xương cốt anh, lại tựa như từng mũi băng nhọn hoắt xé toạc anh ra từ trên xuống dưới. Mẫn kiều ngạo của anh chỉ có thể là của anh. Từ lúc gặp lại cô, anh chưa từng nghi ngờ về điều này. Cũng như, lúc anh từ trong lời nói của bà mà biết được một góc của cô, anh đã biết cô phải là của anh. Anh phải tỉnh táo lại, cho dù người kia là ai, cũng không thể cướp cô từ trong tay Mặc Thâm anh.

Gian nan đối khẩu khí, anh nói: “Em, muốn, nói, gì?”

Bốn chữ này cứ nặng tựa như chì, hung hăng đập vào lòng cô. Hứa Tri Mẫn nhắm chặt mắt lại, ổn định vị trí: “Ý của em là, như điều kiện chúng ta đã thỏa thuận trước đây, chúng ta vẫn là nhóm cộng sự tương lai.”

Anh thấp giọng cười, sau đó chậm rãi dừng lại, dùng giọng nói rất, rất thấp thì thầm ở bên tai cô: “Không, sai.”

Những lời này bất ngờ có hơi chua sót khiến lòng cô dao động mãnh liệt. Anh cũng cảm nhận được cô đang dao động, không nói gì nữa mà buông cô ra. Rút di động đang không ngừng rung lên, nhìn xuống dãy số đang hiện trên màn hình, anh bình tĩnh nghe máy: “Mẹ, con đây.”

Dương Minh Tuệ?! Vậy thì người phụ nữ ở trong chiếc Mercedes mà cô nhìn thấy đêm qua chắc chắn là bà ấy!

Hứa Tri Mẫn dựng thẳng hai tai lên, nghe từng câu Mặc Thâm nói với Dương Minh Tuệ.

“Dạ, Tri Mẫn học cùng trường với bọn con. Em ấy, vẫn gầy lắm. Mẹ, mẹ cứ yên tâm. Mẹ cũng nói bà yên tâm đi. Con với Mặc Hàm sẽ chăm sóc cho em ấy thật tốt. Dạ. Sẽ làm em mập lên một chút. Dạ, vậy nghe mẹ.”

Anh cúp máy, quay đầu lại mỉm cười nhìn cô: “Làm sao đây? Mẹ anh hạ lệnh, phải nuôi em mập lên một chút.”

Cô hơi nhúu mày. Đối với Dương Minh Tuệ, cô dù sao cũng không biết nên lấy tâm trạng thế nào để đối mặt.

Anh kéo tay cô: “Anh thấy em nhất định là tiết kiệm tiền cơm nên không ăn uống đành hoàng. Sau này anh với Mặc Hàm sẽ theo dõi em ăn uống.”

“Không cần.” Cô nghiêm túc nói.

Anh cười cười, sau đó hạ thấp giọng: “Hứa Tri Mẫn, chỉ có anh mới cùng loại người với em.”

“Cùng loại người?” Cô nhin không được mà đáp lại mĩa mai, “Vậy anh sẽ theo em ở nhà lá chứ?”

“Ở nhà lá?” Bỗng dưng, anh hiểu ra cái gì đó, hiểu rất rõ. Chau chau mày, hai tay anh nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào ánh mắt của cô: “Hứa Tri Mẫn, em có năng lực, chọn chồng cũng nên chọn người như vậy... ‘Cho dù anh có ở nhà lá, cũng tuyệt đối không để Mẫn của anh ở nhà lá’. Còn em có đi theo ở trong căn nhà lá kia hay không là một chuyện hoàn toàn khác. Hiểu không?”

Iris: Em ủng hộ suy nghĩ của Thâm ca, gì chứ đàn ông phải là chỗ dựa cho phụ nữ mà

Cô trợn to hai mắt, một câu triết lí nhà lá hoàn toàn mới này đã xóa tan một thứ gì đó trong tâm hồn cô. Đúng vậy, cô thiếu chút nữa là đã quên, cô có lòng tin là sẽ thay đổi được tương lai của chính mình, như vậy, người đàn ông cô chọn còn phải mạnh mẽ hơn cả cô. Còn cô đến tột cùng có theo ở nhà lá hay không, đúng như lời anh nói, là một chuyện khác.

Nhìn nửa bên mặt trầm tư của cô, nỗi đau lại lan khắp lòng anh khiến tầm nhìn của anh dần dần mơ hồ, chỉ còn lại vết bầm tím nơi khóe miệng cô. Ngón tay anh vươn ra xoa lên đầu hôn, cảm giác đau đớn ấy không ngừng tiến sâu vào, cắn xé lòng anh. Đau đến mức anh gần như không thể thở được, anh cúi xuống, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên chỗ sưng.

Ngứa quá. Cô gơ tay lên dùng sức đẩy anh. Anh lại đỡ lấy mặt của cô. Cô kinh ngạc nhìn vào trong đôi mắt đầy đau đớn ấy của anh. Cô cũng không phải là một người máu lạnh vô tình, từng khoảnh khắc từ lúc gặp anh đến nay, vòng tay anh ôm cô trên khu trượt tuyết, cái đêm tuyết anh ôm cô ngủ, mỗi lúc mơ thấy chúng cô đều sẽ âm thầm mỉm cười, kết chúng lại thành một câu chuyện cổ tích đẹp. Nhưng, một khi đã tỉnh giấc khỏi cơn mơ là sẽ phải quay trở về với hiện tại, cho nên cô chỉ có thể đem giấc mơ này một mình vùi thật sâu vào lòng.

“Anh nên hôn bạn gái anh ấy.”

“Lúc ôm em, hôn em, anh chưa từng có bạn gái.”

Vậy là có ý gì? Cô không dám nghĩ, nghĩ đến kết quả mình phải gánh chịu. Cũng như hôm sinh nhật 18 tuổi đó anh đã nói với cô, anh muốn cô trắng trợn muốn anh.

Anh không nóng lòng, hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô, bên môi cong lên nụ cười nhẹ hài lòng. Cô là của anh, cô mãi mãi chỉ là của anh. Bởi vì điều kiện anh hấp dẫn cô trên thế giới chỉ duy nhất anh có, anh sẽ trắng trợn yêu cầu cô trước.

Bên ngoài cửa phòng khép hờ, có người đang lạnh lẽo nhìn chăm chăm Hứa Tri Mẫn. Quách Diệp Nam lúc này đã nhớ ra, cô chính là người đã ở trên xe lửa trêu em họ anh ta. Chuyện trêu chọc kia tám phần là do Mạc Như Yên kia không coi ai ra gì, ăn nói dắc tội người ta, cho nên anh không truy cứu. Nhưng tối hôm qua, anh ta đã nhìn thấy rất rõ ràng cô gái mà A Viên đưa về. Cô gái này có ý gì? Một trái một phải dụ dỗ hai người bạn tốt nhất của anh ta—

Quách Diệp Nam, anh ta không phải là Mạc Thâm, cũng không phải là A Viên. Số con gái mà anh ta đã gặp không thể nào ít hơn hai người bọn họ, kinh nghiệm của anh ta so với hai người bọn anh còn phong phú hơn nhiều. Bởi vì mẹ anh trước khi vào Quách gia là con gái nhà thế giao danh vọng, hơn nữa rất coi trọng việc giáo dục cách giao tế cho con trai. Câu mà bà Quách thường dạy con nhất là: “Đàn bà là nước, đàn ông là thuyền, nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền. Toàn bộ đều nhìn vào tay lái thuyền của người đàn ông mạnh mẽ đến thế nào.”

Quách Diệp Nam nhú chặt hàng lông mày: nếu đây là sự thật, trong hai người nhất định có một người sẽ phải chịu tổn thương. Chỉ sợ là cô gái này tâm tư không thuần khiết thì sẽ không chỉ có một người tổn thương.

Sau lưng vang lên tiếng cửa chống trộm di chuyển, Quách Diệp Nam cấp tốc quay lại, thấy là A Viên thì không nói hai lời liền đẩy bạn tốt ra ngoài: “A Viên, mình đang chờ cậu đây. Có việc cần cậu giúp.” Đi ra khỏi phòng, với tay cầm cánh cửa cố ý kéo cửa sập thật mạnh để phát ra tiếng vang thật lớn.

Viên Hòa Đông ngửi được mùi không bình thường, cúi đầu nhìn vào trong phòng, lại bị Quách Diệp Nam kiên quyết kéo xuống lầu. Tiếng đóng cửa thật lớn vang lên, Mạc Thâm cảnh giác thò một tay ra khép cửa phòng lại.

“Sao vậy?” Hứa Tri Mẫn bừng tỉnh, nhân lúc anh không kịp chuẩn bị liền thoát ra khỏi ngực anh.

Anh nhìn ra được lòng cô đang rối bời, cười cười: “Mau chọn sách đi. Bằng không đợi lát nữa Mạc Hàm về sẽ lại giật mình hỏi: ‘Hai người làm gì cả buổi mà đến một quyển sách cũng không chọn được?’”

Cô lườm anh: lúc này mà còn có tâm trạng mà nói đùa. Cô đứng dậy đi đến hai cái hộp giấy phía trước, chọn kỹ từng quyển một. Cũng phải nói, sách bọn họ mang sang thật sự không tồi, rất nhiều quyển trong nước cũng không thể tìm thấy được.

Anh tựa lưng vào ghế, tay chống cằm. Xiết bao hy vọng, cả đời này đều có thể nhìn thấy cô cười, nhả mày vô ưu vô lự như thế này. Không bao lâu sau, anh tiễn cô xuống dưới lầu. Cô kiên quyết không cho anh đưa cô về ký túc xá. Anh biết cô sợ sinh chuyện rắc rối nên thuận theo ý cô.

Trở lại phòng ngủ, nhìn cái không gian sau khi cô đi mà lồng ngực đột nhiên có cảm giác trống rỗng. Tiếp đó nghĩ tới dấu vết trên bờ môi cô kia không biết do ai để lại, ngọn lửa giận vừa nãy đã nén xuống giờ lại cuộn cuộn bùng lên. Là ai mà dám để lại dấu vết trên người cô?! Năm ngón tay cuộn lại thành nắm, đập mạnh xuống bàn. Rầm! Chồng sách xếp trên bàn rào rào rơi xuống.

Chống hai tay lên bàn, đợi cho đau đớn trong lòng từ từ dịu đi, anh mới khom thắt lưng nhặt từng quyển sách lên, lại xếp lên chỉnh tề. Cầm di động, anh nhìn quét qua danh bạ, tìm thấy hai chữ “Lâm Giai”, anh chờ một lát rồi nhanh chóng ấn phím gọi.

Trước mắt, anh phải giải quyết việc của mình trước đã. Người thắng làm vua, anh không tin không tóm được tên nhóc “ở nhà lá” kia. Còn bắt được rồi giải quyết như thế nào thì sẽ có kế hoạch khác.

“Lớp trưởng Lâm phải không? Mình là Mạc Thâm.” Anh miễn cưỡng cởi vạt áo, nằm vật xuống giường, “Về chuyện tuyển cử vào hội sinh viên của trường lần trước cậu nói, mình có vấn đề muốn hỏi. Không, không phải mình muốn tham gia hội sinh viên, mình chỉ là thấy rất hứng thú với việc chọn được người trong lớp chúng ta ra làm chủ tịch hội sinh viên thôi.”

Cộc cộc, hai tiếng gõ cửa vang lên.

“Xin lỗi, giờ mình có khách. Lần sau nói tiếp.” Mạc Thâm cúp máy rồi nói với người tới: “Diệp Nam, vào đi.”

Quách Diệp Nam đẩy cửa vào: “Đang tán gẫu với ai vậy?”

“Lâm Giai. Bàn chuyện tranh cử hội sinh viên trường.” Mặc Thâm thản nhiên nói.

“Mình đang muốn nói với cậu chuyện này. Dương Sâm đã có quyết định.”

“Ừ. Mình nghe Lâm Giai nói rồi. Cho nên, chi bằng chúng ta—”

“Giúp cậu ta một tay, mua một cái nhân tình.”

Hai người bạn tốt nhìn nhau cười. Quách Diệp Nam vừa kéo ghế dựa ngồi xuống, vừa suy nghĩ: Vất vả lắm mới đẩy được A Viên ra ngoài, nhưng giấy thì không gói được lửa. Ngắc đầu nhìn sang bạn thân lâu năm, Mặc Thâm làm như đang đợi anh ta mở miệng.

Quách Diệp Nam hắng giọng nói: “Mặc Thâm, cậu khi nào thì giới thiệu chị Tri Mẫn của Mặc Hàm cho mình biết vậy?”

“Ngày mai là thứ bảy, mình nghe nói trường chúng ta có phòng đánh bóng bàn. Chiều mai qua đó chơi bóng đi, mình sẽ hẹn cô ấy.”

“Quyết định như vậy.”

Hứa Tri Mẫn bước vào cánh cửa phòng ký túc 314, nghênh đón cô là một bó hoa tươi xòe ra ngay trước mặt. Trần Minh cầm hoa cười hì hì với cô: “Trường phòng ký túc, có người tặng cậu này. Bọn này đếm kỹ rồi, tổng cộng mười ba bông hồng vàng.”

Hứa Tri Mẫn sững sờ bị bắt ôm lấy bó hoa. Ai tặng nhỉ? Mặc Thâm? Không có khả năng! Viên Hòa Đông? Cũng không có khả năng! Cô ở trong trường vẫn luôn cố gắng giữ để không ai biết đến. Số nam sinh cùng trường mà cô quen cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Vương Nhã Lệ nhìn vẻ mặt mờ mịt của cô, nhắc nhở: “Trường phòng ký túc à, mười ba bông đại ý cho thâm mến. Còn hoa hồng vàng ý chính là muốn ngày ngày được ở bên cậu.”

Hứa Tri Mẫn mặt nhăn mày nhú, nghĩ thế nào cũng không thể là Mặc Thâm hay là Viên Hòa Đông. Ai nhỉ?

Lấy cái bình nước khoáng đã uống hết, cắt đi một nửa, phần còn lại để đựng nước. Xé lớp gói bọc bên ngoài bó hoa, để ý nhìn thật kỹ, quả thật không có thiệp chúc mừng có ký tên.

“Người bên cửa hàng hoa mang đến. Theo quy tắc của cửa hàng, họ thường không cho biết tên người tặng.” Trần Minh nói

Hứa Tri Mẫn cắt sửa lại từng bông rồi cho vào trong bình nước khoáng. Càng sát ruột thì càng nghĩ không ra. Cứ chờ người tặng hoa tự mình xuất hiện vậy.

Đêm đến, cô chui vào trong chăn. Cuối thu, gió đêm từng đợt lạnh buốt. Thấy mọi người trong phòng đều đã ngủ, cô mới dám thò tay vào trong chăn, cởi tất ra, để hai chân suốt cả ngày bị bịt trong tất được thoáng khí. Ngày thường cô dậy sớm nhất để vội vàng mang tất vào. Nhập học đến nay, vẫn không ai phát hiện ra vết sẹo trên chân cô.

Cổ chân lạnh lạnh khiến cô không thể không xoa hai chân vào nhau cho ấm. Lúc xoa đến chỗ vết sẹo, lại đau đến mức cô phải thâm cắn môi. Đưa tay chạm vào lọ thuốc của Mặc Hàm cô vẫn để bên gối, lại nhớ tới cái hộp gấm màu trắng khi đó anh bỏ vào trong tay cô. Hiện giờ, cô vẫn hoàn toàn không biết: trong cái hộp gấm màu trắng ấy có thứ gì.

“Đợi đến em cần rồi hãy mở ra.” Đây là lời anh đã nói với cô.

Cô không mở nó ra là vì nghĩ cô chưa cần. Nhưng qua lần gặp mặt anh tối nay, cô lại hồ đồ không biết mình cần gì. Xoay người, lỗ tai dán chặt vào gối đếm từng nhịp tim đập. Những suy nghĩ về tình yêu cũng đang rối loạn như cơn gió thu ào ạt ngoài kia. Cô ngưỡng mộ tài năng của Viên Hòa Đông, đúng, như lời Viên Hòa Đông nói, anh với cô cần bản không thể đảm bảo tốt nghiệp rồi có thể cùng được ở lại thành phố lớn công tác hay không. Cô đúng là khờ khạo, cứ một lòng mê muội với việc tìm một người cùng “ở nhà lá”. Có thể không cần quan tâm đến con đường cộng khổ với anh sẽ gian nan thế nào, nhưng sau những đau khổ đó liệu có thể đồng cam (cùng ngọt bùi) hay không? Với năng lực của anh, chắc chắn là sẽ tiến nhanh hơn cô, nhưng vậy cũng chưa chắc sẽ có thể giúp được cô. Mặc Thâm lại hoàn toàn khác.

Cô nhịn không được cười khỏ một tiếng. Nói cho cùng, muốn yêu thì trước hết phải có bánh mì. Xã hội bây giờ đồng thời với việc đề xướng bình đẳng nam nữ là tỷ lệ ly hôn cũng ngày một cao. Phụ nữ chỉ có tự lập, mới có thể có được sự bình đẳng tối thiểu, cho dù là yêu hay là hôn nhân cũng vậy. Cô đối điều này cũng không có lựa chọn nào khác.

Nhắm mắt lại, tiếng gió lướt qua tai, thỉnh thoảng lại khiến trái tim đang xao động của cô trở về với giấc mơ tuyết trắng kia. Không thể không thừa nhận, Mặc Thâm đã đi vào trong thế giới nội tâm của cô sớm hơn bất kỳ ai khác. Nếu đây không phải là yêu thì là cái gì... Điều duy nhất cô phải suy nghĩ chính là cái giá của tình yêu. Nếu phải trả giá quá lớn vậy thì cô tình nguyện ở bên người ở nhà lá. Ổn định tư tưởng, cô vỗ vỗ gối, vui vẻ đi vào giấc mộng.

Cách sáng thứ bảy một ngày, Mặc Hàm đột nhiên gọi điện tới, hẹn cô đánh bóng bàn. Tên nhóc này còn rất gian xảo, hẹn trước cả với Phương Tú Mai. Hứa Tri Mẫn không đi không được, cô không thể hủy bỏ niềm vui của Phương Tú Mai.

Ba giờ chiều hai người cùng nhau đi vào phòng chơi bóng bàn dành cho sinh viên. Nói đến bóng bàn, người ta liền nghĩ đến môn thể thao đáng tự hào của cả nước, cho dù nó không náo nhiệt như bóng rổ và bóng đá. Những anh chàng đẹp trai phần lớn sẽ chạy đi đánh bóng rổ, chơi bóng đá, mỹ nữ thì đều đi làm đội cổ động viên cho bọn họ. Còn người đánh bóng bàn, theo Hứa Tri Mẫn, là những nhân sĩ chỉ muốn yên lặng hưởng thụ hoạt động thể thao hơn là chăm chăm đi tranh giành để lọt vào ống kính.

Thầy giáo đầu tiên dạy Hứa Tri Mẫn chơi bóng bàn là Kỷ Nguyên Hiên. Sau này vào Trung học Thực Nghiệm, nhà trường lại phát động phong trào phát triển tinh thần các môn thể thao với bóng của đất nước, quy định môn thể dục của học sinh nhất định phải có một hạng mục bóng bàn. Kỹ năng đánh bóng của cô cũng nhờ đó mà được nâng cao.

Phương Tú Mai hỏi cô: “Kỹ năng đánh bóng của hai anh em Mặc gia thế nào?”

Hứa Tri Mẫn đáp: “Cầu bọn họ phát, mình cơ bản đều có thể nhận được.”

Phương Tú Mai không biết rõ Hứa Tri Mẫn thế nào, nên trong lòng thầm nghĩ thành tích của Hứa Tri Mẫn trong các hạng mục thể dục cũng không cao, vậy suy ra, khả năng đánh bóng của hai anh em Mặc gia cũng chỉ thế mà thôi.

Mặc Hàm mặc một bộ đồ thể thao màu trắng đứng ở cửa chờ các cô: “Đi thôi. Bọn em đã mượn được sân bóng rồi, anh em với mấy người khác đang chờ ở bên kia.”

Hứa Tri Mẫn tỉnh táo hỏi: “Còn có những người khác nữa sao?”

“Không. Chỉ dẫn theo hai người bạn cùng phòng thôi ạ.”

Cho nên, ngoài anh em Mặc gia, Quách Diệp Nam còn kéo theo Triệu Viễn Hàng đến. Dương Sâm thì đang bận chuẩn bị cho chuyện tranh cử chủ tịch hội sinh viên. Còn Viên Hòa Đông thì từ trước đến nay không thích vào góp vui. Mọi người giới thiệu lẫn nhau, hàn huyên vài câu. Phương Tú Mai hưng trí bừng bừng, lên thi đấu đầu tiên.

Quách Diệp Nam đề nghị: “Bên nữ các em về một đội, bên nam bọn anh một đội, đánh đôi đi.”

Phương Tú Mai cùng Triệu Viễn Hàng không có ý kiến, dù sao cũng là vừa chơi vừa rèn luyện sức khỏe, không nên quá để ý đến quy tắc. Hai anh em Mặc gia giơ hai tay không tham gia. Còn Hứa Tri Mẫn thì kiên trì phối hợp với bạn cùng phòng.

Sau thời gian khởi động ngắn ngủi, giao bóng qua lại mấy lần, Quách Diệp Nam tự tin đẩy mình cầm vợt đập cầu. Không ngờ, Hứa Tri Mẫn phản ứng cực nhanh đánh trở lại, bóng đi sát mép bàn, đến Triệu Viễn Hàng cũng không kịp di chuyển.

Hai nam sinh nhìn nhau, không tin được, rồi cùng nhau liên thủ. Hứa Tri Mẫn có bài bản hẳn hoi đánh trả từng pha một. Về mặt Phương Tú Mai vô cùng kinh ngạc, giống hệt ngày đầu tiên quen Hứa Tri Mẫn.

Nét mặt Quách Diệp Nam cùng Triệu Viễn Hàng không nén được giận. Lần này mà bại dưới tay nữ sinh thì thật chẳng ra sao. Hai người xắn tay áo mà đánh không chút lưu tình, sợ là mất hết mặt mũi. Giết, giết, giết.

Hứa Tri Mẫn cứ theo lẽ thường không muốn sống mà đánh tiếp. Phương Tú Mai hoa cả mắt, nhìn thấy toàn bộ hướng cầu tấn công đều đánh về phía bên kia, rồi lại bị quét toàn bộ về lại sân đối phương. Có mấy pha cầu ra sát đường biên nhưng Hứa Tri Mẫn vẫn đón được hết.

Triệu Viễn Hàng lau mồ hôi. Bên tai không ngừng vang lên tiếng hai anh em Mặc gia không ngừng cười trộm ở bên cạnh, Quách Diệp Nam gõ tay lên bàn: “Nói đi. Cô nàng này là sao?”

Mặc Hàm cười nói: “Chị Tri Mẫn là “cầu thủ đón cầu hàng đầu” nổi tiếng ở trường bọn em, ngoại hiệu là ‘chỉ đón không giết’. Em với anh em đánh với chị ấy, cầu cũng bị chị ấy trả về hết.”

Mặc Thâm đồng ý gật đầu: “Cho dù thắng cô ấy cũng không có chút cảm giác thành tựu.”

Cầu thủ đón cầu hàng đầu, chỉ đón cầu không giết cầu? Quách Diệp Nam cùng Triệu Viễn Hàng hai mặt nhìn nhau. Nhìn cầu đều bị đánh trở về không sót một trái có thể nói là một chuyện buồn bực đến bao nhiêu. Đội nam tình nguyện gơ tay đầu hàng, nếu thắng có khi bực bội hơn nữa.

Hứa Tri Mẫn tập mãi cũng thành quen, cầm chai uống đi qua ghế bên cạnh nghỉ ngơi. Nheo mắt lại, phóng tầm mắt nhìn về phía hai anh em Mặc gia và Triệu Viễn Hàng, Phương Tú Mai đang đấu với nhau.

Ngồi được một lát, mồ hôi nóng hầm hập bắt đầu túa ra, cô thò tay vào túi sách tìm khăn tay. Một gói khăn giấy Vader liền xuất hiện ngay trước mắt cô. Hứa Tri Mẫn thông thả ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của Quách Diệp Nam. Đã biết rất rõ cái ngày chính thức gặp mặt anh ta này sớm muộn gì cũng sẽ đến nên lòng cô thấy rất thản nhiên.

Đôi mắt to, trong veo, ánh lấp của cô không chút sợ hãi, can đảm nhìn anh ta. Quách Diệp Nam thầm hừ lạnh rồi ngồi xuống ở bên phải cô, từ từ nói đến trọng tâm: “Có thể hỏi em một vấn đề không? Vì sao em chỉ tiếp cầu mà lại không sát cầu?”

Hứa Tri Mẫn chỉ cười không nói.

“Vậy tôi có thể hiểu đó là người không đụng đến mình thì mình cũng không đụng đến người không?”

Hứa Tri Mẫn vẫn như trước im lặng là vàng.

Quách Diệp Nam gãi gãi cằm, liếc cô: “Chuyện trên xe lửa...”

Hứa Tri Mẫn vẫn im lặng chờ anh ta tiếp tục nói.

“Là em họ tôi sai trước, tôi không tính toán.”

Mặc Như Yển là em họ anh ta cơ mà. Anh ta nói câu này, có phải là muốn chứng tỏ anh ta cũng là một người hiểu lý lẽ không nhỉ. Hứa Tri Mẫn khẽ nhướn một bên mày suy ngẫm. Quách Diệp Nam ở bên cạnh lại đột nhiên nói một câu: “Không biết em có biết không nhỉ? Viên Hòa Đông ở cùng phòng ký túc với tôi.”

Hứa Tri Mẫn hai tai ù hết cả lên, bên sân cầu Triệu Viễn Hàng đột nhiên rống to một tiếng “cầu tốt”, cô đột nhiên đứng lên, nhìn Quách Diệp Nam không chớp.

Bỗng nhiên di động trong cái túi sách màu đỏ cô để trên ghế lại ù ù rung lên.

22. Chương 22

Lão thần Quách Diệp Nam chỉ chỉ vào cái túi sách màu đỏ của cô: “Em không nghe hả?”

Môi Hứa Tri Mẫn run run, trong đầu nháy mắt trống rỗng. Phóng tầm mắt nhìn lại thì bốn người đang chơi bóng kia cũng đã ngừng lại nhìn cô. Lướt qua đôi mắt hơi hàm chứa nghi vấn của Mặc Thâm, Hứa Tri Mẫn luống cuống quay đi, vội vàng mở khóa túi sách, lấy điện thoại di động ra kê vào tai.

“Alo, Hứa Tri Mẫn hả? Mình là Kiều Tường.”

Trong di động vang lên giọng Kiều Tường. Cô kinh ngạc há hốc mồm, cổ họng nghẹn không phát ra tiếng. Từ khi thi vào Học viện Thương mại cậu ta chưa lần nào gọi cho cô, mặc dù cậu ta với Lương Tuyết đều có số điện thoại của cô. Vì sao hôm nay lại đột nhiên gọi tới?

“Hứa Tri Mẫn phải không? Đừng nói là Lương Tuyết lừa mình, cho mình số giả chứ?” Kiều Tường lo lắng nguyên rủa.

Hứa Tri Mẫn định thần đáp: “Là mình.”

“Hứa Tri Mẫn, bây giờ mình sẽ đến trường cậu, ký túc xá của cậu ở đâu thế? Mình sẽ qua đó.”

“Cậu đừng tới đây!” Cô sốt ruột, buột miệng nói mà không suy nghĩ.

Kiều Tường ngó ra: “Vì sao?”

Cô hít một hơi. Vừa nãy cô nói hơi to nên mọi người đều đang quay sang nhìn, vì thế cô cố hết sức hạ thấp giọng khuyên bảo Kiều Tường: “Bởi vì mình ở ký túc xá nữ, quản lý ở đó rất nghiêm, không cho nam sinh vào. Vậy đi, cậu đi thẳng vào cổng lớn ở phía sau trường mình đi, ở đó có một bức tượng đá khắc hình đầu người, đứng đó chờ mình. Mình sẽ qua ngay.” Nói xong cô bấm nút cúp máy.

Phương Tú Mai đã đi tới, quan tâm hỏi: “Không có việc gì chứ, Hứa Tri Mẫn?”

“Có một người bạn cũ tới, mình phải đi đón cậu ta đây. Mọi người chơi tiếp đi, mình đi trước nhé.” Hứa Tri Mẫn quay ra sau nói xin lỗi những người khác rồi nhanh chóng chạy xuống lầu.

“Cô ấy làm sao vậy?” Triệu Viễn Hàng hỏi Phương Tú Mai.

Phương Tú Mai cắn đầu ngón tay, nghĩ tới bó hoa ngày hôm qua liền nói: “Tối hôm qua có người tặng hoa cho cậu ấy. Có lẽ là đi gặp người tặng hoa đó? Ha ha.”

“Tặng hoa?”

“Đúng vậy. Mười ba bông hồng vàng.”

Quách Diệp Nam hứng thú hắc hắc cười: “Mười ba bông, thăm mến à.” Khóe mắt liếc qua anh em Mặc gia. Mặc Hàm dường như đang buồn rầu suy nghĩ là ai đã tặng hoa; còn Mặc Thâm thì sắc mặt nặng nề.

Triệu Viễn Hàng lơ dềnh huyết sáo: “Một cô gái xinh đẹp lại nhen nỡ. Có người theo đuổi cũng bình thường thôi. Quách Diệp Nam, cậu không thấy vậy sao? Cô ấy so với hoa khôi, hoa hậu giảng đường còn xinh đẹp hơn ấy chứ.”

“Vậy sao?” Phương Tú Mai la lên. Cô nhớ lần đầu tiên gặp Hứa Tri Mẫn cũng thấy đáng vẻ Hứa Tri Mẫn rất xinh đẹp. Về sau có lẽ là đã quen nhìn mặt đối phương nên không còn cảm giác đó nữa.

Đám nam sinh cười cười. Quách Diệp Nam lại nghĩ đến cách ăn mặc giản dị của Hứa Tri Mẫn mà thâm nghĩ: cô gái này rất thông minh, biết làm thế nào để giấu đi vẻ đẹp của mình. Nếu ngày nào cũng mặc mấy bộ quần áo như vậy thì lâu ngày mỹ nữ cũng tự nhiên biến thành xấu nữ. Không có cô gái nào không thích đẹp, cô ấy làm như vậy là có mục đích, có thể là để bớt rước lấy phiền toái mà chuyên tâm học hành. Nếu thật sự là một cô gái tâm tư thuần khiết như vậy thì càng dễ giải quyết, như vậy lời nhắc nhở cô của anh ta vừa nãy chắc chắn cô sẽ hiểu...

Đến tầng dưới chót, Hứa Tri Mẫn vô thức bước nhanh chân, chạy trên con đường trường. Gió thu khô lạnh tấp vào mặt đau buốt, nhưng vẫn không bằng sự khó chịu trong lòng, trong tầm nhìn mờ mịt dường như cô nhìn thấy bóng dáng Viên Hòa Đông. Cô cả kinh, hăm bước chân lại vô tình đâm sầm vào người qua đường.

“Cô đi mà không nhìn đường sao?!” Người nọ tức giận mắng cô.

“Thực xin lỗi.” Cô cúi đầu nói.

“Bỏ đi.” Người nọ tránh ra.

Hứa Tri Mẫn hai mắt đại ra, nhìn chằm chằm cái bóng của mình dưới đất. Lời Quách Diệp Nam nói lại văng vẳng bên tai: tôi ở cùng phòng ký túc với cậu ấy! Điều này có nghĩa gì? Cô đều rất rõ. Cho dù Quách Diệp Nam nói lời này với cô là có ý tốt hay không thì cô vẫn phải cảm ơn anh ta. Anh ta báo cho biết cô sớm, điều này có thể sẽ tránh cho ba người bọn họ rơi vào tình cảnh xấu hổ nhất.

Có điều, kế tiếp cô nên làm thế nào? Hứa Tri Mẫn mờ mịt nhìn khắp bốn phía, trong chốc lát cô thậm chí không nhớ nổi con đường này là sẽ đi về đâu. Cố gắng hít mấy hơi, không có kinh nghiệm yêu đương thì cô có thể làm sao? Chỉ có bình tĩnh quan sát biến hóa, hoặc là đi bước nào tính bước đó.

Cô cẩn thận tìm kiếm bằng hướng dẫn ở chỗ rẽ, rồi hỏi thăm người qua đường, đi về chỗ quen thuộc nhưng tâm trạng của cô vẫn rất nặng nề.

Đứng phía trước bức tượng đá là Kiều Tường đã hơn một năm không gặp. Đầu tóc vàng của cậu ta đã được tẩy đi đám màu nhuộm, trở về với màu đen nguyên bản, trên hai tai cũng không còn đeo khuyên. Cậu ta mặc một cái áo sơ mi caro gọn gàng, sạch sẽ, cổ áo phẳng phiu không có một nếp nhăn, cúc áo cũng cài rất ngay ngắn.

Hứa Tri Mẫn nhìn theo trực giác cũng biết là thế nào, cô lui một bước nhỏ.

Kiều Tường quay đầu nhìn thấy cô, liền kinh ngạc vui mừng gọi: “Hứa Tri Mẫn.” Rồi bước nhanh vài bước đến trước mặt cô, mắt tự nhiên chà chà mũi.

“Cậu, sao lại rảnh rỗi mà tới đây vậy?” Hứa Tri Mẫn khách sáo hỏi. Cô nhớ trong điện thoại Lương Tuyết thường xuyên cầu nhàu với cô là Kiều Tường đã hơn một năm không biết làm cái gì mà cả bóng người cũng không thấy.

“Mình á, là thế này...” Kiều Tường chống nạnh, đằng hắng hai tiếng nói, “Ngoài việc bình thường học tập ở trường, thời gian sau khi học xong mình đều đến thực tập ở công ty chú mình. Cho nên hơn một năm nay bận quá, không rảnh tới gặp cậu. Nhưng bắt đầu từ hôm qua đã khác, chú mình đánh giá biểu hiện của mình rất tốt, cho nên...”

Cô lo lắng nuốt nước miếng, ánh mắt cậu ta nhìn cô giống y như lúc Mặc Thâm và Viên Hòa Đông chăm chú nhìn cô.

“Chúng ta đi qua bên kia ngồi đi.” Cô luống cuống, vội vã đi đến bên ghế đá trong vườn hoa.

Kiều Tường mau chóng đuổi kịp. Hai người ngồi trên ghế đá. Hứa Tri Mẫn không hiểu. Thái độ của cô đối với cậu ta vẫn duy trì ở giới hạn bạn bè. Hy vọng cậu ta sẽ không nói ra mấy lời phá nát tình hữu nghị này.

“Hứa Tri Mẫn.” Kiều Tường căng thẳng nắm áo, “Mình muốn nói...”

“Cậu muốn nói gì?” Cô âm thầm cắn môi. Cậu trăm ngàn lần đừng nói, mình còn muốn làm bạn với cậu.

“Mình muốn nói là, chú mình đã quyết định bồi dưỡng mình thành người thừa kế công ty của chú, bởi vậy mình sẽ càng thêm cố gắng, sẽ có rất nhiều rất nhiều tiền, có thể đảm bảo cho cậu cả đời thoải mái, vui vẻ. Hứa Tri Mẫn, mình...”

“Kiều Tường!” Cô đứng lên, ngắt lời cậu ta, “Mình nhớ ra là có chút việc.”

“Không!” Cậu ta đứng dậy, yên lặng nhìn cô, “Để mình nói, nếu không mình sẽ hối hận. Hơn nữa, nói ra nhờ đâu cậu lại chấp nhận mình thì sao.”

Cô không thể tin mà trừng to mắt nhìn cậu ta. Sao cậu ta lại ngốc như vậy, biết rõ phía trước là đường chết mà còn nhảy xuống.

“Làm bạn gái của mình đi, Hứa Tri Mẫn.”

Kiều Tường nói xong câu đó thì cả mặt và cổ đều đỏ bừng.

Những nhánh cây va vào nhau sần sật, từng chiếc lá tuôn rơi ở giữa hai người.

Hứa Tri Mẫn hoảng hốt đến độ bàn tay cũng run lên, đầu lưỡi chua sót. Lần đầu tiên trong đời, cô được người ta chính thức tỏ tình, nhưng lại không phải là người mà cô ngưỡng mộ trong lòng.

“Kiều Tường, mình...” Cô ngẩng đầu, nhìn thấy trong mắt cậu ta đầy khát vọng cùng sợ hãi, cuối cùng lại không đành lòng nói thẳng: “Mình, mình đã quyết định năm năm đại học sẽ không yêu đương.”

“Vậy, vậy mình sẽ chờ cậu.” Cậu ta bỗng nhiên cảm giác cô muốn đi, đi rất xa rất xa khỏi cậu ta. Cậu ta vội vàng vươn tay bắt lấy cô.

Cô xoay người tránh qua: “Kiều Tường, cậu có thể tìm được một cô gái tốt ở trong trường đại học mà.”

Đã nói đến mức này rồi thì cậu ta không thể lại lừa gạt bản thân nữa. Cậu ta vì cô cố gắng cho đến bây giờ, vậy mà lại không có được một chút ý định đáp lại từ cô. Mà mỗi khi nhớ lại câu nói đó của cô, khoảng cách gần nhất trên thế giới, cũng là khoảng cách xa nhất... Chuyện thành như bây giờ, trái tim cậu ta đau như dao cắt, thì ra tình cảm của cậu ta dành cho cô còn sâu đậm hơn cả cậu ta nghĩ, cậu ta không dám tưởng tượng hậu quả nếu hoàn toàn mất cô. Gượng ép giật nhẹ khóe miệng, kéo lên một nụ cười: “Mình về nhé.”

Ánh tà dương chiếu vào bóng dáng lảo đảo của cậu ta khiến cô nhìn mà đau lòng, há mồm muốn gọi, lại cố gắng nuốt xuống. Lá rụng bay tán loạn, một hạt bụi bay vào trong mắt cô. Trong nháy mắt đã làm ướt mi cô, giờ phút này vô tình đã thắng hữu tình.

Thong thả bước trở về ký túc xá, cô thay nước cho hoa hồng, ngón tay nhúng vào nước rẩy lên trên cánh hoa, đếm từng cánh từng cánh một. Không đếm được là bao nhiêu, dường như lúc đến trung học Thực Nghiệm, rồi sau khi anh em Mặc gia rời đi đều là Lương Tuyết và cậu ta làm bạn với cô, cùng cô vượt qua những ngày gian khổ. Trong đời cô hận nhất là việc người thân và bạn bè mình bị thương ngay trước mặt mình, huống chi là chính cô tổn thương cậu ta?

Một đêm không ngủ trôi qua giữa tiếng gió mưa rả rích.

Chủ nhật, nam sinh phòng 401 hiếm khi tề tựu đủ cả sáu người. Bữa sáng sáu người cùng nhau ăn một nồi cháo lớn, Triệu Viễn Hàng ở trên bàn cơm không dứt miệng khen Hứa Tri Mẫn.

“Nữ sinh chỉ đón bóng chứ không đánh bóng?” Dương Sâm đã chuẩn bị ổn thỏa việc leo lên vị trí chủ tịch hội sinh viên, tao nhã khuấy khuấy bát cháo. Anh ta thầm nghĩ, một cô gái cá tính rất đặc biệt ha.

Viên Hòa Đông cũng thấy kỳ lạ, hỏi thêm một câu: “Tên là gì?”

Quách Diệp Nam không kịp nháy mắt chặn miệng Triệu Viễn Hàng. Triệu Viễn Hàng mở miệng, tùy tiện nói: “Tên là Hứa Tri Mẫn.”

Miếng bánh mì Viên Hòa Đông đang cắn dở rơi ngay xuống bát.

“Hứa Tri Mẫn. Tên này rất quen tai.” Dương Sâm buông thìa, suy ngẫm nói, “Mình nhớ ra rồi. Năm kia bên học viện y tá nghe nói đây là một sinh viên giỏi, thành tích cao hơn điểm trúng tuyển khoa y học lâm sàng gần bốn mươi điểm. Thú vị nha, nếu thật sự đó là người mà Viễn Hàng cậu nói thì mình rất muốn gặp đó.”

Thành tích cao hơn điểm trúng tuyển khoa y học lâm sàng gần bốn mươi điểm mà lại toàn tâm toàn ý chỉ muốn ghi danh vào học viện y tá! Triệu Viễn Hàng, Quách Diệp Nam cùng Viên Hòa Đông đều ngây ngẩn cả người.

Mặc Hàm mỉm cười: Chị Tri Mẫn của cậu ta là độc nhất vô nhị.

Mặc Thâm nói với Dương Sâm: “Nếu cậu muốn gặp, mình sẽ giới thiệu giúp cậu. Chờ đợi chi bằng làm ngay, để chiều nay luôn đi.”

“Không thành vấn đề.” Dương Sâm hai tay đan vào nhau, liếc Mặc Thâm, “Có điều, cô gái đó có quan hệ gì với cậu?”

“Cậu nói thử xem? Bạn gái hiện tại của mình đúng là có một người khác.”

Năm người còn lại đều ra vẻ “còn sợ cậu ta không biết nữa hử”. Ai chẳng biết, Mặc Thâm đối bạn gái còn nhanh hơn thay áo. Bạn gái đối với Mặc Thâm mà nói chỉ là cái thùng rỗng kêu to.

“Vậy là quyết rồi nhé, tất cả mọi người đều đi.” Mặc Thâm chắc chắn nói, “Mặc Hàm, em gọi điện thoại, lừa chị Tri Mẫn của em ra nhé.”

Quách Diệp Nam nhìn Mặc Hàm bấm điện thoại, lại nhìn sang Viên Hòa Đông đang nhíu chặt mày. Nghiêm nhiên, việc này cần phải đề cập với đương sự trước.

Sau khi ăn cơm, mọi người đều tự đi làm việc của mình. Quách Diệp Nam tìm tới Mặc Thâm.

“Mặc Thâm, mình muốn nói với cậu một việc.”

“Là A Viên sao?”

Quách Diệp Nam á khẩu. Mặc Thâm vẫn rất u ám, khi đó lúc Triệu Viễn Hàng nói tên cô ra, Viên Hòa Đông rõ ràng rất khác thường. Phản ứng của Quách Diệp Nam lại chứng thật cái người “ở nhà lá” chính là Viên Hòa Đông. Mẫn của anh quả nhiên lợi hại, cho dù chọn người “ở nhà lá” cũng chọn người có tiềm lực vứt bỏ “nhà lá” nhất. Cũng tốt, nếu là Viên Hòa Đông thật ra lại rất dễ xử lý.

“Mặc Thâm...” Quách Diệp Nam đang muốn khuyên giải hai câu.

Mặc Thâm cười cười đầm nhẹ một cái vào bả vai anh ta: “Cậu với mình quen biết nhiều năm như vậy đã bao giờ thấy mình tranh giành một người con gái chưa?”

Quách Diệp Nam cũng từ trong con người đen nghiêm túc của đối phương mà nhìn ra: cô gái tên Hứa Tri Mẫn này, Mặc Thâm này nhất định phải có rồi.

Phương Tú Mai nhận được tin nhắn Mặc Hàm gửi đến, nói là chiều hôm nay lại hẹn hai cô ra đánh bóng bàn. Cô hưng phấn chạy đến bên giường Hứa Tri Mẫn: “Hứa Tri Mẫn, mau dậy đi.”

Hứa Tri Mẫn đầu óc choáng váng nặng nề, tối hôm qua cả đêm không ngủ, mãi đến năm sáu giờ sáng nay mới chợp mắt. Hất tay Phương Tú Mai, cô kéo chăn trùm kín đầu. Tình huống như vậy, ở trong trí nhớ của cô chỉ có một lần, đó là lúc cô mười ba tuổi mất đi ông ngoại.

U mê ngủ đến trưa, thức dậy ăn mấy miếng cơm lại ngủ tiếp. Phương Tú Mai lo lắng cho cô nhưng không biết làm sao, Hứa Tri Mẫn cứ ngậm chặt miệng, hỏi không ra nguyên do. Phương Tú Mai nghĩ, có lẽ đến phòng bóng bàn ồn ào cùng một đám người sẽ làm tâm trạng của bạn tốt ổn một chút. Quyết định xong, cô mạnh mẽ kéo người.

“Đi đâu?” Hứa Tri Mẫn mắt hững hờ.

“Đi với mình mua ít đồ, đi một mình xách không nổi.” Phương Tú Mai nháy mắt, kéo cô về hướng phòng thể thao của sinh viên.

Hứa Tri Mẫn buồn bực, cúi đầu bước mấy bước, hoàn toàn quên bỏ trí phòng vệ.

Reng reng, di động trong túi kêu to, Hứa Tri Mẫn nghe máy.

“Hứa Tri Mẫn hả? Mình, Lương Tuyết đây.”

Hứa Tri Mẫn chợt sửng sốt, giọng Lương Tuyết nghe rất lo âu, cô nói: “Sao vậy?”

“Cậu nghe cho kỹ đây! Bây giờ mình đang chạy tới trường cậu. Cậu ở đâu, mau trốn ở ký túc xá đừng ra ngoài, biết chưa?”

“Vì sao?”

“Ai dà. Bà cô của tôi ơi, cậu cứ nghe mình lần này đi, được không?”

Hứa Tri Mẫn lập tức nhớ lại chuyện hôm qua, nhăn mày lại: “Cậu, nói, rõ, đi.”

“Kiều Tường, cậu ta uống rượu, đang chạy tới chỗ cậu... Alô, Hứa Tri Mẫn, cậu có nghe thấy không?”

Di động từ trên bàn tay trượt xuống, lạch cạch rơi xuống đất, Hứa Tri Mẫn mở to hai mắt. Người qua đường đều né tránh ra, Kiều Tường từ giữa khoảng trống không người, lao đảo chạy tới chỗ cô, người đầy mùi rượu. Phương Tú Mai thấy tình hình không ổn, liền xoay người chắn phía trước Hứa Tri Mẫn: “Cậu là ai, muốn làm gì?”

Bị Phương Tú Mai chặn lại, Kiều Tường hai mắt đỏ bừng nhìn Hứa Tri Mẫn. Hứa Tri Mẫn cắn môi dưới, nhẹ nhàng lấy tay đẩy Phương Tú Mai ra, nói nhỏ: “Cậu đi trước đi, cậu ta từng học Taekwondo.”

Phương Tú Mai lo lắng lui về sau một bước, chân tay luống cuống. Nếu lời Hứa Tri Mẫn nói là thật thì cô phải mau chóng tìm quân cứu viện.

Kiều Tường đột nhiên vươn một bàn tay đến cổ áo Hứa Tri Mẫn, nắm lấy vạt áo của cô. Phương Tú Mai sợ tới mức lớn tiếng kêu cứu: “Ai đó mau tới đây đi!” Hai tay cũng nhào lên kéo người ra.

Kiều Tường vùng tay trái lên, hất bàn tay Phương Tú Mai đang chop tới, Phương Tú Mai mất thăng bằng mà ngã xuống đất.

“Đừng làm cậu ấy bị thương!” Hứa Tri Mẫn quát một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, mềm nhẹ nói, “Người cậu muốn chính là mình, đúng không?”

Vì những lời này của cô, mà nắm đấm của cậu ta run run. Cậu ta muốn cô, chỉ muốn có cô, nhưng vẫn không có được — “Cậu nói cho mình biết, mình nên làm thế nào? Van xin cậu đó, nói cho mình biết, mình nên làm thế nào đi?” Đầu cậu ta cúi xuống, gục vào bờ vai gầy bé của cô, từng giọt lệ rơi ướt áo của cô.

Ở nơi nào đó trong lòng Hứa Tri Mẫn như sụp đổ, bốn phía chỉ còn là mông lung. Cô không biết nên trả lời cậu ta như thế nào, chỉ biết nhìn bộ dạng này của cậu ta, bọt nước cũng rưng rưng nơi hốc mắt.

Phương Tú Mai lúc này đã bò dậy, nhìn thấy cách đó không xa có một bóng người quen thuộc liền la lên: “Triệu sư huynh! Triệu sư huynh...”

Triệu Viễn Hàng nghe thấy liền quay đầu nhìn sang bên này, sai hai chân thật dài, chạy tới hỏi: “Sao thế?”

“Sư huynh, tên này uống say.” Phương Tú Mai còn chưa lên án xong đã liếc thấy hai tầm mắt đầy lửa giận của Kiêu Tường mà im bặt.

Triệu Viễn Hàng đi lên trước, muốn khuyên Kiêu Tường: “Từ từ mà nói. Một cô gái cho dù có đắc tội với cậu thì cậu cũng không thể đối đãi với người ta như vậy. Lại đây, lại đây, buông người ta ra trước đi...”

Kết quả, tay Triệu Viễn Hàng còn chưa đụng tới người, Kiêu Tường đã khua mạnh một quyền sang. Người không học võ làm sao có thể đánh được người đai đen Taekwondo. Triệu Viễn Hàng căn bản tránh không kịp, trực diện trúng một quyền này của Kiêu Tường, phịch một cái ngã lăn xuống đất, hai mắt hoa lên. Tay sờ sờ khóe môi bị rách, anh ta nói với Phương Tú Mai: “Em, đi đến phòng bóng bàn. Nhanh đi, bọn họ còn ở đó.”

“Dạ!” Phương Tú Mai nhanh chân bỏ chạy.

Hứa Tri Mẫn thấy chuyện càng lúc càng lớn, gọi không được Phương Tú Mai, thì luống cuống: “Kiêu Tường, cậu hãy nghe mình nói, cậu buông ra trước đi...”

“Cậu bảo mình làm sao mà buông cậu ra được!” Cậu ta lay mạnh cô.

Cần cổ Hứa Tri Mẫn càng lúc càng bị bóp chặt, mà giọng của cậu ta nói đúng là sắc bén, xé nát cô ra.

Trong phòng bóng bàn, các thành viên phòng 401 đều đến đông đủ, duy chỉ thiếu Triệu Viễn Hàng.

Quách Diệp Nam nhìn đồng hồ: “Đã ba giờ rồi mà thằng nhãi này chạy đi đâu không biết?”

“Cậu ta nói muốn mua đồ ăn vặt cho hai tiểu sư muội.” Dương Sâm cười đáp.

Quách Diệp Nam thấy hai nữ sinh cũng chậm chạp chưa tới bèn hỏi: “Mặc Hàm, em cuối cùng có lừa được chị Tri Mẫn của em ra không vậy?”

Mặc Hàm nhú mày: Hiện tại ngay cả di động của Phương Tú Mai cũng không gọi được.

Viên Hòa Đông im lặng ngồi một bên, lúc thì lật sách, lúc lại lấy bút ra viết vài chữ lên chỗ trống trên trang giấy. Anh không biết mình đang làm gì nữa. Có lẽ, sáng nay sau khi nghe Triệu Viễn Hàng nhắc tới ba chữ “Hứa Tri Mẫn”, anh đã luôn cầu nguyện “Hứa Tri Mẫn” này không phải cô. Nhưng mà, lý trí nói cho anh biết, vì cuối cùng cũng sẽ có một ngày cô không thể giấu được vẻ xinh đẹp cùng trí tuệ, chắc chắn là cô. Bởi vậy anh ta mới đi theo đám người đến chỗ này gặp cô, anh hy vọng biết được... đầu bút dừng một chút trên giấy, Viên Hòa Đông nâng mắt lên, nhìn về phía Mặc Thâm.

Hai mắt Mặc Thâm lại tập trung nơi cửa, nói: “Tới rồi.”

Người đến chỉ có Phương Tú Mai. Cô thở hắt hắt, nghiêng ngả lão đảo chạy tới.

Quách Diệp Nam kinh ngạc đẩy đẩy gọng kính: “Xảy ra chuyện gì?”

“Hứa Tri Mẫn, cậu ấy, bị người ta...”

Mọi người đều ngẩn ra. Tay Mặc Hàm buông xuống, Viên Hòa Đông nghiêm nghị đứng dậy. Mặc Thâm lập tức cầm hai vai Phương Tú Mai, trầm giọng nói: “Cô ấy ở đâu?”

Phương Tú Mai ngẩng đầu nhìn vào đôi con ngươi hoảng sợ của anh mà nuốt nước miếng: “Ngay con đường này, đi ra ngoài rẽ phải...” Cô vừa nói xong, đám nam sinh liền liên tiếp lao ra khỏi phòng thể thao.

Quách Diệp Nam chạy đến nửa đường thì lại quay trở về, kéo cô: “Để em một người ở đây không ổn, cùng đi đi.”

Phương Tú Mai cay cay sống mũi, mới nhớ ra vừa rồi mình cũng bị đau, trái tim bỗng nhiên xao xuyến, nắm chặt tay anh ta.

Một đám người chạy theo hướng Phương Tú Mai chỉ, Mặc Hàm liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hứa Tri Mẫn bị Kiều Tường hai tay ghì chặt mà sợ hãi: “Chị Tri Mẫn!” Vừa định chạy tới cứu người, đã thấy anh trai xông lên trước một bước.

“Cẩn thận, cậu ta từng học võ.” Triệu Viễn Hàng lo lắng la lên.

Sự lo lắng của anh ta chỉ là dư thừa. Mặc Thâm ánh mắt lạnh như băng, đi qua, một tay túm lấy vai Kiều Tường, rất nhanh sau đó là vung một quyền. Một đòn rất nặng, quyết đoán, rõ ràng, không chút lưu tình. Kiều Tường lão đảo, đổ sập xuống.

Đám người vây xem phát ra tiếng thét chói tai. Một quyền này của Mặc Thâm cũng đánh thẳng vào lòng Viên Hòa Đông, Dương Sâm cùng Triệu Viễn Hàng: mạnh tay thật!

Cổ Hứa Tri Mẫn đột nhiên buông lỏng, cô mở mắt ra chỉ nhìn thấy Mặc Thâm đánh bay Kiều Tường, trái tim cô cũng như thất lại.

“Chị Tri Mẫn.” Mặc Hàm vội vã đỡ lấy cô, lo lắng nói, “Cậu ta có làm chị bị thương không?”

Cô lắc đầu, nhìn mấy nam sinh vây lấy Kiều Tường đang nằm trên mặt đất không nhúc nhích, cô không khỏi đẩy Mặc Hàm ra, rồi đẩy mọi người ra: “Đừng đánh! Đừng đánh! Đừng đánh...”

Mọi người thấy vẻ mặt cô vật lộn như là muốn khóc mà không nói nên lời.

Viên Hòa Đông cảm giác ngực mình cũng bị khoét đi một mảng: đúng là cô ấy...

23. Chương 23

Gió thu lạnh đến cắt da cắt thịt mà Lương Tuyết lại đổ mồ hôi khắp người. Tới đại học M, cô liền gọi điện thoại cho Mặc Hàm, tìm tới sân tennis bỏ không. Bên cạnh sân có lắp một hàng bồn rửa tay, có mấy nam sinh cùng hai nữ sinh kẻ đứng người ngồi cạnh đó. Trông thấy bóng dáng hai anh em Mặc gia, Lương Tuyết kêu lên: “Mặc Hàm.”

Mặc Hàm thở dài một hơi: “Cậu đến rồi hả.”

“Hứa Tri Mẫn đâu?”

Mặc Hàm hất hất hàm. Lương Tuyết nhìn qua. Ở bên bồn rửa tay, Kiều Tường đang khom lưng nôn liên tục. Hứa Tri Mẫn cầm khăn tay lau mồ hôi trên mặt cậu ta, thấy cậu ta nôn khan không dứt lại sốt ruột la Mặc Thâm: “Anh không thể nhẹ tay một chút sao?! Anh đánh cậu ta chấn động não rồi đó, làm sao đây?”

Mặc Thâm lạnh lùng nhìn Kiều Tường, nói: “Cậu ta chẳng sao đâu.”

“Sao mà có thể không sao chứ?! Anh đường đường là người đại diện lực lượng đi đánh một người đại diện nhất đẳng, lại còn là người đã uống say nữa!”

Những người khác đều đang suy nghĩ có nên khuyên can hay không thì Viên Hòa Đông thành linh lên tiếng: “Căn cứ tình trạng của cậu ta thì chắc không phải là chấn động não, chỉ là uống nhiều rượu nên ảnh hưởng đến dạ dày. Vả lại một quyền kia cũng không có đánh vào chỗ hiểm trên đầu.”

Hứa Tri Mẫn nắm chặt cái khăn, tay cầm khăn cũng khựng lại, lúc này cô mới biết Viên Hòa Đông cũng ở đây. Tâm tư cô rối bời, không ngờ cuối cùng cũng gặp phải tình huống tồi tệ nhất. Bọn họ cuối cùng là biết nhau được bao nhiêu. Ánh mắt của cô dần dần ảm đạm, dần dần thu lại.

Sắc mặt của Mặc Thâm càng thêm u ám, nhìn thấy trên gáy cô có một vết hằn rất rõ liền kéo người cô qua: “Đưa anh xem cổ em.”

Cô cuống quýt cầm tay anh, thấp giọng nói: “Không sao đâu.”

Cử chỉ vô tình thân mật này của hai người lọt vào mắt những người đang có mặt, mọi người tự giác mà phát hiện ra điều gì đó.

Viên Hòa Đông cầm tấm bông khủ trùng dí mạnh vào vết rách trên miệng Triệu Viễn Hàng. Triệu Viễn Hàng bị đau mà lập tức kêu oai oái: “A Viên, cậu nhẹ tay chút!”

Mọi người đều đảo mắt qua. Viên Hòa Đông bình thần nói xin lỗi: “Vừa nãy bị run tay, cam đoan lần sau sẽ không vậy nữa.”

Bên kia, Kiều Tường cúi đầu xuống dưới vòi cho nước dội lên, lúc này cậu ta cũng đã tỉnh táo hẳn. Lấy mu bàn tay chà chà miệng, rồi lại sờ sờ vào túi, sau đó cậu ta nói với Lương Tuyết: “Vít tiền của mình rút mất rồi, cho mình mượn tiền xe đi.”

“À, được. Mình đi với cậu.” Lương Tuyết đáp.

Hứa Tri Mẫn xoay người: “Mình tiễn các cậu.”

“Chị Tri Mẫn.” Mặc Hàm nhú mày, hiển nhiên không tán thành cô tiếp tục ở cùng một phần tử nguy hiểm.

“Được rồi.” Lương Tuyết đứng ra hòa giải, “Mặc Hàm, cậu cứ việc yên tâm giao chị Tri Mẫn của cậu cho mình. Cậu ta là đại đen nhất đẳng, còn mình là đại đen tam đẳng lận đó. Còn nữa, hồi trung học, lúc cậu với anh trai đi rồi, là mình với cậu ta vẫn luôn ở bên chị Tri Mẫn của cậu đấy nhé.”

Lương Tuyết nói rất công bằng khiến hai anh em Mặc gia hết lời chống đỡ.

Mọi người nhìn theo ba người bọn họ đi xa. Phương Tú Mai nhin không được mở miệng hỏi: “Ba người bọn họ là bạn thời trung học?”

Mặc Hàm dường như nghĩ đến điều gì đó, mẹ sở dĩ kịch liệt đưa hai anh em họ về Hongkong, tất cả đều là vì vết sẹo đó. Kéo kéo áo, cậu ta xoay người bước đi. Mặc Thâm vội vàng đuổi theo em trai.

Những người còn lại càng cảm thấy ngạc nhiên. Quách Diệp Nam xoa xoa cằm: Có cái gì bí mật ở đây sao?

Hứa Tri Mẫn tiễn Lương Tuyết lên xe vẫn không quên dặn cô sau khi về trường nhớ đưa Kiều Tường đến bệnh viện gần đó kiểm tra đầu.

Lương Tuyết trêu: “Sao không bảo Mặc Thâm tìm người quen ở đây kiểm tra. Hơn nữa, vừa nãy bạn học của Mặc Thâm không phải đã nói là không có gì đáng ngại sao. Mình thấy người đó nói rất rõ ràng, rất có sự tự tin của một bác sĩ. Mà Mặc Thâm cũng nói là không sao...”

Hứa Tri Mẫn cay đắng cứ như là ngậm hoàng liên trong miệng vậy.

Tiến hai người bọn họ đi xong, trên đường quay về trường lại gặp phải Quách Diệp Nam đang đợi cô.

“Có việc gì sao, sư huynh?”

Quách Diệp Nam lắc lắc ngón tay: “Trước tiên đừng gọi tôi là sư huynh.”

Nghiêm nhiên, qua chuyện của Kiều Tường lần này, ấn tượng của người này đối với cô càng xấu. Mặt Hứa Tri Mẫn lạnh hẳn đi: “Có việc gì thì cứ nói đi.”

Quách Diệp Nam khoanh hai tay trước ngực, nói: “Tôi sẽ nói ngắn gọn. Tôi tin em cũng là một người thông minh, em tốt nhất là mau chọn lấy một người.”

“Nếu như đây là điều sư huynh đang lo lắng thì không cần! Trong khoảng thời gian này em sẽ không yêu đương.”

Quách Diệp Nam lạnh lùng quát: “Hứa Tri Mẫn!”

Cô ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào anh ta.

“Tôi nói cho em biết. Em không yêu đương, cho nên em không biết đã làm cho bao nhiêu người tổn thương. Mà tôi thì không thể trơ mắt nhìn hai người bạn của tôi bị em tổn thương. Đương nhiên, trong bọn họ nhất định phải có một người bị tổn thương. Nhưng mà, nếu cả hai đều bị thì Quách Diệp Nam tôi sẽ là người đầu tiên không tha cho em! Tự giải quyết cho tốt đi.” Nói xong những lời này, anh ta nghênh ngang bỏ đi.

Hứa Tri Mẫn kinh ngạc. Thực khó hiểu. Nếu anh ta ghét cô thì sao không bảo cô hoàn toàn rời xa hai người bạn tốt của anh ta.

Suy nghĩ của Quách Diệp Nam chính là, với hiểu biết của anh ta về Mặc Thâm thì muốn Mặc Thâm từ bỏ cô, quả thực là rất khó. Hơn nữa, bản tính của Hứa Tri Mẫn cũng không xấu, chỉ cần cô không lằng nhằng giữa Mặc Thâm và Viên Hòa Đông là được.

Đã nói chuyện với Mặc Thâm rồi thì giờ cũng nên nói chuyện với A Viên. Đối phó với kiểu đầu óc như A Viên thì anh ta có một biện pháp khác.

Đêm khuya, Quách Diệp Nam chủ động bắt chuyện với Viên Hòa Đông.

“A Viên, cho cậu biết một chuyện.”

“Ừ.” Viên Hòa Đông đã im lặng cả ngày nay.

“Người anh em, cậu nghe mình nói. Phòng chúng ta chỉ còn lại toàn mấy người năm thứ tư, nửa học kỳ sau sẽ đến bệnh viện tỉnh thực tập hết, cậu có muốn đi cùng không?”

Viên Hòa Đông đột nhiên kinh ngạc: “Bệnh viện tỉnh?” Bệnh viện tỉnh là bệnh viện đa khoa tốt nhất thành phố R thậm chí là tốt nhất toàn tỉnh, là một trong top 100 bệnh viện tốt nhất cả nước, sinh viên muốn đến đó thực tập thì phải có đường đi đặc biệt. Huống chi là thực tập trước thời hạn?

“Cụ thể thế nào thì cậu không cần hỏi. Tóm lại, ý định của bọn mình là như thế này. Nếu chúng ta được trường phê chuẩn, đương nhiên cái này thì mình rất tự tin, chỉ cần chúng ta qua được tất cả các bài thi chuyên ngành thì nhà trường sẽ chấp thuận thôi. Còn bên bệnh viện tỉnh thì đã đồng ý rồi, đi tới đó, chúng ta sẽ thực tập một năm rưỡi, tính thành một năm tuổi nghề. Sau khi tốt nghiệp, thêm một năm nữa là chúng ta có thể thi lấy giấy phép hành nghề bác sĩ. Đồng thời chúng ta sẽ xin đăng ký vừa làm vừa học tương đương nghiên cứu sinh trước thời hạn. Sau một năm nữa, thông qua bảo vệ nghiên cứu sinh, lấy học vị thạc sĩ. Tiếp một năm nữa, chúng ta có thể sánh cùng với những người học chính quy bảy năm thăng lên vị trí điều trị chính.”

Viên Hòa Đông khiếp sợ: bọn họ đã sớm trù tính cho tương lai xa đến vậy.

“A Viên. Tuy rằng con đường này so với học tập tại trường vất vả một chút, nhưng mà...”

“Mình hiểu. Thực sự muốn học y thì cần phải rèn luyện lâm sàng nhiều, càng sớm càng tốt. Nghiên cứu sinh tuy là cũng cùng thầy cô thực hành lâm sàng, nhưng thời gian có hạn. Làm một bác sĩ lâm sàng chân chính nhất định phải dao thật sắc thật mà làm.”

“Đúng vậy. A Viên, gia nhập với bọn mình đi.”

“Gia nhập?”

Quách Diệp Nam hắc hắc cười: “Chúng ta đi, là chắc chắn có thể tất cả đều được ở lại bệnh viện tỉnh công tác. Sự thật là, bệnh viện tỉnh mấy năm nay đang chuẩn bị lên kế hoạch thành lập một khoa lớn, cần nòng cốt mới chảy vào. Nhóm chúng ta đây nằm trong dự định lựa chọn của nội bộ. Bọn họ sẽ tích cực bồi dưỡng chúng ta. Dù sao, so với đưa người bên ngoài vào thì tự mình đào tạo nhân tài vẫn chắc ăn hơn.”

“Cậu nói vậy là có thể nắm chắc?”

“Gần như vậy. Khoa ngoại có hai chủ nhiệm là bên chúng ta, chủ nhiệm khoa nội cũng có một người bên chúng ta. Bọn họ chọn tuyển chúng ta là dựa vào khả năng học tập cùng lĩnh ngộ của chúng ta.”

Viên Hòa Đông biết rõ, hiện nay sinh viên trường y tốt nghiệp muốn ở lại bệnh viện lớn khó khăn biết bao nhiêu, học viên thạc sĩ, tiến sĩ cũng khó khăn không kém. Con đường đi là yếu tố quan trọng nhất, mà con đường nào sẽ quyết định chức vị đó. Bác sĩ Trương quan hệ vô cùng tốt với anh đã từng thăm kín nói, học xong khoa chính quy cũng đừng mong được ở lại bệnh viện thành phố lớn, trừ phi anh học thạc sĩ. Mà cho dù anh có học xong thạc sĩ, thì bác sĩ Trương cũng không dám cam đoan có thể giúp anh tìm được một công việc chuyên ngành phù hợp với bác sĩ lâm sàng.

Ước mơ của Viên Hòa Đông trước tiên là được ở bệnh viện thành phố lớn tích lũy càng nhiều kinh nghiệm lâm sàng càng tốt, tương lai, có thể suy nghĩ đến việc về quê mở phòng khám tư nhân. Mà đề nghị của Quách Diệp Nam lại chắc chắn giải quyết được khó khăn của anh. Anh gần như muốn há mồm đồng ý, nhưng trong suy nghĩ lại đột nhiên nghĩ đến Mặc Hàm và Hứa Tri Mẫn...

Quách Diệp Nam dường như cũng hiểu nên cười nói: “Sao? Lo cho tiểu sư muội kia của cậu hả? Tất nhiên, mấy năm đầu chắc chắn vất vả, e rằng muốn gọi điện thoại an ủi cô ấy cũng không có thời gian.”

Viên Hòa Đông lắc đầu: “Cô ấy không phải là người như vậy.” Hứa Tri Mẫn không giống những cô gái anh đã gặp, sự cố chấp, hiền lành lại hiểu ý người khác của cô có thể khiến anh kiêu ngạo. Anh hoàn toàn tin tưởng, cô có thể hiểu anh! Bởi vậy, khi biết không chỉ có anh biết vẻ đẹp tiềm ẩn của cô, nỗi đau đớn, hỗn loạn như khoan vào tim anh, đục vọng mãnh liệt càng đốt càng cháy mạnh. Từ giờ khắc này, anh có thể đoán được ý nguyện của cô, cũng vì khát vọng trắng trợn này mà anh càng thêm kiên định về con đường mà mình phải đi.

“Diệp Nam, mình sẽ đến bệnh viện tỉnh.”

“Tốt lắm, anh em tốt của mình.” Quách Diệp Nam vỗ vỗ cánh tay Viên Hòa Đông, nhảy lên giường đọc sách.

Viên Hòa Đông nhìn ra màn đêm xa xa ngoài cửa sổ, vì sao bắc đẩu trên bầu trời tối đen lại tựa như lá bạc hà buổi sớm mai, rõ ràng lấp lánh. Lúc cô nhìn anh, đôi mắt cũng đẹp như thế. Anh bất giác trở về dư vị nụ hôn đêm đó, anh muốn được hôn cô, cả đời.

Trong lòng Hứa Tri Mẫn biết chuyện Kiều Tường ngày hôm nay sớm hay muộn cũng sẽ lan ra trong trường. Còn đối với cảnh cáo của Quách Diệp Nam, cô lực bất tòng tâm. Ban đêm cô một mình nghe đi nghe lại một bài hát trên cuộn băng. Từng bài I'll never break your heart, từng tiếng nhạc, từng câu ca, đã từng cùng với cô vượt qua bao đêm dài cô đơn. Người càng quen cô độc sẽ càng khao khát tình yêu. Lúc này, tình yêu, tựa như một cái xúc tu, tưởng có thể chạm vào, nhưng kỳ thật vẫn còn rất xa, rất xa, nếu không được đặt trên một cái nền móng vững chắc thì chẳng ai có thể dễ dàng bước đi từng bước. Kiều Tường rất can đảm, đáng tiếc, cô không hợp với cậu ta, cô không thể hiểu được trái tim của cậu ta, mà cậu ta cũng không thể chạm đến trái tim cô.

Tuy đối xử như vậy với cậu ta thì có hơi tàn nhẫn... Mũi lại ngứa ngứa, cô lấy đầu bạc hà ra hít lấy một hơi mát lạnh, lại nhớ đến bàn tay ấm áp của bà dì. Cho dù không có tình yêu, mất đi tình bạn, nhưng, tình thân là tồn tại vĩnh viễn. Nếu lấy điểm ấy mà suy luận thì hai anh em Mặc gia được bà dì nuôi nấng với cô cũng có mối liên hệ về tình thân.

Ngày thứ hai, Mặc Hàm hẹn cô cùng nhau dùng ba bữa cơm.

“Mẹ em đã dặn là phải theo dõi chị ăn cơm.” Mặc Hàm cười cười, giúp cô gấp rau.

Hứa Tri Mẫn nhìn quanh bốn phía, ở đây có không ít người quen. Nhưng ngoài Phương Tú Mai, cô không có hứng thú giới thiệu những người khác với hai anh em Mặc gia.

“Mặc Hàm, sau này, chúng ta nên...” Cô thuyết phục.

“Đến ký túc xá bọn em ăn, chúng ta tự nấu cơm.”

Cô ngẩn ra nháy mắt mấy cái: “Mặc Hàm...”

“Đừng lo. Tuy là ký túc xá nam, nhưng mọi người cơ bản ba bữa đều không ăn ở ký túc. Hơn nữa, học kỳ sau mấy anh phải đi rồi.”

“Đi?” Cô bất giác buông đũa, “Đi đâu?”

“Đến bệnh viện tỉnh thực tập. Bệnh viện tỉnh ở hơi xa trường nên mấy anh chắc là sẽ chuyển đến phòng thuê ở gần bệnh viện tỉnh ở chung thôi.”

Hứa Tri Mẫn chắc chắn, trong từ “mấy” này bao gồm cả Viên Hòa Đông. Căn cứ vào việc Viên Hòa Đông không còn đến học ở phòng tự học buổi tối, lại theo tin tức Lâm Ngọc Cầm tìm hiểu thì A Viên đang bế quan học thêm.

Bọn họ càng không ngừng tiến về phía trước, Hứa Tri Mẫn càng có áp lực cùng động lực. Vì thế, những tin đồn ở trong trường giống như phù dung sớm nở tối tàn nhanh chóng bị cô loại bỏ khỏi đầu. Về phần nguyên nhân Kiều Tường cùng anh em Mặc gia tạo ra lời ra tiếng vào, cô cũng xem như không khí. Gặp phải chuyện này, đương sự càng phải bình tĩnh mà chống đỡ. Không có lửa làm sao có khói, lâu ngày mọi người tự khắc sẽ chán.

Những ngày kế tiếp năm thứ hai, Viên Hòa Đông cùng Mặc Thâm cũng không tiếp xúc với cô. Kiều Tường cũng cắt đứt liên lạc. Lương Tuyết ở trong điện thoại nói, Kiều Tường lúc này quyết tâm gây dựng sự nghiệp, thường xuyên theo chú cậu ta đi khắp trong ngoài nước. Chú cậu ta hình như còn giới thiệu một thiên kim nhà giàu cho Kiều Tường. Hứa Tri Mẫn nghĩ, cậu ta chắc là đã hết hy vọng với cô.

Hứa Tri Mẫn lên năm ba, bọn Mặc Thâm cũng đã chuyển đi, chỉ còn lại Mặc Hàm ở cùng cô. Mặc Hàm thường kéo cô đến ký túc xá nấu cơm, nói là ăn như thế vừa rẻ lại khỏe mạnh. Cô vẫn xem Mặc Hàm là em trai mà đối đãi, bổ sung dinh dưỡng cho em trai là đương nhiên. Lòng không khúc mắc, cô xắn tay áo, mỗi ngày làm mấy việc nhà, nấu ăn. Mặc Hàm ăn ngon lành, còn khen: có chân truyền của bà.

Hứa Tri Mẫn lúc này mới biết được tình hình gần đây của bà dì. Bà dì vẫn còn ở Hongkong với chú Mặc, cơ thể coi như khỏe mạnh.

Thỉnh thoảng, cô sẽ đụng phải Triệu Viễn Hàng cùng Dương Sâm trở về, Quách Diệp Nam cũng gặp mặt một lần, duy chỉ không gặp Mặc Thâm cùng Viên Hòa Đông. Có lẽ là do có Mặc Hàm ở đây nên mỗi lần gặp, Quách Diệp Nam đều rất ôn hòa với cô. Cô trước sau vẫn nhớ người này từng rất nghiêm khắc mà cảnh cáo cô.

Đến khi Hứa Tri Mẫn lên năm tư, bọn Mặc Thâm cũng tốt nghiệp, được bệnh viện tỉnh giữ lại làm việc. Một tháng sau, thủ tục đã làm xong, bệnh viện tỉnh đưa đám bọn họ đến bệnh viện Fu Wai bồi dưỡng một năm. Việc này nhất thời trở thành tin tức lớn được âm thầm lưu truyền ở đại học M. Ai cũng biết, bệnh viện tỉnh gần đây không nhận người dưới trình độ nghiên cứu sinh. Có thể thấy, mấy vị sư huynh khoa chính quy này lại lịch không đơn giản.

“Tuyệt đối, tuyệt đối không đơn giản.” Vương Nhã Lệ ở ký túc xá phân tích, “Dương sư huynh là chủ tịch hội sinh viên. Triệu sư huynh cùng Dương sư huynh quan hệ không tồi. Mặc sư huynh cùng Quách sư huynh, là sinh viên giỏi của Hongkong thuộc diện quốc gia có chính sách ưu đãi. Còn Viên sư huynh ấy hả, thành tích vô cùng tốt.”

Người trong ký túc xá đều gật đầu nói đúng. Mọi người đang nghĩ thì lại liên tưởng tới tin đồn có liên quan đến Hứa Tri Mẫn hồi năm hai.

“Các cậu nói, Hứa Tri Mẫn thật sự có quan hệ với Mặc sư huynh không?” Trần Minh cẩn thận hỏi.

“Rất khó nói.” Vương Nhã Lệ đưa móng tay, nhíu mày: “Nhưng mà, cậu ấy quả thật thường cùng em trai Mặc sư huynh ăn cơm. Có khi Phương Tú Mai cũng đi theo.” Nói đến Phương Tú Mai, Vương Nhã Lệ càng nổi giận.

Mọi người đối với việc này không dám nhiều lời. Qua bốn năm rèn luyện, lúc này ai nấy cũng không còn hồn nhiên như hồi năm nhất, tính tình cũng trưởng thành không ít.

Mặc Hàm đến bệnh viện tỉnh thực tập, Hứa Tri Mẫn bắt đầu nhận được bưu kiện gửi từ thủ đô. Chữ ký của người gửi không rõ ràng, cô mở ra, bên trong là sách báo y học cùng một cuốn ghi chép. Lật đến tờ cuối cùng của cuốn ghi chép có một dấu mộc chữ Viên, trong lòng cô bỗng thấy âm ập: cứ tưởng anh đã quyết tâm quên cô, vậy mà, đến nay anh vẫn nhớ đến cô.

Sau đó, cứ cách một tuần, Viên Hòa Đông lại gửi một bưu kiện về, đều là sách báo về tình hình y học mới nhất, cùng với ghi chép y học của anh. Hứa Tri Mẫn cẩn thận đọc, cũng viết những điều mình lĩnh hội

được xuống rồi gửi lại. Đông đi xuân đến, hai người thường xuyên thư từ, nội dung thư là trao đổi tri thức, nhưng giữa những hàng chữ vẫn thể hiện sự quan tâm cùng ân cần thăm hỏi lẫn nhau. Dần dần, anh quen gọi cô là “Tri Mẫn”: Tri Mẫn, gần đây ổn chứ? Nhớ nhé, tự học buổi tối không được quá mười hai giờ mới về ký túc xá.

Hứa Tri Mẫn cũng thành quen, mỗi ngày tan học trở về ký túc xá, thế nào cũng phải vòng qua vườn được thảo. Cô còn trồng thêm mấy cây con mới quanh gốc bạc hà anh đã trồng, dốc lòng chăm bón.

Trời chiều ngả về tây, cô ngắm nhìn những giọt sương óng ánh đọng trên mầm lá xanh biếc mà nhớ đến anh ngày nào đó đã ở trong ghi chép vô tình viết xuống một câu: nhớ đêm dài người yên lặng, đôi mắt giai nhân như là mưa, mà mắt ngủ... liệu có thể nắm tay?

Vỗ vỗ hai tay, cô đứng lên, khoác túi sách lên lưng đi về phòng học. Anh không ở bên cạnh, cô cũng sẽ cố gắng đi về phía trước.

24. Chương 24

Thấm thoát xuân đến rồi thu lại đi qua. Vừa vào hạ ánh nắng đã chói chang, nóng như đổ lửa, đến đêm mà vẫn khiến người ta không thể nào mà thổ nổi.

Mặc Thâm trầm tĩnh đứng tựa vào cửa sổ, nhìn ra thế giới rộng lớn bên ngoài, ánh đèn rực rỡ lấp lánh như những vì sao. Điện thoại đang nằm trên bàn đặt bên cạnh anh, màn hình vẫn đang hiển thị ở khung mang chữ “Mẫn”. Chỉ cần đơn giản nhấn vào dây số trong đó, khoa học kỹ thuật hiện đại có thể biến khoảng cách nhớ mong ngay lập tức trở thành con số 0. Vì sao? Vì sao mỗi khi xa rời cô, anh lại không thể ân cần hỏi thăm cô một tiếng, cho dù nỗi khao khát cô trong lòng chẳng quản ngày đêm thiêu đốt bản thân anh, cố gắng dùng hết mọi loại cách để biết cô có bình an hay không.

Mà cũng chỉ có thể cười khổ một tiếng, cô chẳng phải cũng như thế sao, chưa bao giờ gọi cho anh một cuộc điện thoại. Cô có thể liên lạc với Mặc Hàm mà lại tuyệt đối không tìm anh.

Quách Diệp Nam đi vào, liếc mắt một cái liền trông thấy màn hình di động mà anh để hàng đêm, nhếch khóe miệng lên: “Nếu muốn gọi điện cho em ấy thì...” mới nói được nửa câu lại phát hiện hình như ngày nào anh ta cũng nói với anh câu này.

Mặc Thâm cảm di động, liền nhìn thấy Dương Minh Tuệ mẹ anh đang gọi đến, anh nhấn nút nghe.

“Mặc Thâm, có phải tuần sau con sẽ kết thúc đợt bồi dưỡng mà quay về thành phố R không?”

“Sao vậy mẹ?”

“Bà gạt ba con, một mình chạy về thành phố R trước rồi. Mẹ và ba con tạm thời đều không thể đến đó được, mẹ sợ một mình Mặc Hàm sẽ không ứng phó được, con xem có thể kết thúc sớm một tuần được không, ngày mai đặt vé máy bay trở về.”

“Mẹ, vì sao vậy mẹ?”

Giọng nói đứt quãng của Dương Minh Tuệ truyền đến, sắc mặt Mặc Thâm dần dần tái nhợt. Cuối cùng, di động cũng từ từ trượt xuống.

Quách Diệp Nam thấy thần sắc anh không ổn liền quan tâm hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Diệp Nam, giúp mình lấy vé máy bay chuyến sớm nhất. Còn nữa, nhờ cậu nói Dương Sâm giúp mình báo với thầy trước một tiếng.” Vừa nói, Mặc Thâm vừa vội vội vàng vàng thu dọn hành lý.

“Mình có thể giúp cậu đặt vé máy bay, nhưng mà cậu thế này...”

Rầm một tiếng dùng sức đóng vali lại, Mặc Thâm hoảng hốt nhớ lại cái gì đó, một tay vỗ trán: “Đúng rồi. Mẹ nói, Mặc Hàm còn chưa biết, mình phải làm thế nào để báo cho Mặc Hàm biết nhỉ.”

“Chưa biết cái gì?” Quách Diệp Nam càng hồ đồ, dè dặt vai anh lại, “Người anh em, cậu ngồi xuống đi đã, bình tĩnh bình tĩnh.”

Mặc Thâm thở gấp, nhặt di động lên, lật danh bạ, cấp tốc tìm được chữ “Mẫn” mà bấm xuống. Sau một chuỗi títt títt căng thẳng, giọng nói bình tĩnh của cô vang lên: “Alo, xin hỏi ai gọi đây ạ?”

Lúc này anh mới nhớ, cô không có số điện thoại của anh. Nhưng cũng được rồi, nghe thấy cô vẫn bình thường mạnh khỏe như mọi khi, ngực anh lại bớt đi nóng nẩy, nhờ giọng nói bình lặng kỳ diệu của cô mà bình tĩnh hẳn.

Trước lúc cô sinh nghi, anh dứt khoát cúp máy. Xoay người đối mặt Quách Diệp Nam, Mặc Thâm đã bình tĩnh trở lại: “Cậu yên tâm, hiện tại mình đã biết phải làm thế nào rồi.”

Quách Diệp Nam gãi gãi đầu nói: “Cậu không sao thì tốt. Mình đi giúp cậu đặt vé máy bay...”

Quách Diệp Nam vừa đi, di động Mặc Thâm lại rung lên. Lần này thông báo cuộc gọi đến là “Mẫn”, Mặc Thâm trầm mặt xuống, đi ra ngoài cửa tùy ý giữ lấy một người qua đường, nói: “Xin lỗi, nhờ anh giúp tôi một việc, nói với cô ấy là gọi lộn số.”

Vì thế, Hứa Tri Mẫn ở thành phố R không hiểu ra sao mà cúp máy. Là thuần túy gọi lộn số sao? Vì sao trong lòng cô lại có một chút bất an, loáng thoáng nghĩ đến người thân nơi phương xa. Hôm qua người nhà cô cũng mới gọi điện, thế thì, là ai xảy ra chuyện nhỉ?

Trong ký túc xá, ai cũng tràn đầy hào hứng, bàn luận về chuyện đi thực tập lâm sàng ngày mai. Đơn vị thực tập là do tự sinh viên đăng ký, kết hợp với kế hoạch chung đã được điều chỉnh của giáo viên. Bảy người phòng 314 được chia đến bốn đơn vị. Cả lớp có 4 người đến bệnh viện tỉnh mà phòng 314 đã chiếm hai vị trí, lần lượt là Vương Nhã Lệ cùng Lâm Ngọc Cẩm. Hứa Tri Mẫn và Phương Tú Mai cùng nhau ở lại bệnh viện số 1 trực thuộc đại học M.

Vì việc này mà Trần Minh sau đó từng tìm Hứa Tri Mẫn kêu ca: “Vương Nhã Lệ với Lâm Ngọc Cẩm khẳng định đã nhờ ai đó mới được vào bệnh viện tỉnh, Hứa Tri Mẫn, thành tích của cậu tốt như vậy, sao lại không nhờ ai đó giúp chứ?”

Hứa Tri Mẫn cười nói: “Cậu cũng biết mình xuất thân gia đình công nhân bình thường, đi đâu mà nhờ chứ?”

Đó cũng là sự thật, người bạn của Vu Thanh Hoàn lúc trước làm việc ở tỉnh đã sang Mỹ tìm công việc khác chức vụ cao hơn, mọi kế hoạch đều thất bại. Tìm Mặc Thâm giúp? Cô cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới.

Trần Minh mắng cô ngốc: “Lâm Ngọc Cẩm chẳng phải là đã đi nịnh bợ sư huynh sao?”

Hứa Tri Mẫn lạnh lùng nghiêm mặt: “Đừng có nghĩ mình như cậu ấy!”

Trần Minh á khẩu, nhất thời ngó ra nhìn Hứa Tri Mẫn: bốn năm sống chung, giờ phút này cô mới biết người lợi hại nhất trong ký túc xá là trưởng phòng ký túc bình thường vẫn để mặc cho các cô “ức hiếp”.

Hứa Tri Mẫn biết, bệnh viện số 1 trực thuộc đại học M danh tiếng không thể bì với bệnh viện tỉnh, nhưng cũng là bệnh viện lớn, điều học được cũng không phải là ít. Trường tốt cũng có học sinh tồi, trường tồi cũng có học sinh tốt, nói cho cùng đều phải xem bản lĩnh của học sinh.

Sau khi đến bệnh viện số 1 trực thuộc đại học M báo danh, Hứa Tri Mẫn đầu tiên là được xếp vào khu cấp cứu. Giáo viên hướng dẫn cô họ Lưu, đáng người đôn hậu, nói năng cũng cực kì sắc bén. Cô Lưu đã công tác ở khu cấp cứu nhiều năm, câu đầu tiên cô dạy sinh viên là: đầu tiên phải học làm người, sau đó mới tới làm việc.

Hứa Tri Mẫn được lợi không hề ít. Cô Lưu không phải giáo viên kỹ thuật tốt nhất khu cấp cứu, nhưng cô luôn được đồng nghiệp cũng như bệnh nhân đồng thời khen ngợi. Mỗi lần bình chọn nhân viên tiên tiến trong bệnh viện thì không thể thiếu phần của cô Lưu.

Sau này Hứa Tri Mẫn mới biết, bộ phận y tá của bệnh viện số 1 trực thuộc đại học M rất xem trọng việc đào tạo, mài giũa sinh viên y tá chưa tốt nghiệp như cô. Ngược lại bệnh viện tỉnh danh tiếng lại không mấy hứng thú với việc bồi dưỡng y tá. Vương Nhã Lệ cùng Lâm Ngọc Cẩm thường về ký túc xá kể khổ, nói cô giáo hướng dẫn cũng không thích quan tâm đến sinh viên.

Lại nói, khu cấp cứu là nơi có rất nhiều việc để làm, Hứa Tri Mẫn đi theo cô Lưu có thể thực sự lĩnh hội thế nào là đồng thời kết hợp giữa lý luận và lâm sàng, nhanh chóng học được cách làm thế nào giao tiếp với bệnh nhân, và đồng nghiệp hỗ trợ cho nhau. Hơn nữa, cô vẫn luôn khiêm nhường, lại quan hệ rất tốt với sinh viên trường khác cùng đến thực tập. Điều này rất có ý nghĩa, phải biết rằng, rất nhiều giáo viên lâm sàng bao gồm cả y tá trưởng, không được đào tạo y tá khoa chính quy, bằng cấp cao nhất chỉ là đại học chuyên ngành. Y tá trưởng cùng các giáo viên cũng phải nhìn Hứa Tri Mẫn với con mắt khác. Các giáo viên thậm chí nói: Cô Lưu, sinh viên cô đang hướng dẫn thực không tồi nha.

Cô Lưu chỉ cười không nói, thầm nghĩ: cô bé này bình thường im lặng không hé răng, nhưng tất cả những điều mình dạy con bé đều nhớ không sót một chữ, lại rất thông minh. Hứa Tri Mẫn biết các giáo viên đều thích sinh viên khiêm tốn hăng hái, giáo viên cũng có sĩ diện, hơn nữa ở trước mặt bệnh nhân đều muốn có uy tín. Cho nên Hứa Tri Mẫn cũng không sẽ ngay tại chỗ cãi lại bất cứ mệnh lệnh nào của giáo viên, nếu có nghi vấn hay dị nghị gì thì sau khi giáo viên tan sở con bé sẽ tìm lúc khác để thỉnh giáo. Hoàn toàn tuân theo điều tinh hoa cô đã dạy ‘đầu tiên phải học làm người sau đó mới học làm việc’.

Thời gian Hứa Tri Mẫn thực tập ở khu cấp cứu là một tháng, vậy mà mới đó đã nửa tháng trôi qua, y tá trưởng tìm cô Lưu bàn bạc: “Chị thấy cô bé này rất tốt, đến lúc con bé tốt nghiệp có thể xin bộ phận y tá giữ lại”.

Cô Lưu gật đầu, giơ hai tay tán thành. Kỹ thuật có thể tiếp tục nâng cao, còn làm người, thì không phải ai cũng có thể làm được như Hứa Tri Mẫn. Cô nhìn ra được, cô sinh viên này rất thông minh, đối xử với bệnh nhân rất bình đẳng, có thể thấy tâm địa cô bé thiện lương, rất được lòng cô.

Lúc này, Hứa Tri Mẫn không ngờ lại ở gặp Diệp Văn ở khu cấp cứu, càng không ngờ là Diệp Văn vẫn còn nhớ cô.

“Mình vẫn còn nhớ cậu.” Diệp Văn nói, “Lúc mình chuyển sang khoa y, còn phải qua vài ngày mới có thể gặp được cậu. Vậy là cậu đã ở học viện y tá bốn năm.”

Hứa Tri Mẫn mỉm cười: “Trên thế giới này mỗi một công việc đều cần phải có người đi làm. Nếu ai cũng không muốn làm công việc này, làm công việc kia thì xã hội còn có thể tiếp tục hoạt động sao?”

Diệp Văn cười nhạo: “Cậu nhìn xa trông rộng quá ha!”

Hứa Tri Mẫn chớp mắt: “Cái này gọi là kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt.”

Sắc mặt Diệp Văn lạnh hẳn, quay ngoắt đi.

Hứa Tri Mẫn đi ra đại sảnh khu cấp cứu, ngẩng mặt lên trời thở một hơi thật dài để xả giận. Đến bệnh viện, nhiều người nhiều miệng, tin tức so với ở trường còn nhiều và chân thật hơn. Hiện tại sinh viên y ở các bệnh viện lớn trong các thành phố lớn đã bão hòa tới mức độ nào, học viên thạc sĩ, tiến sĩ mà vẫn còn phải tìm hết cách này đến cách khác. Sinh viên chưa tốt nghiệp đến khi tốt nghiệp tìm không thấy công việc lâm sàng thích hợp phải quay sang làm trình dược viên cũng không hề thiếu. Vả lại, nam nữ điều kiện cạnh tranh ngang nhau, nhưng các bệnh viện luôn ưu tiên cho bác sĩ nam hơn. Bởi vì bác sĩ nữ phải kết hôn, sinh con, nghỉ thai sản, rồi chăm sóc con, đủ chuyện phiền toái.

Điều này chẳng phải đồng nghĩa y tá chính là một công việc tốt hay sao. Phải nói, Hứa Tri Mẫn vừa lúc gặp được thời cơ “vàng”. Hệ cao đẳng y tá vừa mới khởi xướng, khắp nơi đều có nhu cầu cần ngay những nhân tài hệ cao đẳng y tá. Một nữ bác sĩ muốn ngồi vào vị trí chủ nhiệm, xác suất cực thấp, hoa tàn ít bướm. Nhưng, một y tá đào tạo chính quy muốn đi đến vị trí y tá trưởng, ở giai đoạn trước mắt, không đến ba mươi tuổi là có thể làm được. Y tá trưởng với y tá là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt. Thứ nhất, y tá trưởng không cần phải đối ba ca. Thứ hai, chủ nhiệm khoa cần phải tạo ra sự hòa thuận trong khoa nên y tá trưởng với chủ nhiệm khoa là hai vị trí phân công ngang hàng. Quyết định lớn của khoa, y tá trưởng cùng chủ nhiệm đều nắm sổ phiếu ngang nhau.

Nếu phải tổng kết con đường cô và Diệp Văn đã lựa chọn thì không thể nói ai đã chọn đúng, mà chỉ là có hợp hay không hợp với tình hình thị trường nhân tài hiện tại mà thôi.

Hứa Tri Mẫn không quên, là Mặc Thâm đã chỉ cho cô con đường này.

Chiếc xe cấp cứu gần trở tầm mắt vừa rời đi, Hứa Tri Mẫn cúi đầu đi về phía trước hai bước, trái tim đột nhiên đập trật nhịp, cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy Mặc Thâm đang đứng lặng im ở giữa khu đất trống đông người qua lại.

Hiện là 3 giờ rưỡi chiều, mặt trời chói chang giữa trưa chuyển dần sang hướng tây, cô thấy bóng dáng của anh ở trong bụi đất mù mịt hơi run run. Trên gương mặt anh là vẻ rối rắm cô trước đây chưa từng gặp. Anh vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Lý do gì chứ? Cô đột nhiên nhớ lại cú điện thoại lộn số ngày đó mà trái tim càng đập càng nhanh. Lần đầu tiên cô không kiềm chế được mình, đi về phía anh.

“Sao vậy?” Cô hỏi, âm sắc hàm chứa căng thẳng.

Anh cũng nhận thấy điều đó, hít một hơi, giả bộ thần bí cười: “Đưa em đi gặp một người.”

“Ai?” Cô nhú mày.

Anh rất tự nhiên đưa năm ngón tay nắm lấy năm ngón tay cô, kéo cô đi tới cửa lớn ngoài bệnh viện. Đi được vài bước rồi dừng lại trước một chiếc Rolls-Royce màu đen. Cửa xe chậm rãi mở ra, một bà lão từ bên trong đi ra.

Cô kinh ngạc reo lên: “Bà đi.”

Mặc Thâm cảm nhận được ngón tay cô trượt khỏi ngón tay anh, anh chậm rãi cuộn nắm đấm lại, âm thầm chăm chú nhìn cảnh người thân vui mừng đoàn tụ.

“Con bé này đúng là gãy trơ xương ra rồi này.” Bà dì đau lòng vuốt tay Hứa Tri Mẫn.

“Bà dì cũng vậy, gãy nữa rồi.” Hứa Tri Mẫn bắt mắt nhìn, bà cụ tóc trắng xóa, phần thịt dưới gò má hai bên hóp lại. Nổi bất an lại lặng lẽ lan ra trong lòng, Mặc gia vẫn đối xử tử tế với bà dì, vậy mà lần này bà dì trở về khí sắc lại thua sút hẳn trước kia.

Mặc Thâm đi tới, nói với hai người: “Lên xe trước đã nào. Không phải bà còn muốn đi mua đồ sao?”

“Đúng rồi.” Bà cụ vỗ vỗ tay Hứa Tri Mẫn, “Giúp bà chọn đồ cho Thu Nhi đi.”

Kỷ Thu Nhi là con gái của Kỷ Nguyên Hiên và Vu Thanh Hoàn, con bé ra đời lúc Hứa Tri Mẫn vừa lên năm hai. Bây giờ đã là một cô bé ba tuổi thông minh lanh lợi, rất biết cách làm cho người ta vui vẻ. Mỗi lần Hứa Tri Mẫn đến nhà Kỷ Nguyên Hiên, Kỷ Thu Nhi lại nhón chân, kéo tay Hứa Tri Mẫn reo lên: “Cô cô, cô cô, dạy con vẽ, vẽ.” Hứa Tri Mẫn không biết nên khóc hay cười nữa, sau khi học xong tiểu học rồi sơ trung cô cũng có mấy năm học vẽ. Nhưng không biết Vu Thanh Hoàn đã dạy con gái điều gì mà với con bé rằng cô là cao thủ vẽ tranh, khiến Kỷ Thu Nhi không đòi cô vẽ là không được.

“Con có hay lên nhà Hiên chơi không?” Bà cụ ngồi ở trên xe hỏi.

“Bây giờ con đang thực tập có hơi bận, trước đây cứ cách một tuần là cuối tuần con lại đến chơi một lần.” Hứa Tri Mẫn kể lại tường tận.

Mặc Thâm ngồi ở ghế lái phía trước, im lặng nghe hai người nói chuyện.

Chiếc Rolls-Royce dừng ở trước trung tâm thương mại lớn nhất thành phố R. Hứa Tri Mẫn vào tiệm trang sức Chu Lục Phúc giúp bà cụ chọn một miếng ngọc cát tường cho Thu Nhi, lại chọn một cái vòng cổ bạch kim cho Vu Thanh Hoàn. Mặc Thâm lấy thẻ tín dụng ra định thanh toán thì bà cụ vội vàng xua tay: “Đây là tự bà muốn tặng cho cháu gái bảo bồi với cháu dâu của bà, con đừng có chen vào.”

Bà cụ run run cõng cái túi gấm màu đỏ, bên trong là số tiền mà bà cụ đã tiết kiệm nhiều năm: “Tri Mẫn, giúp bà đếm xem, nếu tiền mặt không đủ thì còn có thể tiết kiệm.”

Hứa Tri Mẫn không thể nói rõ cảm xúc của mình lúc này, bọt nước rơm rớm ở trong hốc mắt. Cô cắn chặt răng, thận trọng nhận xấp tiền giấy trong tay bà cụ, cẩn thận đếm.

Giao tiền, lấy đồ xong, bà cụ giật mình nhớ ra gì đó, lại nhìn nhìn quần áo trên người cháu gái nói: “Mặc Thâm, còn phải giúp Tri Mẫn chọn quần áo nữa.”

“Không cần đâu bà.” Hứa Tri Mẫn hoảng hốt khéo léo từ chối.

“Con đến thành phố lớn học tập nhiều năm như vậy rồi. Hiền cũng thật là không đưa con đi đổi quần áo đẹp mà mặc.”

“Bà ơi, con thật sự có quần áo mà, chỉ là không lấy ra mặc thôi ạ.”

“Vì sao không lấy ra mặc? Con gái con lười, vì sao không ăn mặc cho đẹp một chút?”

Hứa Tri Mẫn đối mặt với câu hỏi khí thế bức người của cụ bà mà đuối lý.

Mặc Thâm nở nụ cười: “Lên lầu hai đi bà, có tiệm đồ dành riêng cho nữ.”

Hứa Tri Mẫn tức giận liếc anh: lúc này lại không nói giúp cô. Cũng hết cách, cô kéo cánh tay bà cụ đi lên thang cuốn.

Đi vào lầu hai, bà cụ chọn đi chọn lại, không hỏi ý kiến Hứa Tri Mẫn mà chỉ hỏi Mặc Thâm.

“Mặc Thâm à, con nói con bé mặc váy đẹp, hay là...”

“Mặc áo đầm đẹp ạ.”

“Vây hả, vây màu nào thì đẹp?”

“Màu đỏ đi ạ, có khí khái.” Anh nhìn cô tức giận hằm hằm mà không khỏi mỉm môi mỉm cười, thật sự muốn ôm lấy cô, hôn thật mạnh lên mặt cô một cái.

Bà cụ dừng bước lại, qua cái kính lão quan sát kỹ càng mỗi tiếng nói cử động của hai người trẻ.

Lúc Hứa Tri Mẫn vào phòng thay đồ thử quần áo, bà cụ kéo Mặc Thâm: “Mặc Thâm, bà thấy con đúng là một thằng nhóc cứng đầu.”

“Bà...”

“Mặc Thâm, bà biết con khó xử, nhưng mà phải đồng ý với bà, việc này khoan hãy nói với Tri Mẫn.”

“Bà?”

“Con bé thật ra rất yếu đuối. Có chuyện con không biết, năm con bé mười ba tuổi đã tận mắt nhìn thấy ông ngoại qua đời...” Bà cụ một lời khó mà nói hết những chuyện cũ, vỗ vỗ mu bàn tay Mặc Thâm, “Sau này con hãy tìm lúc thích hợp mà từ từ nói với con bé, bà tin tưởng ở con.”

“Dạ.” Mặc Thâm dùng sức nắm chặt hai tay đáp.

Bà cụ đang trầm tư bỗng nhiên nhớ đến cái gì đó liền cười hỏi: “Con còn nhớ hồi nhỏ con ghét nhất là bị ngoáy lỗ tai không?”

“Dạ nhớ. Con nghịch ngợm gây sự, bắt bà phải chạy đuổi theo con khắp nơi.”

“Hừ, cái cây ngoáy lỗ tai cho con bà bây giờ vẫn còn mang theo trên người.”

Mặc Thâm kinh ngạc nhìn bà cụ từ trong túi lấy ra một cái cây ngoáy tai, sau đó lại phì cười: “Bà...”

Lúc này Hứa Tri Mẫn đi ra khỏi phòng thay đồ. Bộ đầm màu đỏ cao trên đầu gối được cắt may khéo léo khiến cho cặp đùi đẹp của cô càng có vẻ lịch sự tao nhã. Ở bên ngoài khoác một cái áo lông tơ tằm màu trắng càng tôn lên khí chất nhã nhặn của cô. Tựa như một đóa hoa hồng lặng yên nở rộ, sáng ngời trước mắt mọi người.

Mặc Thâm như là say rượu, ngơ ngẩn nhìn cô.

Bà cụ lại hưng phấn mà đi lên: “Đẹp quá, thật sự là đẹp đó.”

Hứa Tri Mẫn bối rối, nhìn người ở xung quanh một cái rồi nhỏ giọng nói: “Bà...”

“Mặc Thâm, con nói xem con bé có đẹp không?” Bà cụ quay đầu lại hỏi.

Mặc Thâm nhìn cô, lại nhìn sang bà cụ, nhếch môi: “Không đẹp bằng bà hồi trẻ.”

“Cái thằng này...” Bà cụ bối rối, “Con cũng trên con gái như vậy sao?”

Mặc Thâm vô tội nói: “Bà hỏi cô ấy xem con có nói sai không?”

Hứa Tri Mẫn liên tục gật đầu.

Bà cụ lắc đầu: “Thôi đi, bà có một mình làm sao mà nói lại người trẻ hai đứa. Lại còn cùng một giuộc với nhau...”

“Bà.”

“Bà.”

“Đấy còn đồng thanh nữa kìa.” Bà cụ vui tươi hơn hử cười.

Nụ cười hạnh phúc này khiến cho hai người trẻ bất đắc dĩ nhìn nhau, ăn ý mà cùng im lặng.

Trở về khách sạn mà bà cụ ngủ lại ở thành phố R. Mặc Hàm vội vã chạy đến đón.

Bà cụ nhẹ đẩy Hứa Tri Mẫn: “Mặc Hàm đưa bà lên được rồi. Mặc Thâm, con đưa Tri Mẫn về đi.”

“Dạ.” Mặc Thâm đáp.

Hứa Tri Mẫn đứng tại chỗ, giơ tay phải lên mà lại nhớ về lúc bé đi học nhà trẻ, lúc đó bà dì cũng giơ tay nói tạm biệt cô. Còn bây giờ là cô nhìn theo bà dì.

Mặc Thâm nghĩ, đây có lẽ sẽ là lần cuối cùng cô được gặp bà. Có lẽ anh nên nói cho cô biết tình hình. Khóe miệng anh giật giật nhưng vẫn không thể nói nên lời, lời của bà cứ nghẹn lại trong lòng: con bé rất yếu đuối, năm con bé mười ba tuổi đã nhìn thấy ông ngoại qua đời — đến tận cùng là hồi bé cô đã phải trải qua những chuyện gì? Cứ nghĩ mãi đến chuyện này dường như khiến những đau khổ cô đã trải qua cũng lây sang cả anh. Anh xúc động nhìn về gương mặt cô.

Cô không dám chắc mà nói ra nỗi lo âu thầm kín: “Mặc Thâm, bà bị bệnh sao?”

Ngày tháng của bà không còn dài, mà bà lại dặn anh trông nom cô cho tốt. Anh nắm chặt cánh tay cô: “Đi theo anh đến chỗ này.”

“Đi đâu?”

“Nhà thờ.”

Anh là tín đồ Thiên chúa giáo? Hứa Tri Mẫn hoàn toàn không tin.

Nhà thờ Thiên chúa giáo gần đó được thành lập từ đời Thanh, sau giải phóng đã mấy lần được trùng tu, to lớn đồ sộ. Hứa Tri Mẫn nhìn hai ngọn tháp nhọn ở đằng xa cao cao chọc thẳng lên nền trời, ánh nắng xuyên qua hai bức tường chiếu xuống những vầng sáng chói mắt, cùng tôn lên vẻ đẹp lấp lánh của những khung cửa sổ thủy tinh ngũ sắc nơi giáo đường. Giữa tiếng nhạc du dương, con người ta tựa như đang lạc vào một tầng mây trong xanh phẳng lặng.

Đi vào trong nhà thờ, vài tín đồ rải rác ngồi khắp nơi, thành kính cúi đầu cầu nguyện. Anh dẫn cô đi đến dãy ghế đầu tiên gần thánh giá nhất mà ngồi xuống.

Cô chờ anh. Anh cũng không cầu nguyện, chỉ mỉm cười với cô, tiện đà ngả đầu vào đầu gối cô, thoải mái nhắm hai mắt lại.

Hứa Tri Mẫn kinh ngạc trợn to mắt, xấu hổ thấp giọng cầu: “Anh làm gì vậy? Mau đứng lên, nơi này là nhà thờ đó.”

Anh thoáng nghiêng người, ở trong lòng cô tìm một vị trí thoải mái hơn, chẳng khác nào con mèo quần lầy người, bám vào người cô để tận hưởng sự ấm áp.

Mấy cụ già lương thiện tình ý bước ngang qua đều biết điều tránh đi. Trong đó có một cụ vừa cười vừa thúc giục các bạn: “Đi mau. Đi mau. Ôi tụi trẻ bây giờ...”

Cô xấu hổ đỏ mặt, hơi bực bội. Cô tức giận giơ nắm đấm lên đập vào vai anh. Anh lại nhanh hơn cầm lấy tay cô, đặt ở bên môi mà nhẹ nhàng hôn: “Anh không tin Chúa. Nhưng vì một người nào đó, anh nguyện ý chạy tới cầu nguyện với Chúa.”

Lời này khiến cho bàn tay cô đang vung lên khê dừng lại nơi mái tóc đen mượt của anh. Gạt đi những sợi tóc rũ nơi trán, đôi mắt anh vẫn thế đen như mực. Sự giận dữ trong lòng cô bỗng nhiên tan biến. Với cái thối cao ngạo của anh, thì bộ dạng cau chặt mày này thật là xa lạ. Một cảm xúc tự nhiên trào dâng, cô vuốt ve hàng lông mày của anh, lướt theo đường nét gương mặt anh. Mặc cho thời gian trôi đi theo những âm thanh tự nhiên của buổi xướng kinh.

“Sắp đến Trung thu rồi, tới nhà anh ăn cơm đi.” Anh thấp giọng đề nghị.

Tay cô dừng lại, nghĩ đến Kỷ gia hẳn là sẽ một nhà đoàn tụ với bà nên lên tiếng trả lời: “Uhm.”

25. Chương 25

Cứ mỗi lần đến ngày lễ là lại nhớ người thân. Đây là năm đầu tiên sau khi đến thành phố R, Hứa Tri Mẫn không đến nhà Kỷ Nguyên Hiên mừng tết Trung thu. Kỷ Nguyên Hiên đành đưa một nhà ba người về quê ăn lễ.

Trung thu hôm đó, đúng vào dịp cuối tuần, mười giờ sáng, Mặc gia đã gọi điện tới. Nghe thấy tiếng Dương Minh Tuệ, trái tim Hứa Tri Mẫn bất giác thất lại.

“Mặc Thâm vừa về bệnh viện tỉnh, Mặc Hàm lại phải trực, bọn nó đều không thể đi đón con được.”

“Không cần đâu dì Tuệ.”

Dương Minh Tuệ ha ha cười hai tiếng: “Không được, con gái vẫn cần phải có người đưa đón. Như vậy đi, dì bảo Diệp Nam đi đón con, thằng bé vừa hay cũng phải đi đón một người bạn.”

Bà chủ Mặc gia làm việc vẫn luôn là trong cứng ngoài mềm. Hứa Tri Mẫn nghĩ, cứ từ chối mãi cũng không phải là chuyện tốt, vì thế cô tiếp nhận ý tốt của đối phương.

Bữa tiệc được tổ chức vào bảy giờ tối. Lần này Mặc gia mở tiệc Trung thu, nói cho hoa mỹ là “mời đông đảo thân bằng bạn hữu”. Phương Tú Mai vì cũng được mời mà thụ sủng nhược kinh. Từ sáng sớm, Trần Minh cùng Lâm Ngọc Cẩm đã vây quanh Phương Tú Mai, chỉ vẽ cô trang điểm.

Hứa Tri Mẫn thì lại có hẹn cùng với cô Lưu nên cả ngày đều ở khu cấp cứu. Khu cấp cứu vừa được cấp thêm một máy hô hấp mới nhập khẩu từ Mỹ, thầy trò các cô phải nhờ vào một bác sĩ khoa hô hấp hướng dẫn các thao tác ban đầu với cái máy.

Khoảng sáu giờ, Quách Diệp Nam lái một chiếc Audi màu bạc đến cổng trường. Phương Tú Mai giẫm giẫm chân: “Hứa Tri Mẫn thật là, nói thay đồ ở khu cấp cứu rồi qua mà sao vẫn chưa thấy đâu hết vậy?”

Quách Diệp Nam hạ cửa kính xe xuống, thò đầu ra hỏi cô: “Hứa Tri Mẫn đâu?”

Phương Tú Mai mau miệng nói: “Cậu ấy ở khu cấp cứu.”

Quách Diệp Nam cũng không hỏi là xảy ra chuyện gì. Viên Hòa Đông ngồi bên cạnh anh ta đột nhiên ngẩng đầu khỏi cuốn sách, lớn tiếng hỏi: “Cô ấy bị bệnh?”

Phương Tú Mai vội vàng phủ nhận: “Không có, cậu ấy phải đi học.”

Trong thời gian ba người đang một hỏi một đáp thì Hứa Tri Mẫn xuất hiện. Viên Hòa Đông tuột tay làm rơi cả sách xuống chân. Khó từ ngữ nào có thể diễn tả được cảm giác ngọt ngào đang quán lấy trái tim anh lúc này. Cô vẫn như vậy, trong điềm tĩnh có chút hồn nhiên, mái tóc đen dài luôn thẳng nếp, không có lấy một cọng vểnh ra ngoài.

Hứa Tri Mẫn đã hai năm không gặp, vừa liếc thấy Viên Hòa Đông thì có chút giật mình. Anh mặc một bộ âu phục màu xám, thắt một cái caravat màu bạc, giơ tay nhắc chân đều đậm chất trí thức, một thân sĩ nho nhã trong giới thượng lưu. Anh ôn hòa cười cười với cô, trái tim cô lại đập nhanh vài nhịp, chợt nhớ đến mấy gốc bạc hà trồng trong vườn được thảo mà hiểu ý mỉm cười.

Mở cửa sau xe ra lại phát hiện trên xe còn có một cô gái.

“Xin chào.” Phương Tú Mai gượng gạo vẫy chào.

“Xin chào.” Đối phương lễ phép gật đầu, liếc mắt qua Hứa Tri Mẫn một cái rồi cười nói, “Đã lâu không gặp.”

Quách Diệp Nam ngồi ở ghế trước vỗ vỗ ghế lái nói: “Chính thức giới thiệu với mọi người. Đây là em họ của tôi, Mạc Như Yển.”

“Hiện tại đang vừa học đại học vừa đảm nhiệm chức vụ chủ quản kinh doanh và tiêu thụ cho một công ty được ở khu Á Thái. Gần đây thường chạy qua Hongkong bàn bạc kế hoạch hợp tác với công ty được Mạc thị. Hai em tương lai cũng sẽ làm việc trong ngành y được nên nhớ chiếu cố nhiều hơn nhé.”

Hứa Tri Mẫn đã hơn bốn năm không gặp Mạc Như Yển. Trên xe lửa lần đó, Mạc Như Yển vẫn là một vị thiên kim được người ta nâng niu. Nay, qua ba năm thử thách ngoài xã hội, nhuệ khí của cô ta đã hoàn toàn biến mất vào trong một đôi mắt tinh luyện.

Chiếc Audi màu bạc đưa hai nam ba nữ nổi lòng khác nhau đến một nhà hàng xa hoa lộng lẫy. Lúc bọn họ tới đã không còn sớm nhưng cũng không muộn. Mặc gia đặt ba bàn tiệc, mỗi bàn mười lăm người. Đã có tốp năm tốp ba nhân sĩ ngồi vào chỗ. Trên từng ghế đều có đặt một cái bảng tam giác trong suốt, phía trên có kẹp vào một tờ giấy màu đỏ, bốn góc tờ giấy viền hoa mẫu đơn vàng, ở giữa là tên người ngồi.

Phương Tú Mai tìm được ghế ghi tên mình, Hứa Tri Mẫn tìm ở bên cạnh cô lại không thấy tên mình.

Một nhân viên phục vụ đến gần bên cô, nói: “Là cô Hứa Tri Mẫn đúng không ạ?”

“Đúng vậy.”

“Chỗ của cô ở bên kia ạ.”

Cô đi theo anh ta đến bàn chủ trì, Mạc Như Yển đã ngồi vào một ghế trong đó. Nhân viên phục vụ giúp cô kéo ghế, cách Mạc Như Yển vừa vặn hai ghế. Đây là hai cái ghế duy nhất không có để tên khách, không khó nhận ra, đây là ghế chủ tiệc – ghế của hai vợ chồng Mạc gia.

Hứa Tri Mẫn do dự không biết có nên ngồi xuống hay không. Phía bên kia, cả nhà chủ tiệc đã ra chào mọi người.

Mặc gia lần này chủ yếu mời người trẻ tuổi, ngồi kín cả hai bàn. Hai anh em Mặc gia cùng ngồi một bàn. Bàn chủ trì, ngoài cô và Mạc Như Yển, đều là bạn bè của Mạc Chấn và Dương Minh Tuệ. Như là cố tình, Mạc Như Yển ngồi ở bên trái Mạc Chấn, còn ghế của cô thì được xếp bên tay phải Dương Minh Tuệ.

Điều này có ý nghĩa gì? Hứa Tri Mẫn không dám nghĩ sâu hơn nữa. Mới nghĩ một chút mà đã thấy khiếp vía.

Bữa tiệc diễn ra vui vẻ đầm ấm, trò chuyện rôm rả. Chủ nhân Mặc gia đặc biệt dặn dò những vị khách trẻ không cần đa lễ, lại nâng chén đi đến bàn Mạc Thâm, chúc bọn Quách Diệp Nam thuận lợi vượt qua cuộc thi lấy giấy phép hành nghề năm nay.

Đối diện, Mạc Như Yển nói cười tự nhiên cùng Mạc Chấn, vợ chồng Quách gia nói chuyện với nhau, thần thái sáng láng. Hứa Tri Mẫn nhìn một bàn rượu ngon món ngon, không biết sao lại nhớ đến lần đầu tiên đến Mạc gia ăn cơm. Dương Minh Tuệ gọi cô hai lần, cô mới hồi phục tinh thần.

“Tri Mẫn, chú Mạc hỏi con đấy, con có gặp bà chưa?”

“Dạ rồi.” Hứa Tri Mẫn gật đầu, tiện đà hỏi: “Con nghe Mạc Hàm nói, bà đi về quê, đã qua Trung thu rồi mà vẫn chưa về Hongkong sao ạ?”

Khuôn mặt tươi cười của Mạc Chấn trầm xuống.

Dương Minh Tuệ trả lời thay chồng: “Bà không về Hongkong, cũng không về bên này. Bà muốn về quê an tĩnh lúc tuổi già.”

Hứa Tri Mẫn nghe lời này cũng làm như hiểu được chín phần. Cô đã hạ quyết tâm, đến tết thuận tiện sẽ tranh thủ về nhà thăm bà đi.

“Nếu con có về nhà nhất định phải năng đến thăm bà nhé. Đến tết chúng ta cũng sẽ đi.” Dương Minh Tuệ tiếp đó chuyển đề tài, cười nói, “Thôi không nói việc này nữa, chú Mạc con cứ sợ con cô đơn nên mới nói, cho dù là lừa gạt cũng phải kéo con qua ăn một bữa cơm.”

Mặc Chấn tính tình hòa nhã gần gũi, đối mặt với ông không có áp lực lớn như Dương Minh Tuệ. Hứa Tri Mẫn tự đáy lòng thầm cảm ơn.

Mặc Chấn một lần nữa giãn mặt ra: “Được rồi, được rồi. Chú thường nói với dì Tuệ là con cái gì cũng tốt, chỉ có là không mập nổi thôi.”

Hứa Tri Mẫn nghịch ngợm đáp: “Chú Mặc, chú không biết sao? Hiện tại ở trong trường đại học đến cả mèo cũng muốn giảm béo đó.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều mỉm cười. Ngồi ở bên Hứa Tri Mẫn là một cô gái trẻ, chị ta nói: “Ai da, chị cũng muốn giảm béo. Nhưng mà sinh con xong lại giảm không nổi.”

Hứa Tri Mẫn bản thân rất thích con nít, vừa nãy thất thần không lưu ý, lúc này mới phát giác chị ta đang ôm một cậu nhóc béo múp, cô tự đáy lòng khen: “Đáng yêu quá, mấy tuổi rồi ă?”

“Vừa tròn một tuổi.” Đối phương kinh ngạc nói, “Xem kìa, thằng bé này bình thường sợ người lạ mà giờ lại cười với em?”

Hứa Tri Mẫn thân thiết vừa trêu cậu nhóc vừa giải thích: “Bởi vì hồi bé em cũng đã từng chăm em trai.”

Cũng bởi vì thế lại có người cảm thán: “Giới trẻ bây giờ có được mấy người chịu chăm sóc cho con nít.”

Lập tức một người nam khác trả lời: “Tôi nhìn cô bé này thì thấy chắc chắn sẽ chịu.”

Mọi người đều cười. Mạc Như Yển gần như là cười gượng.

Sau đó, Hứa Tri Mẫn vừa trêu cậu nhóc vừa cùng bắt chuyện với mẹ nó nên thời gian trôi qua rất nhanh. Qua một hồi tiệc tùng, vô tình, cô liền như vậy mà kết bạn với Dương Hoa, chị gái Dương Sâm, cùng cậu nhóc con chị.

Sau bữa cơm chiều, trà cùng bánh trung thu được mang lên, mọi người trong bàn an nhàn nói chuyện trên trời dưới đất. Những người trẻ tuổi kia đều ngồi không nổi nữa nên cáo từ hết. Mặc Thâm đi tới nói với vợ chồng Mặc gia: “Ba, mẹ, mấy người bọn con muốn ra ngoài một chút.”

“Mặc Thâm, cháu đây là muốn đưa hai cô gái trẻ tuổi duy nhất bên bàn chúng ta đi đấy hả?” Có người cố ý “làm khó”.

“Chú thấy, một người thì chỉ có thể đưa một người đi thôi.” Lại có người khác cố ý “làm khó”.

Hứa Tri Mẫn nhìn Mạc Như Yển hai má đã hơi hồng hồng.

Mặc Thâm cười, quay qua bàn bên cạnh vẫy tay với Quách Diệp Nam và em trai, rồi nói với mấy vị lão thần: “Vị này đến đưa em họ của cậu ấy đi. Còn vị này thì đến đưa chị Tri Mẫn của cậu ta đi. Có thể thả người rồi chứ?”

Mấy vị phu nhân ngẩng mặt cười. Ông chủ Quách gia thẳng thắn trách Mặc Chấn: “Tôi nói này, thằng con lớn của anh đối đãi với con gái càng ngày càng xảo quyệt đấy.”

“Tâm sự của tụi trẻ, chúng ta không hiểu được đâu.” Mặc Chấn lấp lửng đáp.

Hứa Tri Mẫn đứng dậy, theo đám Mặc Thâm đi ra ngoài cửa khách sạn. Hai chiếc xe, Quách gia cùng Mặc gia đều có một chiếc, cả đám chưa quyết định nên phân nhóm như thế nào. Phương Tú Mai trước tiên kéo Hứa Tri Mẫn, đi đến bên cạnh xe Quách Diệp Nam: “Bọn em ngồi xe Quách sư huynh cũng được.”

Quách Diệp Nam bất đắc dĩ quay về phía anh em Mặc gia lắc lắc cái chìa khóa xe. Anh em Mặc gia cũng không còn cách nào, đành phải ngồi cùng xe với Mạc Như Yển. Viên Hòa Đông vẫn ngồi lên chiếc Audi của Quách Diệp Nam.

Chiếc Audi đi ra quốc lộ, Quách Diệp Nam đeo tai phone nói chuyện với Mặc Thâm, quyết định là đến bờ sông ngắm trăng. Còn Phương Tú Mai ngồi bên cạnh Hứa Tri Mẫn bên cạnh hình như có gì đó không ổn. Thấy Phương Tú Mai không ngừng lấy một tay gãi cánh tay kia, Hứa Tri Mẫn giật mình. Cô kéo tay bạn tốt qua, xấn tay áo lên, nhìn thấy đám mẩn đỏ hiện lên trên cánh tay mà la lên: “Cậu đã ăn bao nhiêu cua vậy.”

Phương Tú Mai nói quanh co: “Cũng không ăn bao nhiêu. Chủ yếu là không ăn.”

Hứa Tri Mẫn dứt khoát cầu cứu người ngồi phía trước: “Sư huynh, có thể chạy đến bệnh viện không?”

Quách Diệp Nam phanh gấp rồi cùng Viên Hòa Đông quay đầu lại: “Sao vậy?”

“Dị ứng. Em sợ sẽ bị sốt.” Hứa Tri Mẫn sờ trán Phương Tú Mai nói.

“Đưa anh xem.” Quách Diệp Nam đỡ lấy tay Phương Tú Mai.

Phương Tú Mai vốn cảm thấy không sốt nhưng mặt lại nóng ran, cuống quýt nói: “Không sao đâu ạ. Em không sốt chỉ là bị nổi mẩn mấy cái mẩn đỏ thôi.”

Viên Hòa Đông tiến lại nhìn kỹ rồi nói: “Những cái mẩn này chỉ là triệu chứng đầu, càng lúc sẽ càng nghiêm trọng. Đến bệnh viện cấp cứu đi.”

Phương Tú Mai lắc đầu: “Không cần đâu ạ, chỉ là mấy cái mẩn thôi mà.”

“Không cần?” Viên Hòa Đông bắt mẩn mẩn cô, “Em không phải sinh viên y sao? Ngay cả chuyện nặng nhẹ cũng phân biệt không rõ.”

Giọng điệu cứng rắn này, Phương Tú Mai nghe liền thấy bực bội, rút tay về: “Làm phiền Viên sư huynh đã quan tâm.”

Quách Diệp Nam nhanh chóng hòa giải đôi bên: “Thôi được rồi. Như vậy đi. Cứ để quan sát một lúc trước đã, nếu càng lúc càng nổi nhiều thì nhất định phải đến bệnh viện.”

Phương Tú Mai trề môi. Viên Hòa Đông hừ lạnh, quay đầu lại: “Đến lúc đó, không phải ầm ĩ chạy đến khu cấp cứu truyền dịch, tiêm thuốc qua đêm là mầy mẩn lắm rồi.”

Nếu Quách Diệp Nam đã tỏ thái độ thì Hứa Tri Mẫn khuyên cũng không ổn. Chiếc Audi tiếp tục đi. Lúc đến bờ sông, xe Mặc gia cũng đã đến.

Mặc Thâm hỏi: “Các cậu không phải xuất phát trước bọn mình sao?”

Quách Diệp Nam nhìn nhìn Phương Tú Mai, đáp: “Đọc đường xảy ra chút chuyện.”

Mặc Thâm đang muốn hỏi thì Mặc Như Yển đã kéo tay anh: “Anh Mặc, chúng ta đi du thuyền đi.”

Mặc Thâm lạnh lùng rút tay về, quay qua Quách Diệp Nam, cười nói: “Diệp Nam, em họ cậu nói muốn đi du thuyền.” Ở bữa tiệc là anh rể mặt người lớn, còn ở ngoài thì thôi nhé.

Gương mặt Mặc Như Yển tự giác không nén được giận, lại còn ở trước mặt Hứa Tri Mẫn. Đối với Mặc Thâm, cô từ nhỏ đã ngưỡng mộ, Quách gia cũng có ý gán ghép. Nào ngờ giữa đường lại nhảy ra một tên Trình Giáo Kim. Hứa Tri Mẫn này đến tốt cùng lai lịch thế nào mà lại có thể ngồi cùng Dương Minh Tuệ. Phải biết rằng, địa vị của bà chủ Mặc gia so với ông chủ Mặc gia còn cao hơn.

Quách Diệp Nam đi qua, kéo kéo cô em họ liền bị cô ta lườm. Anh ta thầm thở dài, dứt khoát đưa cô ta đi. Không thể trách Mặc Thâm đối xử với cô ta như vậy, bởi vì chuyện này mà trước kia anh ta đã tìm Mặc Thâm nói chuyện. Mặc Thâm cũng không thích Mặc Như Yển, chỉ bằng lấy thái độ lạnh lùng dứt khoát một chút, để cô ta tổn thương ít một chút. Người lớn bên Quách gia sẽ từ từ thuyết phục cô ta.

“Anh.” Mặc Như Yển tức giận thấp giọng kêu.

“Sao? Người anh này ngay cả mỹ nữ cũng không đi theo để đi cùng với em, vậy còn chưa đủ?” Quách Diệp Nam trừng lại cô ta.

Mặc Như Yển liếc mắt một cái, đảo qua hai cô gái kia mà nén lửa giận, tao nhã mỉm cười: “Vậy thì cũng phải là mọi người đi cùng nhau chứ. Nhiều người như vậy mà đi riêng cũng không tốt.”

Chuyện mờ ám của mấy người này, Hứa Tri Mẫn cũng nhìn thấy, nghe thấy hết. Mặc gia đối với cô có chủ ý gì cô không muốn tìm hiểu, nhưng Quách gia bản tính cái gì cô vẫn hiểu. Môn đăng hộ đối, tài tử giai nhân, đáng tiếc nữ nhi có ý mà vương tử lại vô tình.

Nhàm chán, cô nhìn về phía bờ sông đèn đuốc sáng ngời. Mấy đám con nít đang chạy rượt bắt nhau, gương mặt mọi người ngập tràn nụ cười rục rịch, chỉ có vầng trăng tròn trên sông là cao ngạo quan sát bốn phía, cũng như cái bóng của anh vậy — ở chung lâu như vậy, sao cô có thể không biết tính nết của anh? Cái anh không muốn thì sẽ tuyệt đối không cần. Còn cái anh đã muốn thì sẽ hao tâm tổn trí mà lấy cho bằng được, bởi vì đây là niềm vui trong đời của anh. Mạc Như Yến, nhất định là sẽ thất bại.

Đám người lấy tốc độ rùa bò thong thả bước trên bờ sông. Hứa Tri Mẫn nhìn Mạc Như Yến cùng Quách Diệp Nam đi phía trước, bên trái là Viên Hòa Đông, bên phải là anh em Mạc gia. Ngoài Mạc Như Yến, ai cũng cúi đầu im lặng không nói. Cảnh đẹp ngày tốt, vốn nên vui vẻ nói cười, sao không khí lại càng lúc càng nặng nề. Hứa Tri Mẫn nhìn xem người đi ở hai bên mà bước chân càng bước càng chậm.

Viên Hòa Đông lại hờ hững nhìn sang anh em Mạc gia, chủ động hỏi: “Cô ấy ổn hơn chút nào không?”

Nghe thế, Mạc Thâm dường bước, trực tiếp chỉ về hướng Phương Tú Mai, hỏi: “Em ấy bị sao vậy?”

Hứa Tri Mẫn thấp giọng đáp: “Dị ứng.”

Mạc Như Yến kinh ngạc: “Người bị bệnh sao còn có thể đi chơi chứ?”

“Chỉ là vài cái mẩn thôi.” Phương Tú Mai than thở.

Mạc Thâm nhìn về phía Quách Diệp Nam cùng Viên Hòa Đông. Viên Hòa Đông bình tĩnh đáp: “Mình đã bảo em ấy vào cấp cứu mà em ấy không đi.” Quách Diệp Nam gãi gãi đầu: “Là mình nói để quan sát một lúc đã.” Nói xong anh ta đi đến trước mặt Phương Tú Mai, nắm tay cô xem xét.

Theo ánh đèn đường, mọi người nhìn thấy cẳng tay dày kịt nốt mẩn. Mạc Như Yến la lên: “Trời ơi.” Quách Diệp Nam không khỏi nổi cáu với Phương Tú Mai: “Sao em lại không nói?!” Phương Tú Mai cúi đầu không đáp.

Hai anh chàng chạy vội về lái xe.

“Đến bệnh viện số 1 trực thuộc đại học M đi. Cô giáo em đêm nay trực ở khu cấp cứu.” Hứa Tri Mẫn nói.

“Không, đến bệnh viện tỉnh.” Mạc Thâm một câu phủ quyết.

Mạc Như Yến ở bên cạnh phụ họa: “Đương nhiên là phải đến bệnh viện tỉnh. Bệnh viện số 1 trực thuộc đại học M làm sao so được với bệnh viện tỉnh.”

Hứa Tri Mẫn nghe nói như thế thì không tán thành lắm. Một bệnh viện tuyến xã cũng có thể chữa được chứng dị ứng thức ăn, làm gì mà phải chạy thật xa đến bệnh viện lớn.

Viên Hòa Đông cảm nhận được tâm tư của cô liền giải thích: “Chủ yếu là do Mạc Hàm đã được khoa cấp cứu của bệnh viện tỉnh giữ lại làm việc, hiện tại cậu ấy đang chuyển khoa nên đi đến có vẻ tiện hơn.”

Mạc Hàm kéo mở cửa xe, gật đầu với cô: “Chị Tri Mẫn, yên tâm giao cho em đi.”

Lại nói, đây là lần đầu tiên Hứa Tri Mẫn cùng Phương Tú Mai đến bệnh viện tỉnh. Danh tiếng của bệnh viện này lan rộng khắp trong ngoài nước, hai cô cũng từng nhiều lần muốn đến thăm, nhưng không ngờ lại vào với phương thức này.

Bệnh viện tỉnh ngoài trụ sở chính còn có bốn phân viện. Trụ sở chính đặt ở trung tâm thành phố R, trên một trong những khu đất đắt giá nhất thành phố. Tòa nhà khám và điều trị năm năm trước đã được xây dựng lại, hàng năm đều có tu sửa, kiến trúc trong ngoài tráng lệ, chỉ một từ: khí thế.

Đang là ngày lễ nên người ở khu cấp cứu cũng đông hơn ngày thường. Có người ăn đồ bỏ quá nên tiêu chảy, có ông cụ vui quá mà huyết áp tăng cao, có người uống nhiều rượu nên bị tai nạn nhỏ lúc lái xe, còn có mấy đứa bé đang chạy nhảy ở lối đi. Có mấy người cũng không đáng ngại đang hỏi thăm y tá phụ trách bộ phận khám, đợi tới lượt. Một hai người tính tình không tốt, nhìn thấy hàng dài đợi khám bệnh phía trước thì giọng nói: “Đây mà gọi cấp cứu sao?” Nhân viên y tế chạy nhanh tới tươi cười nói xin lỗi, lại gọi cô nhân viên hướng dẫn. Các cô nhân viên hướng dẫn có trách nhiệm giải thích tỉ mỉ trình tự khám bệnh cho bệnh nhân.

Hứa Tri Mẫn nhìn bức tường trắng trong đại sảnh đợi khám bệnh lớn nhất, phía trên có gắn dòng chữ “Lời nói và việc làm của nhân viên y tế phải chuẩn tắc”, phía dưới là hộp thư góp ý cùng với hộp thư gửi cho ý kiến cho viện trưởng. Cô đưa mắt nhìn về phía nhân viên y tế, nam tuấn tú lịch sự, nữ mắt đẹp mày thanh. Mấy cô nhân viên hướng dẫn thì đều trang điểm đậm, ai ai cũng xinh đẹp.

Tin đồn về bệnh viện tỉnh cô cũng đã nghe được không ít, viện trưởng nơi này chọn người, không chỉ xem bằng cấp và năng lực mà còn chú trọng hình thức bên ngoài. Ví dụ như, nộp đơn vào một chức vụ nào đó mà nữ không cao trên 1m60, nam không đến 1m70 đều miễn bàn. Hứa Tri Mẫn trực giác không thích nơi này.

Mặc Hàm gọi một y tá mở một phòng trống. Những người còn lại đều ở bên ngoài chờ, Hứa Tri Mẫn dìu Phương Tú Mai ngồi vào ghế, lấy nhiệt kế bỏ vào miệng Phương Tú Mai. Lúc cô lại ngẩng đầu thì nhìn thấy Mặc Hàm khoác áo blue đi vào. Trái tim cô đột nhiên hụt mất một nhịp, cô vẫn xem cậu ta là em trai. Bây giờ cậu ta mặc đồng phục nhìn phong thái hoàn toàn thay đổi, cảm giác không còn là cậu nhóc vẫn ngại ngùng gọi cô là chị Tri Mẫn kia nữa, mà đã là một chàng trai chững chạc đáng tin.

Mặc Hàm kiểm tra mạch của Phương Tú Mai, lại nhìn nhiệt kế rồi kê đơn thuốc và viết lời dặn của bác sĩ vào cuốn bệnh án.

Cánh cửa vang lên hai tiếng gõ, Mặc Thâm đột nhiên tiến vào hỏi: “Thế nào?”

“Có hơi sốt. Em thấy trước tiên nên tiêm một mũi chống dị ứng.” Mặc Hàm nói.

Phương Tú Mai sợ hãi xua tay: “Ấy tiêm đau lắm đó.”

Hai anh em Mặc gia buồn cười: “Cô không phải là y tá sao?”

Phương Tú Mai nháy mắt mấy cái, chỉ về hướng Hứa Tri Mẫn: “Cậu ấy cũng sợ đó thôi.”

Thấy hai anh em Mặc gia kinh ngạc nhìn về phía mình, Hứa Tri Mẫn vỗ nhẹ vào vai Phương Tú Mai, sau đó liền bị cô ấy trách: “Đó là sự thật mà.”

Hứa Tri Mẫn quần bách nghi: sau này, bất luận thế nào cũng không thể ở trước mặt hai người này mà đổ bệnh.

Từ trong phòng tiêm, Phương Tú Mai đã tiêm xong một mũi, ôm hông lầm bầm nói mình thật xui xẻo, dọc đường về phòng còn nói là bị tiêu chảy. Hứa Tri Mẫn đành phải vội vàng đưa bạn tốt vào buồng vệ sinh gần nhất, lúc đi ra chờ, bất giác liền đi tới chỗ mọi người ngồi. Mặc Như Yến đang lú lú hỏi bọn họ chuyện về bệnh viện tỉnh.

“Em nghe nói, phân viện hai so với nơi này còn hấp dẫn hơn. Hơn nữa còn ở khu vực xa hoa nhất của thành phố R, ngay trung tâm thành phố mới, ở gần đó đều là người giàu có.”

“Ừ. Có thời gian thì em có thể đến đó shopping.” Quách Diệp Nam đáp lời em gái.

“Em đương nhiên sẽ đi. Các anh đều được giữ lại đó thôi.” Mặc Như Yến thản nhiên cười.

Hứa Tri Mẫn đứng ở phía sau lẳng lặng nghe. Giờ cô mới biết bọn họ được giữ lại ở cùng một khoa. Mấy năm gần đây, đời sống của người dân ngày càng cao, các bệnh về tim mạch mỗi năm cũng tăng lên theo đà phát triển của đất nước. Bệnh viện tỉnh đang nhắm vào lĩnh vực này nên dành nguyên tầng ba của phân viện hai để mở rộng hệ thống tim mạch, bao gồm khoa nội tim mạch và khoa ngoại tim mạch, phòng phẫu thuật can thiệp, phòng giải phẫu ngoại khoa và CCU (khu vực điều trị mạch vành), tất cả đều được quy hoạch ở cùng một tầng. Nói đến y tá ở CCU, ở trong khái niệm y tá của nước ngoài, cao tương đương với y tá ở ICU (khoa chăm sóc đặc biệt) và y tá khu cấp cứu. Ở nước ngoài, y tá CCU thậm chí còn được quyền kê đơn thuốc. Ở bệnh viện số 1 trực thuộc đại học M không có khu vực CCU tập trung theo quy tắc nên y tá ở ICU là đặc biệt nhất, đây cũng là nơi duy nhất trong bệnh viện mà tiền thưởng của y tá có thể bằng một nửa của bác sĩ.

Vương Nhã Lệ đã từng cùng Lâm Ngọc Cẩm đồng thanh nói, có cơ hội thì tốt nhất là được phân đến khoa tim của phân viện hai. Vì nơi đó vừa thành lập, tiền đồ rộng lớn.

Hứa Tri Mẫn suy nghĩ bồng rối loạn, cô mơ hồ cảm thấy, bọn họ có thể được giữ lại đó e là cũng không phải đơn giản. Hơi nâng mí mắt lên, Mặc Thâm đang đứng dựa vào bức tường đối diện, đầu ngón tay dựng đứng lên sờ sờ môi dưới, nhìn cô mà cười mỉm, trái tim Hứa Tri Mẫn lại loạn nhịp. Cô hoảng hốt xoay người bước đi, ở buồng vệ sinh lại đụng phải Phương Tú Mai vừa đi ra, lúc này Phương Tú Mai đã có dấu hiệu mất nước.

“Xem ra, cô ấy phải ở lại bệnh viện quan sát một buổi tối rồi.” Mặc Hàm thở dài.

Phương Tú Mai đang bệnh vẫn không quên thở hỗn hển cầu nhàu với Viên Hòa Đông: “Điều tại Viên sư huynh cái miệng quạ đen.”

Viên Hòa Đông nghe mà tức phát ghen, nhưng thấy cô là bệnh nhân nên không thêm so đo. Những người khác thấy vậy thì không khỏi bật cười. Quách Diệp Nam sờ sờ cằm: Phương Tú Mai này, thật đúng là thú vị, dám chọc A Viên.

Trước khi thu xếp phòng cho Phương Tú Mai xong xuôi, Hứa Tri Mẫn nói với đám người: “Mọi người đi đi. Đêm nay em ở lại với cậu ấy được rồi.”

Mọi người nhìn nhau, Mặc Hàm nói: “Em ở lại nữa. Dù sao ngày mai em cũng phải đi làm, đêm nay cứ ngủ ở trong này luôn.”

Viên Hòa Đông rõ ràng không muốn, vất vả lắm mới gặp mà vẫn chưa nói được nửa câu. Nhưng anh có thể lấy danh nghĩa gì mà ở lại bên cô chứ? Trừ phi anh có thể tạo được một chỗ đứng vững chắc ở cái thành phố lớn này thì mới có thể bảo đảm cho cô. Nắm đấm đang siết chặt từ từ buông ra, anh bước nhanh rời đi đầu tiên. Quách Diệp Nam cũng lôi Mặc Như Yến đi ngay sau đó.

“Anh, anh đi đi.” Mặc Hàm nói với anh trai.

“Ừ.” Mặc Thâm trả lời, sau khi đợi em trai đi rồi, anh mới đi đến phía sau Hứa Tri Mẫn, cúi đầu xuống gần sát bên tai cô, “Bệnh viện tỉnh tháng 2 sang năm, ngay sau tết sẽ tiến hành phỏng vấn. Khoa y tá bọn anh có hai đến ba vị trí. Đương nhiên, anh biết, nhìn biểu hiện của em ngày hôm nay là biết em không thích nơi này.”

Cô ngồi im lặng, bàn tay âm thầm nắm chặt ra giường.

“Nhưng mà, anh vẫn muốn đánh cược. Anh nghĩ, có lẽ em sẽ thích làm việc với anh, hoặc là cậu ta.”

26. Chương 26

Sau sự kiện Phương Tú Mai bị dị ứng, Hứa Tri Mẫn vẫn duy trì liên lạc với Mặc Hàm. Nghe Mặc Hàm nói, bọn Mặc Thâm sau khi đi bồi dưỡng trở lại bệnh viện tỉnh thì lại càng bận rộn, vốn dự tính luân chuyển giữa các khoa ba năm, nhưng sợ khoa chính quy thiếu người, hơn nữa ban đầu đã thực tập một năm rưỡi nên đổi thời hạn luân chuyển khoa thành một năm. Nói cách khác, nếu cô có thể được bệnh viện tỉnh tuyển dụng, sau khi tốt nghiệp sẽ theo chân bọn họ về công tác trong một khoa.

Bệnh viện tỉnh tài lực dồi dào, một giáo viên ở bệnh viện trực thuộc từng nói, tiền thưởng bên đó còn cao gấp đôi bên này. Tiền, ai không muốn sau khi tốt nghiệp kiếm được nhiều tiền, không phải lo toan cuộc sống. Nhưng, sau khi trải qua cuộc sống đại học, Hứa Tri Mẫn càng hiểu là: nếu môi trường làm việc không tốt thì có nhiều tiền cũng không làm nên chuyện gì.

Hứa Tri Mẫn đêm nào cũng nhớ đến lời Mặc Thâm nói mà thấy tâm trạng thật phức tạp. Có thể nói, từ lâu anh đã nhìn thấu cô cho nên không lấy tiền, không lấy địa vị quyền lợi, bắt bí, ra thu hút cô. Mà cho dù anh với Viên Hòa Đông ở lại đó thì sang năm Mặc Hàm cũng sẽ chuyển đến phân viện 2. Cả Phương Tú Mai, bạn thân của cô thời đại học cũng đã quyết tâm vào bệnh viện tỉnh, ước mơ là khoa tim của bệnh viện đó.

Tháng 12, kết quả kỳ thi cấp chứng chỉ hành nghề bác sĩ cuối cùng cũng được công bố, mấy người bọn họ đều vượt qua hết. Hứa Tri Mẫn nghĩ nghĩ rồi gửi mấy cái tin nhắn chúc mừng cho bọn họ. Triệu Viễn Hàng nhắn lại cho cô trước tiên, tiếp theo là Dương Sâm, Quách Diệp Nam, nhắn lại vài câu khách sáo. Viên Hòa Đông đến chạng vạng mới nhắn lại, thì ra lúc này anh vừa luân chuyển sang khoa cấp cứu liền gấp ngay

một ca cấp cứu. Vội vàng tranh thủ nên Viên Hòa Đông chỉ nhắn có một câu ngắn ngủi: rất vui, chỉ nghĩ là, ví như có thể cùng làm việc chung với em ——

Hứa Tri Mẫn hoàn toàn mờ mịt: đến tột cùng có nên đến bệnh viện tỉnh hay không. Mặc Thâm thì vẫn không trả lời cô.

Phương Tú Mai từ sáng đã điên cuồng gửi tin nhắn, đến chiều cộng lại cũng phải mấy trăm tin.

Hứa Tri Mẫn hỏi: “Gửi ai thế?”

“Quách sư huynh, bọn họ nói đêm nay muốn đi uống rượu mừng, bao phòng hát karaoke suốt đêm, hỏi chúng ta có đi không?”

“Không đi.” Hứa Tri Mẫn nghĩ, tên Quách Diệp Nam này cũng khá lẳng nhăng, có thể đang muốn tấn công bạn thân của cô. Há mồm muốn nhắc nhở Phương Tú Mai hai câu, lại bất gặp về mặt hạnh phúc của Phương Tú Mai nên đành khép miệng lại.

Mười hai giờ đêm cô trốn ở trong màn, mở cái đèn bàn nhỏ đọc sách. Di động ở bên gối rung lên, Hứa Tri Mẫn nhấn nút nghe: “Alo.”

“Xuống dưới đi, bây giờ anh đang ở cửa ký túc xá của em.”

Cô giật mình, không thể tin được đó là giọng anh. Hít vào một hơi bình ổn cảm xúc, cô nói: “Mặc Thâm, bây giờ đã là hơn mười hai giờ rồi đó.”

“Anh biết. Em xuống dưới đi, không là anh sẽ đi lên đó.”

Cô giật mình nhớ Phương Tú Mai nói đến tiệc rượu mừng, nói: “Anh uống rượu hả?”

“Không.”

“Kể say đều nói mình không uống rượu.”

“Để hôm nay có thể tới gặp em mà anh phải lén đổ hết rượu trong ly, sau đó tìm cách thoát khỏi bọn họ...”

Hứa Tri Mẫn không nói gì: thể này không giống anh, không giống cái vẻ lạnh lùng mà cao ngạo của anh...

“Mẫn, đêm nay anh rất muốn gặp em.”

Tay cô nắm chặt di động, xóc chấn lên.

Mặc Thâm quanh quẩn ở trước cửa ký túc xá, nhìn ra một góc ký túc xá yên lặng phía xa xa. Đêm dài người vắng, anh có thể rõ ràng nghe thấy cả tiếng tim mình đập, mỗi một nhịp đập đều đang khao khát cô.

Từ nhỏ, theo nghề y là trách nhiệm của một người làm con trưởng phải nối nghiệp ba như anh. Cho nên, trong khoảnh khắc vượt qua kỳ thi cấp chứng chỉ hành nghề, anh đột nhiên thấy thật trống rỗng. Anh thậm chí lại thấy hâm mộ Mặc Hàm, có thể vì vết sẹo kia mà khiến cho con đường tương lai trở nên có ý nghĩa. Trong tiệc chúc mừng đêm nay, anh lại không thể không đổ kỵ với Viên Hòa Đông, anh biết nguyên nhân lớn nhất khiến mấy năm qua Viên Hòa Đông luôn cố gắng là bởi vì cô. Tửu lượng của Viên Hòa Đông không cao, sau khi bị mấy người không biết chuyện ép uống mấy chén liền ngã xuống đất bất tỉnh. Bọn họ đành phải vội vàng cho xong việc, sau khi đưa Viên Hòa Đông về ký túc xá ngủ thì cũng đều tự đi tìm niềm vui. Còn anh thì chạy tới chỗ cô.

Cuối cùng cũng đợi được bóng dáng cô xuất hiện ở đầu cầu thang, ngay lúc cô chui ra khỏi cánh cửa sắt bé nhỏ của khu ký túc, anh đã vội vàng đón lấy, dùng sức mà ôm cô.

Hứa Tri Mẫn cả người lao thẳng vào trong lòng anh, khắp khoang mũi đều là mùi hương của anh, bên tai là tiếng trái tim anh đang đập. Hai mắt chớp chớp, cô tìm lại giọng của mình: “Mặc Thâm...”

“Để anh ôm một lát.” Anh dùng sức lực toàn thân để ôm lấy cô, lại như là muốn từ trên người cô mà giành lấy nguồn sức mạnh.

Cô tĩnh tâm nghe tiếng trái tim anh đang cuồng nhiệt, dường như nhận ra được điều gì đó, cô im lặng tựa vào lòng anh.

Anh vuốt ve mái tóc dài của cô, từ từ nhắm hai mắt lại, nương theo cảm giác mà hôn từ đỉnh trán cô, cẩn thận đi dọc theo sống mũi. Di chuyển đến đôi môi đang mím chặt của cô, anh khẽ nhếch hai mắt, ngẩng nhìn đôi mắt cô to tròn như ánh trăng trên bầu trời đêm, cũng như ngày đó cô đứng một mình ở trong tuyết, tựa như một linh hồn phiêu bạt đến nơi biển xa. Trái tim của anh lại đau đớn như bị kim đâm, bỗng nhiên cơn giận từ đâu trỗi dậy khiến anh tức giận khẽ cắn một cái lên cánh môi cô.

Lông mày của cô khẽ nhíu lại. Đầu lưỡi của anh hòa trong tơ máu trên đầu sự mẫn cảm của cô đến cực hạn, từng tác xâm nhập vào trong miệng cô. Hành động này khiến cô sợ hãi, giơ tay lên đẩy anh. Anh không giống như Viên Hòa Đông dịu dàng với cô, mà lại giống một cơn lốc bao ngược càn quét thế giới của cô.

Anh vẫn không ngừng lại, từ sự khiêu khích lúc ban đầu chuyển thành mãnh liệt xâm chiếm, cứ liên tục quấn lấy cô. Hai tay của cô dần dần từ trên vai anh buông xuống, ánh mắt mơ màng nhìn những chạc cây đan vào nhau trong đêm, tiếng lá cây va vào nhau sần sật cũng hòa cùng hơi thở của anh và cô. Quên cả hô hấp nên cô bắt đầu hít thở không thông, đồng thời cơ thể cũng mềm nhũn. Anh vững vàng đỡ lấy thất lưng của cô, ở bên tai cô khẽ thì thầm. Cô nghe không rõ anh nói gì, hốt hoảng mở mắt ra, đột nhiên nhìn thấy một bóng người dưới cột đèn đường cách đó trăm mét. Trong vầng sáng mờ nhạt, Quách Diệp Nam một tay dút vào túi quần, im lặng nhìn hai người bọn họ, rồi quay lưng bỏ đi.

Bỗng nhiên, một cơn gió ủa tới, Hứa Tri Mẫn cũng tỉnh táo lại: tất nhiên mình có đồng ý hay không là một chuyện, mà trước mắt thời cơ cũng không thích hợp để đến bệnh viện tỉnh.

Cũng nhờ cơn gió này mà Mặc Thâm dần dần từ sâu trong phóng túng mà tỉnh táo lại. Anh cởi khăn quàng cổ xuống cẩn thận quấn quanh cái cổ lạnh lẽo của cô, lại sờ sờ mặt của cô, không muốn thả cô về.

Bước trên bậc thang mà cô không dám quay đầu lại nhìn anh. Trên con đường trước mặt, anh và cô còn rất nhiều việc chưa biết, vũng bùn mê muội đến mất đi lý trí không thích hợp với anh và cô. Nhưng dư vị thảnh thơi lắng đọng ở bên nhau như trong giấc mơ thế này lại càng có vẻ quý giá hơn. Nhân lúc mọi người trong ký túc đều đã ngủ, cô cẩn thận đem cái khăn quàng cổ màu xám của anh giấu xuống dưới đáy giường.

Ánh mặt trời mùa đông có chút gì đó u ám uể oải. Ngày hôm sau, Viên Hòa Đông tỉnh lại liền gửi tin nhắn ngay cho cô.

“Tri Mẫn, tối hôm qua tính đưa em đến thăm bác hà trong vườn dược thảo, anh biết em vì anh mà lại trông thêm mấy gốc bạc hà. Không hiểu sao biết nó không hề cô đơn mà tâm trạng của anh cũng yên ổn...”

Nhận được tin nhắn, Hứa Tri Mẫn ngả đầu lên gối, nhìn ra đám mây diện giữa bầu trời u ám ngoài cửa sổ mà cảm thấy có chút cô đơn. Có đôi khi, duyên phận thật sự là chuyện rất khó nói, nếu tối hôm qua không phải Mặc Thâm tìm cô, mà là người kia... Ánh mắt lại tối đi, quả nhiên ngay cả A Viên cũng không thể xen vào giữa cô và anh.

Tu tu, lại một tin nhắn nữa được gửi đến: “Lần khác, chúng ta sẽ đi thăm.”

“Lại đi thăm đi.” Cô nhắn lại. Đã có vết xe đổ của Kiều Tường nên cô phải cẩn thận suy nghĩ nên xử lý như thế nào mới thỏa đáng. Cho dù cô chọn ai, không chọn ai trong họ thì cô vẫn muốn giữ lại tình bạn.

Bởi vậy, một câu “lần khác” với “lại đi thăm”, đúng như cô đoán, theo những ngày bận rộn dường như trở nên xa vời không kỳ hạn. Mặc cho thời gian trôi qua là biện pháp xa lánh tốt nhất. Đối với cô mà nói, hiện tại không phải là lúc để nói chuyện yêu đương. Ít nhất, trước hết cô phải có công việc cùng sự nghiệp của chính mình. So với tình yêu, Hứa Tri Mẫn càng coi trọng tình thân.

Đầu tháng hai tết đến, khoa thực tập của Hứa Tri Mẫn vì không đủ nhân viên nên y tá trưởng bèn tìm cô thương lượng, hy vọng cô có thể ở lại hỗ trợ. Hứa Tri Mẫn không thể cự tuyệt. Các thầy cô ở bệnh viện số 1 trực thuộc đại học M đối với cô ấn tượng cũng không tồi, nơi này chính là điều kiện tốt nhất bảo đảm cho cô sau khi tốt nghiệp cho nên cô không thể vào lúc quan trọng này mà tự phá hỏng hình tượng.

Qua điện thoại, cô thông báo cụ thể với ba mẹ, cũng được ba mẹ thông cảm, muốn cô lấy sự nghiệp làm trọng. Trò chuyện một lúc, thật sự không kiềm chế được lo lắng, Hứa Tri Mẫn đành phải nhắc tới bà dì với mẹ. Mẹ cô úp mở nói: “Bà dì con về quê rồi, hai dì họ con gần đây cũng không đến chơi nên tình hình cụ thể chúng ta cũng không biết.”

Hứa Tri Mẫn cúp máy, gian nan khổ cực vẫn không thể bình ổn được nhịp tim. Từ sau khi thực tập việc học rất bận rộn, lại vì bình thường không được nghỉ vào những ngày lễ nên cũng không thể đến nhà anh họ hỏi thăm. Lần gần đây nhất cô đến, là vào sau dịp tết Trung thu đi cùng với Phương Tú Mai. Phương Tú Mai ở trên bàn cơm vô tình buộc miệng nói các cô được Mặc gia mời dự tiệc Trung thu. Lúc ấy sắc mặt Kỷ Nguyên Hiền rất lạnh, Vu Thanh Hoàn cũng lặng lẽ buông bát đĩa xuống. Sau đó, Vu Thanh Hoàn từng tìm Hứa Tri Mẫn nói chuyện một lần, hỏi thăm tất cả những chuyện có liên quan đến Mặc gia và Kỷ gia. Hứa Tri Mẫn tất nhiên không dám tùy tiện bóc trần mâu thuẫn trong đó nên đành phải giả bộ không biết. Vu Thanh Hoàn là người hiểu lí lẽ nên cũng không làm khó Hứa Tri Mẫn.

Nếu không thể về nhà thăm bà dì hay là nên tìm lúc nào đó rồi đến tìm anh họ hoặc chị dâu hỏi thăm một chút.

Lúc Hứa Tri Mẫn còn đang cân nhắc trước sau thì cả nhà Mặc gia đã về thôn Tây quê hương của bà cụ. Bởi vì khi bà cụ về quê đã dứt khoát trả di động lại cho Mặc gia, trước khi đi Dương Minh Tuệ có gọi cho Kỷ Sở Lệ nhưng lại được bảo là số không có thực. Dương Minh Tuệ chột ngẩn ra, càng nghĩ càng thấy không ổn. Sau khi bà cụ về Kỷ gia, mỗi lần Mặc gia gọi điện cho Kỷ Sở Lệ đều là người lạ nghe máy, không phải nói bà cụ đang ngủ thì cũng nói bà cụ cùng con gái đi dạo phố. Mặc gia từ đầu đến cuối đều không thể trực tiếp nói chuyện với người nhà họ Kỷ hay là bà cụ. Ban đầu họ cứ nghĩ là có thể Kỷ gia trong lòng vẫn có khúc mắc với Mặc gia nên cố ý không cho bọn họ tiếp xúc bà cụ. Vậy thì thôi, chỉ cần bọn họ thật tình đối xử tốt với bà cụ. Nhưng, hiện tại hoàn toàn mất liên lạc với bà cụ khiến người nổi tiếng bình tĩnh như Dương Minh Tuệ cũng không khỏi hoảng hốt.

“Cho dù thế nào cũng phải có được.” Mặc Chấn đối với vẻ mặt lưỡng lự của vợ, khoát tay kiên quyết nói.

Dương Minh Tuệ gật đầu. Lần này vợ chồng Mặc gia vượt muôn vàn khó khăn, thu xếp một kỳ nghỉ dài đưa cả nhà đi thăm bà cụ. Vả lại, bà cụ bị bệnh nan y, lần này mà không gặp được thì về sau càng khó nói. Lặn lội đường xa, bụi bặm mệt mỏi, cả nhà Mặc gia đã đến thị trấn A cách thôn Tây không xa. Vợ chồng Mặc gia ở một khách sạn nghỉ ngơi hồi sức, hai anh em Mặc gia đến thôn Tây trước thăm dò.

“Anh, anh nói xem bà nhìn thấy chúng ta đột nhiên xuất hiện thì có phải sẽ kinh ngạc lắm không?” Mặc Hàm kích động đi ở phía trước.

“Chắc vậy.” Nghĩ đến bà cụ, Mặc Thâm bắt giác mỉm cười.

Hai người tìm được địa chỉ Kỷ gia mà bà cụ trước khi đi đã để lại, nhưng chỉ thấy cửa lớn bị một cái xích sắt thật dài quấn quanh, ở giữa còn bấm một cái ổ khóa sắt thật lớn. Hai anh em đều chấn động, chưa từng nghe nói Kỷ gia chuyển nhà.

Hai người vội vàng đi hỏi thăm hàng xóm. Ở một tiệm tạp hóa, chủ tiệm có nói: “Đúng vậy, chuyển đi rồi. Đi đâu thì cũng không rõ. Ngôi nhà nhỏ này Kỷ gia luôn giữ không bán đi trả nợ. Có điều, cũng lạ, ba tháng trước sau khi bà cụ qua đời liền dọn đi, nhưng vẫn không bán nhà.”

“Bà cụ qua đời rồi?!” Hai anh em Mặc gia chỉ cảm thấy như sấm chớp bên tai.

“Đúng vậy, mẹ Kỷ Sở Lệ ấy. Một bà cụ rất tốt, từ Hongkong trở về đoàn tụ với một nhà lớn nhỏ, lại sống không đến ba tháng, thật đáng thương. Mấy cậu là từ đâu đến, là thân thích với Kỷ gia à?”

Mặc Thâm há miệng nhưng lại nói không nên lời, lồng ngực như bị hàng ngàn hàng vạn lời nói chặn đến khó chịu. Hốc mắt đau rát, nhưng nước mắt lại không rơi, anh nhanh chóng thở sâu, nhìn qua em trai. Khuôn mặt Mặc Hàm tái nhợt như tờ giấy, hai mắt trống rỗng như người mất hồn.

“Mặc Hàm!” Anh nhéo mạnh lên tay em trai.

Mặc Hàm thở gấp, quay sang khẩn cầu nói: “Anh, đây là gạt người đúng không? Bà, bà...”

“Không biết.” Trả lời em trai, Mặc Thâm đi qua một bên, khẩn trương gọi điện cho mẹ.

Ở khách sạn Dương Minh Tuệ nhận được tin báo của con trai lớn mà sợ ngây người. Ba tháng?! Bà cụ đã qua đời ba tháng mà Kỷ gia cũng không báo cho Mặc gia biết. Hơn nữa, trong lúc Mặc gia hoàn toàn bị lừa gạt, có thể thấy Kỷ gia lần này đã quyết tâm đoạn tuyệt tất cả!

Dương Minh Tuệ kể đó lại nghĩ: với bệnh tình của bà cụ, nếu kiên trì uống thuốc và điều trị bằng hóa chất thì muốn kéo dài một hai năm cũng tuyệt đối không thành vấn đề. Vì sao sau khi bà cụ về Kỷ gia thì bệnh tình lại cấp tốc chuyển biến xấu, mới ba tháng đã qua đời. Về phần chồng mình, từ sau khi để bà cụ trở về thảnh thơi lại có vẻ hối hận, lo lắng Kỷ gia không thể chăm sóc tốt cho bà cụ, hoặc là bà cụ về Kỷ gia lại không vui. Không dám tưởng tượng phản ứng của Mặc Chấn khi biết được tin tức này, Dương Minh Tuệ quyết định thật nhanh, bà dặn con: “Lập tức tìm nơi an táng bà.”

Hai anh em vì thế đi khắp thôn hỏi thăm, nhưng mọi người đều nói là không rõ. Hôm đưa tang bà cụ chỉ có người nhà họ Kỷ. Bà cụ được an táng ở đâu, là thổ táng hay là hải táng, hỏa táng, người trong thôn đều không biết.

“Mẹ.” Mặc Thâm lại gọi điện cho mẹ, “Đều nói không biết.”

Dương Minh Tuệ suy tư nói: “Thử hỏi thân thích của Kỷ gia xem. Đúng rồi, hỏi Hứa gia đi. Tri Mẫn chắc là biết đấy?”

Lời này vừa nói ra, hai mẹ con đột nhiên ý thức được một sự thật còn đáng sợ hơn. Rõ ràng, Hứa Tri Mẫn không biết gì. Lúc biết bọn họ muốn đi thăm bà cụ, Hứa Tri Mẫn còn nhiều lần dặn Mặc Hàm giúp cô mang quà tết cho bà cụ.

Mặc Thâm vung thẳng một nắm đầm vào tường, đất cát đổ sụp xuống một mảng lớn, anh lại như là nghe thấy trái tim mình cũng sụp đổ hoàn toàn. Anh nên sớm báo cho cô biết chuyện bà bị bệnh, mà hiện tại, căn bản không ngờ Kỷ gia lại tuyệt tình như thế, làm thế nào cũng không còn kịp nữa rồi... Nếu nói trước kia anh đối với Kỷ gia chỉ là không có hảo cảm, vậy thì ngay lúc này anh lại thấy hận.

Quay đầu, thấy em trai ngồi dưới đất đứng lên đi về cửa lớn Kỷ gia, Mặc Thâm vội vàng đuổi theo. Mặc Hàm vung nắm đầm phá cửa: “Trả bà lại cho chúng tôi! Trả bà lại đây!”

“Mặc Hàm!!” Mặc Thâm dùng sức từ phía sau ôm lấy em trai, “Chúng ta về đi!”

“Không!”

“Về!!!” Anh kéo áo em trai, nhìn vào mắt em trai gằng từng chữ, “Nghe cho kỹ đây, món nợ này của Kỷ gia chúng ta phải nhớ cho kỹ! Vĩnh viễn nhớ kỹ!”

Từng cơn gió cuộn cuộn nổi lên trên bãi đất trống quanh hai anh em, đập mạnh vào cửa gỗ, tiếng xích kêu loảng xoảng vang lên. Ở thành phố R xa xôi cũng đang sấm chớp từng cơn, âm âm như pháo nổ, mưa to tầm tã, người qua đường đều phải đi tránh.

Hứa Tri Mẫn tránh vào ký túc xá, lấy khăn tay lau bọt nước trên mặt. Bên ngoài mái hiên tiếng sấm lại vang lên làm chấn động cả lòng cô. Tay cô run run, cả cái khăn cũng rơi xuống đất, nháy mắt đã ướt sũng nước mưa. Cô trừng mắt nhìn, trong đầu hiện lên những gốc bạc hạ con mới trồng mấy ngày hôm trước. Vội vàng chạy về ký túc xá cầm dù chạy ra bên ngoài. Cô đội mưa rên gió dữ chạy tới vườn được thảo, vừa nhìn đã thấy nước mưa đọng đã nhanh chóng bao phủ mấy gốc cây non đáng thương. Cô thả dù qua bên, cầm một cái chậu hoa, nóng vội tìm không thấy xẻng, liền lấy tay gạt bùn đất ra. Cuối cùng cũng cứu được cây con ra, lúc về ký túc xá lại vì lần dầm mưa này mà bị cảm lạnh.

Phương Tú Mai nhin không được nói cô: “Mạng của cậu quan trọng hay là mấy gốc cây kia quan trọng?”

Hứa Tri Mẫn vừa ho khan vừa nói: “Đều quan trọng hết.”

Phương Tú Mai sờ sờ trán cô: “Sốt rồi này, có cần đến bệnh viện không?”

Hứa Tri Mẫn lắc đầu: “Chỉ là cảm lạnh thôi, uống thuốc là được, không cần đi đâu.”

Uống thuốc rồi ngủ một ngày tình hình cũng ổn hơn một chút. Đang trong kỳ thực tập mà xin phép quá nhiều sẽ để lại ấn tượng không tốt, khoa lại đang thiếu người nên Hứa Tri Mẫn không xin nghỉ bệnh mà tiếp tục trở về làm việc.

Hai tháng qua đi, bệnh viện tỉnh tuyển dụng, mọi người trong ký túc đều nóng lòng muốn thử, ngoài Hứa Tri Mẫn tất cả đều đi nộp đơn. Lâm Ngọc Cẩm cùng Vương Nhã Lệ thì vốn đang thực tập ở đây cộng thêm Phương Tú Mai là ba người đã vượt qua kỳ phỏng vấn của bệnh viện tỉnh để tiến hành ký hợp đồng tuyển

dụng. Phương Tú Mai vì thế đã chuyển từ bệnh viện số 1 trực thuộc đại học M đến bệnh viện tỉnh thực tập.

Hứa Tri Mẫn vẫn trung thành ở lại bệnh viện số 1 trực thuộc, hai anh em Mặc gia qua tết cũng không gọi điện cho cô. Cô nghi ngờ gọi điện thoại cho Mặc Hàm nhưng lại là Quách Diệp Nam nghe máy.

“Chú Mặc bị bệnh, bọn họ về Hongkong rồi.” Quách Diệp Nam nói với cô.

Sao Chú Mặc đang khỏe mạnh lại bị bệnh chứ? Hứa Tri Mẫn nghi ngờ: “Bệnh gì?”

“Không có gì trở ngại.” Nói xong, Quách Diệp Nam lạnh lùng cúp máy.

Hứa Tri Mẫn biết Quách Diệp Nam không thích cô. Không sao, cô sẽ chờ, chờ cho đến tháng Tư cô sẽ cùng Mặc Hàm nói chuyện. Mặc Hàm câu đầu tiên liền trực tiếp hỏi cô: “Chị Tri Mẫn, vì sao chị không tham gia đợt phỏng vấn của bệnh viện tỉnh?”

Cô ngẩn người, không nói. Mặc Hàm tức giận nói: “Em thực thất vọng.” Nhanh chóng sau đó là tiếng tút tút cúp máy.

Hứa Tri Mẫn cắn ngón tay suy nghĩ cả buổi mà vẫn không nghĩ ra cô không đến bệnh viện tỉnh thì có liên quan gì đến nguyên nhân Mặc Hàm tức giận. Phải nói, Mặc Hàm tính nết trước nay đều rất tốt, đây là lần đầu tiên cậu ta nổi giận với cô. Trong đầu cô vì thế lại càng bất an, muốn hỏi anh họ tình hình gần đây của bà dì, nhưng ngày nghỉ của cô lại luôn ngược với thời gian làm việc của anh họ và chị dâu.

Bên kia Mặc Hàm vừa cúp điện thoại của Hứa Tri Mẫn, nghĩ đến bà cụ lại cảm thấy hối hận và khó chịu.

Mặc Thâm đi tới hỏi: “Em nói cho cô ấy biết rồi hả?”

“Không ạ. Em không nói được.” Mặc Hàm sụt sịt mũi, “Anh, như vậy thật sự được chứ? Cũng đã giấu đến bây giờ rồi.”

Mặc Thâm không đáp lại. Vì việc này, mẹ cũng đã âm thầm đi tìm hai anh em họ. Ý của Dương Minh Tuệ là, tin tức bà cụ qua đời phải để người của Kỷ gia báo cho Hứa Tri Mẫn biết. Như vậy, người của Kỷ gia sẽ không hiểu lầm Mặc gia bọn họ có ý âm thọc, phá hoại ấn tượng của Hứa Tri Mẫn với Kỷ gia. Dù sao, tình cảm của Hứa Tri Mẫn với Kỷ Nguyên Hiên cũng không giống như anh em bà con xa.

Bọn họ chỉ hi vọng người nhà họ Kỷ sẽ báo cho Hứa Tri Mẫn sớm một chút. Nhưng Mặc Thâm không biết Kỷ Nguyên Hiên tính giấu chuyện này đến khi nào. Mặc gia bọn họ không thể chăm sóc cho bà cụ cho đến lúc lâm chung, mà điều tra hết mọi cách, cũng không thể tìm được nơi an táng bà cụ để đến tế bái. Mặc Chấn cũng bởi vậy mà sinh trọng bệnh. Nếu Kỷ Nguyên Hiên muốn triệt để cắt đứt thì anh ta có lý do tiếp tục giấu Hứa Tri Mẫn, để đề phòng Mặc gia từ Hứa Tri Mẫn mà dò ra tin tức.

“Anh, mặc kệ thế nào, em đều muốn chị Tri Mẫn đến bệnh viện tỉnh.” Mặc Hàm tháo kính mắt xuống, quyết tâm nói.

Mặc Thâm vỗ vỗ bả vai em trai. Chuyện cô đến bệnh viện tỉnh là chắc chắn. Nhưng, có một khúc mắc cần loại bỏ. Đêm đó anh ở trước cửa ký túc ôm cô, lúc hơi nhấc mắt thì đúng là bắt gặp bóng dáng Quách Diệp Nam bỏ đi.

27. Chương 27

Có lẽ là trận cảm mạo do dầm mưa hồi tháng Hai vẫn chưa dứt hẳn nên mặc dù thời tiết đã ấm lên nhưng Hứa Tri Mẫn vẫn thỉnh thoảng lại ho khan. Giáo viên lâm sàng giúp cô tìm một bác sĩ khoa nội, kê một ít thuốc kháng sinh và thuốc ho. Hứa Tri Mẫn cứ cách một thời gian là lại tái phát, mặc dù đã uống thuốc theo lời dặn của bác sĩ nhưng vẫn không thấy khỏi hẳn.

Người bị bệnh rất dễ để lộ vẻ yếu ớt. Mỗi lần uống thuốc, cô sẽ thường nhớ tới năm ấy cô bị thương ở Mặc gia, có người ngày đêm lo lắng nắm hai tay cô. Cô mở mắt ra là lại có thể nhìn thấy gương mặt trầm tư của Mặc Thâm. Anh lại từng chữ một nói với cô: “Anh không thích bộ dạng bệnh tật của em.”

Cho nên, cô sẽ không nói cho anh biết chuyện cô bị bệnh, ngay cả người nhà, Mặc Hàm và Viên Hòa Đông cô cũng giấu. Cũng không phải bệnh gì nặng, không nên nói ra để người ta phải lo lắng.

Trốn ở trong chăn mà ho khan, cô cắn răng âm thầm chịu đựng những dày vò, nhưng nhớ do ốm đau mang đến. Nhắm mắt lại, cô không được nhớ anh, không được nhớ anh... Nhưng cuối cùng vẫn lại nhắc tên anh trong giấc mơ.

Tháng Sáu, thời gian tốt nghiệp ngày càng gần thì những người trong lớp chưa tìm được việc làm lại càng nóng lòng như lửa đốt. Trần Minh chính là một trong số đó, bởi vì vóc dáng cô quá thấp nên liên tục bị mấy bệnh viện từ chối. Phương Tú Mai cùng Lâm Ngọc Cẩm, Vương Nhã Lệ thì chuyển đến ở gần bệnh viện tỉnh. Hai người cùng phòng ký túc khác đã đi trực đêm. Nửa đêm bỗng vang lên tiếng khóc thút thít khe khẽ, Hứa Tri Mẫn xuống giường, khẽ gọi: “Trần Minh, Trần Minh.”

“Cô giáo nói, muốn mình về nhà tìm việc.” Trần Minh che mặt, không ngừng được hai hàng lệ.

Hứa Tri Mẫn không thể nào an ủi cô, bệnh viện số 1 trực thuộc đại học M thông báo tuyển dụng vào tháng tám, tiền đồ của chính cô cũng mong manh như thế mà thôi. Lặng lẽ vuốt tay bạn cùng phòng mãi đến khi đối phương im lặng hẳn, cô giúp bạn đắp chăn rồi mới chui lại vào ổ chăn của mình.

Mở di động lên thì thấy thông báo có một tin nhắn, là Viên Hòa Đông gửi đến. Không biết vì sao, những ngày gần đây anh có thói quen vào lúc trực đêm sẽ thỉnh thoảng gửi một hai tin nhắn cho cô. Nội dung đều là nói mấy chuyện không đâu, câu cú có vẻ lộn xộn. Nói là tháng này bọn họ xác nhận trở về khoa chính quy. Xảy ra chuyện gì sao? Hứa Tri Mẫn bắt đầu suy nghĩ. Tuy nói mấy năm qua, cô với anh vẫn chưa tiến triển đến quan hệ yêu đương nhưng cô đúng là từng vì anh mà rung động. Không có tình yêu, cũng có tình bạn, bất cứ mối quan hệ bạn bè chân thật nào cô cũng sẽ quan tâm.

Viên Hòa Đông quả thật là đang lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Ai cũng biết, hiện tại ở trong nước lĩnh vực giải phẫu can thiệp đang là một cục thịt béo bở. Riêng khoa nội tim mạch đã có hai giáo sư uy tín, một người họ Vương, một người họ Tân. Giáo sư Vương là du học sinh từ Mỹ trở về, hiện đang dẫn đầu nhóm can thiệp được ca ngợi là phái Mỹ. Giáo sư Tân đến từ Nhật Bản, chuyên về phần kỹ thuật can thiệp, hiện đang dẫn dắt nhóm phái Nhật. Quách Diệp Nam luôn đi theo giáo sư Vương. Lúc Viên Hòa Đông vừa về bệnh viện tỉnh, Trương Tề Duyệt học trò cưng của giáo sư Tân đã đích thân tìm tới nói chuyện với Viên Hòa Đông, đối với công việc và cuộc sống hàng ngày của Viên Hòa Đông lại thêm quý trọng.

Trong lòng Viên Hòa Đông biết Trương Tề Duyệt có thể là đã nhận lệnh của thầy, có ý đồ lôi kéo anh. Bởi vậy Viên Hòa Đông dùng hết đủ loại biện pháp khước từ đủ loại hảo ý của bọn họ. Nhưng mà, nếu cùng Quách Diệp Nam theo giáo sư Vương, nghĩ đến Quách Diệp Nam cùng Mặc Thâm là chỗ bạn bè nhiều năm thì trong lòng lại có chút vướng mắc. Đối với người như Mặc Thâm, anh không thể nói là ghét đến cực điểm, nhưng quả thật là không có thiện cảm. Trong đó, ngoài nhân tố Hứa Tri Mẫn, tranh luận giữa anh với Mặc Thâm chủ yếu tập trung ở thái độ cư xử đối với y học và sinh mệnh con người. Tệ nhất là, đối với mâu thuẫn quan điểm này, Quách Diệp Nam dường như nghiêng về phía Mặc Thâm.

Lắc đầu thở dài, luân chuyển hết các khoa, trở lại khoa chính quy, Viên Hòa Đông lại càng không an tâm. Trương Tề Duyệt ngày nào cũng tìm anh nói chuyện. Trong khoa nếu có bố trí giáo sư Tân giải phẫu can thiệp, vị trí trợ thủ không phải Trương Tề Duyệt thì chính là Viên Hòa Đông, những ca giải phẫu đơn giản thì do hai người bọn họ tự làm. Viên Hòa Đông tiếp xúc lâu ngày với Trương Tề Duyệt cũng cảm thấy Trương Tề Duyệt này cũng có chút “tạm được”.

Phần lớn sinh viên y đều ôm giấc mộng cao xa là được hành y tế thế (làm nghề y cứu đời) bước vào học viện y khoa, nhưng mà, sau khi trải qua gian khổ, cuối cùng bước vào cánh cửa hệ thống xã hội y học, lại phát hiện giữa mơ và thật dù sao cũng rất khác nhau. Muốn thực hiện giấc mơ khoác áo blue thì trước hết phải trở thành một người có thể tồn tại ở trong xã hội. Cho dù Viên Hòa Đông có giấy dựa thế nào, anh tất nhiên vẫn không thể thoát ly tập thể, chỉ có thể lựa chọn một nơi để cùng tồn tại.

Qua nhiều lần suy nghĩ, Viên Hòa Đông bắt đầu tiếp cận Trương Tề Duyệt. Nguyên nhân cán cân mất thăng bằng rất đơn giản, giáo sư Vương đối với đông y không hề biết gì cả. Trương Tề Duyệt lại tỏ ý với Viên Hòa Đông là giáo sư Tân đối với đông y cảm thấy rất hứng thú.

Quách Diệp Nam biết tin này lại sốt ruột. Cuộc đua giữa phái Mỹ và phái Nhật nhất định phải có người phải thua. Quách Diệp Nam lại không muốn trở thành đối thủ của người bạn tốt nhất thời đại học.

Đêm đó, Trương Tề Duyệt hẹn Viên Hòa Đông, tính chính thức dẫn Viên Hòa Đông đến gặp giáo sư Tân. Sau lần gặp mặt này, Viên Hòa Đông có thể sẽ tham gia vào phái của giáo sư Tân.

Quách Diệp Nam không còn cách nào đành phải tìm Mặc Thâm thương lượng. Mặc Thâm biết thời cơ mà anh khổ sở chờ đợi đã đến, vì thế nghiêm túc hỏi lại: “Cậu chắc chắn là muốn ngăn cản chứ, cho dù mình dùng biện pháp gì cũng được?”

Quách Diệp Nam nghiêm mặt nói: “Ừ! Cậu ta là người thế nào, Trương Tề Duyệt lại là một tên như thế nào, cậu với mình đều rất rõ.”

Mặc Thâm cười: “Mình thừa nhận, cậu ta là người mà chúng ta muốn, để cậu ta rơi vào tay Trương Tề Duyệt thì không ổn. OK, mình giúp cậu, coi như là cũng vì mình.”

Mở di động ra, anh tìm một dãy số rồi gọi, Mặc Thâm tĩnh tâm sau khi nghe một tiếng tút, là giọng nói hơi khàn của Hứa Tri Mẫn.

“Alo, xin hỏi ai đây ạ?”

Thần kinh mẫn cảm của Mặc Thâm bởi vì hai tiếng ho khan của cô mà phút chốc căng thẳng, anh nói: “Bị cảm à?”

Hứa Tri Mẫn kinh ngạc thắc mắc. Với tính cách của anh, vô sự bất đẳng tam bảo điện. Nhịn cơn ho xuống, cô trả lời: “Không phải cảm mạo đâu. Tìm em có chuyện gì sao?”

Mặc Thâm nhìn ra ngoài bầu trời đêm hè, nói nhỏ: “Chuyện này chỉ có em mới có thể làm được.”

Hứa Tri Mẫn chau mày: “Anh nói đi.”

Anh dùng những lời ngắn gọn, khái quát nhất kể lại nguyên nhân kết quả sự việc cho cô nghe. Sau khi cô nghe xong, cũng hiểu được ý của anh: “Anh muốn em ngăn cản anh ấy?”

“Đúng vậy.”

“Anh chắc chắn là như vậy?” Đồng thời với lúc hỏi câu này, trong lòng cô cũng hơi đau. Đối với anh mà nói, đến tột cùng cô là cái gì. Vào thời khắc mấu chốt vì ích lợi, anh cũng có thể chấp tay nhường cô cho người khác? Không hiểu sao, cô lại vì câu “Đúng vậy” này của anh mà thấy khó chịu.

“Anh hy vọng em hiểu. Làm như vậy đối với cậu ta là có lợi chứ không hại.” Anh biết cô sẽ hiểu điều đó, lại nói, “Anh tin em, cũng tin vào chính bản thân anh, mới có thể để em làm như vậy.”

Câu này có nghĩa là gì? Tổ tình trá hình? Cô không hề thấy vui chút nào, cũng vì lời này của anh mà làm cho cô nhớ tới ngày đó trong nhà thờ, anh nói anh sẽ vì một người nào đó mà cầu nguyện với Chúa. Hứa Tri Mẫn đột nhiên cảm giác, người nào đó khiến anh thay đổi rõ ràng đã biến mất. Như vậy nguyên nhân thay đổi này của anh nhất định không bình thường. Ruột gan rối bời, cô ho mạnh.

“Hứa Tri Mẫn!” Giọng của anh lại cao lên.

Cô nuốt ngược cho thuận khí, suy nghĩ quay trở lại vấn đề của Viên Hòa Đông. Nếu đúng như lời anh nói, anh nhờ cô làm như vậy là bất đắc dĩ. Theo cô biết, trung tâm tim ngoại khoa cơ bản nằm trong tay thầy của Mặc Thâm và Dương Sâm. Giải phẫu can thiệp ở tim nhiều rủi ro, một khi nội khoa thất bại nhất định phải tìm ngoại khoa giải quyết, do đó ngoại khoa và nội khoa có mối quan hệ rất mật thiết. Nếu Viên Hòa Đông trở thành địch thủ của bọn họ thì tương lai của Viên Hòa Đông ở bệnh viện tỉnh sẽ rất đáng lo ngại. Thêm nữa, cô nghiễm nhiên không tin một người trọng tình cảm như Viên Hòa Đông làm sao có thể thực sự muốn đoạn tuyệt với Quách Diệp Nam. Viên Hòa Đông chỉ cần bước sai một bước thì cuối cùng người chịu thiệt vẫn là bản thân anh. Sau một phen suy nghĩ cô kết luận, Viên Hòa Đông chỉ là đang mở mịm, bị đối phương bắt được nhược điểm mà dụ dỗ. Nói vậy người ở bệnh viện tỉnh nói Viên Hòa Đông đều không nghe, chỉ còn lại có một người ngoài như cô.

“Anh yên tâm đi. Em làm như vậy không phải vì các anh, mà là vì anh ấy.” Nói xong, Hứa Tri Mẫn cúp máy, nuốt nước miếng. Sau đó liền ngay lập tức gọi điện cho Viên Hòa Đông.

Viên Hòa Đông đang cùng Trương Tề Duyệt đi tới cửa bệnh viện. Trương Tề Duyệt đến bãi đỗ xe lái xe ra. Đúng lúc đó Viên Hòa Đông nhận được điện thoại của Hứa Tri Mẫn.

“Sư huynh, anh đang ở đâu?”

Viên Hòa Đông đột nhiên nghe thấy giọng của cô thì khóe môi cũng khẽ nhếch lên. Đây là lần đầu tiên cô gọi điện cho anh.

“Anh vừa hết giờ làm. Em thì sao? Sao lại rảnh...” Anh vừa nói được một nửa liền nghe thấy tiếng cô liên tục ho khan mới khấn trương nói, “Em bị bệnh hả?”

“Không sao ạ.”

Anh biết cá tính cô luôn cố chấp kiên chế, nếu cô mà nói “không sao” thì anh càng lo lắng, anh nói: “Tri Mẫn, nói thật cho anh biết, có phải em bị cảm rồi không? Đã uống thuốc chưa?”

“Chuyện của em đợi lát nữa rồi nói sau. Giờ em muốn nói là, sư huynh, có phải anh đang giận đối gì Quách sư huynh không?”

Viên Hòa Đông nhủ mảy: “Em, Quách sư huynh gọi điện cho em?”

“Mặc kệ Quách sư huynh có gọi điện cho em hay không, chủ yếu là sư huynh nghĩ như thế nào? Sư huynh cảm thấy làm việc với người nào có vẻ tốt hơn?”

Viên Hòa Đông vốn cũng đang rất do dự. Làm bạn với Quách Diệp Nam nhiều như vậy năm, so với Quách Diệp Nam anh còn luyến tiếc hơn.

“Sư huynh không phải đã nói muốn cùng làm việc với em sao?”

“Tri Mẫn.” Anh khàn khàn gọi cô. Anh đúng là rất muốn làm việc chung với cô, ngay từ khoảnh khắc ban đầu gặp được cô, anh đã thấy cô chính là người có thể hiểu anh nhất.

“Sư huynh, vậy anh có thể suy nghĩ thêm một chút không? Nếu em, anh và Quách sư huynh cùng làm việc trong một khoa mà anh lại bất hòa với Quách sư huynh...”

“Anh không có khả năng bất hòa với cậu ta!”

Cô nhẹ nhàng mà hài lòng bật cười: “Vậy là được rồi.”

Nút thắt trong lòng Viên Hòa Đông cũng vì tiếng cười này của cô mà nói lỏng đi nhiều, anh cũng không khỏi cười nói: “Được rồi, anh thua em. Tuy không biết là ai bảo em gọi điện cho anh, nhưng tối nay anh cũng đang định dứt khoát từ chối người ta.”

Hứa Tri Mẫn cũng không đơn thuần và vui vẻ như Viên Hòa Đông nghĩ. Nếu để Viên Hòa Đông đến đó, nói không chừng anh lại bị đối phương thuyết phục. Tuyệt đối không thể để thất bại trong gang tấc. Thính lực tập trung toàn bộ vào động tĩnh của đối phương, lòng bàn tay của cô ướt sũng, cả di động cũng cầm không được.

“Tri Mẫn, cứ như vậy đi, sau khi xong anh sẽ gọi lại cho em.”

“Đợi chút!” Cô buột miệng nói, trái tim lại đập dữ dội.

“Sao vậy?”

Cô phải làm sao bây giờ? Cô có thể lấy danh nghĩa gì giữ anh lại? Nếu đã xác định mình không thể yêu anh... Mở miệng nhưng cái gì cũng không thể nói, có cái gì đó chua chát nghẹn ở trong cổ họng, cô dốc sức ho.

Viên Hòa Đông càng nghe càng sợ hãi: “Hứa Tri Mẫn? Hứa Tri Mẫn, em trả lời anh đi!”

Dù sao anh cũng không thể không lo lắng. Cô vừa ho vừa nói: “Không, sao.” Buông di động xuống, cô chạy đến bồn rửa tay bên cạnh bồn khan.

Viên Hòa Đông nghe một tràng dài tiếng tí tách, nhìn chăm chú bóng mình in trên mặt đất thật lâu. Anh không phải là người hồ đồ, là ai bảo cô gọi điện đến, anh đại khái cũng đoán được. Ánh mắt nhắm lại, nhớ

lại một đám kia của Mặc Thâm thời đại học, cú đám đó e là sẽ cả đời in sâu vào lòng mấy người bọn họ. Trở thành đối thủ với người này cũng không phải là chuyện sáng suốt. Viên Hòa Đông anh sẽ dùng cách của mình mà có được người mình yêu, sẽ tôn trọng bất cứ quyết định nào của Hứa Tri Mẫn. Nhưng công bằng mà nói, giao Hứa Tri Mẫn cho một người như vậy thì thế nào cũng không thể an tâm.

Thấy xe Trương Tề Duyệt xuất hiện ở giao lộ, Viên Hòa Đông bước xuống bậc thang. Đang dừng trước cửa xe, anh bỗng nhiên cảm nhận được cái gì đó, quay đầu, nhìn lên một ô cửa sổ trên lầu 3, bóng dáng cao lớn của Mặc Thâm đang đứng đó. Bàn tay Viên Hòa Đông đặt ở trên cửa xe run lên: Cậu ta như vậy mà cũng nói là yêu cô sao? Biết rõ cô bị bệnh mà không ở bên cô, còn khiến cô lo lắng. Còn mình thì sao, rõ ràng nghe ra cô bệnh cũng không nhẹ, mà cũng...

“Hòa Đông?” Trương Tề Duyệt từ trong xe ló đầu ra, hỏi.

Nhú chặt mày lại, Viên Hòa Đông buông tay xuống: “Bác sĩ Trương, em xin lỗi. Tối nay em không thể cùng anh đi gặp giáo sư rồi.”

“Gi?” Trương Tề Duyệt kinh ngạc, “Hòa Đông, cậu đã hẹn với giáo sư rồi mà.”

“Anh nói với giáo sư một tiếng, em có người thân bị bệnh cấp tính.” Viên Hòa Đông nhanh chóng xoay người, vòng qua xe hơi, giơ tay bắt taxi. Anh không phải Mặc Thâm, anh sẽ đi đến bên cô, cho dù cuối cùng cô có chọn yêu ai.

“Này! Hòa Đông!” Trương Tề Duyệt vội vàng xuống xe nhưng không kịp gọi Viên Hòa Đông lại. Chiếc taxi đã phóng đi như bay, anh ta hồn hển dậm chân một cái, ngẩng đầu nhìn thấy Mặc Thâm đôi mắt âm u đứng khuất trong góc tối trên lầu 3 mà phần nộ đập một phát lên óc xe.

Trần Minh mở cửa ký túc, trong phòng tối đen như mực, cô gọi: “Có ai đó không?” Bàn tay cô bật công tắc trên tường, ánh đèn vừa sáng lên thì hình ảnh Hứa Tri Mẫn ngã bên bồn rửa tay liền đập vào mắt.

“Trời ơi?!” Trần Minh hoảng hốt vỗ mặt của cô, “Hứa Tri Mẫn, nói chuyện với mình đi? Đừng làm mình sợ mà.”

Hứa Tri Mẫn ừ ừ đáp lại, cố gắng cầm tay Trần Minh chống người ngồi dậy. Lê lét về giường ngồi xuống mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cô thở phò phò nói không nên lời. Trần Minh thấy mặt cô trắng bệch thì giật cả mình: “Cậu nằm ở đây đi, mình đi gọi người đến giúp.” Vừa vọt tới cửa liền gặp ngay một người, ngửa đầu lên nhìn lại ngạc nhiên kêu lên: “Viên sư huynh?”

Viên Hòa Đông nhìn vào góc phòng đằng xa, liếc mắt một cái liền thấy Hứa Tri Mẫn đang dựa vào khung giường, cả người đều run run. Anh vội vàng đẩy Trần Minh ra, bước hai bước qua, một tay kéo Hứa Tri Mẫn vào trong lòng, kinh ngạc vì thấy cô gầy rạc hẳn đi. Hô hấp của anh cũng theo cô mà dồn dập hẳn lên. Vội vàng bắt mạch ở cổ tay cô, mạch đập rất nhanh. Anh nôn nóng hỏi Trần Minh: “Cô ấy không đi khám sao?”

“Có ạ. Cậu ấy vẫn uống thuốc mà, thuốc đều ở trong này.” Trần Minh đưa hộp thuốc trên bàn cho Viên Hòa Đông.

Viên Hòa Đông nhìn tên thuốc, là kháng sinh Cephalosporin, anh lại hỏi: “Sổ khám bệnh của cô ấy đâu?”

“Chắc là không có đâu. Là do giáo viên lâm sàng nhờ bác sĩ quen kê cho cậu ấy...” Thấy Viên Hòa Đông nghe xong lời này thì hai mắt trừng trừng nhìn thẳng vào mình, Trần Minh đành phải liều mạng nuốt nửa câu sau nuốt xuống bụng.

Viên Hòa Đông mạnh tay ném thuốc về lại trên bàn: “Ấu tả!” Tiện tay túm một cái ra giường bọc lấy người cô, sau đó nhanh chóng bế cô đi nhanh ra ngoài.

Trần Minh chân ngắn chạy theo sau anh, vội hỏi: “Sư huynh, em chạy tới khu cấp cứu bệnh viện gần đây đăng ký trước nhé.”

“Không cần!” Anh lạnh lùng ngắt lời cô. Hiện tại là ai anh cũng không tin. Anh chỉ cảm thấy tràn đầy đau đớn, xót xa và bức bối. Thương cô nhưng cũng giận cô. Cô nghĩ người mình làm bằng sắt sao. Bệnh thành như vậy rồi mà cũng không báo cho ai biết một tiếng.

Chui vào ghế sau xe taxi, anh thở sâu, tựa má vào mặt cô, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, anh sẽ chữa em khỏi thôi.”

Hứa Tri Mẫn mơ mơ màng màng nghe không rõ anh nói cái gì, mệt mỏi chóng mí mắt lên. Chiếc xe xóc nảy khiến cô mệt mỏi dựa vào trong lòng anh, tiếng bánh xe đè lên sỏi cát vang vọng khắp màng tai cô. Trong khoảnh khắc một ngón gió khe phất qua thổi bay đi những ưu sầu trong cuộc sống để cô lẳng lặng ngủ thật say. Cô đúng là quá mệt rồi.

Mặc Thâm nắm di động đi đi lại lại trong phòng, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa sổ quan sát xe cô bên dưới, nhìn từng bóng người ra vào khu cấp cứu. Anh dừng bước, đặt tay lên trán, không thể kiềm chế được những cơn sóng trào bất an trong lòng.

Quách Diệp Nam nghe ngóng tình hình từ bên ngoài đi vào, vui vẻ nói: “Cậu ấy không đến nhà giáo sư.”

“Cô ấy bệnh rồi.”

“Hứa Tri Mẫn bị bệnh?”

“Đúng vậy.” Hơn nữa chắc chắn không phải là cảm vặt thông thường, bằng không sẽ không thúc giục Viên Hòa Đông đi gấp như vậy. Mặc Thâm ngồi thụp xuống ghế, bên tai dường như vẫn vang vọng tiếng cô không ngừng ho khan. Cô bảo anh yên tâm. Theo hiểu biết của anh về cô thì cho dù có là bệnh nặng cô cũng nhất định nói là bệnh một chút. Bàn tay anh cầm điện thoại run lên, anh không thể nào yên lòng được.

Đúng lúc này Mặc Hàm đẩy cửa vào, nói: “Anh với anh Quách đều ở đây à.”

“Ừ.” Quách Diệp Nam đáp lại rồi hỏi Mặc Thâm, “Cậu chắc là cô ấy bị bệnh thật chứ?”

Lời này rõ ràng là chọc giận Mặc Thâm. Khóe miệng anh cong lên một nụ cười châm biếm, anh nói: “Cô ấy có giả bệnh thì cũng không thể lừa hết được tất cả bác sĩ ở đây.”

Quách Diệp Nam tự biết nói sai, gãi gãi đầu.

Mặc Hàm khó hiểu đứng ở ngoài nhìn, di động trong túi lại rung lên, liền nghe máy: “Viên sư huynh?”

Hai người kia lập tức nhìn về phía Mặc Hàm. Mặc Hàm nghe đối phương nói mà hơi nhúm mày. Sau vài câu trao đổi ngắn gọn, cậu ta bỗng nhiên kinh ngạc la lên: “Cái gì? Là chị Tri Mẫn?! Em lập tức xuống khu cấp cứu ngay!” Luống cuống kéo cửa, Mặc Hàm vội vã biến mất ở đầu cầu thang.

Mặc Thâm thấy thế sắc mặt liền khấn trương, vội vàng đứng dậy.

Quách Diệp Nam ngăn ở trước mặt anh: “Đợi chút. Chúng ta quan sát tình hình trước đã.”

Mặc Thâm đưa tay muốn đẩy anh ta ra. Nào ngờ Quách Diệp Nam không hề nhúc nhích nói với anh: “Cậu không phải muốn để cô ấy vào bệnh viện tỉnh sao? Nếu bây giờ cậu gặp cô ấy thì đừng mong mình đồng ý cho cô ấy vào!”

Đôi mắt Mặc Thâm dè nén lửa giận, nhìn đối phương như là muốn ăn sống nuốt tươi. Quách Diệp Nam thở dài, vỗ vỗ bờ vai anh: “Mặc Thâm, cậu bình tĩnh nghĩ đi, cậu đi, không phải càng làm cô ấy khó xử sao?” Mặc Thâm vẫn không thay đổi muốn tiến lên trước, Quách Diệp Nam nhìn không được la to: “Người anh em! Xem như mình cầu xin cậu, được không?! Mình thật sự không muốn thấy hai người anh em tốt của mình xung đột trực tiếp! Hơn nữa, cậu không phải tin tưởng cô ấy sao!”

Tin tưởng? Trên mặt Mặc Thâm hiện lên sự đau khổ khó có thể diễn tả. Anh đúng là tin tưởng cô. Nhưng thể sự khó lường. Không phải bà cũng như vậy sao, lúc gần đi còn nói hai năm sau sẽ khỏe mạnh gặp lại hai anh em họ. Kết quả thì sao, hai anh em bọn họ ngay cả gặp mặt bà cụ lần cuối cũng không được. Nhẹ nắm cánh tay bạn tốt, anh trầm giọng nói: “Diệp Nam, coi như là mình cầu xin cậu. Mình sẽ tránh ở một bên từ xa nhìn cô ấy. Chỉ cần có thể để mình nhìn thấy cô ấy mạnh khỏe là đủ rồi...”

Giọng nói vừa hỗn loạn vừa run run của anh khiến trái tim sắt đá của Quách Diệp Nam bất giác lung lay. Chuyện đã tới mức này, anh ta còn có thể nói gì được nữa, đành nói: “Ừ.”

Mặc Thâm ngay tức lao xuống cầu thang. Lúc đi xuống bậc thang cuối cùng anh gần như lão đảo. Đẩy cánh cửa lò xo thông đến đại sảnh khu cấp cứu, hai tay anh không ngừng đẩy những người qua đường đang

ngăn trở tầm mắt anh ra, ánh mắt tìm kiếm cuối cùng dừng lại ở cửa lớn. Viên Hòa Đông đang bế cô đi qua cửa tự động, Mặc Hàm cùng đồng nghiệp đang giúp đẩy giường đến. Viên Hòa Đông nhẹ nhàng đặt cô xuống ra giường trắng tinh. Ở trong mắt Mặc Thâm, gương mặt trầm tĩnh cô trắng như tuyết, những bông tuyết mà anh đã đưa cô đi ngắm, những bông tuyết ngập trời như là muốn bao phủ lấy cô. Mặc Thâm bối rối dậm bước. Quách Diệp Nam ở phía sau giữ chặt anh. Mặc Thâm trở mắt nhìn bọn họ đẩy cô vào phòng cấp cứu, cánh cửa đóng lại, cả thế giới đều biến thành một màu xám tĩnh mịch.

28. Chương 28

Quách Diệp Nam thở dài. Mặc Thâm ở trước mặt anh ta đi tới đi lui, sắc mặt tái nhợt cố gắng nhìn hai cánh cửa kia. Không lâu sau, một y tá bưng khay đựng tiêu bản máu đi ra khỏi phòng cấp cứu, vội vã đưa đến khoa xét nghiệm. Mọi người lúc đi qua bọn họ đều không khỏi tò mò. Có một cậu bé chạy bành bặc tới nhìn hai người bọn họ: “Chú làm sao vậy?”

Quách Diệp Nam tức giận, vẫy vẫy tay: “Đi chỗ khác chơi, đi chơi đi.” Ngẩng đầu lên lại thấy một y tá khác mở cửa phòng cấp cứu ra gọi vào trong: “Bác sĩ Viên, khoa xét nghiệm gọi điện.” Sau đó Viên Hòa Đông từ trong phòng cấp cứu đi ra, đến văn phòng bác sĩ nghe điện thoại.

Tận dụng thời cơ, Mặc Thâm lập tức cất bước đi nhanh qua.

“Đợi chút.” Quách Diệp Nam vươn tay, nhưng chỉ bắt được không khí. Mặc Thâm lập tức xuyên qua đám người, nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Bên giường bệnh, y tá cùng Mặc Hàm đang theo dõi. Mặc Hàm xoay người nhìn thấy anh trai cùng Quách Diệp Nam đi theo tới đây: “Anh? Anh Quách?” Quách Diệp Nam ra vẻ hết cách sờ mũi.

Ánh mắt Mặc Thâm vừa nhìn thấy cô đang nằm giữa một thế giới khắp nơi trắng xóa liền không rời ra được. Bước nhanh qua, dùng sức nắm lấy tay cô đặt ở mép giường. Tay cô ướt đầm, lòng bàn tay rất nóng. Lại nhìn cô nằm ở trên giường nhắm chặt mi mắt, cô đang đeo ống dưỡng khí, hai gò má ẩn hiện vết đỏ không khỏe mạnh. Nghe hơi thở của cô vừa nông vừa gấp, anh nhìn chăm chăm chỉ số hiển thị trên máy theo dõi bệnh nhân sáu tham số, anh nghiêm túc hỏi: “SPO2[1] khi nhập viện là bao nhiêu?”

Mặc Hàm đáp: “Khoảng 90%, sau khi cho thở oxi, có thể đạt tới 99% tới 100%.”

“Máu thì thế nào?”

“Đã lấy máu, vẫn chưa có kết quả.”

“Còn làm những xét nghiệm gì nữa?”

“Phân tích máu, mười hai mục sinh hóa, năm enzyme tim, với một số hạng mục xét nghiệm thông thường khác, tất cả tiêu bản máu đã được đưa đi.”

“Tiếng hô hấp như thế nào? Đưa anh ống nghe.”

Y tá ở đối diện nhanh chóng chạy đi lấy ống nghe đưa cho anh. Mặc Thâm đang định đeo ống nghe lên, cánh cửa phía sau bỗng nhiên mở ra. Là Viên Hòa Đông trở về.

Quách Diệp Nam thấy thế, liền chạy lên trước đón rồi nói hai câu: “A Viên, cậu nghe mình nói...” Viên Hòa Đông làm như không thấy anh ta, đi thẳng đến trước mặt Mặc Thâm, lạnh lùng nói: “Cậu tới đây làm gì?!”

Mặc Thâm thản nhiên lướt mắt qua gương mặt tức giận của anh: “Mình đến thăm cô ấy.”

“Cô ấy là bệnh nhân của mình. Tình trạng hiện tại của cô ấy không thích hợp gặp khách, mời cậu ra ngoài!”

Quách Diệp Nam vừa nghe liền nghĩ: Vậy còn được! Vội vàng sáp vào giữa hai người, rồi giải thích với Viên Hòa Đông: “A Viên, chủ ý ới thiêu đó là của mình. Mặc Thâm thật sự không biết cô ấy bệnh nặng như vậy, bằng không tuyệt đối sẽ không tìm cô ấy.”

“Không. Chủ ý đó là của mình.” Mặc Thâm ngắt lời.

Quách Diệp Nam nổi cáu: “Cậu không thể bớt nói một câu sao!”

“Không, có chuyện thì tốt nhất phải nói rõ trước. Dù sao cũng là đồng nghiệp cùng khoa.” Mặc Thâm điềm tĩnh nói với mọi người.

Viên Hòa Đông nghe nói như thế thì sự nhẫn nại cũng bị đẩy tới cực hạn. Anh đẩy Quách Diệp Nam ra, tiện đà nắm áo Mặc Thâm, giờ nắm đầm lên lại đột nhiên nhớ tới Mặc Thâm là cao thủ đai đen Taekwondo. Cẩn thận đảo mắt, nhìn một bên mặt lạnh lẽ của Mặc Thâm, hoàn toàn không có thái độ sẽ đánh trả. Viên Hòa Đông hít vào một cái, buông anh ra rồi trầm giọng nói: “Cậu tưởng như vậy là có thể giải quyết mọi chuyện sao. Cậu là bác sĩ, chắc cũng rõ là không có gì có thể đổi lấy mạng người được!”

Trái tim Mặc Thâm run lên nhưng bề ngoài vẫn làm như không có gì mà vuốt lại vạt áo: “Kết quả xét nghiệm thế nào?”

Viên Hòa Đông liếc ngang. Quách Diệp Nam bó tay nhìn hai người đối đầu mà căng thẳng đến độ sứt đầu mẻ trán. Mặc Hàm trước sau chỉ đứng bên cạnh không nói gì. Căn bản là do cậu không biết chân tướng ẩn trong đó, nhưng nhìn anh trai kính yêu cùng với sư huynh không hiểu vì sao lại tranh chấp thì vẫn thấy vừa khó xử lại lo lắng. Bàn tay lơ đãng đụng vào cạnh giường thì bỗng nhiên bị cầm lấy. Khẽ ngạc nhiên cúi đầu, nhìn thấy người bệnh đang nắm lấy tay mình.

Hứa Tri Mẫn đang chìm vào trong cơn ác mộng, đầu tiên hình như là về lại hồi mười ba tuổi. Ngày đó cô vui vẻ tan học về nhà, buông túi sách xuống cô gọi: “Ông ngoại, ông ngoại ơi, tối nay mẹ dặn chúng ta ăn cơm trước.” Không nghe thấy tiếng ông ngoại trả lời, cô đi vào phòng ngoại, bật đèn, liền tìm thấy ông ở phía sau bàn. Ông đang ngồi dưới đất, lưng tựa cạnh bàn, gục đầu không nhúc nhích. Cô chớp mắt mấy cái, đi qua một tay xoay mặt ông cụ lại: “Ông ngoại ơi, ông không khỏe à?” Ông cụ bỗng nhiên nghiêng người qua một bên sau đó là ngã xuống đất. Tim cô bất chợt như cũng rơi xuống, ngã đập mông xuống đất. Vỗ vỗ lồng ngực đang dồn dập phập phồng, cô đi qua muốn kéo ông dậy. Nhưng lúc đụng vào tay ông thì lại dần dần biến thành tay bà dì...

Cô bỗng nhiên trợn to mắt, sợ hãi, nắm chặt Mặc Hàm ở trước mắt: “Bà dì đâu rồi? Bà dì ở đâu?”

Nhắc tới bà, gương mặt Mặc Hàm tái mét. Đối diện với Hứa Tri Mẫn đang không ngừng hỏi, cậu run run môi, nhưng một chữ cũng nói không nên lời. Mặc Thâm quay đầu nhìn thấy cảnh này liền lập tức kéo em trai ra phía sau mình. Vén mấy sợi tóc mái ướt nhẹp của cô, anh yên lặng đối diện với hai tròng mắt lo âu của cô, bình tĩnh nói: “Bà khỏe lắm. Bà đang rất khỏe. Cho nên, em cũng phải nhanh chóng hồi phục đấy.”

“Em?” Cô nhìn rõ trên người anh đang khoác áo blue thì đột nhiên bừng tỉnh, “Đây là đâu?”

“Khu cấp cứu phân viện hai của bệnh viện tỉnh.”

Sao mình lại đến khu cấp cứu? Trong đoạn trí nhớ ngắn ngủi cuối cùng của cô là đang trò chuyện với Viên Hòa Đông. Quay đầu, cô nhìn thấy Viên Hòa Đông thần sắc phức tạp đang nhìn mình. Nói như vậy, cuối cùng anh là vì cô mà không đi gặp giáo sư, không có đi sai một bước. Hứa Tri Mẫn sụp mắt xuống, muốn chống người dậy.

“Không được cử động.” Viên Hòa Đông ấn cô xuống, dặn dò người bên cạnh, “Chuẩn bị máy điện tâm đồ, phải làm điện tâm đồ mười tám đường kết hợp.”

Mặc Thâm cảnh giác: “Enzyme tim bao nhiêu?”

Hứa Tri Mẫn từ hai câu nói này mà nghe ra điều bất thường. Chẳng lẽ là cô cảm mạo vẫn chưa khỏi, đến mức nghiêm đến cơ tim. Cô không khỏi khẩn trương nói: “Là viêm cơ tim sao?”

“Không phải.” Viên Hòa Đông vội vàng phủ nhận.

Hứa Tri Mẫn trừng mắt nhìn anh, có vẻ không tin.

“Anh không gạt em đâu. Người bị viêm cơ tim sẽ thấy lồng ngực đau tức khó chịu. Em có đau không?”

Hứa Tri Mẫn nhúu mày lại, lời của anh nói cũng không phải không có lý. Cô chỉ là hay bị ho dữ dội, thở hổn hển thôi. Cô hỏi tiếp: “Chỉ là cảm cúm thôi chứ?”

Viên Hòa Đông vỗ về đầu cô, dịu dàng nói: “Nhiều nhất là viêm phế quản.”

Mặc Thâm nhanh chóng nhìn chăm chăm y tá đi vào thay dịch truyền cho bệnh nhân. Thấy cô y tá treo thuốc chích là vitamin C, dung dịch GIK và thuốc nước, lúc này anh ý thức được: Viên Hòa Đông nói viêm phế quản chẳng qua là từ ngữ bác sĩ tùy theo tình hình sẽ thường dùng để trấn an bệnh nhân. Bản thân cô cũng tự cảm thấy tình trạng bệnh của mình không rõ ràng, chỉ có thể phán đoán dựa theo kết quả kiểm tra. Dựa theo tình hình này mà suy đoán, kết quả xét nghiệm năm loại enzyme tim hoặc nhiều hoặc ít có chút vấn đề. Nghĩ vậy, sắc mặt Mặc Thâm càng nghiêm trọng, càng cầm chặt tay cô. Hứa Tri Mẫn cảm thấy tay mình hơi đau, hơi khó hiểu mà quay đầu nhìn anh.

Máy điện tâm đồ đã chuẩn bị, Viên Hòa Đông đưa tay cởi một loạt nút áo sơ mi của cô. Hứa Tri Mẫn cuống quýt giữ tay anh lại: “Không phải chỉ là cảm cúm thôi sao? Không cần phải làm đâu.”

Viên Hòa Đông rất kinh nghiệm nói: “Đây là kiểm tra theo quy tắc.”

Hứa Tri Mẫn liền bắt bẻ: “Sư huynh, anh đang dọa em chưa học qua lâm sàng sao? Nếu có theo quy tắc thì cũng là điện tâm đồ mười hai đường kết hợp chứ đâu có làm mười tám đường kết hợp.”

Viên Hòa Đông không dự đoán được cô sẽ ra chiêu này nên hơi ngừng lại. Ngoài dự kiến, Mặc Thâm lại nói: “Theo quy định tiến hành chẩn đoán cấp cứu ở đây là phải làm mười tám đường kết hợp. Em đừng quên, đây chính là nơi đã tạo nên thương hiệu trung tâm tim mạch trong toàn tỉnh thậm chí cả nước đấy.”

Hứa Tri Mẫn giật mình, nhìn gương mặt nhìn không ra cảm xúc kia của Mặc Thâm. Cô nhúu mày quay lưng lại, cô quyết tâm nói: “Không làm!” Thật ra cô biết bọn họ yêu cầu cô làm kiểm tra chắc chắn là muốn tốt cho cô. Nhưng làm điện tâm đồ phải cởi hết một bên áo, ở trước mặt hai người bọn họ mà phải để trần nửa người thì cô làm không được.

“Tri Mẫn!” Viên Hòa Đông thấy vậy thì có hơi cáu. Còn dám nói vậy nữa, anh còn chưa có mắng cô một trận đấy, bệnh thành như vậy rồi đúng là không mắng không được.

Hai anh em Mặc gia đầy mắt có chút nghi hoặc. Có một cái người ta gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, Quách Diệp Nam đứng ở ngoài quan sát liền cười. Anh ta vòng qua A Viên đang tức giận, đến gần Hứa Tri Mẫn thấp giọng nói: “Em không làm điện tâm đồ thì Viên sư huynh của em sẽ không đồng ý. Như vậy đi, tôi gọi bác sĩ nữ đến giúp em làm điện tâm đồ. Người này em cũng biết đấy, tên là Lâm Giai.”

Lâm Giai? Hứa Tri Mẫn nhớ đến vị sư tỷ đã bắt tay làm quen với cô ở trong phòng tự học. Nghe nói chị ấy được khoa nhi bệnh viện tỉnh giữ lại.

Quách Diệp Nam thấy cô im lặng không lên tiếng, cho là cô đã đồng ý nên nói với Mặc Hàm: “Lâm Giai đang luân chuyển khoa vào khu cấp cứu. Đêm nay cô ấy có trực không? Nếu có thì kêu cô ấy lại đây một lát.”

“Em đi hỏi một chút.” Mặc Hàm gật đầu đi ra cửa.

Hai người kia cũng lập tức hiểu ra là có chuyện gì. Viên Hòa Đông thấy đúng là dở khóc dở cười. Mặc Thâm đưa tay che miệng cúi đầu cười, nhìn cô cố gắng che giấu gương mặt xinh xắn đang đỏ bừng mà suy nghĩ sâu xa: tình trạng của cô ấy đã có chuyển biến tốt, xem ra là đã dùng đúng thuốc.

Không lâu sau, Lâm Giai theo Mặc Hàm đi vào, đuổi đám đàn ông con trai ra, làm điện tâm đồ cho bệnh nhân.

Viên Hòa Đông lo lắng dặn: “Mười tám đường kết hợp.”

“Biết rồi.” Lâm Giai kéo màn, vui đùa nói, “Không được nhìn lên.”

Viên Hòa Đông méo miệng, anh cũng không phải là chưa từng thấy phụ nữ để trần một phần nào đó trên bàn mổ. Nghĩ lại, anh lại thấy cảm giác này so với khi nhìn người con gái mình yêu dù sao cũng khác. Chỉ nghĩ thôi mà không hiểu sao anh lại sợ, than thầm trong lòng: hèn gì thấy cô từng nói tuyệt đối không khám cho người thân của mình bị bệnh nặng, chứ đừng nói tới tự mình lên bàn mổ cầm dao mổ cho người mình yêu.

Lo lắng đi đến bên cạnh Quách Diệp Nam, Viên Hòa Đông do dự nói: “Diệp Nam, cậu có thể cùng mình nói với chủ nhiệm một tiếng không. Khoa chúng ta năm nay ban đầu không phải có hai vị trí y tá sao? Xem có thể nhiều hơn không.”

Mặc Thâm đang đợi một câu này của anh, cười nhẹ một tiếng, lặng lẽ nhìn Quách Diệp Nam khó xử gãi đầu. Quách Diệp Nam nghe thấy tiếng cười đầy ẩn ý của Mặc Thâm lạnh trí nói: “Mình có thể cùng cậu đi nói với chủ nhiệm. Nhưng mà bên khoa nội tim và khoa ngoại tim chúng ta có cùng một tổ y tá. Bởi vậy, tốt nhất là bên phía khoa ngoại cũng có người đi nói mới được.”

Viên Hòa Đông tất nhiên không có hứng cùng Mặc Thâm nói bất cứ vấn đề gì về Hứa Tri Mẫn. Anh ôn hòa trả lời Quách Diệp Nam: “Ừ. Vậy làm phiền đồng nghiệp bên khoa ngoại.”

Khóe miệng Mặc Thâm cong lên một nụ cười giễu cợt. Chỉ cần cô đến bên anh, anh còn chưa theo đuổi thì làm sao có thể để gã khác có cơ hội tiếp cận trái tim cô chứ?

Lúc này, bệnh nhân đã làm xong điện tâm đồ. Lâm Giai đem đồ thị điện tim giao lại cho bọn anh. Mấy người cùng cẩn thận nghiền ngẫm, đoạn S-T lo lắng nhất không có vấn đề gì, điện tâm đồ đại khái là bình thường. Kết quả sinh hóa cũng đã có, Kali trong máu hơi thấp. Mà CK-MB[2] lại khá cao. Sau khi bàn bạc, Lâm Giai nói: “Còn nằm viện không? Tính của em ấy mình cũng biết, em ấy sẽ không chịu nằm viện đâu.”

Những người ở đây đều biết tình hình Hứa Tri Mẫn rất bướng bỉnh. Hơn nữa chẩn đoán viêm cơ tim chỉ là nghi ngờ, không thể hoàn toàn chẩn đoán chính xác. Viên Hòa Đông không tính nói cho bệnh nhân biết chẩn đoán “Không loại trừ viêm cơ tim do virus”, những người khác cũng đồng ý. Mấy người cùng Hứa Tri Mẫn tranh luận một hồi, rốt cuộc cũng đi đến thỏa thuận. Bọn họ cho cô dùng một ít thuốc an thần, Hứa Tri Mẫn ở trong phòng theo dõi an ổn ngủ một đêm. Lúc tỉnh dậy, bên giường chỉ còn lại Lâm Giai. Lâm Giai thần bí nháy mắt với cô: “Bọn họ vừa mới đi, bởi vì phải vội đi giao ban.” Vì thế, hết ca đêm Lâm Giai thuận đường đưa cô về đại học M.

Trong ký túc, chỉ có Trần Minh ở lại tuy đã nhận được điện thoại báo cô bình an, nhưng vẫn lo lắng cả đêm, mới sáng tinh mơ đã thức dậy chờ cô. Hứa Tri Mẫn có chút áy náy, biết lần bệnh này là không nên. Cũng như Viên Hòa Đông đã máng cô, nếu cô sớm chủ động liên hệ với anh làm hết các kiểm tra thì đã không phải đến mức nửa đêm còn phải vào cấp cứu. Sẵn lòng áy náy, cô nghe theo chỉ thị của bọn họ, nghiêm túc ở ký túc xá nghỉ ngơi hơn nửa tháng. Thuốc chích mang về từ bệnh viện đã có bạn cùng phòng giúp cô truyền.

Viên Hòa Đông mỗi ngày đều đúng giờ sẽ gọi điện cho cô, phần nhiều là hỏi han bệnh tình của cô rồi cùng cô nói chuyện phiếm giải sầu. Trần Minh thấy vậy, lại nhớ đến ngày ấy tảng đá A Viên hoang mang rối loạn bế Hứa Tri Mẫn đang bệnh đi, cô rất xúc động nói với Hứa Tri Mẫn: “Cậu hạnh phúc quá đó. Sư huynh đối với cậu tốt quá đi.”

Hứa Tri Mẫn lườm cô: “Không phải quan hệ như cậu nghĩ đâu.”

“Không phải? Vậy là Mặc sư huynh?” Trần Minh tinh ranh cười.

Hứa Tri Mẫn rất rõ, bạn cùng phòng vì sao lại không còn buồn rầu như trước. Chuyện này phải nói đến mấy ngày hôm trước, người bên phòng bên cạnh qua thăm, không cẩn thận làm vỡ hai ống thuốc chích của cô. Cô đành phải gọi điện cho Mặc Hàm. Chiều hôm đó, có người gõ cửa phòng ký túc. Cô tưởng là Mặc Hàm nên vội vàng xỏ dép lê chạy đi mở cửa. Cửa vừa mở ra thì đứng ngoài lại là Mặc Thâm.

Mặc Thâm cúi đầu nhìn hai chân cô, nở nụ cười. Cô vì thế mới nhìn thấy mình đi dép trái, co quắp rút đầu ngón chân lại, chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống.

“Sao anh lại rảnh rồi mà qua đây?” Cô hỏi.

Anh thuần thục sát trùng mu bàn tay cô rồi chích thuốc. Cô nhắm mắt nhú mày nghĩ: anh tuyệt đối là cố ý, chích thôi mà cũng dùng sức như vậy, đau chết cô mất thôi.

Anh điều chỉnh tốc độ truyền, lấy ống nghe từ trong hòm thuốc ra: “Nằm xuống, anh khám cho em.”

Cô kéo kéo chăn: “Không cần.”

Anh nhìn cái bộ dạng luống cuống này của cô lại càng nhin không được ý muốn trêu chọc cô, cố ý lạnh như băng nói: “Em đây là không tin vào y đức hay là y thuật của anh?”

Cô kinh ngạc, vội vàng nói: “Em, em không phải có ý đó.” Tiếp đó lại thấy trong đôi mắt đen của anh rõ ràng có chút ý cười, cô thẹn quá hóa giận, giơ tay lên đánh vào bờ vai anh.

Anh không nhúc nhích đón nhận cú đánh, rồi nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng nói: “Tâm trạng tốt hơn chút nào chưa?”

Biết anh muốn nói đến chuyện Viên Hòa Đông, cô cắn cắn môi: “Đã nói rồi mà, em không phải vì anh mà là vì anh ấy.”

Nói năng chua ngoa nhưng trái tim thì lại yều mềm. Đó chính là người mà anh yêu. Anh xúc động hôn các đốt ngón tay của cô, nghiêm túc nói: “Nằm xuống đi. Anh nhất định phải khám cho em.”

Cô lúc ấy mới nằm xuống, cảm giác ống nghe lạnh như băng đi vào phía trong quần áo, kề sát vào nhịp hô hấp cùng nhịp tim của cô. Trong con mắt đang mở to phản chiếu đôi mắt hết sức chuyên chú của anh. Cô thích im lặng nhìn vẻ mặt anh chuyên chú như thế này. Cũng như những bông tuyết, làm cho cô thất thần, không tự chủ được mà tham lam đưa tay muốn chạm vào mặt anh.

Anh cẩn thận nghe một hồi lâu, ngoài tiếng hô hấp hơi thô, thông qua thính chẩn có thể chắc chắn tim cô không có vấn đề. Thở ra một hơi, anh tháo ống nghe xuống, giữ chặt lấy cổ tay không an phận của cô: “Chưa từng thấy bệnh nhân nào không chịu phối hợp như em.”

Cô cười khê, nhượng mảy: “Em cho tới bây giờ vẫn chưa đồng ý làm bệnh nhân của anh.”

“Phải không?” Nhớ đến hai chữ mơ hồ này, giọng của anh càng trầm thấp. Rất nhanh sau đó, anh cúi đầu phủ lấy cánh môi cô. Nụ hôn này nhẹ như là một cái lông chim lướt qua vậy, chọc cho trái tim cô vừa ầm ập vừa ngây dại.

Cái bóng đèn Trần Minh lúc này lại không biết tình hình mà xông vào: “A?! Mặc sư huynh? Hứa Tri Mẫn...”

Hứa Tri Mẫn ra vẻ bình tĩnh đứng dậy, cầm lược chải mớ tóc mất trật tự. Mặc Thâm thì lại bình tĩnh cất ống nghe vào hộp thuốc, quay qua Trần Minh cười hỏi: “Anh có nghe cô ấy nhắc đến em, tên em là Trần Minh?”

“Đúng vậy.” Trần Minh đáp.

Sau đó, Hứa Tri Mẫn vào toilet, không biết hai người bọn họ nhỏ to nói những gì. Đến lúc tiễn Mặc Thâm, Hứa Tri Mẫn mới biết, Trần Minh từ miệng Mặc Thâm mà biết được tin tức thông báo tuyển dụng quan trọng. Rất nhanh, Trần Minh đến khu khám bệnh số 4 trực thuộc bệnh viện mới được mở để nộp đơn. Bởi vì tin tức thông báo tuyển dụng này chỉ có một số ít nhân viên nội bộ biết, số người nộp đơn rất ít, điều kiện tương đối không hà khắc như bệnh viện lớn, Trần Minh nộp đơn thành công. Từ đó về sau, cô gặp ai cũng khen Mặc sư huynh tốt như thế nào. Hứa Tri Mẫn nghĩ mà buồn cười: anh đang tính mua chuộc tất cả những người ở bên cạnh cô sao?

Một đợt trị liệu chấm dứt, Viên Hòa Đông cũng tới tái khám cho cô. Rốt cuộc bác sĩ chủ trị của cô là A Viên. Trần Minh không biết bị ai xúi giục, kéo ghế ngồi ở một bên, thoải mái nhìn Viên Hòa Đông kiểm tra cho bạn cùng phòng. Sự thật chứng minh, A Viên tuyệt đối là một bác sĩ lâm sàng cứng nhắc, già dặn, nghiêm trang nhất. Viên Hòa Đông đi đúng từng bước xem, nghe, hỏi, sờ, rất là nhàm chán. Trần Minh liên tục ngáp, mà thầm nghĩ: một soái ca đẹp thế nào mà sao lại cứng nhắc vậy nhỉ?

Viên Hòa Đông ghét tiếng ngáp của cô quá nhiều anh suy nghĩ chẩn bệnh liền nói: “Ở đây tạm thời không cần hỗ trợ. Hay là em ra ngoài một chút đi.”

Trần Minh chán ngán gạt mồ hôi: sư huynh này đúng thật là từ thời xưa đến mà.

Hứa Tri Mẫn cười toe toét, nắm cánh tay Viên Hòa Đông cười đến thiếu chút nữa là sặc hồng. Cho dù thế nào, A Viên làm việc luôn có nguyên tắc của mình. Đối xử với bệnh nhân, thân là một bác sĩ sao có thể có nửa điểm không đứng đắn. Cô hiện tại là bệnh nhân của anh, bệnh của cô anh có trách nhiệm phải chữa khỏi. Viên Hòa Đông tự nói với mình như thế, nhưng từ ngón tay bắt mạch cho Hứa Tri Mẫn mà tim anh cũng theo nhịp đập của cô từng chút từng chút gần như rối loạn. Anh thở sâu, định tâm, chậm rãi cân nhắc mạch lý của cô.

“Có vấn đề gì sao, sư huynh?” Thấy Viên Hòa Đông ấn mạch đã lâu, Hứa Tri Mẫn không khỏi thắc mắc.

Viên Hòa Đông thu tay lại, cầm bút viết mấy vị thuốc Đông y vào phần lời dặn của bác sĩ: “Bình phục rất tốt. Cơ bản không có vấn đề gì. Kê cho em toa thuốc tăng cường khí huyết, còn nữa, thuốc này phải sắc nhiều lần.”

Đối với Đông y, Hứa Tri Mẫn cho tới bây giờ vẫn kính ngưỡng, muốn tìm tòi học hỏi. Cô tự ấn mạch mình, mạch dưới ngón tay như một sợi dây thừng nhỏ đang đập, cô hỏi: “Sư huynh, mạch này của em là mạch tế đúng không?”

“Ừ, mạch tế, hơi huyền. Em nhất định là cả ngày đều nghĩ đến cái gì đó rất nhiều.” Viên Hòa Đông viết xong toa thuốc, có tâm trạng nên muốn đùa cho không khí dịu đi, bắt chước giọng điệu của mấy ông lão nói, “Có điều, con gái ấy mà. Không nghĩ gì ngoài lên phố mua quần áo, ăn Mc Donalds, KFC... à, đúng rồi, mấy thứ này không thể ăn nhiều quá, không tốt cho cơ thể.”

Cái này tuyệt, tuyệt đối là câu chuyện cười có một không hai trên đời do A Viên kể! Phi. Trần Minh lăn từ trên ghế xuống.

Từ đó về sau, Trần Minh gặp ai cũng nói: “Viên sư huynh cái gì cũng giỏi, chỉ là tuyệt đối không được nghe A Viên kể chuyện cười, nếu không sẽ bị vẹo thắt lưng mất. Nhìn này, thắt lưng mình vẫn còn rất đau đó.” Dứt lời, liền ôm thắt lưng khắp khễnh cùng đi cắt thuốc Đông y với Hứa Tri Mẫn.

Hứa Tri Mẫn vừa khỏi bệnh ngày hôm sau đã đi làm, lúc hết giờ làm, cô Lưu đến tìm cô. Hai cô trò vừa đi vừa nói chuyện. Cô Lưu nói là nghe cô bị bệnh, nhắc cô về sau phải chú ý cơ thể nhiều hơn. Sau đó nhắc tới chuyện bệnh viện phụ thuộc thông báo tuyển dụng.

“Bệnh viện trực thuộc số 1 muốn tuyển em trước thời hạn?” Hứa Tri Mẫn không dám chắc chắn. Cô biết bệnh viện trực thuộc số 1 thông báo tuyển dụng là vào hai tháng sau khi cô tốt nghiệp.

“Y tá trưởng của chúng ta, cả mấy y tá trưởng khác ở các khoa em đã từng luân chuyển khoa cũng đều đề cử em. Nhưng em phải biết rằng, năm nay chỉ tiêu tuyển của bệnh viện trực thuộc chúng ta rất căng. Cần...”

Cần có quan hệ. Hứa Tri Mẫn hiểu rất rõ điều mà cô Lưu chưa nói hết. Đây không chỉ là vấn đề vào hay không vào cánh cửa của bệnh viện phụ thuộc. Nhân viên chính thức với nhân viên hợp đồng có phúc lợi và đãi ngộ khác nhau. Hơn nữa còn có một quy củ bất thành văn thể này, nhân viên hợp đồng rất khó tranh cử tư cách y tá trưởng. Điều cô lo nhất là cho dù cô có thể lấy thân phận nhân viên chính thức vào bệnh viện phụ thuộc thì làm việc trong một đơn vị sự nghiệp lớn như ở đây mà không có người có thể mạnh đứng đằng sau chống lưng, cơ hội thăng chức xem như không có.

Cô Lưu vỗ vỗ tay cô: “Tri Mẫn à, ý của cô là bệnh viện số 1 trực thuộc môi trường làm việc không tồi, cho dù là lãnh đạo hay là đồng nghiệp, so với bệnh viện tỉnh cũng tốt hơn rất nhiều.”

Hứa Tri Mẫn chợt ngăn ra: “Cô Lưu, đây là...”

“Em không biết sao? Cô mới nghe bên học viện y tá nói, bệnh viện tỉnh muốn em qua đó. Bây giờ không vội mà tới tìm em. Bởi vì trước kia cô có một người bạn học được giữ lại làm ở bên đó, cuối cùng vì nguyên nhân nội bộ tranh giành quyền lợi mà bị ‘hủy sinh’, giờ phải trôi giạt về quê —— ”

29. Chương 29

Cô Lưu từ cửa chính bệnh viện ngồi xe về nhà, Hứa Tri Mẫn đi vòng về học viện. Đang đi thì bỗng nhiên dừng bước. Cô nhìn lên những chiếc lá xanh biếc, xuyên qua những chạc cây là thấp thoáng bầu trời âm u tối tăm của thành phố R, không khí bức bối khó chịu. Có phải con người ta sau cơn bạo bệnh thì sẽ thường hay đa cảm hơn hay không? Nghĩ tới lời cô Lưu nói, Hứa Tri Mẫn khẽ thở dài, kéo quai túi. Đi đến học viện y tá, cô giáo nổi tiếng nhìn thấy cô liền gọi: “Hứa Tri Mẫn, lại đây. Cô chủ nhiệm đang tìm em đây.”

Gần năm năm đại học, Hứa Tri Mẫn chưa bao giờ đảm nhiệm một chức vụ quan trọng nào trong lớp cũng như trong học viện, lại chưa từng giống như những sinh viên khác vì có mục đích mà đi lấy lòng thầy cô giáo. Cho nên, quan hệ giữa cô với các thầy cô trong học viện rất bình thường, còn với các giáo viên hướng dẫn lâm sàng thì ngược lại gần gũi hơn một chút. Học tập nhiều năm như vậy mà số lần cô chủ nhiệm tìm cô nói chuyện cũng không vượt qua con số ba. Hứa Tri Mẫn cũng gần như quên mất cô chủ nhiệm là họ Hạ.

Đi vào phòng giáo viên, cô phát hiện không chỉ có cô chủ nhiệm mà còn có cả thư ký và giám đốc học viện. Hứa Tri Mẫn theo hướng dẫn của cô chủ nhiệm mà ngồi xuống ghế.

Cô chủ nhiệm nói với cô: “Là như thế này. Bộ phận y tá của bệnh viện tỉnh đặc biệt gọi điện cho thư ký Trường của học viện chúng ta, nói kỳ thực tập của em cũng sắp kết thúc, hy vọng hai ngày tới em qua đó phỏng vấn.”

Hứa Tri Mẫn không lắng nghe nội dung cô giáo nói mà chỉ nghe giọng điệu của cô giáo khi nói lời này: chẳng khác nào mệnh lệnh. Sau này cô mới biết, đây là lần đầu tiên trong mười năm bệnh viện tỉnh trực tiếp yêu cầu một người với học viện y tá.

“Hai ngày tới?” Hứa Tri Mẫn cẩn thận hỏi.

“Tốt nhất là ngày mai.” Cô chủ nhiệm vội vàng nói.

“Cô Hạ, ngày mai thì gấp quá.” Thư ký Phương, nhân vật số một trong học viện nói chen vào. Cô là một trong mười giáo sư xuất sắc được các sinh viên đại học M ngưỡng mộ nhất. Cô cười tủm tỉm nhìn Hứa Tri Mẫn, nói: “Đừng nóng vội, em cứ từ từ suy nghĩ trước đi. Ngày kia hoặc là ngày kia đi cũng được. Đến lúc đó, cô sẽ đưa em qua đó.”

Hứa Tri Mẫn dạ một tiếng rồi cáo từ. Trở lại ký túc xá, không biết tất cả các bạn trong lớp từ khi nào đã biết việc này. Lúc đi trên hàng hiên không ngừng có bạn cùng lớp, bạn học và các sư muội chúc mừng cô. Vào ký túc xá, điện thoại Phương Tú Mai cũng lập tức gọi tới.

“Hứa Tri Mẫn, nghe nói cậu sắp đến bệnh viện tỉnh?” Phương Tú Mai hào hứng hỏi cô.

“Không biết nữa.”

“Cái gì không biết? Đến đi đến đi mà. Mình đã qua phân viện hai rồi, tuy rằng không được vào khoa nội tim mạch, mà là khoa ngoại thần kinh. Nhưng mà chúng ta có thể cùng thuê phòng ở chung.”

“Mình nói không chừng sẽ tới trụ sở chính...”

“Không phải chứ?” Phương Tú Mai kêu lên một tiếng: “Mình quên nói với cậu, Lâm Ngọc Cầm chắc chắn sẽ về khoa nội tim mạch, Vương Nhã Lệ thì ở cùng khoa với mình. Cậu biết không mình ở chung với hai người đó không được, sắp buồn chết mất đây này. Cậu qua đây đi, bên này đãi ngộ so với bệnh viện phụ thuộc cao gấp hai lần.”

“Ừ. Để mình suy nghĩ đã.” Hứa Tri Mẫn cúp máy. Cô biết nguyên nhân bệnh viện tỉnh đột nhiên phá lệ yêu cầu một người, cô tìm gọi đến số của Mặc Thâm, muốn xác minh.

Mặc Thâm mờ ám cười: “Anh còn tưởng ngày mai hoặc là ngày kia em mới gọi điện đến đây?”

“Chuyện này bắt đầu khi nào vậy?” Hứa Tri Mẫn cũng không lơ là.

“Từ hôm em bị bệnh. Viên sư huynh của em đã chủ động đề xuất muốn mời em đến bệnh viện tỉnh. Về điểm này anh vô cùng tán thành, ai bảo em bị bệnh làm gì?”

Hứa Tri Mẫn nghe giọng điệu lười biếng của anh thì nghiêng răng nghiêng lợi: “Em bị bệnh thì liên quan gì đến chuyện vào bệnh viện tỉnh?”

“Có liên quan chứ. Cái này là do bọn anh châm chước cho em nên mới hoãn đến khi em hết bệnh rồi mới gọi em qua đây.”

Hứa Tri Mẫn thật vất vả nhịn cơn kích động muốn ném di động đi. Vừa thực vừa giả nói đùa xong, Mặc Thâm ngừng cười, nghiêm túc nói: “Nghe đây, Hứa Tri Mẫn, đây là mấy người bọn anh chính thức gửi lời đến em. Em không đến, cũng phải đến.” Nói xong anh kiên quyết cúp máy. Đây là lần đầu tiên anh ép cô, cũng không còn cách nào khác, anh tuyệt đối không thể chịu đựng được chuyện lần trước cô được đưa đến cấp cứu lại xảy ra. Muốn quản lý thói quen làm việc nghỉ ngơi hằng ngày cùng với sức khỏe của cô thì chỉ có để cô ở bên cạnh mà thôi.

Hứa Tri Mẫn kinh ngạc nhìn màn hình di động, cô nghĩ: anh đây là uống lộn thuốc gì vậy? Cô rất hiểu anh, chắc chắn anh sẽ dùng nhiều cách để dụ dỗ cô, chứ không phải là ngang ngược ép buộc. Vậy mà sau một trận cô bệnh, anh đã thay đổi.

Thở dài, cô thả điện thoại xuống bàn học, bắt đầu chọn đồ để đến bệnh viện tỉnh phỏng vấn. Cô cũng đã quyết định sẽ đến bệnh viện tỉnh. Hồi đầu năm cô không đi nộp đơn là vì Quách Diệp Nam. Hiện tại trở ngại đã được loại trừ, cho dù cô Lưu đã cảnh báo cô thì cô vẫn muốn đi. Tất cả những người cô thân nhất đều ở bệnh viện tỉnh, A Viên, Mặc Hàm, Phương Tú Mai, Lâm Giai, Dương Sâm, Triệu Viễn Hàng... Còn có anh nữa.

Chuẩn bị xong xuôi, Hứa Tri Mẫn xin nghỉ một ngày, cùng thư ký Phương đến bộ phận y tá được thiết lập tại trụ sở chính của bệnh viện tỉnh. Tiếp đón các cô là một trợ lý họ Lý. Trợ lý Lý còn rất trẻ, khoảng chừng ba mươi tuổi, tốt nghiệp khoa y tá chính quy, đã tốt nghiệp thạc sĩ dinh dưỡng. Tướng mạo nhã nhặn, nói chuyện nhỏ nhẹ.

“Hai người đợi một chút, chủ nhiệm Đường vừa đến khoa nhi.” Trợ lý Lý rót nước cho hai người rồi cười: “Hiện nay các thành phố lớn đều là chỉ sinh một con nên rất cưng chiều, bệnh một chút cũng không được. Còn em thì sao, đồng nghiệp mới?”

Hứa Tri Mẫn mỉm cười: “Em còn một em trai nữa.”

“A. Hộ khẩu nông thôn?”

“Mẹ em là người nông thôn.”

Trợ lý Lý nheo mắt lại: “Nói vậy thì chúng ta là nửa đồng hương rồi. Mẹ chị cũng xuất thân nông thôn.”

Thư ký Phương cười ha ha nói xen vào: “Xã hội hiện nay sao mà vẫn còn phân biệt giữa nông thôn với thành thị.”

“Thư ký Phương, chị không biết sao? Chủ nhiệm Đường của bọn em hồi trẻ từng ở nông thôn cho nên đặc biệt có cảm tình với đồng nghiệp từ nông thôn đến.”

Hứa Tri Mẫn vừa nghe mà cả trái tim cũng từ từ co thắt lại. Từng câu trợ lý Lý nói đều không thể phân biệt thật giả, chỉ là căn cứ theo quan hệ cung cầu với thư ký Phương mà cẩn thận trả lời. Rõ ràng là, bộ phận y tá của bệnh viện tỉnh căn bản không xem học viện y tá là gì. Chuyện này cũng không có gì là kỳ lạ. Học viện y tá là bên cung còn bộ phận y tá của bệnh viện tỉnh là bên cầu. Thị trường lao động ở các thành phố lớn tương đối bão hòa, sinh viên bước ra khỏi ghế nhà trường thì không còn được quốc gia cam đoan bố trí việc làm cho nên bên cung tất yếu phải xem bên cầu là thượng đế.

“Nhớ đến bọn em lúc ấy là khóa đầu tiên tốt nghiệp khoa y tá chính quy, đâu đâu cũng rất cần. Cả lớp có ba mươi người, vừa tốt nghiệp liền được các đơn vị tuyển dụng.” Trợ lý Lý nhắc lại chuyện cũ.

“Thị trường lao động mỗi năm lại càng xấu đi.” Thư ký Phương cảm khái.

“Qua vài năm nữa là sẽ đào thải toàn bộ sinh viên trung cấp. Giáo dục chính quy nếu cứ tiếp tục phổ cập thì tương lai các sư muội đến đây đều có cùng học lực với em mất. Chủ nhiệm Đường cũng giục em, Tiểu Lý à, nếu em không học nữa thì cứ chờ mà đi quét rác kiếm sống đi. Cho nên để tránh cho mấy cô lao công chỗ bọn em chuốc thêm phiền toái, em chỉ có thể lại nộp đơn vào học chương trình tiến sĩ dinh dưỡng học hệ tại chức tại đại học M. Đến lúc đó phải nhờ thư ký Phương chiếu cố nhiều hơn đấy ạ.”

Thư ký Phương gật đầu nói ừ.

Sau đó, chủ nhiệm Đường làm việc xong cũng trở lại. Các cô nhanh chóng đứng dậy. Hứa Tri Mẫn đã hỏi thăm qua, bộ phận y tá của bệnh viện tỉnh có ba vị chủ nhiệm. Chủ nhiệm chính là vị chủ nhiệm Đường này. Hứa Tri Mẫn không phải là chưa từng thấy chủ nhiệm bộ phận y tá. Cô nhớ chủ nhiệm bộ phận y tá của bệnh viện số 1 trực thuộc đại học M là người rất hiền hòa, thường xuyên thân thiết vỗ vai cấp dưới, cùng mọi người tán gẫu nói chuyện phiếm. Có thể là mỗi bệnh viện có một phong cách lãnh đạo khác nhau. Chủ nhiệm Đường tuổi chừng hơn bốn mươi, dáng người cao gầy, cằm nhọn, vẻ mặt cẩn thận tỉ mỉ. Nhìn thể nào cũng không giống như vị lãnh đạo sẽ ôm vai cấp dưới nói chuyện phiếm.

Vòng ra sau bàn làm việc, chủ nhiệm Đường cầm sơ yếu lý lịch của người đến phỏng vấn, đẩy đẩy cái kính lão nhìn Hứa Tri Mẫn: “Hứa Tri Mẫn?”

Hứa Tri Mẫn giống như trở về thời tiểu học bị cô giáo điểm danh, bình tĩnh tinh thần, đáp: “Vâng ạ.”

Chủ nhiệm Đường buông sơ yếu lý lịch xuống, cùng trưởng phòng Uông ngồi xuống. Về sơ yếu lý lịch, người đến phỏng vấn có thể tô vẽ ở bên trong. Mà người đến phỏng vấn này lại còn có quan hệ với người trong bệnh viện. Đối tượng như thế thì phải hỏi một vòng, mới có thể khiến người ta tâm phục khẩu phục, không thẹn với sự công bằng giữa bộ phận y tá với phòng nhân sự.

“Anh ra đề đi.” Trưởng phòng Uông nói với chủ nhiệm Đường.

Vài thí sinh đến phỏng vấn vẽ mặt bắt đầu khẩn trương.

Nghĩ đến lần tuyển dụng đặc biệt này là nhằm vào khoa tim nên chủ nhiệm Đường nói: “Câu hỏi đơn giản thôi. Chăm sóc người bệnh bị suy tim.”

Câu này không khó. Mọi người đều thở phào, chỉ có Hứa Tri Mẫn là cau chặt mày. Những thí sinh đến phỏng vấn đều theo thứ tự từ trái sang phải lần lượt trả lời câu hỏi, Hứa Tri Mẫn là người thứ tư. Ba người phỏng vấn trước đều lấy phương pháp chăm sóc suy tim trái cấp thông thường để trả lời, đáp án càng ngày càng tỉ mỉ, tạo nên áp lực và khó khăn không hề nhỏ cho những người trả lời sau. Đến phiên Hứa Tri Mẫn, trong lòng cô cũng đã có chủ ý, bình tĩnh nói từng chữ: “Heart failure can be divided into left heart failure, right heart failure and whole heart failure.” (Suy tim có thể được chia thành suy tim trái, suy tim phải và suy tim toàn bộ) Một chuỗi tiếng Anh lưu loát được phát ra, thể hiện ưu thế tiếng Anh chuyên ngành y học, ngành y hiện đại đang muốn hướng đến quốc tế cho nên ngoại ngữ tất yếu là không thể thiếu. Về nội dung trả lời lại không giống ba người đã trả lời trước, lý giải toàn bộ câu hỏi của giám khảo. Suy tim không chỉ có suy tim trái cấp tính, còn có suy tim mãn tính, suy nửa bên trái, nửa bên phải và suy tim toàn bộ.

Chủ nhiệm Đường một lần nữa cầm lấy sơ yếu lý lịch của cô, trưởng phòng Uông nghe giọng nói dễ nghe của Hứa Tri Mẫn liền thì thầm với chủ nhiệm Đường: “Tôi thấy cô bé này được đấy.” Chủ nhiệm Đường gật đầu, ngắt lời Hứa Tri Mẫn: “Người tiếp theo.”

Thắng bại đã rõ. Trình độ tiếng Anh chuyên ngành của Hứa Tri Mẫn như vậy cũng đã ngang với trình độ của người xuất sắc trong sinh viên y rồi, ít người có thể vượt qua. Mà tiếng Anh của Hứa Tri Mẫn sở dĩ đột nhiên tăng mạnh là nhờ lúc học đại học, cô theo Mặc Hàm học tiếng Anh chuyên ngành gần ba năm. Trình độ tiếng Anh của anh em Mặc gia không phải người bình thường có thể so sánh được.

Đợi đến khi người phỏng vấn cuối cùng trả lời xong, chủ nhiệm Đường đem sơ yếu lý lịch của Hứa Tri Mẫn giao cho trợ lý Lý: “Tiểu Lý, thủ tục kế tiếp em đưa cô ấy đến phòng nhân sự làm đi. Còn nữa, tuần tới chính thức đi làm.”

Hứa Tri Mẫn lại nghe ra là “thứ hai tuần sau”, cho là phải cần thiết thông báo tình hình của mình cô nói: “Em đang thực tập ở bệnh viện số 1 trực thuộc đại học M, phải một tuần nữa mới hoàn toàn kết thúc.”

“Em ở khoa nào?”

“Khoa răng hàm mặt ạ.”

“Không cần đi nữa. Những học phần em còn thiếu cứ bổ sung ở bên này.” Đáp xong, chủ nhiệm Đường ngồi xuống xử lý các công việc khác.

“Vây, còn kỳ thi tốt nghiệp cuối cùng, bằng tốt nghiệp...” Hứa Tri Mẫn cho rằng nên hỏi thì phải hỏi cho rõ ràng, cũng không thể mơ hồ ký vào khế ước bán mình được.

Hai người khác trong phòng thấy cái kiểu chấp nhất kia của Hứa Tri Mẫn thì cau mày. Chủ nhiệm Đường cũng có chút hứng thú với cô gái trẻ mới tới này, nâng mắt lên nói: “Đừng lo lắng những chuyện này. Bộ phận hậu cần sẽ làm hết những chuyện này hỗ trợ cho tuyển lâm sàng.”

Hứa Tri Mẫn nói tiếng cảm ơn rồi đi theo trợ lý Lý rời đi. Thư ký Phương ở lại văn phòng cùng chủ nhiệm Đường nói chuyện công việc.

Đọc đường, trợ lý Lý nói với Hứa Tri Mẫn chẳng còn mấy nữa là cô tốt nghiệp, phòng nhân sự sẽ cùng cô ký hợp đồng trước. Sau khi cô đến bệnh viện tỉnh làm, đến kỳ thi tốt nghiệp cùng lễ tốt nghiệp thì sẽ xin phép trở về tham gia.

Lúc ở phòng nhân sự ký hợp đồng, Hứa Tri Mẫn phát hiện ra một vấn đề: “Bạn học em cũng ký từ khi bắt đầu tốt nghiệp, nhưng các bạn ấy đều thử việc ba tháng.”

“Bởi vì các bạn ấy theo chế độ hợp đồng hai năm, còn em là hợp đồng năm năm, cho nên thời gian thử việc của em là một năm. Đương nhiên, tiền thưởng, phúc lợi của em vẫn giống các bạn.” Trợ lý Lý giải đáp.

Hứa Tri Mẫn không ngờ đến nỗi tiếp tục hỏi hai năm với năm năm thì khác gì nhau. Năm năm, tương đương với nhân viên chính thức rồi. Đây chính là vị trí quý giá mà rất nhiều người phải tranh giành đến đầu rơi máu chảy. Đối với vị trí này kế hoạch của một số người sẽ là an ổn, người có dã tâm thì sẽ ham muốn quá trình đào tạo lại ưu tiên cho nhân viên chính thức. Hứa Tri Mẫn ký hợp đồng xong thì mọi suy nghĩ đều là bệnh viện tỉnh sẽ bồi dưỡng cô thế nào. Vì thế, cô vội vã hỏi trợ lý Lý: “Hôm nay sẽ dẫn em đến khoa sao?”

Trợ lý Lý mỉm cười: “Tuần tới em đi làm sẽ đưa em đi. Bởi vì đường hơi xa.”

“Không phải là làm ở trụ sở chính hả chị?” Hứa Tri Mẫn biết rõ còn có hỏi.

“Không phải.” Trợ lý Lý lại hơi hơi cười, “Phân viện hai, chắc là em đã từng qua đó rồi nhỉ.”

“Em chỉ mới đến một lần, là đi vào khám.” Hứa Tri Mẫn nói rõ.

“Vậy chắc là em biết môi trường khám và chữa bệnh ở phân viện hai là tốt nhất trong toàn bệnh viện đúng không, khoa em sẽ đến còn có hai phòng bệnh hạng tổng thống. Cho nên...” Trợ lý Lý hơi hơi híp mắt nhìn kỹ mặt Hứa Tri Mẫn, “Chị thấy em chắc là hợp với son nước Anna Francis của CHANEL.”

Hứa Tri Mẫn ngẫm hiểu trợ lý Lý đang nhắc khéo cô, âm thầm lấy ngón tay sờ sờ môi. Cô trước nay không thích trang điểm, đến phỏng vấn cũng chỉ dùng son dưỡng Mentholum vị bạc hà cho đỡ khô mà thôi. Hiển nhiên, điều này cách rất xa yêu cầu của bệnh viện tỉnh. Việc này thì cũng phải nói đến hàng năm, các bệnh viện lớn đều sẽ cho mỗi nhân viên nữ đến hai trăm tệ chi phí cho việc trang điểm, bệnh viện tỉnh còn cho đến hai lần. Yêu cầu của bộ phận y tá là phải trang điểm trang nhã. Cái gọi là trang điểm trang nhã chính là tô một chút son môi màu nhạt, đánh thêm một ít phấn màu thích hợp, luôn mỉm cười phục vụ. Nhưng mà, mỗi một lãnh đạo lại có một chính sách, bộ phận y tá của bệnh viện số 1 trực thuộc đại học M không nghiêm ngặt lắm về vấn đề này, các cô hướng dẫn Hứa Tri Mẫn đại đa số đều để mặt mộc không trang điểm. Bệnh viện tỉnh thì hoàn toàn khác, nếu bị bắt gặp là không tô son thì ngay lập tức bị cảnh cáo hơn nữa tiền thưởng tháng đó cũng bị trừ một trăm tệ.

Nhớ kỹ loại son nước CHANEL mà trợ lý Lý đã nói, chủ nhật Hứa Tri Mẫn một mình đến cửa hàng bách hóa lớn nhất ở trung tâm khu phố, đi vào quầy chuyên doanh của CHANEL tìm được loại son nước, rồi từ rất nhiều màu sắc chọn ra loại Anna Francis. Cô nhân viên của quầy chuyên doanh tiến lại bày cô cách sử dụng chỉ kẻ môi và cọ môi, những kỹ xảo nhỏ này có thể phát huy đầy đủ hiệu quả của trang điểm cho môi. Trọn bộ đồ trang điểm môi giá đến bốn trăm tệ, tương đương với hai tháng tiền ăn của cô ở trường. Hứa Tri Mẫn hạ quyết tâm, dùng tiền ăn bình thường tiết kiệm được ra mua, coi như là khoản đầu tư đầu tiên để cô vào bệnh viện tỉnh.

Nhìn vào gương tự mình lần đầu trải nghiệm việc trang điểm môi, cô lại nhớ lúc mười bốn mười lăm tuổi có đọc một quyển sách. Trong sách nói, son môi là vũ khí lợi hại nhất của phụ nữ. Trải qua cuộc phỏng vấn, Hứa Tri Mẫn cũng có tự tin đi đánh trận chiến son môi này.

Đến thứ Hai, Hứa Tri Mẫn sáng sớm đã bắt xe bus tới phân viện hai gặp trợ lý Lý. Lần trước đến phân viện hai, cô bị bệnh nên căn bản không để ý đến phong cảnh quanh mình. Hiện tại, cô ở cửa chờ trợ lý Lý, đưa mắt trông về phía xa. Bốn phía là vườn hoa rực rỡ kiểu vườn nhà, đường ô tô có tới sáu làn xe chạy. Xe chạy chưa tới 10 phút là đã tới khu trung tâm mới sầm uất nhất thành phố R. Lại nhìn sang phía sau phân viện hai, tòa nhà khu khám bệnh chỉ có ba tầng, kiến trúc hình cung bán nguyệt, khu cấp cứu nằm ở một góc tầng cuối cùng của khu khám bệnh. Tòa nhà khu điều trị có 6 tầng ít hơn hẳn trụ sở chính 32 tầng. Số khoa cũng rất ít, trong đó khoa ngoại và khoa nội tim ở lầu 3 không thể nghi ngờ chính là biểu tượng của phân viện, thiết bị hạng nhất cùng với nhân sự chuyên nghiệp, ngay cả trụ sở chính cũng không theo kịp.

Hứa Tri Mẫn nhìn đồng hồ, kim đồng hồ chỉ 9 giờ rưỡi, đã đến giờ hẹn mà vẫn chưa thấy trợ lý Lý. Nóng lòng như lửa đốt lại đợi 10 phút, trợ lý Lý gọi điện thoại tới, nói: “Y tá trưởng Giang của bộ phận y tá sẽ qua đón, Tri Mẫn em tự lên trung tâm tìm báo danh trước đi.”

Bất đắc dĩ, Hứa Tri Mẫn đành phải nắm dây ba lô, xoay người đi qua cửa tự động. Đi vào khu điều trị mới biết kiến trúc bên trong rắc rối phức tạp thế nào. Từ nhỏ cô đã rất tệ việc xác định phương hướng, cô nhìn bảng chỉ dẫn tìm được một cái thang máy, đi vào. Lên đến lầu 3, cửa kính kong một tiếng rồi mở ra, phía trước chỉ có một cây cầu được bao bọc thủy tinh trong suốt nối với một tòa nhà khác. Cô nghi ngờ, đi tới phía trước, nhìn trái nhìn phải. Hai đầu con đường im ắng dài mấy chục mét là hai cánh cửa lớn màu xanh sẫm đang đóng chặt, phía trên có ghi là khu vực giải phẫu.

Hứa Tri Mẫn ảo não hít một hơi, muốn trở về con đường ban đầu thì nghe thấy bên cạnh vang lên tiếng kéo kẹt. Có mấy vị bác sĩ từ bên trong đi ra, dẫn đầu là một bác sĩ nam rất quen. Hứa Tri Mẫn nháy mắt mấy cái, đối phương đã thấy cô, ngạc nhiên nói: “Hứa Tri Mẫn, sao em ở đây?”

“Dương sư huynh, đã lâu không gặp.” Hứa Tri Mẫn mỉm cười.

“Đúng là rất lâu rồi không gặp đó. Cũng hơn hai năm ấy nhỉ.” Dương Sâm đuổi đám đệ tử đi theo anh đi rồi đi đến trước mặt Hứa Tri Mẫn, nhìn cô từ trên xuống dưới, “Lần trước nghe nói em bị bệnh, được đưa đến khu cấp cứu bên này. Cơ thể đã khỏe hơn chút nào chưa?”

“Dạ, hết bệnh rồi ạ.”

“Vậy là tốt rồi, bằng không có người sẽ phải tiếp tục ăn không ngon, ngủ không yên.”

Đối mặt với nụ cười thiện ý hòa nhã của Dương Sâm, Hứa Tri Mẫn lại đau đầu. Nghĩ đến lúc ấy được anh giúp vào hội sinh viên của trường, làm thư ký chủ tịch cho anh hơn hai tháng. Chỉ hơn hai tháng này mà cô đã hoàn toàn lĩnh giáo được vị chủ tịch hội sinh viên có khuôn mặt tươi cười tao nhã này là người thích trêu chọc người khác, cố chấp đến nỗi khiến người khác tím mặt thế nào.

Nhìn đồng hồ, Hứa Tri Mẫn nói: “Dương sư huynh, hôm nay em tới khoa báo danh...”

Dương Sâm gật đầu: “Anh biết hôm nay em sẽ tới. Nhưng mà, sao em có thể đi đến bên khoa giải phẫu bọn anh vậy?”

Hứa Tri Mẫn lúng túng, con gái lớn như vậy rồi mà còn lạc đường, quả thật mất mặt. Cô ấp úng nói: “Sư huynh, em phải vội đi báo danh.”

“Anh biết mà. Không phải em bị lạc đường đó chứ?”

Hứa Tri Mẫn sau đó hơi chút kinh ngạc, nhìn Dương Sâm sang sảng cười to, không khỏi mím miệng: “Sư huynh vẫn y như vậy.”

Thấy cô thật sự có hơi giận, Dương Sâm dừng cười: “Chờ anh một chút. Anh đi lấy chút đồ, sau đó đưa em ra khỏi mê cung này.”

“Không cần đâu, sư huynh...” Hứa Tri Mẫn la lên nhưng Dương Sâm đã như một cơn gió nhanh chóng biến mất sau cánh cửa.

Mười ngón tay cô đan vào nhau, cúi đầu nhìn chằm chằm những miếng gạch đá cẩm thạch dưới đất. Đợi một lát, cửa lại kéo kẹt một tiếng. Lúc này hai người một trước một sau đi ra. Phía trước là Dương Sâm, phía sau... là Mặc Thâm. Trái tim cô đột nhiên đập vội, hai mắt cô đột nhiên ngấp ngừng.

Dương Sâm gọi cô: “Đi thôi.”

Cô chạy chậm đuổi theo, Mặc Thâm đi theo phía sau cô. Bên tai của cô rõ ràng đang hưởng thụ tiếng bước chân của anh, bước chân của anh cho tới bây giờ đều dài và vững vàng. Hồi trung học, để cắt đuôi Kiều Tường, anh đã kéo tay cô chạy ở trong tiểu khu, anh còn nói với cô: tuyệt đối sẽ không buông tay cô. Không hề hoài nghi, anh đã vững vàng mà nắm lấy tay cô.

Dương Sâm đi ở phía trước giúp cô mở cửa thông đến khu bệnh. Cô nhẹ nhàng nói với Mặc Thâm: “Yên tâm đi.” Tiếp đó tay cô kiên định rút ra khỏi lòng bàn tay của anh. Ngắc đầu ưỡn ngực, cô một mình đi xuyên qua cửa. Mặc Thâm ngóng nhìn theo bóng dáng của cô, cho đến khi cửa lò xo khép kín lại.

Dương Sâm trêu anh: “Lo thì đi vào cùng em ấy đi.”

Mặc Thâm lườm một cái: “Cần thiết sao?” Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng anh vẫn rất lo cho cô. Môi trường làm việc cô sắp sửa đổi mặt so với đơn vị cô thực tập hoàn toàn khác xa nhau.

Hứa Tri Mẫn đi thẳng tới trạm y tá, nói với một đồng nghiệp: “Xin chào, em muốn tìm y tá trưởng Giang.”

Người đồng nghiệp này ngẩng đầu, tháo khẩu trang xuống, để lộ ra gương mặt ngọt ngào: “Hứa Tri Mẫn?!”

“Lâm Ngọc Cẩm.” Hứa Tri Mẫn mỉm cười.

Lâm Ngọc Cẩm nhờ bác gái đi cùng đi tìm y tá trưởng, hỏi, “Sao cậu được phân đến khoa bọn mình vậy?”

Lâm Ngọc Cẩm này tính tình vẫn láu táu như trước. Hứa Tri Mẫn thản nhiên đáp: “Bộ phận y tá sắp xếp.”

Lâm Ngọc Cẩm thắc mắc: “Mình nghe người ta nói, gần đây có sư huynh nào đó ra vào phòng 314 của bọn mình.”

“Bởi vì mình bị bệnh nên một sư huynh đã hảo tâm tới kê thuốc cho mình.”

“Vị sư huynh đó có phải là ở khoa bọn mình không?”

“Cậu nói xem?” Hứa Tri Mẫn từ từ hỏi lại. Lâm Ngọc Cẩm ngẩn người. Hứa Tri Mẫn cầm cánh tay của cô, cười: “Nhìn cậu đoán mò kìa.”

Lâm Ngọc Cẩm nghẹn nước miếng: “Hứa Tri Mẫn, cậu biết chưa. Nhân viên cùng khoa không được phép công khai yêu đương, vợ chồng cũng không thể làm việc ở cùng một khoa nữa đó.” Cái này cũng giống như quy định trong văn phòng không cho phép yêu đương vậy. Hứa Tri Mẫn từ lúc ở bệnh viện số 1 trực thuộc đại học M đã biết đến quy tắc bất thành văn này.

Hứa Tri Mẫn biết nhưng vẫn trêu bạn cùng phòng: “Mình đến làm việc mà sao cậu lại nói đến chuyện yêu đương thể. Lâm Ngọc Cẩm, gần đây cậu cũng tự mình linh ngộ rồi hả?”

Lâm Ngọc Cẩm cuống quýt xua tay: “Không có chuyện đó đâu.”

Hứa Tri Mẫn khẽ nhướn mày: bạn cùng phòng chắc chắn là đã có đối tượng hẹn hò.

Lâm Ngọc Cẩm đánh trống lảng nói: “Y tá trưởng tới rồi kìa.”

Y tá trưởng Giang vốn là y tá trưởng khoa nội tim mạch của trụ sở chính, hai năm trước khi phân viện hai thành lập trung tâm tim này, bộ phận y tá đã điều chị ấy đến đây. Công việc của y tá với chuyện phân ra khoa nội khoa ngoại quan hệ không lớn, để tiện cho việc quản lý khu bệnh, tiết kiệm tài nguyên nhân lực, phòng bệnh của khoa nội tim mạch và khoa ngoại lồng ngực đều có chung một tổ y tá. Hơn nữa y tá đặc biệt của phòng bệnh CCU và đội ngũ y tá ở trung tâm tim này rõ ràng bận rộn hơn nhiều so với tổ y tá khoa bình thường.

Từ khi trung tâm thành lập đến nay, y tá trưởng Giang dựa vào một nhóm nòng cốt thân tín đã quản lý công việc y tá ở nơi này rất gọn gàng ngăn nắp, nhiều lần được bộ phận y tá khen ngợi. Ở trong mắt Hứa Tri Mẫn, y tá trưởng Giang đang xải bước đi tới kia dáng người đầy đặn, nét mặt sáng sủa, nhưng khóe mắt rõ ràng đã có mấy nếp chân chim. Hứa Tri Mẫn nghe nói chị ấy đã bốn mươi tuổi.

Cùng y tá trưởng Giang nói chuyện vài câu, Hứa Tri Mẫn cảm thấy vị y tá trưởng này ngoài mặt cũng là một thủ trưởng hòa ái. Còn lại thì đợi từ từ sau khi làm việc chung mới biết được.

“Đầu năm nay khoa chúng ta đã tuyển đủ người, em là người đến sau. Bộ phận y tá sau khi thương lượng với khoa chúng ta thì bố trí thế này. Y tá hướng dẫn Vương Hiểu Tĩnh là nòng cốt trung kiên của tổ y tá khoa chúng ta, em đi theo cô ấy một thời gian để nắm các công việc của y tá khoa chúng ta. Tuy rằng em từ bệnh viện số 1 trực thuộc đại học M luân chuyển khoa vào khoa giải phẫu, nhưng mà khoa ngoại lồng ngực của chúng ta là nổi tiếng nhất toàn tỉnh. Sẽ để em vào phòng mổ tham quan học tập. Cuối cùng, thì xem tình hình mà bố trí em vào khoa giải phẫu can thiệp.” Y tá trưởng Giang vừa nói, vừa đem một tập tư liệu giao cho Hứa Tri Mẫn, muốn cô về nghiên túc học tập.

Hứa Tri Mẫn lướt sơ qua, không phải tài liệu học thuật, phần nhiều là các quy định của bệnh viện và của khoa. Đạo lý trong đó cô vừa bước vào lâm sàng thì cô Lưu đã dạy cô, trước phải làm người rồi sẽ sống

tốt. Trước mặt y tá trưởng Giang, cô chỉnh tề gấp tập quy định này lại, cất vào túi sách. Lấy ra một quyển sổ cùng bút, tổng kết khái quát lời y tá trưởng Giang nói trong đầu rồi viết xuống ba điều: 1. học tập y tá hướng dẫn Vương Hiểu Tĩnh; 2. trước phẫu thuật, trong phẫu thuật và sau phẫu thuật khoa ngoại lồng ngực; 3. tham gia trước phẫu thuật, trong phẫu thuật, sau phẫu thuật can thiệp tim mạch.

Y tá trưởng Giang vừa lòng gật gật đầu: “Y tá hướng dẫn Vương mấy ngày nay nghỉ ở nhà. Hôm nay em làm quen với môi trường khoa chúng ta đi. Qua ngày mai đến làm với Vương Hiểu Tĩnh.” Nói xong, chị ấy gọi Lâm Ngọc Cầm: “Các em là bạn cùng lớp đúng không. Ngọc Cầm ở khoa chúng ta đã một tháng. Ngọc Cầm, nhớ giúp bạn nhiều nhé.”

“Vâng.” Lâm Ngọc Cầm cùng Hứa Tri Mẫn đồng thanh nói.

Lâm Ngọc Cầm dẫn Hứa Tri Mẫn đi nhận đồng phục mới, đi vào phòng thay đồ, đưa cho cô chìa khóa tủ rồi hỏi: “Y tá trưởng sắp xếp công việc của cậu thế nào?”

“Trước tiên là đi theo giúp.”

“VẬY CŨNG GIỐNG MÌNH. THÁNG ĐẦU, TRƯỚC TIÊN LÀ ĐI THEO MẤY THẦY CÔ LÂM SÀNG LÀM QUEN VỚI TẤT CẢ CÁC LOẠI CA. THÁNG NÀY SAU KHI TỐT NGHIỆP, MÌNH SẼ LÀM ĐỘC LẬP.”

Bàn tay Hứa Tri Mẫn tạm dừng ở cửa: mình khác Lâm Ngọc Cầm.

“Hứa Tri Mẫn, ngày đầu tiên cậu đi làm với ai?”

“Y tá hướng dẫn Vương Hiểu Tĩnh.”

“Vương Hiểu Tĩnh?!” Lâm Ngọc Cầm khẽ biến sắc mặt.

“Chị ấy làm sao?” Hứa Tri Mẫn nhú mày lại. Chẳng lẽ Vương Hiểu Tĩnh rất khó làm việc chung?

“Vương Hiểu Tĩnh không hướng dẫn ai. Bởi vì chị ấy phụ trách công việc y tá giải phẫu can thiệp ở khoa tim mạch chúng ta, giáo sư lên bàn mổ đều chỉ định chị ấy vào, ngay cả y tá trưởng cũng phải nể chị ấy ba phần.”

Hứa Tri Mẫn nghe ra giọng điệu chua chát của Lâm Ngọc Cầm, cười với bạn cùng phòng: “Mình nghe nói thường xuyên vào phòng can thiệp sẽ bị nhiễm phóng xạ, rất ảnh hưởng đến sức khỏe.”

“Cậu nói cũng đúng. Tiền người ta kiếm được gấp mấy lần chúng ta, nhưng mà, đâu thể dùng mạng mình ra đổi lấy tiền.” Lâm Ngọc Cầm nghiêng răng.

Hứa Tri Mẫn cười phụ họa, đẩy lòng lại cười lạnh. Nghe nói nơi này đối với biện pháp bảo hộ chống phóng xạ tia X là nghiêm mật nhất, đầy đủ các loại trang bị đồng bộ. Huống chi, nếu thật sự là dùng mạng đổi tiền thì có bao nhiêu kẻ ngốc chịu làm chứ? Hứa Tri Mẫn cũng không tin mấy giáo sư cũng là đám ngốc.

Dùng chút thời gian đi khắp toàn bộ khu bệnh, thăm dò hết mọi lối ngang dọc trong tòa nhà. Xong xuôi Hứa Tri Mẫn chuẩn bị lên đường về nhà, lại vòng đến khu cấp cứu, tìm Mặc Hàm trả lại viện phí lần trước cho cậu ta.

Mặc Hàm cảm thấy không được tự nhiên: “Chị Tri Mẫn, tiền này chị không cần trả cho em. Em làm việc có tiền lương, chứ chị làm gì có...”

“Kỳ nghỉ hè chị có làm thêm, có học bổng, có tiền gửi ngân hàng nữa. Hơn nữa, em đã gọi chị một tiếng chị thì người chị như chị sao có thể lấy viện phí em trai khám được chứ.” Hứa Tri Mẫn cứng mềm đều dùng hết, không cho phép cậu ta trả lại.

“Như vậy, như vậy cũng được. Để chúc mừng chị Tri Mẫn đến chỗ bọn em công tác, em sẽ nói anh trai em mua quà.” Mặc Hàm giả hoạt cười.

“Anh trai em?”

“Người trả tiền không phải em, mà là anh em. Viên sư huynh cũng muốn trả một phần nhưng bị anh em dùng biện pháp ngấm đầy lùi.”

“Chị Tri Mẫn muốn chuyển nhà không. Em bảo anh em giúp chị mua một cái giường lớn thoải mái.”

Trái tim Hứa Tri Mẫn đập loạn nhịp, nói: “Không cần.”

Không ngờ Mặc Hàm bình thường rất đứng đắn này mà cũng trêu cô, Hứa Tri Mẫn xấu hổ đánh cậu ta: “Cần thận chí đi mét bạn gái em đó.”

Mặc Hàm vẫn cứ hí hửng cười, đưa cô tới cửa, nhìn cô rời đi. Lướt qua mắt cá chân trái của cô, ở dưới nắng hè chói chang mà vẫn kiên trì mang tất, sắc mặt cậu ta lại ảm đạm, trở về khu cấp cứu.

Sắp xếp xong mọi chuyện. Ngày chính thức đi làm, Hứa Tri Mẫn tỉ mỉ nhìn vào gương kẻ môi, tô son. Cô cùng với đồng nghiệp vào phòng thay đồng phục rồi đi vào trạm y tá. Trung tâm này có hai văn phòng bác sĩ, phân cho khoa nội và khoa ngoại. Hai vị trưởng khoa đều đề xướng đoàn kết hữu ái, đến thứ ba hai khoa sẽ cùng giao ban. Hôm nay Hứa Tri Mẫn vừa vặn gặp đúng ngày nhân viên hai khoa tập hợp.

Trước giao ban, y tá trưởng Giang giới thiệu cô cho Vương Hiểu Tĩnh. Hứa Tri Mẫn vì thế đã gặp được người thầy mà trong cuộc sống sau này sẽ cùng cô cùng chung vinh nhục thậm chí là vào sinh ra tử. Vương Hiểu Tĩnh vai thon eo nhỏ, mặt mũi tinh tế, chẳng khác nào người từ trong tranh mỹ nữ xưa bước ra vậy. Một cô gái xinh đẹp tuyệt trần là như vậy mà lại có một đôi mắt cực kỳ lạnh lùng.

Đối mặt với y tá trưởng Giang, Hứa Tri Mẫn không hề thấy căng thẳng nhưng đứng ở trước mặt Vương Hiểu Tĩnh, trong lòng Hứa Tri Mẫn lại thấp thỏm không yên. Trực giác nói cho cô biết, cô gái này rất giỏi giang.

Vương Hiểu Tĩnh hồ hững liếc cô một cái rồi nói: “Đi nghe giao ban đi.” Tuy nói vậy nhưng chân cô lại không nhúc nhích, cầm bút, thực hiện công việc kiểm tra sổ ghi chép của y tá theo trách nhiệm của y tá chủ quản. Hứa Tri Mẫn nghĩ nghĩ rồi hai chân cũng bắt động theo.

Đến khi tất cả mọi người vào văn phòng bác sĩ khoa nội, trạm y tá đã vắng hoe ngoài một y tá trực ban thì cũng chỉ còn lại hai người các cô. Vương Hiểu Tĩnh dừng bút, rồi đi hai bước, xoay người nói với Hứa Tri Mẫn: “Chị chưa từng hướng dẫn học trò và cũng sẽ không hướng dẫn. Em cũng không phải sinh viên thực tập. Em hiểu ý chị chứ?”

Nếu là người khác, tám phần sẽ bối rối nói “hiểu”, hoặc là thắc mắc nói “Là y tá trưởng bảo em đi theo chị”. Còn Hứa Tri Mẫn lại cười cười, đáp: “Dạ hiểu, giáo viên cũng chỉ là đồng nghiệp, vừa là thầy vừa là bạn.”

Nghe được đối phương trả lời thông minh thuyết phục như thế, Vương Hiểu Tĩnh chợt sững sốt, không khỏi ngạc nhiên nhìn Hứa Tri Mẫn.

Lúc này, đồng nghiệp nhẹ giọng gọi các cô: “Mau tới đây nghe giao ban đi.”

Vương Hiểu Tĩnh vội vã đi vào văn phòng. Hứa Tri Mẫn theo sát phía sau, đi vào đồng thời nhẹ nhàng đóng cửa lại. Trong nháy mắt, cô bỗng cảm thấy phần đông ánh mắt đều đang dồn lên trên người mình, cô ngẩng gương mặt trắng trẻo mộc mạc lên, duy chỉ có bờ môi yên tĩnh là bên ngoài có tô chút son nước vừa mềm mại vừa bóng mịn. Màu son này vừa thuần khiết lại có chút ánh nhũ khiến những người có mặt trong phòng không khỏi kinh ngạc. Những người không biết cô thì thầm kinh ngạc: cô gái mới tới này là ai? Còn những người quen biết cô thì sẽ hiểu ý mà cảm nhận được mùi hương bạc hà rất nhạt kia.

Viên Hòa Đông vui vẻ thoải mái, ánh mắt không hề lo lắng như cô. Còn Dương Sâm ở bên cạnh anh lại thấp giọng hỏi Mặc Thâm: “Mình từ lâu đã muốn hỏi em ấy rồi, em ấy có vẻ rất thích bạc hà?”

Mặc Thâm đang muốn trả lời thì trưởng khoa hắng giọng hai tiếng, bắt đầu giao ban.

30. Chương 30

Cả văn phòng to như vậy mà bị đám đông người đứng chen chúc chật như nêm. Hứa Tri Mẫn đứng ở trong một góc cạnh cửa, qua khe hở giữa đám người mà phóng tầm mắt nhìn qua lớp lớp đầu người. Bên trong ước chừng có bảy tám mươi người, số bác sĩ đông gấp đôi số y tá. Ngoài bác sĩ của bệnh viện, đại bộ phận là bác sĩ ngoài bệnh viện đến bồi dưỡng và bác sĩ thực tập.

Trưởng khoa nội tim mạch là một bác sĩ họ Lưu. Hai phó khoa lần lượt là giáo sư Vương và giáo sư Tân. Trưởng và phó khoa ngoại lồng ngực một họ Trương và một họ Hứa. Hứa Tri Mẫn âm thầm cẩn thận ghi

nhớ kỹ tên cùng tướng mạo của năm vị lãnh đạo khoa này, đây chính là những người nhất định không được gọi sai tên. Trưởng khoa Lưu dáng người hơi béo, giáo sư Vương nhìn thì hòa ái gần gũi, giáo sư Tân lại đạo cốt tiên phong. Trưởng khoa Trương tương đối nghiêm túc, phó khoa Hứa tư thế hiên ngang oai hùng. Phó khoa Hứa khoảng ba mươi mấy tuổi, còn các trưởng khoa tuổi đều đã trên bốn mươi.

Y tá trực ca đêm, bác sĩ thực tập, bác sĩ trực tiếp trực ban theo thứ tự lên báo cáo giao ban, về cơ bản thì toàn khu bệnh đêm qua đều yên ổn. Kế tiếp, Trưởng khoa Lưu công bố nội dung cuộc họp lãnh đạo bệnh viện. Mấy thứ này đều không liên quan lắm đến học thuật, lại vừa lê thê buồn tẻ không thú vị, đã có người lén che miệng mà ngáp. Trưởng khoa Lưu nói xong, nhìn thấy phần lớn người trong phòng đã bắt đầu buồn ngủ lại muốn thay đổi không khí, ông hỏi y tá trưởng: “Hôm nay em có dẫn đồng nghiệp mới đến không?”

Y tá trưởng Giang gật đầu: “Đã quyết định y tá hướng dẫn ở khoa chúng ta, Hứa Tri Mẫn.”

Trưởng khoa Lưu nói: “Họ Hứa à, chẳng phải là cùng họ với phó khoa Hứa của chúng ta sao?”

Giáo sư Vương cười hớn hở chen vào: “Không chỉ cùng họ mà còn cùng trường nữa.”

Trưởng khoa Lưu ngạc nhiên: “Cậu quen cô bé này?”

Giáo sư Vương nói: “Em biết năm đó cô bé thi đậu vào học viện y tá của đại học M, điểm thi còn cao hơn điểm chuẩn khoa y học lâm sàng hơn bốn mươi điểm. Bốn năm đại học đều giành được một loạt các học bổng, là thư ký cho chủ tịch hội sinh viên của trường trong hơn hai năm.”

Hứa Tri Mẫn nghe mà kinh ngạc sững sờ, vị giáo sư Vương này sao lại nói hết chuyện của cô ra vậy, mà còn ở trước mặt toàn bộ nhân viên của khoa nữa. Thấy mọi người ngạc nhiên nhìn qua, Hứa Tri Mẫn rất không thích cái cảm giác đứng ở dưới ánh đèn như thế này.

Có điều, mấy vị trưởng khoa lại thấy hứng thú với cô. Trưởng khoa Lưu vỗ tay: “Hứa Tri Mẫn đâu?”

Hứa Tri Mẫn thầm nghĩ: Mặc Thâm và mấy người kia không biết đã nói với giáo sư Vương những gì. Nhưng cô cũng đành bất đắc dĩ dứt khoát từ trong góc phòng thoải mái đi ra.

“Em chính là Hứa Tri Mẫn? Hai chữ Tri Mẫn ấy viết thế nào nhỉ?”

“Dạ vâng. Trưởng khoa.” Hứa Tri Mẫn như bình thường mỉm cười, “Tri là tri trong tri thức, còn Mẫn là Mẫn trong minh mẫn học tập ạ.”

“Chăm chỉ hiếu học, lấy tri thức làm trọng.” Trưởng khoa Trương nghe mà cảm xúc, “Ba mẹ của em đối với em kỳ vọng rất cao đấy.”

Hứa Tri Mẫn không dám tùy ý trả lời, để tránh có người nói người mới tới mà đã huênh hoang nên chỉ cúi đầu: “Dạ vâng.”

Mấy vị trưởng khoa vì dáng vẻ cúi đầu đó của cô mà không khỏi lại nhìn cô thêm vài lần. Thấy cô bé đang cụp mắt này khí chất nhã nhặn, hơn xa vẻ xinh đẹp sắc sảo, ấn tượng đối với cô lại tốt hơn vài phần. Trưởng khoa Lưu kể đó cười to nói: “Tốt rồi, tốt rồi, khoa chúng ta lại có thêm một cô gái xinh đẹp nữa. Nhưng mà, các anh trong khoa phải chú ý nhé. Bệnh viện đã có quy định, không cho phép người trong cùng khoa công khai yêu đương đâu đấy.”

Vì thế, cả trong phòng đều cười. Hứa Tri Mẫn cũng cười theo, ánh mắt lơ đãng lướt qua Viên Hòa Đông, Viên Hòa Đông mỉm cười với cô. Cô cũng cười lại, khéo mắt lại lướt qua đôi mắt đen tuyền của Mặc Thâm, anh đang khoanh tay yên lặng nhìn cô, trong lòng lại thấy hơi ngượng, chỉ cầu cho chủ đề có liên quan tới cô này mau chóng kết thúc. Đến trưởng khoa Trương luôn nghiêm túc cũng tiến lại nói hai câu: “Trưởng khoa Lưu, anh nhìn mấy cô cậu trẻ tuổi này cười vui vẻ biết bao. Anh nên nói họ thế này, một, hai người gì đó cũng cho tôi lén yêu đương đi.”

Nghe xong cả phòng đều cười rũ rượi. Hứa Tri Mẫn nghe tiếng Dương Sâm cười lớn nhất.

Sau khi giao ban kết thúc, nhóm đồng nghiệp bàn bạc: hai vị trưởng khoa lại có thể ở trong phòng họp mà cùng nhau nói đùa với mọi người, đúng là lần đầu tiên trong lịch sử.

Hứa Tri Mẫn suy nghĩ ý tứ hàm chứa trong đó: nghiêm nhiên nơi này vẫn không yên ổn.

Chính thức đến khoa, cùng làm việc với những người đã quen trước kia thì sẽ không cô đơn. Nhưng đã nhiều ngày trôi qua mà cô vẫn chưa thể một mình nói nửa câu với bọn Mặc Thâm. Dù sao, trong khoa không chỉ có bọn họ là bác sĩ. Hứa Tri Mẫn đang đi theo Vương Hiểu Tĩnh, có chuyện gì cô cũng phải báo cáo với Vương Hiểu Tĩnh, không nên nói với bác sĩ. Vô tình mà số lần cô với bọn Mặc Thâm lướt qua nhau cũng khá nhiều. Có vài lần, rõ ràng cô thấy Viên Hòa Đông cố ý dừng bước muốn nói chuyện với cô. Kết quả, còn chưa kịp nói gì thì không phải anh bị kêu đi thì cũng là cô bị gọi đi. Sau khi hết giờ làm cô lại bận rộn đối phó với kỳ thi tốt nghiệp, bọn Viên Hòa Đông thông cảm cho cô nên cũng không tới quấy rầy cô ôn bài.

Ngược lại người thường xuyên liên lạc với cô là Mặc Hàm. Mặc Hàm thường xuyên hẹn cô ra ngoài ăn cơm. Cô từ chối. Mặc Hàm biết cô đang ăn cơm với cô giáo thì không năn nỉ nữa.

Cho nên, phần lớn thời gian ở trong khoa cô chỉ ở bên Vương Hiểu Tĩnh. Thầy với trò gắn nhau như hình với bóng. Thấm thoát, Hứa Tri Mẫn đã đi theo Vương Hiểu Tĩnh gần nửa tháng, đều là làm ca sáng. Nội dung công việc ở phòng bệnh so với lúc cô thực tập ở bệnh viện số 1 trực thuộc đại học M về cơ bản không khác biệt nhiều. Vương Hiểu Tĩnh bề ngoài thì gọi là giáo viên hướng dẫn của cô nhưng trên thực tế cũng không thực sự hướng dẫn cô như học trò.

Đối với sự dè chừng này của Vương Hiểu Tĩnh, Hứa Tri Mẫn cũng rất hiểu. Theo nguyên tắc xử sự từ trước đến nay, cô sẽ không cố ý nói mấy lời nịnh hót vuốt mông cấp trên. Huống chi, cô cũng không cho rằng Vương Hiểu Tĩnh sẽ thích như vậy. Vậy phải làm sao? Nếu không thể nói nhiều thì chỉ có thể làm nhiều thôi.

Nhìn Hứa Tri Mẫn làm việc đến nơi đến chốn theo chỉ thị của mình, Vương Hiểu Tĩnh mặc dù không rõ lắm về tính cách cũng như căn nguyên của người mới nhưng vẫn không thể không thừa nhận trong những cấp dưới của cô thì Hứa Tri Mẫn rất biết an phận thủ thường.

Hứa Tri Mẫn cũng phát hiện ra Vương Hiểu Tĩnh dần dần có chút thích mình nhưng vẫn không nóng lòng mà tiếp tục kiên trì nhẫn nại. Vương Hiểu Tĩnh chỉ cô cái gì, cho dù là kỹ thuật bình thường nhất, Hứa Tri Mẫn cũng đều khiêm tốn học hỏi, còn nghiêm túc ôn lại. Dần dà, Vương Hiểu Tĩnh tự nhiên sẽ nghĩ đến chuyện tiếp theo sẽ làm việc chung với học trò như thế nào.

Không bao lâu sau, kỳ thi tốt nghiệp cũng thuận lợi thông qua, bộ phận y tá của bệnh viện tỉnh giúp đám người Hứa Tri Mẫn lấy bằng tốt nghiệp ngành y tá, hàm ý rằng sinh viên khóa các cô đã chính thức trở thành y tá, có thể một mình đảm đương công việc y tá lâm sàng.

Học viện đã định vào tối thứ sáu sẽ tổ chức lễ đội mũ cho các cô. Đúng lúc này y tá trưởng lại xếp cô cùng Vương Hiểu Tĩnh trực đêm. Danh tiếng của Vương Hiểu Tĩnh tất cả các nhân viên y tá của bệnh viện tỉnh đều biết, không vì tình huống đặc biệt Vương Hiểu Tĩnh sẽ tuyệt đối không chịu trực đêm. Y tá trưởng cũng phải hỏi ý kiến của Vương Hiểu Tĩnh, thương lượng nhiều lần mới bố trí được một ca đêm như vậy. Hứa Tri Mẫn nghĩ nghĩ, cô tuyệt đối không thể xin y tá trưởng cho nghỉ, hoặc là yêu cầu đổi ca được.

Lễ đội mũ của học viện cô có thể không đi, nhưng nếu vào thời khắc quan trọng để có thể chiếm được sự tin cậy của Vương Hiểu Tĩnh này mà đắc tội với chị ấy thì hậu quả thế nào cô khó mà gánh được.

Đêm hè yên tĩnh, Hứa Tri Mẫn im ắng ở trong màn lật sách, vừa suy nghĩ chuyện giữa cô và Vương Hiểu Tĩnh. Đại khái cô cũng đoán được người đã quyết định để cô làm cùng Vương Hiểu Tĩnh không phải bộ phận y tá hay là y tá trưởng Giang. Mà người có khả năng điều khiển bộ phận y tá và y tá trưởng Giang thì chỉ có trưởng khoa. Vậy thì là ai đã giúp trưởng khoa ra quyết định nhỉ? Lại nghĩ đến khi đó lúc Mặc Thâm hy vọng cô ngăn cản Viên Hòa Đông cũng từng úp mở đề cập đến mâu thuẫn trong khoa. Hay là bọn họ đang tính tấn công vào tổ y tá nên mới bắt đầu từ nền móng khối y tá này.

Bàn tay cầm sách của Hứa Tri Mẫn hạ xuống. Làm việc cùng Vương Hiểu Tĩnh mới nửa tháng nhưng cô cũng đã thăm dò về tính nết của Vương Hiểu Tĩnh. Vương Hiểu Tĩnh rõ ràng là một người rất thông minh, đối với tình thế hỗn loạn lúc này lại lựa chọn không quan tâm. Bề ngoài dù cho là với bất kỳ vị giáo sư bác sĩ nào cũng đều đối xử bình đẳng, hờ hững. Vương Hiểu Tĩnh tôi chỉ muốn làm tốt việc của mình, còn chuyện giữa bác sĩ mấy người đừng có kéo tổ y tá chúng tôi xuống nước.

Nhưng mà, thật sự có thể không quan tâm đến sao? Hứa Tri Mẫn không nghĩ như vậy. Lúc còn học đại học cô đã lĩnh giáo được bài học kinh nghiệm từ học bổng, muốn phong khinh vân đạm, trừ phi phải ngồi vào

vị trí cao nhất. Không dám suy nghĩ sâu xa đến mục đích cuối cùng của bọn Mặc Thâm khi đi nước cờ này. Cô thở dài một tiếng, dọn dẹp sách vở, đánh răng rửa mặt rồi đi ngủ.

Tối thứ sáu, Hứa Tri Mẫn đúng 6 giờ đi vào trạm y tá nhận ca. Nửa đêm trước nhân viên trực ban của tổ y tá, ngoài hai y tá dành riêng của CCU thì còn Hứa Tri Mẫn, Vương Hiểu Tĩnh và một y tá khác tên là Tổ Linh Linh.

Giao ban với nhóm ca sáng xong, Linh Linh tỏ vẻ đáng thương nói với Vương Hiểu Tĩnh: “Cậu đoán xem, đêm nay là bác sĩ nào trực?”

Vương Hiểu Tĩnh tùy ý đáp: “Bác sĩ Quách? Bác sĩ Trương?”

Linh Linh lắc đầu: “Mình nói cho cậu biết này. Chúng ta gặp phải tổ hợp gay go nhất rồi. Bác sĩ Mặc khoa ngoại tim và tạng đá A Viên khoa nội tim.”

Người vẫn luôn không quan tâm như Vương Hiểu Tĩnh mà cũng phải thốt lên: “Xui dữ vậy?”

Hứa Tri Mẫn tò mò: Hai người ấy cùng trực thì làm sao?

Linh Linh thấy Hứa Tri Mẫn khó hiểu liền cười nói: “Đồng nghiệp mới này chắc vẫn chưa biết tính nết các bác sĩ trẻ trong khoa chúng ta.” Ngay sau đó, Linh Linh lại lần lượt phân tích từng bác sĩ điều trị trong khoa với cô.

Tất cả đều trẻ trung tài giỏi, tám chín phần mười đều mang cái danh hoa hoa công tử. Năm trước trong khoa có năm bác sĩ điều trị mới đến, thủ pháp “hái hoa” thì mỗi người mỗi vẻ. Quách Diệp Nam kia là loại nhìn bề ngoài đã thấy mười phần mười là đại thiếu gia đào hoa. Trương Tề Duyệt thì lại là loại trắng hoa trắng trợn. Dương Sâm thì là đào hoa ngầm.

Đối với ba cái tên này, mọi người ai cũng biết là họ đào hoa. Nhưng mà, đào hoa là chuyện riêng của người ta, bọn họ thích đào hoa thì cứ đào hoa. Đối với đồng nghiệp mà nói, điều quan trọng hơn là bọn họ làm việc có hợp tác tốt hay không thôi.

Quách Diệp Nam và Dương Sâm thích nói cười với đồng nghiệp nữ, sắp xếp công việc cho bác sĩ nữ thực tập cùng các chị em y tá đều rất nhẹ nhàng, một câu: bất cứ việc gì cũng có thể thương lượng.

Trương Tề Duyệt lại khác, tuy không hề thiếu chuyện vui đùa âm ỉ cùng các đồng nghiệp nữ nhưng bố trí công việc lại rất bá đạo. Hơn nữa anh ta đối với người mình thích thì sẽ khoan dung một chút; còn đối với người mà anh ta không thích sẽ rất hà khắc. Cái kiểu phân biệt đối xử trá hình này khiến cho trong khoa lúc nào cũng có một đám “Ong mật” vây xung quanh Trương Tề Duyệt.

Vậy còn Mặc Thâm cùng tạng đá A Viên thì sao. Linh Linh nhắc đến Mặc Thâm liền rụt cổ. Dễ nhận thấy, Mặc Thâm rất “khủng bố”. Phương pháp của Mặc Thâm là ngoài miệng thì hi hi ha ha nói cười cùng người ta. Nhưng một khi anh đã cầm cây bút nước Parker chỉ hai màu đen trắng bọc vỏ cứng kia ra viết xong lời dặn của bác sĩ, bàn tay tao nhã đầy nắp viết, thả vào túi áo rồi thì sau đó đừng hy vọng anh lại cầm bút. Ý tứ này rất rõ ràng: bất cứ việc gì cũng không thương lượng.

Vương Hiểu Tĩnh đầy đồng cảm, dặn dò Hứa Tri Mẫn: “Cái lại ai cũng được duy chỉ có bác sĩ Mặc là em trăm ngàn đừng cãi lời anh ta.”

Hứa Tri Mẫn nhú mào: “Xảy ra chuyện gì sao ạ?”

Thì ra là lúc trước, có một nữ nghiên cứu sinh cao ngạo đến khoa lâm sàng đi thực tế. Có lẽ cô ta nghĩ mình là nữ mà vị bác sĩ điều trị họ Mặc này bằng cấp cũng không cao bằng cô ta. Còn Mặc Thâm, đối với sinh viên thực tập, bồi dưỡng mà trưởng khoa đã phân cho anh giúp đỡ thì cho dù là trung cấp, đại học chính quy, nghiên cứu sinh hay tiến sĩ cũng đều đối xử như nhau.

Đêm hôm đó, Mặc Thâm phân cô nghiên cứu sinh này viết chỉ thị vào bản bệnh trình của bệnh nhân mới lần đầu nhập viện. Cô nghiên cứu sinh này lại không chấp hành, lấy có đêm đó bận làm luận văn nghiên cứu gì đó nên không đến được. Mặc Thâm cười cười nói với cô ta là không sao. Nhưng ngày hôm sau, cô nghiên cứu sinh này đã bị cấp trên dứt khoát ra lệnh chuyển khoa.

Nhắc lại chuyện này cả Linh Linh lẫn Vương Hiểu Tĩnh trong lòng đều rét lạnh. Hứa Tri Mẫn không nói gì: cô rất hiểu anh, không làm như vậy thì không phải là Mặc Thâm.

Đề tài lại quay trở lại với tảng đá A Viên. Linh Linh nhin không được cười: “Một bác sĩ tốt có thể khiến người ta tức chết.”

Hứa Tri Mẫn nhếch miệng: “Vì sao ạ?”

Linh Linh vừa cười vừa nói: “Có một lần A Viên viết một lời dặn của bác sĩ tạm thời, cứ 10 phút đo huyết áp một lần, tổng cộng đo mười lần, yêu cầu không được dùng dụng cụ mà phải dùng tay đo. Y tá nói với anh ta là bạn không làm được, mong bác sĩ thực tập của anh ta đến giúp. Nhưng mà, bác sĩ thực tập lại đang bận chỉnh sửa bệnh án viết hồi sáng theo lời giáo sư dặn. Tảng đá A Viên thấy các cô cùng cấp dưới quả thật là bận đến tối tăm mặt mũi đành phải tự mình cầm huyết áp kế cùng ống nghe đo huyết áp mười lần, cũng cẩn thận ghi vào bản ghi chép của y tá. Cô y tá thấy anh làm như vậy thì muốn cười: sớm biết như vậy, anh khỏi cần viết lời dặn của bác sĩ. Tự anh đo, tự anh biết không phải là được rồi sao.

Tảng đá A Viên nghiêm túc ngẩng mặt lên: Vậy thì khác. Viết lời dặn của bác sĩ là một chuyện, còn ai đo cũng được.

Tóm lại, A Viên ra chỉ thị, cũng đừng mong anh ta thay đổi. Nhưng mà, anh ta sẽ thông cảm cho cấp dưới và đồng nghiệp mà có thể cố gắng giúp.

Người đi theo Mặc Thâm và A Viên không ít. Nhưng mọi người đều nhìn không ra hai người này đến tốt cùng có đào hoa hay không. Nói Mặc Thâm không đào hoa thì thường xuyên thấy anh ta giao thiệp với đủ loại con gái. Ghét A Viên lạnh lùng như núi băng sơn nhưng anh ta đối với phụ nữ thật ra rất trân trọng, rất dễ làm cho người ta thấy mập mờ. Có người bởi vậy đã kết luận: hai người này tám phần là hoa đã có chủ.”

Trái tim Hứa Tri Mẫn đột nhiên nhảy dựng lên: “Căn cứ vào đâu ạ?”

Linh Linh nói: “Rất nhiều người đã nhận ra hai người này bằng mắt mà không bằng lòng. Em nghĩ xem, một người ở khoa ngoại tim, một người ở khoa nội tim, không cùng một khoa thì sao lại có mâu thuẫn? Có người đoán, có thể là vì một người con gái.”

Vương Hiểu Tĩnh thờ ơ nói: “Là mấy người thích bát quái tung mấy tin đồn này.”

Linh Linh lại bắt lấy tay Hứa Tri Mẫn: “Em với Lâm Ngọc Cẩm là bạn cùng lớp đúng không. Lâm Ngọc Cẩm bình thường gọi bọn họ là sư huynh, sao em không gọi là sư huynh nhỉ?”

Trong lòng Hứa Tri Mẫn biết, đồng nghiệp trong khoa đối với việc cô ngoại lệ được vào bệnh viện tỉnh tránh không được nghi ngờ. Nhân cơ hội này, cô nói: “Ngoài bác sĩ Dương, em cũng không quen hết bọn họ. Nhưng mà, em ở trường gọi anh ấy là chủ tịch Dương. Vào khoa rồi thì không thể gọi là ‘chủ tịch Dương’ được.”

Linh Linh cười tủm tỉm, không tin lắm. Hứa Tri Mẫn mỉm cười: mấy chuyện kiểu này càng tô càng đen. Nói vậy là đủ rồi.

Bên tai lại văng vẳng tiếng cười nói từ hai văn phòng bác sĩ khoa ngoại tim và văn phòng bác sĩ khoa nội tim. Hai khoa có chung một tổ y tá, vì hai bác sĩ trực tối nay bất hòa trong lòng nên bị kẹt ở giữa đúng là vô cùng khó khăn.

Mười một giờ đêm, việc điều trị hằng ngày cho bệnh nhân cơ bản đã kết thúc, chỉ còn lại vài bệnh nhân bệnh tình tương đối nặng cần liên tục truyền dịch. Các bác sĩ thấy khu bệnh im ắng cũng tính vào phòng nghỉ đi ngủ. Người đi theo các bác sĩ cũng đã đi trước một bước.

Mặc Thâm vẫn như trước, đi xem mấy bệnh nhân cần lưu tâm. Rồi đi đến trạm y tá, lấy bệnh án của họ viết xuống lời dặn của bác sĩ dự bị tạm thời để phòng trường hợp y tá thường xuyên tới xin chỉ thị, quấy rầy giấc ngủ của anh.

Linh Linh thấy tối nay anh viết lời dặn của bác sĩ đặc biệt chậm nên bảo Hứa Tri Mẫn ở đây chờ anh. Cô cùng Vương Hiểu Tĩnh xác định địa điểm đi kiểm tra các phòng bệnh. Hứa Tri Mẫn đi đến một bên bàn, im lặng lướt nhìn màn hình máy tính. Mặc Thâm đã là viết xong lời dặn của bác sĩ, lẳng lặng ngắm nhìn

bóng lưng chỉ cần đưa tay là có thể chạm tới của cô, bên môi cong lên một đường cong vui vẻ. Cô cuối cùng cũng đã đến bên cạnh anh...

Hứa Tri Mẫn cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh đang phóng lại, cô hít sâu, bình ổn nhịp tim hỏi: “Bác sĩ Mặc, còn có chỉ thị khác sao?”

Anh viết xong lời dặn của bác sĩ nên thu hồi cây bút Parker đặt ở trên bàn lời dặn lâm thời của bác sĩ, anh gật đầu nói với cô: “Đã viết xong lời dặn của bác sĩ, kí tên đi.”

Cô đột nhiên có chút nghi ngờ bèn đến gần cẩn thận đọc lời dặn của bác sĩ, ghi chú rõ là s. o. s, không cần lập tức chấp hành. Cô cho tay vào túi tìm bút thì ngón tay của anh đã gõ gõ lên mặt bàn: “Dùng cây bút này ký đi.”

Cô giương mắt, không biết anh có ý gì lại khăng khăng cầm bút của mình. Trước khi cô hạ bút, anh đã cực nhanh bắt được cổ tay cô, rút cây bút máy Hero màu nâu đỏ cô đang cầm ra rồi bỏ vào trong túi áo blue của mình: “Mặc Hàm nói anh mua quà cho em. Quà anh tặng, em nhất định sẽ không nhận. Tối nay là lễ đội mũ của em, cây bút này về sau sẽ thuộc sở hữu của em. Còn cây này của em thì vì anh không có bút nên đổi nhé.”

Lý do này lời ít mà ý nhiều. Cô nhú mồm đang muốn từ chối. Cửa phòng bác sĩ khoa nội tim kêu “cạch cạch”, Viên Hòa Đông đi ra.

Thấy Hứa Tri Mẫn đang cùng Mặc Thâm mặt đối mặt, Viên Hòa Đông trong lòng tất nhiên là không vui, hỏi: “Trạm y tá chỉ còn lại một mình em?”

“Các chị ấy đi kiểm tra phòng rồi ạ.” Hứa Tri Mẫn đáp. Ngại có Viên Hòa Đông nên cô không thể tranh luận chuyện cây bút cùng Mặc Thâm, trước tiên đành phải cầm cây bút Parker ký xuống, tạm thời giữ bút giúp anh.

Mặc Thâm nhìn gương mặt bực bội của cô, lại thấy Viên Hòa Đông đang đi tới nên mỉm cười: “Bác sĩ Viên còn chưa đi nghỉ?”

“Cậu thì sao?” Viên Hòa Đông lạnh lùng hỏi lại.

“Mình sắp đi đây.” Mặc Thâm vẫn điềm đạm, “Hay là cùng đi vậy.”

Ánh mắt Viên Hòa Đông dõi theo bóng hình xinh đẹp của cô: đêm nay là cơ hội để nói với cô ấy.

“Không được. Mình còn có chút việc.”

Bị Viên Hòa Đông từ chối đã quen, Mặc Thâm liếc nhìn thấy hai người Vương Hiểu Tĩnh đã trở về thì vuốt vạt áo: “Vậy mình đi trước.”

Mặc Thâm vừa bước đi, Vương Hiểu Tĩnh cùng Linh Linh liền vào trạm y tá. Viên Hòa Đông lại không thể nói chuyện với Hứa Tri Mẫn, lưỡng lự đứng ở trạm y tá.

Linh Linh nhìn ra manh mối bèn trêu anh: “Bác sĩ Viên muốn liên hệ tình cảm với đồng nghiệp mới của bọn em sao?”

Viên Hòa Đông không ngờ cô lại hỏi trực tiếp như vậy, suy nghĩ một lát mới nói: “Không... uhm, cô ấy tên là Tri Mẫn...”

Linh Linh nói với Vương Hiểu Tĩnh: “Cậu nhìn bác sĩ Viên của chúng ta mà xem, trước giờ lúc nào cũng gọi bọn mình là y tá Lâm, y tá Vương vậy mà xưng hô với đồng nghiệp của bọn mình lại lập tức gọi thẳng tên người ta.”

Nghe lời này, Viên Hòa Đông liền lập tức nhéo giải thích: “Bởi vì cô ấy là sư muội trưởng chúng tôi.”

“Sao chưa từng nghe anh gọi như vậy với sư muội Lâm Ngọc Cẩm nhỉ?” Linh Linh tóm lấy điểm đáng ngờ mà gắng hỏi.

Hứa Tri Mẫn thấy tình hình cực kỳ bất lợi cho cô và Viên Hòa Đông, vừa lúc điện thoại của trạm y tá vang lên, cô cao giọng chen vào nói: “Có điện thoại.”

Linh Linh đang cao hứng có hơi bất mãn lườm cô, vừa nhấc điện thoại: “Alo, khoa nội và ngoại tim xin nghe. — Cấp cứu?”

Ba người còn lại nghe thấy hai chữ “cấp cứu”, thì đều nhú mào. Lúc này mà nhận bệnh nhân cấp cứu, muốn đòi mạng người ta à.

Linh Linh ghi chép lại tình hình khu cấp cứu báo tới rồi cúp máy, nói với Hứa Tri Mẫn: “Có người mới đến quả nhiên là vận khí thay đổi lớn thiệt. Khu cấp cứu bên dưới đang rối muốn chết, mà vẫn đưa bệnh nhân nhồi máu cơ tim lên trên này làm tan máu tụ.”

Nhồi máu cơ tim, phát bệnh quá nhanh, bệnh tình nguy cấp. Nếu không được điều trị tích cực trong thời gian sớm nhất thì tính mạng người bệnh sẽ rất nguy hiểm.

“Tình trạng của bệnh nhân có cho phép đưa lên làm tan máu tụ không?” Vương Hiểu Tĩnh kinh nghiệm hỏi thật kỹ.

“Bác sĩ bên dưới nói các dấu hiệu sinh tồn của bệnh nhân vẫn ổn định. Người nhà cũng đã ký tên, cho dù thế nào cũng muốn đưa lên đây.”

Giường bệnh thường trong khu bệnh đã đầy hết, giường bệnh CCU lại không kéo ra được. Vương Hiểu Tĩnh cùng Hứa Tri Mẫn đành phải vào phòng kiểm tra nhỏ, chuẩn bị thêm giường bệnh thường. Mới vừa trải ra giường xong thì bệnh nhân cũng được đưa từ khu cấp cứu lên. Viên Hòa Đông kiểm tra sơ lược bệnh nhân một lần, các dấu hiệu sinh tồn của bệnh nhân bình thường, triệu chứng đau ngực cũng không rõ ràng. Viên Hòa Đông lật phiếu xét nghiệm cùng bệnh án của khu cấp cứu đưa lên, nhìn thấy trên điện tâm đồ ở V2-V5 có đoạn S-T xuống thấp, sóng T đảo ngược, cho thấy diện tích nhồi máu cơ tim khá lớn, giá trị CK cùng với CK-MB lên cao rõ rệt. Anh ngay lập tức rét run, bệnh tình so với bác sĩ khu cấp cứu nói ở trong điện thoại còn nghiêm trọng hơn.

Vương Hiểu Tĩnh cùng Linh Linh đi vào phòng điều trị khẩn trương pha chế thuốc. Hứa Tri Mẫn đẩy máy giám sát sáu chỉ số đến bên giường bệnh rồi gắn dây quan sát lên người bệnh nhân, quấn chặt đai đo huyết áp. Cô quan sát bệnh nhân: đàn ông khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, gương mặt béo phì, mí mắt tạm thời khép chặt. Thấy tay bệnh nhân đặt ở bên mép giường đang nắm chặt lấy ra giường, Hứa Tri Mẫn liền cảnh giác: Không ổn rồi! Có thể sắp phát tác! Cô quay sang lớn tiếng chỉ thị cho một hộ lý đi theo: “Mau đi gọi bác sĩ Viên lại đây!”

Viên Hòa Đông nhận được lời gọi cấp cứu của hộ lý liền ném bệnh án chạy đến phòng bệnh. Vừa bước vào cửa đã thấy người bệnh nhân đột nhiên căng lên, tứ chi bởi vì cơn đau kịch liệt ở ngực mà run rẩy. Tiếng cảnh báo từ máy giám sát cũng lập tức kêu náo động. Thấy đồ thị điện tâm đồ trên màn hình giám sát lên xuống quá nhanh, Viên Hòa Đông quyết định trước tiên phải thật nhanh kích thích vùng trước ngực cho bệnh nhân. Rất nhanh sau đó anh gọi Linh Linh đang bưng khay thuốc vào: “Trước tiên tiêm 10mg morphine. Sau đó tiêm 300mg Amiodarone.”

Linh Linh kéo xe cấp cứu gần đó, lấy thuốc từ trong ống, lại nhanh chóng chạy đến một bên một tay khác của bệnh nhân mà tiêm vào. Viên Hòa Đông đeo ống nghe khám vùng tim của bệnh nhân, rồi gờ cái đèn pin nhỏ cầm tay lên kiểm tra đồng tử bệnh nhân. Lúc này anh mới phát hiện một bàn tay của Hứa Tri Mẫn đang nghiêng đầu bệnh nhân, để ngửa nước bọt chảy ngược vào khí quản làm ngạt thở, còn tay kia thì do sợ bệnh nhân lúc co giật sẽ cắn lưỡi mà kê vào để người đó cắn chặt.

Linh Linh quay đầu cũng thấy tay Hứa Tri Mẫn ở trong miệng bệnh nhân đang róm máu thì không khỏi la lên một tiếng: “Ồi.”

Viên Hòa Đông đẩy cô: “Còn không mau đem ống thông khí quản đến đây!”

Nhanh chóng sau đó Viên Hòa Đông tay trái cầm hai bên cằm bệnh nhân dùng sức đẩy xuống dưới theo hướng vào trong, khớp hàm bệnh nhân mở ra. Tay Hứa Tri Mẫn vì thế mà có thể rút ra, Linh Linh cấp tốc đút ống thông khí quản vào.

Hứa Tri Mẫn gờ tay trái bị thương, tay phải định đi lấy băng dính giúp Linh Linh cố định ống thông khí quản thì bị Viên Hòa Đông giữ chặt lại, anh quát: “Lập tức đi sát trùng!”

Nhìn vẻ mặt anh tái mét, nắm ngón tay túm chặt cánh tay cô, Hứa Tri Mẫn nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay anh: “Em đi đây.”

Viên Hòa Đông hít một hơi rồi buông tay ra, nhìn cô ngoan ngoãn đi ra khỏi phòng bệnh, anh quay đầu lại nói với Linh Linh: “Em đi giúp em ấy sát trùng đi, đổi Vương Hiểu Tĩnh qua đây, nhân tiện gọi bác sĩ Mặc bên khoa ngoại tới luôn.”

Linh Linh vâng dạ, rồi chạy chậm chậm vào trạm y tá, gọi Vương Hiểu Tĩnh đến phòng bệnh. Thấy Hứa Tri Mẫn đang tự mình sát trùng tay ở trong phòng điều trị, cô bước đến trước loa thông báo, ấn nút “phòng nghỉ bác sĩ khoa ngoại”: “Bác sĩ Mặc, có cấp cứu!”

“Cấp cứu đã chẩn đoán là bệnh gì?” Mặc Thâm vững vàng hỏi.

“Nhồi máu cơ tim.”

“Không tan máu tụ được sao?”

Linh Linh lần nữa không dám trả lời.

Mặc Thâm thấy cô không trả lời liền nói: “Tôi biết rồi.” Tích tích một tiếng, ấn tắt micro.

Tưởng tượng đến giọng nói lạnh như băng của Mặc Thâm thôi mà tim Linh Linh đã đập bùm bùm. Vuốt mồ hôi rịn trên trán, cô nhìn thấy Mặc Thâm đã mặc áo blue chỉnh tề đi tới, “Mặc, bác sĩ Mặc...”

“Bệnh nhân đâu?” Mặc Thâm hỏi.

“Bên này.” Đáp lời, Linh Linh dẫn anh đến phòng bệnh.

Đi đến bên giường bệnh, vừa nhìn thấy bệnh nhân ý thức đã không còn rõ ràng, sắc mặt Mặc Thâm lại lạnh thêm vài phần: “Đưa tới khi nào?”

“Hai mươi phút trước.” Vương Hiểu Tĩnh đáp.

“Lúc đưa tới đã như vậy?”

“Không. Mười phút trước đột nhiên phát tác một lần.” Viên Hòa Đông trả lời anh.

“Kết quả điện tâm đồ với xét nghiệm của khu cấp cứu đâu?”

Viên Hòa Đông sờ sờ mũi: “Ồ trên bàn làm việc của mình.”

Mặc Thâm hiểu được ý tứ của anh liền nói: “Gọi y tá Vương cùng vào văn phòng bác sĩ đi.”

Cửa phòng vừa đóng lại.

Mặc Thâm gọn gàng dứt khoát hỏi Viên Hòa Đông: “Cậu tính thế nào? Có muốn để cho khoa ngoại làm bắc cầu khẩn cấp?”

“Có thể không?” Viên Hòa Đông lấy giọng thương lượng hỏi.

Mặc Thâm không đáp mà lại hỏi Vương Hiểu Tĩnh: “Ý kiến của y tá Vương thì sao?”

Wương Hiểu Tĩnh vẫn giữ thái độ ngay thẳng: “Đừng nói là bắc cầu, ngay cả PTCA cũng không được. Người có thể cầm dao ứng phó với loại bệnh án nguy cấp này cũng chỉ có trưởng khoa. Mà trưởng khoa nhanh nhất cũng phải một tiếng sau mới về khoa. Trên thực tế, trưởng khoa tuyệt đối sẽ không đồng ý làm ca mổ có nguy cơ cao như thế này. Phương án an toàn nhất đối với bệnh nhân là trước tiên cứ xem hiệu quả làm tan máu tụ, đợi bệnh tình ổn định mới nghĩ đến chuyển mổ.”

Mặc Thâm liên tục gật đầu: “Vậy cứ như vậy đi.” Anh gấp kẹp bệnh án lại, lúc giao cho Vương Hiểu Tĩnh còn dặn dò: “Nhớ ghi rõ tên bác sĩ khu cấp cứu đã kiên quyết đưa bệnh nhân lên.”

Đợi Vương Hiểu Tĩnh rời đi, Viên Hòa Đông nghiêm mặt đi tới cửa, thật sự nhịn không được lại quay trở lại: “Mình thừa nhận có lẽ mình không nên nhận ca bệnh cấp cứu này. Nhưng mà, anh ta đã được đưa đến chỗ chúng ta thì nội ngoại khoa chúng ta nên đồng tâm hiệp lực cùng cố gắng hết sức chứ.”

“Mình không làm tròn chức trách sao?”

“Đây không phải vấn đề chức trách, mà là vấn đề thái độ của cậu đối với bệnh tình của bệnh nhân.”

Mặc Thâm cười nhạo: “Thái độ của mình đối với bệnh tình của bệnh nhân có vấn đề gì? Y tá Vương Hiểu Tĩnh đã luôn làm việc ở cái khoa này ngay từ khi mới thành lập. Kinh nghiệm lâm sàng của chị ấy rất phong phú, đề xuất được đưa ra luôn được trưởng khoa cẩn thận xem xét. Nếu cậu không ủng hộ ý kiến của chị ấy thì vì sao lúc này không phản đối?”

Viên Hòa Đông khó chịu nghẹn ở ngực, đập một phát lên bàn của Mặc Thâm: “Nếu cậu cho là bệnh nhân không thể làm bác cầu, cậu có thể phân tích điểm có hại ở trong đó với mình, chẳng lẽ mình sẽ phản đối sao? Cậu không cần phải lấy người khác ra làm lá chắn!” Viên Hòa Đông càng nói càng tức, suy cho cùng, anh vẫn không thể chịu được cái kiểu phong cách hành sự “thâm độc” này của Mặc Thâm. Mặc Thâm vĩnh viễn là trốn ở sau lưng người khác suy tính lợi hại, chứ không bao giờ lộ diện tự mình gánh vác bất cứ trách nhiệm nào! Rất nhanh, Viên Hòa Đông lại nghĩ đến chuyện khi đó Hứa Tri Mẫn bị bệnh, vì thế lại càng tức hơn: “Chính là vì thái độ tự tư tự lợi này của cậu nên mới khiến cô ấy bệnh nặng tới mức phải đi cấp cứu...”

Trước đó Viên Hòa Đông nói cái gì, Mặc Thâm đều có thể nhẫn nhịn nhưng mà nói đến Hứa Tri Mẫn thì Mặc Thâm không thể kiềm chế, trên mặt lại phủ thêm một lớp băng: “Mình biết cậu muốn đánh mình. Lần trước cho cậu cơ hội, cậu lại không ra tay. Sau này, cậu đừng mong lại có cơ hội như vậy!”

Viên Hòa Đông ý tứ sâu xa nói: “Đó là bởi vì mình nghĩ cậu vẫn có lòng ăn năn.”

Mặc Thâm cười lạnh: “Chuyện giữa mình và cô ấy cậu không thể nào mà hiểu được đâu...”

31. Chương 31

Bác sĩ ở trong văn phòng đầu khẩu, mọi người ở bên ngoài chỉ nghe thấy một tiếng rồi lại một tiếng đập bàn thôi đã sợ tới mức không ai dám lên tiếng, càng không ai dám tới gần một bước.

Linh Linh lại kiểm tra các mục chỉ số sinh tồn của bệnh nhân, ghi vào trong một tờ giấy nhỏ, rồi kẹp chung vào kết quả điện tâm đồ và một số phiếu xét nghiệm mới nhất do bác sĩ bên dưới làm đưa cho bác sĩ thực tập: “Đưa cho cấp trên của cậu.”

Cả nhóm bác sĩ thực tập ai cũng né tránh cô nói: “Tha cho bọn em đi, lúc này mà đi vào có khi lại làm bia đỡ đạn không chừng. Tự chị vào đưa đi.”

Vương Hiểu Tĩnh nhận lấy rồi lật ra nói: “Các chỉ số sinh tồn rất ổn định, kết quả xét nghiệm cũng không tệ, nhưng mà vẫn phải cho bọn họ xem để quyết định có sửa lời dặn của bác sĩ hay không.”

Linh Linh nhỏ giọng nói: “Cậu cũng không phải không biết tính nết hai người bọn họ, một khi đã nổi giận là không nói đến tình cảm.” Tiếp đó cô nhìn thấy Hứa Tri Mẫn liền vui mừng nói: “Đúng rồi, có thể nhờ đồng nghiệp mới đem tới cho bọn họ.”

Hứa Tri Mẫn đang nghĩ không ra hai người bọn họ vì sao lại tranh chấp, với hiểu biết của cô thì làm sao bọn họ có thể ghen tuông vì một cô gái chứ? Đang lưỡng lự thì Linh Linh đã không giải thích gì thêm mà đem bệnh án nhét vào tay cô, đẩy cô đến cửa văn phòng.

Gõ gõ cửa, Hứa Tri Mẫn hé hé đẩy cửa ra. Bên trong, Viên Hòa Đông một tay chống lên bàn, một tay chống nạnh, Mặc Thâm thì hai khủy tay đặt lên trên hồ sơ, mười ngón tay đang xoay cây bút Hero của cô.

“Chuyện gì?” Viên Hòa Đông hỏi, cũng không quay đầu nhìn là ai.

“Báo cáo xét nghiệm của bệnh nhân.” Hứa Tri Mẫn lập tức đi qua đặt giấy tờ xuống, ánh mắt xoay qua xoay lại giữa hai người bọn họ, hai khuôn mặt đều đen thui. Có lẽ còn đang bận nỗi nóng nên bọn họ không phát hiện ra cô, đều tập trung lật đồng giấy tờ kia ra xem.

Viên Hòa Đông sờ sờ cằm: “Uhm, tình hình hiện tại rất tốt. Tôi sẽ lại đến xem bệnh nhân.”

Hứa Tri Mẫn nghĩ đến lời Vương Hiểu Tĩnh dặn nên lại xác nhận: “Không cần sửa lời dặn của bác sĩ sao?”

Hiệu quả làm tan máu tụ rất tốt, bệnh nhân bệnh tình có chuyển biến tốt, bọn họ cũng có chút thư giãn, lúc này mới nghe ra là giọng của cô. Hai người đồng loạt quay đầu lại. Mặc Thâm cũng vì thế mà nhìn thấy

miếng băng gạc trên mu bàn tay trái của cô. Còn chưa được một tiếng mà cô đã bị thương? Anh nắm cổ tay cô lên, nói: “Chuyện gì đây?!”

Hứa Tri Mẫn trừng mắt nhìn, cái đầu trống rỗng cố tìm ra một lời nói dối thích hợp. Viên Hòa Đông lúc này mới nhớ ra, liền mở bệnh án của bệnh nhân ra ở phần lời dặn của bác sĩ tạm thời, vừa viết vừa lầm bầm: “Sáng mai phải làm thêm kiểm tra kháng thể bệnh AIDS, bệnh viêm gan...”

Mặc Thâm nghe câu đó liền biết cô bị bệnh nhân cắn hoặc cào bị thương, nếu bệnh nhân mà có bệnh truyền nhiễm gì... Trái tim anh trong nháy mắt lạnh hẳn đi, vội vàng xé lớp băng gạc trên mu bàn tay cô.

Hứa Tri Mẫn cũng sốt ruột theo, ấn tay anh, nói: “Không sao đâu, đã sát trùng rồi.”

Mặc Thâm cũng đã bóc băng gạc ra, chỉ thấy trên mu bàn tay trơn bóng của cô có hai dấu răng rất sâu còn đang rớm máu, mặt bên trong của miếng băng gạc cũng thấm đỏ một mảng lớn. Anh hô hấp dồn dập, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hứa, Tri, Mẫn, em dám nói với anh đây là sát trùng?”

Cô lén cắn môi dưới. Lúc ấy ở trong phòng điều trị cô đã nặn máu bầm, đang bôi cồn i-ốt lên miệng vết thương thì có người gọi cần hỗ trợ, tiếp đó cô chỉ có thể dán tạm băng gạc lên rồi bưng khay điều trị đi ra ngoài. Sau đó, ngay tại nơi này, trong cuộc vật lộn giành giật từng giây với sinh mệnh, ai cũng bận đến mức chẳng thể lo lắng cho chính mình. Định mở miệng giải thích nhưng đối diện với đôi mắt đen âm u của anh thì cô chỉ biết nuốt xuống, cô cũng biết là anh lo lắng cho cô nên mới mắng cô.

Mặc Thâm mím chặt môi, nếu lại mở miệng thì chắc sẽ hôn cô mất. Buông tay cô ra, anh đứng dậy đi ra khỏi văn phòng. Cánh cửa vừa đóng cái rầm sau lưng anh thì Viên Hòa Đông cũng bưng tỉnh. Trong khoảnh khắc nhìn thấy băng gạc bị xé xuống, Viên Hòa Đông cũng bị hai vết máu kia chấn động. Anh hỏi: “Em có nặn máu bầm ra không?”

Hứa Tri Mẫn thành thật đáp: “Có.”

“Em đừng gạt anh, cuối cùng là em có nặn máu bầm ra không?”

Hứa Tri Mẫn giật mình nhìn Viên Hòa Đông lo lắng vò đầu. Gạt đám bệnh án qua một bên, anh ngồi thụp xuống ghế, lấy tay che kín mặt, áy náy bao phủ khắp người anh. Anh ráng sức kiềm nén nỗi đau đón giầy xéo trong lòng để không phải nổi nóng với cô.

Nhìn thấy vẻ mặt Viên Hòa Đông áy náy, Hứa Tri Mẫn vội vàng trấn an nói: “Sư huynh, anh đừng vì thế mà tự trách. Hơn nữa, em tin nếu anh gặp phải tình huống đó cũng sẽ làm như vậy. Sao có thể khác chứ? Sư huynh tuyệt đối sẽ vì bệnh nhân mà hy sinh chính mình, cho tay vào...”

Viên Hòa Đông ngẩng mặt lên: “Không giống nhau! Nhìn em bị thương với chính anh bị thương là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, em có biết không!”

Hứa Tri Mẫn bị anh hét lên mà sững sốt. Viên Hòa Đông sợ mình lại nổi giận với cô nên xoay người đưa lưng về phía cô, tận tình khuyên bảo nói: “Tri Mẫn, em bị bệnh cũng không nói, bị thương cũng không sát trùng, em cứ như vậy thì bảo anh sau này làm sao mà tin em?” Nói xong, anh cấp tốc đứng lên, cầm lấy bệnh án vụt ra khỏi văn phòng. Anh muốn đích thân dặn mấy người bên Vương Hiểu Tĩnh sáng mai làm thêm mấy loại xét nghiệm, hy vọng bệnh nhân không bị bệnh truyền nhiễm.

Hứa Tri Mẫn ở trong căn phòng trống trơn mà cười khổ không thôi. Cô đây được xem là cái gì, đã bị thương còn bị mắng?

Cửa mở, Mặc Thâm cầm khay đi đến, nói với cô: “Lại đây, ngồi xuống.”

Hứa Tri Mẫn thấy vẻ u ám vẫn chưa rút khỏi mặt anh, liền nơm nớp lo sợ ngồi xuống ghế. Quả nhiên, anh mở miệng vết thương ra thay thuốc, đổ một khay nhỏ cồn i-ốt thấm ướt miếng bông sát trùng, dùng nhíp kẹp một miếng lớn lên, không chút lưu tình thoa lên miệng vết thương của cô. Cơn đau rất truyền đến khiến cô nhe răng trợn mắt mà không dám hé răng.

Mặc Thâm nói: “Đủ đau chưa? Tốt nhất là đau đến nhớ cả đời! Xem lần sau em còn dám thế hay không!”

Cơn đau rất khó nhin đó lại khiến cho ý thức của cô rõ ràng đến kỳ lạ. Giờ khắc này cô mới rõ ràng cảm nhận được cô đã đến bên bọn họ, nỗi chua xót mơ hồ bỗng tràn ngập trong lòng, nhưng cùng với đó lại là

ngọt ngào như mật.

Bên ngoài văn phòng, Linh Linh ước chừng số kẹp bệnh án, sau khi Viên Hòa Đông đi rồi mới nói với Vương Hiểu Tĩnh: “Cô bé đồng nghiệp mới này rất tốt, rất cường đại, sau khi cô bé vào văn phòng lại chộc cho hai vị bác sĩ đang nóng nảy của chúng ta lại càng giận dữ hơn.”

Vương Hiểu Tĩnh cong môi lên, lấy mu bàn tay che miệng.

Linh Linh vô cùng khiếp sợ: “Vương Hiểu Tĩnh, cậu ở khoa chúng ta lâu như vậy rồi mà mình chưa từng thấy cậu cười như vậy đó.”

Vương Hiểu Tĩnh không thèm nhìn cô, hãy còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình. Xem tình hình tối nay thì Hứa Tri Mẫn này quả nhiên là có lai lịch, kỳ quái là, cô lại nhẹ nhàng thở ra. Vì sao chứ? Chẳng lẽ cô thật sự có gửi gắm kỳ vọng nào đó với Hứa Tri Mẫn?

Khoan khoái cười, Vương Hiểu Tĩnh rút kẹp bệnh án trong tay Linh Linh, nghiêm túc thực hiện lời dặn của bác sĩ, vừa để tâm suy nghĩ câu Hứa Tri Mẫn đã nói: “Vừa là thầy vừa là bạn”.

Sau khi giao ban với đồng nghiệp trực ca sau, Vương Hiểu Tĩnh cùng Hứa Tri Mẫn về phòng thay đồ thay đồng phục. Vương Hiểu Tĩnh nắm tay trái Hứa Tri Mẫn, nói: “Đưa chị xem.”

“Đã sát trùng rồi ạ.” Hứa Tri Mẫn an tâm nói.

“Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày chị sẽ giành một tiếng dạy cho em những bài học khác.”

Hứa Tri Mẫn giật mình, vốn cô đang lo lắng nên giải thích mọi chuyện thế nào với Vương Hiểu Tĩnh, nhưng Vương Hiểu Tĩnh lại không chất vấn cô, thậm chí còn chủ động yêu cầu quan hệ giữa hai người lại tiến thêm một bước. Thấy Vương Hiểu Tĩnh ra cửa, cô giữ cửa nghĩ thầm: Đây là tái ông mất ngựa? Hay là Vương Hiểu Tĩnh sau khi cân nhắc đã quyết định kết liên minh với cô?

Người khác đối tốt với mình thì mình sẽ tri ân báo ân, đây chính là nguyên tắc sống của Hứa Tri Mẫn. Vương Hiểu Tĩnh đã quyết ý đối tốt với cô thì Hứa Tri Mẫn có nhất định làm chuyện gì đều phải suy nghĩ vì Vương Hiểu Tĩnh.

Thời gian sau đó, Vương Hiểu Tĩnh quả thực lần nào cũng đều đóng cửa dạy cô, một mình giảng bài.

Vì không thể tham gia lễ đội mũ nên đã có người tặng cô một cây bút, nói chính xác một chút thì không phải “tặng”, mà là “đổi”. So với giá cả của món đồ, cô từ trước đến nay đều coi trọng ý nghĩa của món đồ được tặng. Anh cố ý dùng ngòi bút của cô để ghi lời dặn của bác sĩ, còn cô thì sử dụng bút của anh để ký tên lên lời dặn của bác sĩ mà anh đã viết. Cô chính là trợ thủ độc nhất vô nhị của anh. Có thể thấy, mối quan hệ giữa anh và cô lại gần thêm một bước.

Cây bút máy Hero màu nâu đỏ kia của cô cũng không hề đơn giản, đó là di vật duy nhất ông ngoại để lại cho cô, nằm trong bộ “Hero 100” kinh điển, thuộc vào hàng quý hiếm. Vậy mà anh cứ như vậy lấy nó từ trong tay cô. Không hề nghi ngờ, cường thủ hào đoạt chính là bản tính của anh.

Cô xé băng gạc trên mu bàn tay xuống, bệnh nhân cần cô bị thương không bị bệnh truyền nhiễm, miệng vết thương cũng đã khép lại. Cô thay bộ đồ mổ màu xanh sẫm, búi mái tóc dài lên, đội mũ, nhìn vào gương tỉ mỉ kiểm tra xem vành nón có phủ hết tóc hay không, sau đó bỏ cây bút Parker của anh vào một cái túi rồi khóa tủ lại, ở trên bàn mổ tạm thời sẽ không dùng đến bút.

Từ thứ hai trở đi, việc đi theo học tập ở phòng bệnh của cô tạm thời ngưng lại một thời gian, chuyển sang phòng mổ khoa ngoại tim. Thời cơ cũng tới rất đúng lúc. Sau khi trải qua sự kiện cấp cứu ban đêm hôm thứ sáu tuần trước, tin đồn có liên quan của cô đã lan rất nhanh, nhưng chưa có ai nắm được thóp của cô. Đối với đám người Mặc Thâm, Viên Hòa Đông, cô cho tới bây giờ vẫn xưng hô và đối đãi theo quy cũ, chưa bao giờ ở riêng một mình với bất cứ một người khác phái nào. Mà cho dù có ở bên nhau thì đã sao, chẳng phải hai vị trưởng khoa đã nói “Cứ việc lén lút yêu đương đi” sao?

Bởi vậy, phần lớn những người tính tình thích xem náo nhiệt, bất quá một chút qua mấy lần có đề tài mới lại nhanh chóng quên đi chuyện của cô. Đương nhiên, cũng không loại trừ một số rất ít người lòng dạ khó lường muốn mượn cái cơ này. Hứa Tri Mẫn còn nhớ hôm đó gặp Trương Tề Duyệt ở trạm y tá, trước đó, Trương Tề Duyệt không hề đếm xỉa đến cô, mà cô cũng chưa từng nói với anh ta một câu. Đây là ích lợi

của việc cô đi theo Vương Hiểu Tĩnh, chỉ cần im lặng không lên tiếng là quả thực chẳng khác nào vô hình. Nay, Trương Tề Duyệt có lẽ cũng nghe nói gì đó, liền chú ý đến cô.

Đối với y tá trưởng Giang, Trương Tề Duyệt cũng nói hai câu nịnh hót: “Y tá trưởng, cô bé mới tới chỗ chị nghe nói là đã thông minh lại còn xinh đẹp, đúng là y tá trưởng chị con mắt thật tinh đời nha. Không biết y tá trưởng từ đâu mà có được vị đồng nghiệp mới này vậy?”

Hứa Tri Mẫn ngược mắt lên, ngửi thấy mùi nước hoa từ trên người anh bay tới, thầm cười trong bụng: “Cái chiêu tán tỉnh này chỉ có mấy vị đại gia đáng vẻ rất nhã nhặn thanh tú mới dùng thôi.” Nhưng cô không nói lời nào cũng đã có y tá trưởng Giang từ chối khéo.

Y tá trưởng Giang rất có kinh nghiệm đối phó với đám bác sĩ điều trị lưu manh này, tùy tay cầm cái kẹp tài liệu trống đánh nhẹ lên cánh tay Trương Tề Duyệt, cô nói: “Bác sĩ Trương, ở trong cuộc họp giao ban cậu không nghe kỹ sao? Trưởng khoa nói, cô ấy chính là bảo bối của khoa chúng ta, cậu ít chú ý đến cô ấy thì hơn.”

Trương Tề Duyệt xoa xoa cánh tay bị đánh đau kêu oan: “Em đâu có?”

“Này? Bác sĩ Trương, cậu đây là muốn tôi vạch trần gốc gác của cậu sao?” Y tá trưởng Giang giả bộ uy hiếp.

Trương Tề Duyệt thấy y tá trưởng cho lối thoát liền cười xin tha, đôi mắt khôn khéo lại cố sức nhìn thẳng vào cây bút Parker Hứa Tri Mẫn cầm trong túi áo.

Xong việc, Hứa Tri Mẫn vừa mới bước vào phòng thay đồ thì Lâm Ngọc Cẩm cũng vào theo. Lâm Ngọc Cẩm tán gẫu với Hứa Tri Mẫn về chuyện tình cảm bạn bè cùng lớp, Hứa Tri Mẫn vẫn luôn mỉm cười lễ độ, buồn cười nhìn khuôn mặt tươi cười của Lâm Ngọc Cẩm lúc này cứng ngắc, so với cái vẻ vui tươi với đàn ông con trai đúng là cách biệt một trời một vực. Con gái ấy mà, trời sinh đã chia làm hai loại: loại thứ nhất đối mặt với người khác phái thì rụt rè, ngượng ngùng, kín đáo, loại thứ hai đối với đàn ông con trai lại tự nhiên thẹn thùng dễ thương. Hứa Tri Mẫn không biết cái bản tính đó của Lâm Ngọc Cẩm có gì không tốt, thậm chí cô còn thích cái cách Lâm Ngọc Cẩm luôn bộc trực thẳng thắn, tự nhiên với người khác phái. Có điều, đúng như Phương Tú Mai nói, điểm ấy quyết định hai người các cô với Lâm Ngọc Cẩm vĩnh viễn là hai loại người khác nhau. Nếu không phải cùng một loại người thì cho dù bề ngoài có thân thiết như thế nào thì trên thực tế cũng vĩnh viễn không đi cùng một con đường.

Đợi Lâm Ngọc Cẩm nói xong, Hứa Tri Mẫn khóa tủ đồ lại rồi nói: “Ngọc Cẩm, tuy chúng ta là bạn cùng lớp, nhưng ở khoa này, nói thế nào mình cũng là người đến sau, là đàn em của cậu, mình nên gọi cậu một tiếng ‘cô giáo’.”

Lâm Ngọc Cẩm sửng sốt: “Cái này, cái này không cần phải...”

“Đồ ngốc.” Hứa Tri Mẫn vỗ vỗ đầu vai của cô, “Mình không gọi cậu là ‘cô giáo’, không phải chứng tỏ chúng ta vẫn là bạn cùng lớp thôi sao.”

Nói đã đến nước này, trong lòng hai người đều lạnh đi một nửa, cười cười với nhau cho có lệ, Lâm Ngọc Cẩm đi vào bên trong thay đồ. Hứa Tri Mẫn đã hẹn đến phòng học nhỏ với Vương Hiểu Tĩnh, lại không bỏ được một chút xót xa trong lòng. Lâm Ngọc Cẩm nghe tin đồn nên mới tới hỏi cô, nhưng cô không giúp được Lâm Ngọc Cẩm, thứ nhất đây là chuyện cô không đủ năng lực để giúp, thứ hai là giúp Lâm Ngọc Cẩm tương đương là tự mình tạo nghiệp chướng. Kiểu con gái giống như Lâm Ngọc Cẩm chỉ coi trọng tình yêu chứ không phải tình bạn. Ngẫm lại, Hứa Tri Mẫn cô vào khoa này lâu như vậy mà Lâm Ngọc Cẩm ngày nào cũng chỉ vây quanh đám sư huynh, đến hôm nay mới nghĩ đến chuyện muốn lôi kéo tình cảm bạn học, tình bạn của Hứa Tri Mẫn cô đâu có rẻ mặt như thế?

Hứa Tri Mẫn chuyển đến phòng mổ, nhưng tạm thời không tách khỏi Vương Hiểu Tĩnh, cho nên chiều nào sau khi tan ca Vương Hiểu Tĩnh cũng dành một tiếng liên tục giảng bài. Cô đã quyết định đi theo Vương Hiểu Tĩnh, cho nên trong phòng mổ khoa ngoại tim, cô cũng không chọn ai hướng dẫn mổ.

Ở trong phòng học nhỏ, Vương Hiểu Tĩnh hướng dẫn Hứa Tri Mẫn thao tác. Nhìn ra tâm trạng của học trò hôm nay không tốt, cô một tay chống cằm thần nhiên nói: “Ở trong phòng mổ vẫn thuận lợi chứ? Chị nghe y tá trưởng Hoàng bên đó nói, ngày mai bắt đầu cho em một mình lên bàn mổ.”

“Dạ, bắc cầu động mạch vành cùng với loại bỏ đoạn phình ở tâm thất trái, em đảm nhiệm vị trí y tá dụng cụ.” Hứa Tri Mẫn đáp.

“Ai mổ chính?”

“Trưởng khoa Trương.”

“Ừ, khả năng bác sĩ Mặc lên bàn mổ rất lớn.”

“Anh ấy là trợ lý thứ nhất.” Hứa Tri Mẫn trả lời đến đây thì giật mình. Qua mấy ngày cô quan sát thấy vị trí trợ lý thứ nhất trong khi mổ của hai vị trưởng khoa cơ bản đều là do Mặc Thâm vững vàng chiếm đóng. Vị trí trợ lý thứ nhất ở rất gần bác sĩ mổ chính, một khi người mổ chính gặp sự cố không thể hoàn thành giải phẫu thì trợ lý thứ nhất phải thay thế trách nhiệm mổ chính. Trưởng khoa đối với độ tin cậy của Mặc Thâm cũng biết rất rõ.

“Em không biết sao? Bác sĩ Mặc được gọi là thiên tài khoa ngoại chúng ta.” Vương Hiểu Tinh mỉm cười, “Thỉnh thoảng trưởng khoa không thể nghĩ ra cách, cậu ta đều có thể nghĩ được. Mà tốc độ khâu chỉ của cậu ta có thể nói là nhanh nhất trong khoa, không có một y tá nào có thể khâu kịp tốc độ của cậu ta. Nhưng mà, nghe nói tốc độ khâu của em cũng rất nhanh.”

Vương Hiểu Tinh nói lời này là đang khen cô sao? Hứa Tri Mẫn nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, lén giương mắt, thấy Vương Hiểu Tinh cười thì không nói thêm gì nữa.

Vương Hiểu Tinh ở trong lòng cũng đã đoán được. Hứa Tri Mẫn lúc đi theo cô ở phòng bệnh đều luôn im lặng khiến phần lớn mọi người đều nghĩ Hứa Tri Mẫn là một trợ thủ chẳng tốt tý nào. Chỉ có trong lòng Vương Hiểu Tinh là hiểu rõ, cô học trò này rất tinh anh, không muốn bị người ta ghen ghét, biết bảo vệ mình. Nhưng mà, từ khi đến phòng mổ, Hứa Tri Mẫn không phải đi cùng cô nữa nên cũng sẽ dần dần bộc lộ tài năng.

Mới qua mười ngày, tên tuổi của Hứa Tri Mẫn đã lan nhanh trong phòng mổ khoa ngoại, có mấy bác sĩ giải phẫu còn đặc biệt đi xem cô bé mới đến này. Đây không phải là nói Hứa Tri Mẫn xinh đẹp thế nào, ở trong phòng mổ ai cũng đều được trang bị từ đầu đến chân, bộ dạng thế nào thì cũng bị khẩu trang che mắt, ai cũng như ai, nhưng làm việc như thế nào lại quá rõ ràng. Hứa Tri Mẫn không chỉ làm cho người ta thán phục về tốc độ khâu chỉ rất nhanh, mà tư thế tay vững vàng mà tao nhã khi cô khâu chỉ cũng trở thành một cảnh tượng đẹp đẽ.

Phần lớn mọi người khi khâu chỉ đòi hỏi hai mắt không lay động, nhìn chăm chăm lỗ kim, chỉ khâu còn chưa qua khỏi lỗ kim mà bị bác sĩ thúc giục thì căng sứt ruột, lúc này chỉ có đưa kim chỉ ghé sát vào mắt mới thấy rõ được. Hứa Tri Mẫn lại không, đôi mắt cô to mà nhẹ nhàng xinh đẹp, lông mi thật dài hơi hơi chớp động, chỉ khâu từ trong tay cô cứ như nước lững lờ trôi qua lỗ kim. Dưới tình huống cực nhỏ đột nhiên bị tuột chỉ, rơi khỏi lỗ kim, cô sẽ quay lại nhặt chỉ lên, chẳng khác nào chuồn chuồn lướt nước nhúng vào nước muối sinh lý, người khác nhìn mà cứ như là thấy tiên nữ đang làm phép, không hiểu sao sợi chỉ vốn không nghe lời kia liền phút chốc xuyên qua lỗ kim. Sau đó cô đem đầu kim có kẹp cây kim đã khâu chỉ xoay về phía mình, còn phần đuôi nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay người phẫu thuật, đồng thời đưa kéo cắt chỉ cho trợ lý, kim cầm máu, toàn bộ động tác liền mạch lưu loát, vui tai vui mắt. Không ai tin đây chỉ là một cô bé vừa mới tốt nghiệp không lâu.

“Tôi vẫn cho rằng, con người làm chuyện gì thì thiên phú cũng rất quan trọng.” Phẫu thuật phần tim kết thúc, khi từ trong hướng ra ngoài đóng lồng ngực lại, trưởng khoa Trương cảm khái nói.

Bác sĩ Kim có thâm niên về gây tê cũng thầm khen ngợi: “Tôi nhìn hai bạn trẻ trên bàn mổ hôm nay, một khâu chỉ, một khâu, vừa nhanh vừa thoải mái, rất đẹp mắt!”

Hứa Tri Mẫn lúc này mới thấy trưởng khoa Trương đã thu tay lại, đứng ở bên cạnh nhìn Mặc Thâm khâu, dụng cụ cô đưa qua đều rơi vào trong tay Mặc Thâm. Cô lén hít một hơi, không dám nghĩ đến Mặc Thâm ở bên mình, mà chỉ xem Mặc Thâm như một bác sĩ bình thường.

Nhưng mà, muốn phớt lờ sự tồn tại Mặc Thâm gần như là chuyện không có khả năng xảy ra. Vương Hiểu Tinh nói không sai chút nào, tốc độ khâu của anh là tốt nhất trong số bác sĩ cô đã gặp, nhanh mà chuẩn, nhanh mà tinh tế, gặp chỗ khó sẽ đổi biện pháp giải quyết, danh hiệu “thiên tài” kia quả là rất xứng đáng.

Ứng phó với bác sĩ khác, cô chỉ cần khâu hai bộ chỉ là có thể nhàn nhả chờ, còn với Mặc Thâm lại có chút vất vả. Cô vừa xỏ chỉ xong, anh đã để cái kim giữ kim trống không xuống, đưa tay ra chờ cô.

Nếu là bình thường, Mặc Thâm đại khái là từ từ chờ người đang nóng lòng như lửa đốt khâu chỉ, nhưng anh biết hiện tại đứng ở bên cạnh anh không phải người khác, mà là cô. Quả nhiên không ngoài dự kiến, tay anh vừa đưa qua, không cần chờ đợi lâu, cái kim kẹp kim của cô đã vững vàng đặt ở trong lòng bàn tay anh. Tự đáy lòng anh cũng cười đầy thỏa mãn, ý cười nồng đậm này tràn khắp đôi mắt sâu vẫn luôn lạnh như băng, làm hiện lên vẻ mặt sáng láng của anh. Mỗi một lần anh đều phát hiện anh yêu cô xiết bao, cô là người mà không ai có thể thay thế.

Tầm mắt của bác sĩ Kim từ trên người Mặc Thâm dời đến trên người Hứa Tri Mẫn, nói: “Có thể theo kịp tốc độ với bác sĩ Mặc chúng ta, cô ấy là người đầu tiên. Tốc độ khâu chỉ đúng là không thua kém một số y tá tay nghề cao.”

“Đúng đó.” Trưởng khoa Trương bắt đầu cân nhắc, “Tôi cũng rất ngạc nhiên, cô ấy học được cách khâu chỉ khéo léo, linh hoạt đó từ đâu... Hứa Tri Mẫn?”

Hứa Tri Mẫn nghe hỏi liền thành thật trả lời: “Cái này có thể là bởi vì từ nhỏ giúp ông ngoại em khâu nút áo mà luyện thành.”

“Giúp ông ngoại khâu nút áo?” Mọi người ngạc nhiên.

Hứa Tri Mẫn bị mọi người nhìn nên có chút lúng túng, nói: “Ông ngoại em lớn tuổi lại bị bệnh Parkinson, thường thích bứt nút áo của mình. Mẹ em đi làm vắng nhà, lúc em năm sáu tuổi đã bắt đầu tự lấy hộp kim chỉ giúp ông ngoại khâu nút áo. Sau đó, cũng giúp những người khác trong nhà khâu vá.”

Trưởng khoa Trương cảm thán nói: “Khả năng khâu kim này của em đúng là rất tốt. Mà việc này thì đàn ông quả thật kém hơn phụ nữ.”

Bác sĩ Kim lập tức hỏi: “Trưởng khoa Trương, vợ anh có phải cũng thường xuyên khâu nút áo cho anh không?”

Trưởng khoa Trương tăng tốc nói: “Tôi khâu miệng vết thương cũng không đẹp hơn cô ấy khâu, công phu khâu nút áo của cô ấy đúng là khiến tôi tâm phục khẩu phục.”

Có bác sĩ trẻ tuổi giật mình hỏi: “Tâm phục khẩu phục?”

Bác sĩ Kim ân cần dạy dỗ người trẻ tuổi: “Cái cảm giác này ấy hả, đàn ông độc thân không thể hiểu được đâu.”

Ca mổ thuận lợi kết thúc, lúc đẩy bệnh nhân ra, bác sĩ Kim hớn hởi đề nghị với trưởng khoa Trương: “Trưởng khoa Trương, tôi thấy chỉ bằng anh đề nghị với y tá trưởng, sau này cho hai cô cậu này cố định hợp tác luôn đi. Chúng ta cũng có thể tiếp tục thưởng thức.”

Trưởng khoa Trương gật gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy, chắc chắn thế.”

Đang thu dọn dụng cụ Hứa Tri Mẫn thầm thở dài. Không cần trưởng khoa Trương mở miệng, trước đó y tá trưởng cũng đã chú ý tới, bởi vậy, y tá trưởng mới quyết định để cô ở phòng mổ trong lúc Mặc Thâm lên bàn mổ, giúp đồng nghiệp giảm bớt áp lực.

Thời gian nghỉ trưa, Hứa Tri Mẫn cầm cốc nước đi đến hàng lang. Nơi này rất im lặng, cô có thể ngồi một mình yên lặng uống nước, hưởng thụ những cơn gió phất phơ ngoài cửa sổ. Cô nhìn chăm chăm vào những vết màu trên bức tường gạch men mà có chút sững sờ.

Lúc này cửa mở. Cô quay sang, thấy Mặc Thâm đang đi đến cô liền cúi đầu, dường như người có thể lập tức tìm được cô chỉ có mình anh. Anh ngồi bên cạnh cô, đặt cái áo sơ mi lên trên đầu gối của cô, anh nói: “Một nốt khâu bị rớt.”

Hứa Tri Mẫn không thể tin được nhú mày nói: “Anh không tự khâu được sao?”

“Không.” Anh nói như đinh đóng cột, đưa cái hộp kim chỉ cho cô: “Cái này vừa mới mua ở quầy tạp hóa bên dưới.”

“Vậy trước kia bị rơi nút áo thì anh làm thế nào?”

“Đưa đến tiệm giặt quần áo. Nhưng mà từ hôm nay trở đi sẽ khác.”

Hứa Tri Mẫn cảnh giác nhìn anh: “Hôm nay?”

“Hôm nay anh mới biết, hóa ra có một cao thủ khâu nút áo đang ở gần ngay trước mắt!”

Cô nghe xong, cảm thấy vừa bực vừa buồn cười, anh không phải nghe thấy mấy lời trưởng khoa Trương nói mới có ý giặt nút áo bắt cô khâu lại đó chứ? Kết quả sau khi cô kiểm tra chỗ bị mất nút trên áo sơ mi, quả đúng là bị người ta dùng sức mà bứt đi. Mà mỗi lúc như thế này, cô lại bất giác mềm lòng, không thể làm gì được anh. Cô ngắt lời anh: “Được rồi, em khâu giúp anh.”

Mặc Thâm nghiêng đầu, hai mắt nhìn chằm chằm sườn mặt yên tĩnh của cô. Cô đang khâu nút áo cho anh. Anh bỗng nhiên hiểu ra hàm ý của trưởng khoa Trương khi nói “Tâm phục khẩu phục”, thì ra cái nút áo mà cô khâu ấy chính là đang được khâu vào trong lòng của anh. Bởi vì trong khoảnh khắc anh nhìn cô khâu vá này, cô thật giống người con gái chỉ thuộc về anh biết bao nhiêu.

“Dì Tuệ không khâu nút áo cho anh à?” Cô kéo chỉ, thuận miệng hỏi một câu.

“Mẹ anh mắt kém nên khâu không được khéo.”

“Mất dì Tuệ?”

“Mất mẹ anh đã yếu từ hồi mẹ tham gia phong trào thanh niên trí thức xuống nông thôn. Khi đó, mẹ anh muốn thi vào đại học, nhưng chỗ mẹ đến điều kiện không tốt, buổi tối chỉ có thể thắp đèn dầu đọc sách. Tuy rằng rất gian khổ, nhưng mẹ anh vẫn kiên trì học tập. Sau khi về thành phố, trong số các bạn học chỉ có mình mẹ anh là đậu đại học.”

Bất ngờ được nghe về quá trình Dương Minh Tuệ gian nan phấn đấu này, Hứa Tri Mẫn cảm thấy thật kinh ngạc.

“Bác gái thì sao?” Mặc Thâm hỏi lại cô.

“Ba em là thanh niên trí thức, lúc xuống nông thôn thì quen mẹ em rồi kết hôn.” Hứa Tri Mẫn trả lời, nhớ tới một chuyện cũ, cô mỉm cười: “Nói ra có thể anh không tin, hồi nhỏ mỗi khi em không nghe lời, ba em thường dọa em là do ba nhặt dưới gốc cây về nuôi.”

“Thật không?”

Khâu xong, cô cắn chỉ, nói: “Nửa thật nửa giả. Em không phải do ba nhặt được, nhưng quả thật là được sinh ra dưới một gốc đa. Khi đó mẹ em có bầu nhưng vẫn xuống ruộng làm việc, lúc vùng cước thì nước ối bị vỡ. Mẹ cố gắng đi đến bờ ruộng thì đầu em cũng đã trôi ra. May mà trong mấy người làm cùng ruộng ruộng đó có một bà đỡ, là bà ấy đã đỡ đỡ cho mẹ em.”

“Sinh non?” Anh nheo mắt lại.

“Sớm hơn một tháng.”

“Ở trong lòng ấp bao lâu?”

“Lòng ấp?!” Thu dọn hộp kim chỉ xong, Hứa Tri Mẫn xoay người, nghe anh nói như thể liền kim lòng không được mà bật cười, “Ở nông thôn làm gì có lòng ấp trẻ? Phải bệnh viện tuyến trên huyện mới có. Mà nhà em lại không có tiền nên không cần. Em bé sinh ra biết thở, biết khóc là được.” Cô đang cười nói bỗng nhiên phát hiện sắc mặt của anh có chút không ổn, “Sao vậy?”

Mặc Thâm nói không nên lời. Mặc dù cô dùng giọng điệu không chút để ý kể lại quá trình mình sinh ra nhưng anh nghe mà lại thấy kinh hoàng. Cô không chỉ là trẻ sinh non lại còn không được hưởng sự chăm sóc đặc biệt mà trẻ sinh non nên có. Mà kiểu loại đỡ đẻ không bảo đảm khoa học này cùng với kiểu y tá mới ra nghề chẳng khác nào đánh bạc, mà sinh mệnh yếu ớt của cô lại phụ thuộc vào canh bạc này. Anh không dám tưởng tượng nếu lúc đó mà thất bại... như vậy, anh sẽ không gặp được cô, giờ này khắc này cô sẽ không đường hoàng ngồi ở đây khâu nút áo cho anh. Trong cơn hoảng hốt, anh bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, anh vươn hai tay, ôm chầm lấy cô.

“Mặc Thâm?” Anh ôm chặt đến nỗi cô sắp nghẹt thở đến nơi.

“Mẹ em không nên ra đồng làm việc nặng, ba mẹ em lại càng không nên không đưa em đến bệnh viện.”

Cô nghe thấy giọng nói tức giận mà thống khổ của anh liền tự giác muốn an ủi: “Hiện tại em vẫn đang sống rất tốt mà, có khác gì người bình thường đâu.”

Anh sờ sờ cánh tay mảnh khảnh của cô, nói: “Anh đang nghi ngờ em có chứng còi cọc bẩm sinh.”

Cô chớp chớp mắt: “Anh căn cứ vào đâu mà chẩn đoán?”

“Là... Mặc Thâm anh nói.”

Cô biết y thuật của anh không tồi. Nhưng mà, anh nói như vậy chẳng khác một cậu bé to xác đang tự biên tự diễn. Vì thế cô cất tiếng cười thoải mái. Hàng lông mày nhíu chặt của anh cũng giãn ra, bàn tay xót xa lau đi những giọt mồ hôi đọng trên trán cô, rồi anh nâng cằm cô lên. Trong nháy mắt, cô co rúm lại, anh như con chim ưng từ trên không lao xuống rất nhanh, nhắm vào đôi môi đang hé mở của cô mà hôn thật sâu. Cô vội vàng ứng phó với sự uyển chuyển nóng bỏng của anh.

Tiếng hít thở nặng nề tràn ngập bên tai cô, mơ mơ màng màng, cô dần dần thích ứng với nụ hôn bá đạo của anh. Khẽ mở mắt ra, cô phát hiện cánh cửa bên cạnh hàng lang bỗng nhiên mở ra. Dương Sâm vừa xông vào dĩ nhiên cũng hết hồn, đồ đang cầm trong tay cũng đánh rơi xuống đất.

Cô cuống quýt đẩy Mặc Thâm ra, xoay lưng sửa sang lại quần áo, trống ngực dồn dập. Dương Sâm ho khan hai tiếng, nói: “Hai người tiếp tục, tôi đi ra ngoài.”

“Lại đây.” Mặc Thâm không nhanh không chậm gọi anh ta lại, “Chuyện mình với cô ấy cậu cũng không phải không biết.”

“Đúng ha.” Dương Sâm cười khanh khách, đưa mắt nhìn cái áo sơ mi trên đầu gối cô, “Khâu nút xong rồi hả?”

Xem ra Dương Sâm cũng đã nghe được danh ngôn vợ chồng mà trưởng khoa Trương nói, Hứa Tri Mẫn đột nhiên càng thêm xấu hổ, hai tay gấp áo sơ mi, ra vẻ trấn định “ạ” một tiếng.

Mặc Thâm đương nhiên không nỡ để cô chịu nửa điểm uất ức, ngắt lời Dương Sâm giấu cợt, nói: “Tìm mình có việc sao?”

“À, là như vậy.” Dương Sâm giơ giơ kẹp bệnh án lên, “Viên Hòa Đông tìm mình, hỏi mình bệnh nhân giường số mười ba có thể làm bắc cầu hay không?”

Bệnh nhân giường số mười ba? Hứa Tri Mẫn nghĩ, không phải là bệnh nhân giường bổ sung lần trước đang đêm tiến hành cấp cứu làm tan máu tụ, sau đó mới chuyển tới giường bệnh số mười ba sao?

“Mình biết, bệnh nhân đó là mình và Viên Hòa Đông đảm nhận, sao vậy?” Mặc Thâm hỏi.

“Kết quả chụp X-quang của bệnh nhân cho thấy một bên động mạch chính vẫn bị tắc.”

“Vậy thì đặt Stent[1].”

“Mình đề nghị cậu xem bệnh án trước đã, có lẽ cậu sẽ thấy hứng thú.”

Mặc Thâm thấy nghi ngờ, nhận bệnh án, lật vài tờ, rồi vuốt cằm: “À, van hai lá bị hẹp dẫn đến hiện tượng trào ngược, van bị vôi hóa, nên mổ thì tốt hơn.”

“Cho nên, ý của Viên Hòa Đông là, nếu khoa ngoại có thể cùng giải quyết thì sẽ không làm giải phẫu can thiệp. Nhưng mà, nếu không thể...”

Mặc Thâm cười khẩy nói: “Cậu ta vẫn y như hồi trước.”

Y như hồi trước? Cô nhớ tới đêm hôm đó, hai người bọn họ cãi nhau ở trong văn phòng, chẳng lẽ bọn họ thực sự có mâu thuẫn gì đó sao?

Lúc bọn họ đi ra, Dương Sâm vẫy vẫy tay với cô, nói: “Cùng đi nghe đi, đêm đó hình như em cũng có mặt mà.”

Trong văn phòng bác sĩ, Viên Hòa Đông và Mặc Thâm đang bàn bạc, Quách Diệp Nam cùng Dương Sâm đứng nghe. Hứa Tri Mẫn bị Dương Sâm kiên quyết kéo tới thì tránh ở trong góc phòng. Thật ra cô cũng có chút tò mò, giữa bọn họ thật sự bất hòa? Không khí trong văn phòng khiến cô căng thẳng đến không thở nổi.

“Vì sao lại là cậu ta đến bàn bạc?” Viên Hòa Đông bất mãn hỏi Dương Sâm.

Dương Sâm đáp: “Mặc Thâm có kinh nghiệm hơn mình, hơn nữa đêm bệnh nhân nhập viện là ca trực của cậu ấy.”

Viên Hòa Đông biết kỹ thuật ngoại tim của Mặc Thâm rất xuất sắc, vì thế không tình nguyện đặt tay lên bệnh án, nói: “Bác sĩ Mặc có cao kiến gì không?”

Mặc Thâm gõ gõ bàn, nói: “Ý kiến của mình chỉ có một, thông báo cho bệnh nhân về cả hai khoản chi phí để bệnh nhân tự mình quyết định làm can thiệp hay là mổ.”

Viên Hòa Đông nhìn thẳng anh, nói: “Chúng ta đang thảo luận phương án điều trị chứ không phải bàn về chi phí điều trị!”

“Vậy khỏi phải bàn, cậu trực tiếp thông báo cho bệnh nhân làm giải phẫu ngoại khoa đi. Cái này cũng giống đi mua đồ vậy, đắt tiền cũng có lý do của nó.”

Rầm! Viên Hòa Đông đập bàn đứng dậy, nói: “Ý của cậu là mạng người có thể dùng tiền để cân nhắc sao?”

Quách Diệp Nam thấy thế liền vội vàng ấn Viên Hòa Đông xuống: “A Viên, Mặc Thâm không có ý đó.”

Mặc Thâm giương mắt nhìn Viên Hòa Đông đang thở hồng hộc, khỏe mắt lại lướt qua Hứa Tri Mẫn. Anh nhớ vừa rồi ở hàng lang, cô nói với anh cô là trẻ sinh non, bởi vì trong nhà không có tiền nên cha mẹ mới lựa chọn không để ý đến tính mạng của cô, lòng ngực không hiểu sao lại đau đốn, nhưng ngoài miệng vẫn chầm chọc nói: “Cậu đi tìm khoa ngoại để bàn bạc là muốn cho mình thấy thái độ như vậy sao?”

Hứa Tri Mẫn thở dài một hơi. Mặc Thâm vừa nói xong, Viên Hòa Đông quả nhiên tức sôi máu đá cửa đi ra ngoài.

Quách Diệp Nam nói với Mặc Thâm: “Cậu không thể bình yên mà nói chuyện với cậu ấy được à? Sao lần nào cũng làm cho cậu ấy nổi nóng vậy.”

“Nếu mình không nói vậy, cậu ấy sẽ chịu tàn nhẫn quyết tâm bảo bệnh nhân gom tiền làm phẫu thuật sao?”

Mặc Thâm lạnh nhạt nói, “Nói cậu ấy mau chóng thu hồi cái lòng thương hại vô dụng này đi. Có một số bệnh nhân không hiểu mà giả vờ hiểu, tin theo lời đồn bên ngoài, việc đó sẽ chỉ ảnh hưởng đến bệnh tình của bản thân và liên lụy đến bác sĩ điều trị chính mà thôi, mấy trường hợp thế này chỗ nào cũng có.”

Chuyện này Hứa Tri Mẫn cũng biết sơ sơ. Bệnh nhân đó, lúc ấy ở phòng cấp cứu sợ bác sĩ lừa tiền anh ta nên thà ký giấy sinh tử chứ không lập tức làm tan máu tụ, sau khi đưa đến phòng bệnh lại bị đau đến mức phải cấp cứu, rốt cuộc mất nhiều hơn được. Hiện tại bệnh nhân đang rất băn khoăn, không quyết định được. Viên Hòa Đông mềm lòng cả khoa ai cũng biết, với cá tính của anh mà đi xử lý kiểu bệnh nhân này chỉ có chịu thiệt, bị ăn đòn thôi. Vậy thì tại sao Mặc Thâm lại không uyển chuyển giải thích với Viên Hòa Đông?

Hứa Tri Mẫn lại thở dài một hơi. Tính tình của anh cô biết, anh không phải cố ý đối nghịch với Viên Hòa Đông. Nhưng quá trình trưởng thành của Viên Hòa Đông khác xa nhóm bọn họ nên tất nhiên Viên Hòa Đông với giá trị quan rất lớn sẽ không thể nhất trí với Mặc Thâm. Mặt khác hai người này tính tình đều rất cứng rắn, nếu đã cho là đúng thì sẽ tuyệt đối kiên trì đến phút cuối cùng. Kéo cửa ra, cô đi vào phòng kiểm tra nhỏ, Viên Hòa Đông đang ở đó.

Viên Hòa Đông đứng tựa vào khung cửa sổ, nhìn xe cộ qua lại trên đường. Ngón tay anh nhẹ nhàng gõ vào khung cửa sổ, ánh mắt sụp xuống, đang im lặng suy nghĩ. Hứa Tri Mẫn thấy thế liền cười. Cô rất tin vào tính tình của Viên Hòa Đông, anh tuyệt đối sẽ không vì mâu thuẫn với người khác mà đánh mất lý trí của một người bác sĩ. Anh cuối cùng vẫn sẽ tiếp thu ý kiến của Mặc Thâm.

“Tri Mẫn.” Thấy cô xoay người định đi, Viên Hòa Đông nhẹ giọng gọi cô.

Hứa Tri Mẫn buông cánh tay đang nắm cửa ra, đến gần anh: “Sư huynh.”

“Sau khi em tới khoa này, anh vẫn chưa có thời gian chào mừng em.” Viên Hòa Đông chua xót nói.

“Em vẫn còn ở khoa này, còn nhiều thời gian để ăn cơm nói chuyện mà.”

“Cũng đúng.”

“Sư huynh”. Hứa Tri Mẫn có chút do dự, nhưng vẫn quyết định nói ra, cô không muốn hai người bọn họ tiếp tục hiểu lầm: “Sư huynh, trước tiên anh đừng hiểu lầm là em nói cho anh ấy, có điều cá tính Mặc Thâm đã luôn như thế rồi, anh ấy nói chuyện với em cũng vậy. Sư huynh là người thông minh, chắc là nhìn ra được Mặc Thâm sẽ chỉ nói như vậy với nhân tài mà anh ấy thích, còn đối với người mà anh ấy khinh thường thì anh ấy căn bản sẽ lười để ý.”

Viên Hòa Đông vẫn quan sát vẻ mặt cô khi nói chuyện, lúc nhắc tới Mặc Thâm, đôi mắt to đen láy của cô lại toát lên một thần thái khác. Sắc mặt anh hơi âm u, nói: “Em hiểu cậu ta lắm à? Hai người đã quen nhau rất lâu sao?”

Cô mím môi, nói: “Quen từ hồi trung học.”

“Nhìn hai người không giống như là bạn học thời trung học bình thường, hôm đến dự tiệc Trung thu của Mặc gia anh đã thấy là lạ, nhà em với Mặc gia là...”

“Nhà em chẳng có giao tình gì với Mặc gia, vả lại, gia đình em là tiểu thị dân nghèo khổ, làm sao có thể dính líu gì với Mặc gia chứ?” Hứa Tri Mẫn vội vàng phủ nhận sạch sẽ quan hệ của nhà mình với Mặc gia mà lại không chú ý đến giọng mình cũng đã cao lên một quãng. Cô vĩnh viễn không thể quên được vết sẹo Dương Minh Tuệ đã để lại cho cô ngay lần đầu tiên bước vào Mặc gia. Lúc này nhìn cô chẳng khác nào một con nhím đang xù lông. Viên Hòa Đông nhìn thấy mà đau lòng, anh luôn có cảm giác cô có rất nhiều vết thương, giống như là cô đã trải qua rất nhiều nỗi đau mà người bình thường không thể tưởng tượng được. Anh thân thiết nói: “Tri Mẫn, nếu em đồng ý, lúc nào anh cũng có thể làm thánh giả trung thành của em.”

Giọng điệu của Viên Hòa Đông khi nói những lời này rất giống một người anh hiền từ, khiến cô nhớ tới anh họ Kỷ Nguyên Hiên. Mấy năm trước, cô với Kỷ Nguyên Hiên vẫn luôn xem nhau như anh em, đối xử với nhau rất chân thành. Nay hai người càng đi càng xa, Kỷ Nguyên Hiên từ sau khi cô đến thành phố lớn đã cho cô rất nhiều sự hỗ trợ về vật chất, cô đối với tấm lòng này vẫn luôn rất biết ơn, nhưng tự đáy lòng cô vẫn nhớ đến người anh đã từng cùng cô thức trắng đêm tâm sự hơn, nhưng dù sao đây cũng chỉ là một hy vọng xa vời. Kỷ Nguyên Hiên bây giờ bận rộn công việc để mua cho vợ và con gái một căn nhà tốt hơn, để giúp đỡ về tiền bạc cho cô em gái là cô nhiều hơn.

Hứa Tri Mẫn miễn cưỡng cười nói: “Nói tới đây, có một số chuyện về sư huynh em vẫn chưa biết đấy.”

“Em muốn biết cái gì?” Viên Hòa Đông hai tay khoanh trước ngực, cười chờ câu hỏi của cô.

“Chuyện này em vẫn chưa nói với sư huynh. Lần đầu tiên em gặp sư huynh không phải ở trường, mà là ở con đường ven biển ở quê em. Khi đó em cứ nghĩ sư huynh là nghệ sĩ nữa đấy, bài “Tổng biệt” đó sư huynh biến tấu rất tuyệt vời. Nhưng mà, vì sao sau khi em gặp lại sư huynh thì không thấy sư huynh thổi kèn Harmonica nữa?” Anh không thổi kèn Harmonica mà ngay cả cây kèn Harmonica cũng chưa từng xuất hiện ở trong tay anh. Hứa Tri Mẫn đối với việc này vẫn luôn canh cánh trong lòng, cô rất thích những người tài năng, không muốn khúc biến tấu “Tổng biệt” kia biến mất, hiện tại rốt cuộc cũng có cơ hội hỏi người trong cuộc.

Nhưng mà, nhắc đến kèn Acmonica, vẻ mặt Viên Hòa Đông lại âm tình bất định. Nụ cười của Viên Hòa Đông đột nhiên thu lại, anh lẩm bẩm nói: “Kèn Harmonica?”

Hứa Tri Mẫn cảm thấy như mình đã nói sai nên cuống quýt nói: “Nói tới cũng là em không tốt, lảm miêng nhắc đến chuyện cây kèn Harmonica của sư huynh với Phương Tú Mai, Phương Tú Mai cá cược với em là cây kèn Harmonica đó do một cô gái nào đó tặng cho sư huynh, đây đúng là lần cá cược vô vị, cho nên, sư huynh không cần trả lời đâu ạ.”

Viên Hòa Đông cười khổ lắc đầu, nói: “Lúc học sơ trung anh đã từng có bạn gái, nhưng mà tình cảm với cô ấy chỉ tốt hơn bạn học một chút, tốt nghiệp xong liền mỗi người đi một ngả, cho nên sau khi vào đại học, anh không hề muốn nhắc đến loại yêu đương vô trách nhiệm đó chút nào. Cái lần em nhìn thấy anh chắc

là lúc đại học năm ba anh về nghỉ đông. Lúc đó, anh đã hạ quyết tâm phải tập trung nghiên cứu lâm sàng. Hôm đó, là ngày giỗ em gái anh.”

Hứa Tri Mẫn không thể kiềm nén được sự kinh hoàng trong lòng, liên quan đến cây kèn Harmonica lại là tình cảm anh em.

Viên Hòa Đông tiếp tục nói: “Trùng hợp là em gái anh bằng tuổi em. Con bé thích nhất là ngồi ở bên bờ biển thổi kèn Harmonica, cây kèn Harmonica mà anh đã ném xuống biển đó là di vật của con bé. Anh đã nói với chính mình, quyết không thể để cho bi kịch như của em gái anh lại xảy ra. Khuyết tật vách ngăn tâm nhĩ bẩm sinh.”

Nói tới đây, Viên Hòa Đông không thể không thở sâu, chậm rãi kể tiếp câu chuyện của em gái: “Vào đợt kiểm tra sức khỏe hồi sơ trung em ấy mới biết là bị bệnh này. Thời kỳ đó, giải phẫu can thiệp nội tim mạch ở trong nước chỉ mới manh nha hình thành, em ấy chỉ có thể làm giải phẫu ngoại khoa, gia đình còn chưa kịp quyết định có để cho con bé làm phẫu thuật hay không thì con bé đã đột ngột phát bệnh ngay ở trên lớp, lúc đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói con bé còn bị viêm cơ tim cấp tính, phần lớn diện tích cơ tim đã bị hoại tử, thế cho nên...”

Viên Hòa Đông không thể nói hết câu nói thắm đầy thê lương cùng đau xót vô tận đó, ánh mặt trời vàng rực mạ lên sườn mặt anh một lớp ánh sáng trang nghiêm mà thánh thiện.

Hứa Tri Mẫn cũng thấy cảm động, cô cảm thấy cả đời này cô sẽ nhớ kỹ khúc “tiễn biệt” này của anh. Vừa nghĩ vậy, cô đã thẳng thắn nói ra ý nghĩ của mình: “Sư huynh, em thấy em thật may mắn, có thể nghe anh thổi bài đó. Tuy rằng, em rất muốn nghe anh thổi lại, nhưng sau khi biết được câu chuyện đằng sau bài đó thì bài nhạc này có lẽ chỉ có thể biến nó trở thành có một không hai.”

Viên Hòa Đông quay sang, có chút đăm chiêu nhìn cô, nói: “Em có biết khi em hỏi anh chuyện này anh đã nghĩ gì không?”

“Nghĩ gì ạ?”

“Nghĩ tới lần trước em bị bệnh, môi em tím tái, mồ hôi đầm đìa, mười móng tay đều tím lại, lúc ấy anh thật sự rất sợ, em gái anh chết vì bệnh tim, vì thế anh quyết chí trở thành một bác sĩ, mà sư muội anh... thích nhất lần đầu tiên đổ bệnh ở trước mặt anh, triệu chứng không khác gì em gái anh.”

Hứa Tri Mẫn ánh mắt lóe lên, chuyện lần đó nhắc đến thì bản thân cô cũng có lỗi.

Viên Hòa Đông nghiêm túc nói: “Bản thân em làm chậm trễ bệnh tình tất nhiên là sai, nhưng điều anh muốn nói với em là anh không thể tha thứ cho hành động của cậu ta! Cậu ta bỏ mặc tính mạng của em không màng đến, nếu lúc ấy anh không thấy em, bệnh của em nếu để trễ thêm nữa thì hậu quả khó mà lường được.”

Hứa Tri Mẫn không ngờ vì vấn đề của cô mà khiến bọn họ mâu thuẫn, cô nói: “Sư huynh, chuyện này...”

“Tri Mẫn!” Anh lạnh lùng ngắt lời cô.

Cô ngẩn người, chỉ thấy ánh mắt anh rét lạnh.

“Nếu cậu ta biết sai mà sửa là tốt nhất!” Nói xong, anh lập tức lướt qua cô, lúc đi đến trước cửa còn nói: “Yên tâm, về chuyện bệnh nhân kia anh tự có chừng mực, sẽ chuyển anh ta cho khoa ngoại. Nhưng mà, em không là bệnh nhân thông thường của anh, chuyện của em lúc khác hãy nói!”

Rầm một tiếng, anh đóng cửa rời đi. Một trận gió cuộn cuộn thổi bay tấm rèm cửa sổ trắng như tuyết, thấp thoáng xa xa là bầu trời u ám của thành phố.

Hứa Tri Mẫn mờ mịt nhìn mà thấy một sự bất lực trước nay chưa từng có.

[1] Stent động mạch vành là những khung lưới kim loại nhỏ được đưa vào trong lòng mạch vành, nhằm mục đích mở rộng lòng mạch bị hẹp và giữ nó không hẹp lại.

32. Chương 32

Những lời Viên Hòa Đông nói Hứa Tri Mẫn đều hiểu, cho dù cô là sư muội hay là bạn thì Viên Hòa Đông cũng đều xem cô là người con gái quan trọng trong cuộc đời anh, cũng vì lẽ đó mà anh không thể dễ dàng tha thứ cho việc Mặc Thâm đã làm khi cô bị bệnh. Nghĩ kỹ đến tận gốc thì trọng tâm mâu thuẫn giữa hai người bọn họ không phải là vấn đề tình địch. Hứa Tri Mẫn không hài lòng vuốt tóc, đối với việc này cô vẫn mờ mịt không biết phải xử trí thế nào. Đang lúc phiền muộn, cô đột nhiên nhớ tới lời mà bà dì trước kia thường nói với cô: Trời không tuyệt đường người. Lời ông bà nói luôn rất có lý, vấn đề dù sao cũng không thể dễ dàng giải quyết trong một sớm một chiều.

Nghĩ đến bà cụ, Hứa Tri Mẫn buông cây lược gỗ đào xuống, nhìn vào gương mà nhăn mặt nhíu mày. Cô gọi điện thoại hỏi anh họ thì Kỷ Nguyên Hiên không chịu trả lời ngay mà lấy cớ bận việc nên cúp máy. Hỏi Mặc Hàm thì cậu ta cứ giả vờ câm điếc, nói chưa được hai câu liền lảng sang chuyện khác. Bọn họ đều đang giấu diếm chuyện gì đó? Hứa Tri Mẫn càng nghĩ càng thấy ruột gan rối bời, nóng lòng gõ cây lược xuống bàn, cô thật sự không biết nên hỏi ai, lại không thể xin phép về quê thăm bà một chuyến. Thở dài một tiếng, cô thu cái lược lại.

Ngay sau đó, một tuần luân chuyển khoa sang khoa phẫu thuật ngoại tim cũng kết thúc, Hứa Tri Mẫn được chuyển tới khoa can thiệp nội tim.

Trong khoa phẫu thuật ngoại tim, Hứa Tri Mẫn chỉ là một y tá bình thường. Về mặt quản lý, y tá trưởng Hoàng không chỉ quản lý khoa giải phẫu ngoại tim, mà còn quản lý chung cả khoa giải phẫu, tức là y tá khoa giải phẫu cùng bác sĩ gây mê được tập hợp thành một khoa gây mê độc lập, doanh thu của hai khoa ngoại được phân phối cân đối với khoa gây mê.

Tình hình ở khoa can thiệp nội tim lại hoàn toàn khác. Đầu tiên, khoa can thiệp không cần bác sĩ khoa gây mê, cũng cần ít y tá, phẫu thuật can thiệp nội tim mạch là khoa nội tim đặc biệt, cho nên, ở đây không cần bố trí khoa độc lập, tất cả đều trực thuộc khoa nội tim, doanh thu đầu tiên là được quy về cho khoa nội tim, rồi mới phân phối cho các khoa hợp tác khác và bệnh viện. Thứ hai, làm việc thường xuyên ở phòng can thiệp sẽ bị nhiễm phóng xạ, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe của nhân viên y tế, cho nên bác sĩ sẽ thay phiên nhau lên bàn mổ. Còn tổ y tá, để tiết kiệm tài nguyên, đồng thời xuất phát từ ý muốn bảo vệ cơ thể nữ giới, đều được luân phiên điều từ phòng bệnh khoa nội tim đến làm việc. Nhóm y tá này do y tá trưởng Giang quản lý, dưới quyền quản lý phân ai đến khoa can thiệp đều do Vương Hiểu Tĩnh toàn quyền phụ trách. Khoa can thiệp không có trí vị trí y tá trưởng nên Vương Hiểu Tĩnh được xem như tương đương với y tá trưởng khoa can thiệp.

Nghe nói, năm đó khi thành lập trung tâm can thiệp tim, bệnh viện tỉnh trước sau đã đưa bốn y tá xuất sắc trong đó có Vương Hiểu Tĩnh cùng đến bệnh viện Fu Wai ở Bắc Kinh đào tạo nghiệp vụ quản lý và y tá ở khoa can thiệp. Thành tích của Vương Hiểu Tĩnh là xuất sắc nhất trong bốn người. Ở thủ đô, cô quen với một chuyên gia y tá người nước ngoài, sau này chuyên gia đó cũng đã mấy lần mời cô xuất ngoại. Điều làm người ta bất ngờ chính là Vương Hiểu Tĩnh đã từ bỏ việc đầu quân ra nước ngoài mà rất nhiều người tha thiết ước mơ để lựa chọn học xong quay về đơn vị cũ. Về sau, ba y tá được đào tạo chung với cô cũng lần lượt được các bệnh viện khác bỏ ra một số tiền lớn để tuyển dụng, chỉ còn Vương Hiểu Tĩnh vẫn ở tại bệnh viện tỉnh, tận tụy, làm hết sức mình, trung thành với con đường lâm sàng.

Không ai có được kỹ thuật của Vương Hiểu Tĩnh cũng không ai có thể thay thế được vị trí của Vương Hiểu Tĩnh. Người khác nhìn vào thì thấy Vương Hiểu Tĩnh vinh quang vẻ vang chứ có mấy ai có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Vương Hiểu Tĩnh. Cũng chính vì không có ai có thể tiếp nhận vị trí này cho nên Vương Hiểu Tĩnh quanh năm suốt tháng đều phải cố gắng ở trong phòng can thiệp. Cơ thể của cô thường xuyên tiếp xúc với phóng xạ, lâu ngày, số lượng bạch cầu trong máu của cô tụt xuống mức thấp nhất trong tất cả những nhân viên làm ở khoa can thiệp. Sau vài ngày Hứa Tri Mẫn theo Vương Hiểu Tĩnh làm ở phòng can thiệp liền cảm nhận sâu sắc nỗi khổ của cô ấy. Giáo sư lên bàn mổ, nhất là giáo sư Tân, cho dù là việc chụp X-quang động mạch vành vô cùng đơn giản, cũng không thể không gọi tên Vương Hiểu Tĩnh cùng làm, còn phẫu thuật can thiệp phức tạp, Vương Hiểu Tĩnh lại lo lắng nên lại tự mình theo vào. Toàn bộ việc phụ trách phòng can thiệp gần như là do Vương Hiểu Tĩnh một mình gánh vác. Y tá trưởng Giang không biết thao tác cụ thể trong phòng can thiệp nên chỉ chịu trách nhiệm nghe báo cáo và giám sát. Vương Hiểu Tĩnh ngày nào cũng làm việc đến sát đầu mả trán, bởi vậy, y tá trưởng Giang cũng phân hai y tá giúp đỡ

cho Vương Hiểu Tĩnh; một người là y tá Tôn lai lịch tương đối cao, hỗ trợ Vương Hiểu Tĩnh gánh vác một phần công tác phụ trách thiết bị; một người nữa là y tá Tiêu Hồng tuổi tác xấp xỉ Vương Hiểu Tĩnh, hỗ trợ Vương Hiểu Tĩnh hướng dẫn nhân viên mới về kỹ thuật.

Mặc dù đã có hai trợ thủ, nhưng kết quả vẫn không hoàn toàn như ý muốn. Vương Hiểu Tĩnh mỗi lần nghỉ ngơi hoặc đi công tác vài ngày thì đến lúc quay lại vẫn phải tự mình chỉnh đốn lại toàn bộ. Cho nên mới có người nói Vương Hiểu Tĩnh không coi ai ra gì, ý mình giỏi nên coi thường người khác.

Hứa Tri Mẫn biết Vương Hiểu Tĩnh không phải người như vậy, nhưng không thể không thừa nhận, Vương Hiểu Tĩnh lấy việc nghiêm khắc với bản thân ra yêu cầu người khác cũng như vậy thì rất không hiệu quả. Về sau Vương Hiểu Tĩnh cũng rút kinh nghiệm, đối với một số việc nhỏ sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng vấn đề nhỏ cứ tích lũy dần dần thì cuối cùng cũng sẽ tạo thành đại họa. Ngay trước khi Hứa Tri Mẫn vào bệnh viện tỉnh hơn một tháng, giáo sư, bác sĩ, y tá, nhân viên y tế trong khoa can thiệp nội tim đã phải mở một cuộc họp nội bộ. Trong cuộc họp, có người đề xuất để Tiêu Hồng phụ trách quản lý kho hàng của khoa can thiệp để chia sẻ trọng trách cho Vương Hiểu Tĩnh.

Kho hàng? Hứa Tri Mẫn tò mò nhìn hai chữ màu lục trên tấm bảng. Kho hàng của khu bệnh là nơi để quần áo và đồ dùng lát vật của bệnh nhân, vậy kho hàng của khoa can thiệp thì sao nhỉ?

Vương Hiểu Tĩnh lấy ra một xâu chìa khóa, mở hai cánh cửa kho hàng, bên trong đặt một loạt giá kệ, mấy trăm cái tủ vuông, tất cả đều được đánh số. Hứa Tri Mẫn tùy ý cầm lấy một cái gì đó lên, là một ống thông nhập khẩu được đóng gói khử trùng riêng.

“Mấy thứ này lúc giảng bài chị đã giảng qua cho em.” Vương Hiểu Tĩnh nói với Hứa Tri Mẫn, “Em phải nhanh chóng nắm cho được bố cục của nơi này, cũng như loại hình và số hiệu của các loại vật phẩm. Còn nữa phải nhớ kỹ, giáo sư Tân và học trò sử dụng hàng khác công ty với hàng mà giáo sư Vương và học trò dùng. Hứa Tri Mẫn đột nhiên nhớ ra. Lúc cô bên phòng giải phẫu khoa ngoại, bên kia cũng có tình huống tương tự, ví dụ như không chỉ có một công ty cung ứng van, giá thị trường tự do cạnh tranh, cuối cùng bác sĩ cần cho bệnh nhân đổi loại van nào là do bác sĩ đề nghị và bệnh viện quyết định. Bác sĩ đương nhiên là muốn suy nghĩ cho bệnh nhân, nhưng hàng hóa sau khi thông qua thị trường cạnh tranh tự do đi vào bệnh viện, tất nhiên là muốn trở thành độc quyền, mà người cho phép sự độc quyền này thông thường là lãnh đạo khoa. Bên phía khoa ngoại tìm về cơ bản là thống nhất. Còn bên nội tim này, bởi vì trường khoa không phải làm can thiệp nên hai vị giáo sư trong khoa đều tự lãnh đạo một nhóm, nói là phái Mỹ và phái Nhật đấu tranh về kỹ thuật thì chi bằng nói là đấu tranh vì lợi ích. Địa bàn tranh giành thể hiện ngay trong cái kho hàng nho nhỏ này.

“Đắt lắm ạ?” Hứa Tri Mẫn đột nhiên cảm thấy thứ trong tay mình trở nên nặng trĩu.

“Mấy ngày này em tham quan học tập giải phẫu can thiệp mà không thấy báo giá sao?” Vương Hiểu Tĩnh hỏi lại cô.

Báo giá đồ đặc dùng trong giải phẫu là do y tá phòng can thiệp cùng tham gia phẫu thuật phụ trách điền vào, một lần chụp X-quang động mạch vành cũng phải bốn ngàn tới tám ngàn tệ, còn giải phẫu PTCA bắt thêm giá chống thì phải đến mấy vạn tệ. Trong số tiền này, phí điều trị cho người phẫu thuật, phí vật liệu khác không chiếm bao nhiêu, chênh lệch giá chủ yếu là do cái giá chống. Nghĩ vậy, Hứa Tri Mẫn liền thấy lạnh trong lòng, giá trị của cục mỡ này vượt ngoài dự đoán của cô.

Bởi vậy trở lại lần họp nội bộ đó, bên ngoài là có người quan tâm, muốn Tiêu Hồng giúp Vương Hiểu Tĩnh giảm bớt gánh nặng, song nguyên nhân thật sự ẩn bên dưới lại là những tranh giành, tính toán khiến người ta sợ hãi. Bởi vì Vương Hiểu Tĩnh là người công tư phân minh, cũng không dựa vào phái Mỹ hay phái Nhật, cho nên nhiều năm qua các giáo sư đều tin tưởng cô, giao phòng can thiệp cho cô quản lý. Biên bản xuất nhập hàng hóa quý giá nhất đều do Vương Hiểu Tĩnh một mình vào sổ, chỉnh lý. Việc này ảnh hưởng trực tiếp đến toàn bộ doanh thu tài chính của phòng can thiệp. Nay có người rục rịch, ý đồ phá vỡ thế cục này. Một chiều đề nghị Tiêu Hồng thay thế Vương Hiểu Tĩnh này nếu thành công thì Tiêu Hồng sẽ có lợi mà người chống lưng cho Tiêu Hồng lại càng có lợi; nếu không thành thì có thể dùng tâm lý để ép Vương Hiểu Tĩnh phải chọn một phái. Vấn đề là, đề nghị này do ai đề xuất đưa vào chương trình cuộc họp?

“Là y tá trưởng Giang đề xuất, nói là ý của bộ phận y tá sợ chị quá sức.” Vương Hiểu Tĩnh cúi đầu chà ngón tay lên dải băng dính, lạnh lùng cười khê, “Chị nói, từ lâu tôi đã muốn xin thôi làm việc ở phòng can

thIỆP này, vừa hay, để y tá Tiêu cũng tiếp quản mọi công việc của tôi đi.”

Hứa Tri Mẫn nghĩ thầm: Chiêu phủ đầu này của Vương Hiểu Tĩnh các giáo sư chắc chắn là không đồng ý. Nhưng chẳng lẽ chuyện có thể giải quyết đơn giản vậy sao?

Vương Hiểu Tĩnh tiếp tục nói: “Giáo sư Tân lập tức nói, khó mà làm được, muốn thay cũ đổi mới cũng phải có quá trình.”

Hứa Tri Mẫn liền hiểu ra, người ta còn chưa quyết định có thay cũ đổi mới hay không mà giáo sư Tân này đã một mực chắc chắn không được, Tiêu Hồng này dựa vào ai cũng không khó nghĩ.

Bàn bạc hơn một tiếng cũng không thể đưa ra kết luận, chỉ nói là để xem xét.

Hứa Tri Mẫn hỏi: “Nguyên nhân người chống lưng cho Tiêu Hồng chịu thỏa hiệp là gì ạ.”

“Bởi vì chị nói, y tá Tiêu muốn quản lý kho hàng cũng được, nhưng muốn toàn quyền tiếp quản công việc của tôi thật ra cũng không có gì mà thay cũ đổi mới chỉ là giao lại mấy cái chìa khóa phòng can thiệp mà thôi. Tôi đã giao ra rồi, nên về sau, các giáo sư muốn thứ gì thì cứ tìm y tá Tiêu mà lấy. Các giáo sư liền lập tức im lặng.” Vương Hiểu Tĩnh nói đến đây liền nở một nụ cười sâu xa, vỗ vỗ vai Hứa Tri Mẫn: “Giao cho Tiêu Hồng, chỉ bằng giao cho em còn thỏa đáng hơn, bởi vì em ít nhất sẽ không thường xuyên lấy nhầm đồ.”

Hứa Tri Mẫn có chút mơ hồ, nói: “Kinh nghiệm của em không nhiều bằng y tá Tiêu.”

“Theo chị được biết, y tá trong cả bệnh viện này chỉ có em là người đầu tiên có thể vượt qua trình độ tiếng Anh chuyên ngành y của chị.” Vương Hiểu Tĩnh nói: “Em phải biết rằng, đại đa số dụng cụ đồ dùng của khoa can thiệp chúng ta tất cả đều được nhập khẩu, chú thích được niêm yết thường dùng tiếng Anh.”

Hứa Tri Mẫn đã hiểu được một chút. Rất nhiều đồng nghiệp ở đây yếu khoản tiếng Anh, e là Tiêu Hồng cũng không ngoại lệ. Trong phòng can thiệp lại nhiều đồ ngoại như vậy, không thể ngày nào cũng có người hỗ trợ phiên dịch tiếng Trung. Ngoại ngữ trở thành vũ khí lợi hại của Vương Hiểu Tĩnh, hiện tại lại là ưu thế của Hứa Tri Mẫn.

“Chị đây, là đúng việc không đúng người. Thật sự là đúng người thì sẽ không nhầm vào việc.” Vương Hiểu Tĩnh vẫn biểu hiện lạnh nhạt như thế, “Nói trắng ra là, chị không muốn tâm huyết chị đã bỏ ra ở đây lại hủy trong tay một người chị cho là không đủ năng lực để tiếp nhận. Tiêu Hồng tính tình như thế nào chị mặc kệ, nhưng về kỹ thuật thì chị không tin được. Tương tự, tính tình em thế nào chị cũng không quan tâm, chị chỉ quan tâm đến kỹ thuật của em có vượt qua được cửa ải của chị hay không mà thôi.”

Hứa Tri Mẫn thật cẩn thận dạ một tiếng.

Vương Hiểu Tĩnh đem xâu chìa khóa bỏ vào lòng bàn tay Hứa Tri Mẫn, nói: “Khoa can thiệp có tổng cộng ba bộ chìa khóa, y tá trưởng giữ một bộ. Hai bộ khác vốn được bố trí như thế này: bởi vì phóng xạ đối với cơ thể người tổn thương rất lớn, kế hoạch ban đầu dự định là có hai người quản lý có thể luân phiên, cho nên chị có một bộ. Bộ còn lại này vẫn chưa có cơ hội giao cho ai, hiện tại em cứ cầm trước mà học tập.”

Hứa Tri Mẫn bỏ chìa khóa vào túi áo mà cảm giác nặng trĩu. Đây vừa là một cơ hội, vừa là một thử thách rất lớn. Nếu cô làm không tốt, thì theo những lời cảnh cáo đã nói, Vương Hiểu Tĩnh cũng sẽ không cư xử đặc biệt với cô.

Vương Hiểu Tĩnh đi được hai bước rồi quay đầu lại nói: “À, bắt đầu từ ngày mai, em cũng thử một mình lên bàn mổ đi. Đầu tiên là làm cùng bác sĩ Quách đi, anh ta dễ nói chuyện hơn.”

Hứa Tri Mẫn đã lâu không nói chuyện nhiều với Quách Diệp Nam, sau khi đến bệnh viện tỉnh thì một lần cũng không.

Sáng nay phòng giải phẫu số 1 do Hứa Tri Mẫn phụ trách có hai ca X-quang động mạch vành liên tiếp. Khoa can thiệp để giảm bớt số y tá nên bình thường trong kiểm tra X-quang đơn giản chỉ bố trí một y tá phụ trách trên bàn mổ kiêm dưới bàn mổ. Hứa Tri Mẫn rõ ràng thấy áp lực, lần đầu tiên cô một mình lên bàn mổ, lại đụng phải Quách Diệp Nam cầm dao.

Quách Diệp Nam có cố ý tìm cách khích bác hay không đây? Hứa Tri Mẫn mặc bộ đồ chỉ cách ly phóng xạ nặng trĩu, tiêm vào tay trái bệnh nhân một lọ thuốc nước, chuẩn bị ống thông tĩnh mạch, chủ yếu là để tiện cho việc đang phẫu thuật đột nhiên cần thêm thuốc hoặc là cấp cứu. Lúc này Quách Diệp Nam đã trang bị sẵn sàng đi đến. Hứa Tri Mẫn ngẩng đầu, vừa vận dụng phải cái liếc nhìn vội vàng của anh ta. Qua cái liếc mắt này, Hứa Tri Mẫn rõ ràng nhìn thấy sự lạnh lùng anh ta ẩn dưới lớp kính mắt. Cái người suốt ngày không đứng đắn trên đũa phụ nữ, con gái này từ lần đầu tiên ở trên tàu cô nghe anh ta nói chuyện không kiêng nể gì là cô đã biết đằng sau khuôn mặt tươi cười của anh ta là một ý chí sắt đá như thế nào.

Quách Diệp Nam đi đến bên bàn mổ, trợ thủ phía đối diện đưa cho anh ta một ống tiêm lidocain chuẩn bị gây mê cục bộ, vừa cầu nhau nói: “Y tá hôm nay là người mới, không biết thói quen của anh, chỉ cho một ống gây mê. Em nói với cô ta thì cô ta bảo đây là quy định, phải là anh yêu cầu thì mới được cấp.”

Hứa Tri Mẫn không định cãi lại người trợ thủ đó. Dù sao trợ thủ nói thì không thể như bác sĩ mổ chính nói. Hướng chỉ trợ thủ đó chỉ là một bác sĩ thực tập đi theo. Dựa theo quy định trong phẫu thuật, cô chỉ nghe bác sĩ mổ chính, vì thế cô yên lặng chờ Quách Diệp Nam lên tiếng quyết định.

Quách Diệp Nam đẩy ống tiêm để loại khí rồi nói với trợ thủ: “Anh có nói là chỉ dùng một ống thuốc mê thì anh không làm được sao?”

Trợ thủ không ngờ lại bị tạt một gáo nước lạnh, nói: “A, cái đó...”

“Người ta mới tới thì làm sao? Cậu cũng là người mới vậy. Còn nữa, anh cũng là từ người mới mà từ từ trở thành người cũ.”

Người trợ thủ nghĩ không ra vì sao Quách Diệp Nam lại nói giúp một y tá mới, cứ ngây ngốc ở đằng đó.

Hứa Tri Mẫn cười thầm. Người trợ thủ này trăm phần trăm là người mới, không hiểu quy tắc. Bất luận là bác sĩ, y tá hay là chuyên gia xét nghiệm, người trong cùng một khoa và cùng một bệnh viện đầu tiên nhất định phải bảo vệ nhau, cái này cũng giống như người trong một nhà vậy, khi đối phó kẻ thù bên ngoài nhất định là phải đoàn kết nhất trí. Nghiêm nhiên, Quách Diệp Nam cũng xem cô như người một nhà.

Hai ca giải phẫu X-quang kết thúc thuận lợi. Hứa Tri Mẫn nhẹ nhàng thở ra, Quách Diệp Nam mà lại bất ngờ quan tâm. Trong giải phẫu, cô không rõ cỡ anh ta nói, vì thế mà hỏi hơi nhiều, Quách Diệp Nam vẫn bình tĩnh trả lời cô mà không mở miệng quở trách.

Giải phẫu xong, Hứa Tri Mẫn dọn dẹp phòng giải phẫu xong lại phát hiện Quách Diệp Nam đang tựa ở cửa chờ cô.

“Có giấy bút không?” Anh ta hỏi.

Hứa Tri Mẫn lấy cuốn sổ và cây bút Parker trong túi ra, nói: “Anh cần mấy tờ?”

Quách Diệp Nam cẩn cô xé giấy ra khỏi sổ, nói: “Tôi đọc, em ghi lại cho kỹ, giáo sư Vương và nhóm bọn tôi thích dùng...”

Bàn tay Hứa Tri Mẫn khựng lại một chút, rồi sau đó tỉnh táo ghi lại. Sau khi cô ghi xong, anh ta lấy cuốn sổ lại, giúp cô kiểm tra có chỗ nào ghi nhầm hay không. Hứa Tri Mẫn vẫn còn thắc mắc nhưng không dám tùy tiện mở miệng.

Anh ta lật lật những trang ghi chép trước của cô, nói: “Em rất nghiêm túc, rất chịu khó, em ở bên phòng phẫu thuật khoa ngoại được mọi người đánh giá rất tốt, tôi tin em ở đây cũng sẽ xuất sắc như vậy. Tóm lại, chúng tôi đối với em kỳ vọng rất cao.”

Đối việc này, Hứa Tri Mẫn cũng tự có chủ trương, cô nói: “Em chỉ là học trò của cô Vương, sau này cũng vậy.”

Quách Diệp Nam nói tiếp: “Tôi biết. Cũng chính vì nhìn ra em là người trọng tình nghĩa nên tôi mới có thể đồng ý để em vào bệnh viện tỉnh. Lần trước em bị bệnh, tôi thừa nhận tôi có hơi quá đáng, nhân tiện xin lỗi em.”

“Không cần.”

“Tôi còn chưa nói xong. Tôi xin lỗi là vì thấy em đúng là đang cố gắng hóa giải những hiểu lầm giữa hai người bọn họ.”

“Sư huynh...” Sau khi buộc miệng nói vậy, Hứa Tri Mẫn mới nhớ Quách Diệp Nam không cho cô gọi anh ta là sư huynh, cô nhủ mày nghĩ làm thế nào để sửa lại.

Đôi mắt Quách Diệp Nam lại nhìn về phía cây bút Parker cô cài trên túi áo, biết cô đã lựa chọn và đang dần dần biểu lộ cho Viên Hòa Đông hiểu. Hèn gì Viên Hòa Đông gần đây thường hay sầu não, may mà Viên Hòa Đông là một người tôn trọng suy nghĩ của người khác. Bản thân anh ta cũng đã suy nghĩ rất nhiều ngày, dù sao sau này cô cũng là người trong nhà phải hỗ trợ bọn họ công tác, cần gì phải làm quan hệ giữa bọn họ trở nên bế tắc? Vả lại, tương lai cô sẽ kết hôn với bạn tốt của anh ta, anh ta cũng phải gọi cô một tiếng chị dâu nữa. Mặc Thâm mấy ngày trước cũng thường xuyên đánh tiếng với anh ta, nếu anh ta lại làm khó cô thì chắc chắn Mặc Thâm và Viên Hòa Đông sẽ không tha cho anh ta.

Quách Diệp Nam chịu thua, cười tủm tỉm nói, “Tôi biết em không ở nơi đông người gọi bọn tôi là sư huynh, nhưng lên gọi sư huynh thì được.”

“Anh cho phép?!” Hứa Tri Mẫn sau khi kinh ngạc thì lập tức thức thời vỗ vỗ cuốn sổ, nói: “Quách sư huynh, cảm ơn những điều anh đã nhắc.”

Cô quả nhiên là một người rất thông minh. Mà đối với kiểu con gái thông minh quá mức, anh ta trước nay vừa thích vừa ghét. Ánh mắt Quách Diệp Nam lại lạnh đi, từ cây bút Parker này mà nghĩ đến một người nào đó cô cần đề phòng, anh ta thiện tâm khuyên nhủ: “Sau này em nên bỏ cây bút này vào trong túi, lúc cần dùng thì lấy ra.”

Hứa Tri Mẫn nở nụ cười: “Xem em này, cứ quên việc này hoài.”

“Em cũng đã gọi tôi một tiếng sư huynh rồi thì có thể thành thật nói cho tôi biết, cây bút này là của Mặc Thâm đúng không?”

Lâm Ngọc Cẩm tiến bệnh nhân đi ngang qua cửa phòng giải phẫu số 1, đúng lúc nghe được câu cuối cùng Quách Diệp Nam nói, sau đó là tiếng Hứa Tri Mẫn hơi có vẻ cẩn trọng lên tiếng. Lâm Ngọc Cẩm bước nhanh hơn vào phòng thay đồ vắng tanh, khóa trái cửa lại. Một tay nắm lấy mảng áo trước ngực, cô ta cảm thấy rất bức dọc bấn loạn, trong đầu không ngừng hiện lên những chuyện có liên quan đến Hứa Tri Mẫn.

Buổi tối trở lại ký túc xá, cô ta đau thương nói với Vương Nhã Lệ: “Cậu ta vào khoa bọn mình liền được đi theo Vương Hiểu Tĩnh, còn mình mất bao nhiêu công sức mới được y tá trưởng đồng ý cho mình vào phòng can thiệp học tập vài ngày.”

“Chuyện này cũng không có gì lạ. Cậu ta được bệnh viện chúng ta ký hợp đồng năm năm, còn chúng ta mới ký hai năm.” Vương Nhã Lệ dùng kèm cắt móng chậm rãi sửa móng tay, lại dùng sơn móng đặc biệt tô lên móng, giơ cao năm ngón tay hỏi Lâm Ngọc Cẩm, “Đẹp không?”

“Cái gì mà đẹp với không đẹp, bây giờ mình đang phiền muốn chết đây này. Mình dám cam đoan, cậu ta với Mặc sư huynh chắc chắn có quan hệ không bình thường.”

“Vậy thì sao? Trưởng khoa các cậu không phải đã đồng ý cho các cậu yêu đương lên lút sao?”

“Đó mới là điều càng đáng giận hơn ấy, cũng là khi cậu ta vào khoa bọn mình trưởng khoa mới nói vậy.”

“Đừng nóng, quan hệ của cậu với các sư huynh cũng tốt lắm mà.”

Lâm Ngọc Cẩm lắc đầu: “Mặc sư huynh đâu có chịu cho mình gọi anh ấy một tiếng sư huynh. Còn nữa, mình nói cho cậu biết này, mình từng muốn làm thân với cậu ta mà cậu ta lại nói cái gì mà vốn nên là gọi mình là cô giáo, nể tình bạn bè nên mới không gọi. Mình nghe mà muốn phát hỏa. Cậu ta không biết là cái thái độ đó của cậu ta khinh người thế nào sao?”

Vương Nhã Lệ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mình từ lâu đã thấy ngứa mắt với cậu ta rồi. Từ ngày đầu nhập học, cậu ta rõ ràng là người đứng thứ nhất, lại giả bộ khiêm tốn ngoan ngoãn. Còn nữa, ngày nào cậu ta cũng tự học buổi tối đến khuya như thế, có thông cảm cho tâm trạng của những người như chúng ta hay không? Mấy năm đại học ở cùng phòng ký túc, cái tinh thần mệt mỏi của cậu ta suýt chút nữa là bức điên mình rồi.”

Lâm Ngọc Cầm vuốt gối nói: “Không cam lòng, không cam lòng mà!”

“Muốn nhìn cậu ta xấu mặt không?”

Lâm Ngọc Cầm nghiêng đầu, thấy Vương Nhã Lệ cao cao giơ mười ngón tay lấp lánh lên, xảo quyệt cười. “Chẳng lẽ cậu không thấy sao? Từ lúc bọn mình biết cậu ta cho tới bây giờ chưa từng thấy cậu ta cởi đôi tất trên chân.”

Hứa Tri Mẫn không biết có người đang chú ý đến cô và tất của cô. Mà vết sẹo trên chân trái của cô cho tới bây giờ ngoài cô, người nhà họ Mặc cùng bà dì thì không có ai biết, ngay cả người nhà cô, Lương Tuyết, Phương Tú Mai cũng không biết.

Sở dĩ cô giấu kín chuyện vết sẹo, một mặt là có thể tránh được lời ra tiếng vào, mặt khác là vì Mặc Hàm, lí do thứ hai đối với cô mà nói thì quan trọng hơn. Đã nhiều năm qua, cô với Mặc Hàm đều không vì vết thương ngoài ý muốn này mà bất hòa, ngược lại, đúng là cũng phải thừa nhận những đau đớn đã từng tổn thương cô, bọn họ hiểu hơn ai hết.

Một ngày, Hứa Tri Mẫn đi qua phòng trà nước, bỗng nhiên một người từ bên cạnh vụt ra. Tránh sang không kịp, các cô va thẳng vào nhau, cái ly Mark đối phương đang cầm nghiêng gần một trăm tám mươi độ, nước sôi nóng hổi chuẩn xác đổ vào hai chân cô, đôi tất chân màu da trong nháy mắt bốc lên một lớp khói, hơi nóng làm tổn thương đến da thịt. Hứa Tri Mẫn cắn chặt khớp hàm.

Lâm Ngọc Cầm vừa xin lỗi vừa vội vàng khom thắt lưng, nói: “Ồi, mau cởi tất nhúng chân vào nước lạnh đi!”

“Không cần!” Hứa Tri Mẫn hung hăng gạt bàn tay cô ta đưa tới.

Lâm Ngọc Cầm trong lòng cả kinh, đúng là bị Vương Nhã Lệ đoán trúng, dưới đôi tất này có dấu bí mật.

Lâm Ngọc Cầm vuốt mu bàn tay bị đánh, nói: “Em không cẩn thận va vào cậu ấy, nước sôi bị đổ lên chân cậu ấy, em muốn giúp cậu ấy cởi tất kiểm tra chỗ bị thương mà cậu ấy chắc là đang giận em nên không cho em giúp.”

“Vậy không được, phải nhanh chóng cởi tất ra, bằng không phải ngâm nước.” Trương Tề Duyệt nhìn thấy hơn phân nửa đôi tất của Hứa Tri Mẫn bị ướt thì buông đồ trong tay, muốn đi ra giúp.

“Không cần! Em tự mình đi được.” Nói xong, không đợi Trương Tề Duyệt lại mở miệng, Hứa Tri Mẫn đã cấp tốc xoay người, cố nén đau, vịn tường bước nhanh đi, vào buồng vệ sinh, có thể tránh ánh mắt của hai người kia. Trong phòng vệ sinh không có ai, cô hắt nước lạnh lên chân, từ từ cởi tất ra kiểm tra. Rõ ràng Lâm Ngọc Cầm kia cố ý, cho nên nhiệt độ nước sôi cũng không đủ để làm da bị phỏng, nhưng lại khiến cho vết sẹo năm nào cũng bị viêm tái phát kia của cô nổi lên những bong nước nhỏ.

“Phiền phức rồi!” Hứa Tri Mẫn biết cô không thể tự xử lý vết thương phức tạp như vậy, cần phải tìm một bác sĩ ngoại khoa, hơn nữa người đó phải là người hiểu rõ tình hình, nhưng không bao gồm Mặc Hàm. Cô đành phải nhảy lò cò đi tìm Mặc Thâm.

Đi vào khoa gây mê phía đối diện, cô hỏi đồng nghiệp ở trạm y tá.

“Bác sĩ Mặc có lẽ là đang ở văn phòng bác sĩ, em đi vào xem thử đi.”

Hứa Tri Mẫn đẩy cửa phòng làm việc của bác sĩ ra, chỉ có hai bác sĩ thực tập đang yên lặng xem bệnh án trên máy tính. Cô hỏi: “Bác sĩ Mặc đi ra ngoài rồi sao?”

“Bác sĩ Mặc vừa mới đi ra ngoài, chắc là sẽ về liền thôi, em ngồi ở bàn làm việc của anh ấy đợi chút đi.” Bọn họ trả lời cô. Vì thế, cô kéo ghế dựa của Mặc Thâm ra ngồi xuống. Không ngờ từ trong cuốn sách rơi một tờ giấy viết thư, nhặt thư lên, cô liếc nhanh qua một cái, phía trên tờ giấy viết thư màu tối viết: qua điều tra nhiều mặt, tìm quanh thôn Chu và mấy đỉnh núi quanh đó vẫn không tìm thấy mộ của bà Lưu Ngọc Hà. Chúng tôi sẽ tiếp tục mở rộng phạm vi tìm kiếm, sắp tới sẽ tìm về hướng thôn Ngưu.

Lưu Ngọc Hà? Cái tên này nghe rất quen, là ai vậy nhỉ? Cô đang vắt óc suy nghĩ thì cánh cửa cách một tiếng mà mở rộng. Mặc Thâm vào cửa nhìn thấy cô đang cầm bức thư trong tay thì biến sắc. Anh lập tức

xông lên giật lấy lá thư, vội vàng nhét vào trong ngăn kéo bàn làm việc, sau khi khóa kỹ còng lại bỏ chìa khóa vào túi áo. Động tác nhanh chóng làm cô nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Mặc Thâm hít một hơi, bàn tay chống bên mép bàn nhất thời từ trong sợ hãi bình tĩnh lại, nhưng vẫn có chút run run, trong đầu lo lắng nghĩ cô có phải đã nhìn thấy nội dung viết trong thư rồi không. Điều tại anh không kịp thời cất lá thư vừa nhận được hôm nay, cũng không ngờ cô lại đột nhiên đến tìm anh. Nếu để cô thật sự từ đó mà biết được tin bà qua đời thì...

Anh cẩn thận dùng khước mắt quan sát cô lại thấy cô đang dùng vẻ mặt tò mò nhìn anh. Trong lòng Mặc Thâm cũng thả lỏng hẳn, anh suýt tí nữa là quên, trên thư viết tên và họ của bà. Cô chưa chắc đã biết tên của bà cụ.

Sửa sang lại áo blouse, anh xoay người nhìn về phía cô, khôi phục lại vẻ lười biếng trước đây, nói: “Sao lại rảnh rỗi tới tìm anh vậy?”

Hứa Tri Mẫn vốn định hỏi lá thư kia là gì, nhưng thấy vẻ mặt anh biến sắc đến thế thì cô lại nghĩ, chuyện này có lẽ là việc riêng của Mặc gia, tùy tiện hỏi cũng không nên. Liếm liếm khước môi khô nứt, cô chỉ chỉ vào mắt cá chân, nói: “Bị phỏng nước sôi.”

Anh vừa nghe liền lập tức cúi người xuống định coi thì bị cô ngăn lại, nói: “Ở đây không tiện, tìm chỗ khác đi.”

Tìm được ở gần đó có một phòng thủ thuật nhỏ không có ai. Anh xé một gói thuốc lau vết thương ngoại khoa, đeo bao tay xử lý miệng vết thương cho cô. Cô đau đến tái cả mặt, gần như nói không nên lời. Anh đều nhìn thấy hết, vì thế anh hút một ống thuốc tê, chuẩn bị gây mê cục bộ trước rồi mới rửa sạch vết thương. Anh phân tán sự chú ý của cô: “Là ai đã hắt nước sôi?”

Cô nói: “Là em không cẩn thận.”

Nếu cô không nói, anh sẽ âm thầm điều tra. Khẽ hừ một tiếng, anh châm kim vào da của cô, cảm giác đau đớn cũng dần dần giảm bớt. Anh dùng băng gạc đè lên đầu cây kim đang thấm máu rồi lại nói: “Giúp anh ấn cái máy liên lạc bên kia một chút, gọi cho trạm y tá, bảo họ gọi Mặc Hàm lại đây một chuyến.”

“Đừng nói với cậu ấy.” Hứa Tri Mẫn không đồng ý.

“Chúng ta mà gạt nó thì tương lai nó sẽ trách người anh trai này.” Mặc Thâm theo lý mà nói, “Nó chú ý nhất chính là vết sẹo này của em.”

Hứa Tri Mẫn nghĩ lại cũng không phải không có lý. Không bao lâu sau Mặc Hàm liền chạy đến, nhìn vết sẹo vô cùng thâm thía của cô thì lại đau lòng, lại sám hối.

“Mặc Hàm, lần này là chị tự làm mình bị thương.” Hứa Tri Mẫn không muốn nhìn cậu ta như thế, “Không liên quan đến em!”

Mặc Hàm cúi đầu thấp thật thấp, trong lòng rất khó chịu. Hôm nay biết tin người Mặc gia bọn họ phải đi vẫn chưa thể tìm được nơi an táng bà, không biết lúc ấy bà có ra đi thanh thản hay không? Mà lời thề mà cậu đã hứa với bà năm đó lại không thể thực hiện, không thể tránh cho cô bị tổn thương.

Hứa Tri Mẫn nghi hoặc nhìn Mặc Hàm, dáng vẻ cậu ta nhìn rất đau thương. “Có chuyện gì sao?” Nhìn Mặc Thâm giúp cô bôi thuốc rồi dùng băng vải băng lên miệng vết thương, cô không khỏi nhớ tới vẻ mặt Mặc Thâm lúc ở văn phòng cũng rất kỳ quái. Trên lá thư đó viết là bà Lưu Ngọc Hà? Đột nhiên một ánh sáng chợt lóe lên trong đầu, cô bỗng nhiên nhớ ra đây là tên của một vị trưởng bối nào đó trong nhà. Như vậy, cụ già qua đời này là thân thích của Mặc gia, lại là người mà cô quen? Qua suy đoán, Hứa Tri Mẫn đột nhiên thấy kích động, thân thích của Mặc gia cô đến một người cũng không biết, cụ già duy nhất có liên quan chính là bà dì. Lưu Ngọc Hà chắc chắn chính là bà dì, chẳng lẽ bà dì đã...

Cô muốn ngay lập tức xác nhận nên vội vàng vàng đẩy Mặc Hàm, nói: “Mặc Hàm, nói cho chị biết, có ai đã xảy ra chuyện rồi phải không?” Rõ ràng cảm nhận được người Mặc Hàm cứng đờ, cô lại vội vàng hỏi: “Là bà dì sao? Bà dì bị làm sao? Em mau nói đi!”

Mặc Hàm nào dám hé răng, cậu ta không giống như anh trai có thể tự nhiên nói dối cô, đầu cậu ta càng cúi thấp hơn, thấp đến gần như sẽ đụng vào thành giường. Hứa Tri Mẫn gần như sụp đổ.

Mặc Thâm trong lòng cả kinh, có lẽ cô đã đoán được người trong lá thư là ai, xem ra không thể giấu cô được nữa, anh bị thương bắt lấy tay cô. Cô chậm rãi quay đầu, hít một hơi thật sâu, nói: “Bà dì, bà, đã qua đời rồi sao?”

Mặc Hàm bị thương xoay lưng đi. Mặc Thâm lại có chút ngập ngừng, vuốt ve lòng bàn tay của cô, cuối cùng gật đầu một cái.

Lòng ngực giống như bị cái gì đó lấp kín, Hứa Tri Mẫn nín thở, nói: “Em phải trở về, khi nào thì cử hành lễ tang?”

Lễ tang? Bà mất đến nay đã hơn nửa năm mà bọn họ thậm chí còn không biết mộ bà ở đâu. Mặc Hàm cúi gầm mặt xuống. Gương mặt Mặc Thâm cũng âm trầm hẳn, nắm chặt hai tay của cô, nói: “Em không cần về đâu, lễ tang đã làm xong rồi.”

“Đã làm xong rồi? Sao em lại không biết?” Cô dùng sức bỏ tay anh ra, lớn tiếng chất vấn.

“Chị Tri Mẫn, cả nhà em cũng không biết!” Mặc Hàm nhin không được mà trả lời cô.

Hứa Tri Mẫn kinh hãi: “Mọi người cũng không biết? Rốt cuộc chuyện này là sao?!”

Hai người bọn họ nhớ tới lời mẹ dặn mà đều im lặng. Hứa Tri Mẫn nổi giận, nói: “Tôi có quyền được biết mọi chuyện, hai người phải nói cho tôi biết! Mặc Hàm, nếu em còn gọi chị một tiếng chị thì...”

Mặc Hàm nhìn anh trai, thấy anh dường như là đã ngầm đồng ý, vì thế cậu ta đem mọi chuyện xảy ra khi qua tết đến thăm Kỷ gia chậm rãi, bi thương kể cho Hứa Tri Mẫn biết. Nghe xong, Hứa Tri Mẫn ngây ngẩn cả người, giấu diếm cô không chỉ có anh em Mặc gia, mà còn cả hai dì họ, Kỷ Nguyên Hiên, còn cả mẹ cô nữa! Vì sao? Là bởi vì quan hệ của cô với người nhà họ Mặc tương đối tốt nên bọn họ liền ngang nhiên tước đoạt cơ hội đưa tiễn bà của cô? Cô đúng là người cuối cùng biết được chân tướng mọi việc.

Cô không thể hiểu được những cảm giác chấn động đang cuộn cuộn trong lòng là phần nợ hay là bị thương đau khổ, cô chỉ biết là dòng nước xiết này bất thành linh bao phủ lấy cô, lòng cô nhanh chóng trầm xuống, cô thấy lòng mình hoàn toàn trống rỗng. Mặc Thâm ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt như tro tàn của cô thì sợ hãi, lay cô: “Hứa Tri Mẫn!” Anh ôm chặt cô vào lòng, dùng sức vuốt lưng của cô, “Khóc đi! Em cứ khóc đi!!”

Cô không khóc được. Bởi vì trái tim trống rỗng nên cô cũng không còn nước mắt.

Bọn họ kinh ngạc nhìn tay phải của cô dần dần trượt xuống, bộp một tiếng rơi xuống mép giường. Mặc Thâm cuống quýt đỡ lấy thân mình cô đang trượt xuống, ngón tay cái dùng hết sức lực bấm vào huyệt nhân trung của cô, vừa bảo em trai: “Mau đi gọi người đến hỗ trợ!”

Mặc Hàm giống như bị điện giật trong phút chốc liền nhảy lên vọt ra cửa, chạy đến trạm y tá chặn một y tá lại nói: “Cần, cần...”

“Cần cái gì?” Y tá nhìn anh nói năng lộn xộn thì nghi hoặc hỏi: “Bác sĩ Mặc, anh làm sao vậy?”

“Cần thuốc tiêm Shenfu, cần Adrenalin, không đúng, trước tiên cần có một lọ đường, đo huyết áp...” Vừa nói cậu vừa đi về phía phòng điều chế thuốc. Y tá vội vàng đuổi theo anh hỏi: “Là bệnh nhân nào phải cấp cứu à?”

Viện Hòa Đông vừa lúc ở bên kia làm xong giải phẫu X-quang, thuận đường đi đến khoa gây mê hỏi ý kiến về việc sắp xếp giải phẫu cho bệnh nhân giường số mười ba, vừa đi qua liền thấy Mặc Hàm cùng y tá đang cầm khay vội vã từ phòng điều chế thuốc chạy ra ngoài. Viện Hòa Đông nhíu mày nói: “Lúc này phải cấp cứu?” Xuất phát từ thiện ý xem có cần giúp đỡ hay không, anh đi theo Mặc Hàm tới phòng thủ thuật nhỏ. Anh thò đầu vào xem, chỉ thấy Mặc Thâm đang đặt một cô gái nằm ngang trên giường, mái tóc rất dài của cô gái đó rủ xuống như thác nước, làm lộ ra một gương mặt quen thuộc. Vừa nhìn đã biết là Hứa Tri Mẫn, sắc mặt Viện Hòa Đông trong nháy mắt cũng thay đổi, sải bước xông lên trước: “Cô ấy làm sao vậy!?”

“Tình thần bị đả kích mạnh.” Mặc Thâm vẫn cố gắng bấm vào nhân trung của cô, lòng nóng như lửa đốt gọi to tên cô: “Hứa Tri Mẫn! Hứa Tri Mẫn!” Bên kia giường, Mặc Hàm cùng y tá đang truyền nước biển cho cô.

Viên Hòa Đông vội vàng bấm mạch tay trái của cô, mạch đập yếu như thỏ bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất. Anh cuống quýt lấy kim châm cứu luôn mang theo bên mình ra, giữ chặt tay trái của cô, không kịp sát trùng liền lấy ba cây châm một tấc, lần lượt châm vào huyệt hợp cốc (bt-phần giữa ngón cái và ngón trỏ), nội quan (bt-nằm trên cổ tay) cùng huyệt thiếu thương (trên hai ngón cái), châm rải xoay tròn ngân châm, đồng thời tăng cường kích thích huyệt vị. Một lát sau, có lẽ là được vật có tác dụng, cũng có lẽ là châm cứu có công hiệu mà Hứa Tri Mẫn cuối cùng cũng tỉnh.

Sau khi tỉnh, Hứa Tri Mẫn nhìn mấy người đứng trước giường đều như là vừa mới trải qua một hồi lũ lụt, mồ hôi chảy ròng ròng nhìn cô. Cô giật giật môi, nhẹ giọng nói: “Đau.”

“Ở đâu?” Mặc Thâm hỏi.

Cô thoáng nâng tay lên, nói: “Nhổ châm ra đi.”

Mọi người đều thở dài. Cảm giác mạch của cô đập vững vàng, Viên Hòa Đông mới rút châm ra. Nhưng những người đó vì nghĩ cho cô nên kiên quyết không chịu cho rút châm, nói: “Sao mà rút được? Người vừa mới tỉnh, nguyên nhân bệnh còn chưa rõ, nếu lại đột ngột ngắt nữa thì sao?”

Mặc Thâm nói: “Rút đi! Có chuyện gì tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm!”

Y tá kia cùng Viên Hòa Đông liếc mắt nhìn nhau, đối với hành động của anh em Mặc gia cảm thấy rất kỳ quái. Y tá kia giúp Hứa Tri Mẫn rút châm ra, sau khi than thở vài câu liền bưng khay thuốc đi ra khỏi phòng thủ thuật nhỏ. Mặc Thâm đỡ Hứa Tri Mẫn ngồi dậy, rồi nói với cô: “Chậm một chút.” Cô vừa ngồi dậy đã muốn nhảy xuống giường, ba người bọn họ vội vàng ngăn cản.

Mặc Thâm nói: “Khó chịu thì cứ nói ra, sẽ thoải mái hơn một chút.”

Hứa Tri Mẫn lạnh lùng nghiêm mặt, đẩy anh ra, nói: “Em không sao.”

Mặc Thâm cắn cắn môi dưới, chịu đựng câu “không sao” của cô, anh nói: “Em có thể dừng một mình ôm mọi chuyện ở trong lòng được không? Em có biết mỗi lần em nói ‘không sao’ thì cuối cùng gì cũng xảy ra chuyện như vừa rồi không!”

“Không sao.”

Hai chữ này lại trôi chảy từ trong miệng cô thốt ra.

Mặc Thâm nắm chặt ra giường, đối diện với đôi mắt vô thần của cô mà cổ họng nóng rát như bị thứ gì đó nghẹn lại. Anh hít mũi, trong lòng như là bị những cái móng vuốt sắc nhọn găm chặt vào, lại giống như bị cái gì đó nén chặt. Đột ngột dậm một phát lên bàn, anh đứng dậy bước nhanh rời đi. Mặc Hàm nhẹ giọng nói: “Chị Tri Mẫn...” Không biết nên khuyên như thế nào, cậu ta lo lắng đi theo anh trai.

Viên Hòa Đông không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng hành động và lời nói vừa nãy của Mặc Thâm lại làm anh mở rộng tầm mắt. Đôi mắt sâu xa của anh ngừng thật lâu trên gương mặt tái nhợt của Hứa Tri Mẫn.

33. Chương 33

Có lẽ Mặc Thâm cũng không phải người vô tình vô nghĩa, Viên Hòa Đông mâu thuẫn suy tư về chuyện hồi chiều đã xảy ra trong phòng thủ thuật nhỏ. Anh cũng không cố ý nhằm vào một người hay một việc nào đó, bởi vì từ lâu anh đã trải qua nỗi đau khi phải sinh ly tử biệt với người thân mà mình yêu nhất, cho nên anh cho rằng vạn sự vạn vật đều có thể được lý giải. Tình yêu tất nhiên cũng có sự mù quáng của nó, chẳng lẽ thật sự đúng như lời Tri Mẫn lời, anh đã hiểu lầm Mặc Thâm?

Mặc Hàm, Tri Mẫn, Viên Hòa Đông vẫn còn nhiều việc phải làm. Trở lại khu bệnh sửa sang lại bệnh án của mấy bệnh nhân nằm viện lâu ngày, Viên Hòa Đông nghe cái máy in bên cạnh máy vi tính đang cảnh cách cho ra từng tờ bệnh án anh đã viết xong, trong đầu cũng lướt qua từng hình ảnh Hứa Tri Mẫn tươi cười.

Thành phố R thường có mưa giông bất chợt khiến người ta không kịp đề phòng. Bên ngoài cửa sổ sấm nổ đùng đùng, mọi người trong văn phòng đều bị giật mình. Viên Hòa Đông nghe tiếng sấm mà phiền muộn, nhớ tới lần đầu tiên anh chủ động tiếp cận cô cũng là vì cô không mang dù. Cô có mấy thói quen rất khó

thay đổi, ví dụ như thường không mang theo dù. Có điều... anh buồn bực chồng mấy tờ bệnh lịch án lại... có Mặc Hàm đi theo, chắc là cô sẽ không sao.

Tan tầm, Viên Hòa Đông thu dọn đồ đạc trên bàn, thay đồng phục ra, mang theo một cây dù caro màu xanh. Ngoài cửa khu điều trị, mưa trút ầm ầm, gió lạnh vù vù thổi qua màn mưa bụi, tấp vào da nghe lạnh buốt. Anh giật mình, mở dù ra, đi vào trong dòng người hòa cùng dòng xe lướt đi trong màn mưa xối xả.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, những tán dù màu sắc rực rỡ ngăn trở tầm mắt con người ta. Một chiếc xe tải bốn bánh nhỏ muốn quẹo vào đầu ngõ, vất vả lắm mới đợi được đám đông người đang không ngừng qua lại di chuyển sang bên kia đường, lái xe đạp chân ga muốn nhân lúc này mà tiến vào trong con ngõ. Kết, một tiếng phanh xe chói tai vang lên, cách đầu xe vền vện 30 cm có một cậu bé năm sáu tuổi đang đứng ở giữa đường, kinh hãi đến mức òa khóc.

Viên Hòa Đông thấy thế, vội vàng đi xuyên qua đám người. Anh còn chưa tới nơi đã thấy có người nhanh chóng ôm lấy cậu bé. Hóa ra là cô! Anh nở một nụ cười nhạt hiểu ý, nhìn Hứa Tri Mẫn lấy tay gạt nước mắt trên mặt cậu bé, dỗ dành nói: “Còn khóc nữa thì sẽ thành chú hề đó. Nhìn xấu lắm đó!”

Lái xe hoảng hốt mở cửa xuống xe, nói: “Thằng bé không có việc gì chứ? Xe của tôi không có đụng vào nó đâu!”

Hứa Tri Mẫn quay đầu, lạnh lùng nói: “Đi mua cây kẹo mút, nếu anh không muốn để thằng bé vào cấp cứu...”

Lái xe gãi gãi đầu, vội tới tiệm tạp hóa đối diện cầm một cây kẹo mút, bóc giấy gói kẹo ra, nhét vào miệng cậu bé. Cậu nhóc mút kẹo vào, nước mắt cũng ngừng rơi.

Hứa Tri Mẫn ngồi xổm xuống, giúp cậu bé chỉnh lại quần áo, rồi đem dù nhét vào trong lòng bàn tay nhỏ bé của cậu nhóc, nói: “Được rồi, đi tìm ba mẹ em đi.”

Cậu bé nói: “Em muốn qua nhà hàng xóm gọi bà nội về ăn cơm.”

Bà nội? Trong đầu cô nhất thời lại hiện ra gương mặt hiền từ của bà dì, vẻ mặt Hứa Tri Mẫn buồn bã, nói: “Đừng chạy, đi từ từ thôi, cẩn thận đưa bà nội em về nhà, biết không?”

“Dạ.” Cậu bé gật gật đầu, bật dù lên rồi đi.

Hứa Tri Mẫn đứng lên, mới phát hiện trên đỉnh đầu cô là một cái dù caro màu xanh, cô nói: “Sư huynh...”

“Em đã không mang theo dù mà giờ cũng không mượn sao?” Viên Hòa Đông cau mày, thấy cái áo khoác nửa người của cô đã ướt hơn phân nửa, nước mưa cũng nhỏ giọt từ trên tóc cô xuống.

Hứa Tri Mẫn cúi đầu không nói. Cô có dù, Mặc Hàm đã mượn cho cô, nhưng cô đi đến cửa bệnh viện, lại đưa dù cho một cụ già bị bệnh bởi vì không mang theo dù mà không thể về được.

Viên Hòa Đông biết tâm trạng cô không tốt, cũng không trách cứ thêm, anh chỉ nói: “Phòng anh thuê ở ngay tòa nhà phía trước, em đi theo anh lên đó lau khô tóc, rồi thay quần áo trước, bằng không, em sẽ bị cảm đấy.”

Cô từ chối không được. Mỗi khi Viên Hòa Đông gặp chuyện thế này đều rất bá đạo. Cô đành phải đi theo anh lên lầu. Căn nhà có hai phòng ngủ một sảnh, anh ở cùng với Quách Diệp Nam. Cuộc sống về đêm của Quách Diệp Nam rất phong phú, chưa đến mười một, mười hai giờ sẽ không về. Viên Hòa Đông ban đêm ngoài trực ban thì chỉ có đọc sách. Ở trong phòng của anh, thứ dễ làm người khác chú ý nhất chính là một cái giá sách thật to, xếp đủ loại sách y. Trong phòng ngoài giá sách, tủ quần áo, còn có kê một cái giường, trên đầu giường có đặt một cái bàn học cùng một cái ghế xoay, vô cùng đơn giản, không có đồ trang trí gì.

Anh đưa cho cô một cái khăn mặt khô. Cô ngồi vào ghế xoay bên cạnh bàn học, cởi cái áo khoác ướt sũng, đón lấy cái khăn mặt lau tóc. Anh khoác thêm cái áo khoác da của anh lên vai cô, rồi đến bên giường ngồi xuống, kéo ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một cái gì đó sáng bóng.

Hứa Tri Mẫn nhìn thấy cây kèn Harmonica anh cầm trong tay mà giật mình.

“Anh mới mua chưa được một tuần, còn chưa dùng.” Ngón tay anh lướt qua lớp vỏ thủy tinh màu xanh lá mạ của cây kèn, nói.

Cô ngập ngừng nói: “Vậy...”

“Muốn nghe cái gì?” Nói xong, lại nhìn thấy sự ưu thương ẩn sâu trong đôi mắt cô, anh gơ kèn Harmonica lên kề sát môi. Chỉ chốc lát sau, khúc nhạc “tổng biệt” mà cô quen thuộc lại từ từ tuôn ra: “Ngoài đình nghỉ chân, bên cạnh con đường cổ, cỏ thơm xanh mượt đến tận chân trời, gió đêm réo rắt qua rặng liễu, hoàng hôn phủ bóng Sơn Ngoại Sơn, nơi góc bể tận chân trời, bạn thân nào biết giờ nơi đâu...”[1] Từng nốt nhạc như gợi lên mọi góc ngách kỷ niệm trong cô, lúc bà dì ở cửa nhà trẻ nói tạm biệt cô, lúc cô đứng ở cửa khách sạn vẫy tay với bà, bà quay đầu đau lòng nói: “Về đi, mau về đi.”

Nước mắt nóng hổi bắt tri bắt giác lăn khỏi mắt cô, tí tách... tí tách, tí tách... Nước mắt cô còn nặng hạt hơn cả cơn mưa ngoài kia...

Tiếng kèn nghèn nghẹn mà dừng lại, anh vươn một bàn tay, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng. Cô hít mũi, lấy mu bàn tay lau đi những giọt lệ, rồi lại tủi thân khóc thút thít. Anh không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô khóc rồi lau nước mắt, lau nước mắt xong rồi lại khóc. Anh cũng đã từng một lần giống như cô vậy, con người, chỉ có từ trong mỗi một lần rơi lệ mới có thể lại tiếp tục kiên cường. Qua rất lâu, cô lau khô nước mắt, kiên định tách ra khỏi lòng anh, cô nói: “Cám ơn anh, sư huynh. Em biết phải làm thế nào rồi.”

Anh thở dài một hơi, nói: “Nếu em muốn nghe anh thổi kèn Harmonica thì lúc nào anh cũng sẵn sàng, bởi vì cây kèn này là do em đề nghị anh mua.”

Cô mỉm cười giữa nước mắt, nói: “Không thành vấn đề, em nhất định là fan số 1 của sư huynh.”

“Tốt.” Anh gật mạnh đầu.

“Sư huynh, em đi đây, em đang vội đến nhà anh họ.”

“Bên ngoài đang mưa...”

“Không sao.” Cô đứng dậy, chìa tay ra với anh, “Sư huynh, em lại mượn dù nữa nhé.”

Vì thế, anh đặt cây dù vào tay cô. Ở bên cửa sổ nhìn thấy cô bung cây dù caro màu xanh của anh đi ra khỏi cửa chống trộm dưới lầu, đi thẳng đến trạm xe bus, Viên Hòa Đông nhẹ nhàng mỉm cười. Anh hy vọng cô luôn được tốt đẹp, hy vọng mọi người bên anh đều được tốt đẹp. Mưa vô tình, nhưng con người thì hữu tình.

Qua gần hai tiếng lắc lư, Hứa Tri Mẫn cũng vất vả mệt mỏi đứng ở trước cửa nhà Kỷ Nguyên Hiên. Lần này tới, cô không gọi điện thông báo cho anh họ và chị dâu trước, chỉ đột ngột đến thăm, có khi nào lại thành tấn công vô ích không nhỉ? Cô hít sâu một hơi, đưa ngón tay ấn chuông cửa.

Tiếng nhạc tươi đẹp vang lên, là con gái anh họ ra mở cửa. Kỷ Thu Nhi nhìn thấy cô liền vui vẻ quay vào trong phòng la to: “Mẹ, là cô.”

Vu Thanh Hoàn đang ở trong bếp rửa chén liền lau tay, đi ra đón, chị nói: “Tri Mẫn, em tới hồi nào? Sao không nghe anh họ em nói gì hết vậy?”

“Chị dâu, anh họ có nhà không ạ?”

Vu Thanh Hoàn đẩy gọng kính, lúc này mới nhìn thấy đôi mắt Hứa Tri Mẫn sưng đỏ lên, chị hoảng sợ, nói: “Có phải là đi làm gặp chuyện gì không vui không? Em ngồi xuống đi, Thu Nhi, rót cho cô ly nước.”

“Không sao đâu, chị dâu.” Hứa Tri Mẫn kéo Vu Thanh Hoàn lại, “Em chỉ muốn nói chuyện với anh họ thôi, anh ấy có nhà không vậy chị?”

Vu Thanh Hoàn nhìn ống tay áo bị cô siết chặt, nói: “Anh ấy vừa mới đi làm về, đang ngủ trong phòng. Em đợi chút, chị đi gọi anh ấy.”

Nghe thế, Hứa Tri Mẫn liền ngồi xuống cái ghế sofa ở trong phòng khách. Một lát sau, Kỷ Nguyên Hiên mang theo vẻ mặt mệt mỏi từ trong phòng ngủ đi ra, Vu Thanh Hoàn liền đưa Thu Nhi về phòng. Hai anh em cũng hơn một năm không gặp mặt, giờ lại ngồi đối diện với nhau.

“Sao vậy?” Kỷ Nguyên Hiên uống một hớp nước, hỏi.

Hứa Tri Mẫn nghe ra sự mệt mỏi ẩn trong giọng nói của anh họ, nhưng chuyện này nhất định phải hỏi rõ, mới không có lỗi với sự ra đi của bà. Cô thẳng lưng, nói: “Anh, anh tính giấu em chuyện của bà đi tới khi nào?”

Bàn tay Kỷ Nguyên Hiên cầm ly nước run lên một chút, em ấy đã biết! Tiếp đó anh giương mắt, nhìn cô em họ đáng vẻ như đang khởi binh vấn tội thì không khỏi bực bội một chút: “Hừ, em nghe hai anh em nhà họ Mặc đó nói?”

“Anh, đây không phải là vấn đề em nghe ai nói.” Hứa Tri Mẫn nâng cao giọng.

Cạch! Kỷ Nguyên Hiên giăng mạnh ly nước xuống bàn, nói: “Chi bằng em nói là bọn họ xúi em luôn đi!”

Hứa Tri Mẫn sững sốt, không thể tin người anh họ vẫn luôn hiểu chuyện lại đột nhiên trở nên vô lý như thế, cô trơ mắt nhìn Kỷ Nguyên Hiên đá cửa đi vào phòng ngủ. Vu Thanh Hoàn nghe động liền cuống quýt đi đến phòng khách an ủi cô: “Tri Mẫn, đừng trách anh ấy!”

“Nhưng mà, chị dâu...”

“Em đừng nóng, cứ nghe chị nói trước đã. Việc này không phải là lỗi của anh ấy, đương nhiên gạt em là không đúng, nhưng cũng là không có cách nào khác.”

Hứa Tri Mẫn từ trong những lời Vu Thanh Hoàn nói sau đó mà cũng biết được chân tướng toàn bộ mọi chuyện. Trước đây, Mặc Hàm từng nói là Mặc gia lo lắng không biết Kỷ gia có ngược đãi bà đang bị bệnh, khiến bệnh tình của bà chuyển biến xấu hay không. Thật ra không phải vậy, bà về nhà mình, hai cô con gái làm sao có thể bất hiếu được chứ? Nhất là Kỷ Sở Lệ, bởi vì trước kia đã làm một việc cảm thấy hổ thẹn với mẹ nên tìm mọi cách đối xử tốt với mẹ. Nhưng mà, bà cụ...

Đầu tiên là tiệc Trung thu, là dịp Kỷ gia hiếm khi một nhà từ trên xuống dưới đoàn viên. Vốn trên bàn tiệc đang hòa thuận vui vẻ, bà cụ lại thường xuyên nói ra một chữ “Mặc”, không phải Mặc Chấn, mà là hai cậu con trai của Mặc Chấn. Tất nhiên bà cụ không cố ý, nhưng thói quen đã nhiều năm như vậy, tuổi tác bà lại lớn, hay quên, không để ý là lại buột miệng nói ra. Người nói vô tâm, nhưng người nghe hữu ý. Người nhà họ Kỷ đối với người nhà họ Mặc thành kiến không phải ngày một ngày hai. Kỷ Sở Lệ lại không quên được số tiền Mặc gia đã đưa, khiến bà thấy tham mà phạm sai lầm. Nói cho cùng, thì không thể trách bà cụ, không thể trách bản thân, vậy chỉ có thể trách... Mặc gia, trách Mặc gia là loại thương nhân vì tư lợi mà dùng tiền dụ dỗ khiến cho bọn họ đưa mẹ mình đến Mặc gia làm bà vú cho mấy đứa nhỏ, khiến cho Kỷ gia bọn họ phải chia cách bà cụ đến hơn bốn mươi năm.

Cạch! Kỷ Sở Lệ không thể nhịn được nữa, quăng đĩa xuống: “Mẹ, chẳng lẽ mẹ không thể ít nhắc đến bọn họ hai câu sao? Mẹ đã về Kỷ gia rồi, đây không phải là Mặc gia!”

Mỗi bà cụ như run run. Em gái Kỷ Sở Lệ, Kỷ Sở Yến buồn bực cũng đã lâu, chủ yếu là bởi vì: tiền Mặc gia cho toàn bộ đều chui vào trong túi chị gái; hưởng hồ năm đó bà cụ đúng là cất sữa của cô đi cho con Mặc gia uống, bị đối xử không công bằng không phải chị gái, mà là người em gái này đây. Nhân cơ hội này, Kỷ Sở Yến cũng nói thẳng ra buồn khổ trong lòng.

Kỷ Sở Lệ nghe em gái kể khổ, càng nghe càng bốc hỏa, chuyện này không phải là quay lại chỉ trích người làm chị như bà sao? Rất nhanh, hai chị em âm ỉ ở trên bàn cơm, càng lúc càng không thể cứu vãn, ai khuyên cũng không được.

Mất thấy bữa cơm Trung thu êm đẹp tự dưng sụp đổ, bà cụ bỗng rơi lệ: “Hai đứa đừng âm ỉ nữa, mẹ còn có một chút tiền tiết kiệm.”

Lúc ấy, con cháu Kỷ gia căn bản không biết khoản tiền lớn này của bà là chi phí điều trị Mặc Chấn đưa cho bà cụ. Còn bà cụ, vốn không định nói cho người trong nhà biết chuyện bà bị bệnh. Mà Kỷ gia vẫn luôn không thích Mặc gia, không nhận bất cứ cú điện thoại nào của Mặc gia, người nhà Mặc Chấn cũng không có cách nào báo chuyện bà cụ bị bệnh cho Kỷ Gia. Gia đình Mặc Chấn cũng thật sự không ngờ bà cụ vào lúc cuối đời lại lựa chọn giấu hai đứa con gái về bệnh tình của mình.

Bà cụ nói dối đây là tiền bà nhiều năm nhịn ăn nhịn mặc để tiết kiệm. Kỷ Sở Lệ bởi vì đã có bài học trước kia nên nhất định không lấy tiền. Kỷ Sở Yến thì lại tin lời bà cụ, đương nhiên là nhận số tiền bồi thường

kéch xù mà mẹ cho cô con gái nhỏ. Đúng lúc gặp phải trào lưu “Góp vốn cho vay nặng lãi”, Kỷ Sở Yến cùng ông chồng mê cờ bạc đem tiền quăng hết vào đó.

Không có tiền, bà cụ không thể đến bệnh viện tiếp tục điều trị bằng hóa chất, mà bà cũng không muốn điều trị bằng hóa chất. Từ lúc biết mình bị ung thư giai đoạn cuối, bà cụ đã từ bỏ hi vọng sống. Tâm nguyện lớn nhất của bà lúc này là lẳng lặng ngồi ở trong căn phòng cũ kỹ, vuốt tằm ảnh bạn già đã qua đời, chờ bạn già tới đón bà đi.

Bà cụ từ từ gầy yếu đi, Kỷ Sở Lệ cũng cảm thấy không ổn. Một ngày, Kỷ Sở Lệ phát hiện bà cụ ngã ở trong phòng bất tỉnh nhân sự, vội vàng đưa bà cụ đến bệnh viện. Lại được báo một câu: ung thư gan giai đoạn cuối, thời gian không còn nhiều lắm. Kỷ Sở Lệ cảm thờ thông báo bệnh tình nguy kịch mà thấy trời long đất lở. Bà lập tức gọi em gái tới, bà nói: “Tiền mẹ đưa cho em đâu?” Kỷ Sở Yến choáng váng mặt mày, cuống quýt cùng chồng đến hội góp vốn đòi tiền. Hội trưởng hội góp vốn nói: “Tiền đều đưa ra ngoài hết rồi, cho dù có giết tôi, tôi cũng không có tiền đưa cho cô.”

Hai chị em đành phải động viên mọi người trong nhà, bán bán, góp góp, Kỷ Nguyên Hiên cũng đem toàn bộ số tiền gửi ngân hàng mấy năm nay về quê. Khoản tiền đó chỉ kéo dài sinh mệnh của bà cụ gần một tháng. Cuối cùng, bà cụ vẫn không qua khỏi. Trước lúc lâm chung, rơi vào trạng thái hôn mê, bà cụ có gọi tên vài người, ngoài người bạn già đã bỏ bà ra đi trước, thì chính là Mặc Chấn, Mặc Thâm cùng Mặc Hàm.

Hứa Tri Mẫn nghe Vu Thanh Hoàn nói xong thì toàn thân xụi lơ ở trên sofa. Cô có thể tưởng tượng được ngày đó trong lòng hai dì phải đau khổ đến bao nhiêu, phút giây mẹ rời khỏi cõi trần mà vẫn chỉ nhắc tới con cháu người ta. Nhưng mà chuyện này thì có thể trách ai? Dù sao, bà cụ với ba người nhà Mặc gia sớm tối sống bên nhau, đây là mẫu tử thâm tình, cũng không thể nói ai đúng ai sai.

“Dì cả em thiếu chút nữa là phát điên, sau khi bà qua đời liên tục muốn tự sát, hận mình năm đó đã cầm của Mặc gia nhiều tiền như vậy. Anh họ em cũng không có cách nào, chỉ ôm mẹ nói: ‘Mẹ, đây không phải là lỗi của mẹ, đều là lỗi của Mặc gia!’ dì cả em lúc đó mới bình tĩnh lại, ‘Đúng vậy, là lỗi của Mặc gia. Bằng không bà là làm sao có thể quên mẹ được? Mẹ mới là con gái bà mà!’”

Vu Thanh Hoàn nói tới đây thì vẻ mặt càng thêm phần hận, “Dì hai cũng chẳng tốt hơn, cả ngày âm ỉ đòi ly hôn chồng, bởi vì lúc ấy là chồng bà ấy giựt giây bà vào hội góp vốn, mới tiêu tiền hết bà cụ cho. Điều khiến dì cả em căm hận nhất chính là tiền này cũng do Mặc gia cho.”

“Cho nên bọn họ mới cố ý giấu Mặc gia, tính vĩnh viễn gạt họ sao?”

Vu Thanh Hoàn lắc đầu: “Tri Mẫn, tính tình của anh họ em mà em còn không tin sao? Đây chỉ là tạm thời, chờ hai dì họ của em nguôi giận, chị và Hiên đã bàn, đến lúc đó sẽ nói cho Mặc gia biết.”

“Vậy thì vì sao không nói cho em biết? Em không phải người của Mặc gia!”

Vu Thanh Hoàn thở dài: “Chị vốn định nói với em, nhưng lần trước bạn học em không phải đã cùng em đến nhà bọn chị sao? Con bé vào giờ cơm trưa đã buột miệng nói, bọn chị mới biết em đi dự tiệc Trung thu của Mặc gia, lại còn ngồi bên cạnh bà chủ Mặc gia, đó chẳng phải là vị trí con dâu tương lai của Mặc gia sao, trong lòng anh họ em rất buồn, lại không thể nói em. Khi đó chị định lên nói cho em biết, nhưng nghĩ lại em không biết Mặc gia cùng Kỷ gia có mâu thuẫn sâu như vậy.”

Hứa Tri Mẫn mất hết ý chí, bản thân cô cuối cùng cũng không thoát ra được vòng xoáy giữa hai nhà Kỷ, Mặc. Nếu đã trốn không thoát thì cô chỉ có thể đối mặt. Đây là quyết định của cô sau khi nghe bài “tiễn biệt” của Viên Hòa Đông.

“Chị dâu, em muốn nói chuyện rõ ràng với anh họ.” Hứa Tri Mẫn nhìn về phía phòng Kỷ Nguyên Hiên, ánh mắt dứt khoát, “Đúng vậy, em phải cho anh ấy thấy thái độ của em!”

Vu Thanh Hoàn suy nghĩ rồi không ngăn cô nữa. Hứa Tri Mẫn đi qua đó gõ cửa. Sau hai tiếng cóc cóc, Kỷ Nguyên Hiên mất kiên nhẫn la lên: “Ai đó?”

“Anh, có câu này em muốn nói với anh. Anh nghe xong rồi thì mắng em cũng được, anh không nghe cũng được, nhưng mà em phải nói... Anh, anh có biết trong cả chuyện này người bị tổn thương lớn nhất là ai không? Không phải là mọi người, cũng không phải Mặc gia, mà là em!”

Qua cánh cửa, Hứa Tri Mẫn nghe thấy tiếng bước chân đi lại của Kỷ Nguyên Hiên dừng lại. Lúc này mà không nói rõ thái độ thì còn chờ đến khi nào? Cô hít vào một hơi tiếp tục chất vấn: “Anh, nói một cách công bằng đi, nếu anh còn xem em là em gái anh, anh có chịu để cho em gái như em đây không biết gì mà phải chịu sự uất ức lớn như vậy không?”

Nói đến chỗ kích động, ngực cô cũng kịch liệt phập phồng, mà bên trong cánh cửa đã không còn động tĩnh. Hứa Tri Mẫn hít sâu một hơi, chậm rãi bình ổn cảm xúc, nói: “Anh, anh là anh trai của Hứa Tri Mẫn, điều này vĩnh viễn sẽ không thay đổi.” Nói xong, cô bình tĩnh chào Vu Thanh Hoàn.

“Tri Mẫn, đã trễ thế này rồi, em ở đây một đêm rồi hãy về.” Vu Thanh Hoàn giữ cô lại. Hứa Tri Mẫn lắc đầu, vội vã xuống lầu. Vu Thanh Hoàn sốt ruột gọi: “Em về một mình không an toàn đâu... Hiên.”

Kỷ Nguyên Hiên tóm được cô ở cửa hành lang, anh nói: “Anh đưa em về!”

Hứa Tri Mẫn không hé răng, đứng ở bên đường chờ Kỷ Nguyên Hiên lái chiếc xe Toyota màu đỏ sản xuất trong nước qua. Mở cửa xe ngồi vào ghế trước, lúc cô thắt dây an toàn, Kỷ Nguyên Hiên hai tay nắm chặt tay lái nói: “Mẫn.”

Một chữ “Mẫn” này của anh trai, cô đã đợi biết bao lâu? Một tia vui sướng đã lâu không thấy giờ lại xuất hiện, cô cong môi lên: “Anh.”

“Anh chỉ muốn nói, em vĩnh viễn là em gái của anh, cho nên, anh xin lỗi.”

“Uhm.” Cô trả lời, cảm thấy không đủ, lại lớn tiếng “Uhm” một tiếng. Kỷ Nguyên Hiên vuốt đầu cô, dịu dàng như ngày trước, rồi rút tay về, nhấn chân ga.

Hứa Tri Mẫn từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy Kỷ Nguyên Hiên vừa lòng cười, tảng đá trong lòng cũng được buông xuống. Sờ sờ cửa kính xe lạnh lẽo, bên ngoài là màn đêm đen kịt, cô lại nghĩ tới ánh mắt cổ chấp kia của Mặc Thâm. Cô với anh, cuối cùng phải làm sao?

Sau cơn mưa, trời cũng mát mẻ hơn. Hứa Tri Mẫn dậy sớm hơn bình thường một tiếng, ủi quần áo, lau giày, lau bàn, tủ. Một cái hộp trang sức màu trắng lẳng lẳng nằm ở một góc ngăn kéo, là sau khi anh đưa cô đi trượt tuyết đã tặng cho cô. Đầu ngón tay lướt qua nắp hộp, cô nín thở, đang muốn mở ra thì Phương Tú Mai vừa đập cửa phòng của cô vừa la: “Hứa Tri Mẫn! Ra nhanh chút đi, muộn rồi đó!”

Cô đành phải từ bỏ. Xách cái ba lô nhỏ màu đỏ, cô chạy chậm đuổi kịp Phương Tú Mai. Phương Tú Mai liếc thấy chân trái cô bị băng lại thì kinh ngạc nói: “Sao cậu lại bị thương?” Hứa Tri Mẫn hơi hơi mỉm cười, “Bị phỏng nước sôi.” Lâm Ngọc Cẩm không phải muốn cho mọi người thấy vết sẹo của cô sao? Vừa hay, về sau cô có thể nói là do bị phỏng nên thường mang tất, xem ai còn dám có ý đồ gì nữa!

Vương Hiểu Tĩnh nhìn thấy chân cô bị thương cũng lắp bắp kinh hãi, nhưng không hỏi một câu, rất đúng với cá tính của Vương Hiểu Tĩnh. Hứa Tri Mẫn thừa nhận cô đối cô giáo thần bí này cũng rất hiếu kỳ. Theo Vương Hiểu Tĩnh nhiều ngày như vậy, tri thức y học uyên bác của Vương Hiểu Tĩnh còn vượt ra ngoài lĩnh vực y tá.

Giữa trưa, Vương Hiểu Tĩnh nói với Hứa Tri Mẫn: “Chiều chị có việc đi trước, em có gì không hiểu có thể hỏi y tá Tiêu.”

Hứa Tri Mẫn gật đầu đáp ứng: “Dạ.” Ngẩng đầu, thần nhiên liếc qua gương mặt má đào mắt hạnh của Tiêu Hồng kia, cũng cùng nhìn thoáng qua Lâm Ngọc Cẩm đang được Tiêu Hồng hướng dẫn. Lâm Ngọc Cẩm nhìn thấy mắt cá chân cô bị băng bó thì sắc mặt thật không tốt. Hứa Tri Mẫn làm như không thấy, cũng thông cảm cho Lâm Ngọc Cẩm, đối với bất cứ ai đến hỏi thăm thương tích cô đều không nói nhiều lời. Sắc mặt Lâm Ngọc Cẩm đã hơi bình tĩnh lại, nghi vấn đối với Hứa Tri Mẫn cũng càng lúc càng lớn. Hứa Tri Mẫn cũng không thêm để ý, có lẽ trải qua đau khổ, đặc biệt là chuyện của hai nhà Kỷ, Mặc đã khiến cô kích động rất lớn, cô cảm thấy làm người thì phải nên khoan dung và độ lượng.

Hơn năm giờ chiều, mọi ca giải phẫu trong phòng can thiệp đều đã xong, Hứa Tri Mẫn giữ chìa khóa nên phụ trách công tác dọn dẹp cuối cùng. Hứa Tri Mẫn kéo cánh cửa hành lang thì vừa vặn chạm mặt Mặc Thâm đang đi ra. Cô không hiểu sao lại có chút hoảng hốt, cánh tay cầm cửa từ từ rút lại, xoay người chuẩn bị rời đi.

Ánh mắt anh buồn bã, đang muốn đi về phía cô thì sau lưng đã có người gọi anh: “Bác sĩ Mặc, phòng bệnh cấp cứu gọi anh về!”

Lưng cô dán vào cánh cửa sắt lạnh lẽo, nghe thấy tiếng bước chân của anh dừng lại một chút rồi sau đó dần dần đi xa mà mũi cô cũng thấm ra một lớp mồ hôi. Nếu đã chấp nhận lời xin lỗi của anh họ, thì đầu tiên cô nên là em gái của Kỷ Nguyên Hiên, sau này phải tạm thời duy trì khoảng cách với Mặc Thâm.

Vuốt vuốt ngực, cô tiếp tục đi về phía trước, vào phòng giải phẫu cuối cùng, toàn bộ khu can thiệp chỉ còn lại Tiêu Hồng và Lâm Ngọc Cẩm là chưa đi. Tiêu Hồng nói với cô: “Y tá Vương đã gửi em cho chị, cuối cùng thì chị cũng gặp được em.”

Hứa Tri Mẫn giương mắt, xem ra xâu chìa khóa trên tay cô đây có không ít người đang nhìn ngó. Nhưng mà trên nguyên tắc cô không thể giao chìa khóa cho Tiêu Hồng, cô hơi chút cân nhắc một chút rồi hỏi: “Y tá Tiêu, chị có muốn em đi kiểm tra quanh một lần nữa với chị không?”

“Cũng được.” Tiêu Hồng đáp, vì thế để Lâm Ngọc Cẩm đi trước. Hứa Tri Mẫn theo đuôi chị ta đi mấy chỗ, rồi Tiêu Hồng đứng lại, nhìn về phía kho hàng, “Bên kia đã chỉnh lý xong chưa?” Hứa Tri Mẫn dừng từ ngữ đã chuẩn bị trước nói: “Cô Vương đã chỉnh lý lại toàn bộ rồi ạ, còn đặc biệt dặn em, nếu không là giải phẫu cấp cứu cần có đồ thì không được mở cửa.” Vì thế cho dù Tiêu Hồng không cam tâm, cũng hết cách.

Hai người từ hành lang vòng trở lại phòng giải phẫu, chợt thấy cửa chính mở rộng, một cái giường cang đang được đẩy vào.

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Hồng bắt lấy, đón nhận bệnh nhân vừa hỏi Lâm Ngọc Cẩm.

“Bác sĩ Trương Tề Duyệt gọi điện tới, nói bệnh nhân này phải làm kiểm tra X-quang.” Lâm Ngọc Cẩm đưa tay đẩy giường. Bệnh nhân nằm trên giường bệnh nói: “Giáo sư Tân nói tôi muốn làm kiểm tra X-quang lúc nào cũng được hết.”

Tiêu Hồng gọi điện lại hỏi Trương Tề Duyệt, thì được biết người bệnh họ Vương này là bệnh nhân của giáo sư Tân. Chị Vương này khoảng hơn bốn mươi tuổi, không phải người địa phương, mấy ngày hôm trước chị ta đến thành phố R thăm người thân thì cảm thấy ngực khó chịu chưa từng thấy, vì thế hôm nay được bạn bè giới thiệu đến khám tại phòng khám của giáo sư Tân. Bởi vì là do bạn bè giới thiệu nên giáo sư Tân mới phá lệ cho chị ta làm xét nghiệm máu, điện tâm đồ, siêu âm tim và các xét nghiệm khác. Nhìn kết quả xét nghiệm, giáo sư Tân đề nghị chị ta tiếp tục chụp X-quang tim. Chị Vương không muốn phải đi tới đi lui hay nhập viện, giáo sư Tân khuyên thế nào, chị ta cũng không nghe. Giáo sư cân nhắc một lát rồi nói: “Vậy bây giờ làm đi, dù sao cũng chỉ là chụp X-quang tim bình thường, sau khi phẫu thuật chỉ cần ở bệnh viện quan sát một đêm là có thể về nhà.”

Hứa Tri Mẫn biết giáo sư không lay chuyển được bệnh nhân lại không thể không để lại lời dặn của bác sĩ, nên không tránh khỏi có chút lo lắng. Dù sao đây không phải là ca cấp cứu hay giải phẫu cấp cứu, mà là kiểm tra X-quang tim. Ban ngày đông người, mà giờ chỉ còn lại mấy người các cô, nếu trong lúc phẫu thuật đột ngột xảy ra tình huống phải cấp cứu thì chỉ sợ không đủ người. Song, Hứa Tri Mẫn ở trong phòng chỉ là một y tá mới tới, không có quyền lên tiếng. Ca bệnh này là bệnh nhân đặc biệt của giáo sư Tân, vì thế Tiêu Hồng đồng ý để bệnh nhân vào. Hứa Tri Mẫn vừa mới nói về nỗi băn khoăn của mình một chút đã bị Tiêu Hồng lập tức phản bác hai câu, Lâm Ngọc Cẩm cũng ở bên cạnh phụ họa. Trương Tề Duyệt đi đến, nói với cô: “Em lo lắng quá rồi, chỉ là kiểm tra thôi mà.” Ý muốn nói là, cô nói nhiều quá, nói không đúng lúc đúng chỗ.

Hứa Tri Mẫn có thể làm sao? Người nào cũng là cấp trên của cô. Đợi giáo sư Tân đến phòng giải phẫu, mọi thứ đều đã chuẩn bị ổn thỏa. Tiêu Hồng sợ Hứa Tri Mẫn “quấy rối” nên bảo cô ra bên ngoài phòng thủ thuật chờ.

Hứa Tri Mẫn yên lặng ngồi ở trên ghế ngoài hành lang, trong tay cầm chặt chìa khóa, trong lòng lại thấy bất an. Quả nhiên, một lát sau Lâm Ngọc Cẩm bỏ chạy ra, nói với cô: “Đưa chìa khóa kho hàng cho mình, nhánh thứ ba của bệnh nhân bệnh biến, trước hết cần đặt stent trần để cấp cứu.” Hứa Tri Mẫn lập tức đứng lên, nói: “Cậu không biết mở khóa như thế nào, mình giúp cậu, vậy sẽ nhanh hơn.” Lâm Ngọc Cẩm đi theo sau cô cầu nhàu: “Lúc này rồi mà cậu còn...” Hứa Tri Mẫn chỉ nghe tai này ra tai kia, giúp Lâm Ngọc Cẩm mở cửa. Lâm Ngọc Cẩm cầm đồ liền đi ra bên ngoài. Hứa Tri Mẫn khóa kỹ cửa, rồi vòng về quanh

quần trong hành lang, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ trên tường. Cô nhớ Vương Hiểu Tĩnh từng lên dạy cô: đừng sợ bị mắng, khi cần thiết không cần bác sĩ dặn dò, ngay lập tức liên hệ với khoa ngoại.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Hứa Tri Mẫn cắn môi, vào căn phòng nhỏ bên cạnh phòng giải phẫu nhân micro: “Phòng bệnh phải không ạ? Tôi gọi từ phòng can thiệp, xin hỏi đêm nay bác sĩ ngoại khoa nào trực vậy ạ?” Đối phương báo một cái tên, Hứa Tri Mẫn liền âm thầm kêu khổ, bác sĩ này là bác sĩ của trụ sở chính từ khoa khác luân chuyển khoa sang đây, không phải là bác sĩ của khoa chính quy, đang muốn hỏi tuyển hai là ai thì bỗng nhiên trong phòng giải phẫu vang lên tiếng máy móc điên cuồng kêu to.

Đây rõ ràng là tín hiệu cấp cứu. Hứa Tri Mẫn vọt vào phòng giải phẫu, thấy bên trong đã rối tinh rối mù cả lên.

Chính là bởi vì nơi này chưa từng có ca nào thất bại, nên khi có chuyện bất ngờ xảy ra, ai ai cũng đều thất kinh. Giáo sư cùng Trương Tề Duyệt còn chưa rút dây dẫn, bệnh nhân không hiểu sao lại đột ngột phát sinh co giật mạch máu cấp tốc, sau đó cơ thể theo bản năng cũng co giật. Giáo sư không dám kiên quyết rút ống dẫn, bệnh nhân ngay sau đó vì huyết áp hạ thấp mà bị sốc. Tín hiệu ở trên bàn liên tục thay đổi, Lâm Ngọc Cầm ở dưới bàn mồ hôi ướt đẫm hết cả tay chân. Hứa Tri Mẫn chạy nhanh qua, lấy gối khỏi đầu bệnh nhân, một tay gia tăng lưu lượng oxy, một tay vội vàng kéo Lâm Ngọc Cầm, nói: “Chuẩn bị thuốc hít cấp cứu.”

Sau khi chuẩn bị máy khử rung, cô nhắc giáo sư Tân, “Có cần gọi bên khoa ngoại không?” Giáo sư Tân còn đang vui đùa xử lý ống dẫn, Trương Tề duyệt lại phản ứng kịp, la lên với cô: “Còn không mau gọi bác sĩ khoa ngoại tới!”

Lúc này Hứa Tri Mẫn đã không còn do dự phải gọi ai, cô trực tiếp bấm số di động của Mặc Thâm. Như cô dự đoán, Mặc Thâm lúc này mới vừa đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm bệnh viện, Dương Sâm đi cùng anh. Dương Sâm nhìn anh buồn bực cả một ngày liền quan tâm hỏi: “Sao vậy, cãi nhau với em ấy à?”

Cãi nhau? Mặc Thâm cười khổ, cô còn chưa cãi nhau với ai bao giờ, đây mới là điều khiến anh càng buồn bực. Lấy di động từ trong túi ra, mở khóa, trên màn hình hiển thị số của bệnh viện. Anh bắt máy đưa gần lên bên tai rồi nói: “Alo, Mặc Thâm nghe.”

“Alo, Mặc Thâm hả? Em là Hứa Tri Mẫn.”

Mặc Thâm ngẩn người.

“Phòng can thiệp bọn em đang có ca giải phẫu xảy ra vấn đề, cần bác sĩ khoa ngoại.”

Cô chỉ vào lúc này mới chủ động tìm anh sao? Mặc Thâm hít sâu hơi, trấn áp nội tâm đau đớn rồi nói: “Căn cứ theo quy trình, em trước hết phải gọi cho tuyển một.”

“Tuyển một không phải là bác sĩ khoa chúng ta.”

“Vậy gọi tuyển hai.”

“Tuyển hai từ nhà về bệnh viện mất thời gian lâu hơn. Bệnh nhân đã vì huyết áp hạ thấp mà bị sốc. Em biết anh đang ở gần bệnh viện. Người khác có thể không tin anh, nhưng em tuyệt đối tin anh, cho nên em nói với anh thì anh sẽ đến!”

Tút... cô lại cứ như vậy mà cúp máy! Mặc Thâm trừng mắt nhìn màn hình di động.

“Xảy ra chuyện gì hả?” Dương Sâm hỏi.

“Uh, phòng can thiệp đã xảy ra chuyện, cần khoa ngoại làm bác cầu.”

“Vậy...”

“Bác sĩ tuyển một làm không được, tình huống rất gấp, mình phải lên đây.”

“Mình đi với cậu.”

Vì thế hai người vội vàng chạy lên phòng can thiệp ở lầu 3. Trong phòng giải phẫu, tình trạng bệnh nhân đã nguy kịch. Lúc này bọn họ bảo người nhà đang chờ ở ngoài cửa ký “đơn đồng ý giải phẫu”.

Bệnh nhân được đưa đến phòng giải phẫu khoa ngoại, ai ngờ đêm nay phòng giải phẫu của khoa ngoại cũng bận cả ngày, cấp cứu có hai ca mổ viêm ruột thừa cấp tính đang tiến hành giải phẫu, còn có một thủ thuật mổ chỉnh hình nhỏ. Y tá trực tại phòng giải phẫu rõ ràng không đủ để ứng phó, hơn nữa ai cũng theo không kịp tốc độ của Mặc Thâm, Hứa Tri Mẫn đành phải bất chấp khó khăn lên bàn mổ. Toàn bộ ca giải phẫu diễn ra trong hơn bốn tiếng, bác sĩ tuyến hai cũng đến hỗ trợ. Trương Tề Duyệt bị kéo lên bàn mổ giữ vị trí trợ lý thứ hai đầu đầy mồ hôi, Mặc Thâm mổ chính lại vững như Thái Sơn. Vì mục đích an toàn, chờ bệnh nhân có ý thức sau khi làm phẫu thuật, kiểm tra chỉ số sinh tồn ổn định mới đưa bệnh nhân vào CCU.

Giáo sư Tân sau khi ca mổ kết thúc liền tìm nhóm Mặc Thâm đầu tiên để hỏi tình hình. Biết bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, giáo sư liền nghiêm túc hỏi các anh: “Các cậu định giải thích tình hình thế nào với người nhà bệnh nhân?” Bác sĩ tuyến hai bởi vì không tham gia toàn bộ quá trình giải phẫu cho nên trả lời không tốt, ý bảo Mặc Thâm thay anh ta trả lời. Mặc Thâm trả lời: “Dựa theo nguyên tắc, tình huống thực tế là thế nào thì nói thế đó, hướng hồ trong giải phẫu cũng không phát hiện ra gì.” Giáo sư Tân rất không vui, “Bỏ đi, để tôi cùng bác sĩ Trương nói với người nhà bệnh nhân đi.” Mặc Thâm cùng hai bác sĩ khoa ngoại khác nhìn thoáng qua nhau, không hoàn toàn đồng ý, “Theo nguyên tắc, bác sĩ khoa ngoại chúng tôi giải phẫu thì sẽ phải giải thích với người nhà, những chuyện khác không thuộc phạm vi khoa ngoại thì làm phiền giáo sư cùng bác sĩ Trương.” Mỗi giáo sư Tân run lên nhè nhẹ, nếu là bác sĩ dưới cấp khác thì ông ta đã nổi đóa lên rồi. Nhưng Mặc Thâm thì khác, anh không chỉ có y thuật giỏi, mà còn rất được lòng người trong khoa.

Mặc Thâm sau khi trò chuyện cùng bác sĩ trong khu bệnh khoa ngoại, liền đi đến chỗ người nhà bệnh nhân tóm lược giới thiệu tình hình giải phẫu của bệnh nhân. Bác sĩ tuyến hai đều về nhà nghỉ ngơi. Mặc Thâm cùng Dương Sâm cùng về phòng giải phẫu viết biên bản giải phẫu, hai người đều đã mệt rũ rời. Dương Sâm ngáp một cái rồi lên hỏi Mặc Thâm: “Cậu nói chuyện như vậy với giáo sư Tân, khẩu khí có phải hơi rần quá không?” Mặc Thâm phe phẩy cổ áo cho mát, “Ông ta là người mềm nắn rắn buông. Tuyến hai cũng đồng ý, lúc này mình mà không cứng rắn với ông ta, nếu ông ta đem trách nhiệm đổ lên trên người khoa ngoại chúng ta thì không phải chúng ta còn giúp ông ta chịu tiếng xấu sao.” Dương Sâm gật đầu: “Cũng đúng. Ai dè, mình giờ chỉ muốn về nhà tắm nước ấm rồi ngủ một giấc thôi.” Mặc Thâm nhìn anh ta vội vàng gửi tin nhắn, “Đêm nay cậu lại tìm hồng nhan tri kỷ nào đó nữa à?” Dương Sâm nhún mày: “Thế xác và tinh thần đều mệt nhọc, lúc này cần nhất là có người vỗ về.” Nói xong, đằng kia cũng có hồi âm, Dương Sâm vỗ vỗ vai Mặc Thâm, “Mình đi trước.”

Mặc Thâm thu dọn bệnh án, nhìn quanh văn phòng trống trải mà bỗng nhiên thấy vô cùng cô đơn. Anh xoa xoa huyết tình mình, mắt anh cay xè. Giờ này khắc này anh chỉ mong ngóng cô. Nhưng anh cũng hiểu, Hứa Tri Mẫn tuyệt đối sẽ không chủ động tìm anh.

Sau khi làm xong công tác dọn dẹp sau phẫu thuật, Hứa Tri Mẫn đến trạm y tá ký bản trực cấp cứu, sau đó là có thể tan sở. Trước lúc về, thấy cửa văn phòng bác sĩ mở ra một nửa, trái tim cô khẽ dao động, tới gần cạnh cửa, nhìn Mặc Thâm đang ngồi một mình ở bên bàn làm việc. Tay anh không ngừng xoa mày, khuôn mặt đẹp đẽ hiện lên vẻ rất mệt mỏi. Nhìn anh thế này, lòng cô rất khó chịu, cũng tại cô gọi anh quay lại.

Buông hai tay xuống, Mặc Thâm ngã ra ghế, đầu ngửa ra sau thở dài. Trong tầm mắt mơ hồ của anh xuất hiện đôi mắt đen tuyền của cô. Anh thấy mình như đang mơ. Song, lúc đó gương mặt trắng nõn hoàn hảo của cô đã chậm rãi cúi xuống gần anh, môi của cô đã kề vào môi anh, giữa môi anh lại cảm nhận được cô vẫn rụt rè như mọi khi. Anh nhắm mắt lại, sau đó lại mở to, đưa tay tóm lấy cô đang muốn chạy trốn. Cô còn chưa kịp giãy, môi của anh đã nặng nề chặn lấy môi cô. Môi lưỡi mạnh mẽ đối chọi nhau, cô nghe thấy bên ngoài căn phòng đang vang lên từng tiếng gió mùa thu vù vù hiu quạnh, nhưng cô lại không hề thấy lạnh, bởi vì cô đang được anh ôm chặt lấy.

34. Chương 34

Giữa không gian tối đen như mực, cô mở mắt ra, đầu tiên là rút một bàn tay ra lần mò khắp chung quanh, cuối cùng cũng đụng được công tắc đèn bàn. Ánh đèn hơi vàng chiếu tỏa lên cảnh vật chung quanh, hóa ra vào lúc cô đang choáng váng trong nụ hôn ban nãy, anh đã bế cô đến phòng nghỉ. Ngắm lại nếu đồng nghiệp khác đi vào bất gặp thì không biết phải làm sao cho phải!

Cô lúng túng cup mắt xuống, anh dùng hai tay ôm thắt lưng của cô, ngón tay cô lướt qua đôi hàng lông mày đang hơi nhíu lại của anh, đôi mắt anh nhắm chặt, cô lại chạm phải chiếc nhẫn bạc anh đeo trên ngón út tay trái. Cô không nhớ chiếc nhẫn này có từ khi nào, mặt ngoài sờ vào nghe nhẫn bóng, là loại nhẫn bạc bình thường, ý nghĩa của chiếc nhẫn này là gì cô cũng không muốn đoán. Điều khiến cô lo lắng chính là hô hấp của anh nghe qua khá nặng nề, cô vội vàng kê lòng bàn tay trên trán anh, hình như có hơi sốt. Cô không khỏi khẩn trương thấp giọng gọi: “Mặc Thâm! Mặc Thâm!”

Anh chỉ nhẹ nhàng hừ hừ, lại nặng nề đi vào giấc ngủ. Cô nhíu nhíu mày, kéo tay anh ra, nhảy xuống giường xỏ dép lê, đắp chăn lên người anh rồi sau đó vội vàng đi tìm người đến khám giúp anh.

Các ca mổ trong phòng giải phẫu đều đã kết thúc, cả dãy hành lang đều chìm vào trong im lặng. Hứa Tri Mẫn không thể không quay về khu bệnh tìm người giúp. Đến trạm y tá, cô hỏi: “Bây giờ bác sĩ trực có rảnh không ạ?” Vừa vặn là Linh Linh đang trực ban, đáp: “Bác sĩ ngoại khoa đều đã ngủ rồi, bác sĩ khoa nội vừa dậy cho một bệnh nhân bị mất ngủ uống thuốc.” Hứa Tri Mẫn hỏi: “Khoa nội là ai trực vậy chị?” Linh Linh nói: “A Viên đó.”

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến. Viên Hòa Đông từ trong văn phòng đi ra, thấy Hứa Tri Mẫn liền sững sốt, anh nói: “Sao em lại ở đây?”

“Em vừa khéo ở phòng can thiệp...” Hứa Tri Mẫn trả lời.

Lúc phòng can thiệp xảy ra chuyện, Viên Hòa Đông đang nhận ca, anh giật tái mặt nói với cô: “Em lại đây.”

Hứa Tri Mẫn biết lợi hại trong đó nên cùng anh đi vào văn phòng. Viên Hòa Đông đóng cửa lại, anh hỏi: “Lúc ấy em ở trên bàn mổ sao?”

“Không, lúc bên trong gọi cấp cứu em mới vào hỗ trợ.”

Viên Hòa Đông thở dài nhẹ nhõm một hơi, anh nói: “Anh đã nghĩ, rõ ràng nghe nói y tá phụ mổ là Tiêu Hồng và Lâm Ngọc Cẩm.”

Hứa Tri Mẫn mỉm cười an ủi anh một chút, cô nói: “Yên tâm đi, sư huynh. Em chỉ muốn theo quy định mà làm, sẽ không làm gì sai đâu.”

Viên Hòa Đông thở dài: “Thật không biết giáo sư Tân nghĩ như thế nào lại quyết định vào lúc như vậy mà cho bệnh nhân làm kiểm tra X-quang tim. Còn nữa, đã trễ thế này sao em còn chưa đi?”

“Y tá khoa gây mê không đủ người, em vào phòng mổ khoa ngoại thuật hỗ trợ.” Hứa Tri Mẫn hơi ngừng lại, rồi cố lấy dũng khí nói với Viên Hòa Đông: “Sư huynh, Mặc Thâm hình như là bệnh rồi, anh có thể giúp em khám cho anh ấy không?”

Nghe được lời thỉnh cầu này của cô, trong lòng Viên Hòa Đông có biết bao nhiêu là chua xót. Nhưng anh là một bác sĩ! Anh gạt đầu với Hứa Tri Mẫn, nói: “Anh nhớ ra rồi, đêm nay cậu ta chủ động quay lại tầng ca, mổ cho bệnh nhân. Dẫn anh đi xem cậu ta.”

Ra cửa, Viên Hòa Đông nói cho Linh Linh biết anh sẽ ra ngoài, Linh Linh cũng đồng ý nếu khu bệnh có việc gì sẽ gọi điện thoại cho anh. Hứa Tri Mẫn dẫn Viên Hòa Đông đi tới phòng nghỉ của bác sĩ khoa gây mê. Mặc Thâm vẫn còn đang ngủ, Viên Hòa Đông vừa bắt mạch, vừa hỏi Hứa Tri Mẫn: “Đo nhiệt độ cơ thể chưa?” Hứa Tri Mẫn trừng mắt nhìn, ảo não trả lời: “Em xin lỗi, sư huynh, em quên đo nhiệt độ cơ thể trước cho anh ấy. Anh đợi một chút, em đi tìm nhiệt kế.” Nói xong, cô vội vàng chạy ra bên ngoài.

Viên Hòa Đông thu hồi tầm mắt đang ở trên người cô lại, quay sang nhìn Mặc Thâm, anh nói: “Mình biết cậu đã tỉnh rồi.”

Vì thế Mặc Thâm xoay người nằm thẳng, thở ra một hơi, nói: “Không ngờ cậu chịu tới đây với cô ấy.”

“Là bác sĩ, có bệnh nhân bị bệnh, đương nhiên sẽ tới.” Viên Hòa Đông lạnh lùng đáp: “Sao rồi? Cổ họng có đau không? Trước đây có bị nhiễm lạnh không?”

Mặc Thâm lắc đầu: “Chắc là do một thôi. Cậu không phải còn phải trực sao, cậu đi đi.”

Viên Hòa Đông lấy ống nghe từ trong túi ra, nói: “Mình phải giúp cậu khám bệnh xong rồi mới đi, không thể để cô ấy vì chuyện của cậu mà lo lắng. Cậu có biết là mặc dù cô ấy rất mạnh mẽ, nhưng thể chất bẩm sinh lại yếu hơn người bình thường không?”

Mặc Thâm quay đầu, cau mày, nói: “Cậu cũng biết cô ấy là trẻ thiếu tháng?”

Viên Hòa Đông ngạc nhiên, anh không biết chuyện Hứa Tri Mẫn là trẻ sinh thiếu tháng. Có điều, anh đã rất nhiều lần bắt mạch cho Hứa Tri Mẫn, suy luận bẩm sinh yếu ớt là do anh từ mạch lý mà suy tính ra.

Hứa Tri Mẫn lúc này kích động cảm nhiệt kể về, vừa mở cửa liền nhìn thấy vẻ mặt hai người bọn họ đều ảm đạm. Nhớ tới giữa bọn họ đã vài lần tranh chấp, cô không tránh khỏi có chút lo lắng bất an.

“A... Đo thân nhiệt trước đã.” Hứa Tri Mẫn cố gắng xoa dịu bầu không khí trong phòng, cô đưa nhiệt kế cho Mặc Thâm. Mặc Thâm lại không chịu cầm, anh nói: “Anh không sốt, không cần đâu.”

Cô cau mày, nhét nhiệt kế vào trong tay anh, rất hợp lý nói: “Anh là bệnh nhân không nghe lời nhất mà em từng thấy đó.”

Cô vừa nói ra lời này, Mặc Thâm cùng Viên Hòa Đông đều giật mình nhìn về phía cô, sau đó không hẹn mà cùng bật cười.

Về sau, mỗi khi Hứa Tri Mẫn nhớ đến tiếng cười khoa trương của hai người bọn họ đêm đó liền vừa thẹn vừa giận. Cô thông minh như thế, sao không biết bọn họ cười cô cái gì, còn không phải cười chính cô lúc bị bệnh cũng không nghe lời như vậy.

May mắn, anh không thật sự bị bệnh, bằng không cô sẽ rất đau lòng. Cô lấy tay vuốt ngực, bên trong dường như vì sự cực nhọc của anh tối hôm qua mà hơi âm ỉ đau, sau đó cô đưa tay lên môi, nơi đó vẫn còn lưu lại sự ngọt ngào của cảm xúc mạnh mẽ, khi liếm lên lại thấy rất ẩm. Cô nhìn mình trong gương, đối với sự chủ động của mình đêm qua cảm thấy thật tự tin cùng tự hào.

Linh Linh đến phòng thay đồ gọi cô: Hứa Tri Mẫn, y tá trưởng bảo em đến văn phòng trưởng khoa.”

Cuộc họp giao ban hôm nay kết thúc sớm, toàn bộ nhân viên có liên quan đến ca giải phẫu can thiệp tối hôm qua đều tập trung ở trong văn phòng trưởng khoa nội, năm vị trưởng khoa nội ngoại, y tá trưởng Giang và Vương Hiểu Tĩnh đều có mặt.

Trước đó, mấy vị giáo sư đã tranh cãi hồi lâu về vấn đề tình huống bệnh nhân đột ngột phát bệnh khi đang trong quá trình giải phẫu can thiệp. Nhưng vấn đề về y học, nhất là loại trường hợp đặc biệt chưa bao giờ xảy ra này, thường không thể tìm được câu trả lời khoa học, hoàn mỹ. Hơn nữa khi X-quang tìm phát hiện bệnh nhân nhánh thứ ba có bệnh biến, bình thường sau khi giải phẫu can thiệp sẽ cho làm bắc cầu. Nay lại tiến hành giải phẫu ngoại khoa trước, bệnh nhân cùng người nhà không ý kiến gì nhiều, cũng chấp nhận lời giải thích đây là trường hợp đặc biệt của bệnh viện. Bởi vậy, vấn đề lớn nhất lúc này là giáo sư không thể bị mất mặt nên muốn tìm một người chịu tội thay.

Trương Tề Duyệt lúc này ho khan hai tiếng, nói xen vào nói: “Trưởng khoa, thật ra sau khi bọn em kiểm tra lại thì là do y tá lấy sai stent. Cũng là stent trần, nhưng bọn em với giáo sư Vương dùng hàng của hai công ty khác nhau. Y tá này vừa mới vào phòng can thiệp chưa lâu nên không biết thói quen thao tác của bác sĩ.”

Hứa Tri Mẫn thầm than, Vương Hiểu Tĩnh quả nhiên nói không sai — ngàn vạn lần không được lấy nhầm nhãn hiệu! Nhìn đầu Lâm Ngọc Cẩm ở phía đối diện càng cúi càng thấp, Hứa Tri Mẫn cũng không chịu nổi, dù sao cũng từng là bạn học.

Tuy nói bệnh nhân nhánh số ba có bệnh biến là có thể nghĩ đến làm bắc cầu, nhưng cho mổ trước thì mặt mũi giáo sư cũng không thể mất được, dù sao cũng phải tìm một người chịu tội thay. Trương Tề Duyệt ý kiến là muốn tìm cho giáo sư Tân một lối thoát hoàn mỹ, vì thế toàn bộ trách nhiệm lại bị đẩy sang tổ y tá. Y tá trưởng Giang mặt dài ra đen xì, Vương Hiểu Tĩnh thì vẫn hồ hững, nhìn không ra suy nghĩ thật sự. Vốn cuộc họp đến đó thì phải chuyển sang phần báo cáo, nhưng Trương Tề Duyệt lại bỗng nhiên nói tiếp: “Trưởng khoa, vào lúc đột ngột có chuyện xảy ra, chúng ta có một đồng nghiệp khác biểu hiện rất tốt, cần được khen ngợi. Cô ấy không chỉ cấp cứu cho phòng can thiệp trước tiên, mà còn vào tình cảnh khoa ngoại không đủ người xin đi giết giặc, tiếp tục lên bàn mổ hỗ trợ giải phẫu ngoại khoa.”

Hứa Tri Mẫn kinh ngạc nghe, nhưng cũng không vì thế mà thấy vui chút nào. Trương Tề Duyệt nói đoạn này, không phải là muốn tranh thủ khen cô mà hoàn toàn ngược lại, biết rõ cô là bạn cùng lớp với Lâm Ngọc Cẩm nên đẩy cô vào hố lửa bất nhân bất nghĩa. Mấy vị chủ nhiệm liên tục tỏ vẻ đồng ý với đề nghị của Trương Tề Duyệt.

Y tá trưởng Giang sau khi cuộc họp kết thúc liền ngay lập tức một mình nói chuyện cùng Lâm Ngọc Cẩm. Lâm Ngọc Cẩm hai mắt sưng đỏ, đi theo y tá trưởng. Tiêu Hồng bản thân cũng khó bảo đảm an toàn nên không dám để ý tới ánh mắt cầu cứu của Lâm Ngọc Cẩm. Khi Lâm Ngọc Cẩm phóng ánh mắt căm hận đến mình, Hứa Tri Mẫn chỉ cảm thấy ánh mắt đó như một lưỡi dao lạnh lẽo, buốt đến tận xương.

Trương Tề Duyệt đi đến bên Hứa Tri Mẫn, nhìn nhìn bằng vải trên chân trái của cô, thấp giọng nói: “Tôi biết, em ấy cố ý làm phồng chân em.”

Hứa Tri Mẫn mở to hai mắt trừng anh ta, cô trước nay chưa từng gặp người nào trơ tráo giống như vậy. Có lẽ người khác không biết, còn Hứa Tri Mẫn cô từ lâu đã thấy móc treo điện thoại của Lâm Ngọc Cẩm và Trương Tề Duyệt rõ ràng là một cặp.

Trương Tề Duyệt vẫn ung dung làm như không liên quan đến mình, nhàn nhã đi đến cái bàn bên cạnh bắt đầu lật tài liệu. Hứa Tri Mẫn trong lòng bắt đầu bùng bùng lửa giận. Cô cố gắng bảo mình phải bình tĩnh, thiếu chút không kiềm chế được đã cho anh ta một bạt tai. Lúc này, một bàn tay từ bên cạnh vươn lên, kịp thời ngăn cánh tay cô đang định giơ lên, Hứa Tri Mẫn bình ổn cơn giận một chút, lúc quay đầu lại liền thấy là Vương Hiểu Tĩnh.

Vương Hiểu Tĩnh không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói với Trương Tề Duyệt: “Bác sĩ Trương, có chuyện chưa kịp nói cho anh biết. Loại stent trần nhóm các anh dùng ở kho hàng chúng tôi ngày hôm qua đã hết hàng, công ty báo nhanh nhất cũng phải ngày mai mới có thể đưa tới được.”

Tin tức này không thể nghi ngờ đã phủ định luận điểm của anh ta ở trong cuộc họp, Trương Tề Duyệt biến sắc, cao giọng chất vấn: “Sao tôi lại không biết?”

Vương Hiểu Tĩnh theo thói quen cúi đầu, xoắn bằng móng lên đầu ngón tay, nói: “Chuyện này sáng hôm qua tôi đã báo với giáo sư Tân. Lúc ấy giáo sư Tân nói không sao, chỉ cần hai ngày này không bố trí dùng stent trần hoặc là cứ dùng hàng của nhóm giáo sư Vương trước là được. Nhưng anh cũng biết, giáo sư Tân tuổi đã lớn, tránh không khỏi việc thỉnh thoảng hay quên. Tôi ở trong cuộc họp không nói rõ, đương nhiên là do trưởng khoa Lưu đã âm thầm yêu cầu phối hợp...” Cô đây là đang uy hiếp anh ta sao? Nhất thời, Trương Tề Duyệt không còn một chút thái độ không coi ai ra gì như vừa rồi. Anh ta biết Vương Hiểu Tĩnh sẽ không nói dối, nhưng lại không rõ vì sao cô lại nói giúp cho đối thủ một mất một còn là Tiêu Hồng và Lâm Ngọc Cẩm. Điều càng khiến anh ta kinh ngạc là Hứa Tri Mẫn còn nổi gót bổ sung những điều Vương Hiểu Tĩnh chưa nói xong: “Cô Vương sau khi đi đã giao chìa khóa kho hàng cho em, không có công ty nhập hàng, cũng không có người lấy stent trần, ngoài Lâm Ngọc Cẩm.”

Lời này của Hứa Tri Mẫn lại tiếp tục loại bỏ khả năng còn lại. Trương Tề Duyệt mạnh tay quăng kẹp tài liệu xuống, âm trầm tối tăm nhìn hai cô gái đang đứng sóng vai nhau này mà nói: “Được lắm, tôi biết rồi.”

Hứa Tri Mẫn cùng Vương Hiểu Tĩnh nhìn Trương Tề Duyệt tức giận rồi đi mà nhìn nhau cười. Phụ nữ trên đời có rất nhiều loại, trong đó có một loại phụ nữ như vậy, đó chính là người vĩnh viễn theo chủ nghĩa phụ nữ, các cô sẽ đứng trên lập trường của phụ nữ để bảo vệ phụ nữ, đây là chuyện mà loại đàn ông thích đùa giỡn tình cảm của phụ nữ như Trương Tề Duyệt sẽ không thể nào hiểu được.

Chuyện này có lẽ xem như là thở ra một hơi khí xấu, nhưng ngày hôm sau Lâm Ngọc Cẩm vẫn bị điều đi. Tổ y tá như bị mây đen bao phủ, ai nấy đều ốc còn không mang nổi mình ốc. Có thể thấy, y tá trưởng Giang là người không chịu chấp nhận một chút tỳ vết nào. So ra, Vương Hiểu Tĩnh bề ngoài có hơi hà khắc nhưng ở vào lúc mấu chốt lại biết cách đối nhân xử thế hơn.

Kỳ thật vì chuyện này, Hứa Tri Mẫn cũng xem như là cắt đứt với bạn học một thời Lâm Ngọc Cẩm, bèn âm thầm xuống dưới tìm Mặc Thâm. Mặc Thâm không đợi cô mở miệng đã nói trước một câu: “Anh đã nghe thấy lời Trương Tề Duyệt nói.” Nói cách khác, anh đã biết là ai đã hắt nước sôi vào cô. Hứa Tri Mẫn biết rõ tính nết của anh, nhìn thấy anh mím chặt miệng thì cô đã biết nói cái gì cũng vô dụng.

Tâm trạng của Hứa Tri Mẫn cũng vì chuyện này mà rất suy sụp. Cái cảm giác bất lực trở mắt nhìn kết cục của người thất bại, không liên quan đến thắng bại, lại càng khiến cho người ta thấy chán nản. Một mùa đông giá rét nữa lại sắp đến, lá khô trên đường đi làm mỗi ngày lại không ngừng tuôn rơi, khẽ đậu trên vai, trên lưng những người đi đường một lát rồi lại theo gió bay đi, sắc vàng hiện diện khắp nơi nơi làm bầu trời vốn âm u lại càng có vẻ cô đơn lạnh lẽo. Điều khiến cho người ta khó có thể tin là vào cái ngày không khí lạnh tràn về đó lại có người vứt bỏ một chú mèo con mới sinh chưa được lâu ở dưới cột điện bên đường.

Chú mèo con chỉ to bằng một bàn tay, nằm co ro như một trái banh màu vàng trong mảnh thùng cát tông đã rách. Hứa Tri Mẫn không hề nghĩ ngợi, liền bế chú mèo con đang kêu gào vì đói vào trong lòng, yêu thương bế về nhà như thể là bế bảo bối mà cô yêu quý nhất. Phương Tú Mai liền trêu cô là vì quả cầu lông nhỏ này mà đến Hứa Tri Mẫn có tiết kiệm cũng đem mọi thứ bình thường ăn không dám ăn, mặc không dám mặc, dùng không dám dùng ra cho hết. Lời này không sai, các cô đều vừa mới tốt nghiệp, một tháng tiền lương cộng thêm tiền thưởng cũng chỉ vồn vẹn hai ngàn tệ, số tiền này đối với người sống ở thành phố lớn cũng gần thuộc vào giai cấp loại trung lưu. Tiền thuê nhà, phí điện nước, phí điện thoại... cộng lại cũng đủ khiến cho các cô thường xuyên rơi vào tình trạng chấy túi, áp lực cuộc sống rất lớn. Hứa Tri Mẫn không nỡ để mèo con chịu khổ nên đến siêu thị chọn loại thức ăn tốt nhất cho mèo con, giá một túi nhỏ cũng đủ cho cô ăn mấy ngày cơm, quả nhiên là mèo còn ăn ngon hơn cả chủ.

Hứa Tri Mẫn bản thân không thấy vấn đề gì, ăn tiêu dè xẻng tập mãi cũng đã thành quen. Con người ấy mà, cần nhất chính là vui vẻ. Nhìn mèo con chơi đùa kêu meo meo, cô cũng thấy vui. Cứ như thế, cùng với lời trêu của Phương Tú Mai, Tiểu Mao Cầu (quả cầu lông nhỏ) cũng trở thành tên của mèo con.

Tiểu Mao Cầu sau khi ở lại hơn mười ngày cũng dần dần có sức sống. Chuyện nó thích làm nhất chính là quần lấy cô chủ: Hứa Tri Mẫn đứng, nó nhắm tịt mắt nằm ở bên chân cô; Hứa Tri Mẫn đi, nó liền phe phẩy đuôi đi theo sau cô; Hứa Tri Mẫn ngủ, nó liền chui vào trong chăn của cô quan tâm làm ấm chân cho cô chủ; Hứa Tri Mẫn muốn ra ngoài, nó sẽ dùng hai cái răng nanh nhỏ kéo chặt lấy ống quần của cô không chịu nhả ra. Ngày nào, Tiểu Mao Cầu cũng xù hết cả lông lên, nhìn rất đáng thương, nhưng cô lại dứt khoát không thể đưa nó đến bệnh viện. Hứa Tri Mẫn cắn răng một cái, nhấc tâm gỡ mèo con ra rồi chạy một mạch xuống cầu thang, phía sau liền vang lên tiếng mèo con gào khóc khiến người ta rơi lệ.

Hôm nay Vương Hiểu Tĩnh vừa mới ra ngoài làm việc, Hứa Tri Mẫn theo lời mời của Mặc Hàm mà cùng nhau ăn cơm trưa. Một góc trong nhà ăn của nhân viên có một cái bàn dài đang có tám người ngồi, ngoài hai anh em Mặc gia với cô thì không thể thiếu một đám hồ bằng cầu hữu của Mặc Thâm. Điều khiến mọi người ngạc nhiên là, Viên Hòa Đông cũng tham gia vào hàng ngũ này.

Hứa Tri Mẫn miệng nhai cơm mà trong đầu chỉ nghĩ đến Tiểu Mao Cầu. Cô không an tâm nên cũng chẳng biết mấy người Mặc Thâm đang nói chuyện gì. Có người gọi cô đến ba lần mà cô không hề biết, Mặc Thâm không thể không lấy chiếc đĩa gỗ vào bàn ăn chỗ cô, cuối cùng cô cũng lấy lại được tinh thần, hỏi: “Sao vậy?”

“Anh mới phải hỏi em làm sao ấy? Nghĩ gì mà thất thần vậy? Mọi người đều đã ăn xong rồi mà đồ ăn của em vẫn không nhúc nhích chút nào.” Mặc Thâm nói.

Hứa Tri Mẫn quả thật là nhớ Tiểu Mao Cầu quá nên nuốt không trôi, cô khịt khịt mũi, nói: “Em ăn không vô.”

Thấy cô dứt khoát buông đĩa xuống, mọi người đều không khỏi ngạc nhiên. “Có phải khó chịu chỗ nào không?” Dương Sâm hỏi.

Hứa Tri Mẫn lắc đầu: “Không có ạ, chỉ là...” Nói mình vì lo lắng cho một con mèo con mà ăn không ngon thì có bị đám đàn ông này cười nhạo không nhỉ?

“Chỉ là cái gì?” Những người khác liên tiếp hỏi, thái độ dứt khoát không thể bỏ qua, truy hỏi đến cùng.

Hứa Tri Mẫn bất chấp, nói: “Em có nuôi một con mèo tên là Tiểu Mao Cầu, buổi sáng nó cứ quần lấy em không chịu buông, em lo cho nó nên ăn không vô. Các vị đại bác sĩ, lý do này được rồi chứ?”

Sau một hồi im lặng, Dương Sâm là người đầu tiên không chừa mặt mũi cho cô, thoải mái cười to. Quách Diệp Nam thì rung đùi đắc ý nói: “Con gái đúng là con gái...”

Hứa Tri Mẫn ngay lập tức liên tưởng đến cái vẻ mặt đáng đánh của Trương Tề Duyệt kia, cô trừng mắt nói: “Con gái thì làm sao?!”

Quách Diệp Nam vội vàng giơ cao hai tay đầu hàng: “Chúng tôi là người ủng hộ chủ nghĩa phụ nữ!”

Mặc Thâm biết cô vẫn còn buồn vì chuyện của Lâm Ngọc Cẩm, vừa vặn bọn họ cũng có kế hoạch, vì thế anh liền nói với cô: “Hôm nay kéo em ra đây thật ra là muốn nói chút chuyện với em, em thấy con người Vương Hiểu Tĩnh thế nào?”

Hứa Tri Mẫn từ trong lời này cũng nhận ra bọn họ chắc chắn đã có một hồi đánh giá Vương Hiểu Tĩnh, cô hỏi ngược lại: “Các anh thấy sao?”

“Biểu hiện của chị ấy trong chuyện lần trước làm nhóm bọn anh phải nhìn chị ấy với cặp mắt khác, em làm việc với chị ấy thấy thế nào?”

Hứa Tri Mẫn thấy bọn họ nói đến điểm này thì gương mặt lên, thấy Viên Hòa Đông im lặng, cô lại nghĩ lần này bọn họ có thể kéo được Viên Hòa Đông vào cùng trận tuyến e cũng tốn rất nhiều tâm sức. Nhất là Quách Diệp Nam, đang lúc vẫn chưa có cách giải quyết vấn đề giáo sư Vương phản cảm với đông y, liền tiếp khiêu chiến, cuối cùng cũng nắm được một cơ hội.

Chuyện này thì phải nói đến một tháng trước, một người cháu của giáo sư Vương không hiểu sao lại bị đau nửa đầu, đã tìm chuyên gia nổi tiếng khoa giải phẫu thần kinh, làm một loạt kiểm tra X quang, CT, MR cũng không thể tìm ra nguyên nhân bệnh, lại không thể nói không có bệnh, thuốc tây uống thế nào cũng không có công hiệu, cháu ông ấy sống không bằng chết.

Quách Diệp Nam nhân cơ hội này liền đề nghị ông ấy để mấy bác sĩ Đông y thử xem. Thấy thử xem cũng không sao, ngựa chết mà làm như ngựa sống nên giáo sư Vương đồng ý để Viên Hòa Đông đến khám thử.

Viên Hòa Đông căn cứ vào mạch lý, chẩn đoán, phân tích và hệ thống những triệu chứng mà kê mấy phương thuốc, kết hợp với châm cứu, liệu pháp châm huyết trên tai giúp bệnh nhân điều chỉnh tình trạng giấc ngủ, không ngờ liệu pháp độc đáo này lại có hiệu quả rõ rệt.

Giáo sư Vương tận mắt nhìn thấy nên cũng phải ca ngợi nền y học cổ truyền của nước nhà thật thần kỳ vô cùng. Sau khi giáo sư Vương có hứng thú với đông y thì cũng tỏ vẻ muốn tiếp tục nghiên cứu lâm sàng tương quan với Viên Hòa Đông. Cứ tự nhiên như vậy mà Viên Hòa Đông cũng vào dưới trướng của giáo sư Vương.

Đây là một chuyện rất đáng vui mừng. Sư huynh cô kính yêu không nên tiếp tục bởi vì mâu thuẫn giữa tình cảm với sự nghiệp mà trực trịch mãi không tiến lên được. Hứa Tri Mẫn không khỏi khẽ cười cười với Viên Hòa Đông. Viên Hòa Đông nhìn thấy cô thật tâm cười tươi khiến đường nét cương nghị trên gương mặt cũng không tự chủ được mà dịu hẳn.

Hứa Tri Mẫn nói thẳng với bọn họ: “Nói thật, chị ấy là một người rất khó nắm bắt. Làm chung lâu như vậy, ấn tượng sâu sắc nhất chị ấy để lại cho em là tri thức của chị ấy rất sâu dường như là không thấy đáy vậy, rất khó lường.”

Dương Sâm tỏ vẻ đồng ý với quan điểm của cô: “Hồ sơ nhân sự của Vương Hiểu Tĩnh cũng thuộc loại cơ mật cao cấp của phòng nhân sự.”

Mọi người liếc mắt nhìn anh ta, vị thiếu gia đào hoa này vì điều tra mỹ nữ mà còn thông đồng với cả phòng nhân sự.

Hứa Tri Mẫn nói: “Chuyện của Vương Hiểu Tĩnh, các anh cho em chút thời gian. Còn nữa, Lâm Ngọc Cẩm vừa mới bị điều đi, tổ y tá tất yếu phải nhận người vào. Y tá trưởng Giang đang xem xét chọn người, bộ phận y tá đang có ý đề cử Vương Nhã Lệ đến phòng bọn em, mà em lại muốn Phương Tú Mai được điều đến.”

Mọi người hiểu suy nghĩ muốn làm việc cùng phòng với bạn tốt của cô, nhưng không ai dám bước vào địa phận không liên quan đến mình này. Quách Diệp Nam nói: “Tổ y tá có quyết sách của tổ y tá, tổ bác sĩ chúng tôi không thể can thiệp.”

“Các anh có thể đề nghị mà. Em tin người muốn vào phòng bọn em nhất định không ít, như vậy chắc chắn sẽ cạnh tranh công khai. Em rất có lòng tin vào kỹ thuật của Phương Tú Mai, tuyệt đối có thể thắng được, cố gắng dựa vào thực lực thì ai còn dám nói gì.” Khi Hứa Tri Mẫn nói những lời này, ngữ điệu thanh thoát hữu lực, thể hiện rõ ngạo khí thoát tục.

Ngồi cùng bàn có hai ba người không biết cô, đối với những lời này cũng thấy vừa ngạc nhiên vừa tán thưởng. Mấy người Mặc Thâm thì cảm khái nhìn qua. Sau khi bàn bạc xong, mọi người thu dọn bàn ăn, Dương Sâm âm thầm trêu Mặc Thâm: “Cô gái của cậu càng lúc càng lợi hại, cái nhẵn này của cậu là gì mà sao lại đeo ở ngón út?”

Mặc Thâm thản nhiên nói: “Bởi vì nó chuyên dùng để trói một con ma nữ.”

“Ma nữ?” Dương Sâm bật cười, danh từ này mà dùng để hình dung cô sư muội họ Hứa này của anh ta thì quá đúng.

Hứa Tri Mẫn nghe thấy Dương Sâm trêu thì lại nghi hoặc, ai là ma nữ, đang nghĩ thì di động lại vang lên. Cô đi qua một bên nghe máy: “Chị dâu?”

“Tri Mẫn, tối nay có rảnh không? Ra ngoài cùng ăn một bữa cơm đi.” Vu Thanh Hoàn nói ở trong điện thoại.

Cô với anh họ sỗ dĩ nảy sinh hiểu lầm cũng là vì bình thường ít liên lạc với anh họ và chị dâu. Hứa Tri Mẫn trả lời: “Dạ được.”

Tan tầm, Hứa Tri Mẫn trước tiên là đi tìm Phương Tú Mai, đem tin tức khoa các cô tuyển người báo cho bạn tốt biết. Ước mơ của Phương Tú Mai khi vào bệnh viện tỉnh chính là được vào làm ở trung tâm tim mạch, nghe vậy liền nói sẽ lập tức xin bộ phận y tá. Hứa Tri Mẫn cổ vũ cô hai câu, nhắc nhở cô xem thêm sách về lĩnh vực tim mạch, bởi vì đề thi chuyên khoa của y tá trưởng Giang rất khó. Phương Tú Mai nói cô sẽ lập tức về nhà ôn tập. Hứa Tri Mẫn cuối cùng dặn dò cô về nhà nhớ giúp cô cho Tiểu Mao Cầu ăn.

Xong xuôi chuyện này, Hứa Tri Mẫn sợ trễ hẹn, liền bắt taxi, vội vàng chạy tới nhà hàng đã hẹn với chị dâu. Nhà hàng này cách bệnh viện không xa, nhưng vẫn phải đi mất 20 phút mới tới. Được nhân viên phục vụ dẫn vào trong nhà hàng, cô đột nhiên phát hiện Vu Thanh Hoàn còn dẫn theo một người đàn ông. Hứa Tri Mẫn ngồi xuống, người đàn ông phong lưu đối diện khoảng chừng ba mươi tuổi đang thoải mái quan sát cô. Hứa Tri Mẫn thầm kêu một tiếng: “Nguy rồi, không phải là xem mắt chứ?”

Hứa Tri Mẫn đã đoán đúng, chính là xem mắt theo chủ ý của Kỷ Nguyên Hiên. Kỷ Nguyên Hiên từ sau lần gặp mặt em gái liền quan tâm đến chuyện hôn nhân đại sự của cô. Theo anh thấy, loại công tử nhà Mặc gia làm sao có thể chân tình thực lòng với em gái anh! Vì tương lai của em gái, anh phải tìm một người đàn ông tốt tóm lấy trái tim em gái mới được. Sau khi bàn bạc, Vu Thanh Hoàn liền giới thiệu thầy Trần đồng nghiệp của cô ở học viện, còn nói thầy Trần tuần tú lịch sự, công việc ổn định, đối với chuyện tình cảm cũng rất nghiêm túc.

Nghe chị dâu không ngớt miệng khen thầy Trần mà trong lòng Hứa Tri Mẫn cũng không tránh khỏi hiếu kỳ. Nghĩ đến chuyện không thể làm người yêu thì có thể có thêm một người bạn nên cô rất thoải mái nói chuyện với anh ta.

Nhưng hình như chuyện hay không dù sao cũng sẽ xảy ra. Tối nay tự dưng Quách Diệp Nam lại muốn ăn bít tết nên bắt chấp tất cả mà kéo Mặc Thâm đi cùng. Nhà hàng Âu vừa gần bệnh viện gần nhất vừa ngon nhất chính là nhà hàng Mont Carrol này.

Nhìn thấy Hứa Tri Mẫn hào hứng nói chuyện với một người đàn ông xa lạ, Quách Diệp Nam sau khi xác nhận đó là Hứa Tri Mẫn thì kinh hãi nhìn về phía Mặc Thâm. Mặc Thâm bình tĩnh cười, nói: “Tìm một bàn ở đây cũng được.” Quách Diệp Nam trong lòng nói thầm: “Mặc Thâm giờ này còn giả vờ bình tĩnh cơ đấy.”

Mặc Thâm ung dung ngồi xuống bàn bên cạnh. Còn Hứa Tri Mẫn từ lúc anh cùng Quách Diệp Nam vào cửa đã chú ý tới hai người bọn họ, nổi bất an lại lặng lẽ lan ra khắp trong lòng cô. Cô không sợ Mặc Thâm hiểu lầm mà chỉ sợ Mặc Thâm biết việc này có liên quan đến Kỷ Nguyên Hiên. Mặc Thâm thấy cô bắt

chuyện với người đàn ông khác, tuy vẫn tỏ ra bình thường, vẫn trong lòng không khỏi có chút nghi kỵ. Song, điều càng làm cho anh chú ý là Vu Thanh Hoàn. Anh vượt cái ly trầm tư, người phụ nữ này, là ai?

Vu Thanh Hoàn cũng nhận ra Mặc Thâm. Năm trước cô có về nhà chồng, Lưu Ngọc Hà còn giữ lại một cuốn album của Mặc gia, trong đó không thể thiếu ảnh của đại công tử Mặc gia này, hiện tại tận mắt nhìn thấy, cậu trai trẻ tên Mặc Thâm này quả đúng như là bên ngoài đồn đại, vẻ ngoài trầm ổn, tuấn nhã khiến người ta cảm thấy thuần hậu giống như mùi vị của chén phổ nhị trà trong tay này. Giơ chén trà lên nhấp một ngụm, mùi vị vẫn ngọt lành, Vu Thanh Hoàn nhìn thấy khoảnh khắc ánh mắt Hứa Tri Mẫn và Mặc Thâm chạm vào nhau lại có một cảm giác tuy hai người không nói gì nhưng vẫn hiểu ý, xem ra ông xã cô phải thất vọng rồi.

Một phần bát tết được mang lên, bát tết được nấu chín bảy phần, vẫn còn chưa mở nắp. Hứa Tri Mẫn dường như bị hơi nóng phả vào mà hai má ửng hồng, phía sau lưng lại toát mồ hôi lạnh. Nếu Mặc Thâm biết Vu Thanh Hoàn là chị dâu cô, sau đó suy đoán cô từng gặp Kỷ Nguyên Hiên rồi hỏi cô chuyện có liên quan đến bà dì... Trong lúc thần thờ, cô hai tay kéo khăn ăn, nhân viên phục vụ cũng vừa khéo giúp cô lấy mở nắp đậy món ăn. Nước mỡ từ trong thịt tứa ra làm bốc lên tiếng xèo xèo, nước sôi bắn tung tóe, rơi từng giọt lớn lên mu bàn tay cô, trong nháy mắt da tay cô đã đỏ rực cả một mảng.

Người ngồi cùng bàn lập tức kinh ngạc kêu lên, nhưng còn chưa kịp làm gì thì Mặc Thâm đã cầm ly nước lạnh của mình nhanh chóng đi tới, mở hai tay của cô ra, lập tức xối nước lạnh lên chỗ bị phỏng. Hứa Tri Mẫn nhũm mày, một giọt lệ vừa chua xót vừa ngọt ngào chảy ra từ trong hốc mắt cay xè.

“Có sao không ạ? Có sao không ạ?” Nhân viên phục vụ nhìn rất căng thẳng.

Vu Thanh Hoàn cùng thầy Trần lần lượt hỏi: “Có cần đưa đến bệnh viện không?”

“Không cần đâu ạ.” Hứa Tri Mẫn dùng sức lắc đầu.

Quách Diệp Nam trầm nghĩ: “Tên Mặc Thâm này thích nhất là giả vờ không thèm để ý, vậy mà đến lúc đó lại chạy nhanh hơn ai hết.” Vì thế anh ta cũng đi tới, xem xem chỗ bị phỏng rồi nói: “Tôi thấy không sao đâu, không cần đi cấp cứu.”

“Thật sự không cần?” Thầy Trần hỏi, đến bệnh viện tìm bác sĩ khám vẫn có vẻ tốt hơn, dù sao con gái nếu bị sẹo sẽ không tốt lắm.

Mặc Thâm lúc này mới nói một câu: “Em nói sao, Hứa Tri Mẫn?”

Hứa Tri Mẫn tội nghiệp gục đầu xuống, cổ tay bị anh cầm đến phát đau, cô biết anh rất giận cô đã không cẩn thận.

Thầy Trần rất kinh ngạc, nói: “Anh... Hai người quen nhau?”

Vu Thanh Hoàn là một người vô cùng sáng suốt, nếu cuộc xem mặt lần này đã diễn ra không suôn sẻ thì sao không để người hữu tình có một cơ hội chứ? Cô giải thích với thầy Trần: “Đây là hai đồng nghiệp của Tri Mẫn, cả hai đều là bác sĩ, cho nên cứ giao cho bọn họ xử lý đi.” Quay đầu cô cười với Mặc Thâm: “Con bé cần bôi thuốc.” Ngụ ý, Mặc Thâm có thể đưa Hứa Tri Mẫn đi.

Hứa Tri Mẫn ngạc nhiên: “Chị dâu?”

Nghe câu “chị dâu” này, Mặc Thâm liền bừng tỉnh đại ngộ, người phụ nữ này là vợ Kỷ Nguyên Hiên. Vợ Kỷ Nguyên Hiên dẫn theo đồng nghiệp nam mời Hứa Tri Mẫn ăn cơm, rõ ràng là xem mặt! Lần này Mặc Thâm không do dự nữa, một tay xách ba lô của cô, một tay kéo người, cấp tốc rời khỏi nhà hàng. Quách Diệp Nam quơ quơ chìa khóa xe, quyết định không đi theo làm “bóng đèn”.

“Mặc Thâm.” Đến bãi đỗ xe, Hứa Tri Mẫn đánh nhẹ tay anh: “Mặc Thâm, có thể buông ra được không.”

Anh xoay người nhìn cô, nói: “Đến nhà anh, đến nhà em, hay là đến khu cấp cứu, ba chọn một.”

“Làm gì?”

“Bôi thuốc.” Anh kéo mở cửa xe, quăng ba lô của cô vào ghế sau, từ trong kính chiếu hậu thật cẩn thận quan sát vẻ mặt của cô, bất giác hừ một tiếng rồi cười: “Yên tâm, anh không giống như anh họ em đâu, ít nhất sẽ không vì chuyện của bà mà làm khó em.”

Hứa Tri Mẫn nghiêm mặt nói: “Anh họ em không phải như anh nghĩ đâu.”

Anh cúi đầu, nói: “Chúng ta đừng nhắc tới anh ta nữa.” Cô đành im lặng.

Kẹt xe gần một tiếng đồng hồ, bọn họ mới về đến nhà cô. Cô xoay nắm đấm cửa đi vào trước, Mặc Thâm vừa bước một bước vào cửa thì đột nhiên một thứ gì đó có lông bù xù ngay lập tức lao vào người anh, anh giật mình lùi lại hai bước. Anh tập trung nhìn lại, là một con mèo nhỏ màu vàng, bỗng nhiên anh nhớ tới cái tên Tiểu Mao Cầu hồi trưa cô có nhắc đến.

Mặc Thâm nhú mày, nói: “Nó là mèo hả?” Anh chỉ mới thấy chó sủa người thôi, sao cô lại nuôi một con mèo thay chó giương nanh múa vuốt với anh?

“Nó sợ người lạ.” Hứa Tri Mẫn khom thắt lưng, vươn đầu ngón tay gãi gãi cằm mèo con. Mèo con tùy ý hưởng thụ sự âu yếm của cô mà phát ra một tiếng meo meo thật dài. Mặc Thâm nghe xong, mặt liền biến sắc: “Nó là cái, hay là đực?”

Hứa Tri Mẫn khó hiểu, nói: “Sao mà em biết đực?”

Anh câu nệ nhắc chân, đi vòng qua mèo con mà vào trong nhà, anh gọi cô: “Tay em đang bị thương còn sờ mèo, không sợ bị nhiễm trùng sao?”

Hứa Tri Mẫn giật mình, lại nhìn anh cố ý tránh Tiểu Mao Cầu ra xa ba mét thì mở miệng, cô nói: “Anh bị dị ứng với mèo hả?”

Anh đứng bất động, dùng giọng hơi cảnh cáo nói: “Hứa Tri Mẫn.”

Hứa Tri Mẫn vội vàng lấy tay che miệng lại, hóa ra, anh sợ mèo.

35. Chương 35

Đồng nghiệp xin được điều đến khoa rất nhiều, có thể thấy khoa của Hứa Tri Mẫn có sức hấp dẫn rất lớn. Đây cũng là lần đầu tiên bộ phận y tá của bệnh viện tỉnh vì một vị trí điều chuyển khoa mà phải tiến hành cuộc thi cạnh tranh công khai. Có tất cả 28 người ghi danh dự thi đang tập trung ở trong phòng họp. Ban giám khảo có trợ lý Lý do bộ phận y tá cử tới, y tá trưởng Giang và Vương Hiểu Tinh. Người đến tham dự ngoài đồng nghiệp và thực tập sinh đang rảnh, còn có giáo sư Vương từ trước đến nay không được mời. Giáo sư Vương tự nói là chỉ tiện thể muốn đến xem nào nhiệt, nhưng thực chất thế nào thì mọi người cũng hiểu.

Phương Tú Mai có chút căng thẳng, hỏi Hứa Tri Mẫn: “Sao trưởng khoa các cậu cũng đến vậy?”

Hứa Tri Mẫn cười nói: “Vậy không phải lại vừa hay sao? Ai làm tốt, ai làm không tốt, dưới sự chứng kiến của mọi người, cộng thêm cả trưởng khoa nữa thì giám khảo còn dám không công chính sao?”

Phương Tú Mai liền hiểu ra: “À.”

Mọi người ai này đều có vị trí và chức vụ riêng, y tá trưởng Giang công bố đề thi: CPR (thủ thuật hồi sinh tim phổi)

Có ai chưa từng làm CPR cơ chứ, rất nhiều người dân bình thường cũng đã làm. Mọi người đều nghĩ không ra ý nghĩa của đề thi này, lần lượt theo thứ tự đi lên thao tác, làm rồi mới biết này con búp bê đóng vai bệnh nhân không phải là loại búp bê plastic bình thường. Trên con búp bê ấy có lắp đặt một thiết bị, nếu người thao tác thổi hơi nhiều quá hoặc ít quá, vị trí ấn ngực hơi không chính xác hoặc là lực ấn bình quân không phù hợp với tiêu chuẩn CPR chính xác, đều sẽ phát ra tiếng kêu chứng tỏ đã thất bại, hơn nữa còn quy định thời gian. Nhóm dự thi vừa nghe tiếng kêu vang lên liền không khỏi bủn rủn chân tay. Trọng tâm của đề thi là chất chứ không phải là lượng.

Tận mắt thấy thành tích của những người thi trước không khả quan, Phương Tú Mai liền toát mồ hôi hột, thầm khen: “Hứa Tri Mẫn đoán đề chuẩn thật.” Vốn Hứa Tri Mẫn trước đó đã giúp Phương Tú Mai suy nghĩ về đề thi, sau đó gạch ra ba thao tác quan trọng nhất, trong đó có cả CPR. Phương Tú Mai lúc ấy cũng không hiểu rõ lắm, CPR thuộc loại thao tác chuyên khoa cấp cứu cơ mà. Hứa Tri Mẫn liền giải thích: “Bệnh tim sợ nhất là đột tử, lúc đó có gì quan trọng cho bằng CPR? Hơn nữa, trưởng khoa bọn mình đã

đặt mua một con búp bê đặc biệt kiểm tra chất lượng thao tác CPR, đặt ở trong phòng họp khoa bọn mình, cậu rảnh thì lên đến đó luyện đi.”

Hai mươi tám người đã thao tác xong, rõ ràng, Phương Tú Mai mỗi ngày khổ luyện CPR đạt kết quả tốt nhất, thuận lợi thông qua. Trợ lý Lý vốn muốn nói gì đó, y tá trưởng Giang cũng không thích làn da xạm đen của những cô gái đến từ nông thôn như Phương Tú Mai cho lắm nhưng giáo sư Vương đã vỗ tay nói: “Tôi thấy không cần phải nói gì nữa, nhiều người như vậy mà người làm tốt nhất chỉ có cô ấy.”

Trưởng khoa đã mở lời vàng, dù thế nào cũng phải nể vài phần mặt mũi của ông ấy, hơn nữa có nhiều người làm chứng như vậy, y tá trưởng Giang đành phải không tình nguyện tuyên bố kết quả. Phương Tú Mai cười tươi như hoa. Những người dự thi khác phần lớn đều nộp đơn với tâm lý nhờ vào may mắn nên ngược lại cũng không thất vọng lắm. Chỉ có Vương Nhã Lệ là tức giận bỏ đi đầu tiên. Hứa Tri Mẫn từ lâu đã nghe đồng nghiệp trong khoa đồn là để vào được khoa, cô ta đã làm không ít việc cho bộ phận y tá và y tá trưởng Giang. Ngẫm lại Vương Nhã Lệ đúng là rất đáng tiếc, tiền mất tật mang, Hứa Tri Mẫn không khỏi mỉm cười.

Hứa Tri Mẫn len qua đám đông đi lên trước chúc mừng Phương Tú Mai, vừa mới quay đầu liền nhìn thấy Vương Hiểu Tĩnh tựa vào cửa, lặng lẽ nhìn cô.

Đội đám người đó đi hết, Hứa Tri Mẫn liền đi đến bên Vương Hiểu Tĩnh, nói: “Cô giáo có chuyện muốn nói với em sao?”

Wương Hiểu Tĩnh vỗ vỗ vai cô, nói: “Yếu điểm của em vẫn vậy. Bớt ra ngoài đi một chút.”

Hứa Tri Mẫn ý thức được thời cơ đã đến liền nói thẳng với Vương Hiểu Tĩnh, cô nói: “Cô giáo muốn cả đời ở lại phòng can thiệp sao?”

Lời này rất chua ngoa, cô đã sớm đoán được có một ngày cô học trò thông minh sẽ đưa ra thắc mắc này. Vương Hiểu Tĩnh chớp chớp mắt hỏi lại: “Em nghĩ sao?”

“Vì sao phải ở lại cơ chứ? Cơ thể cô giáo qua nhiều năm cũng đã bị tổn hại, về tình về lý đều không cần thiết phải bán mạng ở chỗ này.”

“Nói như vậy, em cũng đã nghĩ thông suốt rồi?”

Hai thầy trò cảnh giác liếc nhìn đối phương một cái rồi lại đều quay đi. Đoạn đối thoại này tuy ngắn gọn nhưng Hứa Tri Mẫn đã phải suy đi nghĩ lại trong một thời gian rất dài.

Từ sau khi chuyện của Lâm Ngọc Cầm xảy ra, giáo sư Tân cùng Trương Tề Duyệt cũng bắt đầu chỉ đích danh yêu cầu cô lên bàn mổ, các bác sĩ khác cũng theo sát xu hướng này, tình hình này khiến cô vì nhiều lần ở trong phòng giải phẫu can thiệp mà bị nhiễm phóng xạ, đây là việc những người khác không dám tưởng tượng. Ngoài việc hàng tháng khoa tổ chức cho nhân viên phòng can thiệp đi kiểm tra máu, Mặc Thâm còn thường xuyên kéo cô đi phân tích xét nghiệm máu. Bởi vì tổng số bạch cầu của cô đã gần bằng mức của Vương Hiểu Tĩnh. Hơn nữa, giá trị tiểu cầu của cô bẩm sinh đã thấp rồi, nay lại càng thấp hơn, tuy là vẫn ở quanh ngưỡng bình thường, nhưng mấy người Mặc Thâm vẫn rất cảnh giác. Mặc Hàm thường xuyên lấy thuốc bổ cho cô uống tẩm bổ, Viên Hòa Đông thì cứ cách một tuần lại cắt cho cô một liều thuốc Đông y. Hứa Tri Mẫn cả ngày chịu không nổi liền la lên: “Em không phải là cái ầm sắc thuốc.”

Vì câu nên mới phát tiết chữ bản thân cô cũng hiểu, không thể nào đùa giỡn với tính mạng. Từ tình huống của mình mà nghĩ đến Vương Hiểu Tĩnh, Hứa Tri Mẫn muốn hoàn toàn thăm dò được Vương Hiểu Tĩnh muốn cái gì thì mới chịu bứt ra khỏi phòng can thiệp. Đương nhiên, Hứa Tri Mẫn chắc chắn, Vương Hiểu Tĩnh năm đó lựa chọn ở lại cùng với nay quyết ý rời khỏi phòng can thiệp nhất định là có một lý do riêng đặc biệt. Việc riêng thì không cần thiết phải thám thính, nhưng tâm nguyện của Vương Hiểu Tĩnh, Hứa Tri Mẫn cho dù là bạn hay là học trò đều sẽ vì cơ thể của Vương Hiểu Tĩnh mà phải thực hiện giúp cô.

Về điểm ấy, Hứa Tri Mẫn không nói cho mấy người Mặc Thâm biết, bởi vì mấy vị trưởng khoa sẽ không dễ dàng thả cho Vương Hiểu Tĩnh đi như vậy. Cô một mình suy nghĩ mấy vấn đề này mà chớp mắt một cái lại một năm nữa trôi qua. Hứa Tri Mẫn là người mới, nên chưa được xin nghỉ phép, qua tết phải ở lại thành phố R, phòng khi phòng can thiệp cần người làm giải phẫu cấp cứu.

Cô nói rõ tình hình của mình cho ba mẹ biết, cô cố ý không nhắc tới chuyện bà di nên mẹ cô cứ nghĩ là cô vẫn chưa biết. Hứa Tri Mẫn lại cảm thấy buồn, đêm ba mươi tết, cô cùng Phương Tú Mai cũng không được về nhà chia nhau một chai rượu đỏ. Hai người uống đến say khướt, cho nên sau khi rượu vào thì lời lại ra. Phương Tú Mai tựa vào vai Hứa Tri Mẫn, nói: “Cám ơn cậu, thật sự rất cám ơn đại ân cậu đã giúp mình lần này. Mình biết anh ấy thích bác sĩ Lâm, hiện tại có thể cùng làm việc trong một khu bệnh với anh ấy mình đã thấy thỏa mãn lắm rồi.”

Quách Diệp Nam âm thầm theo đuổi Lâm Giai, Hứa Tri Mẫn đi tìm Mặc Thâm chứng thực mới biết được là sự thật, bạn cô nhất định là thất tình rồi. Hai tay Hứa Tri Mẫn dùng sức ôm lấy vai Phương Tú Mai. Các thành phố bởi vì ô nhiễm nghiêm trọng mà bầu trời từ lâu đã không còn nhìn thấy ánh sao, chỉ có đèn đuốc của nhà nhà tập trung lại thành dải ngân hà của nhân gian, nhưng bên trong đó ấm lạnh thế nào thì chỉ có người ở bên trong mới biết. Cô chậm rãi lẩm nhẩm bài “Chỉ nguyện người trường cửu” của Vương Phi: “Trăng sáng bao giờ có? Nâng chén hỏi trời cao, Chẳng hay trên cung khuyết, Đêm đó nhằm năm nao? Chỉ nguyện người trường cửu. Ngàn dặm dưới trăng thâu...” Hòa cùng với chất giọng khàn khàn của Phương Tú Mai, tiếng ca của hai cô gái thành phố bỗng bình trong đêm rét lạnh, tiếng chuông mừng năm mới lại reo vang.

Đông đi xuân lại tới, mùa này thích hợp cho người bệnh mãn tính tiến hành giải phẫu. Một ngày, bởi vì được nghỉ nên Hứa Tri Mẫn ngủ cả một ngày lúc thức dậy thì đèn màu đã rực rỡ. Cô trước tiên là đổ thức ăn cho mèo ra cho Tiểu Mao Cầu rồi vươn vai nghe thấy tiếng điện thoại vang lên.

“Alo, xin hỏi tìm ai vậy?”

“Anh ở dưới lầu nhà em, có việc muốn nói.”

Hứa Tri Mẫn ló đầu ra ngoài cửa sổ, thấy Mặc Thâm đậu xe ở bên ngoài, người ngồi trong xe hình như là Dương Sâm. Thay quần áo, cô cầm bình sữa bỏ vào trong túi rồi chạy xuống lầu.

Mặc Thâm nhìn thấy cô liền kéo cửa sau xe, nói: “Lên xe đi.”

“Đi đâu?” Cô khom lưng ngồi vào trong xe.

“Nhà anh.”

Nhà anh là một căn hộ có ba phòng ngủ một phòng khách, hai anh em anh mỗi người một phòng, còn một phòng để dành cho khách.

“Ba mẹ anh không ở đây mà ở chỗ khác cũng gần đây.” Mặc Thâm giải đáp thắc mắc của cô.

Hứa Tri Mẫn ngẫm hiểu nói như vậy có nghĩa là chú Mặc và dì Tuệ đã từ Hongkong trở về. Xem ra chú Mặc và dì Tuệ trước đây đã có ý muốn ở lại nơi này, cho nên mới bảo hai anh em Mặc gia về đại lục phát triển trước. Trên sofa trong phòng khách đã có mấy người ngồi, trên bàn gương kê ở giữa có để một đồng hồ tài liệu. Dương Sâm xách hai hộp bia Châu Giang về, mỗi người cầm một lon, bao gồm cả Lâm Giai.

“Lại đây, ngồi đây đi.” Lâm Giai vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình nói. Cả phòng cũng chỉ có hai người là nữ, Hứa Tri Mẫn chần chừ đến ngồi xuống bên cạnh cô ấy, cô nói: “Sư tỷ, chị quay về khoa nhi hả?”

“Ừ, đầu năm mới về, không hứng thú bằng lúc luân chuyển khoa lâm.” Lâm Giai giật nắp lon bia rồi hỏi cô: “Uống không?”

“Dạ không, em có sữa đây rồi.” Hứa Tri Mẫn lấy sữa từ trong túi ra, cầm ống hút vào rồi hút một hơi. Đang hút hút thì cảm thấy có gì đó không ổn, vừa ngẩng đầu liền thấy mấy người bọn họ ai cũng cầm lon bia nhìn một mình cô uống sữa. Quách Diệp Nam cầm cây bút đỏ nguệch ngoạc vẽ lên trên tập tài liệu một bức tranh, bộ dạng hồ hững, cảm khái nói: “Lại chưa ăn cơm à...”

Hứa Tri Mẫn vội vàng hút hai hơi rồi đem bình sữa trống không vứt vào thùng rác bên chân bàn, mất tự nhiên vỗ vỗ tay. Động tác nhỏ của cô đáng yêu như thế khiến mọi người nhìn thấy rồi thì chẳng còn ai cam lòng phê bình cô! Lâm Giai cười hi hi, nói: “Hứa Tri Mẫn, dáng vẻ này của em giống y chang mấy cục cưng trong khoa bọn chị đó.”

Hứa Tri Mẫn bĩu môi, lẩm bẩm nói: “Sư tỷ, chị đừng có trêu em.”

Mặc Hàm từ trong phòng ngủ bê hết đồ ăn vặt đã cất trữ ra, thả xuống trước mặt Hứa Tri Mẫn.

“Mặc Hàm, mấy thứ này đều là em chuẩn bị cho chị Tri Mẫn của em đó hả? Bọn anh có được ăn không?” Triệu Viễn Hàng xé mở một bao bánh quy, vừa ăn vừa trêu ghẹo.

“Đã lấy đồ của người ta ăn rồi mà cậu còn dám hỏi có được ăn không! Cẩn thận Mặc Hàm bắt cậu nhỏ ra trả lại cho chị Tri Mẫn của cậu ta đấy.” Quách Diệp Nam vỗ vỗ đầu Triệu Viễn Hàng.

Triệu Viễn Hàng liền rụt cổ lại. Mọi người vì thế mà đều bật cười. Cười đùa xong lại đến phiên chính sự. Hứa Tri Mẫn mở một kẹp tài liệu ra, bên trong là một phần bệnh án của bệnh nhân khoa nhi. Bệnh nhi hai tuổi, được chẩn đoán là khuyết tật vách ngăn tâm nhĩ kèm theo hẹp van động mạch phổi, theo kế hoạch là kết hợp tiến hành khép lỗ ASD và phẫu thuật PBPV. Lúc này thì cô đã hiểu, nhóm khoa nội tim lấy giải phẫu can thiệp cho người trưởng thành làm việc chính, còn khoa ngoại tim thì lại hướng đến đột phá trong giải phẫu bệnh tim bẩm sinh cho bệnh nhi năm trước. Hiện nay giới y học cho rằng tùy tình hình của ca bệnh cho phép thì cho bệnh nhi bị bệnh tim bẩm sinh có kết hợp bất thường điều trị can thiệp kết hợp là an toàn và khả thi. Khoa nội tim tất nhiên cũng muốn bước vào lĩnh vực này. Kỳ thật, hướng phát triển khoa nội tim này đã được một nhóm nhân viên của giáo sư Vương tử mĩ chuẩn bị từ năm trước, hiện tại vừa khéo gặp được ca bệnh thích hợp.

“Vài ngày nữa trưởng khoa nội ngoại sẽ tập trung bộ phận bác sĩ và y tá khoa tim bọn anh và khoa nhi lại họp. Khoa ngoại tim sẽ toàn lực hỗ trợ khoa nội tim trong cuộc giải phẫu lần này.” Mặc Thâm nói: “Các y tá khoa bọn anh dự định để tham gia vào ngoài y tá trưởng Giang, Vương Hiểu Tĩnh, thì sau đó chính là em.”

Hứa Tri Mẫn nói ra lo lắng của mình: “Nhưng em chỉ là người mới.”

Mấy người đang ngồi đều cười. Quách Diệp Nam buông bút xuống, nói: “Chúng tôi không nhìn người mới hay cũ mà chỉ nhìn vào năng lực, lần trước ở trong cuộc giải phẫu cấp cứu biểu hiện của em không phải rất khá sao? Vả lại, có được mấy y tá có thể tham gia vào cả giải phẫu nội khoa và ngoại khoa giống em?”

“Giáo sư Vương và trưởng khoa Trương cũng đều chỉ đích danh, muốn em hỗ trợ.” Mặc Thâm nói.

Được trưởng khoa và giáo sư xem trọng là một chuyện đáng để tự hào nhưng Hứa Tri Mẫn cảm thấy trách nhiệm này quá lớn lao, hơn nữa nhìn về mặt mệt mỏi của bọn họ và mức độ hỗn loạn của phòng khách này cũng biết bọn họ rất hao tổn tâm huyết đối với ca bệnh này. Viên Hòa Đông chỉ lo vùi đầu nghiên cứu ca bệnh. Hứa Tri Mẫn lại nhớ tới chuyện của em gái anh, nay Viên Hòa Đông đang tiến gần tần bước đến lời thề mà mình đã lập ra.

Khép tài liệu lại, Hứa Tri Mẫn nói: “Tuy rằng tổ y tá đối với bệnh nhi có bệnh tim bẩm sinh thường có kế hoạch quy định chăm sóc, nhưng chúng ta vẫn cần thời gian tập trung chuẩn bị sẵn sàng cho ca đặc biệt này, còn phải tìm rất nhiều tài liệu nữa.”

“Cố gắng nhanh lên nhé, thời gian phẫu thuật đã quyết định là vào mười ngày nữa.” Bọn họ trả lời cô.

Rất khó hình dung cô làm thế nào mà vượt qua mười ngày này, ngày nào cũng không ngừng chạy đến thư viện, lên mạng đến tận khuya. Sau nhiều lần thảo luận cùng Vương Hiểu Tĩnh, các đồng nghiệp ở CCU, phòng giải phẫu và khoa nhi rồi hỏi ý kiến lãnh đạo khoa, cuối cùng bọn họ cũng xây dựng được mấy bản kế hoạch chăm sóc chu đáo, bao gồm trước, trong và sau phẫu thuật.

Đến ngày phẫu thuật, Hứa Tri Mẫn rõ ràng cảm thấy cơ thể cô vô cùng mệt mỏi. Vương Hiểu Tĩnh lên bàn mổ, cô ở dưới phối hợp, thần kinh vô cùng căng thẳng. Ca phẫu thuật tiến hành rất thuận lợi, sau đó cô cùng Viên Hòa Đông đưa bệnh nhi về CCU. Sau khi trò chuyện cùng y tá phòng bệnh, Hứa Tri Mẫn khó nhọc đi về phòng can thiệp xem cô giáo có cần giúp đỡ hay không. Đến phòng sát trùng, cô phát hiện Vương Hiểu Tĩnh ngất xỉu bên bệ rửa dụng cụ phẫu thuật.

Hứa Tri Mẫn vội vàng chạy tới, ngón tay run run sờ vào mạch của Vương Hiểu Tĩnh, mạch rất yếu nhưng quả thật vẫn còn đập. Trong lòng thoáng an tâm, cô vỗ nhẹ mặt Vương Hiểu Tĩnh, nói: “Cô Vương! Cô Vương...”

Chỉ chốc lát sau, Vương Hiểu Tĩnh đã tỉnh lại, mở mắt ra nhìn cô, nói: “Chị làm sao vậy?”

“Chị bị ngất. Chị cứ nằm đấy, em đi tìm người tới giúp.”

“Không cần.” Vương Hiểu Tĩnh giữ chặt cô lại.

“Nhưng mà...”

“Đỡ chị dậy!” Giọng điệu Vương Hiểu Tĩnh không hề cho cô phản đối.

Hứa Tri Mẫn đành phải dìu cô đến ngồi xuống ghế, Vương Hiểu Tĩnh khoát tay nói với cô: “Đừng nói cho ai biết, có nói cũng vô dụng thôi.”

Hai chữ “vô dụng” đó đã nói lên hết mọi nỗi chua xót. Cho đến khi bệnh nhi hồi phục sau phẫu thuật được cho xuất viện, sắc mặt Vương Hiểu Tĩnh vẫn trắng bệch.

Đám người Mặc Thâm, Quách Diệp Nam thì vô cùng vui mừng, làm một bác sĩ, điều hạnh phúc nhất không gì sánh được việc có thể điều trị khỏi bệnh, có thể tạo bước tiến triển ở trên phương diện nghiên cứu y học, từ đó đem lại niềm vui cho nhiều bệnh nhân. Hơn nữa thành công lần này của giáo sư Vương cũng tạo cho nhóm bọn họ một vị thế ở khoa. Trưởng khoa Lưu tuổi tác đã cao, đến nhiệm kỳ mới trong mấy tháng nữa ông ấy sẽ lui về tuyến hai, người được chọn nhận chức trưởng khoa này không ai khác ngoài giáo sư Vương.

Trưởng khoa Vương mới nhận chức liền tổ chức một bữa tiệc mừng, cảm ơn mọi người. Vương Hiểu Tĩnh và Hứa Tri Mẫn cũng tham dự, hai người ngồi cùng nhau, mọi người nâng ly, vui vẻ phấn khích, còn hai cô trò này lại lẳng lặng ngồi ở một góc.

Hứa Tri Mẫn mỗi lần nghĩ đến chuyện Vương Hiểu Tĩnh bị ngất là lại lo lắng cho sức khỏe của cô giáo. Cô đưa tay bắt lấy cái ly Vương Hiểu Tĩnh đang giơ lên mà khuyên nhủ: “Cô giáo, uống nhiều không tốt đâu.”

“Chị biết.” Vương Hiểu Tĩnh buông chén xuống, mặt ủ mảy chau. Đám người thích náo nhiệt Quách Diệp Nam đi qua kính rượu, Vương Hiểu Tĩnh không do dự nữa mà một hơi cạn sạch ly rượu đỏ.

Màu đỏ do hơi rượu cũng không che được vẻ tái nhợt trên mặt Vương Hiểu Tĩnh, Hứa Tri Mẫn nhìn mà lo lắng. Nghĩ trước nghĩ sau, Hứa Tri Mẫn nói: “Tuần sau sẽ bầu chọn y tá trưởng nhiệm kỳ mới cho toàn bộ các khoa trong bệnh viện, bộ phận y tá đề cao dân chủ, khuyến khích mọi y tá cho dù lý lịch thế nào đều có thể tham gia tranh cử.”

“Ừ.”

Hứa Tri Mẫn kiên quyết nói: “Cô giáo, chị nhất định phải tham gia tranh cử y tá trưởng.”

Vương Hiểu Tĩnh mệt mỏi giật giật miệng, nói: “Chị sẽ không tham gia.”

“Em biết cô giáo không có hứng thú với chuyện quyền lực. Nhưng mà, y tá trưởng Giang không sớm thì muộn cũng sẽ gạt bỏ cô giáo, sao cô giáo không tỏ rõ thái độ gì vậy?”

“Tỏ thái độ?” Vương Hiểu Tĩnh trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, cân nhắc lại ý tứ của học trò.

“Dạ, chúng ta có thể dương đông kích tây.”

Vương Hiểu Tĩnh quay đầu nhìn cô, từ trong con ngươi của Hứa Tri Mẫn mà đọc ra một tia sáng lấp lánh, đây chẳng phải là điều cô đã đợi rất lâu rồi sao? Đã có người có thể giúp cô thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn bị trói chặt này.

“Được rồi, chị tham gia.”

Sau khi được cô giáo đồng ý, Hứa Tri Mẫn liền nở nụ cười thoải mái. Sau khi trở về, Hứa Tri Mẫn liền ngay lập tức bắt tay vào lên kế hoạch. Thật ra, chiêu “dương đông kích tây” này là trong lúc bất đắc dĩ mới tung ra. Trưởng khoa nhất định sẽ không chịu để nhân tài như Vương Hiểu Tĩnh bị thui chột. Mà đứng trên lập trường của y tá trưởng Giang, người có năng lực cùng chị ấy tranh chức y tá trưởng chỉ có Vương Hiểu Tĩnh. Nếu Vương Hiểu Tĩnh cạnh tranh với y tá trưởng, mấy vị trưởng khoa sẽ không thể không liên tục nghĩ đến sự phát triển của khoa sau này mà quyết định có giữ Vương Hiểu Tĩnh lại hay không. Bầu chọn y tá trưởng cũng giống như bầu chọn trưởng khoa, mỗi một nhân viên trong khoa đều nắm lá phiếu ngang nhau. Hứa Tri Mẫn tính toán số phiếu, nếu theo cô tính...

Để cam đoan đại đa số phiếu sẽ đi theo kế hoạch của cô, Hứa Tri Mẫn cùng Phương Tú Mai đã phải nghiên cứu rất lâu. Hai người phân công nhau hành động, tiến hành công tác thuyết phục nhóm đồng nghiệp có quan hệ tốt với Vương Hiểu Tĩnh ở trong khoa. Còn Hứa Tri Mẫn thì nói xa nói gần nhắc tới chuyện Vương Hiểu Tĩnh muốn cạnh tranh giành chức y tá trưởng với nhóm Mặc Thâm.

Ngày bầu chọn, có ba người tham gia tranh cử, y tá trưởng Giang, Vương Hiểu Tĩnh và Tiêu Hồng. Tình hình của Tiêu Hồng cũng như Hứa Tri Mẫn đã dự đoán, ngoài người trong nhóm của Trương Tề Duyệt, số phiếu tổ y tá bỏ cho chị ta rất ít không đáng kể, cho nên số phiếu lên tới một mức nhất định liền đứng yên không thay đổi, còn số phiếu bầu cho Vương Hiểu Tĩnh và y tá trưởng Giang thì lại tăng rất nhanh.

Y tá trưởng Giang đang tại vị thần sắc không khỏi có chút kích động. Từ lúc nghe nói Vương Hiểu Tĩnh muốn tham gia bầu chọn, chị ta cũng không ngờ Vương Hiểu Tĩnh vốn không màng danh lợi tại sao lại đột nhiên thay đổi tính tình, vì thế còn lên nói với mấy vị trưởng khoa và trưởng bộ phận y tá về chuyện này. Xem ra, nhân khí của Vương Hiểu Tĩnh còn cao hơn so với chị ta dự đoán.

Người đọc phiếu lúc này cần một trợ lý. Lúc đếm số phiếu cuối cùng, Phương Tú Mai ngồi ở dãy sau kê sát vào lỗ tai Hứa Tri Mẫn, nói: “Bàn tay y tá trưởng nắm ghế đang run kìa, sự phụ cậu đúng là bình tĩnh thật đấy, xem ra cũng rất tin tưởng cậu, cậu thật sự không tiếc phải rời xa một sự phụ tốt như vậy sao?”

Hứa Tri Mẫn nói nhỏ: “Bởi vì tiếc, cho nên mới càng muốn để chị ấy đi.” Tham gia vào làm công việc lâm sàng một thời gian, chứng kiến nhiều chuyện sinh sinh tử tử, cô đã hiểu sinh mệnh con người vào một khoảnh khắc nào đó có thể mỏng manh đến mức không thể chịu nổi một cú chạm. Hy vọng bạn bè đều tốt đẹp, nhưng mà có cái gì quan trọng cho bằng bạn bè mình được khỏe mạnh! *

“Ôi, ôi... Hai mươi ba phiếu với hai mươi ba phiếu, số phiếu bằng nhau.” Trợ lý Lý kinh ngạc đến mức chỉ có thể nói lắp bắp.

Mọi người trong phòng ồ lên.

Dương Sâm nói với Mặc Thâm: “Thế này thì quá trùng hợp. Không bình thường chút nào, rất nhiều bác sĩ chúng ta đã bỏ phiếu cho Vương Hiểu Tĩnh, chẳng lẽ tổ y tá không có ai bỏ phiếu cho cô ấy sao? Theo lẽ thường mà nói, nhân duyên của Vương Hiểu Tĩnh ở tổ y tá cũng không tệ mà...”

Mặc Thâm một ngón tay đặt bên sườn mặt, híp mắt nhìn về phía Hứa Tri Mẫn ở cách đó không xa. Hứa Tri Mẫn đang ngồi cùng với Phương Tú Mai, khi hai người nghe thấy “số phiếu bằng nhau” thì vẻ mặt không giấu nổi vui mừng.

Quách Diệp Nam ngồi ở phía sau anh nói: “Mặc Thâm, cô gái của cậu đã chơi bọn mình một vỏ rồi.”

“Chơi?” Dương Sâm kinh ngạc hỏi.

Viên Hòa Đông lặng lẽ, mặt nhăn nhúm mày, nói: “Chẳng lẽ là...”

“Đúng vậy, Vương Hiểu Tĩnh e là muốn đi rồi.” Mặc Thâm quả quyết nói, trong lòng không khỏi vừa chua xót lại ngọt ngào. Mẫn của anh càng ngày càng mạnh mẽ.

Mấy vị trưởng khoa cùng lãnh đạo bộ phận y tá cùng nhau bàn bạc ở văn phòng nhỏ bên cạnh. Khoảng nửa tiếng sau, nhóm lãnh đạo mới đi ra, nghiêng nhiên là đã trải qua một hồi tranh luận kịch liệt. Trưởng khoa Đường đứng ở trên bục tuyên bố: “Y tá trưởng Giang tiếp tục giữ chức y tá trưởng khoa chúng ta. Về phần y tá Vương Hiểu Tĩnh, bởi vì phân viện hai của chúng ta sắp mở một trung tâm lọc máu mới nên sẽ điều cô ấy qua khoa mới hỗ trợ công tác chuẩn bị.”

Kết quả như vậy là công bằng, không ai có thể dị nghị. Một tràng pháo tay vang lên, tiếp đó là một loạt tiếng chúc mừng.”

Phương Tú Mai vừa vỗ tay vừa lên nói: “Hứa Tri Mẫn, sao mình không biết chuyện trung tâm lọc máu, cậu nghe ai nói vậy?”

“Mình chỉ là đề nghị cô giáo cùng lúc đi trước một bước đến nhà trưởng khoa Đường và trưởng phòng nhân sự nói chuyện.” Hứa Tri Mẫn thấp giọng đáp, “Phân viện hai muốn mở rộng nghiệp vụ, không thể không mở khoa mới, đây là cơ hội tốt nhất để cô giáo có thể rời khỏi phòng can thiệp.”

“Nếu Vương Hiểu Tĩnh đi rồi thì ai sẽ tiếp quản phòng can thiệp?” Phương Tú Mai bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề quan trọng. “Chắc là cậu đứng không?”

“Cô Vương sẽ không thể chuyển đi ngay được, tất nhiên là sẽ có thời gian để bàn giao công việc. Người được dự định chọn để tiếp quản là cậu và Linh Linh.”

“Ồ?” Phương Tú Mai kêu to: “Vậy còn cậu?”

Hứa Tri Mẫn vội vàng bảo cô nhỏ giọng, hơi cười khỏ, nói: “Mình, có khả năng cũng sắp phải đi rồi.”

Phương Tú Mai lo lắng một tay nắm lấy cánh tay cô, nói: “Cậu phải đi đâu?” Ý muốn rời đi của Hứa Tri Mẫn cũng không phải là nhất thời nảy ra mà ngay từ đầu năm cô đã gọi điện trao đổi với Dương Minh Tuệ.

Mặc Thâm vẫn luôn để ý đến cô cũng mơ hồ nghe thấy tiếng Phương Tú Mai kinh ngạc hỏi, trong lòng anh cũng thất lại. Sau cuộc họp, anh từ trong đám người kéo Hứa Tri Mẫn lại, anh nói: “Em đi theo anh.”

Việc này sớm hay muộn cũng phải nói với mọi người. Hứa Tri Mẫn gật gật đầu, đi theo anh đến chỗ yên tĩnh. Gió nhẹ thổi bay mái tóc dài của cô, anh lại nhớ tới lúc ẩn sau cửa sổ nhà mình mà nhìn cô từ xa, cũng từ đó một cô yêu tinh có mái tóc đen xinh đẹp ấy đã in sâu vào tâm hồn anh.

Cô ngẩng mặt lên, nói: “Mặc Thâm, em muốn xin nghỉ.”

Anh mở miệng, nhưng thiên ngôn vạn ngữ lại hóa thành một chữ: “Ừ.”

Cô cũng vì giọng nói ẩn chứa đau khổ này của anh mà kích động hẳn lên, cô nói: “Chuyện không phải như anh nghĩ đâu, là thế này...” Sau khi bình tâm lại, Hứa Tri Mẫn bắt đầu nói lý do: “Dì Tuệ là một người rất tốt.”

“Mẹ anh?” Mặc Thâm khẽ nhướng mày: “Mẹ anh trước này đều là người tốt.”

“Nhưng trước kia em nghĩ dì Tuệ rất khó sống chung, anh có biết, lúc em mới vào nhà anh...”

Anh đã hiểu rõ liền cười rộ lên, anh nói: “Vậy sao em lại thay đổi cách nhìn về mẹ anh?”

“Bởi vì chuyện dì Tuệ tham gia phong trào thanh niên trí thức xuống nông thôn mà anh nói với em ấy, thời gian đi ấy ở trong gian khổ cố gắng thi đậu đã khiến em rất xúc động. Bởi vậy, lúc dì gọi điện tìm em hồi đầu năm, cảm giác chống đối của em đã bớt đi rất nhiều, sau đó, cứ cách mấy ngày, dì lại gọi điện cho em, sau đó, dì đề nghị em ghi tên dự thi thạc sĩ luật của Đại học Chính trị – Pháp luật Trung Quốc.

“Em đồng ý với ý kiến của mẹ anh.”

Cô cảm thấy kinh ngạc, chẳng lẽ anh đã thông đồng với mẹ anh từ lâu?

Anh thần bí mỉm cười: “Cơ thể của em vốn không thích hợp làm lâm sàng, mà với trí tuệ và cá tính như vậy vùi đầu làm nghiên cứu thì có chút đáng tiếc. Ngành y của Trung Quốc phát triển đến một trình độ nhất định, sẽ cần sự tham gia của các ngành học khác, giới y học sẽ rất cần có những trí thức chuyên ngành luật có sự hiểu biết về y học.”

Hóa ra anh bảo cô ghi danh thi chuyên ngành y tá, là muốn cho cô nhanh chóng cảm nhận được những vấn đề gặp phải trong lâm sàng. Quả thật, so với bác sĩ, bởi vì thường xuyên tiếp xúc với bệnh nhân nên y tá có thể hiểu được những mâu thuẫn giữa bác sĩ và bệnh nhân hơn. Làm lâm sàng lâu như vậy, điều cô cảm thụ sâu sắc nhất chính là không có gì quan trọng hơn sự hài hòa giữa các mắt xích trong điều trị, chỉ có như thế thì quyền lợi của nhân viên y tế với người bệnh mới được bảo đảm, hoạt động chữa bệnh mới có thể tiến hành bình thường, mới có thể cứu chữa được càng nhiều sinh mệnh!

Anh ôm cô, hôn lên đỉnh đầu cô. Hơn ai hết, anh hy vọng con đường cô đi có thể thật bằng phẳng, nhưng mà mỗi một lần chia lìa đều làm tim anh đau đớn. Cô rúc vào trong lòng của anh, nghe tiếng tim anh đập mà trong ngực cũng âm ỉ đau. Khi môi anh hạ xuống, cô cũng nhiệt liệt đáp lại.

Hai người bước chậm chậm ở trên đường. Trên đường có rất nhiều ông lão bà lão đang tay trong tay đi bên nhau, cô không biết vì sao nhìn thấy lại thất thần, anh cũng vậy mà nắm lấy tay cô.

Xách hai hộp cơm, anh và cô cùng ngồi xuống ghế đá trong công viên, vừa ăn cơm vừa nói chuyện, từ hồi trung học nói tới đại học, lại đến một năm bên nhau ngắn ngủn này. Anh hỏi: “Em thích cô bé lọ lem hay là công chúa bạch tuyết?”

Cô đã trưởng thành hơn rất nhiều, cũng đã biết trả lời như thế nào: “Anh nghĩ anh là bạch mã hoàng tử sao?” Anh cúi đầu hôn lên khuôn mặt tươi cười của cô, cô chậm rãi nhắm mắt lại, đắm chìm vào trong ngọt ngào. Một đêm này vừa dài lại vừa ngắn.

Muốn xin nghỉ phải thông qua sự đồng ý của lãnh đạo khoa. Mặc Thâm đã thuyết phục được trưởng khoa. Hứa Tri Mẫn thì lại lôi kéo Phương Tú Mai, mời y tá trưởng Giang và Vương Hiểu Tĩnh cùng nhau ăn điểm tâm. Y tá trưởng Giang biết tin Vương Hiểu Tĩnh ra tranh cử thì rất có “lời trách cứ”: “Hiểu Tĩnh à, em đúng là thích chuyện gì đều tự mình gánh vác, em muốn đi, chẳng lẽ chị có thể ngăn cản em sao? Có điều, mấy vị trưởng khoa rất luyện tiếu em đấy. Haizz, hèn gì lại nghĩ đến biện pháp này.”

Vương Hiểu Tĩnh pha trà cho y tá trưởng Giang, cô nói: “Y tá trưởng, em sợ chị khó xử thôi. Nếu chị và các trưởng khoa bởi vì chuyện của em mà ăm ỉ bất hòa, vậy thì cả cái bệnh viện tỉnh này chắc chắn sẽ không ai có thể giúp chị gánh vác gánh nặng như vậy.”

Phương Tú Mai cùng Hứa Tri Mẫn luôn miệng phụ họa.

“Thôi, thôi, thôi.” Y tá trưởng Giang tức giận nói: “Các cô đừng có nịnh tôi, người mới lớp lớp xuất hiện, tôi đây lại già rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người đá khỏi bệ.”

Hứa Tri Mẫn cùng Phương Tú Mai nhìn nhau. Phương Tú Mai nói: “Y tá trưởng, chị có nghĩ tới xin một đề tài nghiên cứu khoa học hay không?”

“Y tá lâm sàng nghiên cứu khoa học chị cũng từng nghĩ tới, nhưng chúng ta có năng lực này sao?”

“Y tá trưởng, chúng ta có thể thử xin thành phố cấp đề tài, chuyện này có thể thương lượng trước với bác sĩ Viên, anh ấy không phải có một hạng mục điều trị đông tây y kết hợp sao? Chúng ta cũng có thể ở trên nền tảng y tá Tây y mà làm cho đông y càng thêm đặc sắc, trình bày một lần...” Phương Tú Mai thay lãnh đạo phân tích tỉ mỉ. Y tá trưởng Giang nghe cô nói rõ ràng đâu ra đấy thì âm thầm thấy kỳ lạ: Phương Tú Mai này chuyển khoa tới nay, làm việc cần mẫn, tính tình hiền lành, cứ tưởng là con trâu chỉ biết cày ruộng, không ngờ học thức cũng phong phú, suy nghĩ cũng sinh động, nếu có thể giao trọng trách, trở thành nòng cốt đắc lực hỗ trợ mình...

Hứa Tri Mẫn cùng Vương Hiểu Tĩnh ở bên cạnh lẳng lặng uống trà. Lúc chia tay, Vương Hiểu Tĩnh dúi vào trong tay Hứa Tri Mẫn một lá thư: “Nếu em ở Bắc Kinh thật sự bị bệnh, tìm không thấy người thích hợp khám bệnh thì cứ tìm này người này.”

“Cô giáo.” Hứa Tri Mẫn nắm chặt lá thư, giọng nói cũng nghẹn ngào.

Vương Hiểu Tĩnh hít sâu một hơi, cô sẽ không nói những lời tình cảm sướt mướt, nhưng giờ phút này hốc mắt cô cũng cay xè. “Nhớ chăm sóc bản thân cho tốt, khí hậu phương Bắc không giống phương Nam, em phải chú ý giữ gìn sức khỏe!” Nói xong, cô nhanh chóng xoay người mà đi.

Trong thiên hạ không có bữa tiệc nào là không tàn. Tâm trạng khi nói lời từ biệt không phải cũng giống như từng câu từng chữ trong bài “Tổng biệt” đang lặp đi lặp lại trong lòng cô đây sao?

36. Chương 36

Mặc Thâm sợ mèo, cho nên Hứa Tri Mẫn đành phải đem Tiểu Mao Cầu cùng những chậu bạc hà đào từ trường về giao cho Viên Hòa Đông. Viên Hòa Đông đặt Tiểu Mao Cầu lên trên đầu gối, vuốt ve bộ lông mềm mại của mèo con, anh nói: “Định khi nào thì đi?”

“Làm xong hết mọi thủ tục thì ngày kia sẽ đi.”

“Nhanh vậy.”

“Uhm.” Hứa Tri Mẫn đáp.

Cô cũng đã báo cho người nhà mình biết, ba mẹ cô không tán thành việc cô từ bỏ công việc hiện tại cho lắm. May mà có chị dâu giúp cô thuyết phục nên ba mẹ cô mới miễn cưỡng đồng ý. Dương Minh Huệ cũng nhờ một người bạn ở trường Đại học Chính trị – Luật pháp Trung Quốc giới thiệu Hứa Tri Mẫn đến học tập, bồi dưỡng ở một trường ở gần trường đại học. Như vậy Hứa Tri Mẫn một mặt sẽ thích ứng được với khí hậu Bắc Kinh, mặt khác sẽ có thể nói chuyện với giáo sư nhiều hơn để chuẩn bị cho kỳ thi. Tiền học của cô, một phần là tiền lương cô tiết kiệm được, một phần là do Kỷ Nguyên Hiên tài trợ. Kỷ Nguyên Hiên không biết cô đi Bắc Kinh là do được người nhà Mặc gia khuyến khích nên thấy cô chịu rời khỏi hai anh em Mặc gia Kỷ Nguyên Hiên đã rất vui. Hứa Tri Mẫn muốn nói rõ với anh họ nhưng lại bị Vu Thanh Hoàn ngăn cản: “Trước mắt không phải lúc để nói, chờ hai dì của em hết giận đã, lúc đó chị sẽ nói với anh họ em.”

“Anh...” Viên Hòa Đông muốn nói lại thôi, anh muốn tiễn cô, nhưng Mặc Thâm tất nhiên là muốn tiễn cô đi. Bình ổn cảm xúc một chút, anh mới nói với cô: “Em yên tâm, hai sinh mạng em đã giao cho anh, anh nhất định sẽ dốc lòng chăm sóc, không để chúng bị bệnh.”

“Em tin vào y thuật của sư huynh.”

“Đúng vậy, anh vừa chữa được cho người, vừa chữa được cho động vật, còn có thể trị liệu cho thực vật.” Viên Hòa Đông cười nhạt nói, lại là một câu đùa vinh quanh leo lên đầu bằng những câu đùa kinh điển.

Quách Diệp Nam vừa vặn nghe thấy liền vội vàng lấy bút ghi lại, định sau này lợi dụng nó để uy hiếp anh. Lúc tiễn Hứa Tri Mẫn ra cửa, Quách Diệp Nam cũng dặn dò vài câu: “Không phải mấy sư huynh bọn tôi thích nói em đâu, em xa nhà nếu không ăn uống đúng bữa thì đến ngã bệnh sẽ không ai chăm sóc em đâu.”

Hứa Tri Mẫn gật đầu: “Biết rồi.”

Quách Diệp Nam vừa nghe cô trả lời vô cùng lưu loát thì biết cô đã quen với việc bọn họ lải nhải, đành vẫy vẫy tay với cô, nói: “Đi đi, đi đi. Tôi thật sự là xui xẻo mới quen được một sư muội như em. Tôi nói cho em biết, em bị bệnh thì trăm ngàn lần đừng tới tìm tôi, bằng không tôi không bắt em ‘nằm viện’ thì không được!”

Cánh cửa sau đó đóng sầm lại trước mặt cô, phũ phũ bụi trên mũi Hứa Tri Mẫn lắc lắc đầu, trong mắt người bọn họ, tính nết Quách Diệp Nam là quái dị nhất.

Ngày chia tay đã đến, mọi người đều ngầm hẹn chỉ để một mình Mặc Thâm tiễn cô. Để tiết kiệm chi phí, cô đã đặt vé tàu. Mặc Thâm giúp cô xách hành lý, hai người yên lặng đi dọc sân ga. Đến cửa lên tàu, nhân viên ngăn Mặc Thâm lại. Mắt thấy sắp đến lúc chia tay, Mặc Thâm bỗng có cảm giác nghẹt thở. Anh nhìn cô đón lấy hành lý trong tay anh, làn hương bạc hà nhẹ nhẹ trên người cô lan đến rồi lại dần dần bay xa. Mọi suy nghĩ hỗn loạn đều lắng đọng xuống, anh đem lý trí cùng tình cảm nhiều năm gói gọn trong một câu: “Anh yêu em”.

Giọng nói khàn khàn của anh như một kích thích trí mạng đối với cô. Hứa Tri Mẫn nháy mắt đứng thẳng lưng, trong lồng ngực cuộn lên một cơn sóng kinh động. Cô không thể quay đầu, tuyệt đối không thể quay đầu, nếu quay đầu cô chắc chắn sẽ nhào vào lòng anh mà không thể đi được nữa. Hít hít mũi, mười ngón nắm tay cầm vali, cô sải bước đi vào ngồi ở bên cửa sổ toa xe. Cô nhìn sân ga càng lúc càng lùi xa, nhưng anh vẫn đứng im ở đó, bóng dáng chao nghiêng.

“Bạn trai cô thực si tình.” Người ngồi bên cạnh nói.

Cô không nói gì chỉ thản nhiên cười, nhưng cười nhìn còn thương cảm hơn cả khóc.

Ở thành phố R, Dương Minh Tuệ nhận được tin nhắn Hứa Tri Mẫn gửi đến: “Dì Huệ, con đã xuất phát rồi.”

Mặc Chấn ở nhà nghĩ ngợi nhìn thấy liền vô cùng thâm ý nói: “Anh thấy em từ tết đến giờ luôn duy trì liên lạc với Tri Mẫn.”

Dương Minh Tuệ làm sao không biết chồng mình đang nói bóng nói gió, bà cười đáp: “Không được sao? Em đây là đang bồi dưỡng tình cảm giữa mẹ chồng và nàng dâu trước đây.”

“Em không phải là không thích con bé sao?”

“Em đã bao giờ nói là em không thích nó đâu, hơn nữa, em biết là con em nó cưới vợ chứ không phải em.”
Đằng sau những lời Dương Minh Tuệ nói không tránh khỏi có rất nhiều cảm xúc đối với việc năm đó đã cố ý giấu diếm cậu con trai cả. Đại khái là từ sau sự kiện kia, bà mới mạnh dạn để cho hai đứa trẻ tự do phát triển.

Hiếu vợ không ai bằng chồng. Bà xã là một người phụ nữ rất thông minh, Mặc Chấn cũng không cho rằng bà sẽ làm khó cô gái mà con trai thích. Huống hồ vợ chồng ông bà cũng được xem như là đã chứng kiến cô bé Hứa Tri Mẫn này lớn lên từng ngày, ở trong bữa tiệc trung thu, bạn bè họ cũng khen Hứa Tri Mẫn không dứt miệng. Cô con dâu tương lai này từ lâu ông đã rất thích, ông và vợ tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện ngu xuẩn cầm gậy đánh uyên ương.

Lúc này cao hứng, Mặc Chấn không khỏi trêu chọc vợ vài câu: “Em đó, chỉ có mạnh miệng, anh thấy em khuyến khích con bé đi vào ngành luật chứng tỏ là em đang muốn bồi dưỡng người nối nghiệp cho em.”

Dương Minh Tuệ mỉm cười. Điều Hứa Tri Mẫn khiến bà cảm phục nhất là thông minh mà lại tâm địa thiện lương, lúc đó cô đã rất gan dạ sáng suốt dám đề nghị bà gặp mặt vợ Kỷ Nguyên Hiên. Dương Minh Tuệ và Vu Thanh Hoàn sau vài lần trao đổi đã tiến đến một quan điểm chung: Thị phi giữa hai nhà Kỷ, Mặc sớm hay muộn gì cũng phải hóa giải, chỉ cần chờ một thời cơ thích hợp, hai người sẽ liên thủ, cố gắng tạo ra cơ hội này. Mà tất cả đều là nhờ Hứa Tri Mẫn ở bên trong chu toàn.

Bà cũng thích cô con dâu này, Dương Minh Tuệ giả hoạt đáp: “Mẹ chồng nàng dâu đồng lòng cảm thù giặc thì mới không bị đàn ông các anh khi dễ đến cùng.”

Mặc Chấn cười ha ha, nói: “Anh thấy bước tiếp theo đàn ông bọn anh phải làm là tính toán xem nên đặt bao nhiêu bàn rượu mừng đây.”

Mùa đông lạnh lẽo của Bắc Kinh đã đi qua. Hứa Tri Mẫn vừa đến Bắc Kinh thì vừa hay đã vào hạ. Gió Bắc Kinh rất lớn, may mà ở trường và ký túc xá đều có điều hòa. So với phương Nam ẩm nóng, sự oi bức của phương Bắc không làm người ta thấy khó chịu cho lắm. Cô gửi tin nhắn cho những người bạn tốt: “Có lẽ mình/em sống ở phương Bắc hợp hơn đây.”

Phương Tú Mai trả lời: “Thật chứ? Thật chứ?”

Viên Hòa Đông không chút lưu tình phê bình cô: “Em thể chất hư hàn, sẽ rất khó thích ứng với mùa đông phương Bắc.”

Quách Diệp Nam thì hắc hắc cười gian: “Tôi chờ xem lúc về em sẽ thể nào!”

Dương Sâm bản tính bốn cột không hề thay đổi: “Em không sợ có người ăn không ngon ngủ không yên à.”

Mặc Hàm nhún vai: “...”

Đám bạn không một ai khích lệ Hứa Tri Mẫn, ai cũng không hảo tâm muốn nhìn thấy kết cục cô cụp đuôi trốn về phương Nam. Thả điện thoại di động xuống giường, cô ngồi thẳng dậy, tiếp tục ngồi vào bàn gặm những điều khoản luật chi chút.

Đến khuya, cô nhớ Mặc Thâm vẫn chưa hồi âm. Mở điện thoại lên, cô nhấn số của anh, sau một hồi tút tút là tiếng một cô gái bắt máy: “Alo, là ai vậy?”

Là chất giọng cao của Mạc Như Yến. Hứa Tri Mẫn bộp một cái đóng điện thoại lại, nổi lòng lại hỗn loạn một hồi. Qua vài phút dài dằng dặc, Hứa Tri Mẫn vẫn ngơ ngác nhìn chăm chăm kim đồng hồ trên tường. Di động reo lên, cô lập tức cầm di động lên.

“Mẫn, là em gọi cho anh hả?”

“Ừ.” Cô nín thở, “Vừa nãy...”

“Mạc Như Yến đưa bạn cô ấy đến cấp cứu, đúng lúc anh trực, Quách Diệp Nam và Mặc Hàm không trực cùng cho nên anh mới chuyển bạn cô ấy cho đồng nghiệp cấp cứu.”

Anh giải thích rất rõ ràng, mà quả thật cô cũng từ trong di động nghe thấy đầu dây bên anh vắng vắng tiếng thiết bị kêu cấp cứu. Thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng cô lại nhất thời không biết nói gì với anh.

Anh lại nói: “Anh sẽ chờ em. Nhưng mà trái tim anh lại nói, anh muốn em về đây ngay bây giờ.”

“Mặc Thâm.”

Anh dường như chưa sót cười: “Anh đã bắt đầu hối hận vì để em đi Bắc Kinh.”

Cô cũng khó chịu như thế, cô nói: “Em sẽ ổn thôi mà.”

Anh hít một hơi: “Kỷ lục không tốt của em nhiều lắm đó. Vì để em đi Bắc Kinh mà Mặc Hàm đã giận anh với mẹ rồi đấy, dù thế nào thì em ở bên đó cũng không người thân không bạn bè, lỡ như xảy ra chuyện gì...”

“Em có phải là con nít ba tuổi đâu mà, Mặc Hàm cũng sẽ hiểu thôi.” Cô an ủi anh. Cô biết Mặc Hàm giận cô, bởi vì trước khi cô rời khỏi thành phố R muốn chào tạm biệt Mặc Hàm nhưng Mặc Hàm lại kiên quyết không chịu gặp cô.

“Anh phải cúp máy đây, phòng bệnh CALL anh về rồi.”

“Uhm, anh nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Mặc Thâm cúp máy, ngón tay sờ lên chữ “Mẫn” trên màn hình mà cảm thấy trái tim mình thật đau. Đây không phải lần đầu tiên anh xa cô, nhưng lần này là cô xa anh chứ không phải anh xa cô. Anh không thể nói rõ cái cảm giác lo âu khi cô không ở bên anh này là thế nào, có lẽ là vào cái khoảnh khắc cô nói với anh rằng cô là một đứa trẻ sinh non, anh đã luôn lo lắng không thôi.

Đến khi thời tiết chuyển lạnh, Viên Hòa Đông cũng không kiềm chế được, chủ động tìm anh bàn về vấn đề này. Đây là lần đầu hai người bọn anh bình tĩnh hòa nhã nói về cô, theo cách nói của Viên Hòa Đông là từ góc độ của hai bác sĩ.

“Nói thật, mình phản đối cô ấy đi Bắc Kinh, Đại học Chính trị – Luật pháp Trung Quốc rất tốt, nhưng không cần thiết phải để cô ấy mạo hiểm đi như vậy.” Viên Hòa Đông khi nói mấy lời này cũng có chút kích động. “Chắc là cậu cũng có để ý thấy rồi đó, mỗi lần cô ấy bị cảm đều thở dốc, lần đó cô ấy bị đưa đến cấp cứu, là mình đến ký túc xá gặp cô ấy, bệnh trạng của cô ấy lúc đó là điển hình của bệnh suyễn, môi và mười ngón tay đều tím tái, mồ hôi đổ đầm đìa.”

“Phù phổi cấp.” Mặc Thâm khó khăn đáp.

“Tuy rằng kiểm tra điện tâm đồ không phát hiện sự thay đổi khác thường, nhưng mà nghe cậu nói cô ấy là trẻ sinh non thì mình không thể không nghi ngờ chẩn đoán lúc trước, cô ấy cần phải làm thêm một số kiểm tra nữa, ít nhất phải làm siêu âm tim rồi đi.”

“Cô ấy không chịu.”

“Cậu cho phép cô ấy không chịu? Mình tôn trọng cậu là một bác sĩ. Đương nhiên, cậu đối với cô ấy mà nói còn có một thân phận khác, nếu cậu không tiện mở miệng thì để mình nói, mình đối với cô ấy mà nói, đầu tiên là sư huynh mà cô kính trọng và còn là một bác sĩ.”

“Mình hiểu. Đợi tết cô ấy về rồi tính đi.”

Sau một hồi im lặng, Mặc Thâm nói nhỏ: “Nghe nói em gái cậu...” Chuyện quá khứ của Viên Hòa Đông, Hứa Tri Mẫn trước khi rời khỏi thành phố R đã nói với anh, hy vọng làm cho hai người bọn họ có thể thông cảm cho nhau hơn!

“Ừ, em gái mình là bởi vì bị bệnh tim bẩm sinh mà qua đời, con bé cũng là trẻ sinh non.” Nói đến chuyện em gái, thần sắc Viên Hòa Đông lại phức tạp: “Có lẽ cậu không thể hiểu được tình cảnh như gia đình mình, ở nông thôn nghèo khổ đến cả nhà vệ sinh cũng không có, nếu ai đó bị bệnh nặng thì phải ngần ngại xa xôi chạy đến thành phố lớn tìm bác sĩ, nếu may mắn thì có thể kịp thời tìm ra nguyên nhân bệnh, gom đủ tiền, lên mổ rồi về nhà tĩnh dưỡng, nếu không may thì sẽ như em gái mình...”

Mặc Thâm nắm tay cho vào trong túi áo blouse. Trên báo và internet cũng có không ít bài viết về vấn đề này, nhưng mà nghe từ chính miệng người bên cạnh kể lại có cảm giác hoàn toàn khác biệt. Hóa ra những từ như “may mắn” và “không may” từ miệng Viên Hòa Đông nói ra lại có thể chấn động lòng người như thế. Còn Mẫn của anh thì sao? Lồng ngực anh lại nghẹn đắng, không thể nào mà nghĩ tiếp nữa.

Hứa Tri Mẫn đã hối hận vì đã nói mạnh miệng. Vừa vào thu, cô không gặp mưa, cũng không mặc ít quần áo mà vẫn bị cảm. Cô cứ nghĩ là do không thích ứng với khí hậu, lâu ngày rồi tự nhiên sẽ ổn. Vì thế, cô vừa uống thuốc cảm, vừa đọc sách, cuối cùng bệnh cảm cũng lành, nhưng ho khan thì mãi vẫn không khỏi.

Hứa Tri Mẫn không dám nói cho Mặc Thâm biết chi tiết tình hình của mình, cô không muốn bọn họ lại càng thêm lo lắng, hơn nữa nước xa không cứu được lửa gần. Có điều, cô lúc này đã rút kinh nghiệm nên không lơ là bệnh của mình mà chạy tới trạm xá gần đó khám. Cô uống một tháng thuốc do bác sĩ trạm xá kê, đa phần là kháng sinh và thuốc ho, nhưng vẫn không hiệu quả, căn bệnh ho khan của cô vẫn không có chút gì cải thiện. Bác sĩ trạm xá muốn cô làm thêm một vài kiểm tra nữa, bao gồm chụp phim, điện tâm đồ, nhưng Hứa Tri Mẫn từ chối. Cô biết là phải tới khám bác sĩ ở bệnh viện lớn.

Nghe bạn học giới thiệu, cô đến bệnh viện số 3 đại học Bắc Kinh. Vừa thấy một hàng dài ở chỗ đăng ký, Hứa Tri Mẫn đã không muốn khám. Tự mình trải qua, cô mới biết sự khó khăn khi khám bệnh ở đất khách, nghe nói tình hình các bệnh viện lớn ở Bắc Kinh đều như vậy. Tình trạng bệnh của cô không thuộc loại bệnh nặng phải đưa vào cấp cứu để điều trị, thân phận cũng không thuộc loại quân nhân hay trí thức đặc biệt để có thể được ưu tiên. Hứa Tri Mẫn không biết làm thế nào cho phải, chẳng lẽ để bệnh kéo dài tới qua tết về nhà mới khám?

Đồng người khiến bầu không khí trở nên khó chịu, cô có hơi tức ngực, liền dựa vào mép tường, đang lo lắng sốt ruột thì nhớ tới lời Vương Hiểu Tĩnh dặn. Trở lại ký túc xá, cô vội vàng tìm lá thư kia rồi mở ra, bên trong là một tờ giấy viết thư cùng một tấm ảnh, trên lá thư viết: “Tiểu Kỳ, giáo sư ngoại khoa tim thính giảng tại bệnh viện liên kết đại học y Bắc Kinh (Peking Union Medical College Hospital), thời gian khám bệnh vào chiều thứ năm hàng tuần, đến đó, đừng đăng ký, trực tiếp lấy tấm ảnh này yêu cầu thêm số. Nhớ, đừng để lộ ra là ai đưa cho em tấm ảnh này.”

Đó là một tấm ảnh đen trắng, chụp bên cạnh một thánh đường, màu ảnh được xử lý có hơi tối, mặt sau có ghi “Nhà thờ thánh Patrick” cùng với hai chữ “Tiểu Kỳ”. Hứa Tri Mẫn nghĩ mình sắp được gặp người biết quá khứ của cô giáo nên thấy hơi khó xử, suy đi nghĩ lại mãi rồi vẫn quyết định đi vào trong.

Rút kinh nghiệm từ bệnh viện số 3 đại học Bắc Kinh, thứ năm Hứa Tri Mẫn xin phép nghỉ, sáng sớm tinh mơ đã chạy tới bệnh viện liên minh, đại sảnh đăng ký đã xếp mười hàng dài. Cô thành thành thật thật xếp hàng, đợi hơn một tiếng sau, khoa nội hô hấp hết số, khoa nội tim mạch hết số, khoa ngoại tim hết số... Nhân viên phát số nói rõ ràng với cô: “Toàn bộ khoa nội đã hết số, hay là năm giờ sáng mai chị quay lại đi.” Hứa Tri Mẫn lạnh trí nói: “Em đến khoa đông y.”

Đi đến khoa đông y, bệnh nhân đợi khám bệnh không nhiều lắm. Một bác sĩ trẻ bắt mạch cho cô, lúc kê đơn thuốc còn cầm lấy một quyển sổ tay thuốc có bảo hiểm và không bảo hiểm ra xem. Hứa Tri Mẫn nhủu mày, hỏi anh ta: “Xin hỏi bác sĩ, tôi bị bệnh gì vậy?”

Đối phương đáp: “Không có gì, chỉ là suy nhược sau cảm mạo, để ý bổ sung khí huyết là được.”

Hứa Tri Mẫn biết anh ta không xem kỹ bệnh án trước của cô, cô cầm đơn thuốc nói tiếng cảm ơn rồi ra khỏi phòng. Nhìn đến chỗ đóng lệ phí cũng kín người hết chỗ, Hứa Tri Mẫn thấy mệt mỏi vô cùng. Mấy hộp thuốc tây bình thường cộng thêm thuốc Đông y làm cô tốn tổng cộng hơn hai trăm tệ. Mang thuốc đến một quán ăn gần bệnh viện ăn bát cháo, lúc này cũng đã mười hai giờ, cô càng nghĩ lại càng sợ, thuốc này có dùng được không? Lấy di động ra khỏi túi, tìm số của Mặc Thâm, cứ do dự mãi mà cô vẫn không ấn được phím gọi. Thở dài, cô quyết định đến chỗ Tiểu Kỳ thử xem. Nhưng Tiểu Kỳ này là người như thế nào nhỉ?

Đầu giờ chiều, còn khoảng 10 phút nữa là đến 2 giờ rưỡi Tiểu Kỳ mở cửa phòng khám, Hứa Tri Mẫn đi đến phòng tư vấn khám bệnh khoa ngoại tim hỏi y tá: “Xin hỏi chiều này Giáo sư Tiểu Kỳ có khám không ạ?”

“Giáo sư Tiểu Kỳ? Chị có hẹn trước không?”

Hứa Tri Mẫn thử hỏi: “Phải hẹn trước ạ?”

“Giáo sư Tiểu không khám theo số đăng ký, mỗi lần anh ấy chỉ khám cho ba bệnh nhân, nên phòng khám bệnh bình thường cũng chỉ có ba số.” Y tá lật giở sổ bệnh nhân đăng ký khám: “Số chiều nay của anh ấy đã hết rồi.”

“VẬY...” Hứa Tri Mẫn nuốt nuốt nước miếng, cố lấy dũng khí nói: “Tôi muốn thêm số.”

“Thêm số của giáo sư Tiểu?” Y tá nhin không được bật cười: “Chị không nghe lời tôi vừa nói sao? Giáo sư Tiểu nếu không hẹn trước thì có đưa cả mấy trăm tệ cũng không khám một lần, chị có bao nhiêu tiền cũng không thêm số được.”

Hứa Tri Mẫn lấy tấm ảnh Vương Hiểu Tình đã cho, quyết định được ăn cả ngã về không, cô nói: “Phiền chị đưa cái này cho giáo sư Tiểu xem rồi hãy nói.”

Y tá tuy là rất nghi ngờ nhưng xuất phát từ hảo tâm mà vẫn giúp cô việc này. Hứa Tri Mẫn nhìn y tá cầm tấm ảnh đi vào phòng mà chôn chân tại chỗ có vẻ rất xấu hổ. Nếu Tiểu Kỳ không nhận tấm ảnh này thì sao? Cô nghĩ đi nghĩ lại, với cá tính làm việc cẩn thận của Vương Hiểu Tình, nếu chị ấy đã dám bảo cô đến tìm Tiểu Kỳ thì Vương Hiểu Tình nhất định là đã rất chắc chắn.

Chỉ chốc lát sau, y tá vội vã ra khỏi phòng ngoắc cô lại, nói: “Cô lại đây!”

Hứa Tri Mẫn nháy mắt mấy cái, tấm ảnh này quả thực có lai lịch. Cô vừa đi, vừa cúi đầu nghĩ: giáo sư Tiểu này một buổi chiều chỉ khám ba bệnh nhân, giàu nghèo sang hèn đều đối xử bình đẳng, tính cách rất mạnh mẽ, cũng rất quái đản. Hứa Tri Mẫn tưởng tượng người đó chắc chắn là một bác sĩ lớn tuổi nghiêm minh, nhưng khi bước vào phòng lại thấy một người đàn ông trẻ, cũng chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi.

“Ở đâu cô có tấm ảnh này?”

Giọng của Lương Tiểu Kỳ mạnh mẽ đánh thép, ẩn chứa cảm giác áp bức khiến người ta không thể coi thường. Hứa Tri Mẫn giương mắt nhìn gương mặt góc cạnh rõ ràng của anh ta mà ít nhiều có chút bất an. Nhớ lời Vương Hiểu Tình dặn, cô đáp: “Người cho tôi tấm ảnh đã dặn tôi không được nói người đó là ai.”

“Cô với người đó có quan hệ thế nào?”

“Cô trò.”

Hứa Tri Mẫn cảm nhận được đôi mắt nghiêm khắc của đối phương đang đánh giá mình, cô bắt giác giơ tay lên vuốt vuốt cúc áo trước ngực.

Tiểu Kỳ thu hồi tầm mắt, nói: “Tôi có ba bệnh nhân cần phải khám, cô chờ được không?”

“Được ạ.”

“Tôi sẽ tranh thủ đến năm giờ sẽ khám cho cô, cô cứ ra ngoài chờ đi, nếu cảm thấy khó chịu thì lúc nào cũng có thể gõ cửa hoặc là gọi y tá.”

Tiểu Kỳ nói với cô xong liền dặn y tá: “Dẫn cô ấy ra ngoài tìm một chỗ ấm áp mà ngồi, chị cũng giúp cô ấy làm những thủ tục cần thiết luôn đi.”

Y tá ngẫm hiểu, đi ra hành lang đợi khám bệnh tìm một chỗ ngồi cho Hứa Tri Mẫn, rồi lại giúp cô lấy số bổ sung.

Hứa Tri Mẫn cảm số hẹn và bệnh án, bị bệnh lâu như vậy mà đây là lần đầu tiên ở nơi đất khách quê người cô cảm nhận được sự ấm áp khi được ai đó quan tâm. Kim lòng không đậu, cô không ngừng nói cảm ơn. Chị y tá trung niên kia vỗ vỗ bả vai của cô, nói: “Cô có việc gì thì cứ nói.”

Ngửa đầu nhìn gương mặt ân cần này, Hứa Tri Mẫn bỗng nhiên nhớ tới mẹ mình ở nhà. Tiểu Kỳ khám bệnh rất chậm, mỗi bệnh nhân vào đều phải hơn nửa tiếng mới đi ra. Điều này không phải chứng tỏ tính tình anh ta chậm chạp, hay là thiếu tư cách, có thể được bệnh viện liên minh mời làm giáo sư thỉnh giảng thì chắc chắn phải có thực lực, đây chỉ có thể nói lên anh ta là một bác sĩ rất coi trọng việc khám bệnh.

Thật ra, chẩn đoán là một ngành khoa học đặc biệt, tầm quan trọng của nó thậm chí còn lớn hơn cả điều trị. Hứa Tri Mẫn học y nên cũng hiểu được đạo lý này, bởi vậy cô tình nguyện ngồi đợi một bác sĩ tốt khám bệnh cho mình. Người phụ nữ bên cạnh thì rõ ràng không hài lòng, chị ta bế một em bé một tuổi rưỡi, số em bé lấy được là số 3. Mắt thấy bệnh nhân của các phòng khám khác ra ra vào vào, mà cửa phòng của Tiểu Kỳ vẫn đóng chặt, chị ta không khỏi bắt đầu bực bội: “Ngồi trong đó có phải là giáo sư thật không? Khám bệnh mà cũng lâu quá vậy.”

Hứa Tri Mẫn nghĩ có nên lẩm miệng nói một câu hay không.

Chị ta ôm lấy đứa bé, nói: “Tôi thấy cái danh hiệu giáo sư này tám phần là giả, cho nên mới không giống chuyên gia, chỉ khám số bình thường.” Sau đó chị ta lại vội vàng đi đến bàn hướng dẫn đổi số của bác sĩ khác nhưng không được, không thể không quay trở lại chỗ, vì thế chị ta càng bực mình.

Hứa Tri Mẫn theo thiện ý cũng thử bắt chuyện với chị ta: “Con chị bị sao vậy?” Cô nghiêng đầu nhìn đứa bé ngả trên vai mẹ mà ngủ, bỗng nhiên cô lại thấy thương.

“Chúng tôi từ một nơi rất xa đến đây, bệnh viện chỗ chúng tôi nói con bé bị bệnh tim bẩm sinh, bác sĩ nói phải làm phẫu thuật, mà làm phẫu thuật thì phải tìm bệnh viện tốt, ba con bé làm việc ở đây, chúng tôi đến thăm người thân nên nhân tiện đến khám luôn.”

Hứa Tri Mẫn nghe ra chất giọng địa phương đặc sệt của chị ta nhưng lại không nghe ra được chị ta từ đâu đến.

“Em thì sao? Còn trẻ mà đã bị bệnh tim?” Chị ta hỏi cô.

Hứa Tri Mẫn che miệng ho khan nói: “Bị cảm.”

“Bị cảm mà lại khám ở khoa tim?”

Hứa Tri Mẫn kịch liệt ho, thở hổn hển mà vẫn không thể nói được. Cửa phòng đang đóng chặt lại mở ra, một bệnh nhân cầm toa thuốc đi ra, y tá đi tới gọi số kế tiếp: “Lưu Khánh Hoan.”

“Là con của tôi.” Người phụ nữ vội vàng đứng lên trả lời.

“Chị đợi một chút.” Y tá nói với chị ta. Bởi vì cô phát hiện Hứa Tri Mẫn đang thở hổn hển, mồ hôi chảy ròng ròng, sắc mặt tái xanh nên vội vàng chạy vào phòng nói với Tiểu Kỳ: “Bác sĩ Tiểu, bệnh nhân thêm số phát bệnh.” Tiểu Kỳ đứng bật dậy, đi ra nhìn thấy tình hình của Hứa Tri Mẫn thì nói: “Đỡ cô vào khám trước đi.”

Người phụ nữ kia không chịu, la lên: “Sao vậy? Dựa theo trình tự đăng ký thì phải đến lượt con tôi chứ.”

“Cô ấy là bệnh nặng bộc phát.” Y tá giải thích.

“Bệnh nặng bộc phát thì phải đi khám cấp cứu, tôi chờ lâu như vậy, con tôi cũng đau đớn lắm đấy.”

“Xin chị thông cảm, tình huống của cô ấy có vẻ nghiêm trọng.”

“Bệnh của cô ta mà nghiêm trọng? Cô ta chỉ bị cảm, còn con tôi là bệnh đấy! Ai nghiêm trọng hơn?”

“Bác sĩ Tiểu?” Y tá quay sang Tiểu Kỳ xin giúp đỡ.

Tiểu Kỳ thăm dò sờ mạch đập cùng móng tay móng chân của đứa bé rồi lại nhìn đôi môi đã tím bầm của Hứa Tri Mẫn rồi nói với y tá: “Cô ấy cần xử lý gấp, đỡ cô ấy vào.”

Người phụ nữ cảm thấy ghen khuất, đỏ mặt tía tai, nói: “Ngày nào chúng tôi cũng phải đến xếp hàng, vất vả lắm mới lấy được số, tôi là người lớn thì không sao, nhưng con tôi thì sao!”

Hứa Tri Mẫn nghe nói thể liền lập tức nhẹ nhàng đẩy tay y tá ra, thở hổn hển nói với Tiểu Kỳ: “Giáo sư Tiểu, tôi có thể chờ, anh khám cho bé trước đi.”

“Cô chắc là cô chờ được?” Tiểu Kỳ trầm giọng hỏi.

“Chờ được.” Hứa Tri Mẫn dùng hết sức lực toàn thân đáp lại.

Tiểu Kỳ thở nhẹ một hơi, nói: “Được rồi. Hai người đều vào hết đi.”

Y tá đẩy Hứa Tri Mẫn vào trong phòng, kê một cái ghế dựa ở bên giường bệnh nhân nằm kiểm tra sức khỏe cho Hứa Tri Mẫn ngồi xuống. Y tá theo lời dặn bác sĩ của Tiểu Kỳ cho Hứa Tri Mẫn liều nhỏ thuốc viên, rồi nói: “Ngậm ở dưới lưỡi”. Hứa Tri Mẫn khẽ rùng mình, rõ ràng đây là viên nitroglycerin.

Thấy Hứa Tri Mẫn bỏ viên thuốc vào miệng, y tá cũng yên tâm nói: “Đừng lo lắng, bác sĩ Tiểu và tôi đều ở trong phòng, anh khám cho đứa bé kia xong sẽ khám cho cô, cô khó chịu thì cứ nhẹ nhàng gọi một tiếng là được.” Nói xong, cô kéo kín tấm rèm rồi đi ra ngoài.

Xuyên qua tấm rèm, Hứa Tri Mẫn có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Kỳ, bỗng dưng hốc mắt cô lại ươn ướt... cô nhớ Mặc Thâm. Tìm kiếm di động trong túi xách nhưng di động lại hết pin. Ngả đầu lên ra giường trắng tinh, Hứa Tri Mẫn buộc mình phải nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Không biết qua bao lâu, y tá kéo rèm ra, Hứa Tri Mẫn cũng thức dậy. Người phụ nữ vẫn còn đang hỏi Tiểu Kỳ: “Bác sĩ bệnh viện chỗ chúng tôi nói phải mổ.”

“Con chị đúng là bị khiếm khuyết vách ngăn tâm thất, dựa theo kết quả siêu âm tim thì có thể thấy khe hở rất nhỏ. Mặc dù nghe rất vang, sờ vào thì như có hơi rung, nhưng mà không cần phẫu thuật. Nếu chị không tin tưởng vào kết quả kiểm tra của bệnh viện chỗ chị thì có thể ở bệnh viện chúng ta làm xét nghiệm lại, nhưng theo tôi thấy thì không cần, bởi vì con chị không có triệu chứng cần phẫu thuật rõ ràng, đợi con chị được hai tuổi thì đưa đến bệnh viện kiểm tra lại lần nữa, đến lúc đó khe hở có thể cũng đã khép miệng.”

“Có cần phải uống mấy loại thuốc bổ gì đó để khe hở mau khép miệng không?”

“Không cần.” Tiểu Kỳ chắc chắn như đinh đóng cột.

“Nhưng mà, lần này đến khám, bảo không cần mổ, lại không có thuốc mang về...”

Cây bút Tiểu Kỳ đang viết trên giấy hơi dừng lại, anh ta nói: “Tôi chỉ theo tình hình của bệnh nhân mà kê đơn. Nếu cần phải kê thuốc, nhiều ít tôi cũng sẽ căn cứ theo bệnh mà kê; còn nếu không cần thì chị có nói gì tôi cũng sẽ không kê đơn cho chị. Còn chuyện không mổ, đầu tiên là do bác sĩ là tôi quyết định, chứ không phải là do bệnh của chị chi phối suy nghĩ khám bệnh của tôi.”

Người phụ nữ rầu rĩ đáp: “Cám ơn.” Rồi ôm con ra ngoài.

Hứa Tri Mẫn nghe những lời này của Tiểu Kỳ lại thấy rất giống với quan điểm của Mặc Thâm. Mặc Thâm luôn cho là có bệnh thì phải điều trị, bất kể giàu nghèo, sang hèn, cho nên trong lòng anh vẫn luôn thấy bất mãn với chuyện năm đó ba mẹ cô chăm sóc qua loa cho đứa bé sinh non như cô. Nghĩ đến Mặc Thâm, trái tim cô lại thấy đau đớn.

Y tá đóng cửa lại. Tiểu Kỳ nói với bệnh nhân: “Cởi áo ra.”

Hứa Tri Mẫn gượng ép cởi nút áo, cô biết đây là phải vụng chần và thính chần.

Tiểu Kỳ hỏi: “Hứa Tri Mẫn?”

“Đúng vậy.”

“Nhân viên y tế?”

“Trước kia là y tá.”

“Cô làm ở khoa nào?”

Hứa Tri Mẫn không rõ vì sao anh ta hỏi tỉ mỉ như vậy, cô thấp giọng đáp: “Tim mạch.”

Tiểu Kỳ lật lật phiếu xét nghiệm của trạm xá do cô mang đến, anh ta nói: “Lượng bạch cầu và tiểu cầu trong máu của cô đều thấp, làm việc ở phòng can thiệp bao lâu?”

“Khoảng một năm.” Hứa Tri Mẫn cảm thấy ánh mắt và tư duy của anh ta thực nhạy bén.

“Cô bị như vậy bao lâu rồi?”

“Khoảng hai tháng.”

“Sau khi bị cảm?”

“Vâng.”

“Trước kia có từng bị như vậy không?”

“Trước kia lúc học đại học từng bị một lần, phải đưa vào cấp cứu.”

“Cô thả hai tay xuống đi, trong phòng có máy sưởi, y tá cũng ở đây.”

Hứa Tri Mẫn hơi cắn môi, hai tay buông xuống để bên đầu gối. Đôi mắt màu xám nhạt lạnh lùng của Tiểu Kỳ ngừng ở bộ ngực phập phồng của cô, anh ta nói: “Có thể xoay người qua.”

Cô xoay lưng qua, rất nhanh da thịt liền cảm nhận được hơi lạnh phát ra từ cái ống nghe. Cô nhắm mắt lại, trước mắt hiện lên nỗi sợ hãi. Lúc cái ống nghe chạm đến ngực, cô gần như run bắn lên.

Tiểu Kỳ đã nhận ra sự bất thường của cô, lập tức thu ống nghe lại, anh ta nói: “Mặc áo vào đi.” Hứa Tri Mẫn cuống quýt mặc áo vào.

“Chị đưa cô ấy đến khoa phóng xạ, nói bọn họ trường hợp khẩn cấp phức tạp.” Tiểu Kỳ viết xong đơn xin kiểm tra phóng xạ rồi đưa cho y tá: “Tôi ở đây chờ hai người.”

Hứa Tri Mẫn muốn hỏi, nhưng Tiểu Kỳ đã cúi đầu lật xem tài liệu khám bệnh của cô ở trạm xá. Hứa Tri Mẫn vô cùng bất an đi X-quang vùng ngực, y tá lấy tấm phim về cho Tiểu Kỳ. Tiểu Kỳ đan hai tay vào nhau tập trung cân nhắc phim X-quang ngực đang được kẹp trên hộp đèn, anh ta hỏi Hứa Tri Mẫn: “Lúc mẹ cô mang thai cô có bị bệnh gì không?”

Hứa Tri Mẫn lắc đầu: “Tôi không biết, chắc là không có.”

Ngón tay Tiểu Kỳ khẽ gõ trán: “VẬY... cô có phải là trẻ sinh non không?”

Mấy giây im lặng, Tiểu Kỳ cụp mắt xuống, nói: “Là trẻ sinh non!”

Hứa Tri Mẫn cho tới bây giờ vẫn không có ý kiến gì đối với sự thật cô là trẻ sinh non, nhưng lúc này nghe Tiểu Kỳ hỏi, cô nhất thời hoang mang, cô nói: “Tôi là trẻ sinh non, nhưng mà cơ thể của tôi vẫn rất ổn.”

Tiểu Kỳ đối với lời giải thích của cô chỉ nói một câu: “Nhập viện.”

“Cái gì?” Hứa Tri Mẫn trừng lớn mắt: “Nhưng mà tôi ở trạm xá với khoa đông y của bệnh viện này...”

“Cô không phải không tin chẩn đoán của bọn họ nên mới đến chỗ tôi khám sao?” Tiểu Kỳ lạnh lùng ngắt lời cô. Đối diện với đôi mắt kiên định mà lạnh như băng của anh ta, Hứa Tri Mẫn biết anh ta không phải là bác sĩ bình thường. Đó không chỉ vì anh ta là bác sĩ Vương Hiểu Tĩnh giới thiệu cùng với chức danh giáo sư của anh ta mà còn bởi vì anh ta vừa mới liên tiếp quyết đoán mà nhanh chóng vọng, vắn, vắn, thiết.

“Chẩn đoán là bị gì?” Hứa Tri Mẫn nói mà bàn tay vịn ở cạnh bàn cũng như nhũn ra.

“Tôi không thể ngay lập tức chẩn đoán cho cô được, cô phải nhập viện làm kiểm tra toàn diện, nếu khu bệnh không có giường, thì với bệnh tình đặc biệt của cô, chúng tôi sẽ cho cô giường bổ sung.”

“Tôi muốn suy nghĩ vài ngày.” Đầu óc Hứa Tri Mẫn giờ đã rất rối loạn rồi.

“Với tình hình như hiện tại của cô thì tôi không thể để cô đi, tối nay cô phải ở lại bệnh viện.” Tiểu Kỳ bận rộn điền đơn xin nhập viện cho cô.

Hứa Tri Mẫn nói: “Không, tôi không nhập viện.” Ngay sau đó, cả người cô cuối cùng cũng không chịu nổi cả một ngày mệt mỏi và căng thẳng mà ngất xỉu. Bên tai cô văng vẳng tiếng y tá chạy ra gọi người đến hỗ trợ, ngay sau đó một bàn tay to vững vàng đón lấy cô. Cô nghe mùi thuốc sát trùng trên quần áo đối phương mà không khỏi thì thào tự nói: “Mặc Thâm, Mặc Thâm.”

“Mặc Thâm?” Tiểu Kỳ cau mày, nhớ tới lúc anh ta ở bệnh viện Fu Wai từng hướng dẫn một học trò rất tâm đắc, “Là Mặc trong chu mặc (đỏ, đen), thâm trong thâm thiển (sâu, cạn).”

Hứa Tri Mẫn không trả lời anh ta. Tiểu Kỳ phát hiện mạch của cô đang yếu dần, liền nhanh chóng quyết định bế cô lên giường bệnh di động.

Thành phố R.

Mặc Thâm mới vừa cùng đám người Dương Sâm đi ra khỏi khu điều trị, đột nhiên liền cảm thấy hoảng hốt. Dương Sâm quay đầu nhìn anh bất động ở đằng kia, hỏi: “Mặc Thâm?”

Mặc Thâm đang lo lắng bám di động, sau đó đưa điện thoại kề sát vào tai, bên trong vang lên tiếng: “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.”

“Gọi ai vậy? Hứa Tri Mẫn hả?”

“Cô ấy tắt máy rồi.” Mặc Thâm lại gọi lại: “Chắc là di động hết pin.”

Quách Diệp Nam đi tới, ấn tay anh, nói: “Đừng nôn nóng, tìm số ký túc của cô ấy xem sao.”

“Cô ấy ở nhà thuê, để tiết kiệm tiền nên không lắp điện thoại.”

“Haizz!” Dương Sâm thở dài, “Tiết kiệm tiền mà cũng tiết kiệm đến mức này.”

Quách Diệp Nam an ủi Mặc Thâm nói: “Thực ra có thể là di động hết pin, buổi tối gọi lại vậy.”

Mặc Thâm cũng không biết làm sao, nắm chặt di động hỏi: “Hội nghị thường niên về mạch máu do nước ngoài chủ trì ở Bắc Kinh đã phân cậu hay là Viên Hòa Đông đi?”

“Hôm nay mới có quyết định, A Viên đi, ngày kia xuất phát, cậu ta đang ở văn phòng trưởng khoa nói chuyện với giáo sư Vương đó.”

“Mình phải nói chuyện với cậu ta, cậu ta đi Bắc Kinh, xem có thể gặp cô ấy một chuyến hay không.”

Quách Diệp Nam cùng Dương Sâm nghi hoặc hỏi: “Mặc Thâm, có phải là cậu đã lo quá rồi không?”

“Cô ấy bị cấm, cho nên hai tháng nay không dám gọi điện cho chúng ta. Chuyện này vẫn là do Mặc Hàm thăm dò được từ người bạn của mẹ mình ở Bắc Kinh.”

“Chỉ là cảm xoàng thôi mà.” Giọng Dương Sâm càng nói càng nhỏ.

Mặc Thâm gọi đến lần thứ mười vẫn nghe thấy cái tiếng “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”, anh đột nhiên kích động đến muốn ném cả điện thoại.

Viên Hòa Đông đi ra cửa chính, nhìn thấy Mặc Thâm, liền nói: “Vừa hay, mình đang muốn tìm cậu. Di động của Hứa Tri Mẫn không gọi được, cậu có biết địa chỉ cụ thể của cô ấy ở Bắc Kinh không?”

“Cậu tính khi nào thì đi gặp cô ấy?”

“Mình sẽ đi trước một ngày, đến Bắc Kinh gặp cô ấy trước.”

Quách Diệp Nam cùng Dương Sâm nhìn hai người bọn anh sốt ruột bàn chuyện của Hứa Tri Mẫn thì rất ngạc nhiên. Quách Diệp Nam đẩy gọng kính, trong lòng cảm thán thật sâu, đến tận lúc này anh ta không thể không thừa nhận là vẫn hiểu lầm Hứa Tri Mẫn.

37. Chương 37

Hứa Tri Mẫn không biết Viên Hòa Đông muốn tới thăm cô. Lúc này, cô đang nằm ở trên giường bệnh của Bệnh viện liên minh, bọn họ cho cô thở oxy, hơn nữa Tiểu Kỳ dùng thuốc rất chuẩn xác nên cô cũng dần lấy lại sức. Mở mắt ra, cô mơ mơ hồ hồ nhìn thấy Tiểu Kỳ ngồi ở bên giường, một tay bắt mạch của cô, một tay cầm tấm ảnh kia, hàng lông mi hơi hơi chớp động, dường như đang im lặng suy nghĩ.

Lòng Hứa Tri Mẫn hơi dao động, đột nhiên cô nghĩ có nên nói tên của cô giáo cho anh ta biết hay không, cô nói: “Bác sĩ Tiểu...”

Tiểu Kỳ bỏ tấm ảnh vào lại trong túi, quay đầu, anh ta nói: “Điện thoại của cô hết pin, lại còn là loại cũ, chúng tôi tìm không tìm thấy loại sạc hay cục pin nào thích hợp, chúng tôi cần phải thông báo cho người nhà hoặc là bạn của cô.”

Hứa Tri Mẫn không trả lời.

Tiểu Kỳ bình thản nói: “Tôi cho cô chút thời gian để suy nghĩ. Nếu cô vẫn giữ thái độ như trước thì tôi sẽ lựa chọn dùng phương thức khác để báo cho người nhà hoặc bạn của cô.”

“??” Hứa Tri Mẫn mở miệng: “Tôi muốn xuất viện.”

“Không thể.”

“Tôi đã thấy tốt hơn nhiều rồi.”

“Cô chỉ là nhất thời thuyên giảm thôi.”

“Vậy cuối cùng thì tôi bị bệnh gì?”

Tiểu Kỳ hơi dừng lại rồi nói: “Tôi đã nói rồi, chưa kiểm tra xong, tôi không thể đưa ra chẩn đoán chính xác. Cô cũng làm trong ngành mà ngay cả đạo lý cơ bản này cũng không hiểu sao? Đó là bởi vì...” Đang nói nửa chừng, Tiểu Kỳ đột nhiên ngừng lại, trong lòng bỗng thấy cảnh giác, cô rất thông minh, chen vào.

“Vì cái gì?”

“Đêm nay cô cứ nghỉ ngơi trước, nhớ không được xuống giường. Chờ ngày mai cô làm kiểm tra, tôi sẽ nói cho cô. Hiện tại nếu muốn tôi nói chẩn đoán này với cô thì cũng chỉ là ‘Khả năng’, còn khả năng gì thì tôi sẽ không nói.” Tiểu Kỳ rất kiên quyết. Với kinh nghiệm lâm sàng phong phú của anh ta thì ca bệnh này là điển hình của người bệnh miễn cảm, hơn nữa còn là trường hợp người cùng ngành khiến người ta đau đầu nhất. Việc cấp bách hiện tại ngoài chữa bệnh thì còn phải tìm được người thân của cô.

Hứa Tri Mẫn thấy thương lượng thất bại liền nói: “Cám ơn.” Làm làm như thành thành thật thật khép mắt lại.

Chờ bệnh tình của cô ổn định, Tiểu Kỳ mới rời đi, trước đó còn dặn đi dặn lại y tá phòng bệnh: “Để ý đến bệnh nhân này, tôi lo cô ấy sẽ xảy ra chuyện.”

Y tá gật đầu đồng ý. Nhưng đến nửa đêm, khu bệnh có bệnh nhân cần cấp cứu, đợi đến khi xong việc một lúc mới hoàn hồn nhớ lại lời Tiểu Kỳ nói, y tá kia liền chạy đến phòng bệnh của Hứa Tri Mẫn xem thì thấy bệnh nhân đúng là đã nhân lúc các cô không đề phòng đã trốn mất. Trên bàn chỉ lại một ít tiền và một tờ giấy, chữ rất đẹp, trên đó viết: “Bác sĩ Tiểu, xin cho tôi về suy nghĩ lại, tôi sẽ quay lại tiếp tục khám bệnh.”

Hơn hai giờ chiều, Viên Hòa Đông đến sân bay thủ đô. Từ đêm qua đến nay vẫn không liên lạc được với Hứa Tri Mẫn, anh và Mặc Thâm đều có chung một nỗi lo. Bước nhanh qua đại sảnh sân bay, trái tim anh đột nhiên rơi mất một nhịp, sững sờ dừng bước. Anh chậm rãi quay đầu, nhìn hành khách vội vàng đăng ký, trong nháy mắt, dường như anh nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp của cô, ngẫm nghĩ anh lại thấy không đúng, cô có mái tóc dài đen tuyền, mà người nọ thì lại là tóc ngắn, lắc đầu thở dài, Viên Hòa Đông xách túi hành lý lên tiếp tục đi gấp rút.

Anh không hề biết, cô gái mà anh nhìn thấy đúng là Hứa Tri Mẫn. Hứa Tri Mẫn trở mắt nhìn Viên Hòa Đông càng đi càng xa, một tiếng “sư huynh” muốn thốt ra lại bị cơn đau đột ngột, dữ dội ở ngực nhắc nhở. Trước khi trốn khỏi bệnh viện, cô đã đặc biệt đi đến trạm y tá đọc bảng danh mục bệnh nhân nhập viện treo trên tường, phía trên có đánh số giường của cô, ghi chú rõ chẩn đoán là sa van ba lá, nghi ngờ kết hợp với bệnh tim bẩm sinh. Làm sao cô có thể quên bài “Tổng biệt” của Viên Hòa Đông chính là thời cho cô em gái đáng thương vì bị bệnh tim bẩm sinh mà qua đời của anh?

Cô cắn răng nuốt cơn đau xuống, kéo túi hành lý nhỏ bước trên con đường trở về nhà.

Lương Tuyết buồn rầu nắm chặt tay lái. Bạn họ cũ mấy năm không gặp đột nhiên nói muốn trở về, cô tất nhiên là rất vui. Nhưng mà đang nói chuyện lại nghe Hứa Tri Mẫn bật khóc khiến cô rất sợ hãi.

Trong ấn tượng của cô, cô bạn thân nhất quen từ hồi trung học tên Tri Mẫn này, người cũng như tên rất lý trí. Cô chưa bao giờ thấy, cũng chưa bao giờ nghe Hứa Tri Mẫn khóc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến Hứa Tri Mẫn khóc như thế? Điều đầu tiên Lương Tuyết nghĩ đến là: “Tên khốn Mặc Thâm kia bắt nạt cậu?”

“Không có.” Hứa Tri Mẫn hít nước mũi: “Lương Tuyết, chuyện mình về nhà nhất thiết không được nói với nhóm Mặc Thâm, bằng không, mình sẽ thật sự hận cậu đấy.”

Đã dùng đến cả chữ “hận” này rồi thì cô có muốn lên đi mật báo cũng không được. Lương Tuyết gãi gãi đầu, nói: “Được rồi, mình không nói. Cậu tới nơi thì nói cho mình biết, mình lái xe của công ty đến đón cậu.”

“Tạm thời không mua được vé máy bay bay thẳng về quê nên mình sẽ ngồi máy bay về thành phố R trước, sau đó chuyển sang xe bus về quê, chắc khoảng mười một giờ đêm nay sẽ tới trạm vận chuyển hành khách của thị xã.”

Phục hồi lại tinh thần, Lương Tuyết dừng xe ở gần cửa trạm vận chuyển hành khách của thị xã. Trên bầu trời có mấy ánh sáng sao lưa thưa, gió se se lạnh, Hứa Tri Mẫn vừa bước chân lên mảnh đất quê hương xa cách từ lâu thì bước chân có chút bất ổn. Tờ giấy nắm trong tay cũng rơi xuống đất, cô xoay người đưa tay nhặt lại bị một cơn gió ủa tới, giật lấy tờ giấy trong tay cô. Một bàn tay khác vào lúc này kịp thời giúp cô nhặt giấy lên, Hứa Tri Mẫn ngẩng đầu, lại nhìn thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Lương Tuyết.

“Cậu viết gì trong này vậy? Lại còn ghi tay nữa?” Lương Tuyết vội vàng xẹt qua mấy chữ trên tờ giấy mà cau mày. Hứa Tri Mẫn hoảng hốt, vội vàng giật lại, vò thành một cục rồi nhét vào trong túi áo măng tô.

Lương Tuyết nương theo ánh đèn đường, nhìn thật kỹ gương mặt gầy gò của Hứa Tri Mẫn, quanh mắt vẫn chưa hết sưng, cô lại nhớ tới cuộc điện thoại của Mặc Hàm vào 4, 5 giờ chiều nay. Mặc Hàm nói bọn họ mất liên lạc với Hứa Tri Mẫn, nếu Hứa Tri Mẫn có liên lạc với cô thì làm ơn báo cho bọn họ biết.

Lúc đó cô hỏi: “Có phải anh cậu đã làm chuyện gì xấu xa rồi không?”

Mặc Hàm sững sốt, nói: “Ba mẹ mình đã tính đặt rượu mừng cho anh ấy với chị Tri Mẫn rồi. Thực ra là bọn mình có hơi lo lắng cho sức khỏe của chị ấy. Viên sư huynh đến Bắc Kinh tìm chị ấy thì người ở trong ký túc xá bảo chị ấy đã xin giáo viên hướng dẫn nghỉ mấy ngày, không biết là đi đâu, mà người trong ký túc xá cũng thừa nhận là chị ấy bị cảm rất lâu rồi mà không thấy khỏi. Anh mình nghe được tin này cũng sắp phát điên rồi.”

Lương Tuyết theo lời hứa, không nói cho Mặc Hàm biết chuyện Hứa Tri Mẫn về quê. Nay nhìn thấy vẻ ốm yếu của bạn tốt, lại nhìn thấy tờ giấy bạn tốt tự tay viết muốn một dao chặt đứt tình cảm với Mặc Hàm. Mặc Hàm phủ nhận chuyện có người thứ ba, vậy chỉ có thể là chuyện bệnh tật.

Trong lòng cô có hơi khó chịu, so với bị người thứ ba nhảy vào phá thì chuyện bệnh tật liên quan đến tính mạng dường như lại càng khiến người ta lo lắng hơn. Lương Tuyết nhận túi hành lý của bạn tốt rồi nói: “Cậu đã nói cho người trong nhà biết chưa?”

“Có nói là sẽ về nhà ở vài ngày.”

“Cậu tính gạt luôn cả người trong nhà sao?”

Hứa Tri Mẫn dứt khoát nói: “Lương Tuyết!”

“Nếu cậu lo chuyện tiền thì cần bao nhiêu tiền mình sẽ đi gom giúp cậu.”

“Mình...”

“Trước tiên là cứ ở lại đã, mình không ép cậu, mình cũng không biết mình có thể làm gì, nhưng một khi cậu quyết định muốn nhập viện phải nộp tiền thì cậu nhất định phải nói với mình.”

Tình bạn là gì? Chính là đây. Hứa Tri Mẫn không thể kiềm chế mà ôm chặt vai Lương Tuyết. Trong đêm đông lạnh thấu xương thế này mà lòng cô lại thật ấm áp

Tục ngữ có câu: việc không quan tâm, quan tâm sẽ bị loạn. Hứa Tri Mẫn biết rõ cô không thể tiếp tục kéo dài tình trạng bệnh, trốn khỏi bệnh viện cũng không đúng, nhưng đột nhiên biết mình bị bệnh nặng, trong lòng cô nhất thời không chịu đựng được, hơn nữa nếu thật sự là dị tật tim thì cần phải mổ, mổ là một chuyện, còn cả chuyện viện phí, chi phí điều trị nữa? Cho dù bạn bè có giúp một tay thì việc học tập và làm việc sau này của cô phải tính làm sao? Cô cố gắng lâu như vậy, tháng Một sẽ tới kỳ thi rồi mà mọi tâm huyết đã bỏ ra lại sắp đổ vỡ trong gang tấc.

Về đến nhà, ngay cả nửa chữ cô cũng không dám nói với người nhà, làm sao cô có thể để ba mẹ hai mái đầu đã lấm tấm bạc đi lo lắng cho cô cơ chứ? Người trong nhà chỉ biết là cô nhớ nhà nên về thăm người thân. Quả thật là cô cũng nhớ nhà, ở bên ngoài cố gắng lâu như vậy nên về đến nhà, được ăn miếng cơm mẹ nấu khiến nước mắt cô lại rưng rưng. Em trai đã vào tiểu học, cũng rất hiểu chuyện, vừa gấp đồ ăn cho cô vừa nói: “Chị, mấy món này ở Bắc Kinh không có đâu, chị ăn nhiều một chút.”

Cô vuốt đầu em trai, nói: “Chị dẫn em đi mua cặp sách mới nhé?”

Quầy văn phòng phẩm vào loại tương đối tốt trong toàn thị trấn đều tập trung ở khu vực trường Trung học Thực Nghiệm. Hai chị em ăn cơm tối xong liền phấn khích lên xe bus. Ở trên xe, cô nhìn thấy một nam

sinh trường trung học Thực Nghiệm đang ngồi ở bên cửa sổ kế bên, bộ đồng phục màu nâu sẫm ấy đập ngay vào mắt cô, nhắc cô nhớ tới cảnh ngày xưa lần đầu tiên cô gặp anh.

Trái tim đau đốn như xát muối khiến cô thất tha thất thểu ngã ngồi lên ghế. Em trai còn nhỏ tuổi khó hiểu nhìn cô, lo lắng đỡ cánh tay cô.

Cô lắc đầu với em trai, cố gắng cười mà nói: “Không sao đâu, em ngồi xuống đi.”

Xe đến nơi, cô chọn cho em trai một cái cặp sách Snoopy màu xanh dương. Em trai cô chỉ vào Snoopy nói: “Em rất thích con chó này, chị có từng nuôi chó chưa? Mẹ nói người ở thành phố lớn đều nuôi mấy con Chihuahua nhỏ rất đẹp.”

Hứa Tri Mẫn cười nói: “Chị chỉ nuôi một chú mèo con tên là Tiểu Mao Cầu.” Nhắc tới chú mèo con thích quần lầy mình, cô lại thoáng mỉm cười.

Trên đường cùng em trai về nhà, cô lại nhìn thấy vườn hoa Nguyệt Hoa trước kia. Ngày đó nghe Lương Tuyết nói, Kiều Tường đi theo chú cậu ta ra nước ngoài làm ăn, hơn nữa còn đính hôn với bạn gái đã quen nhiều năm. Có điều, bởi vì là liên hôn vì làm ăn nên Lương Tuyết không xem trọng. Hứa Tri Mẫn vì mất đi tình bạn với Kiều Tường mà lại thấy đáng tiếc.

Lương Tuyết nói: “Kiều Tường từ sau chuyện say rượu hồi đại học đó vẫn luôn ngại gọi điện cho cậu.”

Hứa Tri Mẫn khẽ giật mình, ngay sau đó thì được biết công ty chú Kiều Tường chủ yếu là kinh doanh bất động sản. Từ “Bất động sản” này khuấy động trí nhớ của Hứa Tri Mẫn, khi đó Mặc Thâm từng nói muốn bán cho ông vua mới của giới bất động sản Vương Hà Kỳ và con gái trùm bất động sản Trần Xảo Yến một cái nhân tình. Nói cũng khéo, vị hôn thê của Kiều Tường lại là em gái của Trần Xảo Yến.

Lương Tuyết nói: “Mặc Thâm đúng là rất... Thật ra anh ấy cũng là lo cho cậu.”

Hứa Tri Mẫn không dám nghĩ tiếp nữa. Có khi, cô đứng ra không đoán được anh. Cho dù như thế, tình cảm của cô đã cho đi thì cũng như nước đã đổ rồi khó lòng mà lấy lại. Cô phải suy nghĩ cho tương lai của cô, bởi vậy, lúc ở trên xe bus bởi vì khó kiềm chế được nỗi đau đốn trong lòng mới tự tay viết tờ giấy đó.

Cô không tự chủ được mà kéo tay em trai, xoay người đi vào trong tiểu khu Nguyệt Hoa, chậm rãi đi dọc theo con đường năm đó anh đã nắm tay cô chạy trốn, mỗi một câu anh đã nói, mỗi một vẻ mặt của anh lại theo từng bước chân hiện về trong suy nghĩ của cô, càng đi càng nhớ, nỗi nhớ như tràn ngập khắp cõi lòng, ăn sâu vào tận xương tủy cô. Cuối cùng, cô giật mình hiểu ra tất cả đều do tự cô suy đoán, anh sẽ không đính hôn với Mặc Như Yến, cô cũng không thể về quê tìm một người đàn ông “không cần phải quá yêu”. Bởi vì cô là Hứa Tri Mẫn, là Hứa Tri Mẫn mà anh yêu, là người sẽ không dễ dàng khuất phục trước khó khăn, cho dù là bệnh tật!

Hít vào một hơi, cô lấy tờ giấy tự tay viết từ trong túi ra, đọc kỹ lại lần nữa, cảm thấy thứ này tuyệt đối không thể giữ lại nên cô liền tự tay ném mạnh vào thùng rác, để bóng tối nuốt chửng lấy nó.

Cùng em trai về đến nhà, tâm trạng của cô đã bình tĩnh như xưa. Cô đã nghĩ kỹ rồi, trước tiên là về Bắc Kinh tham gia kỳ thi thạc sĩ vào tháng một, rồi tiến hành điều trị. Cô tin bác sĩ Tiểu có thể thông cảm, về phần nhóm Mặc Thâm, chờ thi xong cô sẽ tìm một lúc nào đó hợp lý rồi nói sau.

“Tri Mẫn.” Hứa Tri Mẫn vừa vào cửa mẹ cô đã vội vàng ra đón: “Con mau gọi điện cho chị dâu con đi!”

“Chị dâu?” Hứa Tri Mẫn kinh ngạc.

“Con bé gọi điện cho con không được, nó tìm con cũng lâu lắm rồi, tìm đến nhà mình, mới biết con về nhà.” Mẹ cô thở một hơi rồi nói tiếp: “Anh họ con bị tai nạn giao thông!”

Hứa Tri Mẫn vịn khung cửa, khóe miệng run run, nói: “Mẹ, mẹ nói gì vậy?”

“Anh họ con bị thương nặng, dưới bệnh viện vừa thông báo bệnh tình nguy kịch!”

Hứa Tri Mẫn vội vàng chạy tới điện thoại bàn. Bởi vì không nhớ được số điện thoại của Vu Thanh Hoàn nên cô gấp gấp lục tìm di động đã hai ba ngày nằm trong túi, khởi động máy, tìm số rồi gọi, kết quả là điện thoại lại hết tiền, cô đành phải gọi lại bằng điện thoại bàn.

“Tri Mẫn hả? Sao em lại tắt máy!” Vu Thanh Hoàn nhận được điện thoại của cô liền không khỏi hô to: “Chị cứ nghĩ đến em cũng xảy ra chuyện rồi đấy!”

“Chị dâu, em xin lỗi.” Hứa Tri Mẫn hít hít mũi, “Anh họ sao rồi ạ?”

“Bác sĩ toàn nói mấy từ chuyên ngành chị nghe mà không hiểu chút nào, chị chỉ biết là anh ấy bị thương rất nặng.”

Giọng nói nghẹn ngào của Vu Thanh Hoàn truyền đến, kèm theo đó là tiếng sụt sịt. Hứa Tri Mẫn từ đó mà biết được từ đầu đến cuối vụ tai nạn. Giữa trưa, Kỷ Nguyên Hiên ngồi xe công của trường đi công tác về, ai ngờ xe đi trên đường cao tốc thì gặp tai nạn giao thông, lái xe và phó trưởng bộ môn thể dục đi cùng anh tử vong ngay tại chỗ, Kỷ Nguyên Hiên là người duy nhất sống sót, được xe cứu thương đưa đến cấp cứu ở một bệnh viện ngoại thành cách trung tâm thành phố R không xa. Lúc này anh đang được phòng bệnh của bệnh viện giám sát ổn định chỉ số sinh tồn. Bác sĩ nói là mắt bị thương, bị gãy mấy đoạn xương sườn, cả tim cũng bị tổn thương..., tóm lại là cần mổ. Ngoại thương vùng ngực nghiêm trọng như thế nên bác sĩ bệnh viện ngoại thành đề nghị chuyển tới bệnh viện trong thành phố phẫu thuật sẽ tốt hơn, đương nhiên, phải do người nhà liên hệ trước với bệnh viện tốt.

Khoa ngoại lồng ngực của bệnh viện tỉnh là nổi tiếng nhất tỉnh. Vu Thanh Hoàn nghĩ tới nghĩ lui trong đám bạn bè chỉ có Hứa Tri Mẫn và anh em Mặc gia là làm việc ở bệnh viện tỉnh, vốn định tìm Mặc gia hỗ trợ, nhưng Dương Minh Tuệ lại đi công tác nước ngoài nên không thể liên lạc được.

Hứa Tri Mẫn không kịp lo lắng đến bệnh của mình đã vội vàng đồng ý: “Chị dâu, chị đừng lo quá, em sẽ lập tức đến thành phố R, sắp xếp cho anh họ chuyển viện. Di động của em hết tiền nên bên đó có gì chị nhớ gọi cho em.”

Cô vợ đại vãi bộ đồ rồi nhét vào trong túi hành lý, khóa mắt lại lướt qua hộp trang sức anh tặng đang để ở trên bàn, trái tim cô lại nảy lên, đem nó bỏ vào trong túi. Xách túi hành lý gọn nhẹ lên, Hứa Tri Mẫn nói: “Mẹ, con phải đến thành phố R đây, mẹ nói với ba một tiếng giúp con.”

“Ừ, ừ.” Tiền con gái đến cửa nhà, mẹ cô nói: “Chú ý mọi chuyện con nhé.”

Hứa Tri Mẫn nhìn mẹ già tuổi đã lớn và em trai bé bỏng, cô nói: “Con sẽ quay lại!” Nói xong, cô giờ tay bắt taxi, chạy thẳng đến trạm vận chuyển hành khách.

“Tôi không giúp được em, em tự đi nói với Mặc Thâm đi.”

Nhìn Quách Diệp Nam ngồi ở trên ghế mà lòng Hứa Tri Mẫn đột nhiên thấy chán nản, Quách Diệp Nam tám phần là đã biết đến thị phi giữa hai nhà Kỷ – Mặc.

Chưa đến 15 phút, Mặc Hàm đã vọt vào văn phòng trước tiên, cậu ta la lên: “Chị Tri Mẫn!”

Hứa Tri Mẫn nhanh chóng quay người lại, phía sau Mặc Hàm là Mặc Thâm. Mặc Thâm giương mắt, nhìn thấy mái tóc dài đen tuyền anh yêu nhất giờ đã thành mái tóc ngắn dán chặt vào hai bên mặt tái nhợt của cô mà ngực anh như bị một con dao nhọn cắm thẳng vào vậy.

Hứa Tri Mẫn nhìn anh sắc mặt ngạc nhiên của anh thì nổi lòng thoáng chốc rồi bời, mọi lời nói đã chuẩn bị trước cũng tắt nghẹn không thể nào thoát ra khỏi cổ họng. Bàn tay cô run run tìm vật chống đỡ, cô không tự chủ được mà lùi lại phía sau nửa bước.

Về mặt này rõ ràng đã kích thích Mặc Thâm, anh đi thật nhanh về phía trước, cô còn chưa kịp co lại thì hai tay của anh đã nắm chặt hai cánh tay của cô, cô thở gấp, buộc mình phải bình tĩnh, anh nghe thấy tiếng hô hấp hỗn loạn của cô, lòng bàn tay cảm nhận cả người cô đang run rẩy thì đau lòng che khuất hết mọi bất mãn. Cho dù thế nào, anh vẫn còn có thể nhìn thấy cô bình an là đủ rồi, vậy là đủ rồi.

Vuốt ve bàn tay lạnh lẽo của cô, anh hơi cười: “Em nhớ anh?”

“Em...” Ánh mắt của cô hơi lảng tránh, không dám đối diện với đôi mắt sắc bén của anh, “Mặc Thâm, anh hãy nghe em nói, anh họ em bị tai nạn giao thông, bị thương rất nặng, cần phải chuyển viện để mổ.”

“Em muốn anh mổ cho Kỷ Nguyên Hiên?” Anh yên lặng nhìn cô: “Không thành vấn đề.”

Anh nhẹ nhàng bâng quơ khiến cô hoàn toàn bất ngờ. Cô sưng ra: “Vì sao?”

“Anh là bác sĩ, đương nhiên thấy cứu người quan trọng hơn.” Mặc Thâm lấy di động của mình ra, “Di động của em chắc là hết tiền rồi, dùng của anh, nhanh chóng cho bệnh nhân chuyển về đây, bệnh tình để lâu cũng không tốt!”

Sao câu cuối cùng này của anh lại như là đang nói với cô vậy nhỉ? Cô cuống quýt cầm lấy điện thoại của anh, do dự nhìn về phía Mặc Hàm, Mặc Hàm cũng nghĩ như anh trai, gật đầu nói: “Lúc phẫu thuật em sẽ hỗ trợ.”

Hứa Tri Mẫn đi qua bọn họ, ngồi xuống cầm lấy di động của Mặc Thâm nói chuyện với chị dâu. Ngón tay Mặc Thâm xẹt qua mái tóc ngắn của cô, một cảm giác đau đớn cùng cực làm anh gần như không thở nổi. Nửa giờ sau anh gọi điện cho Viên Hòa Đông, xác nhận cô ở Bắc Kinh có đến trạm xá khám một tháng nhưng bệnh vẫn không khỏi, lúc Viên Hòa Đông tham gia hội nghị thường niên, tính thông qua hội nghị hỏi thăm bác sĩ các bệnh viện lớn ở Bắc Kinh có ai nhận điều trị cho cô hay không.

Cô đúng là đồ ngốc, bị bệnh cũng một mình chịu đựng, nếu không phải Kỷ Nguyên Hiên gặp chuyện không may, không biết cô sẽ giấu cho đến khi nào? Không sao, anh sẽ chữa khỏi cho Kỷ Nguyên Hiên, chỉ cần Kỷ Nguyên Hiên ở đây một ngày, cô sẽ không thể không ở lại.

“Xe cứu thương sẽ xuất phát ngay, khoảng một tiếng nữa sẽ đến, bên kia có bác sĩ đi theo xe qua đây.” Hứa Tri Mẫn trả điện thoại di động lại cho Mặc Thâm. Mặc Thâm nhân cơ hội này nắm lấy tay cô, tay cô lạnh như đá, xem ra là phần cuối tuần hoàn không tốt.

“Mặc Thâm.” Cô thấp thỏm bất an, sợ anh đổi ý.

Mặc Thâm nói với em trai: “Em đi chuẩn bị phòng phẫu thuật trước đi, anh sẽ đi đón người.”

Mặc Hàm vội vã chạy về phòng phẫu thuật. Quách Diệp Nam hỗ trợ gọi Dương Sâm cùng tuyến hai về giúp, thu xếp phòng bệnh CCU cho bệnh nhân sau phẫu thuật.

Mặc Thâm kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô. Trong lúc chờ Kỷ Nguyên Hiên đến, anh xoa xoa bàn tay lạnh giá của cô, đặt hai tay của cô lên môi mà hôn. Cô âm thầm cắn môi. Anh cúi đầu thì thầm bên tai cô: “Sau khi anh mổ cho anh ta xong, tìm thời gian để em ở trước mặt anh mở cái hộp mà anh đã tặng cho em.”

“Em không...”

“Anh biết em có mang theo.”

Cô nhìn vào đôi mắt của anh, bên trong viết hai chữ “chắc chắn” rất rõ ràng. Cô khẽ nhếch môi, lại thấy Linh Linh xông tới nói: “Bác sĩ Mặc, phòng cấp cứu nói xe cứu thương chuyển viện đã đến.”

Hai người lập tức đến phòng cấp cứu đón bệnh nhân. Vu Thanh Hoàn nhảy xuống xe cứu thương, gọi: “Tri Mẫn.”

“Chị dâu.” Hứa Tri Mẫn tiến lên, nhìn thấy Vu Thanh Hoàn đỡ Kỷ Sở Lệ xuống xe thì ngập ngừng chào: “Di họ.”

“Tri Mẫn ơi, anh họ con...” Kỷ Sở Lệ lão đảo đi tới kéo tay cô, sau đó nhìn thấy Mặc Thâm ở phía sau cô, bà liền hỏi: “Cậu ta là...”

“Anh ấy là bác sĩ sẽ mổ cho anh họ.” Hứa Tri Mẫn khi giới thiệu lại cố ý không nhắc đến tên Mặc Thâm.

Kỷ Sở Lệ nheo mắt, nói: “Di hình như đã gặp vị bác sĩ này ở đâu rồi?”

Hứa Tri Mẫn bối rối cản tầm mắt của bà, cô nói: “Hiện tại quan trọng nhất là đưa anh họ vào phòng mổ, anh họ đâu rồi ạ?”

Xe cáng Kỷ Nguyên Hiên đang nằm được đẩy ra khỏi xe cứu thương. Hứa Tri Mẫn vừa thấy Kỷ Nguyên Hiên nhắm chặt mắt, miệng cắn ống thở mà trái tim bỗng dưng quặn đau, trước mắt bỗng tối xầm, Mặc Thâm vội vàng đưa tay chen vào dưới nách đỡ lấy cô, cô chậm chậm thở rồi nói với anh: “Không sao đâu.”

Kỷ Sở Lệ lúc này mới nghĩ ra liền chỉ vào Mặc Thâm, nói: “Cậu là người nhà họ Mặc...”

“Con trai cả của Mặc Chấn.” Mặc Thâm lạnh lùng nói, anh vốn không muốn giấu diếm thân phận của mình.

“A?!” Kỷ Sở Lệ hét lên một tiếng kinh thiên động, bà ôm ngực kêu gào.

“Mẹ.” Vu Thanh Hoàn đỡ lấy bà. Kỷ Sở Lệ một tay đẩy con dâu, một tay giữ chặt xe cang đang được đẩy vào trong bệnh viện: “Không! Tôi không thể để cậu ta mổ cho con tôi...”

“Mẹ!” Vu Thanh Hoàn nóng nảy la lên: “Đến lúc này rồi, mẹ cũng đừng so đo chuyện này nữa, Mặc Thâm là bác sĩ có tiếng, cậu ấy sẽ không...”

“Con làm sao mà biết cậu ta sẽ không! Mặc gia bọn họ tất cả đều là người nịnh hót lại giảo hoạt, Hiên là đứa con duy nhất của mẹ!”

“Cũng là người chồng duy nhất của con!”

Kỷ Sở Lệ lắp bắp nói: “Vậy sao con còn đồng ý...”

“Con tin bác sĩ Mặc sẽ cứu được chồng con.” Vu Thanh Hoàn dùng sức gỡ mười ngón tay Kỷ Sở Lệ đang nắm lấy xe cang, cô quay về hướng nhân viên y tế mà la lên: “Đẩy đi!”

Vì thế, bệnh nhân được đưa vào khu cấp cứu, sau đó lên thẳng phòng phẫu thuật ở lầu 3. Mặc Thâm nhỏ giọng nói với Hứa Tri Mẫn: “Chờ anh”, rồi theo sát xe cang rời đi. Vu Thanh Hoàn tiến lên trước hai bước, quay đầu nhìn Kỷ Sở Lệ quỳ gối trên nền xi măng lau nước mắt mà có chút do dự. Hứa Tri Mẫn nói với Vu Thanh Hoàn: “Chị dâu, chị đi đi, dì họ đã có em ở đây rồi.” Vu Thanh Hoàn yên lòng, chạy tới chỗ xe cang. Hứa Tri Mẫn đi đến bên Kỷ Sở Lệ: “Dì họ.”

Kỷ Sở Lệ liều mạng nắm chặt áo của cô: “Tri Mẫn, giờ phải làm sao? Cậu ta có thể ở trong lúc phẫu thuật cố ý làm cho anh họ con...”

Hứa Tri Mẫn ôm bà: “Không đâu, con lấy tính mạng của con ra đảm bảo thay Mặc Thâm.”

Kỷ Sở Lệ ngã vào trong lòng cô. Cùng với tiếng Kỷ Sở Lệ nức nở, trái tim của Hứa Tri Mẫn cũng bắt đầu âm ỉ đau. Đợi cảm xúc của Kỷ Sở Lệ hơi ổn định, Hứa Tri Mẫn nâng bà dậy, đi đến cửa phòng giải phẫu.

Dương Sâm cùng bác sĩ tuyến hai đã chạy tới. Nhìn thấy cô sư muội mắt tích lại xuất hiện, Dương Sâm nhin không được nhủu mày, nói: “Hứa Tri Mẫn!”

“Sư huynh.”

Dương Sâm trừng cô, nói: “Chờ anh phẫu thuật xong, em phải nói rõ ràng mọi chuyện với anh đấy!” Nói xong, anh ta vội vàng đi vào phòng giải phẫu.

Quách Diệp Nam nhìn Hứa Tri Mẫn vừa bị Dương Sâm quát đến rớt người lại, anh ta cười nhẹ nói: “Anh họ em nhập viện mổ ở đây, em chạy không thoát rồi, tôi khuyên em nên suy nghĩ vài phần khẩu cung trước đi, chờ anh họ em qua thời kỳ nguy hiểm, em hãy nói cho mọi người nghe.”

“Sư huynh!” Cô đã đau đầu lắm rồi mà tên Quách Diệp Nam này còn thêm dầu vào lửa, Hứa Tri Mẫn nhin không được mà nổi cáu.

“Không rảnh nói với em nữa, tôi còn phải gọi điện cho Viên sư huynh của em bẩm báo việc em đã quay lại.”

Nghe nói Viên Hòa Đông ở Bắc Kinh vì tìm cô mà bốn ba khắp nơi, Hứa Tri Mẫn lại càng cảm thấy có lỗi.

Ở Bắc Kinh, Viên Hòa Đông nhận được tin cô vẫn mạnh khỏe thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, anh nói: “Cô ấy không sao là tốt rồi, hội nghị chấm dứt là mình sẽ lập tức về ngay.”

Anh vừa gác điện thoại đã có người gõ cửa. Viên Hòa Đông mở cửa phòng, nhìn thấy là cô giáo Lâm mà anh nhờ đi tìm Hứa Tri Mẫn, vì thế anh nói: “Cô Lâm, vừa nãy đồng nghiệp của em ở thành phố R nói là đã tìm được cô ấy.”

Cô Lâm cũng kinh ngạc: “Trùng hợp quá, tôi cũng dẫn theo một người nói là đã gặp cô ấy.” Sau đó giới thiệu người đàn ông đi theo phía sau: “Giáo sư Tiểu Kỳ.”

“Thầy Tiểu.” Viên Hòa Đông vô cùng kinh ngạc. Lúc anh cùng với đám người Mặc Thâm đến bệnh viện Fu Wai bồi dưỡng, Tiểu Kỳ từng là một trong những giáo viên hướng dẫn bọn anh. Có điều, Tiểu Kỳ chủ yếu tập trung vào ngoại tim, kỹ thuật thượng đẳng, lại còn đặc biệt bắt bẻ học trò, trong rất nhiều học trò

khoa ngoại anh ta chỉ vừa ý với Mặc Thâm. Tiểu Kỳ là kiểu bác sĩ thích lang thang diễn hình, chưa bao giờ làm việc cố định ở bệnh viện nào. Viên Hòa Đông thời gian trước có nghe Mặc Thâm nói Tiểu Kỳ đã rời khỏi Fu Wai, đến bệnh viện Liên minh.

“Tôi đang ở bệnh viện Liên minh.” Tiểu Kỳ nói: “Mới mấy ngày trước có nhận một bệnh nhân, bệnh nhân này rất xảo quyệt, vào một đêm chúng tôi không cẩn thận liền trốn khỏi bệnh viện. Tôi theo ngành y lâu như vậy, mà đây là lần đầu tiên bị bệnh nhân bỏ rơi, đây không phải là vấn đề thể diện mà chủ yếu là vì bệnh tình của bệnh nhân không cho phép bệnh nhân bỏ trốn, tôi đành phải đi tìm, cũng nhờ người tìm giúp. Hôm nay gặp được cô giáo Lâm, cô ấy nói cậu cũng đang tìm ai đó, mà tên lại vừa vặn trùng khít với người tôi muốn tìm.”

Viên Hòa Đông giật mình, biến sắc: “Tri Mẫn đến chỗ thầy khám bệnh?”

“Đi vào rồi nói, bệnh của cô ấy không thể nói trong chốc lát. Đương nhiên, đầu tiên tôi muốn xác định người tôi muốn tìm với người cậu nói có phải là cùng một người hay không.”

“Cô không thích chụp ảnh.”

“Chữ viết cậu có nhận ra không?” Tiểu Kỳ đưa tờ giấy Hứa Tri Mẫn để lại cho Viên Hòa Đông xem: “Cô ấy trước đó đã đến khám ở trạm xá.”

Trái tim Viên Hòa Đông nhanh chóng trầm xuống. Hứa Tri Mẫn thật sự là bị bệnh, hơn nữa nghiêm trọng đến mức bị Tiểu Kỳ bắt nhập viện.

“Thầy Tiểu, chẩn đoán của thầy...”

“Có thể chẩn đoán chính xác là sa van hai lá. Tôi chỉ sợ bệnh tình của cô ấy đang nhanh chóng chuyển biến xấu, bất cứ lúc nào cũng có khả năng đột tử.”

“Đột tử?” Viên Hòa Đông kinh ngạc la lên.

Thành phố R.

Cuộc phẫu thuật cho Kỷ Nguyên Hiên vẫn đang tiến hành, nơi chân trời cũng đã bắt đầu rạng lên chút ánh sáng. Hứa Tri Mẫn lo lắng chị dâu và di họ bỏ mặc cơ thể mà chạy tới căn tin bệnh viện xách mấy phần điểm tâm lên lầu. Đi lên cầu thang mà bước chân của cô cứ nặng như chì. Khuyến di họ uống ly sữa đậu nành, chị dâu bẻ một nửa cái bánh bao ra đưa cho cô. Hứa Tri Mẫn ngậm miếng bánh nhỏ trong miệng mà gian nan nuốt xuống. Cửa phòng phẫu thuật mở rộng, Kỷ Nguyên Hiên được đẩy ra ngoài. Ba người vây quanh giường bệnh, lo lắng không thôi.

“Được rồi, người nhà xin tránh ra, bệnh nhân phải đưa vào phòng bệnh CCU.” Nhân viên y tế đẩy giường bệnh khuyến nhủ: “Có vấn đề gì có thể hỏi bác sĩ phẫu thuật.”

Mặc Thâm đi ra, đi đằng sau là Dương Sâm. Kỷ Sở Lệ làm như không thấy Mặc Thâm, lập tức đi về phía Dương Sâm, nói: “Xin hỏi bác sĩ con tôi thế nào rồi? Có cứu được không?”

Dương Sâm chẳng hiểu đầu đuôi, cất lời giải thích: “Bác sĩ mổ chính không phải tôi mà là bác sĩ Mặc.”

“Xương sườn gần lá phổi bên phải bị gãy, xuất huyết khá nhiều, chúng tôi đã phẫu thuật vá phổi cho anh ta. May là anh ta chỉ bị gãy xương sườn bên phải, còn bên trái không sao. Nhờ vậy khả năng tổn thương ở tim không lớn. Những việc khác, cứ vào CCU quan sát trước rồi nói sau.” Mặc Thâm nói.

Ba người phụ nữ cuối cùng cũng có thể buông tảng đá trong lòng xuống. Vu Thanh Hoàn hết lời cảm ơn. Kỷ Sở Lệ trước khi đi mới không tình nguyện mà nói một câu “cảm ơn”.

Kỷ Nguyên Hiên được đưa vào phòng giám sát. Được bác sĩ cho phép, Kỷ Sở Lệ ở đầu giường trông con trai. Vu Thanh Hoàn cùng Hứa Tri Mẫn vội vàng làm thủ tục nhập viện. Đến giữa trưa, Hứa Tri Mẫn xách hai túi đồ dùng hàng ngày to đùng trở lại phòng bệnh, hai anh em Mặc gia đứng ở cuối giường im lặng, chăm chú nhìn Kỷ Nguyên Hiên. Kỷ Sở Lệ dù không vui nhưng cũng không thể đuổi bác sĩ điều trị cho con trai đi. Mặc Hàm chủ động đón lấy đồng hồ trong tay Hứa Tri Mẫn, cậu ta nói: “Chị Tri Mẫn, sắc mặt chị xấu quá, chị đi nghỉ đi.”

“Không sao, chị muốn nhìn anh họ xem anh ấy đã qua khỏi thời kỳ nguy hiểm chưa?”

Mặc Thâm nói xen vào: “Tình hình của anh ta rất ổn định, có điều dưỡng quan sát chặt chẽ, không cần có đông người nhà ở lại phòng bệnh tránh làm tăng nguy cơ bệnh nhân bị nhiễm trùng.”

“Vậy thì dì họ, dì đi nghỉ ngơi đi, con ở đây cho.”

Mặc Thâm cuối cùng không thể nhịn được nữa, giữ chặt cô, nói: “Em đã đồng ý cái gì với anh?”

Kỷ Sở Lệ thấy thế thì trờn lớn mắt: “Cậu muốn nói gì với cháu gái tôi? Tôi cảnh cáo cậu, cậu buông tay ra!”

“Đây là chuyện giữa tôi với cô ấy.”

“Cái gì chuyện của cậu? Mặc gia các người không một ai tốt!”

“Dì họ!” Hứa Tri Mẫn ngăn bàn tay Kỷ Sở Lệ đang đưa lên: “Mặc Thâm không phải là người như thế đâu ạ.”

“Sao con cứ bảo vệ cho thằng đó thế?”

“Anh ấy là người con thích.” Tự nhiên buột miệng, Hứa Tri Mẫn cũng không ngờ được mình lại đột nhiên thổ lộ như vậy.

“Trời ạ!” Kỷ Sở Lệ vỗ trán, “Con thích ai không được? Sao lại có thể thích nó chứ?”

Mặc Thâm cũng mặc kệ Kỷ Sở Lệ tranh cãi âm ỉ thế nào cũng được, anh chỉ biết là anh và Hứa Tri Mẫn gian khổ nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng đợi được những lời này của cô. Quay mặt cô qua, đôi mắt anh thể hiện rõ nỗi khát khao, nói: “Có thể nói lại câu em vừa mới nói một lần nữa không?”

Hứa Tri Mẫn mắt tự nhiên, nói: “Sao mà được, lời này cả đời chỉ có thể nói một lần thôi!”

Mặc Thâm mỉm cười, nói: “Chữ quan trọng nhất em còn chưa nói mà.”

“Em có thể làm chứng, trong câu vừa rồi không có chữ đó.” Mặc Hàm vội vàng phụ họa.

Hứa Tri Mẫn trừng Mặc Hàm, nói: “Em càng ngày càng dối trá, cẩn thận chị mách bạn gái em.”

Mặc Hàm vuốt cằm, nói: “Bạn gái em ở bệnh viện nhi đồng, muốn em cho số điện thoại của cô ấy không?”

“Em tưởng chị không dám sao?” Hứa Tri Mẫn càng lúc càng lúng túng, đương nhiên hai anh em kia lúc này dù thế nào cũng phải buộc cô phun ra cái chữ không thể kia.

May mắn, khoa gây mê gọi bọn họ về ký biên bản phẫu thuật đêm qua mới giải thoát cô khỏi tình huống khó xử. Đang chạy đi thì Mặc Hàm quay lại dặn Hứa Tri Mẫn: “Đợi lát nữa cùng nhau ăn cơm trưa.”

Thấy bọn họ đi rồi, Hứa Tri Mẫn mới nói với Kỷ Sở Lệ: “Dì họ.”

Kỷ Sở Lệ xua tay, nói: “Dì không quản được con, có gì thì con cứ nói với mẹ con ấy, ba mẹ con là họ hàng với chúng ta, dì thấy, với sự giàu có của Mặc gia bọn họ, ba mẹ con cũng sẽ không phản đối con qua lại với cậu ta đâu.”

Hứa Tri Mẫn biết Kỷ Sở Lệ đang giận, liền lựa lời nói vài câu: “Dì họ, những chuyện khác chúng ta không nói nhưng mà cái mạng này của anh họ là do Mặc Thâm cứu lại?”

“Nó là bác sĩ thì phải cứu người.”

“Vậy dì còn giận anh ấy cái gì? Giận anh cứu anh họ sao?”

Kỷ Sở Lệ thở phì phì nói: “Thôi bỏ đi, dì không nói lại con.”

Vu Thanh Hoàn đã quay lại, nói giúp Hứa Tri Mẫn: “Mẹ, con thấy mẹ tức giận chỉ làm tổn hại tới sức khỏe của mình thôi.” Sau đó lại nói đến chuyện sáng nay Mặc gia biết Kỷ Nguyên Hiên xảy ra chuyện liền lập tức gọi điện thoại hỏi thăm thương tích của Kỷ Nguyên Hiên, còn nói Mặc gia cho dù thế nào cũng sẽ cố gắng giúp.

Kỷ Sở Lệ vẫn bướng bỉnh nói: “Đó là cáo chúc tết gà đấy.”

“Con với Tri Mẫn cho rằng con cáo đến chúc tết gà này rất tốt đó, không phải đã cứu chồng con một mạng rồi sao.”

Kỷ Sở Lệ vẫn muốn phản bác thì lúc này Kỷ Nguyên Hiên ở trên giường lại mở mắt, ngón tay giật giật.

Điều dưỡng gọi Dương Sâm đang ở gần đó chạy qua xem. Dương Sâm cẩn thận kiểm tra một hồi rồi nói với các cô: “Tốt rồi. Lượng máu trong ống dẫn lưu rất ít, người cũng đã tỉnh lại, cơ bản thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm.”

Con trai tỉnh lại từ trong nguy hiểm tính mạng, Kỷ Sở Lệ cảm động đến nước mắt lưng tròng. Giờ khắc này, bà không thể không thừa nhận là người nhà họ Mặc đã cứu tính mạng con bà.

Hứa Tri Mẫn cùng Dương Sâm ra khỏi phòng bệnh. Đợi Dương Sâm thay đồng phục, hai người tới cửa khu điều trị. Nhóm Mặc Thâm cũng đang chờ.

“Không phải đến căn tin ăn cơm sao?” Hứa Tri Mẫn thấy bọn họ lái xe thì không khỏi thấp thỏm bất an. Ở cùng bọn họ càng lâu cô càng dễ để lộ chuyện bị bệnh.

Dương Sâm cùng Quách Diệp Nam lập tức nói đùa làm như phản bác cô: “Sao, anh họ em giờ thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, dù thế nào em cũng phải hỏi thăm những đại công thần bọn anh một chút chứ?”

Hứa Tri Mẫn bị lôi lên xe, đi đến một nhà hàng hải sản nổi tiếng ở gần đó. Máy người bọn họ gọi thực đơn, chỉ chọn mấy món tươi có tiếng. Hứa Tri Mẫn sờ sờ ví tiền, thật ra không phải cô xót tiền, vả lại cũng cần phải mời bọn họ ăn một bữa, cô chỉ sợ là mang không đủ tiền. Đầu ngón tay chạm vào tấm thẻ tín dụng, lúc này cô mới an tâm.

Đồ ăn được mang trên bàn, cô còn đang lau đĩa, đã có vài người gấp đồ ăn bỏ vào bát cho cô. Cô nhìn đồng đồ ăn đã chất thành một ngọn núi nhỏ trong bát thì cũng mơ hồ cảm nhận được bọn họ đang nghĩ gì, cô miễn cưỡng cười nói: “Mọi người đừng khách sáo.”

Quách Diệp Nam chỉ chỉ bát của cô, nói: “Chủ nhân là em phải động đũa trước, bọn tôi mới dám ăn.”

Hứa Tri Mẫn vừa nghe liền gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, nhai nhai rồi nuốt xuống. Cô ngẩng đầu thấy bọn họ ai cũng đang nhìn mình thì trong lòng càng lúc càng hoảng, lại không thể không miễn cưỡng tươi cười, “Sao ai cũng không ăn hết vậy?”

“Ăn chứ, em mời khách chúng tôi đương nhiên phải ăn.” Quách Diệp Nam ngoài miệng nói như vậy nhưng đôi đũa trong tay lại buông xuống: “Có điều, chúng tôi trước hết muốn nghe lý do em tắt máy cái đã.”

Giấu không được rồi sao? Yết hầu Hứa Tri Mẫn khô rát: “Thì do di động hết pin...”

“Sau đó nạp pin rồi lại quăng đi đâu mất?” Dương Sâm hừ một cái nói: “Hứa Tri Mẫn, em nghĩ em đang nói chuyện với ai vậy?”

Cô đương nhiên biết cô đang nói chuyện với một đám tri thức chuyên nghiệp, mà theo lời Dương Sâm nhắc nhở, cô cũng ý thức được sắc mặt và màu môi cô chắc chắn rất khó coi. Cô còn chưa nghĩ ra nên giải thích thế nào, thần kinh không khỏi căng lên, ngực lại khó chịu đến ho khan vài tiếng.

Mặc Thâm lập tức ôm lấy vai cô, muốn nhìn mặt cô một chút, anh nói: “Em thấy thế nào?”

“Không sao, uống một chút nước là được.”

“Uống một chút nước?”

Cô khoát tay. Thấy cô thở hổn hển nói không ra hơi, Mặc Hàm ở bên cạnh đưa tay qua muốn bắt mạch của cô. Hứa Tri Mẫn theo phản xạ muốn giẫy ra, cô nói: “Chị đã nói là không sao mà!”

Mặc Hàm sợ ngây người, những người còn lại cũng u ám. Hứa Tri Mẫn rất nhanh liền hiểu mình đã thất thố nên không ngừng tự trách: “Chị xin lỗi, Mặc Hàm, chị chỉ là...”

Mặc Thâm ôm chặt cô, nói: “Đi thôi.”

“Nhưng các anh còn chưa ăn?”

Bọn họ đưa cô ra ngoài ăn, mục đích là muốn thám thính chân tướng. Nay mọi người đều nhìn ra cô thật sự bị bệnh thì còn ai nuốt trôi cơm?

Trước khi rời đi bọn Quách Diệp Nam dặn Mặc Thâm: “Có việc thì phải báo ngay.” Mặc Thâm gật đầu, một mình lái cô ra ngoài xe.

“Em phải về bệnh viện trông anh họ.”

“Anh đưa em đi.” Mặc Thâm thấy cô như chú thỏ con đang sợ hãi bèn nín nổi bất an, vuốt mặt cô rồi cười nói: “Đừng quên, em còn chưa nói chữ kia đâu đó.”

Về mặt Hứa Tri Mẫn hơi dịu đi, bối rối nói: “Hai chữ với một chữ cũng vậy.” Nói xong cô vội vàng xoay người ngồi vào ghế trước.

38. Chương 38

Lại tắc xe. Mặc Thâm cầm tay lái mà nhúu chặt mày, anh phải làm thế nào mới có thể khiến cô chủ động nói thật? Nếu cô không chịu thì anh phải làm gì? Từ trước đến nay việc anh không muốn làm nhất chính là kiên quyết ép buộc cô.

Đạp phanh, cho xe vào chỗ đậu, anh xoay qua. Cô khẽ nghiêng người, hai mắt nhắm nghiền, trên gương mặt xuất hiện vết đỏ bất thường, rõ ràng là cô đã rất mệt. Lúc này anh đã quên mình là bác sĩ, sợ làm cô thức giấc nên chỉ đem áo khoác đắp lên vai cho cô. Từng có bao nhiêu lần, anh nói với chính mình là mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô như vậy đã là hạnh phúc rất lớn rồi. Nhưng mà, cho tới bây giờ, mọi sự kiên trì đều trở nên vô nghĩa.

Cô bị bệnh. Trực giác nghề nghiệp nói cho anh biết, bệnh lần này của cô rõ ràng không giống lần trước, lòng tin mạnh mẽ của anh đối với cô nhất thời dao động. Nhắm mắt lại, anh cảm di động đang rung lên.

“Mặc Thâm phải không? Mình là Viên Hòa Đông.”

Mặc Thâm xoay người, nhỏ giọng nói: “Là mình.”

“Có phải Hứa Tri Mẫn đang ở bên cạnh cậu không? Mình vốn tính báo cho cậu và Diệp Nam, nhưng cậu đang làm phẫu thuật, Diệp Nam lại bận, hiện tại giáo sư Tiểu Kỳ và mình đã về đến sân bay thành phố R, sẽ đến bệnh viện ngay lập tức.”

“Thầy Tiểu?”

“Tri Mẫn tìm thầy Tiểu khám bệnh, còn trốn khỏi phòng điều trị của bệnh viện Liên minh, cậu nghe cho kỹ vào này... canh chừng cô ấy, cô ấy không thể vận động mạnh, cũng không chịu được kích thích, những cái khác, bọn mình đến rồi nói sau.”

Trái tim Mặc Thâm theo đó cũng lạnh buốt. Lời Viên Hòa Đông nói đã chứng minh cho trực giác của một bác sĩ như anh là chính xác. Anh từng đi theo Tiểu Kỳ gần một năm, cũng hiểu biết phương thức xử lý bệnh nhân của thầy. Tiểu Kỳ sẽ không kiên quyết bắt bệnh nhân nằm viện, trừ phi ca bệnh bất cứ lúc nào cũng có khả năng đột tử.

Từ ghế bên cạnh vang lên tiếng cô ho nhẹ: “Đến rồi à?”

Mặc Thâm hít một hơi thật sâu: “Đến rồi.”

Nghe thấy giọng anh đặc giọng mũi, Hứa Tri Mẫn quan tâm nói: “Anh sao vậy?”

Mặc Thâm không biết phải nói như thế nào. Anh không sợ bất cứ ai đến cướp cô đi, cho dù đó là trở ngại Kỷ Nguyên Hiền hay là Viên Hòa Đông, nhưng lúc này lại là tử thần đang khí thế to lớn đến mang cô đi.

“Thâm?” Cô đưa tay đặt lên bờ vai của anh.

Anh đột nhiên quay người lại, từng nụ hôn nhỏ điên cuồng rơi lên trán cô. Cô bị hành động của anh dọa cho hoảng sợ: “Thâm, có chuyện gì sao?”

Anh không trả lời cô, mà lại lấy môi ngăn miệng của cô lại. Cô là của anh, không ai được cướp cô đi, anh tuyệt đối không để điều đó xảy ra.

Giữa trưa bãi đỗ xe im ắng, một cơn gió thu rì rào lướt trên sân bãi trống vắng, bên trong xe lại là một khối lửa nóng. Từ trong mãnh liệt quần quýt, anh chậm rãi đưa tay đến sát ngực cô, dùng lòng bàn tay cảm nhận nhịp đập trái tim cô. Cô mơ hồ mở mắt ra, đập vào mắt là con người anh đang sáng lấp lánh.

“Chúng ta đi lên đi.” Anh hít hít mũi, thật cẩn thận đỡ cô ra khỏi xe.

Lòng cô bắt đầu thấy nghi ngờ, anh đã biết gì rồi sao?

Sau đó Mặc Thâm vào văn phòng bác sĩ lấy đồ. Cô vốn định đến phòng bệnh thăm anh họ trước, nhưng lại lo lắng cho phản ứng kỳ lạ lúc nãy của Mặc Thâm. Cô hy vọng cô chỉ là hoa mắt nhìn nhầm, về mặt đau đớn đến chết kia của anh cả đời này cô cũng không muốn nhìn thấy.

Cô nhân cơ hội hỏi Dương Sâm kế hoạch điều trị tiếp theo cho anh họ, bất ngờ từ phía cuối hành lang lại xuất hiện bóng người quen thuộc đang vội vàng đi tới, nhìn thấy Viên Hòa Đông, cả hai người đều vô cùng kinh ngạc.

“A Viên, sao cậu lại về?” Dương Sâm kinh ngạc: “Hội nghị thường niên ở Bắc Kinh xong rồi à?”

“Chương trình hội nghị can thiệp nội tim đã kết thúc hôm qua, cho nên mình xin phép về trước.” Viên Hòa Đông trả lời, nhìn thấy mái tóc ngắn kia của Hứa Tri Mẫn hốc mắt anh không tránh khỏi hơi cay.

Hứa Tri Mẫn nghe nói như thế thì trong lòng cũng biết là anh vì chuyện của cô mới phải bỏn ba, vì thế cô thấy rất áy náy: “Sư huynh, em xin lỗi, em không ở Bắc Kinh.”

“Đúng vậy, em không ở Bắc Kinh. Anh ở sân bay thật ra đã thấy em nhưng không nghĩ tới em lại cắt tóc.”

“Sư huynh?”

Viên Hòa Đông cố nén nỗi đau trong lòng, lui qua một bên, nói: “Tri Mẫn, em thành thật nói cho anh biết, em có biết vị bác sĩ này không?”

Tiểu Kỳ lập tức xuất hiện từ phía sau lưng Viên Hòa Đông, Hứa Tri Mẫn mở to mắt.

“Cắt tóc ngắn.” Tiểu Kỳ cười cười: “Vậy chính là đã nghĩ thông suốt, quyết định nhập viện điều trị?”

Dương Sâm đứng ở một bên, nói: “Chuyện này... Thầy Tiểu, sao thầy lại từ Bắc Kinh đến đây?”

“Tìm một bệnh nhân chạy trốn khỏi bệnh viện.” Tiểu Kỳ lãnh đạm nói: “Tôi đã cảnh cáo cô không được xuống khỏi giường bệnh. Vậy mà cô không chỉ trốn khỏi bệnh viện mà còn ngồi máy bay, đi suốt đêm... Hứa Tri Mẫn, bây giờ cô vẫn có thể đứng ở trước mặt tôi đúng là kỳ tích.”

“Cũng chỉ là sa van hai lá thôi.” Hứa Tri Mẫn hít vào một hơi: “Chỉ cần uống thuốc đúng giờ sẽ không sao.”

“Cô quả thật rất thông minh, nhưng đã nhìn dòng chẩn đoán đầu tiên thì không thể không thấy dòng thứ hai.”

“Đó chỉ là chẩn đoán khả năng, không phải chẩn đoán chính xác.”

“Cô nói chuyện cũng lạnh lợi quá, Viên sư huynh của cô nói cô từng là cây hùng biện giỏi nhất trong nhóm hùng biện của trường.” Tiểu Kỳ nói xong câu này liền chuyển hướng qua Dương Sâm: “Mặc Thâm đâu?”

“Cậu ấy ở trong văn phòng bác sĩ.” Dương Sâm nói.

“Gọi cậu ta lại đây.”

Hứa Tri Mẫn hoảng hốt: “Bác sĩ Tiểu.”

Tiểu Kỳ nói: “Cô không thể ngăn tôi gọi cậu ta. Thứ nhất, Viên sư huynh của cô đã nói, cô và Mặc Thâm đang quen nhau; thứ hai, Mặc Thâm là học trò của tôi.”

“Mặc Thâm! Mặc Thâm!” Dương Sâm gọi hai tiếng.

Hứa Tri Mẫn thấy trốn không được nên hai con mắt nhìn chăm chăm cửa văn phòng. Lúc Mặc Thâm vừa đẩy cửa đi ra, thần kinh cô đang quá căng thẳng rồi cuộc cũng chịu không nổi, trước mắt bỗng nhiên tối xam, cô yếu ớt ngã đi.

Trong khoảnh khắc Mặc Thâm ngẩng đầu, chỉ thấy cô đột nhiên ngã đi. Mọi người hai bên đều không kịp đỡ chỉ có thể nhìn cô ngã xuống mặt sàn đá hoa lạnh như băng. Trên cái cổ xinh xắn của cô vẫn đang quấn cái khăn quàng cổ màu xám mà cái đêm anh thông qua kỳ thi cấp chứng chỉ hành nghề bác sĩ đã đưa cho cô, lúc này cái khăn cũng đang bắt lực mà rơi lỏng ra, trái tim anh cũng trong nháy mắt mà tan nát.

39. Chương 39

Quách Diệp Nam hết ca đêm vừa về nhà tắm rửa, liền nhận được điện thoại khẩn cấp của Dương Sâm: “Mau về lại bệnh viện, Hứa Tri Mẫn đang cấp cứu.”

“Cái gì?!”

“Tình hình rất khẩn cấp, phải lập tức làm can thiệp. Giáo sư Vương đi vắng, giáo sư Tân thì không chịu làm, A Viên muốn mạo hiểm thử một lần, cậu mau quay lại đi.”

Quách Diệp Nam không nói hai lời, túm lấy áo khoác, hỏa tốc chạy về khoa. Phòng bệnh CCU bị một đám đông người vây quanh, bởi vì bệnh nhân trước kia là đồng nghiệp nên ai nấy đều vô cùng căng thẳng. Quách Diệp Nam đẩy một người ra, chen vào phòng bệnh. Trước giường bệnh, Mặc Thâm nắm chặt một bàn tay Hứa Tri Mẫn, hai mắt đỏ bừng. Hứa Tri Mẫn khẽ động đậy mí mắt, lắc lắc đầu muốn cởi bỏ mặt nạ dưỡng khí: “Đừng... nói cho ba mẹ em biết...”

“Anh cầu xin em, đừng nói gì nữa, ráng giữ sức!” Mặc Thâm khàn khàn giọng nói: “Em nghe anh nói một lần đi được không?”

Quách Diệp Nam đến gần Dương Sâm, nói: “Tình hình thế nào?”

“Rất phức tạp, thầy Tiểu với giáo sư Tân suýt nữa thì to tiếng. Giáo sư Tân thà chết cũng không muốn mổ, nói không giỏi mở ngực khẩn cấp.” Dương Sâm nói: “Nói thực ra, nhìn tình trạng cơ thể em ấy, bệnh tình phức tạp như thế nếu không hiểu rõ tình trạng mà tùy tiện mổ sẽ tương đương với mất mạng, hơn nữa mổ ngực khẩn cấp chỉ vào lúc cuối cùng không còn cách nào khác mới được sử dụng.”

“Giáo sư Tân vì sao không chịu?”

“Dựa theo kết quả siêu âm, điện tâm đồ, xoang ống động mạch vành của em ấy quá nhỏ, là hẹp bẩm sinh, mà chủ yếu là, động mạch chính có hai nhánh bị tắt. Thầy Tiểu suy đoán, đây là do bệnh của cô ấy chuyển sang mãn tính, còn là do không ngừng phát triển từ trên nền tảng bệnh bẩm sinh mà thành, hậu quả rất nghiêm trọng. Việc cấp bách lúc này là X-quang tim trước, đặt stent trần để cấp cứu. Sau khi kiểm tra toàn diện rồi mới xem xét tiếp theo nên mổ như thế nào. Nhưng mà, giáo sư Tân lại nói mạch máu tim nhỏ như vậy làm can thiệp sẽ rất nguy hiểm.”

“Nói chung so về trình độ giải phẫu can thiệp tim mạch ở trong toàn thành phố thì khoa chúng ta khoa xem như vào hạng nhất nhì, nếu không thì phải mời chuyên gia bên bệnh viện Fu Wai qua.”

“Không thể đợi được, enzyme tim và điện tâm đồ của em ấy đã bắt đầu thay đổi. Tiểu cầu lại thấp, làm tan máu tụ rất dễ dẫn đến xuất huyết.”

Quách Diệp Nam gật đầu: “Vậy thì không thể nào khác hơn là mình và A Viên phải mổ thôi.”

Trong góc phòng, giáo sư Tân không thể đồng ý với đám người Tiểu Kỳ, giáo sư Tân nóng tính nổi cáu: “Các người đi mà làm cho cô ấy đi!” Nói xong, liền nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Tiểu Kỳ hai tay khoanh trước ngực, nhìn về phía Quách Diệp Nam và Viên Hòa Đông, nói: “Các cậu làm đi, khoa ngoại chúng tôi sẽ làm hậu thuẫn cho các cậu, tóm lại, chúng ta cố gắng giảm thương tổn đến mức thấp nhất.”

Có sự hậu thuẫn to lớn từ Tiểu Kỳ, áp lực trên vai Viên Hòa Đông và Quách Diệp Nam cũng giảm đi rất nhiều. Hai người vào phòng can thiệp thay đồ phẫu thuật. Đầu óc Viên Hòa Đông lúc này rất rối. Anh từng

nghĩ, nếu em gái không phát bệnh vào lúc đó, mà đợi đến khi anh trở thành bác sĩ mới phát bệnh thì có phải anh sẽ có thể cứu được tính mạng của em gái hay không? Lúc này, sự muội với anh mà nói cũng quan trọng chẳng khác nào em gái đang nằm ở trên bàn giải phẫu chờ anh cầm dao, hai tay anh không không chế được mà run run.

Quách Diệp Nam ấn vai anh, nói: “A Viên. Mình mổ chính, cậu ở bên cạnh hỗ trợ.”

“Không cần, số ca mình làm nhiều hơn cậu.”

“Không, mình sẽ mổ chính.” Quách Diệp Nam kiên quyết.

Viên Hòa Đông biết Quách Diệp Nam đang nghĩ cho anh, nếu lỡ như anh lỡ tay khi đang mổ cho Hứa Tri Mẫn thì anh nhất định sẽ hối hận cả đời.

Ở ngoài cửa, Trương Tề Duyệt đột nhiên xông ra, nói: “Giáo sư Tân sở dĩ kiên quyết phản đối là vì tôi cùng anh ấy đã từng gặp một ca tương tự nên hiểu rõ rủi ro ở bên trong, giáo sư không muốn nhìn thấy cấp dưới mình quý xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng không thể hạ thủ được, tôi đến để hỗ trợ.”

“VẬY... Được thôi.” Quách Diệp Nam ngập ngừng nói.

Trương Tề Duyệt nghiêm túc nói: “Tôi rất nghiêm túc, tôi với cô ấy từng tranh cãi chẳng vui vẻ gì, nhưng tôi và giáo sư đều tán thành cô ấy và Vương Hiểu Tĩnh là hai cộng sự tốt nhất, giờ cô ấy bệnh thành như vậy, trong lòng tôi và giáo sư cũng chịu không nổi.”

Quách Diệp Nam cùng Viên Hòa Đông gật đầu với anh ta. “Bác sĩ Trương, chúng tôi chân thành mời anh hỗ trợ.”

Bệnh nhân muốn được đưa vào phòng can thiệp làm giải phẫu thì cần phải có người thân ký tên.

Kỷ Sở Lệ hoang mang lo sợ, nói: “Người còn đang yên đang lành, một phút trước còn đang nói chuyện với tôi, sao có thể đột nhiên ở vào tình trạng bệnh tình nguy kịch được?”

“Mẹ, mẹ ở cùng Nguyên Hiên đi, việc này để con xử lý.” Vu Thanh Hoàn đẩy mẹ chồng vào phòng bệnh của chồng, rồi xoay người nói với Tiểu Kỳ: “Bác sĩ, cô em chồng này của tôi còn rất trẻ...” Hốc mắt của cô lại đỏ hoe.

“Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.” Tiểu Kỳ nói.

Lau nước mắt, Vu Thanh Hoàn gơ bút lên, nói: “Tôi là chị dâu của em ấy, tôi sẽ ký.” Ngòi bút còn chưa chạm vào trang giấy, cây bút trong tay cô đã bị Mặc Thâm lấy mất.

“Để tôi ký.” Mặc Thâm vừa cầm bút đã nghiêm túc ký lên đơn đồng ý: “Bởi vì từ lúc cô ấy mười tám tuổi, tôi đã xem cô ấy là vợ tôi rồi.”

Mọi người nghe lời anh nói rồi nhìn khuôn mặt anh tiều tụy mà không khỏi xót thương. Mặc Hàm chạy đến góc phòng gọi điện thoại cho mẹ: “Mẹ, tốt nhất là mẹ với ba đến đây đi, chị Tri Mẫn bị bệnh không hề nhẹ, con lo anh sẽ chịu không nổi.”

Bởi vì thiếu oxy nên lúc Hứa Tri Mẫn được đẩy vào phòng phẫu thuật ý thức đã không còn rõ ràng. Năm ngọn đèn phẫu thuật trên trần sáng trưng, cô mở to miệng khó nhọc thở. Mặc Thâm vuốt ve trán cô, nói: “Chỉ là X-quang tim thôi, em đừng lo.”

“Mặc Thâm, em có lời muốn nói với anh.”

“Em đừng nói gì hết, đợi em khỏe rồi...”

“Không, em muốn...” Trong tầm mắt mơ hồ của cô xuất hiện ánh mắt của anh. Từ lần đầu tiên gặp anh, cô đã biết ánh mắt này sẽ đi vào trong sinh mệnh của cô. Vì thế, cô mơ hồ nhớ lại, nhớ lúc anh cùng với cô hẹn ước giữa một trời tuyết trắng không ngừng tuôn rơi: “Em muốn ngắm tuyết.”

“Anh sẽ dẫn em đi! Anh nhất định sẽ đưa em đi!” Anh hứa với cô, cô cũng chỉ nhẹ nhàng “ừ” một tiếng. Anh cuống quýt cởi bao tay, vuốt hai má của cô, da của cô ướt lạnh, điều này làm cho tim anh như rơi vào trong không trung. Máy giám sát đột nhiên phát ra tiếng cảnh báo, anh còn chưa kịp phản ứng thì ngay sau đó một âm thanh vang lên khiến đầu óc anh trống rỗng.

“Tim ngừng đột ngột!”

Bả vai bị người ta va phải, Mặc Thâm liên tục lao đảo vài bước. Anh bỗng nhiên tỉnh táo, nhìn chăm chú người đang làm CPR cho cô, anh nhào lên: “Mẫn!!”

Tiểu Kỳ đi vào phòng can thiệp, mặc áo chì ở trong hành lang đợi lệnh. Anh ta đi vào một văn phòng của nhân viên, phát hiện trên tường có treo một bức ảnh tập thể nhân viên phòng can thiệp. Anh ta nheo mắt lại, chỉ vào Vương Hiểu Tĩnh rồi hỏi một y tá: “Cô ấy là...”

“Y tá Vương Hiểu Tĩnh.”

Vương Hiểu Tĩnh? Tiểu Kỳ nhíu mày. Uống cho anh ta ở Bắc Kinh tìm cô lâu như vậy, hóa ra từ lâu cô đã rời khỏi Bắc Kinh, đến thành phố R, lại còn vòng vo đi đổi tên. Cô thay hình đổi dạng, từ đầu đến cuối đều là vì không muốn xuất hiện trước mắt anh ta.

“Y tá Vương hôm nay có đi làm không?” Tiểu Kỳ hỏi.

“Chị ấy được điều đi rồi, đến trung tâm lọc máu.”

Tiểu Kỳ cúi đầu trầm tư, cuối cùng có thể chắc chắn tấm ảnh là do cô đã đưa cho Hứa Tri Mẫn.

Một bác sĩ thực tập đột nhiên xông tới lo lắng gọi: “Giáo sư Tiểu, bên phòng phẫu thuật...”

Tiểu Kỳ sắc mặt trầm xuống, bước nhanh tới phòng phẫu thuật, vừa vào cửa, anh ta đã thấy một tình cảnh vô cùng hỗn loạn, đám người Dương Sâm đang giữ chặt Mặc Thâm, Viên Hòa Đông đang ở một bên cầm ống tiêm nitroglycerin, tay Trương Tề Duyệt không rời khỏi chỗ nối ống trên động mạch cổ bệnh nhân, còn Quách Diệp Nam thì đang làm xoa bóp tim cho bệnh nhân.

“Sao lại thế này?” Tiểu Kỳ chạy đến đầu giường, đưa tay xem nhịp đập động mạch của bệnh nhân, quay đầu nhìn đồ thị điện tâm đồ trên máy giám sát, rồi nói với Quách Diệp Nam: “Trước tiên ngừng lại một chút.”

Quách Diệp Nam đầu đầy mồ hôi, hai tay một phút một giây cũng không dám ngừng lại.

Tiểu Kỳ đành phải bắt lấy tay anh ta, nói: “Bác sĩ Quách, có thể ngừng lại một chút! Cậu mà còn ấn nữa thì xương sườn của cô ấy sẽ gãy đấy.”

Quách Diệp Nam dừng động tác, không dám thở mà trực tiếp hỏi: “Sao ạ?”

Tiểu Kỳ quan sát điện tâm đồ, nói: “Đã có nhịp tim, xoang cũng bình thường.”

Hơi thả lỏng, Quách Diệp Nam liền cảm thấy xương cốt toàn thân như rã rời, hai tay cũng như nhũn ra.

Tiểu Kỳ đeo ống nghe, kiểm tra vùng tim của bệnh nhân, anh ta hỏi: “Vừa nãy sao vậy?”

Kết quả, mọi người ở đây nghẹn lời, mấy giây xảy ra chuyện cứ như là trong phim vậy. Ba người nhóm Quách Diệp Nam nhiều lần vất vả mới đặt được stent trần cho bệnh nhân, ban đầu mọi chuyện đều bình thường, vừa định đổi phía làm X-quang tim thì bệnh nhân đột ngột rung tâm thất. Viên Hòa Đông còn chưa kịp tiêm thuốc vào, điện tâm đồ của bệnh nhân đã biến thành một đường thẳng tắp. Mặc Thâm lúc đó không khống chế được cảm xúc, Quách Diệp Nam nhanh chóng quyết định xông lên làm xoa bóp tim.

“Làm CPR bao lâu?” Tiểu Kỳ tỉ mỉ hỏi.

Quách Diệp Nam không nhớ, những người khác cũng nói không nên lời. Bác sĩ thực tập lúc ấy chạy tới kêu Tiểu Kỳ nhớ lại nói: “Hình như là lúc em ra ngoài gọi giáo sư Tiểu thì bắt đầu làm.”

“Cũng chỉ chưa đến hai ba phút.” Tiểu Kỳ thu ống nghe lại: “Rất có thể là động mạch vành co rút dẫn đến một loạt phản ứng, chủ yếu là bởi vì phản ứng của cô ấy so với người bình thường vừa nhạy vừa nhanh, với tình huống như vậy chúng ta đã mạo hiểm rồi, nếu tiếp tục làm nữa thì sẽ nguy hiểm, rút ống dẫn đi, dù sao mục đích cấp cứu cũng đã thành công.”

Hứa Tri Mẫn lúc này có thể nói là sống sót sau tai nạn. Cơ thể cũng tốt hơn nhiều, cả về thể xác lẫn tinh thần, một tuần sau, cô yêu cầu xuất viện. Mấy vị trưởng khoa, giáo sư tính cả Tiểu Kỳ đều thuyết phục cô, nói cô phải tĩnh dưỡng.

Hứa Tri Mẫn lâu lâu: “Tháng Một em còn có một kỳ thi.”

Nhóm Mặc Thâm đều đã hiểu tính nết của cô, một đám liền dùng ánh mắt “em đáng đánh đòn” cảnh cáo cô. Tiểu Kỳ chưa từng gặp bệnh nhân nào như vậy, chỉ cảm thấy Hứa Tri Mẫn này thật kỳ quái, anh ta cười nói: “Mạng của cô quan trọng hay là kỳ thi quan trọng?”

Hứa Tri Mẫn nghiêm trang đáp: “Cả hai đều quan trọng.”

“Cá không thể ăn cùng với tay gấu, cô chỉ có thể chọn một mà thôi.”

“Nếu theo lý mà phân tích thì bệnh của tôi nhất thời cũng sẽ không sao, trước tiên cứ thi xong rồi nói.”

“Ồ?”

“Đời người ngắn ngủi, tôi không thể hoang phí nửa phút nửa giây.”

“Xem ra cô về nhà là muốn nghĩ cách toàn lực ứng phó.”

“Đúng vậy. Nhưng tôi không chấp nhận việc tôi sẽ vì trận bệnh này mà chết sớm, tôi sẽ sống thật lâu, cũng sẽ không để trận bệnh này khiến việc học của tôi bị đình trệ.”

Tiểu Kỳ trầm ổn quan sát vẻ mặt bình tĩnh của cô, một mùi hương bạc hà thơm ngát tỏa ra từ trên người cô lại khiến anh ta đặc biệt ấn tượng, bạc hà, tượng trưng cho vẻ đẹp mạnh mẽ. Anh ta có lẽ có thể tin sự kiên trì này của cô.

Tiểu Kỳ làm bác sĩ điều trị chính của cô, sau khi bàn bạc xong ba thỏa thuận với cô thì đồng ý cho cô xuất viện: thứ nhất, tái khám đúng hạn, uống thuốc đúng giờ, tĩnh dưỡng một tháng; thứ hai, không đến Bắc Kinh, ghi danh vào đại học trong tỉnh; thứ ba, nếu có gì khó chịu, tuyệt đối không được một mình giấu trong lòng, cố sức che giấu.

Hứa Tri Mẫn sau khi xuất viện được Mặc Thâm đón đến nhà anh, Hứa Tri Mẫn vốn không chịu nhưng Mặc Thâm nói: “Chuyện giữa chúng ta mọi người đều biết hết rồi. Em là người của anh, trốn không thoát được đâu.” Hứa Tri Mẫn lẩm bẩm: “Ai là người của anh chứ?”

Mặc Thâm ném hành lý trong tay qua một bên, ôm lấy cô đi vào phòng ngủ, khóa trái cửa phòng, hai người ở trong đó một ngày một đêm không ra ngoài. Mặc Hàm biết điều trốn đến nhà Dương Sâm. Vài vị bằng hữu xấu xa đánh cược cao thủ như Mặc Thâm thì có thể trụ được mấy lần.

Vụ cá cược này sau đó bị đám người Lâm Giai và Phương Tú Mai biết được, mấy người phụ nữ liền than thở: đàn ông đúng là dê xồm. Lúc Hứa Tri Mẫn đáng thương từ trong phòng đi ra, cả người chỗ xanh chỗ tím, có mấy dấu hôn còn rất đậm, suốt một tháng sau mới tan hết.

Mặc Thâm nói: “Anh không mang BCS, em cũng không uống thuốc tránh thai, cho nên, anh cần phải đến Hứa gia nhà em rồi.”

Mẹ Hứa Tri Mẫn nhận được điện thoại của Vu Thanh Hoàn, vốn là muốn tới thành phố R xem con gái bệnh thế nào, ai ngờ ba mẹ Hứa Tri Mẫn vừa mới đến được một chỗ đã thành một đi không trở lại. Em trai cô đã vào tiểu học nên trường cũ phải làm xong thủ tục giấy tờ của trường mới chuyển em trai cô qua. Lúc Hứa Tri Mẫn tỉnh lại sau phẫu thuật thì chuyện đầu tiên muốn làm là báo trường học cũ đừng chuyển tới, cô sẽ tìm thời gian về nhà.

“Về nhà, ít nhất phải chờ đến khi anh họ em bình phục đã.” Hứa Tri Mẫn thương lượng với Mặc Thâm.

Mặc Thâm biết rõ địa vị của Kỷ Nguyên Hiên trong lòng cô là không thể thay thế, cũng không ép cô, anh nói: “Thương tích của anh ấy cũng gần lành rồi. Mấy ngày nay sắp xếp hội chẩn, làm xong kiểm tra toàn diện sẽ cho anh ấy xuất viện.”

Hứa Tri Mẫn mỉm cười: “Em biết anh sẽ không làm khó anh ấy.”

Mặc Thâm cười nói: “Thời buổi này làm người tốt khó thật đấy.”

Hứa Tri Mẫn nhú mày, sao cô lại không biết tiểu xảo của anh! Muốn “trả thù” Kỷ gia, biện pháp tốt nhất chính là lấy ơn báo oán, làm cho người nhà họ Kỷ tự nuốt ủy khuất xuống. Kỷ Sở Lệ qua lần con trai xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, cũng đã tỏ ý, một ngày nào đó người nhà họ Mặc có thể đến tế bái bà cụ.

Hôm Kỷ Nguyên Hiên xuất viện, Hứa Tri Mẫn đến tiễn anh. Kỷ Nguyên Hiên sau một hồi đi qua quỹ môn quan, cách nhìn nhân thể cũng thoáng hơn rất nhiều, cũng thông suốt rất nhiều chuyện, anh đón em họ, chậm rãi mở cái khăn tay trong lòng bàn tay. Hứa Tri Mẫn nhìn thấy bọc bên trong là một cái ngoáy tai bằng bạc liền nói: “Anh họ, đây là...”

“Bà ngoại một thời gian trước khi qua đời rất tỉnh táo, bà đã lén giao thứ này cho anh, muốn anh chuyển cho em, anh đoán, đây là cái ngoáy tai mà bà ngoại dùng để ngoáy cho mấy đứa nhỏ bên Mặc gia.”

Hứa Tri Mẫn sụt sịt mũi, trịnh trọng nhận di vật của bà. Sau khi trở về cô liền đem cây ngoáy lỗ tai này đưa cho Mặc Thâm. Mặc Thâm lại nhớ tới ngày đó bà dẫn anh và cô đi mua quần áo, bà đã cười hỏi anh: “Còn nhớ con hồi bé ghét nhất là bị ngoáy lỗ tai không?” Mà giờ thì bà đã ra đi, Mặc Thâm nhắm mắt lại, trong lòng đau khổ thật nhiều.

Hứa Tri Mẫn đưa tay nhẹ nhàng khoát lên vai anh, anh lại cầm tay cô, hai người im lặng một lúc lâu, đắm chìm trong những việc nhỏ nhất lúc sống cùng bà. Cuối cùng, anh nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô, anh nói: “Ngày mai về bệnh viện tái khám.”

Tiểu Kỳ sau khi thôi việc ở bệnh viện liên minh thì đến làm việc cho khoa ngoại tim của bệnh viện tỉnh, vẫn giữ chức giáo sư thỉnh giảng. Hứa Tri Mẫn thầm nghĩ, e là Tiểu Kỳ vì Vương Hiểu Tĩnh nên mới đến bệnh viện tỉnh.

Vào phòng, Tiểu Kỳ đã đi đâu mất, chỉ có mỗi mình Viên Hòa Đông.

Hứa Tri Mẫn thắc mắc: “Sư huynh?”

“Thầy Tiểu đi nghe điện thoại đường dài rồi, sẽ về nhanh thôi, em ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, anh sẽ bắt mạch cho em.” Viên Hòa Đông trả lời cô.

Đến lúc này, Hứa Tri Mẫn mới biết Viên Hòa Đông cũng đã gia nhập vào nhóm điều trị cho cô. Hứa Tri Mẫn ngồi lại một lát, cô hỏi: “Sư huynh, Tiểu Mao Cầu có khỏe không?”

“Muốn bắt nó về sao?”

“Muốn chứ, có điều...” Bây giờ đang ở cùng Mặc Thâm, mà Mặc Thâm lại sợ mèo.

Viên Hòa Đông ấn chỗ mạch đập của cô, anh nói: “Chỗ hai người ở không tiện nuôi sao?”

“Uhm.” Hứa Tri Mẫn trả lời qua loa.

“Sao vậy?” Viên Hòa Đông nghe thấy sự bất thường trong đó.

“Không có gì.” Hứa Tri Mẫn cuống quýt phủ nhận. Nếu là để người khác biết Mặc Thâm sợ mèo thì Mặc Thâm nhất định sẽ làm thật kẻ đầu sỏ gây chuyện là Tiểu Mao Cầu. Sợ Viên Hòa Đông sẽ hỏi nữa, cô liền lảng sang chuyện khác: “Sư huynh làm phẫu thuật can thiệp cho em mà em vẫn còn chưa cảm ơn sư huynh nữa.”

Nhắc tới cái ngày kinh hoàng đó, vẻ mặt Viên Hòa Đông lại phức tạp. Trong lòng anh biết cả đời anh cũng không thể để cho tình cảnh của em gái năm đó lại xuất hiện, cho nên khi Tiểu Kỳ bảo anh tham gia, anh đã không chút do dự mà đồng ý. Thở ra một hơi, anh nói: “Người em phải cảm ơn là Quách sư huynh mới đúng. Lúc tìm em đột nhiên ngừng đập, là cậu ấy đã làm CPR cho em trước tiên.”

Hứa Tri Mẫn kinh ngạc: “Quách sư huynh làm CPR cho em?!”

Viên Hòa Đông tưởng cô đang lo chuyện tim mình từng ngừng đập liền vội vàng an ủi: “Chỉ là động mạch vành nhất thời co rút thôi.”

Còn Hứa Tri Mẫn thì lại đang nghĩ đến lần đầu tiên gặp Quách Diệp Nam ở trên tàu, Quách Diệp Nam đã thể là anh ta nhất định sẽ không làm xoa bóp tim, cho nên cô mới cười to không thôi.

Hôm nay, Dương Minh Tuệ mời Hứa Tri Mẫn đi ra uống trà chiều. Lúc ấy còn có một cô gái trẻ xinh xắn lạnh lợi nữa. Qua giới thiệu, Hứa Tri Mẫn mới biết cô gái xa lạ này là bạn gái Mặc Hàm đã quen bốn năm, tên là Đồng Manh, đang làm bác sĩ ở bệnh viện nhi đồng.

Dương Minh Tuệ sau khi cùng hai người các cô hàn huyên vài câu, liền nói là có việc phải đi trước. Hai chị em bạn dâu tương lai nhàn rỗi không có việc gì làm liền vừa đi dạo vừa nói chuyện trên trời dưới đất, đề tài thường thường xoay quanh người nhà Mặc gia.

Hứa Tri Mẫn về nhà liền nhắc đến Đồng Manh với Mặc Thâm. Mặc Thâm chỉ “ừ” một tiếng. Hứa Tri Mẫn lại có chút khó hiểu: “Mặc Hàm quen cô ấy đã bốn năm mà sao không thấy Mặc Hàm đưa cô ấy đến gặp mặt mọi người?”

Mặc Thâm lật một quyển tạp chí y học khoa ngoại đọc rất chăm chú.

“Em thử nói xem?” Mặc Thâm hỏi lại cô.

Đi cùng Đồng Manh một buổi chiều, Hứa Tri Mẫn cảm thấy Đồng Manh dường như là con gái cưng của một gia đình cán bộ cao cấp, tính tình khá rụt rè. Hứa Tri Mẫn không biết Mặc Hàm thích kiểu con gái như thế nào nhưng vẫn thấy Đồng Manh không phải là kiểu Mặc Hàm thích. Mà nếu như Mặc Hàm không thích người ta, thì vì sao đã quen bốn năm rồi mà vẫn không chia tay? Hứa Tri Mẫn không thể hiểu được.

Qua vài ngày sau lại có tin Mặc Hàm đã chia tay Đồng Manh, hơn nữa Đồng Manh lại là người đề nghị.

Hứa Tri Mẫn hỏi: “Bọn họ cãi nhau?”

Mặc Thâm gợi ý cho cô: “Bốn năm, làm sao có thể vì cãi nhau mà chia tay? Em nghĩ lại xem, gần đây Đồng Manh hay gặp ai nói chuyện nhất?”

Hứa Tri Mẫn sực tỉnh: “Em?!”

Suy nghĩ một hồi lâu, cô cũng hiểu được là vì sao. Năm đó người đề nghị hẹn hò là Đồng Manh, Mặc Hàm chỉ là thuận miệng đồng ý, qua bốn năm yêu đương, Mặc Hàm rõ ràng là không rung động, chỉ là vì mềm lòng không nỡ chủ động nói chia tay. Dương Minh Tuệ cũng không muốn để con trai bước vào nắm mồ hôn nhân không tình yêu nên bà mới kéo Hứa Tri Mẫn vào, để cho Đồng Manh biết khó mà lui. Đồng Manh cuối cùng cũng chia tay với Mặc Hàm, lúc đó cô ấy đã nói thế này: “Mặc Hàm, em đã suy nghĩ mấy ngày, cảm thấy em không thích hợp làm con dâu nhà anh.”

“Dì Tuệ gian xảo thật, sớm biết thế em đã không nói nhiều với Đồng Manh như vậy.” Hứa Tri Mẫn lắc đầu thở dài.

“Em đã nói gì với cô ấy?” Mặc Thâm tò mò.

Hứa Tri Mẫn bắt đầu kể: “Thì nói chuyện công việc với học tập, nói chuyện của chúng ta hồi trung học rồi đại học, còn cả chuyện dì Tuệ tham gia phong trào thanh niên trí thức xuống nông thôn sau đó thi đậu đại học nữa.”

“Ha ha.” Mặc Thâm thoải mái cười to: “Đồng Manh là con nhà làm quan, em nói mấy chuyện đó cô ấy không chạy mới lạ.”

“Cho nên dì Tuệ mới lợi hại đó, dùng chiêu này để người ta chưa đánh đã bại.” Hứa Tri Mẫn chống cằm, đột nhiên phát hiện bàn tay của anh đang không an phận cởi nút áo trước ngực cô: “Mặc Thâm...” Cô vừa mở miệng, anh liền cắn lấy môi cô, giữ chặt hai cổ tay của cô, đẩy cô ngã xuống giường.

Gió đêm nhè nhẹ cuốn lấy một góc rèm, văng trắng len lén trốn vào trong mây, để nhường một đêm đẹp đẽ tối nay cho những người có tình trong thiên hạ.

40. Chương 40: Vĩ Thanh

Anh ấy của tôi rất khó hình dung là một người như thế nào. Tôi từng hỏi anh ấy: “Anh đã có khi nào nghĩ đến chuyện sẽ từ bỏ em chưa?”

Anh thừa nhận nói: “Có.”

Tôi lại hỏi: “Vậy vì sao anh lại không từ bỏ em?”

Anh ý vị thâm trường nói: “Bởi vì vào ngày em tròn mười tám tuổi, anh đã giao khế ước bán thân của anh cho em.”

Trong phút chốc tôi liền hiểu, hóa ra...

Anh vô cùng đặc ý nói: “Chứ em tưởng là cái gì?”

Đã đến lúc này rồi nên tôi thản nhiên thừa nhận: “Em tưởng là lắc chân hoặc là nhẫn cưới.”

Cuối cùng, tôi cũng ở trước mặt anh mở cái hộp trang sức màu trắng kia ra, đưa mắt nhìn tờ giấy được xếp ngăn nắp đặt trên cái gối đệm màu trắng mà cảm xúc trong lòng thật khó diễn tả. Anh ấy đúng là một người thực tế.

Bên trong phòng vang lên bài hát I’ll Never Break Your Heart. Anh rút chiếc nhẫn bạc đeo trên ngón út ra, nhẹ nhàng xỏ vào ngón vô danh của tôi, anh nói: “Ký được chưa?”

Tôi nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, lấy tờ giấy ra khỏi hộp, ký tên mình lên đơn xin đăng ký kết hôn mà anh đã ký... Hứa Tri Mẫn.

41. Chương 41: Phiên Ngoại 1: Quách Diệp Nam Tự Nhận Xui Xẻo

Điều Quách Diệp Nam tự nhận là xui xẻo nhất chính là quen một người con gái tên là Hứa Tri Mẫn. Vì sao nói vậy?

Lần Quách Diệp Nam ở trên tàu gặp được Hứa Tri Mẫn đã tùy tiện nói: “Anh nhất định không làm xoa bóp tim” thì bị Hứa Tri Mẫn nghe thấy.

Nhiều năm qua đi, Quách Diệp Nam tự nhận là đi theo ngành y lâu vậy rồi mà bệnh nhân anh ta trị liệu chưa bao giờ cần anh ta phải làm xoa bóp tim, kết quả, lúc quan lộ của anh ta đang rộng mở thành thang thì lại đụng phải ca giải phẫu can thiệp cho Hứa Tri Mẫn, vì người bạn Viên Hòa Đông, anh ta chủ động đảm nhiệm trọng trách mổ chính, đang phẫu thuật thì tim bệnh nhân lại ngừng đột ngột, anh ta làm sao còn tâm trí đâu mà lo giữ lời nói mạnh miệng thời còn trẻ, chỉ biết lao đến làm CPR.

Viên Hòa Đông trong lúc vô ý lại tiết lộ chuyện Quách Diệp Nam làm CPR cho Hứa Tri Mẫn biết. Hứa Tri Mẫn lại kể lời Quách Diệp Nam đã nói trên tàu cho Viên Hòa Đông nghe.

Quách Diệp Nam năm đó để hóa giải mối quan hệ giữa hai người bạn Viên Hòa Đông và Mặc Thâm mà đã cố gắng và hy sinh rất lớn, kết quả, Viên Hòa Đông lại kể lời anh ta nói trên tàu cho Mặc Thâm.

Mặc Thâm vào một ngày nào đó vỗ vỗ vai Quách Diệp Nam nói: “Người anh em, lúc trước cậu nói với em họ cậu là cậu nhất định không làm CPR, nhưng cậu lại làm CPR cho bà xã mình, cậu nói xem nếu em họ hoặc là bạn gái cậu hỏi thì mình nên nói thế nào?”

Quách Diệp Nam nghe xong thì nổi đóa: “Mình cứu bà xã cậu một cái mạng, cậu không cảm kích thì thôi còn dám tới đây dọa mình?”

Mặc Thâm làm vẻ mặt như “mình tự nhận xui xẻo” nói: “Cậu đã cứu bà xã mình là một chuyện, cậu nói với em họ là cậu không làm CPR lại là một chuyện khác, còn cái chuyện phỉ bật miệng này ấy mà, không nhiều lắm đâu, lúc mình với bà xã đãi rượu mừng cậu đến giúp mình giải quyết đám kính rượu kia là được.”

Không may Quách Diệp Nam ở trong hôn lễ của Hứa Tri Mẫn vì khoảng phỉ bật miệng này mà thay ông xã cô chần rượu, bị trút rượu đến say như chết. Anh ta cứ nghĩ, việc này đến đây là đã xong, nào ngờ, bởi vì Quách Diệp Nam có thể nói là cáo già nhất nhóm, cho tới bây giờ chỉ có Quách Diệp Nam uy hiếp người khác nên đám bạn bè của anh ta vô cùng tò mò vì sao Mặc Thâm lại có thể uy hiếp được anh ta.

Quách Diệp Nam cảm thấy cứ tiếp tục như vậy cũng không ổn bèn vội vàng xách quà đến nhà mới của Hứa Tri Mẫn, còn thú nhận với Hứa Tri Mẫn là năm đó không nên thế này, không nên thế kia, còn nửa câu sau “Không nên quen em” lại lập tức nuốt vào trong bụng.

Hứa Tri Mẫn trong lòng mừng rỡ nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ vô tình nói: “Sư huynh, em đây có thể làm gì?”

Quách Diệp Nam chỉ còn thiếu chưa vỗ vỗ hai đầu gối mà quỳ xuống: “Chị dâu, em biết lỗi rồi, chị với ông xã chị là do ông trời tác hợp, người có thể quản thúc được ông xã chị ngoài chị ra thì chẳng còn ai nữa!”

Hứa Tri Mẫn lại nghĩa hiệp, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng thôi. Cô cũng biết tính nết của chồng mình, vất vả lắm mới có được cơ hội chinh người ta, làm sao có thể dễ dàng buông tha cho Quách Diệp Nam? Có điều Quách Diệp Nam nói đúng, ở trên đời này người duy nhất có thể áp chế Mặc Thâm, chỉ có Hứa Tri Mẫn. Còn Hứa Tri Mẫn làm sao áp chế Mặc Thâm thì đây là bí mật khuê phòng giữa vợ chồng bọn họ!

Cuối cùng cũng giải quyết được việc này, Quách Diệp Nam cởi cổ áo, không khỏi ngửa mặt lên trời mà thở dài: chuyện xui xẻo nhất chính là quen một cô gái tên là Hứa Tri Mẫn.

42. Chương 42: Phiên Ngoại 2: Mặc Thâm Về Quê Thăm Thông Gia

Trước khi cùng bà xã về quê, cô ấy đã tìm một buổi tối, nói thẳng vấn đề với tôi: “Thâm, em biết anh có thành kiến với ba mẹ em, nhưng dù sao bọn họ vẫn là ba mẹ đã sinh thành và dưỡng dục em.”

Tôi cởi nút áo khoác, nói: “Ừ, anh biết.”

Cô ấy ngồi ở bên giường, cả người vẫn rất căng thẳng. Tôi xoay vai cô ấy qua, hôn lên gương mặt cô ấy, tôi nói: “Sao anh có thể làm khó ba mẹ vợ được chứ?”

Cô ấy ngả vào vòng tay tôi im lặng hồi lâu. Cảm nhận thấy sự kích động của cô ấy, tôi nghĩ: Bí mật này cuối cùng cũng phải bật mí rồi.

Dọc đường đi, đồi núi trập trùng, đồng ruộng xanh mướt, trời cao mây trắng lờn lợt trôi vụt qua. Bà xã tựa vào vai tôi mà ngủ. Tôi lấy áo bông khoác chặt người cô ấy, lúc cúi đầu ngắm gương mặt cô ấy, tôi lại nhớ tới lời Lương Tuyết đã từng nói, lúc trước trên đường về nhà cô ấy đã tự tay viết một tờ giấy, mỗi một câu mỗi một chữ trên đó đều ướt sũng nước mắt, bên trong đó nói cô ấy muốn đoạn tuyệt với tôi.

“Cậu ấy thật khờ.” Đây là do Lương Tuyết nói.

Tôi lại đau lòng không thể nói gì. Ai cũng biết, tôi yêu cô gái vô cùng thông minh này, thỉnh thoảng cô ấy sẽ giả vờ lạnh lùng khiến người ta hiểu lầm cô ấy là một người rất khó gần. Nhưng lần đầu tiên gặp cô ấy tôi đã biết, đằng sau đôi mắt to đầy xảo quyết này vẫn luôn ẩn giấu một trái tim yếu đuối hơn bất cứ ai. Cho nên, điều thực sự khiến tôi rung động không phải là trí tuệ của cô ấy, không phải sự kiên cường của cô ấy, mà chính là trái tim yếu đuối của cô ấy. Hiện tại, điều tôi muốn biết nhất là hoàn cảnh thế nào đã khiến cô ngay từ thời niên thiếu đã cực khổ như thế.

Về đến quê nhà, ba mẹ cô ấy chuẩn bị sẵn tiệc rượu ở nhà để tẩy trần, đón tiếp chúng tôi, thật ra lúc đãi tiệc cưới ở thành phố R tôi đã gặp mặt ba mẹ vợ, hai người đều rất hiền lành phúc hậu, đối xử với mọi người rất chân thành. Lúc đó tôi đã chẳng còn thấy bất mãn nữa. Đúng như lời Viên Hòa Đông, chuyện năm đó cô là trẻ sinh non lại không được chăm sóc là do hoàn cảnh bất buộc, không thể trách ba mẹ cô ấy được.

Lần này, chúng tôi chủ yếu là về thăm người thân bên nhà cô ấy. Người thân trong nhà đều ở quê nên chúng tôi phải thuê một chiếc xe con lái đến. Đến nơi, tôi mới biết gia tộc nhà họ Hứa còn lớn hơn tôi dự đoán, nếu không có cô ấy ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở, thì tôi có nghĩ đến nỗ lực đầu cũng không biết nên xưng hô như thế nào với một đồng thân thích họ hàng này.

Điều khiến tôi không ngờ được là một cô gái mười bảy, mười tám tuổi mà đã một chồng, hai con, còn nói là muốn sinh tiếp, cho đến khi nào có con trai mới thôi.

Cô ấy nói với tôi: “Phụ nữ trong thôn em sinh đến tận bốn năm con, nếu còn chưa sinh được con trai thì cứ tiếp tục sinh nữa.”

Tôi nghiêm túc nói: “Làm như vậy rất có hại cho cơ thể người mẹ, khi còn trẻ thì không sao chứ lớn tuổi rồi là sẽ đổ bệnh ngay.”

Cô ấy vẫn ngây thơ, nói: “Anh đừng có hù em, trong thôn em có bà cụ hồi trẻ sinh không biết bao nhiêu con mà đến bảy tám mươi tuổi vẫn rất khỏe mạnh.”

Tôi hỏi: “Cô không đọc sách hả?”

Cô ấy khinh thường nói: “Đọc sách gì chứ, đọc sách thì phải trả tiền, người ta học đại học mà vẫn không tìm được việc đấy thôi, chỉ bằng sinh một thằng con trai, nuôi nó lớn đến một tuổi nhất định thì cho đi theo ba ra ngoài làm ăn, buôn bán kiếm tiền.”

Tôi còn muốn nói nữa thì bà xã đã kéo tôi đi. Lúc này tôi mới biết mấy cô mấy bác đã xem lời của tôi trở thành truyện cười mới nhất mà lan truyền khắp nơi rồi cùng cười rũ rượi, kèm theo đó là không ít lời chanh chua.

Cái gọi là cây to đón gió, cô ấy đã sớm đoán được, cho nên kiên trì không cho tôi lái xe vào thôn.

Lúc ấy tôi còn cãi lại nói: “Trong thôn cũng có người đi xe hơi mà.”

Cô ấy thở dài: “Xe này không giống mấy chiếc đó.”

Cũng đúng, lái xe hơi vào thôn không phải chứng tỏ mình là ông chủ công ty thì cũng là lãnh đạo hoặc là cảnh sát. Một bác sĩ lái xe hơi vào thôn không bị người ta nói mới lạ, tuy rằng chiếc xe này là năm đó bác cả cho nhà tôi rồi ba lại cho tôi.

Tôi thở dài hỏi cô ấy: “Em nói với họ là anh làm nghề gì?”

Cô ấy trước tiên là hôn tôi: “Đừng giận mà, em nói hiện tại anh là công chức cấp dưới, bọn họ cũng tin.”

Lúc này tôi mới hiểu được vì sao một ông anh nào đó từng khoác vai nói với tôi: “Nếu thật sự không ổn thì cứ tìm anh, nông thôn không thể so với thành phố, người đọc sách ở thôn này kiếm cơm ăn vẫn dễ hơn.”

Trước bữa cơm chiều, cô ấy kéo tay tôi ra đồng tản bộ. Ngắm nhìn khói bếp lượn lờ phía đằng xa, nhìn bọn trẻ chạy trên con đường làng bé nhỏ, mặc dù không được mặc quần áo rực rỡ như mấy đứa trẻ thành phố nhưng hình ảnh nụ cười chất phác cùng với những chiếc cặp nặng trĩu trên lưng này chẳng thành phố nào có thể nhìn thấy được. Bỗng nhiên có một cậu bé đi đến bên tôi, trong đôi mắt to ngập tràn khát khao, ánh mắt ấy chẳng khác nào cô ấy khi lần đầu tiên đến nhà tôi. Tôi nghiêng đầu nhìn cô ấy, còn cô ấy lại đưa mắt nhìn một gốc đa đại thụ ở bên đường.

Từng nhánh cây thô to chắc khỏe nhìn cũng biết là đã rất già, tôi hỏi cô ấy: “Đây có phải là cái cây mà ba vợ hay đùa là...”

Cô ấy hơi cười, nói: “Uhm, ông nói là đã nhặt được một đứa bé ở đây.”

Tôi nói: “Chuyện này vui quá ha, thực tế lại là mẹ vợ đã sinh ra em dưới cái cây này.”

Giọng cô ấy không hiểu sao lại chua xót: “Thâm, chuyện đó em chỉ mới nói một nửa.”

Tôi bỗng nhiên giật mình, cô ấy đang muốn giải bày quá khứ ở trước mặt tôi.

“Thâm, anh có biết vì sao em lại có tình cảm rất sâu nặng với anh họ không? Hồi em còn rất nhỏ, theo như anh họ nhớ thì đại khái hồi đó em chỉ có ba tuổi, còn chưa biết đường. Ba mẹ em đã về thành phố làm việc, công việc còn chưa ổn định cho nên không thể tới đón em, em được gửi về cho ông nội nuôi. Chạng vạng một ngày nào đó, em được ông nội đưa đến cái cây này, ông bảo em chờ ông tới đón, em liền ngồi ở chỗ đó chờ mãi, chờ cho đến khi trời tối cũng không thấy ai đến, hôm đó gió rất lớn, em rất sợ, cứ vừa lớn tiếng khóc vừa gọi, nhưng vẫn không có ai đến, cuối cùng là anh họ đã tìm được em đang nằm thở thoi thóp. Anh họ em ở thôn bên cạnh, lúc đó anh ấy theo lời mẹ dặn mang chút điểm tâm tới cho em, không ngờ lại gặp em bị người của Hứa gia cố ý vứt bỏ ở ven đường. Sau việc này, nhà ngoại và nhà nội em đã âm ỉ một trận. Mẹ em ở Hứa gia càng khó mà sống được, ông ngoại không nói hai lời liền mang em về nhà. Hồi đó ông ngoại đã phải ngâm đắng nuốt cay mà nuôi nấng em, bà di cũng thường đến trông em giúp ông ngoại. Anh họ có thể nói là ân nhân cứu mạng của em, còn công ơn nuôi nấng của ông ngoại và bà di cả đời này em cũng khó đền đáp được, vậy mà, em lại trở mặt nhìn ông ngoại em qua đời, lễ tang của bà di em cũng không được tham dự. Lúc tính mạng anh họ em ngàn cân treo sợi tóc thì chính anh đã cứu anh ấy. Thâm, hiện tại đứng ở đây nhìn cái cây này, em chỉ muốn nói một câu thôi, em yêu anh.”

Tôi đã cùng cô ấy ở dưới gốc đa cổ thụ này mà ôm hôn say đắm. Tôi tin sau những khó khăn, một cuộc sống vô cùng hạnh phúc đang chờ đón chúng tôi. Nắm chặt lấy tay cô ấy, chúng tôi rời khỏi nơi đau khổ này, trở về nhà chúng tôi ở thành phố R. Đường dài bên ba mặt nhọc, để cô ấy tựa vào vai mà ngủ, tôi ôm cô ấy thật chặt, ngáy ngốc mỉm cười.

Có được cô ấy, cả đời tôi đã rất thỏa mãn rồi.

43. Chương 43: Phiên Ngoại 3

Xin chào, con là tiểu Mặc Mặc, lúc sinh ra đã nặng 3 ký, sinh vào năm Hợi, là một con heo nhỏ mũm mĩm. Nghe người lớn nói, người cầm tinh con heo là sướng nhất, cả đời có thể hết ăn lại nằm. Vì sướng như vậy cho nên con không hề thích khóc, nghe nói ba mẹ con từ nhỏ cũng không hề thích khóc.

“Cậu xem này, mắt cứ to tròn long lanh như viên bi mà nhìn chăm chăm người ta. Bé con mới có mấy ngày tuổi dễ ghét quá đi.” Người không tự giác học theo lời mấy diễn viên hài này là bạn thân nhiều năm của mẹ con, dì Lương Tuyết. Dì Lương Tuyết ăn mặc rất mát, nghe tin mẹ đã sinh ra con thì không tiếc bỏ cả một vụ làm ăn lớn, từ một nơi rất xa ngồi cái máy có cánh to (người lớn nói đó là máy bay) đến thăm con heo nhỏ mũm mĩm là con đây.

“Dễ ghét?” Người phụ nữ nằm lên giường bệnh sắc mặt hơi tái, ở giữa là một đôi mắt to linh động đen láy lạ thường y chang tôi, đây là mẹ con Hứa Tri Mẫn.

Hình như dì Lương Tuyết có hơi “sợ” mẹ con. Thấy mẹ con sâu xa lờm, dì Lương Tuyết liền cười ha ha, gãi gãi ót, lập tức nhào đến trước giường mẹ con, từ trong giỏ xách lấy ra một đôi lắc chân bằng bạc rất xinh, chuyên dùng để đeo trên chân con nít.

“Hắc hắc, mình đã hỏi rồi, đây là kiểu dáng mới nhất, đặc biệt thích hợp với tiểu công chúa của cậu.”

“Tiểu công chúa?”

“Không phải tiểu công chúa, chẳng lẽ là tiểu hoàng tử à?”

Ba đường hắc tuyến rơi xuống trên đầu mẹ.

Dì Lương Tuyết “a” lên một tiếng, trừng to mắt, chỉ tay vào người con: “Bộ dạng rất giống con gái đó, da mềm mịn, đôi mắt cũng to y như cậu, còn cả cái miệng nhỏ xíu đang nhếch lên kia nữa, quả thực nhìn là khiến người ta muốn hôn một cái. (Đính chính, dì Lương Tuyết, con không phải đang nhếch miệng mà là con đang há mồm ngáp đấy) Với lại, ai đó đã gọi điện thoại nói với mình là tiểu công chúa mà.”

Mẹ nâng nâng mí mắt, bởi vì gần đây xảy ra quá nhiều chuyện nên mẹ đã mệt đến không muốn giải thích nữa. Vì thế dì Lương Tuyết theo mẹ chỉ mà nhìn thấy ở trong góc phòng bệnh có chất một đồng hồ gỗ. Mấy thứ kia đều là quà thân bằng bạn hữu mang tới tặng cho con, gần như là chỉ toàn là đồ dùng cho con gái. Dì Lương Tuyết cũng giật mình: “Cái này, cái này, cái này...”

Con mở lớn cái miệng nhỏ xíu ra ngáp thật dài, tiện đà vươn cái tay nhỏ bé, rồi xoay xoay người. Mẹ đã có kinh nghiệm nên xuống giường thay tã cho con, hàng thật giá thật của con khiến cho dì Lương Tuyết lại càng hoảng sợ.

Con được thay đồ sạch liền cảm thấy thoải mái, giơ ra gương mặt cười vô địch của con với dì Lương Tuyết. Dì Lương Tuyết cũng cười với con, tới bắt bàn tay nhỏ bé của con, vừa lặng lẽ hỏi mẹ: “Nhưng mà, có chuyện gì mà tiểu công chúa lại biến thành tiểu hoàng tử vậy?”

Con cũng rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Mẹ chớp chớp mắt: “Bọn họ muốn có con gái.”

“Mặc gia muốn có con gái?” Người hỏi là dì Lâm Giai vừa xinh đẹp lại giỏi giang.

Chú Quách Diệp Nam gật gật đầu: “Mấy đại nam đình của Mặc gia hương hỏa quá vượng. Nhà bác Mặc Thâm cũng vậy, mấy người anh em họ cưới vợ sinh con thì cũng toàn là con trai.”

“Ý của anh là tiểu Mặc Mặc còn chưa chào đời thì khắp nơi đã tung tin đồn tiểu Mặc Mặc nhất định là con gái đó thuần túy là do ước mong tốt đẹp của người trong Mặc gia. Haizz, xem ra em cũng nhất thời hồ đồ. Rõ ràng làm việc ở bệnh viện, biết nhà nước có chính sách nghiêm cấm việc trước khi sinh dùng phương pháp khoa học để biết giới tính của em bé. Vậy mà vẫn tin vào lời đồn.” Dì Lâm Giai nhấp một ngụm trà, “Em lại đi tặng tiểu Mặc Mặc mấy bộ của con gái. Mọi người thấy em có ngốc không chứ?”

Mấy người ngồi cùng bàn đưa mắt nhìn nhau.

“Anh thì lại tặng búp bê Barbie. Ha ha, con trai cũng có đứa thích chơi búp bê Barbie mà.” Chú Triệu nhặt nhẻo cười hai tiếng.

“Xi. Tặng búp bê Barbie còn không bằng tặng một con búp bê thật lớn đi. Búp bê Barbie quá nhỏ, đối với trẻ sơ sinh ngược lại không an toàn.” Chú Quách Diệp Nam giáo huấn chú Triệu, trong lúc vô tình đã để lộ ra chú ấy tặng con một con búp bê thật lớn.

“Mình thì tặng trọn bộ đồ chơi Disney màu hồng nhạt.” Chú Dương Sâm thành thật thừa nhận sai lầm.

Dì Phương Tú Mai lại vô cùng đặc ý: “Em thông minh nhất. Trước đó đã tặng một bộ âm nhạc dưỡng thai dành cho bé gái. Tiểu Mặc Mặc sinh ra rồi thì không cần dùng nhạc dưỡng thai này nữa. Ha ha ha.”

Mọi người không có hảo ý: “Có lẽ chính là do cái thứ âm nhạc dưỡng thai này của cô làm đảo lộn tất cả, dọa tiểu công chúa sinh ra thành tiểu hoàng tử.”

Dì Phương lập tức kêu oan: “Thật ra đồ chúng ta tặng có là gì. Phiền toái nhất là người nhà Mặc Thâm kia. Phòng trẻ con sơn tường hồng nhạt, giường cũng là hồng phấn, xe của cục cưng cũng là hồng phấn. Cái gì cũng đều là màu hồng phấn.”

Cho nên, con heo nhỏ mũm mĩm không hơn không kém là con đây phải mặc đồ màu hồng phấn, ôm bình sữa màu hồng phấn. Tất nhiên, tình huống này kéo dài không được mấy ngày là mẹ đã nhanh chóng đổi toàn bộ quần áo và đồ dùng của con thành màu xanh lam của con trai. Con biến đổi khắp người, trở thành một chú heo BB màu lam. Lại qua vài ngày, vì con đã sinh ra khiến cho tin đồn “con là tiểu công chúa” tự sụp đổ, mọi người lập tức lại đưa tới một đồng đồ dùng của con trai.

Vốn việc này cũng xem như là kết thúc. Nhưng vấn đề là chú Mặc Hàm của con vẫn giữ một bộ đồ công chúa muốn tặng cho con, bởi vì bộ đồ đó thật sự rất đẹp nên chú ấy nhất thời không ném đi được. Có một ngày, ba mẹ con đi ra ngoài, giao con cho chú Mặc Hàm trông hai tiếng. Sau đó, mấy người nhóm chú Quách Diệp Nam tới chơi. Nhân lúc ba mẹ không có mặt, mấy chú ấy vừa chơi với con, vừa đồng thanh nói bộ dạng con xinh đẹp như vậy, không phải con gái thì đúng là rất đáng tiếc. Chú Mặc Hàm tiếp đó nói đến bộ đồ kia, chú Quách Diệp Nam và mấy người khác vừa nghe liền la lên: “Còn không mau lấy ra mặc cho tiểu Mặc Mặc.” Con đã mặc đồ công chúa như vậy để cho chú Quách Diệp Nam giơ đi động lên chụp ảnh.

Ánh đèn flash lóe lên, mẹ con lại về sớm. Vừa thấy con mặc một bộ đồ con gái như thế, lại nhìn thấy đèn flash trên camera di động của chú Quách Diệp Nam chớp tắt liên cười hì hì. Theo lời của mấy chú ấy thì một khi mẹ cười hì hì như vậy thì so với ba cười hì hì còn đáng sợ hơn.

Da đầu mấy chú run lên, chạy trốn chết. Di động mười nghìn tệ của chú Quách Diệp Nam bị mẹ chính đáng tịch thu.

Phiên ngoại kết cục chính là buổi tối sau khi mẹ đi vào giấc ngủ, ba liền lên ngồi dậy, từ trong góc phòng bí mật lấy ra một bộ đồ em bé gái còn đẹp hơn cả bộ đồ công chúa của chú Mặc Hàm rất nhiều. Che ngực, ba ba khẽ than: “May mà không bị phát hiện.” Rồi ba vội vàng cất vào một chỗ khác an toàn. Lúc ra khỏi phòng, ba cũng không quên dựng thẳng một đầu ngón tay lên với con, thần bí nháy mắt mấy cái: “Con có muốn có em gái không? Vậy giữ bí mật nhé.”

Con cũng thần bí chớp chớp mắt: “Một lời đã định.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bac-ha-du-hoac>